Ngưu Nam

Contents

Ngưu Nam **2**
1. Chương 1: Người Đàn Ông Bị Đuổi Ra Khỏi Nhà . . . 2
2. Chương 2: Trên Đường Đi Gặp Nghé Con . . . 5
3. Chương 3: Nhị Lang Cứu Mẹ . . . 9
4. Chương 4: Đàm Phán Ly Hôn . . . 12
5. Chương 5: Phải Nuôi Liền Nuôi Trâu Bản Địa . . . 15
6. Chương 6: Nước Tiểu Trâu Là Nước Thần . . . 18
7. Chương 7: Ông Chủ Căn Tin Quách Đại Oa . . . 21
8. Chương 8: La Mông Gặp Khó Khăn . . . 25
9. Chương 9: Người Trẻ Tuổi Trí Nhớ Thật Kém . . . 28
10. Chương 10: La Mông Coi Tiền Như Rác . . . 31
11. Chương 11: Vắt Sữa Ở Chuồng Trâu . . . 35
12. Chương 12: Không Cha Cũng Không Sao . . . 38
13. Chương 13: Gần Đây Tiểu Thụ Lâm Có Chút Phiền Muộn . . . 41
14. Chương 14: La Mông Không Phải Dễ Chọc . . . 45
15. Chương 15: Tứ Lạng Bạt Thiên Cân . . . 48
16. Chương 16: Lúc Này La Mông Lại Có Lời Rồi . . . 53
17. Chương 17: Chồn Ghi Thù? . . . 57
18. Chương 18: Tai Họa Bất Ngờ . . . 60
19. Chương 19: Tính Toán Của Tiểu Lão Đại . . . 64
20. Chương 20: Mùa Xuân Sâu Mập . . . 68
21. Chương 21: Du Xuân? . . . 71
22. Chương 22: Lúc Này Tiểu Thụ Lâm Mất Thể Diện Quá . . . 74
23. Chương 23: Quan Hệ Càng Tiến Thêm Một Bước? . . . 77
24. Chương 24: Tự Mình Mang Tô Đủ Phân Lượng . . . 80
25. Chương 25: Mật Hoa Cẩu Kỷ, Rượu Cẩu Kỷ . . . 84
26. Chương 26: Không Thiếu Tiền Cũng Thịt Đau . . . 87
27. Chương 27: Trấn Thủy Ngưu Là Địa Phương Tốt A… . . . 90
28. Chương 28: Khách Hàng Chính Là Thượng Đế?… . . . 93
29. Chương 29: Trộm Mật Ong Hợp Pháp?… . . . 97
30. Chương 30: Ong Mật Muốn Chuyển Nhà… . . . 100
31. Chương 31: Mở Rộng Việc Tuyển Người . . . 104
32. Chương 32: Thích Một Người Chính Là Như Vậy…… . . . 109
33. Chương 33: Đời Người Luôn Tràn Ngập Kinh Hỉ… . . . 112
34. Chương 34: Đại Hoa Là Ai?… . . . 117
35. Chương 35: Thay Vương Gia Trang Bày Mưu Tính Kế…… . . . 121
36. Chương 36: Cạnh Tranh Kịch Liệt… . . . 125
37. Chương 37: Dâu Tây Tháng 5 Ngon Miệng… . . . 130
38. Chương 38: Biết Đồ Ăn Cùng Cỏ Khác Nhau Cái Gì Không?… . . . 134
39. Chương 39: Tri Âm Và Vân Vân… . . . 137
40. Chương 40: Trước Khoen Mũi Có Gì? . . . 140
41. Chương 41: Đất Nước Có Ngưu Nhân* Xuất Hiện . . . 144

42. Chương 42: Cô Gái Biết Võ... 149
43. Chương 43: Một Ít Người Là Bao Nhiêu Người Nha..... 152
44. Chương 44: Tiêu Chuẩn Con Dâu Của Tiếu Lão Đại... 156
45. Chương 45: Tuyển Công Nhân Trên Mạng... 161
46. Chương 46: Hoàng Đại Tiên Thật Hung Tàn... 164
47. Chương 47: Một Xâu Mộc Nhĩ Xám... 169
48. Chương 48: Chó Bự Biệt Nữu 174
49. Chương 49: Người Đàn Ông Mạnh Mẽ Tình Cảm Và Vân Vân... 179
50. Chương 50: Mấy Tên Trộm Tới Đây... 184
51. Chương 51: Người Này Sao Có Thể Sống Thành Như Vậy Chứ... 190
52. Chương 52: Trời Mưa Sét Đánh... 194
53. Chương 53: Lại Cho Em Mượn Chút Tiền Nữa Ha... 199
54. Chương 54: Một Anh Đẹp Trai 204
55. Chương 55: Tới Lò Rèn Đi 209
56. Chương 56: Ngày Hoàng Đạo... 213
57. Chương 57: Chúng Ta Cùng Đi Bán Dưa... 217
58. Chương 58: Chồng Chồng Song Song Hái Dưa... 221
59. Chương 59: Viên Mãn Rồi... 225
60. Chương 60: Thái Hoa Xà Tìm Dược Đường Sống Trong Chỗ Chết... 230
61. Chương 61: Bụng Nó Tròn Như Nắm Tay... 234
62. Chương 62: Con Rắn Này Khi Dễ Tới!... 238
63. Chương 63: Đi Khai Hoang Thôi Người Thành Phố 244
64. Chương 64: Một Nắm Hạt Dưa... 248
65. Chương 65: Đây Cũng Rất Trâu Bò 253
66. Chương 66: Chó Cha Đến Đây... 257
67. Chương 67: Nha Nha Rất Khổ Sở... 260
68. Chương 68: Bị Ghét Bỏ... 265
69. Chương 69: Lần Sau Thật Để Cậu Ở Trên... 268
70. Chương 70: Cậu Khác Biệt. 273
71. Chương 71: Bước Tiến Mới Của Lò Rèn... 280
72. Chương 72: Chim Chóc Thật Kiêu Ngạo... 285
73. Chương 73: Bù Nhìn Rất Nguy Hiểm... 294
74. Chương 74: Lại Đi Đồng Thành 300
75. Chương 75: Rốt Cuộc Vẫn Thượng Hỏa... 308

Ngưu Nam

Giới thiệu

Thể loại: chủng điền văn, tùy thân không gianDiễn viên chính: La Mông, Tiếu Thụ Lâm. Edit: mewmewMột câu chuyệ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nguu-nam

1. Chương 1: Người Đàn Ông Bị Đuổi Ra Khỏi Nhà

Lại là cuối năm của một năm tới rồi, dưới chân núi Ngọa Ngưu Sơn, trong làng Đại Loan, một gia đình họ La, cũng giống từng nhà trong làng cũng đang chuẩn bị ăn tết, nhưng bầu không khí của nhà này lại có vẻ có chút khác biệt so với nhà người khác.

Ông La ngồi xổm ở cửa nhà rột rột rít thuốc lào, mấy ngày hôm trước vợ ông nhận được điện thoại của con trai, nói là lập tức sẽ về nhà ăn tết, việc này đối với nhà ai đều hẳn là chuyện tốt, cố tình nhà ông lại khác.

Năm năm trước con của ông mới vừa tốt nghiệp đại học, lại không tìm được việc làm, lúc về nhà ăn tết thì hai vợ chồng ông liền thương lượng làm mai cho nó với cô gái tốt, ai ngờ thằng nhóc kia quăng một quả bom cho cả nhà, nói không thích phụ nữ, không có cách nối dõi tông đường.

Lúc ấy ông La tức điên, không chỉ có xuống tay tàn nhẫn đánh nó mặt mũi bầm dập, còn nói ra không ít lời tàn nhẫn, cái gì cắt đứt quan hệ cha con, bảo nó cút đi, đời này đều đừng nhận người cha này, coi như chính mình chưa từng sinh ra nó.

Hiện giờ ngẫm lại, không hối hận thì đó là gạt người, ông vừa nháo như vậy thì toàn bộ người trong làng liền biết tới việc này, không ít lời nói xấu, con của ông vừa đi chính là năm năm không về nhà.

Bao nhiêu năm trôi qua tuy rằng ông La vẫn là có chút không tiếp thu được, nhưng dù sao con mình vẫn là con mình, hơn nữa ông cũng tốn chút tâm tư tìm hiểu chuyện của con ông, hiểu được việc này phần lớn đều là trời sinh, muốn trách liền trách ông trời.

Ông vẫn thường nói, con của ông từ nhỏ liền hiểu chuyện ngoan ngoãn, cho tới bây giờ chưa gây chuyện, thành tích còn hàng năm đứng đầu, tốt nghiệp sơ trung liền thi đậu cao trung trọng điểm trong huyện, tốt nghiệp cao trung liền thi đậu đại học trọng điểm, cuộc đời nó quả thật là thuận lợi tới kỳ cục, mịa nó, thì ra ông trời là chờ tới lúc này đây.

Trong phòng, bà La sáng sớm đã bắt đầu bận rộn, bà thường thường ngẩng đầu liếc mắt nhìn ông La một cái, chỉ là không nói gì với ông ấy. Bà và ông lừa già bướng bỉnh này đã trải qua hơn nửa đời người, bà rất rõ tính tình bướng bỉnh này của ông già này, nếu mình cho chút thuốc nhuộm thì ông ta lập tức liền hất mũi lên mặt, nếu mình không phản ứng ông ta liền tự nhiên yên tĩnh.

Chuyện vài năm trước đó bà cũng là chấn kinh thất vọng, nhưng thất vọng ra sao chăng nữa thì cũng không thể đuổi con mình ra khỏi nhà, thế giới bên ngoài tốt ra sao đi nữa, người không thể không có cội nguồn. Bà là người phụ nữ tiết kiệm, mới trước đây cũng không được người nhà thương yêu, hiện tại thường thường còn phải trở về nhà mẹ đẻ một chuyến đây này.

Ngẫm lại mấy năm nay con bà một mình bươn chải bên ngoài, tết tới ngay cả nhà đều không thể quay về thì bà liền muốn oán trách lão già nhà bà. Lúc này bà La hạ quyết tâm, qua hai ngày nữa con bà trở về, lão già sống dai này nếu lại đuổi con bà đi thì tới lúc đó bà liền đi theo con bà cùng nhau đi, để lão tự mình canh căn nhà nát này, sống một mình đi.

Cách đó ngàn dặm, một chiếc xe lửa chạy từ phía Nam tới, tâm tình của La Mông cũng là thấp thỏm, năm đó bộ dáng cha anh nổi điên cho tới bây giờ vẫn còn mới tinh trong đầu anh. Không biết lần này ông ấy sẽ dùng cái gì tiếp đón chính mình, cái cuốc hay là đòn gánh?

Vẫn là đòn gánh tốt hơn, đau ít hơn, ít nhất không mất mạng.

La Mông cân nhắc nên gọi điện trước cho mẹ anh, bảo bà giấu kỹ cái cuốc dao phay trong nhà đi? Nghĩ tới đây thì anh lại nhịn không được nở nụ cười, mặc dù có chút lo lắng tình huống phải đối mặt sau khi về nhà, nhưng nhiều năm không về nhà như vậy, hiện giờ ngồi ở trên đoàn tàu về quê thì trong lòng vẫn thật cao hứng.

Nhiều năm trôi qua, mỗi khi ngày lễ ngày tết, La Mông đều nghĩ sẽ về nhà một chuyến? Nhưng mà mỗi lần anh đều lại không hạ được quyết tâm. Cha mẹ lớn tuổi, dù sao đi kích thích ông bà cũng không tốt, sớm biết thế thì lúc trước anh sẽ không nói thật là không thích phụ nữ và vân vân, tự một mình mình biết là được, bao nhiêu gánh nặng đều để một mình anh gánh là được rồi.

Nếu năm đó La Mông không nói ra những lời đó thì hiện tại ông La sẽ có một người con gần 30 tuổi còn chưa kết hôn, ông có thể hai ngày ba hôm gọi điện thoại bảo anh mau tìm một người bạn gái, tết về nhà mai mối gặp mặt làm liên tục, thời gian sẽ ở trong sự sốt ruột của ông bà mà từng năm từng năm trôi qua, mà La Mông anh, thủy chung đều là 1 quang côn (trai ế, còn zin).

Mà năm năm trươc la Mông là một Lăng Đầu Thanh*, vô tư tới gần như ích kỷ, khi đó anh luôn luôn không muốn phải sống cả đời nặng nề trong dối trá, cũng không muốn lừa gạt cha mẹ tràn đầy hy vọng đối với chính mình, cho nên anh đã nói ra sự thật.

*Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do]: Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thơ ấu đến thời kỳ trưởng thành cần tận mấy trăm năm.

[...]

Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cắn lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

Đời người luôn tràn ngập vấn đề phải lựa chọn, nhưng trước tới giờ không có đúng sai, nhưng mỗi khi mình làm ra một cái lựa chọn thì chính mình sẽ chịu trách nhiệm vì lựa chọn này, nhận được lợi ích từ nó mang tới, cũng đồng dạng phải chấp nhận tai họa nó mang tới cho mình.

Năm năm trước, La Mông làm lựa chọn, vì thế anh không cần giống người đồng tính khác cũng sinh hoạt tại bên trong sự dối trá, anh bình thản bị đánh một chút, sau đó bình thản mang theo hành lý rời khỏi quê nhà, mấy năm gần đây anh có nhà mà không về được, trong lòng cũng bị áy náy tra tấn.

Tuổi cha mẹ dần dần lớn, chẳng lẽ anh còn có thể vẫn không trở về nhà sao? Một mình một người sinh hoạt tại trong thành phố phồn hoa trống rỗng này, để cha mẹ lớn tuổi ở quê nhà xa xôi mỗi năm lại già đi?

Ngay khi La Mông đang do dự chần chừ thì mùa đông lại tới, mùa đông này mang tới vận may cho anh, nó thúc đẩy anh hạ quyết tâm về nhà.

Chập tối ngày đó la Mông cầm một hộp thức ăn nhanh đi về căn phòng mình thuê, lúc đi qua công viên của tiểu khu thì nhìn thấy một ông cụ đang ngồi ở bên cạnh bồn hoa gặm bánh mỳ nhạt nhẽo, anh nhất thời động lòng trắc ẩn, đã đưa thức ăn nhanh của mình cho ông cụ, lại cho ông cụ 100 đồng.

Ông cụ cho La Mông một miếng ngọc thạch, chất lượng của ngọc thạch không được tốt lắm, dùng sợi dây màu đỏ rẻ tiền buộc qua. Xuất phát từ lễ phép nên La Mông nhận lấy miếng ngọc thạch từ trong tay ông cụ, thuận tay đeo ở trên cổ của chính mình.

Không ngờ tới khi anh về tới trong nhà thì miếng ngọc thạch này sớm biến mất, mà trong đầu của anh lại nhiều ra một con suối trong suốt, bốn phía con suối dùng tảng đá đắp quanh, trong suối còn có một tấm bia đá, mặt trên khắc hai chữ "Linh Tuyền", bút pháp cổ xưa cứng cáp.

La Mông ý niệm vừa động thì lòng bàn tay liền hiện ra một vốc nước suối, nước suối mát rượi trong veo, uống vào miệng lại ngọt lành tinh thuần, làm cho người ta thần thanh khí sảng (tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng).

La Mông không biết ông cụ kia là cảm kích hay là dưới tình huống không biết mới cho anh con suối này, nếu anh làm như không biết việc này, vậy chính anh không phải chiếm lợi cực lớn của người khác, hơn nữa vẫn là một ông cụ nghèo túng bần cùng.

Anh lập tức lại đi tới công viên, dọc theo đường đi còn suy nghĩ khi gặp lại ông cụ thì phải làm như thế nào, nếu ông cụ kia cảm kích thì tự nhiên là sẽ cảm ơn anh, ân đức lớn như vậy, vô luận cảm ơn như thế nào cũng không quá đáng. Nếu ông ấy không biết chuyện này, như vậy La Mông cũng sẽ không nhắc tới chuyện con suối này, hoài bích có tội*, chuyện linh tuyền tự nhiên càng ít người biết càng tốt, nhưng anh có thể cho ông cụ tiền.

* Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai hoạ, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,...cũng có thể mang đến tai hoạ.

Năm năm nay La Mông lăn lộn nhiều rồi, ba năm trước đây anh và một đồng nghiệp đáng tin cùng nhau từ chức mở một nhà máy nhỏ, lúc ấy anh đầu tư tất cả tiền gửi ngân hàng của mình, nhưng anh chủ yếu vẫn dùng tiền đó để nhập trang thiết bị, đồng nghiệp kia của anh rất có của cải, tài chính chủ yếu vẫn là dựa vào cậu ta.

Mấy năm này La Mông làm quản lý tận lực nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, cũng giải quyết một ít nan đề kỹ thuật, hiện giờ nhà máy đã đi vào quỹ đạo, cũng có được một đội ngũ kỹ thuật của chính mình, anh rốt cục có thể nghỉ ngơi, anh tự thưởng cho mình một kì nghỉ dài hạn, chuẩn bị thả lỏng thư giãn tốt.

Hai năm trước nhà xưởng còn đang ở giai đoạn đầu, kiếm chút liền lập tức tiêu vào trên thiết bị mới, cho nên vừa mới bắt đầu cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, cuối năm trước nhưng thật ra được chia 30 vạn, năm nay đại khái cũng kha khá.

Chút tiền ấy La Mông vốn là muốn dành cho hạng mục nhỏ khác, nhưng mà hiện giờ cho dù đem tất cả số tiền này cho ông cụ kia thì anh cũng không cảm thấy tiếc chút nào. Bởi vì tiền bạc chỉ mua được đồ đạc có hạn thôi, mà một cái linh tuyền này đã vượt xa tưởng tượng của anh, một ít người có vô số tiền bạc nhưng cả đời cũng không có duyên gặp được vật này.

La Mông đã quyết định chủ ý rồi, nhưng mà khi anh trở lại công viên thì ông cụ lại sớm không có bóng dáng, anh tìm kiếm ở xung quanh khu nhà thật lâu, thủy chung không thu hoạch được gì, hỏi người xung quanh thì đều nói không có gặp qua một ông cụ như vậy.

Sau đó một đoạn thời gian khi La Mông rảnh liền ra ngoài đi dạo, hy vọng lại gặp lại ông cụ kia, nhưng mà đối phương lại như là bốc hơi khỏi nhân gian, không còn có xuất hiện nữa. Ở trong một thành phố có hơn ngàn vạn dân cư, muốn tìm một ông cụ không biết tên, không nhớ rõ mặt mũi thì vốn sẽ không là một chuyện dễ dàng.

Tới khi cuối năm tới thì La Mông rốt cục từ bỏ việc tìm kiếm, anh gọi điện về nhà, là mẹ anh nghe máy, nghe anh nói anh sẽ về nhà thì mẹ anh có vẻ thật cao hứng. Sau đó anh lại gọi cho bên đối tác, nói là phải về quê một chuyến, tạm thời không đi làm, chức vị quản lý kia cũng đừng giữ cho anh nữa, về sau anh cũng chỉ là cổ đông, mà không còn là quản lý công nhân viên chức nữa.

Khiến cho La Mông hạ quyết tâm muốn về nhà chính là cái "linh tuyền" này, trong khoảng thời gian này anh vẫn uống nước suối của "linh tuyền", hơn một tháng qua anh cảm thấy chính mình tựa hồ tinh thần hơn rất nhiều so với trước kia, thân thể cũng rất tốt, mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại đều cảm thấy thần thanh khí sảng, liền ngay cả tầm nhìn vốn thường xuyên sẽ cảm thấy có chút mơ hồ cũng trở nên rõ ràng lên.

Ngoại trừ dùng để uống thì La Mông còn tưới nước suối của linh tuyền tại vườn hoa của tiểu khu nhà anh, kết quả chưa tới nửa tháng thì mảnh hoa cỏ vốn sống dở chết dở kia liền bộ dạng xanh um tươi tốt, căng tràn sức sống.

Trong tay giữ bảo bối tốt như vậy, La Mông tự nhiên sẽ không quên cha mẹ lớn tuổi của chính mình, lần này anh đã hạ quyết tâm, cho dù ông La quơ cuốc, đòn gánh bảo anh cút thì anh cũng tuyệt đối không cút.

2. Chương 2: Trên Đường Đi Gặp Nghé Con

La Mông xuống xe lửa, lại tới bến xe chuyển sang xe khách, sau ba giờ thì xuống xe ở thị trấn, lại leo lên xe tuyến từ thị trấn đi tới trấn Thủy Ngưu.

Gần tới giao thừa rồi, mọi người làm thuê bên ngoài vội vàng về nhà ăn tết, lúc ngồi xe lửa La Mông mua được vé xe giường nằm, thật cũng không cảm thấy chen lúc lắm, xe khách chạy từ thành phố tới thị trấn bởi vì chạy tốc độ cao, tra thật sự nghiêm nên bọn họ cũng không dám chở quá tải, cho nên vẫn không chen chúc lắm.

Từ trên xe bánh mì nhỏ ở thị trấn tới trấn Thủy Ngưu thì La Mông rốt cục cảm nhận được cái gì tên là xuân vận. Trên xe chật ních cả trai lẫn gái già trẻ lớn bé không nói, còn có không ít gà cua hải sản, mùi

trong xe rất khó ngửi, bên chân anh còn có hai cái bao tải, nhìn hình dạng bên ngoài nhấp nhô của bao tải kia thì anh đoán bên trong chính là khoai lang.

Xe lúc la lúc lắc chạy trên đường núi quanh co, càng chạy lên trên núi thì nhiệt độ lại càng thấp. Độ cao so với mặt nước biển của thị trấn họ vốn không thấp, độ cao so với mặt nước biển của trấn Thủy Ngưu rất cao, quê của La Mông là làng Đại Loan, độ cao so với mặt biển đã gần 2000 mét, bởi vì đường núi khúc khuỷu, giao thông bất tiện nên nơi ấy của họ khá lạc hậu, diện tích canh tác nông nghiệp không phát triển nổi, công nghiệp lại cơ hồ không có.

Đại khái là hành khách trên xe cũng nhận ra mùi trong xe khó ngửi, không ít người đều mở cửa sổ, từng trận gió núi thổi vào từ cửa kính xe, thổi tới nỗi mũi La Mông đều chảy nước.

Mấy năm nay anh sống quen ở thành phố phía Nam rồi, sớm đã vĩnh biệt áo bông rất nặng rất nhiều năm, hiện giờ áo khoác mỏng trên người anh làm sao chống đỡ được gió núi lạnh và mạnh này. Trước khi đi anh còn đặc biệt chọn một cái áo khoác ổn trọng hào phóng mặc ở trên người, quần áo là hàng hiệu, nhìn rất là đẹp, chính là không dày lắm.

La Mông bị xe xóc nảy tới lắc trái lắc phải, chen chen chúc chúc với nam nữ già trẻ trong xe, cách vài phút sẽ hít hít mũi, làm sao còn có nửa phần nhân khuông cẩu dạng* khi ở trong thành phố.

*nhân khuông cẩu dạng: chỉ người có hành vi bên ngoài thoạt nhìn rất ngăn nắp, đứng đắn, kỳ thực nội tâm đê tiện hoặc tính tình yếu đuối. Phần lớn là để trào phúng

Trái ngược với La Mông cực chật vật thì linh tuyền của anh lại có vẻ cực cao hứng, nước suối trong con suối sóng sa sóng sánh ra bên ngoài, mực nước đều cao hơn rất nhiều, tựa hồ rất thích loại hoang vu hẻo lánh này.

Xe một đường chạy bon bon, xe bánh mì cũ kỹ như là một con trâu già không chịu nổi gánh nặng, một đường thở dốc lết trên đường, đi a đi a, đột nhiên run mạnh lên mấy cái rồi đứng hình.

"Sao vậy? Chết máy?". Hành khách trên xe liền xôn xao lên, bác tài khoát tay, mở cửa xe bên ghế lái ra, xuống xe nhìn nhìn, rất nhanh gã liền lên tiếng: "Xe hư rồi, không đi được nữa rồi, đợi lát nữa có xe khác chạy tới đây liền thu xếp đổi xe cho mấy người".

"Trời ơi bây giờ là lúc nào rồi chứ, cho dù có xe khác tới đây thì cũng không chen lên nổi!". Người địa phương luôn rất hiểu rõ tình hình giao thông của địa phương.

"Yên tâm, miễn về tới nhà là được". Bác tài bình thản, không sốt ruột chút nào.

"Vậy phải chờ bao lâu hả, trong nhà tôi còn còn có việc".

"Đúng vậy, nếu phải đợi cả ngày thì tôm của tôi thối hết".

Nhóm hành khách thất chủy bát thiệt (bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói), rất là bất mãn với tình hình bây giờ, có ít người tự nhiên liền bắt đầu sốt ruột tới bốc hỏa, bác tài và lơ xe bị bọn họ hỏi tới nỗi không biết làm sao, liền nói phía trước chính là trấn Đại Khê, mấy ngày nay đúng lúc là chợ trâu mỗi năm một lần, không bao lâu sẽ có xe tới trấn Thủy Ngưu.

Cân nhắc tới việc cách trấn của bọn họ còn một khoảng cách nữa, nếu không sớm đi tới trấn trên, lỡ chuyến xe cuối cùng liền đành phải ở lại trấn trên một ngày nữa. La Mông xách va li hành lý của anh xuống xe, siết chặt áo khoác mỏng, rùng mình hai cái, cùng xuống xe với anh còn có bảy tám hành khách, bọn họ quyết định đi trấn Đại Khê ở phía trước thử thời vận.

Mỗi năm một lần chợ trâu ở Đại Khê trấn đều rất có tiếng tại thập lý bát hương (nổi tiếng khắp nơi), nghe nói trước đây rất người ngoài đều sẽ tới nơi này của bọn họ mua trâu, chẳng qua mấy năm nay ít người nuôi súc vật, cũng dần dần có chút suy tàn, bây giờ có rất nhiều người trẻ tuổi đều đã không biết chuyện chợ trâu.

Gần chợ trâu quả nhiên không hề ít xe cộ, có máy kéo, có xe tải, chẳng qua bây giờ chợ trâu còn chưa tan, rất nhiều xe cũng không định đi khỏi đó, mấy hành khách đồng hành với La Mông đều tự tản ra, xuyên qua chợ trâu, đều muốn tìm người đồng hương, lát nữa đi nhờ xe về nhà.

La Mông đi một vòng trong chợ trâu đều chưa tìm được một chiếc xe đi trấn Thủy Ngưu, đành phải trở lại rìa đường cái, thả vai li hành lý xuống, ngồi ở trên va li, chuẩn bị chờ xe đi qua.

"Này! Này! Chặn nó lại! Giúp tôi chặn nó lại!".

Một lát sau, La Mông nghe được từ chợ trâu truyền tới một trận quát to, anh ngẩng đầu liền thấy một con nghé con đen thui đã gần ngay trước mắt, anh nhanh tay nhanh mắt kéo dây ni lông xanh buộc trên cổ nghé con lại, con nghé con chạy trốn kia té lăn trên đất một chút.

"Cám ơn! Cám ơn!". Một người đàn ông trung niên ngăm đen thở phì phò chạy từ phía sau tới đây.

"Không có việc gì". La Mông vỗ vỗ đầu con trâu nước con kia, giao dây buộc trâu lên trên tay của đối phương. Lúc trâu chưa lớn thì hình thể không khổng lồ như trâu to, thân thể khá nhẹ, hồi còn nhỏ anh liền thường xuyên nhìn thấy con nghé con chưa lớn này chạy trốn lung tung trong làng, một ít con còn có thể ăn vụng rau xanh trong vườn nhà người ta, nếu như bị phát hiện thì không tránh khỏi sẽ rượt đuổi đánh.

"Ò ọ.....". Trâu nước con nằm ở trên mặt đất không chịu đứng lên, La Mông thấy mắt nó ướt át, dĩ nhiên là khóc.

"Đây là làm sao vậy?". La Mông lấy thuốc lá mang theo bên mình ra, đưa cho người đàn ông kia một điếu.

"À, không có việc gì". Người đàn ông kia cầm lấy thuốc lá, lại kéo dây buộc trâu mấy cái, đành chịu, con trâu nước nhỏ kia như thế nào cũng không chịu đứng lên.

"Kể nghe một chút đi". La Mông nghĩ đến chính mình vừa mới có một cái linh tuyền, đó là cơ duyên cực lớn, hiện giờ con nghé con này rơi vào trong tay anh, coi như là nó gặp may. Anh lấy hộp quẹt ra tự châm điếu thuốc, sau đó đưa hộp quẹt cho đối phương.

"Ôi, không phải chuyện tốt gì, vốn tôi cũng không muốn nói, nếu người anh em muốn nghe thì tôi nói thật vậy". Người đàn ông kia cầm lấy cái hộp quẹt rồi châm điếu thuốc, rít một hơi sâu, liền kể chuyện của con trâu nước con này.

Thì ra người đàn ông này họ Bành, gọi là Bành Lão Cửu, cả nhà mấy đời đều buôn bán trâu, bọn họ nuôi trâu giống và trâu mẹ, trâu nước con, nuôi tới lúc cai sữa liền bán đi. Từ xưa bọn họ đã sống ở miền núi này, các làng to lớn nho nhỏ đều phải nuôi mấy con trâu như vậy, việc làm ăn của nhà bọn họ cũng không tệ. Mấy năm nay mảnh rừng núi này ít người trồng trọt, thậm chí còn có một ít làng bỏ hoang, người nuôi trâu cũng ít, việc làm ăn của nhà bọn họ liền không khởi sắc.

Đầu hạ năm nay nhà gã có một con trâu mẹ còn trẻ sinh hai con trâu con, nó bị tổn thương thân thể nên không đủ sữa, về sau sợ là cũng không thể mang thai nữa. Hai con trâu con, một con bộ dạng cũng không tệ lắm, đã bán trước đó rồi, còn lại một con này bộ dạng gầy yếu chút, mãi mà chưa bán đi được.

Sắp tới tết rồi, thu nhập một năm nay của nhà họ cũng không tốt, người đàn ông họ Bành này đành phải quyết định bán con trâu mẹ không thể kia sinh con kia cho lò mổ, không nghĩ tới con trâu con này giống như biết được việc này, làm ầm ĩ tới lợi hại, vừa mới nãy liền cắn đứt dây buộc nó.

La Mông không phải người ăn chay, quanh năm suốt tháng ăn không ít thịt, thịt heo, thịt bò, thịt gà, mọi thứ đều ăn, đối với chuyện người đàn ông họ Bành bán con trâu mẹ không thể lại sinh con cho lò mổ thì cũng không cảm thấy có vấn đề lớn gì lắm, việc này rất bình thường, anh khẳng định là mặc kệ.

Lại nói tiếp vẫn là vận may của hai con trâu này tốt, anh vừa mới có được linh tuyền, trong lúc nhất thời liền cảm thấy chính mình gặp phải việc này có lẽ nói không chừng là ý trời, vì thế La Mông liền hỏi: "Vậy hiện tại con trâu mẹ kia bị làm thịt chưa?".

"Đoán chừng là chưa, con tôi vừa mới lôi nó đi tới lò mổ, không nhanh như vậy đâu".

"Vậy nếu tôi muốn mua thì cần bao nhiêu tiền?". La Mông đi làm ăn xa đã nhiều năm, hiện giờ anh một chút cũng không biết giá thị trường của trâu là bao nhiêu.

"Trâu mẹ nếu không sinh được con không có sữa thì không đáng mấy đồng, bán cho lò mổ, một vạn cũng chưa được". Người đàn ông họ Bành liếc mắt nhìn La Mông một cái, cười cười: "Như thế nào, cậu muốn

mua à? Trong nhà nếu không cày ruộng thì mua về cũng vô dụng, tôi khuyên cậu nên nhẫn tâm đi, bây giờ làm như chưa nghe qua chuyện này thì mọi chuyện liền trôi qua".

"Ha hả". La Mông cũng cười cười theo, lại đưa cho đối phương một điếu thuốc, "Không nói gạt anh, năm nay tôi làm ăn bên ngoài có được chút vận may, coi như là làm chuyện tốt, tốn chút tiền cũng không sao".

"Nếu nói như vậy thì thật cũng đúng, cậu từ từ, tôi gọi điện thoại hỏi con tôi một chút". Người đàn ông họ Bành lập tức cầm lấy di động gọi cho con của gã, con trâu mẹ kia mới vừa kéo tới lò mổ, đang ra giá, điện thoại vừa kết nối liền không bán nữa.

"Cậu em, bên lò mổ trả 8 ngàn 500, nếu cậu muốn mua thì một vạn đồng, liền lớn nhỏ lấy hết, thế nào? Cậu đừng thấy bộ dạng con trâu con này gầy còm, nhưng khung xương cứng cáp, nếu nuôi tốt thì sau này nói không chừng còn có thể làm trâu giống". Con trâu con này sắp một tuổi, nếu phải bán thì cho dù bán không được ba nghìn thì hai nghìn đồng khẳng định là không thành vấn đề.

"Chính là rất linh khí". La Mông ngậm điếu thuốc, giơ tay vỗ vỗ con trâu con trên mặt đất kia, đầu năm nay người nuôi trâu, cuối cùng đều là muốn bán cho lò mổ, không mấy con trâu có thể thoát được kết cục này, súc vật này nếu ngốc ngốc thì ngược lại càng làm kẻ khác an tâm.

"Cũng không hẳn vậy". Người đàn ông họ Bành kia lắc đầu, sau đó cũng không nói nữa.

Không bao lâu con trâu mẹ kia bị kéo trở về, La Mông lập tức thanh toán một vạn đồng mua hai con trâu này, trong ví anh có tổng cộng một vạn đồng tiền mặt, vốn định dùng để ăn tết, hiện giờ bỗng chốc liền xài hết toàn bộ, qua hai ngày nữa phải đi rút tiền thôi.

Bành Lão Cữu người này cũng không tệ lắm, nghe nói La Mông ở tại làng Đại Loan, lúc này sắp giao thừa rồi mà còn chưa tìm được xe, liền lái xe đưa La Mông tới tận cửa làng.

La Mông một tay dắt hai con trâu lớn nhỏ, một tay kéo va li hành lý, từ cổng làng một đường đi tới trong làng, trên đường khiến cho không ít người chú ý. Cũng may anh vừa mới đút cho hai con trâu lớn nhỏ kia một chút nước linh tuyền, hai đứa nó giống như cũng biết linh tuyền này thật là tốt, dọc theo đường đi ngoan ngoãn để anh dắt đi, không quậy quạng một xíu nào.

"Ôi, đây là La Mông mà"

"Bao nhiêu năm không quay về làng rồi".

"Sao còn dắt trâu chứ?"

"Ôi chao, ông có nghe hay không nghe nói……".

"Hừ, việc này còn có ai không biết chứ".

"……"

Tiếng tăm của La Mông ở trong làng đủ lớn, lúc nhỏ liền bởi vì thành tích học tập tốt nên thành tấm gương các nhà dạy dỗ con cái nhà mình, năm năm trước nhà bọn họ lại nháo một trận như vậy, tức thì bị truyền tới không ai không biết không người không rõ.

La Mông ngẩng đầu ưỡn ngực, dắt hai con trâu, cười tủm tỉm đi ở trong đám người, miệng còn chào hỏi với người trong làng, giống như không chút cảm thấy vẻ mặt và trong giọng nói của người khác mang theo chút khác thường.

Càng là loại thời điểm này thì anh lại càng là muốn biểu hiện giống như không có việc gì, mọi người là như vậy, bạn phải kiêu ngạo một chút thì người khác mới sẽ nhún nhường một chút. Sau này La Mông tất nhiên là phải đội cái nón đồng tính luyến ái biến thái sống ở trong làng, nếu anh sợ hãi rụt rè thì chỉ cần một chút nước miếng từ những người trong làng này liền làm anh chết đuối.

3. Chương 3: Nhị Lang Cứu Mẹ

La Mông dắt trâu, lúc rốt cục khi đi tới cửa nhà mình thì ông La đang ngồi ở cửa rít thuốc lào không biết đang suy nghĩ cái gì, lúc nghe thấy tiếng động ngẩng đầu nhìn thì thấy con của ông đã trở về, hừ một tiếng, liền chắp tay sau lưng đi vào nhà, về phần hai con trâu kia thì hình như ông không thấy.

Tình hình lạc quan hơn một chút so với trong tưởng tượng, La Mông cười cười, buộc dây buộc trâu trên cây hồng trong sân. Bên kia đã có người đi vào nhà ồn ào: "Xuân Lan, con của cô đã về rồi kìa, sao không đi ra tiếp đón hả?".

"Gì? Đã trở lại?". Lưu Xuân Lan đi tới từ sân sau, trên tay còn đeo găng tay cao su, hình như là đang giặt quần áo. Bà vài bước đi tới sân trước, kéo La Mông rồi nhìn trái nhìn phải, một lát sau mới nói: "Sao lại còn mang về tới hai con trâu chứ?".

"Trên đường gặp phải nên chúng nó đi theo con luôn". La Mông trả lời.

"Sao? Chú nhặt được?". Một đứa bé thò lò nước mũi nhất thời chấn kinh rồi.

"Mày đồ ngốc này, mơ đẹp quá ha?". Một đứa bé lớn hơn một chút bên cạnh giơ tay liền vỗ ót đứa bé kia một chút.

Trải qua một hồi ồn ào này thì bầu không khí trong sân nhất thời thoải mái không ít, La Mông lại đúng lúc lấy ra mấy gói kẹo hai cây thuốc lá, bỏ từng loại vào trong hai cái rổ rồi đặt trên cái ghế ở trong sân, để người lớn trẻ con tự mình lấy ăn.

Lần này La Mông trở về, trong va li ngoại trừ một bộ quần áo tắm rửa và mấy đôi vớ mấy cái quần lót, còn lại toàn bộ đều là kẹo và thuốc lá, cấn người miệng mềm* hy vọng những người trong làng này về sau lúc nói chuyện của anh thì có thể hơi chút chừa chút khẩu đức.

*nguyên văn: cật nhân chủy đoản (há mồm ăn của người ta thì không nói nặng được người ấy.

Hơn ba giờ chiều, đúng là thời điểm ấm áp nhất của trong ngày, mặt trời mùa đông chiếu tới sân của nhà La Mông ấm dào dạt, người trong làng nhàn nhã ngồi vây quanh trong sân nhà La Mông, ăn kẹo tán gẫu, ai cũng không vội đi.

Người lớn trẻ nhỏ truy hỏi La Mông chuyện hai con trâu này, La Mông liền thêm mắm dặm muối kể lại chuyện hôm nay xảy ra ở chợ trâu trấn Đại Khê, giống như kể chuyện xưa, người nghe tán dương thật thần kỳ.

"Vậy về sau cháu định nuôi hai con trâu này như vậy hả?". Thần kỳ thì thần kỳ, nhưng hai con trâu này cũng thành vấn đề, vóc dáng lớn như vậy, cũng không có thể làm thú cưng mà nuôi, còn không thể bán cho lò mổ, vậy về sao làm thế nào?

"Dạ, để nuôi". La Mông bóc hạt đậu phộng bỏ vào miệng, làm ăn bên ngoài nhiều năm như vậy, anh cũng không ít lần nhớ nhung đậu phộng nhà mình trồng.

"Không làm thịt?". Dân làng lại hỏi.

"Dạ, không làm thịt". La Mông gật gật đầu.

"Liền nuôi chơi như vậy?'. Việc này cũng quá mức hoang đường rồi.

"Đúng vậy, người ta nuôi mèo nuôi chó thì cháu nuôi trâu, người ta dắt chó thì cháu dắt trâu, thật sang chảnh". La Mông càng nghĩ càng cảm thấy hào hứng.

"Chú, vậy gọi nó là trâu thả đi". Một câu rất thật thà của đứa bé chảy nước mũi khiến cho người trong sân một trận cười vang.

"Chú, vậy chú đặt tên cho nó là gì?". Mấy đứa bé trong làng sớm bị viên kẹo ngon lành của La Mông mua chuộc, lại thấy La Mông dễ gần nên rất nhanh liền thân thiết với La Mông.

"Còn chưa kịp đặt". La Mông còn chưa nghĩ tới việc này.

"Vậy chú đặt cho nó một cái tên đi".

“Ừ, đặt tên gì thì tốt ha?”. La Mông lại bóc một hạt đậu phộng, “Kêu Nhị Lang đi”.

“Sao lại gọi nó là Nhị Lang?”. Bọn trẻ con trong làng không hài lòng lắm với cái tên này.

“Các cháu chưa nghe qua chuyện xưa Nhị Lang phá núi cứu mẹ sao?”. Ngồi ở trong viện ấm dào dạt, bóc đậu phộng, tất cả mọi người cảm thấy cực nhàn nhã hài lòng, La Mông lại giống như nghe được kèn chiến đấu, đầu óc xoay chuyển cực nhanh.

“Là Trầm Hương cứu mẹ chứ!”. Đứa bé chảy nước mũi lại chỉnh lại.

“Hừ, các cháu chắc không biết rồi, chuyện xưa phá núi cứu mẹ vốn là Dương Nhị Lang, Trầm Hương cứu mẹ hoàn toàn người sau này bịa đặt ra”.

“Vì sao kêu bịa đặt?”. Bọn trẻ con không hiểu liền hỏi.

“Chính là ý nói bừa”. Đàn ông trong sân giúp bọn nhỏ giải thích nghi hoặc, hiển nhiên lời nói của La Mông cũng hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

“Các cháu xem Tây Du kí rồi chứ?”. La Mông hỏi đám nhóc đầu củ cải kia.

“Cái này ai chưa từng chưa coi chứ?”. Bọn con nít ranh còn thật cuồng nhiệt.

“Nó nói quan hệ của Tôn Ngộ Không và Nhị Lang Thần như thế nào? Vì sao quan hệ của 2 người không tốt, các cháu biết có ân oán gì không?”. Có đôi khi thừa nước đục thả câu vẫn là rất cần thiết.

“Không biết”. Bọn con nít vẻ mặt mê muội đồng loạt lắc đầu, ngay cả người lớn cũng đều vểnh tai lên.

“Dương Nhị Lang là cháu ngoại trai của ông già Ngọc Đế, quan hệ của hai người bọn họ không tốt, nghe nói Dương Nhị Lang là [nghe theo sự điều động, chứ không nghe thông truyền], nói đúng ra là Ngọc Đế muốn điều binh khiển tướng thì gã liền tuân theo mệnh lệnh, nếu Ngọc Đế muốn gọi gã đi gặp mặt nói chuyện thì cửa đều không có, các cháu có biết gã vì sao cố chấp như vậy không?”. La Mông tiếp tục thừa nước đục thả câu.

“Vì sao vậy?”. Nhóm người lớn rốt cục cũng mất kiên nhẫn, mọi người trong làng rất thích chuyện xưa thần thoại này.

“Cái này phải nói tới thân thế của Dương Nhị Lang, Dương Nhị Lang là cháu ngoại trai của Ngọc Đế, chính là con trai của Vân Hoa em gái của Ngọc Đế, cha của Dương Nhị Lang là một người phàm, sau khi Ngọc Đế biết chuyện của gã và Vân Hoa tiên tử thì Ngọc Đế giận dữ, sai Tôn Ngộ Không nhốt Vân Hoa tiên tử ở Hành Sơn, Vân Hoa ở Hành Sơn sinh ra Dương Nhị Lang, bị Tây Vương Mẫu ôm đi Thiên cung nuôi nấng”.

“Sau khi Dương Nhị Lang lớn lên biết được cảnh ngộ của mẫu thân chính mình thì trong lòng tự nhiên liền bất mãn với cậu của gã, sau đó mới có chuyện xưa phá núi cứu mẹ này. Nghe nói Nhị Lang Thần mang theo 2000 thiên binh đóng quân ở Quán Giang Khẩu, đối Ngọc Đế là nghe điều động chứ không nghe truyền gọi, thù cũ cũng chính là kết hạ như vậy cùng Tôn Ngộ Không”.

“Không có khả năng! Tôn Ngộ Không là người tốt!”. Đứa bé chảy nước mũi là người thứ nhất đứng ra kháng nghị, Tôn Ngộ Không chính là thần tượng trong lòng của bọn nó, cái này không thể tùy tiện bị bôi nhọ.

“Chậc, ai nói Tôn Ngộ Không là người tốt?”. Từ nhỏ đến lớn La Mông thế nhưng cũng chưa cảm thấy Tôn Ngộ Không là người tốt, hoặc là nói là khỉ tốt.

“Ông ấy là người tốt! Ông ấy chính là người tốt!”. Một đám trẻ con loạn ồn ào ở trong sân, làm cho cái lổ tai người khác đều muốn điếc.

Nếu là trước đây thì La Mông khẳng định tùy tiện xuôi theo ý tứ của họ có lệ hai câu liền bỏ qua, dù sao dạy dỗ những đứa trẻ này cũng không phải nghĩa vụ của anh, nhưng lúc này đúng là thời cơ rất tốt để anh tạo hình tượng chính diện, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua chứ.

Mọi người đều biết La Mông là gay, rất nhiều người thấy đồng tính luyến ái là kêu biến thái, bị đối xử như một tên lưu manh ở ngã tư đường, tuy rằng việc này rất bất công nhưng anh cũng không thể thay đổi nó được. Nhưng có một số việc thì anh có thể thay đổi, ví dụ như cái nhìn của người trong làng đối với anh, anh có thể là biến thái, nhưng phải là là biến thái có văn hóa có trình độ.

“Con khỉ kia liền không chỉ ăn mà còn phá hỏng Hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương, còn đại náo Thiên cung, các cháu có biết những cây đào này mất bao lâu mới chín không, bảo bối bị hắn phá hư lại có bao nhiêu không hả?”.

“Không biết”. Đám trẻ con này chưa từng chú ý qua loại vấn đề này, lúc coi Tây Du Ký liền chỉ cảm thấy Tôn hầu tử lại đánh lại nháo lại ăn lại ném thật sự đã nghiền.

“Những cây đào này ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết quả, là bảo bối sáu ngàn năm mới chín, Phật Như Lai mới nhốt Tôn Ngộ Không ở dưới chân núi Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, nếu là chú thì chắc chắn sẽ nhốt hắn tới khi cây đào chín mới thôi”. Ít nhất tại trên câu chuyện này thì La Mông là thật tâm cảm thấy nhóm lão gia trên trời quá khoan dung rồi.

“Kia vậy phải mất sáu ngàn năm”. Cái này cũng tàn nhẫn quá, ánh mắt bọn trẻ con nhìn về phía La Mông, không tự giác mang theo một tia sợ hãi.

“Sáungàn năm là còn nhẹ, con khỉ kia không chỉ có ăn vụng tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, còn làm đổ lò luyện đan”. La Mông chỉ chỉ một đám nhân hạt dưa trước mặt đứa bé chảy nước mũi: “Nếu có người ăn sạch nhân hạt dưa của cháu thì cháu chịu không nào”.

“Không chịu!”. Đưa bé kia bụm tay che lấy đống nhân hạt dưa, đề phòng nhìn La Mông.

“Đúng vậy, Thái Thượng Lão Quân người ta luyện tiên đan này, còn vất vả hơn so với cháu cắn nhân hạt dưa này, người ta sao có thể chịu chứ? Theo chú thì nhốt hắn năm trăm năm là bất công với Thái Thượng Lão Quân”.

Một sân trẻ con nghe được buổi nói chuyện này của La Mông thì trợn mắt há hốc mồm, hình tượng của Tôn Đại Thánh trong lòng của bọn nó cơ hồ đã bị sụp đổ.

“Nhưng mà Tôn Ngộ Không ông ấy đánh yêu quái”. Một cô bé nhỏ giọng phản bác.

“Đúng vậy, sau đó thần tiên trên trời cho hắn một cơ hội, để hắn hộ tống Đường Tăng đi Tây Thiên lấy kinh, Tôn Ngộ Không liền làm không tồi, cuối cùng hắn không phải được phong làm Đấu Chiến Thắng Phật sao, về sau cũng đủ cấp bậc tham gia Hội Bàn Đào. Cho nên nói, biết sai liền sửa sai là quan trọng nhất, muốn thứ gì đó thì cần phải đi con đường chính đáng để đạt được, một bộ khóc lóc om sòm chơi xấu đều là vô dụng”.

“Thằng nhóc thối, lời của chú ấy nói đều nghe hiểu hết chưa hả?”. Một người đàn ông vỗ vỗ cái ót của con gã.

“Nghe hiểu ạ”. Thằng bé kia bĩu môi, không quá tình nguyện lên tiếng.

“Bình thường tao nói với mày như thế nào hả, bên trong TV đều là gạt người, bảo mày ít coi TV, đọc sách nhiều thì mày không nghe”. Người đàn ông vội túm lấy cơ hội dạy dỗ đứa con nhà gã.

“Biết rồi ạ”.

“Biết vì sao chú ấy biết nhiều như vậy không? Người ta chính là tốt nghiệp đại học trọng điểm ra, đừng mịa nó đừng hở ra liền nói với cha mày đọc sách vô dụng, nhìn chú ấy xem, mày nói đọc sách hữu dụng hay vô dụng?”.

Người đàn ông không ngừng cố gắng, liền đứa con này của gã, bình thường gã nói một câu thì nó cãi mười câu, hiện tại con nít cũng không dễ lừa, có đôi khi thật đúng là nói bọn nó không được, lúc này loại cơ hội ngàn năm một thuở này là trăm triệu không thể bỏ qua.

“Hữu dụng”.

“Vậy sau này mày còn đọc hay không đọc sách hử……”.

Rất nhanh trong sân liền triển khai một hồi đại hội phê bình giáo dục rầm rập rộ rộ, nhóm người lớn đều tự dạy dỗ trẻ con nhà mình một trận, La Mông thấy mình không có việc gì làm nữa liền trộm chuồn vào nhà.

Lưu Xuân Lan đã nấu xong nước tắm rồi, La Mông tắm nước nóng kỳ cọ một hồi, lại thay một bộ quần áo, lại ăn một chén mì trứng gà nóng hổi, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng.

"Lát nữa con dắt hai con trâu kia tới chuồng trâu đi".Lưu Xuân Lan vẫn nhìn con bà ăn mì, chờ nó ăn xong rồi thì mới lên tiếng nói chuyện cùng nó.

"Chuồng trâu của nhà mình vẫn còn ư?".

"Vốn để các thứ linh tinh, vừa rồi cha con dọn sạch rồi".

La Mông cười cười, tới trong sân dắt trâu đi, đám người trong sân còn chưa về, thấy La Mông dắt hai con trâu này tới chuồng trâu liền hỏi La Mông: "Con trâu mẹ kia gọi tên gì?".

"Đại Hoa". La Mông trả lời.

"Sao không gọi Vân Hoa?". Người trong làng cười hỏi.

"Cháu nên khiêm tốn một chút ạ". La Mông hì hì nở nụ cười hai tiếng, dắt trâu tới trong chuồng bò, cột dây buộc trâu vào trên cây cột gỗ, lại đi máng nước đổ chút nước suối của linh tuyền vào.

Lúc buổi tối ăn cơm thì La Mông gọi cha anh một tiếng, ông La hừ một tiếng, xem như đáp lại, một nhà ba người ở bàn ăn không nói được mấy câu, bầu không khí vẫn còn rất cứng ngắc.

Nháy mắt đã tới giao thừa, mấy ngày nay La Mông ở trong làng coi như sống tốt, tuy rằng nhóm dân làng sau lưng không ít lần lấy chuyện của anh nói, nhưng là chính là nói sau lưng, phần lớn mọi người trong làng vẫn cảm thấy anh xem như một người tài giỏi, khó tránh khỏi một ngày còn có lúc tìm anh giúp đỡ, cho nên cho dù trong lòng có chút không vừa mắt thì trên mặt cũng đều không có biểu hiện ra ngoài.

Đêm giao thừa cả nhà La Mông mở toang cửa ăn cơm tất niên, ba người ngồi vây quanh ở bàn ăn có chút quạnh quẽ, cũng may còn có một cái TV, thanh âm cao vút của MC trong TV và tiết mục vừa múa vừa hát, nói chung cho trong phòng tăng thêm một ít không khí ngày tết.

La Mông ăn cơm tất niên xem dạ hội liên hoan, trong lòng tính toán, qua hai ngày nữa có phải đi ra ngoài xem xét hay không, cũng tìm cái nghề nghiệp cho chính mình.

Mấy ngày nay anh vẫn đổ nước linh tuyền vào trong lu nước của nhà anh, tinh thần trạng thái của cha mẹ anh cũng tốt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhìn ra sự thay đổi gì, linh tuyền ở trên người anh, muốn cho cha mẹ vẫn đều có thể uống linh tuyền thì anh tốt nhất liền không lại xa nhà, trên thực tế anh cũng không muốn đi xa.

Tuy rằng trấn Thủy Ngưu này lạc hậu, nhưng hoàn cảnh rất tốt, cơ hồ không có ô nhiễm, khí hậu cũng tốt, bốn mùa rõ ràng, rất thích hợp định cư sinh sống, hơn nữa La Mông từ nhỏ lớn lên ở nơi này, có cảm tình đối mảnh đất này, linh tuyền giống như cũng thích nơi này.

La Mông đang nghĩ ngợi, ngoài cửa đột nhiên có người đi vào, lúc này đang là lúc ăn cơm tất niên, lẽ ra hẳn là không có ai tới mới đúng. Anh ngẩng đầu nhìn một cái, người tới là ba người nữ giới, một phụ nữ hơn 30 tuổi, tay trái dắt một bé gái bốn năm tuổi, tay phải còn ôm một em bé gái.

"Chị". Tới không phải ai khác, chính là người chị duy nhất La Hồng Phượng của La Mông.

"Ừ". La Hồng Phượng miễn cưỡng kéo ra tươi cười ở trên mặt, ánh mắt nhìn về phía ông La và Lưu Xuân Lan trên bàn cơm.

4. Chương 4: Đàm Phán Ly Hôn

"Con có chuyện gì sao?". Lưu Xuân Lan vội vàng đứng lên kéo La Hồng Phượng tới bên cạnh bàn ăn, lại mang chén đũa lên cho ba mẹ con, nghĩ rằng bọn họ một đường đi tới cũng mệt mỏi, La Mông liền muốn bế đứa bé trong lòng chị anh, nhưng đứa bé kia có chút sợ người lạ, chết sống không chịu.

"Không sao, con ăn cơm của con đi". Lưu Xuân Lan bảo La Mông đừng quản, chính mình dắt bé gái lớn một chút kia tới bên người ngồi xuống, lại gắp chút đồ ăn vào trong chén của nó, đứa bé này thật ngoan ngoãn, cho nó ăn gì thì nó ăn nấy, cũng không làm khổ người khác xíu nào, chính là có chút sợ sệt.

Lúc ăn cơm Lưu Xuân Lan cũng không có hỏi nhiều, chờ ăn cơm xong rồi, lại tắm rửa cho hai đứa bé kia rối sắp xếp phòng cho bọn nó ngủ, lúc này mấy người lớn mới ở phòng bếp thảo luận ngọn nguồn sự việc.

Anh rể của La Mông đi làm ở đơn vị hành chính trong thị trấn của bọn họ, là người có công việc ổn định, ở nơi này của bọn họ thì nhà anh ta coi như có điều kiện không tồi, trước khi kết hôn thì mỗi cô gái trong làng đều hâm mộ vô cùng, nói La Hồng Phượng gả được cho gia đình tốt.

Sau khi La Hồng Phượng kết hôn, ông La và Lưu Xuân Lan bởi vì không thế nào nói chuyện được cùng sui gia bên kia, cho nên cũng sẽ không thường xuyên qua lại, sợ bên kia ngại bọn họ nông dân quê mùa, nhưng lần nào La Hồng Phượng trở về cũng để cô mang rất nhiều đồ tặng cho bên thông gia, La Hồng Phượng vẫn nói chính mình sống rất tốt, hai ông bà cũng sẽ không nghĩ nhiều.

La Hồng Phượng có hai người con gái, đứa lớn tên Cao Mĩ Tuệ, đứa nhỏ tên Cao Mĩ Linh, trước đây lúc đứa bé Cao Mĩ Linh sinh ra thì ông La liền cùng Lưu Xuân Lan bàn bạc, nghĩ muốn cho nó mang họ La, chính là muốn cho nhà họ La có người hương khói, nhưng lại lo lắng con gái khó ăn nói với bên kia, cuối cùng đành từ bỏ.

Theo lời La Hồng Phượng thì hai ông bà bên kia vốn liền có chút chướng mắt đối xuất thân gia đình của họ, lại vẫn muốn cô sinh con trai, sau khi Cao Mĩ Tuệ sinh ra thì thái độ của bọn họ đối cô liền nhạt nhẽo, nhưng cũng may là cảm tình của hai vợ chồng cũng không tệ lắm, ngày trôi qua cũng coi như không tới nỗi.

Tới sau khi Cao Mĩ Linh sinh ra thì hai ông bà bắt đầu rất bất mãn với cô, sau lại ngay cả cảm tình của hai vợ chồng cũng không còn tốt như trước nữa.

Hôm nay là này cuối năm, lúc buổi sáng liền bởi vì Cao Mĩ Tuệ ăn thêm mấy trái dâu tây, bà nội nó vẫn nói liên tục, lúc thì nói nó tham ăn, lúc thì nói nó không có gia giáo, nói tới nỗi khiến Cao Mĩ Tuệ khóc lóc, ông nội liền mắng mỏ, nói ngày cuối năm cũng không sợ xui xẻo à và vân vân.

La Hồng Phượng cãi nhau với bọn họ một trận, cha của bọn nhỏ không nói một lời nào, sau lại bị tranh cãi làm bực bội nên dứt khoát không ở nhà nữa, chính mình một người đi ra ngoài, để lại một phòng già trẻ lớn bé.

Lần này La Hồng Phượng về nhà mẹ đẻ vào đêm giao thừa, nói mình muốn ly hôn, phản ứng đầu tiên của Lưu Xuân Loan chính là muốn gọi điện cho con rể, bà có ấn tượng rất tốt với con rể, lịch sự, biết ăn nói, là người có văn hóa. Không nghĩ tới đối phương không có chút ý tứ níu giữ La Hồng Phượng, liền nói đồng ý ly hôn.

Lưu Xuân Lan cúp điện thoại, trong lòng đã lạnh mất phân nửa, nhưng trong mắt bà thì ly hôn là chuyện lớn, không thể nói ly liền ly, vì thế bà lại gọi điện thoại cho sui gia, ý là nói hai bên có thể đều khuyên nhủ con nhà mình hay không, bên kia lại nói, bọn họ cũng không quản được chuyện của con cái, hiện tại con cái đều lớn rồi, có đứa nào sẽ nghe lời của hai ông bà già này nữa chứ.

Lúc Lưu Xuân Lan lại cúp điện thoại thì nét mặt cũng lạnh tanh, bà hiểu rõ con gái của mình, cho dù có có chút tùy hứng không hiểu chuyện, cũng không tới loại tình trạng này làm cho người ta ghét bỏ.

"Đứa con gái này, vài chục năm cơm đều ăn tới trong bụng chó rồi sao, sớm rời khỏi đó, sớm nên trở về nhà, con làm sao có thể sống thoải mái trong cái gia đình như vậy hả? Mấy năm nay đều sống như thế nào……..".

"Không phải con còn có con của mình sao?". La Hồng Phượng lau nước mắt, trên mặt vẫn là miễn cưỡng cười, tùy ý mẹ cô mắng.

"Hai ngày nữa, đi một chuyến với chị con, đi làm giấy ly hôn". Mấy ngày nay ông La như thế nào vẫn không hé răng, lúc này đây rốt cục nói chuyện.

"Dạ, chờ cục dân chính làm việc liền đi qua". La Mông gật gật đầu đáp lại.

"Mẹ đều muốn nuôi cả hai đứa cháu gái". Lưu Xuân Lan nói thêm vào.

"Việc này không cần phải nói". Vừa rồi La Hồng Phương đã nói rất rõ ràng, hai ông bà bên kia không thích con gái, gia đình như vậy, như thế nào còn có thể để cháu ngoại gái cho bọn họ nuôi chứ.

Ngày mùng bảy, La Mông làm xong mọi việc cần làm, cùng La Hồng Phượng cùng đi thị trấn một chuyến, tuy rằng mấy năm nay anh chủ yếu là làm kỹ thuật, nhưng lúc nhà xưởng mới vừa hoạt động, anh cùng một người phía đối tác, cũng giành giật từng hợp đồng từng hợp đồng, tựa như đánh giặc bình thường, liều mạng tranh thủ tới tay, anh cũng không xa lạ việc đàm phán này.

Ba người nhà họ Cao kia cũng không phải đèn cạn hết dầu, đối phương hiển nhiên cũng đã chuẩn bị tốt để chiến đấu. Sau khi Là Mông vào nhà liền cởi áo khoác tây trang đặt ở đặt ở trên tay vịn sô pha, cười cười, nói với bọn họ.

"Chị tôi là người nóng tính, đêm 30 nói muốn ly hôn, hôm nay liền thúc giục muốn làm giấy ly hôn, tôi nói việc ly hôn này cũng không một lát là giải quyết xong được, nếu chị ấy không sống thoải mái trong cái nhà này, nhà mẹ đẻ muốn ở bao lâu thì ở, ai cũng không đuổi chị ấy, hai chị em Mĩ Tuệ, Mĩ Linh, tôi đều có thể nuôi chúng như con gái của mình. Việc ly hay không ly hôn này, gấp cái gì, lại không vội như là muốn cưới lần hai, mọi người nói phải không?".

"Không ly hôn, nó là con dâu của nhà tôi, sao lại có thể sống ở nhà mấy người chứ hả?". Cha chồng của La Hồng Phượng thổi râu trừng mắt.

"Còn có thể tính như thế nào chứ, ở riêng". La Mông cũng sẽ không bị ông già này hù dọa, nghĩ muốn lấy tuổi áp anh ư, cửa đều không có đâu.

Thái độ của đối phương cũng khá cứng rắn, liền nói là hai đứa cháu gái phải hai vợ chồng mỗi người nuôi một đứa, bọn họ muốn cháu gái lớn Mĩ Tuệ, theo lý yêu cầu này không tính quá đáng, cho dù tới tòa án thì cuối cùng đại khái cũng chính là phán như vậy, nhưng La Hồng Phượng không chấp nhận kết quả này.

Thị trấn này của bọn họ nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng lớn, người họ Cao muốn giữ thể diện, nếu bị người khác biết con trai bọn họ ly hôn với con dâu, nhà bọn họ lại không nuôi đứa cháu gái nào, người ta khẳng định sẽ nói bọn họ, có lẽ còn có một ít nội tình khác, dù sao bọn họ cũng kiên trì muốn một đứa cháu.

Hai bên không ai nhường ai, giằng co gần hai giờ, cũng chưa thể làm rõ được cái gì.

"Chị tôi còn chưa ký giấy ly hôn này, tôi còn phải kêu anh một tiếng anh rể". Tại trong một hồi cò kè mặc cả, Cao Triển Bằng chồng của La Hồng Phượng có vẻ đặc biệt trầm mặc, La Mông quyết định cũng kéo gã vào chiến trường.

"Vốn tôi không muốn nói những lời này, hôn nhân của anh và chị tôi xem như đi tới hồi kết, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hảo tụ hảo tán (gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình), nhưng mà anh cũng biết chị tôi là một người kiên trì, liền vẫn muốn hai đứa con đều sống cùng chị ấy, ngay cả phí nuôi nấng cũng không cần nhà anh chi, nếu ngay cả điểm này mà nhà anh đều không đồng ý, như vậy chúng tôi đành phải nói chuyện này ra thôi".

"Chuyện gì". Cao Triển Bằng không nóng nảy không phát cáu, nhã nhặn ôn tồn, nhưng hiện tại người trong một phòng đang thương lượng chuyện ly hôn của gã và La Hồng Phượng, thái độ này của gã cũng không khỏi có vẻ quá mức bình tĩnh.

"Nghe chị tôi nói, hai năm nay tình cảm của hai vợ chồng anh chị không còn tốt như trước đây, tôi chính là muốn hỏi một chút, chẳng lẽ anh có người khác ở bên ngoài sao?". La Mông nói thẳng.

"Ai dô, cậu nói vớ vẩn gì thế!". Cao Triển Bằng không đáp lời, nhưng bà Cao lại giậm chân trước.

"Lời này cũng không có gì không thể nói, bây giờ có chuyện này hay không, phải điều tra thật cũng không khó, địa phương này nhỏ, hôm nay tôi đi ra ngoài hỏi thăm, ngày mai liền biết kết quả. Mấy người có biết Tiếu lão đại trong huyện này không, ông ta có người con trai tên Tiếu Thụ Lâm, cùng tuổi với tôi, lúc học trung học còn chung lớp, nghe nói chỉ cần trả thù lao cho bọn họ, phiền toái gì đều có thể giải quyết thay mình, việc này tôi thật có thể đi tìm cậu ta hỏi một chút".

Loại người như nhà họ Cao này hơi có chút tiền liền tự cho là tiểu thị dân tài trí hơn người, La Mông đã gặp nhiều, người như thế phần lớn bắt nạt kẻ yếu, nếu hung ác với bọn họ chút thì bọn họ liền ngoan như

cún.

“Cậu đây là muốn tìm xã hội đen, đây chính là phạm pháp”. Cha chồng của La Hồng Phượng tức giận nói.

“Phạm pháp hay không phạm pháp gì chứ, chỉ là tìm bọn họ hỏi thăm chút chuyện, nếu không phải chuyện đó là tốt nhất, nếu con trai các người thật sự có người khác ở bên ngoài thì ít ra cũng phải cho chị tôi một cái công đạo phải không?”.

“Cho dù có người khác ở bên ngoài thì tòa án cũng sẽ không phán cả hai đứa cháu gái đều cho các người”. Cao Triển Bằng vẫn thật bình tĩnh, không hề kích động chút nào.

“Có lẽ thế, nhưng mà tới lúc đó khi đề cập tới phân chia tài sản thì chúng tôi cũng sẽ không nương tay, còn có phí nuôi con, từng tháng cần đưa bao nhiêu liền đưa bấy nhiêu, cho tới khi đứa bé trưởng thành, một xu tiền cũng đều đừng nghĩ thiếu”.

La Mông trực tiếp đưa ra lựa chọn ở trước mặt Cao Triển Bằng, bỏ con hay là bỏ tiền.

Cao Triển Bằng cuối cùng từ bỏ quyền nuôi hai đứa con gái, ngược lại gã cũng có tất cả tài sản của chính mình, hơn nữa trong mười mấy năm sau, một xu phí nuôi nấng gã cũng không cần đưa. Có thể tưởng tượng, ở tương lai không lâu gã sẽ lại cưới một người phụ nữ khác, triển khai cuộc sống mới của chính mình, mà không sợ bị vợ cũ và hai đứa con gái trước liên lụy. Đây là lựa chọn của gã.

Mà La Hồng Phượng rốt cục đồng thời giữ lại cả hai đứa con, khi sống tại trong gia đình này, cô từng nhiều lần nghĩ tới phải ly hôn, nhưng cô không có cách nào bỏ lại bất kì đứa con gái nào của chính mình ở lại nơi mà cô không chăm sóc được, hôm nay ác mộng rốt cục đã rời xa cô rồi.

Thu dọn một ít quần áo thay đổi từ trong nhà kia, lại đi cục dân chính làm thủ tục ly hôn, La Hồng Phượng và Cao Triển Bằng chồng của cô ra khỏi cục dân chính liền mỗi người mỗi ngã, lúc chia tay cũng không chào hỏi một tiếng nào.

“Hôm nay đều nhờ em hết”. Ngồi ở ở trên xe từ thị trấn tới trấn Thủy Ngưu, trên mặt La Hồng Phượng không còn u sầu của trước đó nữa, một hồi hôn nhân sớm đã trở thành vũng bùn lầy cô không thể trốn thoát, hiện giờ rốt cục thoát ra, giẫm lên mảnh đất màu mỡ, như lấy được cuộc sống mới.

“Ha ha, vẫn nhờ công của Tiểu Thụ Lâm”. La Mông cười nói, ba người nhà họ Cao kia điển hình mềm nắn rắn buông, nếu không lôi tên tuổi của Tiếu lão đại ra, hôm nay việc này chỉ sợ cũng không thuận lợi.

“Đúng vậy, nhờ công của Tiếu Thụ Lâm”. La Hồng Phượng cũng cười ha hả.

Lúc hai chị em nói đùa thì một hành khách ngồi bên cạnh đột nhiên quay đầu lại đây, sau đó thì nhìn bọn họ một lúc lâu, La Mông cũng khó hiểu nhìn nhìn gã.

Bộ dáng người này chưa tới 30, tuổi hẳn là xấp xỉ cùng La Mông, nhưng mà bộ dạng rất cao càng cường tráng một ít, dáng người cao ngất, tứ chi thon dài, ngũ quan đoan chính, làn da hơi đen, quả đầu đinh có vẻ cực bụi bặm. Không thể nghi ngờ, đây là mẫu người lý tưởng của La Mông.

“Tôi làm chuyện tốt gì?”. Đối phương hơi hơi nhíu mày, trong giọng nói mang theo một ít không hài lòng

5. Chương 5: Phải Nuôi Liền Nuôi Trâu Bản Địa

“A?”. La Mông bị hỏi tới không hiểu ra sao, lại nhìn người trước mắt này, cảm thấy có chút nhìn quen mắt, trong đầu giống như là chiếu phim bình thường, trí nhớ bắt đầu quay ngược.

Sau khi La Mông tốt nghiệp sơ trung liền trúng tuyển cao trung trọng điểm trong thị trấn, vì thế liền rời khỏi trấn Thủy Ngưu tới trường ở nội trú học tập sinh hoạt, khi đó anh cũng đang trong tuổi dậy thì, mới vừa phát hiện tính hướng của chính mình không lâu, đúng là thời điểm buồn bực bốc hỏa.

Trường học bọn họ phần lớn đều là học sinh trong thị trấn, chỉ có một ít là người của các trấn lân cận, trong đó có một học sinh rất đặc biệt, nghe nói là con trai của ông trùm Tiếu lão đại trong huyện của bọn họ, tên là Tiếu Thụ Lâm, mọi người đều gọi cậu ta là tiểu Thụ Lâm.

Năm nhất trôi qua hơn nửa năm, đã không thể nhớ là là vì chuyện gì, dù sao La Mông và Tiếu Thụ Lâm đánh một trận, La Mông là đứa trẻ con nhà nông, trổ mã sớm hơn so với Tiếu Thụ Lâm, vô luận là chiều cao hay là sức lực đều chiếm ưu thế tuyệt đối, vì thế anh hùng hùng hổ hổ đánh Tiếu Thụ Lâm một trận.

Với độ tuổi năm ấy mà nói, La Mông xem như trưởng thành khá sớm, anh đánh Tiếu Thụ Lâm xong, sau đó còn có chút ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, vì thế anh khinh thường liếc mắt nhìn Tiếu Thụ Lâm một cái: "Thế nào? Muốn tìm ba mày ra mặt cho mày sao?".

Đây quả thật là phép khích tướng không sai, hơn nữa nó cũng quả thật hiệu quả, đã khiến Tiếu Thụ Lâm không nói với người trong nhà, cũng không nói với cả thầy cô giáo.

Hai năm sau đó, Tiếu Thụ Lâm cũng không đi tìm La Mông gây rối, La Mông còn tưởng rằng việc này liền trôi qua như vậy, không ngờ ngày tốt nghiệp trung học, Tiếu Thụ Lâm lại gửi chiến thư, hình thức rất đơn giản, trên một tờ giấy nhỏ ghi mấy chữ: "Sáu giờ rưỡi, sân bóng bàn".

Lúc này La Mông không đánh thắng, không có biện pháp, Tiếu Thụ Lâm người này không lo học hành, hai năm kia ưu tiên rèn luyện thân thể, một trận đánh xong, hai người đều te tua, liền như vậy một mảnh xanh một mảnh tím tốt nghiệp cao trung.

"Tiếu Thụ Lâm?". La Mông thử gọi gã ta một tiếng. Nhớ năm đó bộ dạng người này giống hệt con gà bệnh, hoàn toàn không phải khẩu vị của La Mông, cho nên anh xuống tay cũng đặc biệt sảng khoái. Nếu lúc trước có thể đấm ít đi mấy đấm, bồi dưỡng cảm tình với gã ta nhiều hơn, lúc này hai người nói không chừng có thể xưng anh xưng em.

"Hừ". Tiếu Thụ Lâm đại khái cũng nhận ra La Mông, tên này xoay đầu sang chỗ khác, hoàn toàn không hòa nhã với La Mông.

"Người quen hả?". La Hồng Phượng hỏi.

"À, nhận sai người". La Mông sờ sờ cái mũi, dù sao Tiếu Thụ Lâm lại hình mẫu lý tưởng như thế nào cũng vô dụng, ông già nhà gã chính là Tiếu lão đại tiếng tăm lừng lẫy, đó là một tổ ong vò vẽ lớn, vẫn là không chọc vào là tốt nhất.

Về tới nhà, ông La và Lưu Xuân Lan nghe nói hai chị em La Mông đã giải quyết xong vấn đề của hai đứa cháu gái, trong lòng cũng vui vẻ, tuy rằng con gái mình vừa mới ly hôn, nói lời này là có chút lỗi thời, nhưng hai ông bà trông mong có cháu chắt nhiều năm rồi, hai đứa cháu gái cũng không có thể thường thường tới nhà ông ngoại, như thế nào có thể không vui vẻ chứ.

La Mông cũng vui mừng, nói thật mấy năm nay anh làm ăn ở bên ngoài đều là một người sinh hoạt, cho tới bây giờ không nghĩ tới một ngày chính mình sẽ có con, tuy rằng Mĩ Tuệ, Mĩ Linh không phải con của anh, nhưng trọng trách nuôi dạy chúng nó cũng cực chân thực đặt ở trên vai anh, anh thoáng có chút không thích ứng sức nặng này, nhưng đồng dạng làm cho làm cho anh cảm thấy kiên định.

Sau đó, La Mông và La Hồng Phượng cùng đi xem mấy cửa tiệm ở trấn trên, muốn buôn bán nhỏ ở trấn trên và vân vân.

Quy mô trấn Thủy Ngưu rất nhỏ, từ bên này trấn nhỏ đi tới bên kia đều không mất tới ba mươi phút. Nơi này của họ có hơn phân nửa mọi người đều đi làm công ở bên ngoài hoặc là buôn bán, một ít người trẻ tuổi đều đi làm xa, người già trẻ con ở tại trấn trên, một ít đàn ông đi làm xa còn vợ con ở nhà.

Sinh hoạt tại trấn trên rất nhàn nhã, tuy rằng khả năng tiêu dùng không tính rất mạnh, nhưng là rất nhiều cửa tiệm cũng đều làm tới sinh động, cũng đủ nuôi cả nhà sống qua ngày. Đúng lúc mấy ngày nữa trường tiểu học, cao trung ở trấn trên liền đều phải khai giảng, La Hồng Phượng nói muốn thuê cái cửa tiệm gần trường học bán bữa sáng.

La Mông khuyên chị nên suy nghĩ lại, chủ yếu là bán bữa sáng quá mệt mỏi, mỗi ngày nửa đêm sẽ thức dậy bận rộn làm việc, cần phải làm tới gần giữa trưa mới có thể nghỉ ngơi, buổi chiều phải cọ cọ rửa rửa, chuẩn

bị ngày hôm sau buôn bán, tiền lời cũng không nhiều.

Thời gian lại trôi qua mấy ngày, hôm nay sáng sớm La Mông đã thức dậy, đã ngửi thấy trong nhà tràn ngập một mùi sữa nồng đậm, anh xuống lầu nhìn một cái, thì ra là Lưu Xuân Lan hâm sữa cho hai chị em Mĩ Linh, Mĩ Tuệ, đang đặt ở trong nồi cách thủy hâm nóng, mùi sữa bay khắp phòng.

"Mẹ nói xem, sữa trâu sao lại có thể thơm như vậy chứ?". La Hồng Phượng ngồi ở sau bếp nhóm lửa, miệng cũng là tấm tắc khen ngợi.

"Sữa trâu vốn là thứ tốt, uống rất ngon, chỉ là thật sự rất ít, trước đây mẹ chỉ uống qua mấy lần, cũng không hâm nóng như vầy, cũng không uống ra bệnh tật gì, con nói xem người ta bây giờ chính là cực cầu kì". Lưu Xuân Lan đang cắt đồ ăn trên bếp, lát nữa dùng làm bữa sáng.

"Không phải chỉ có vi khuẩn thôi sao, kệ nó, hâm nóng lên thì còn sợ gì chứ". La Mông khoác áo bông, gãi gãi cái đầu tổ quạ cũng đi qua góp vui.

"Vi khuẩn gì chứ, sợ này sợ nọ, con nít bây giờ mới liền càng ngày càng yếu ớt, trước kia bọn con nít có lo vi khuẩn gì đâu, một đám đều lớn lên cực khỏe mạnh". Lưu Xuân Lan rất là không đồng ý phản bác lại.

"Lời này thật rất có lý ạ". La Mông ngậm bàn chải đánh răng, giơ ngón tay cái lên với mẹ anh.

"Đánh răng của con đi". Lưu Xuân Lan cười mắng.

La Mông đứng ở cạnh rãnh nước sau nhà đánh răng, nhìn thấy hai bên rãnh nước mọc lên một ít cỏ nhỏ xanh mơn mởn, độ cao nơi này của bọn họ cao hơn so với mặt nước biển, cho dù mùa đông không rơi tuyết cũng rất lạnh, lúc này cỏ dại bên ngoài đã sớm khô, cỏ ở rãnh nước nhà anh cũng là mấy ngày nay mới vừa mọc lên.

Mấy ngày này, mỗi ngày la Mông đều sẽ thừa dịp lúc người nhà không chú ý liền đổ nước linh tuyền vào trong lu nước, nước linh tuyền này ngoại trừ bị bọn họ uống, còn có một ít là bị dùng để rửa đồ ăn hoặc là đánh răng rửa mặt, nước dùng qua lại đổ vào trong rãnh nước, thời gian hơn mười ngày thì hai bên rãnh nước cũng dần dần bắt đầu tràn ngập một cỗ sức sống.

Một lát sau hai chị em Mĩ Tuệ, Mĩ Linh uống sữa trâu, Lưu Xuân Lan và La Hồng Phượng cũng uống một chút, đều nói thẳng sữa trâu này rất thơm uống rất ngon, về sau mỗi buổi sáng đều cho hai đứa cháu gái uống một ít, bổ sung dinh dưỡng.

La Mông lại đột nhiên nhớ tới tin tức trước đó coi qua, nói là bên phía Nam có người chuyên môn bán sữa trâu, nghe nói còn có thương hiệu đàng hoàng. Bọn họ cũng không cần làm phô trương lắm, để La Hồng Phượng mở cái tiệm nhỏ bán sữa trâu, kiếm chút phí sinh hoạt và vân vân, vấn đề hẳn là không lớn, hơn nữa trong tay anh còn có một cái linh tuyền làm hậu thuẫn nữa.

Lúc ăn sáng ngày hôm đó, cả nhà ngay tại trên bàn cơm bàn bạc một chút. Đầu năm nay trên núi không trồng trọt bao nhiêu, chính là cỏ dại nhiều, cũng không có người đi cắt, người thả trâu chăn dê cũng thật sự ít, nếu bọn họ nuôi một đám trâu, đẻ trâu con, bán sữa thì cũng không sợ lỗ vốn.

Nhưng mà tiền vốn hơi nhiều, một con trâu mẹ tốt cũng tốn mấy vạn đồng, muốn mua con đang cho sữa ước chừng còn mắc hơn, trâu lại không cho sữa nhiều lắm, một con trâu một ngày cũng chỉ có thể vắt được một chút sữa, nuôi 10 con trâu phải tốn hơn 10 vạn, liền nơi này của bọn họ cũng không mấy ai dám bỏ ra số tiền vốn này.

Ông La cũng nói, chỉ cần không nuôi chết trâu, tới lúc đó ngộ nhỡ việc mua bán này không thể thực hiện được thì bán trâu đi, tiền vẫn còn, tính như thế nào đều không lỗ cả.

Vì thế hai ngày tiếp theo, La Mông bắt đầu tích cực tìm kiếm trâu mẹ trong kì cho sữa, cũng may lúc ấy anh đi nhờ xe của Bành Lão Cửu trở về thì anh lưu lại số điện thoại của bọn họ, lúc này liền thuận tiện hơn.

Lúc La Mông nói với Bành Lão Cửu là anh muốn nuôi mấy con trâu mẹ cho sữa thì Bành Lão Cửu còn khuyên anh suy nghĩ kĩ lại, nơi này của bọn họ núi cao đường xa, sữa lại khó bảo quản, cũng không có người ngoài tới đây thu mua, thị trường trấn trên của bọn họ rất hữu hạn, hơn nữa đầu năm nay cả ngành sản xuất sữa đều rất lao đao, lượng sữa trâu cho ra vốn liền ít, tóm lại chính là đầu tư cao, rủi ro lớn.

Nhưng La Mông đã quyết định chủ ý rồi, con trâu mẹ nhà anh lúc mới vừa mua về cơ hồ đã sắp ngừng tiết sữa, sau khi liên tục cho uống nước linh tuyền bảy tám ngày thì sữa lại lần nữa dồi dào lên, trong tay có cái máy ăn gian dùng tốt như vậy thì anh không tin chính mình nuôi trâu mà còn có thể lỗ vốn được.

Thông qua Bành lão Cửu thì anh quen được mấy nhà nuôi trâu, La Mông tổng cộng mua mười hai con trâu mẹ, trong đó chín con đang ở kì cho sữa, ba con khác đều mang thai trâu con, khoảng chừng ba tháng sau sẽ lần lượt sinh sản.

Người địa phương đều khá phúc hậu, nghe nói la Mông muốn làm sữa trâu bán, liền đề nghị anh đi phía Nam mua sữa trâu, nghe nói là giống lai, chất lượng sữa không hề kém so với trâu bản địa, lượng sữa cho ra còn cao hơn nữa. Nhưng anh khá đắn đo với phương diện này, so với giống lai bị thổi phồng ba hoa chích chòe thì anh càng sẵn lòng nuôi một đám trâu bản địa

6. Chương 6: Nước Tiểu Trâu Là Nước Thần

Lúc đám trâu này vào làng, lại đưa tới không ít dân làng vây xem, có chút người nói La Mông có tiền đồ, chính là người làm việc lớn, vô luận làm cái gì, động tĩnh liền đều lớn hơn so với người khác. Sau khi ông La nghe xong liền nhăn mũi, liền nuôi đàn trâu mà thôi, tính việc lớn cái rắm, cái này đều tính là có tiền đồ thì ông chủ nào trong xã hội cũ liền có tiền đồ hơn so với La Mông.

La Mông lại thật sự có cả đống ý tưởng với khối đất này, chẳng qua việc thuê đất khá lớn, lúc này anh cũng chỉ là cân nhắc trong đầu chính mình, còn chưa có báo cho người trong nhà biết.

Chuồng trâu nhà La Mông trải qua một phen mở rộng, đã trở nên rộng rãi sáng sủa hơn rất nhiều, hơn mười con trâu ở bên trong, cũng không có vẻ chen chúc lắm. Người trong làng chạy tới nhà anh coi náo nhiệt, trưởng làng La Toàn Thuận đứng ở bên ngoài chuồng trâu nhà anh nhìn một hồi lâu, vẻ mặt hâm mộ nói: "Về sau nhà cháu xem như khỏi phải lo phân trâu bón đất rồi".

"Đúng vậy, mười hai con trâu, một ngày liền có thể thải ra nhiều hơn". La Mông cũng đứng ngoài chuồng trâu nhà anh xem, mười hai con trâu đều ở trong chuồng trâu, hoặc nằm hoặc đứng, tình cảnh thật là có một chút đồ sộ.

Trong chuồng trâu có một cái máng nước thật dài, La Mông đổ đầy nước linh tuyền vào bên trong, đám trâu này đều uống, anh phát hiện có đôi khi súc vật có phải còn có linh tính hơn con người một chút hay không, gần đây một nhà La Mông đều uống nước linh tuyền, cũng không ai nói nước này uống đặc biệt ngon.

Bên La Hồng Phượng rất nhanh cũng liền thuê cửa tiệm kia xong, cô thuê cái tiệm kia vốn là tiệm sách, đối diện cửa trường tiểu học trung tâm của trấn trên, xem như đoạn đường trung tâm của trấn Thủy Ngưu. Ngày trước đi học La Mông còn mua sách ở đây, nhưng mà mấy năm nay từ khi sản phẩm điện tử phổ biến thì việc làm ăn của tiệm sách càng ngày càng ế ẩm, hiện giờ rốt cục đóng cửa.

Về tên của cửa tiệm, người một nhà bọn họ bàn bạc một chút, cũng không đặt cái tên gì lạ lùng lắm, tên là "Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm (sản phẩm từ sữa)". Trong tiệm ngoại trừ bỏ bán sữa tươi, sữa chua, mỗi buổi sáng còn làm một ít bánh bao sữa chay, bánh bao sữa nhân đậu xanh tiện thể bán bữa sáng.

La Mông không đi trong tiệm giúp đỡ, anh ngay tại trong nhà chăm sóc đàn trâu, trong tiệm có hai người La Hồng Phượng và Lưu Xuân Lan như vậy là đủ rồi.

Trong nhà ngoại trừ mười con trâu này, còn có hai đứa bé gái, hai chị em Mĩ Tuệ, Mĩ Linh hiện tại ông La chăm, đừng nhìn ông La bình thường vẫn xụ mặt nói chuyện với La Mông, nhưng với hai bé gái kia thì hoàn toàn khác, căn bản chính là chỉ đâu đánh đó, muốn gì thì cho đó.

Việc chăn trâu không cực nhọc, tuy rằng khổ người trâu lớn, nhưng tính nết đều cực ngoan ngoãn, hơn nữa mỗi ngày La Mông cho bọn nó uống nước linh tuyền, chưa tới mấy ngày liền cho quen tay, đàn trâu này rất ít khi bướng bỉnh cùng anh.

Mỗi ngày La Mông thả đàn trâu tới trên núi, tìm chỗ nhiều cỏ dại cột dây buộc trâu lại, anh có thể đào ngũ, tìm bãi cỏ khô ráo mềm mại ngủ trưa một giấc, hoặc là đi dạo chung quanh và vân vân. Anh muốn ở phụ cận làng tìm một mảnh đất, hoặc là một cái núi nhỏ cũng được, tới lúc đó thu thu dọn dọn, chỉnh thành địa bàn nhỏ của chính mình, mấy chục năm sau là có thể an cư lạc nghiệp.

Hôm nay La Mông lại đi ra ngoài đi dạo một vòng, không có thu hoạch gì, liền nằm trên bãi cỏ chụp mũ rơm lên trên mặt, chuẩn bị ngủ, chưa đợi anh ngủ thì chợt nghe tới một trận tiếng vang loẹt xa loẹt xoẹt, giống như có con trâu đang kéo cây nhỏ buộc trâu lung lay.

La Mông xoay mặt liền thấy, con nghé con kêu Nhị Lang mà anh mua về trước nhất đang cắn dây thừng trên cây kéo đi. Anh nhớ rõ ngày hôm trước lúc anh trở về từ nơi khác, dây buộc Nhị Lang cũng tuột ra, nhưng mà anh thấy nó không đi xa, cũng không để bụng lắm, còn tưởng mình không buộc chặt dây thừng, thì ra là nó tự mình tháo ra.

Dù sao cũng rảnh rỗi, La Mông dứt khoát liền không lên tiếng, nhìn xem lát nữa nó định làm gì. Qua khoảng hơn mười phút, nút buộc dây thừng trên cây nhỏ bị càng kéo càng lỏng, cuối cùng rốt cục bị bung ra.

La Mông thấy Nhị Lang vẫy đuôi chậm rì rì xuống núi, qua dòng suối nhỏ, xuyên qua mấy mảnh ruộng lúa còn chưa xới đất, đi vào một mảnh vườn bên cạnh dựng nhà màng* nhựa mỏng cao nửa người, trên màng nhựa dính rất nhiều hơi nước, lờ mờ có thể nhìn thấy trái cây màu xanh bên trong, số lượng còn thật nhiều.

Nhị Lang giẫm giẫm móng trước, đá đi mấy cục đất, lại dùng miệng nhấc một góc tấm màng mỏng lên, duỗi đầu vào……

"Bốp!". Cành trúc trong tay của La Mông đánh một chút trên mông trâu cao cao vểnh vểnh của Nhị Lang.

"?". Nhị Lang có chút không hiểu rõ tình hình lắm, nó lui hai bước, rụt đầu từ trong màng ra, lại xoay đầu lại đây nhìn nhìn phía sau chính mình, miệng còn nhai cà chua xanh.

"Mày ở đây làm gì hả?". La Mông xoa xoa cằm.

"Ọ!". Con trâu con nhấc bốn chân bỏ chạy, giống như một con chó to, chạy trốn thật nhanh nhẹn, vài giây liền tới trên mảnh ruộng bậc thang.

"Mày xuống dưới đây cho ông mày!". La Mông quát.

"Ọ!". Nhị Lang đứng ở trên ruộng bậc thang nhìn La Mông, không nhúc nhích.

"Mày không xuống hả?".

"Ọ!".

"Mày có gan đừng đi xuống, buổi tối cũng đừng trở về, tới lúc đó bị người khác mang về nhà, nuôi mấy năm liền bán mày cho lò mổ". La Mông cũng không đuổi theo, anh đặt mông ngồi ở trên bờ ruộng, lẩm bẩm cùng con nghé con kia.

"Ọ……". Nhị Lang lắp bắp kêu một tiếng, nhảy xuống một khối ruộng bậc thang.

"Mày có biết chính mày làm sai cái gì hay không, còn nhỏ đã dám học người ta trộm đồ, mấy đời họ La nhà tao cũng chưa có ai làm chuyện mất mặt như vậy". La Mông tiếp tục phê bình giáo dục nó.

"Ọ……". Nhị Lang lại kêu một tiếng, cúi đầu nhìn khối ruộng bậc thang phía dưới, đang do dự nên nhảy xuống hay không.

"Đây không phải La Mông sao, làm gì trong vườn nhà chú vậy?". Lúc này bên kia có một ông lão lại đây.

"Chú Trường Thiết, cà chua này là chú trồng à?". Ông lão thoạt nhìn khoảng bảy tám mươi tuổi, nhưng mà ông ta cùng họ với nhà La Mông, cùng một vai vế với ông La, cho nên La Mông liền gọi ông ta là chú.

"Ừ, nghe người ta nói, cái màng nhựa mỏng này thì đại mùa đông cũng có thể trồng cà chua, chú cũng chỉ trồng thử thôi".

“Vậy sao chú còn chưa hái nữa?”. La Mông vừa nãy cũng nhìn thấy, cà chua trong nhà màng ra trái không tồi, bộ dạng cũng đều rất tốt, quả nào quả nấy căng tròn.

“Chưa hái, bọn nó còn chưa có chín mà?”. La Trường Thiết khó hiểu trả lời.

“Hài, chú còn chờ nó chín à, thời tiết không đủ ấm, chín không được,trên thành phố bán đều là thúc chín thôi”. La Mông xốc tấm màng nhựa lên, từ trên cây hái một quả cà chua rồi cắn một miếng, thịt quả rất giòn, nước quả chua chua ngọt ngọt, mùi vị cũng không tệ lắm: “Như thế này đều có thể hái được rồi”.

“Hái về rồi làm gì?”. Cà chua chưa chín hái về nhà, theo lý cho dù không làm gì nó thì qua mấy ngày nó tự cũng sẽ chín, chỉ là thời gian lâu quá thì cà chua sẽ không tươi, ăn không ngon.

“Chú hái về nhà trải nó ra, phun chút Lão Bạch Kiền** lên, mặt trên phủ chút rơm rạ vải vụn và vân vân, một hai ngày đều chín”.

“Như vậy có thể thành?”. Ông lão nửa tin nửa ngờ.

“Nếu chú lo lắng thì hái mấy quả làm thử trước”. La Mông cười hì hì nói: “Đám cà chua chú trồng không tồi, một cân (=0.5kg) định bán mấy tệ ạ?”.

“Trong chợ bán hai tệ rưỡi tới ba tệ, chú liền bán hai tệ”. La Trường Thiết cúi người, thật cẩn thận vén tấm màng nhựa lên, từ trên cây hái mấy quả cà chua xuống, nhẹ nhàng đặt ở trong rãnh ruộng, xem ra ông định thử một chút phương pháp mà La Mông nói với ông.

“Giá này thật rẻ, vậy chú hái trước cho cháu hai mươi cân”. La Mông liếc mắt nhìn con trâu con kia một cái, nó vẫn đứng ở chỗ cũ, nghểnh cổ nhìn anh nói chuyện với La Trường Thiết.

“Cháu mua nhiều vậy để làm gì?”.

“Mấy con trâu mẹ nhà cháu đều đang cho sữa, mua cải thiện thức ăn cho chúng nó”.

Mọi người trong làng đều biết chuyện nhà La Mông mở cửa tiệm bán sữa trâu, nhưng mà cũng không xem trọng lắm, nơi này của bọn họ cũng rất nhiều người từng nuôi trâu, đều biết trâu cho rất ít sữa.

“Hơn nữa lúc nãy con trâu con kia cũng gặm một ít, tới lúc đó bao nhiêu tiền thì cháu bù cho chú”. La Mông lại nói bổ sung.

“Cháu liền vì việc này mà mắng nó?”. La Trường Thiết cũng đứng thẳng người lên, nhìn nhìn con nghé con trên bờ ruộng.

“Dạ, hôm nay đúng lúc bị cháu bắt quả tang, cũng không biết tới đây mấy lần rồi”. Nó đều quen đường quen lối như vậy, khẳng định không phải lần đầu tiên, La Mông cũng không muốn chiếm lợi của ông lão này, cho nên liền nói thật.

La Trường Thiết khoát khoát tay, nói: “Con nghé con này ăn cũng rất tốt, cho dù ăn mấy quả, chỉ cần không đạp nát là được”.

“Như vậy thì được ở chỗ nào chứ?”.

“Bộ dạng con nghé con này ốm nhom, khẳng định là sữa trâu mẹ không đủ, con nghé con này giống như con nhà chú, hồi nhỏ thiếu dinh dưỡng, liền cực kì thèm ăn, mấy quả cà chua thôi, ăn liền ăn, đứa nhỏ mười mấy tháng, có thể hiểu được chuyện gì?”.

“Ài, dạ”. La Mông thấy ông lão nói như vậy thì sẽ không lại kiên trì, nếu nói nữa liền có vẻ anh không đối xử tốt với súc vật, phần lớn người già đều mềm lòng, không thích như vậy.

La Mông từ nhỏ lớn lên ở trong làng, tự nhiên là biết tính tình ông lão này không tồi, đối ai đều cực ôn hòa, nghe nói mấy đứa con trong nhà đều mua nhà ở trấn trên, trong làng còn lại hai ông bà.

Ngẫm lại ông ấy lớn tuổi rồi, trồng vườn cà chua này cũng không dễ dàng, ngày thường thật cẩn thận chăm sóc, cố tình lại bởi vì không biết cách thúc chín, toi công bỏ lỡ mấy ngày kiếm tiền tốt nhất của cuối năm, hiện giờ còn bị Nhị Lang gặm không ít, trong lòng La Mông vẫn có chút băn khoăn.

La Mông thấy La Trường Thiết một mực chuyên tâm hái cà chua, liền thừa dịp lúc ông ấy không chú ý, tưới chút nước linh tuyền cho khối đất này. Lúc này vẫn là tháng giêng, giá cả rau dưa còn được, mảnh vườn này của La Trường Thiết nếu có thể có chín nhiều cà chua hơn thì mỗi ngày ông ấy hái đi bán ở trấn trên, mười ngày nửa tháng tiếp theo, ít nhiều cũng có chút tiền thu nhập.

Chập tối hôm nay, tất cả trâu nhà La Mông đều được chia mấy quả cà chua tươi giòn ngon miệng, ngoại trừ Nhị Lang. Nữ giới trong nhà đều rất đồng cảm với con nghé con này, ông La liền đứng ở bên cạnh La Mông, cảm thấy thói xấu ăn vụng này không thể nuông chiều được.

"Chờ thêm một thời gian thì đeo khoen mũi cho nó, nó liền ngoan ngoãn". Ông La từng nuôi trâu, cũng có kinh nghiệm.

"Chờ thêm một chút nữa, nó vẫn còn nhỏ lắm".

Kỳ thật cũng không tính nhỏ, phần lớn trâu trong làng đều là khoảng một tuổi thì đeo khoen mũi, bằng không chờ nó lớn thì vài người đều không làm gì được nó, sớm đeo khoen mũi, kiểm soát tính tình, lại lớn lên một chút là có thể làm việc.

Nhưng mà hiện tại La Mông cũng không muốn đeo khoen cho Nhị Lang, làm một con trâu, cũng chỉ có hai năm thơ ấu này là vui vẻ, dứt khoát để nó hoang dã một hồi cũng không sao.

Nhưng mà đợi một thời gian nữa thì địa vị của Nhị Lang ở trong làng đã khác rồi.

Trước đó La Mông kể chuyện xưa Nhị Lang cứu mẹ ở trong thôn, người làng còn có chút nửa tin nửa ngờ, cảm thấy việc này nói không chừng chính là mèo mù vớ cá rán, trùng hợp mà thôi.

Lúc này La Trường Thiết kể chuyện ở trong làng, Nhị Lang nhà La Mông ăn mấy quả cà chua ở nhà ông, lại tè mấy bãi nước tiểu trâu, nước tiểu trâu kia chính là nước thần, vẩy tại trong vườn cà chua nhà ông thì cà chua nhà ông liền đột nhiên to lên, kết quả quả cà chua làm oằn cả cây, ông trồng trọt nhiều năm như vậy nhưng chưa từng gặp qua loại sự tình này.

*nhà màng

7. Chương 7: Ông Chủ Căn Tin Quách Đại Oa

Việc này một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng ồn ào tới sôi sùng sục, ngay cả Bành Lão Cửu cách làng họ thật xa đều gọi điện thoại cho La Mông, hỏi La Mông con nghé con kia có thật thần kì như vậy hay không, trong giọng nói đều lộ ra tiếc nuối, nói nhà họ Bành gã không phúc khí, mấy thế hệ nuôi trâu hơn trăm năm, cũng chưa có thể giữ chân trâu thần này.

La Mông có thể nói thế nào chứ, nói nó không có thần kì như vậy đâu, đừng nghe người ta thổi phồng, người ở đây rảnh tới hoảng, liền thích thổi phồng con trâu này, con trâu con này không phải cũng từng tè ở nhà Bành Lão Cửu rồi sao, sao cũng không thấy nhà Bành Lão Cửu mọc ra núi vàng núi bạc?

Bành Lão Cửu ngẫm lại quả thật cũng đúng, lúc này cỗ đau lòng mới biến mất.

Nhưng vô luận La Mông nói như thế nào, đều không ngăn được nhiệt tình của các dân làng đối Nhị Lang, mỗi ngày đều có người mượn Nhị Lang, mượn đi rồi thì dắt đi vườn nhà mình, cung ăn cung uống, liền chỉ cần nó rải chút nước thần lên ruộng vườn nhà mình.

Con trâu con Nhị Lang này ngay từ đầu còn thật cao hứng, ăn không ít củ cải rau xanh, đại mùa đông này, rau dưa đều thứ đắt đỏ, gặp mấy người hào phóng còn có thể cho nó chút hạt đậu và vân vân nhai a nhai, cuộc sống khá là thoải mái.

Nhưng sau một thời gian lại không xong, không tự do, mỗi ngày chính là bị kéo đi ăn uống, không chút giải trí, phải đi lòng vòng trong vườn nhà người ta, người ta còn thấy nhanh quá, sợ nó vẩy đồ tốt lên vườn nhà người khác.

"Ọ!". Chập tối hôm nay, Nhị Lang thấy La Mông bận rộn dắt một đám trâu quay về làng, từ xa xa bắt đầu kêu to lên.

"Ôi, La Mông thả trâu về rồi à?". Nông hộ muợn Nhị Lang hôm nay tươi cười đầy mặt theo sát La Mông nói chuyện, nói ra thì chuyện Nhị Lang bị truyền như vậy, ngay cả La Mông ở trong làng đều được tôn trọng.

"Vâng, hôm nay lại a (tè + ị) không ít đi". La Mông cười ha hả sờ sờ đầu trâu của Nhị Lang mặt ủ mày chau.

"Cũng được". Người đàn ông kia cười tủm tỉm, xem ra ngày hôm nay thu hoạch coi như không tồi.

"Trò này hữu dụng hay vô dụng?". Trong lòng La Mông biết, khẳng định có chút hữu dụng, Nhị Lang ở nhà uống đều là nước linh tuyền, thứ bài tiết ra đại khái cũng không kém được.

"Hữu dụng, sao lại vô dụng, hai ngày trước rau hẹ tươi mơn mởn, hiện giờ rau hẹ này mọc rất tốt, chỉ là không có tốt như cà chua nhà chú Trường Thiết, không biết vì sao".

"Có thể là bởi vì gần đây tinh thần Nhị Lang không tốt lắm". La Mông tận lực tranh thủ một chút không gian tự do vì con trâu con nhà anh, bộ dáng ỉu xìu như vậy, nhìn qua thật có chút không nỡ.

"Chắc vậy, hai ngày nay nó không có tinh thần gì, cậu nói coi, cho nó ăn đồ ngon, cũng không bắt nó làm việc, sao ngược lại còn không thích chứ". Người đàn ông khó hiểu, bình thường trâu nào có loại đãi ngộ này, thả trên núi gặm gặm cỏ dại cũng coi như không tệ rồi.

"Cả ngày bị người nhìn chằm chằm, áp lực tinh thần rất lớn". La Mông vỗ vỗ Nhị Lang, để nó đi vào đàn trâu: "Anh cũng giúp em nói với những người khác, trong khoảng thời gian này Nhị Lang nhà em sẽ không cho mượn, để nó nghỉ ngơi thật tốt".

"Ừ, chờ nó tinh thần tốt chút rồi nói sau". Người nọ đáp ứng, nói thế nào sau này còn phải mượn tiếp.

"Coi mày sau này còn dám đi trộm cà chua nhà người ta nữa không?". Trên đường về nhà, La Mông dùng cành trúc nhẹ nhàng đánh mông trâu của Nhị Lang.

"Ọ……". Nhị Lang ủ rũ kêu một tiếng, thật sự là vô cùng nghẹn khuất.

"Ụm bò……". Trâu mẹ bên cạnh nó cũng kêu theo một tiếng, cũng không biết là an ủi hay là trách cứ, dù sao La Mông cũng không nghe hiểu.

Khi về tới nhà thì Lưu Xuân Lan đã sớm làm xong cơm chiều, gần đây cửa tiệm ở trấn trên buôn bán không tệ, thời gian hai mẹ con bà về nhà càng ngày càng sớm, có đôi khi còn chưa tới giữa trưa liền bán xong mọi thứ, đóng cửa tiệm đi chợ mua đồ nấu ăn, còn có thể kịp trở về làm cơm trưa.

Từ làng Đại Loan tới trấn Thủy Ngưu, đi đường mất hơn hai giờ, họ đi ra ngoài quá sớm, cũng không có xe để đi, vì việc này La Mông đặc biệt tới thị trấn mua một chiếc xe máy ba gác để La Hồng Phượng dùng, anh tốn hơn bảy ngàn đồng. Xe máy này nhìn qua bình thường, lúc lái đặc biệt có lực, ở loại vùng núi này của bọn họ, loại xe chạy bằng điện căn bản không dùng được.

Sau khi La Hồng Phượng kết hôn sẽ không đi làm, lúc ly hôn lại bởi vì phải tranh quyền nuôi hai đứa con gái nên không được chia tài sản, cho nên hiện tại trong tay cũng không có bao nhiêu tiền, La Mông biết tình cảnh của chị anh, nhưng không thể trực tiếp đưa tiền cho chị, cũng chỉ đành tận lực không cho chị xài tiền.

Cũng may việc làm ăn trong tiệm coi như không tồi, mỗi ngày thu vào đều không ít, vốn định tiện thể bán bánh bao sữa chay, bánh bao sữa nhân đậu xanh, tiêu thụ cực tốt, nghe nói còn có người trong trấn lái xe tới đây mua, mua một lần chính là một túi lớn, mua về để trong tủ lạnh, mỗi buổi sáng hấp mấy cái, ăn trong một tuần cũng không bị hỏng.

Chiếu theo tình hình này phát triển tiếp, mười ngày nữa sữa trâu nhà họ khẳng định là không đủ bán, La Mông đành phải lại gọi điện thoại cho Bành Lão Cửu, để gã giúp lưu ý một chút, xem nhà ai bán trâu mẹ cho sữa, có ai thích hợp liền báo cho anh một tiếng.

Bành Lão Cửu giới thiệu qua mấy người bán cho La Mông, đầu xuân năm nay liền buôn bán lời một khoản, gã vừa nghe nói La Mông muốn mua trâu thì hiển nhiên không từ chối, mấy đời nhà gã đều là buôn trâu, mạng lưới quan hệ thật sự rộng, chẳng qua mấy năm nay buôn bán ế ẩm, liên hệ với nhau cũng liền ít đi.

La Mông cũng tin tưởng Bành Lão Cửu, để Bành Lão Cửu cùng anh đi xem trâu, tuy rằng phải trả một ít phí trung gian nhưng yên tâm hơn, Bành Lão Cửu xem trâu khá là lành nghề, có Bành Lão Cửu thì anh chưa bao giờ lo bị hố.

Một thời gian tiếp theo, La Mông liền theo Bành Lão Cửu đi chung quanh tìm kiếm trâu mẹ đang cho sữa, chỉ cần Bành Lão Cửu gọi một cú điện thoại thì La Mông liền đi ra ngoài, đàn trâu tạm thời giao cho ông La hỗ trợ trông nom. Trâu mẹ cho sữa không dễ tìm, nơi xem trâu cũng là càng ngày càng xa, có đôi khi có thể mang một hai con trâu về, có đôi khi cũng đành phải tay không trở về.

Buổi sáng hôm nay La Mông đang chuẩn bị đi ra ngoài xem trâu thì La Hồng Phượng gọi điện tới, bảo anh tới cửa tiệm ở trấn trên một chuyến.

Lúc La Mông đi tới trong tiệm thì việc buôn bán ngày hôm nay của La Hồng Phượng đã kết thúc rồi, đang quét dọn vệ sinh chuẩn bị đóng cửa trở về làng. Trong tiệm còn có một người mập đầu bóng lưỡng, bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, La Mông cảm thấy người này có chút nhìn quen mắt, trong lúc nhất thời lại không nhớ nỗi đã từng gặp qua ở đâu.

"Có chuyện gì vậy?". La Mông hỏi La Hồng Phượng.

"Người nọ là tới từ căn tin cao trung trong huyện, nói muốn mua bánh bao chay bánh bao của chị, chị nói hiện tại không cung ứng được, ông ấy muốn gặp em". La Hồng Phượng trả lời.

La Mông liền cẩn thận nhìn nhìn người đàn ông kia, sau một lúc lâu, mới rốt cục nhớ ra đối phương là ai: "Quách Đại sư phó (thợ cả, đầu bếp chính)?"

"Hắc, cậu rốt cuộc nhận ra tôi rồi". Người mập kia cười, khuôn mặt mập và trán sáng ngời.

"Sao chú lại tới chỗ này của bọn cháu?". La Mông đi học cao trung ở thị trấn mấy năm, ngoại trừ quen biết học sinh và thầy cô giáo, ấn tượng khắc sâu còn có vài người, Quách Đại Oa chính là một trong những người đó. Ông ta là người nhận thầu căn tin trường học của bọn họ, tay nghề nấu ăn của Quách sư phó không tồi, lúc múc đồ ăn cũng hào phóng, người lại vui tính, học sinh đều thích ông ta.

"Còn không phải bánh bao bánh bao chay nhà mấy người nháo, mấy ngày hôm trước còn có mấy học sinh chạy tới nói với tôi, trên trấn Thủy Ngưu mấy người có cửa tiệm làm bánh bao sữa, bánh bao sữa nhân đậu xanh cực ngon, bảo căn tin chúng tôi cũng bán đi, thế nên tôi mới tìm tới cửa". Quách sư phó nói mấy câu đã nói rõ ngọn nguồn.

"Bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh nhà bọn cháu lại có tên tuổi như vậy sao?". Thời gian này La Mông bận chăm sóc, nuôi trâu, anh quả thật không nắm rõ chuyện trong tiệm lắm.

"Hài, cả huyện chúng ta tổng cộng có bao nhiêu chứ, không chỉ là bánh bao chay nhà cậu, còn có vịt quay của trấn Đại Thạch, chân heo của Bạch Ốc Giác, bánh mật của Lan Bình, cháo của Tây Khê, ai ở trấn trên có có đồ ăn nào làm ăn rất ngon thì bao lâu liền lan truyền". Quách sư phó nói tới đồ ăn thì rõ ràng đâu ra đấy.

"Đó là danh tiếng làm tốt bao nhiêu năm mua bán mới tích góp từng tí một, tiệm nhỏ của bọn cháu mới mở chưa được bao lâu mà". La Mông vẫn là khiêm tốn một chút.

"Không cần biết cậu khai trương bao lâu, đồ ăn làm ngon mới là quan trọng nhất, tôi nếm qua bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh nhà cậu, nó thật sự chính cống, trộn chính là sữa trâu thật sự, lòng đỏ trứng cũng là lòng đỏ trứng gà tatrong làng của chúng ta, nửa điểm không giả dối".

"Dạ". La Mông không khiêm tốn nữa.

"Lần này tôi tới đây chính là hy vọng cậu có thể cho cung ứng hàng cho căn tin chúng tôi". Quách Đại Oa nói rõ mục đích tới đây.

"Quách sư phó, chú cũng thấy tình huống trong tiệm của cháu đấy, không đủ bán". Cho dù đủ để bán thì mua bán này cũng không có lời, mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh mà phải chở tới thị trấn, lộ phí cũng không ít, chính La Mông không kiếm được tiền không nói, căn tin trung học bán bánh bao của nhà anh không ổn thì còn lỗ phí nhân công.

“Tiểu La, cậu cũng là tốt nghiệp trường học đó đi ra ngoài, cậu cũng nói xem, Quách Đại Oa tôi là hạng người gì?”. Đây là muốn đánh bài tình cảm.

“Không cần phải nói ạ”. La Mông là thật cảm thấy Quách sư phó người này không tồi.

“Học sinh trong trường học cũng không dễ dàng, trước không nói trong thị trấn này, tôi nói học sinh trọ ở trường, tốt nghiệp sơ trung (cấp II) vất vả thi đậu cao trung (cấp III) trọng điểm, trong nhà đều mong chờ trông cậy vào bọn nó vượt trội, trẻ con hơn mười tuổi, trọng trách trên vai liền nặng nề”.

“Quách Đại Oa tôi không không có tâm tư lớn gì, chỉ muốn để bọn nó ăn ngon, tôi cũng biết đơn hàng này không kiếm được tiền, căn tin tôi cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, bán bánh bao chay này của cậu, tôi thật không phải ham tiền, cậu cũng suy nghĩ kỹ lại đi, bình thường là ổn, chỉ cần không lỗ vốn, coi như ủng hộ sự nghiệp giáo dục của tổ quốc ta”.

Sau khi la Mông suy tính một lúc lâu, nếu Quách Đại Oa nói như vậy, La Mông anh cũng không phải người chỉ biết tới tiền, hơn nữa việc làm ăn này đối với anh mà nói, phía Đông không sáng thì phía Tây sáng (ko kiếm tiền được ở chỗ này thì kiếm ở chỗ khác), anh cũng không phải hoàn toàn không có lời.

“Vậy cháu tính tám đồng cho chú, cháu trả tiền xe từ chỗ này của cháu tới trường học của chú, nhưng mà giá này chính là cho trường học, chú không thể bán lại cho người khác”.

“Vậy sao được chứ, Quách Đại Oa tôi lại là hạng người như vậy sao?”. Nếu ấn giá cả này của La Mông thì Quách Đại Oa gã còn có thể kiếm được một chút, ít nhất không lỗ được, ở căn tin của gã, không có lời thì đều là lỗ vốn, bởi vì gã còn phải thuê người làm việc.

“Cháu khẳng định tin tưởng Quách sư phó được, nhưng tại thương trường, cháu nói rõ trước để tránh việc xấu”.

“Được, ngày mai cậu giao cho tôi 200 cái bánh bao chay sữa, 500 cái bánh bao nhân đậu xanh trước, 50 bình sữa trâu, tôi bán trước thử xem, sữa trâu này hơi mắc một chút, học sinh có thể mua cũng ít”.

“Được, chúng ta lưu số điện thoại của nhau lại, có vấn đề gì thì chú liền gọi điện thoại cho cháu”.

“Ừ, cậu còn nhớ rõ giờ cơm của trường học chúng ta chứ?”. Quách Đại Oa hỏi La Mông.

“Giao hàng trước sáu giờ là được chứ”. La Mông quả thật có chút không nhớ được thời gian học và nghỉ ngơi của học sinh cao trung.

“Mùa đông 6 giờ, mùa hè 5 giờ 40 phút phải tới, tôi còn phải cho vào lồng hấp hấp lại”.

Hai người liền tiếp tục bàn bạc sự tình như vậy, dùng sữa trâu làm bánh bao chay sữa và bánh bao nhân đậu xanh thì giá bán vốn sẽ không cao, không lời bao nhiêu, La Mông lại hào phóng bao phí chuyên chở, lợi nhuận trung gian liền càng thấp, nhưng mà anh làm món mua bán này cũng không lỗ.

Nếu theo tình hình trước mắt này thì bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh để ở trong tiệm của La Hồng Phượng liền có thể bán hết, căn bản không cần giảm giá chở tới trong thị trấn, làm như vậy thật sự rất không có lời. Nhưng là nhìn theo lâu dài thì món mua bán này quả thật vẫn là làm được.

Học sinh của cao trung trọng điểm trong huyện bọn họ tới từ các thành trấn (huyện + thị trấn), bánh bao để ở trong căn tin trường học bán, tự nhiên cũng có hiệu ứng quảng cáo nhất định.

Nhưng đây không phải chính yếu, chính yếu chính là La Mông tạo cho chính mình tiếng tăm tốt. Bản thân anh vốn cũng không coi trọng lắm đối với mấy thứ này, nhưng bất đắc dĩ là hiện tại anh đã là một danh nhân rồi, tuy rằng ông La ngoài miệng không nói nhưng trong lòng khẳng định đã cực hối hận.

Cho dù là La Mông chính mình không thèm để ý, cũng không có thể không để ý cảm nhận của cha mẹ, hơn nữa hiện tại trong nhà lại vừa có thêm ba người, anh càng không hy vọng hai đứa cháu gái lớn lên trong chỉ trỏ và ánh mắt khinh thường của người khác.

Vì về sau có thể càng thuận lợi sinh sống phát triển ở đây nên chuyện anh cần phải làm còn rất nhiều, đầu tiên, liền theo trước mắt mà nói, anh có thể thông qua chuyện này tạo cho chính mình một cái hình tượng tích cực.

Tin tưởng ở tương lai không lâu sau, theo sự nổi danh của bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh nhà anh, còn có chuyện La Mông cung cấp bánh bao và bánh bao nhân đậu xanh giá thấp cho trường học cũ, chuyện tuy nhỏ, nhưng ít nhất là một khởi đầu tốt

8. Chương 8: La Mông Gặp Khó Khăn

Hôm nay đi ra ngoài xem trâu lại không có thu hoạch, lúc trở về đi qua thị trấn Vĩnh Thanh, La Mông thấy ngoài bến xe rất nhiều xe Liuzhou Wuling* đậu ở ven đường chờ khách. Trấn Thủy Ngưu ngoại trừ mỗi nửa giờ một chiếc xe bánh mì (con xe khách ba bét nhè ngày xưa của Việt Nam) chạy hướng thị trấn Vĩnh Thanh, bình thường bên cạnh bến xe cũng có không ít xe Liuzou Wuling chở hàng chở người, tiền xe cũng liền mắc hơn hai ba đồng so với xe bánh mì, còn chở hàng tới tận cửa.

La Mông nghĩ tới sáng mai chính mình phải giao bánh bao cho trường Nhất Cao trong huyện, vì thế tìm một lái xe ở phụ cận hỏi một chút.

"Năm giờ sáng ngày mai, tôi phải từ trấn Thủy Ngưu chở hàng tới trường Nhất Cao trong huyện, chỗ các cậu có xe đi tới đó không?".

"Hắc, có tiền liền có xe". Lái xe có chút lưu manh, ngậm điếu thuốc cười hì hì nói với La Mông: "Chỉ cần anh trả tiền, đừng nói năm giờ sáng, hai giờ ba giờ đều được".

"Về sau mỗi ngày đúng thời gian kia đều có hàng, giá cả có thể rẻ chút hay không".

"À, mỗi ngày đều có à, tôi tìm người lại đây bàn với anh". Gã mở cửa xe xuống khỏi ghế lái, chạy mấy bước tới giúp mấy người kia xách túi tới cốp xe, sức trai khỏe khoắn liền nhẹ nhàng nhấc lên, vừa tiếp đón khách vừa bảo La Mông đừng đi, chờ mấy hành khách đều lên xe, lúc này gã mới lấy di động ra gọi một cú.

"Anh chủ, có đơn hàng nè, nói là dài hạn".

"Bây giờ không phải cậu đang ở phụ cận đây sao, sao cậu không bàn với anh ta?".

"Trên xe em có hành khách mà".

"Anh cũng chưa đi mà, hai hôm nay đều bận, đúng lúc em sắp chạy rồi".

"Nhanh lên đi, tôi sẽ chờ cậu ba phút".

Lái xe cúp điện thoại, lại nhếch miệng giơ ba ngón tay với hành khách trên xe rồi nói: "Chờ ba phút nữa thì xe chạy".

Qua một lát, trong ngõ nhỏ bên cạnh bến xe liền có tới một người vẻ mặt cực buồn ngủ và trẻ tuổi đi ra: "Người đâu?". Gã hỏi tên lái xe kia.

"Đang ở đằng kia". Đối phương chỉ chỉ La Mông ở ven đường, người trẻ tuổi theo ngón tay tên kia vừa nhìn thì lông mày liền hơi hơi nhăn lại.

La Mông cũng nhìn thấy gã thì nhếch miệng cười với gã một chút, người này không phải Tiếu Thụ Lâm thì là ai chứ.

"Mua bán gì?". Tiếu Thụ Lâm đi tới đứng bên cạnh La Mông, từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, đưa một điếu cho La Mông.

"Không hút". La Mông khoát khoát tay, nói: "Đưa bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh từ bên trấn Thủy Ngưu tới trường Nhất Cao trong huyện, mùa đông sáu giờ, mùa hè đưa tới trước 5 giờ 40 phút".

"Có bao nhiêu?". Tiếu Thụ Lâm rít một hơi, buồn ngủ trên mặt rốt cục bớt đi một chút.

"Không chắc lắm, nếu ít thì năm sáu sọt, nhiều hơn cũng không thêm được bao nhiêu, một trường cao trung cũng chỉ có bấy nhiêu người thôi".

“Bắt đầu giá hai mươi tệ, ba sọt thì trở lên thì một sọt năm tệ”. Tiếu Thụ Lâm báo giá.

“Tôi đồng ý bắt đầu giá hai mươi tệ, năm sọt trở lên thì một sọt ba tệ”. La Mông trả giá.

Tiếu Thụ Lâm không lập tức đáp lại, gã lại rít một hơi, lau ghèn ở trên mắt, biểu cảm trên mặt có chút ngẩn ngơ, giống như còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, một lát sau, gã đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn La Mông một cái, hỏi: “Cái sọt kia của nhà anh to cỡ nào?”.

La Mông liền cười rộ: “Sẽ không quá lớn”.

“Vậy ok, liền theo lời anh, anh ở chỗ nào ở trấn Thủy Ngưu?”. Mỗi sáng sớm bọn họ đều phải chở hải sản từ thị trấn tới trấn Thủy Ngưu, từ trấn Thủy Ngưu trở về lại phần lớn đều là xe trống, giúp La Mông chở chút hàng thì ít nhiều cũng có thể tăng thêm chút thu nhập, dù sao lại không chiếm chỗ ngồi, không làm lỡ bọn họ đón khách.

“Làng Đại Loan”. La Mông trả lời.

“Quá xa, cũng không đủ tiền dầu, anh tự chở tới trấn trên đi”.

“Việc này không thành vấn đề”. La Mông lập tức đồng ý: “Ngày mai là xe của ai, anh cho tôi số điện thoại để lưu lại đi, đỡ phải tới lúc đó không tìm được người”.

“Gần đây đều là tôi chạy”. Tiếu Thụ Lâm nói xong lấy di động ra: “Số điện thoại của anh là gì?”.

La Mông nói dãy số của chính mình, rất nhanh, di động của anh liền đổ chuông, màn hình hiện lên một chuỗi con số xa lạ, “Anh còn tự chạy công việc buổi sáng? Người lái xe vừa rồi không phải gọi anh là anh chủ sao?”.

“Trước đó có một người bị lủng dạ dày, nhập viện rồi”. Tiếu Thụ Lâm lưu số của La Mông, sau đó nói ngày mai lại liên lạc, liền khoát tay đi vào đầu ngõ vừa mới đi ra trước đó.

La Mông liền đứng ở ven đường như vậy, nhìn Tiếu Thụ Lâm ngáp và biến mất ở đầu ngõ nhịn không được thở dài một hơi thật dài, cái loại cảm giác tim đập thình thịch vừa rồi là gì nhỉ, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lúc này anh quả thật tiêu rồi.

Rời khỏi bến xe, La Mông một đường đi tới chợ nông sản, mua chút bột mì và vật liệu khác, thuê xe chở về nhà, trên đường lại gọi điện thoại cho La Hồng Phượng, bảo chị buổi chiều đừng tới cửa tiệm làm bột nở, sau này phải làm số lượng lớn bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, liền dứt khoát đều làm ở nhà.

Một ngàn cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, nếu một nhà bọn họ phải làm thì cũng có thể làm xong, chẳng qua việc này không phải ngày một ngày hai, về sau gần như là mỗi ngày đều làm, La Mông không muốn để cha mẹ vất vả như vậy, quyết định thuê một người làm đỡ.

Tào Phượng Liên là vợ của trưởng làng La Toàn Thuận của bọn họ, là một phụ nữ khôn khéo giỏi giang, ngày thường quan hệ cùng Lưu Xuân Lan cũng tốt, tuy rằng chồng là trưởng làng, nhưng quyền lực của trưởng làng ở nơi này của bọn họ không lớn, cho nên cũng sẽ không lên mặt gì, hơn nữa La Toàn Thuận người này thành thật phúc hậu, cho nên ở chung cũng tốt.

Nhà La Toàn Thuận có hai người con, đều làm công ở bên ngoài, năm nay vừa qua tết, còn chưa tới mười lăm liền đều đi rồi, trong nhà chỉ còn lại hai ông bà già và hai đứa cháu nhỏ, đứa bé trai lớn một chút là của con trai cả nhà ông, bé gái nhỏ hơn một chút là con trai thứ nhà ông, đều học tiểu học, liền không tốt đi ra ngoài làm thuê cùng cha mẹ, đành phải ở lại trong nhà để ông bà nuôi nấng.

La Mông vừa nói ra việc này ở nhà thì Lưu Xuân Lan lập tức đồng ý, ăn cơm chiều xong thì đi tới nhà trưởng làng, không bao lâu thì Tào Phượng Liên liền đi theo đi tới nhà La Mông, thanh danh giỏi giang của người này quả thật không phải giả, bất kể là vắt sữa hay là nhào bột, làm lên đều cũng có khuông có dạng, hàng năm làm việc nhà nông, sức lực cũng lớn.

Hơn ba giờ sáng ngày hôm sau, một nhà la Mông liền thức dậy hấp bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, không bao lâu thì Tào Phượng Liên cũng tới, bà ấy khéo tay, nắn bánh bao chay có hình dạng cực đẹp, Lưu Xuân Lan liền nhường cho bà ấy làm bánh bao chay, chính mình vung dao phay, phịch phịch phịch chặt bánh bao chay.

Tới khi hơn hơn giờ thì cả làng Đại Loan liền bay lên một cỗ mùi sữa nồng đậm. Người già trong thôn rất nhiều, người già liền đặc biệt ít ngủ, hơn nữa buổi tối lại ngủ cực sớm, thường thường buổi sáng trời chưa sáng liền tỉnh lại, mắt nhìn trần nhà chờ hừng đông, hôm nay mùi thơm của bánh bao nhà La Mông bay ra, có chút người liền không nằm không được.

"Xuân Lan ơi? Nhà cháu làm món gì mà thơm như vậy hả?". Người trong nhà đang làm việc, âm thanh của một bà cụ ở trong sân đã vang lên.

"Bà Mười Bảy, bà sớm như vậy đã dậy rồi sao?". Vai vế của nhà La Mông ở trong làng vốn liền cao, bà cụ được Lưu Xuân Lan gọi là bà Mười Bảy thì tuổi đã khá lớn, bà cụ chống một cái gậy trúc, thân mình vừa gầy lại vừa nhỏ, mặt đều nhăn thành một đoàn.

"Bà nửa đêm tỉnh lại, ngửi thấy mùi này, còn nghĩ là chính mình nằm mơ chứ, cũng không biết là mùi bay tới từ đâu, đi theo mùi này liền đi tới nhà cháu". Bà cụ nhếch cái miệng không răng vui vẻ nói: "May mắn là nhà cháu, không thì không biết bà phải đi tới đâu nữa".

"Ai dô, mới sáng sớm nói bậy gì vậy". Lưu Xuân Lan vội vàng đỡ bà đi vào.

"Bà Mười Bảy, sáng sớm thật sự lạnh, bà nhóm lửa giúp bọn cháu đi". Tào Phượng Liên cũng chào hỏi bà.

"Nhóm lửa ư, bà lớn tuổi rồi, liền thích sưởi ấm trong bếp, rất ấm áp". Bà Mười Bảy ngồi xuống ở phía sau bếp lò, đặt gậy trúc ở bên cạnh, liền thật nhóm lửa cháy lên, trên tay bà cụ còn thật có lực, bẽ từng nhánh cây tới kêu rắc rắc, lửa của hai cái lòng bếp đều cháy ổn lại hừng hực.

Hấp lồng bánh bao sữa chay đầu tiên xong thì Lưu Xuân Lan lấy ra mấy cái để người trong nhà ăn trước lót dạ, lại nấu một nồi to canh trứng tảo tía, trên bàn không còn chỗ, liền ghép hai cái ghế kê sát tường, múc cho bà Mười Bảy một chén trước, còn lại ai muốn ăn liền tự mình múc.

Một lát thì nồi bánh bao nhân đậu xanh bên cạnh kia cũng chín, muốn no bụng thì còn phải dựa vào bánh bao nhân đậu xanh, bánh bao sữa chay ăn nhiều sẽ ngán. Lúc này nhiệt độ không khí thấp, nhấc nồi bánh bao sữa chay và bánh bao nhân đậu xanh xuống khỏi bếp một chút thì một lát lập tức đều nguội, La Mông liền bỏ bọn nó vào trong cái sọt.

Mấy cái sọt này là ông La tự làm, còn bọc khắp bốn phía, từ trước chỉ dùng để đựng đồ linh tinh, ngày hôm qua cọ rửa phơi khô một chút, lại lót một tầng vải thô ở bên trong, đúng lúc dùng để đựng bánh bao chay.

Thời gian còn chưa tới 4 giờ 30 phút, Tiếu Thụ Lâm đã gọi điện thoại tới, "Tôi tới trấn Thủy Ngưu rồi, hàng của anh lúc nào mới chở tới đây?".

"Hiện tại lập tức liền chở đi, tới trấn trên liền gọi điện thoại cho anh". La Mông cúp điện thoại, vội vàng khiêng mấy cái sọt lên xe ba bánh.

"Con không tặng mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh cho lái xe à, sáng sớm như vầy, tám phần là chưa ăn sáng đâu". Lưu Xuân Lan ở bên cạnh nhắc nhở.

"Không quen thân với người ta, tặng bánh bao chay gì chứ, rất mất tự nhiên". La Mông xoay người khiêng sọt sữa trâu cuối cùng lên trên xe.

"Tặng mấy cái bánh bao chay, có gì mà mất tự nhiên chứ". Lưu Xuân Lan nói tới đây thì đột nhiên lại nhớ tới tình huống đặc thù của con trai mình, quả thật là có chút mất tự nhiên, vì thế cũng không nói gì nữa.

Sau khi La Mông tới trấn Thủy Ngưu thì gọi điện thoại cho Tiếu Thụ Lâm, gã nói mình đang ở bến xe nên La Mông liền đi qua, "Anh tới thật sớm".

"Sớm cái gì, mỗi ngày đều là giờ này". Tiếu Thụ Lâm đang dựa vào cửa xe hút thuốc, thấy La Mông lại đây thì vứt tàn thuốc trên mặt đất, nhấc chân dí dí lên, đi qua chào hỏi, cùng La Mông cùng nhau dỡ hàng trên xe ba bánh khiêng lên sau xe của chiếc xe.

"Vẫn chưa ăn sáng hả? Trong sọt đều là bánh bao nhân đậu xanh, nếu anh đói bụng liền tùy ý lấy hai cái lót dạ". La Mông vừa khiêng đám sọt lên trên xe vừa làm cho khi chính mình nói những lời này tận lực có vẻ tùy ý chút.

“Không cần”. Khiêng xong hàng thì Tiếu Thụ Lâm đóng nắp đuôi xe lại, phủi phủi tay, lại lấy gói thuốc lá trong túi áo ra.

“Tiền xe là một lần trả một lần, hay là cuối tháng trả một lần”.

La Mông thầm nghĩ rằng nghiện thuốc lá thật nặng, “Một lần trả một lần, đỡ phải tính toán”.

“Đây”. La Mông lấy tiền mặt chuẩn bị tốt từ trong túi áo ra, trả tiền chở đám hàng này, sau này anh gặp Tiếu Thụ Lâm cũng không có ý muốn bắt đầu cái gì, nhịn không được lại hỏi một câu: “Xe này khi nào chạy?”.

“5 giờ 10 phút”. Tiếu Thụ Lâm nhấc tay nhìn đồng hồ, nói: “Còn mấy phút nữa”.

“À, vậy anh cẩn thận một chút”. Lời nên nói thì đều đã nói xong, La Mông đành phải lái xe ba bánh rời khỏi bến xe.

“Hừ”. Tiếu Thụ Lâm lại hút hết một điếu thuốc lá, nhếch nhếch khóe miệng đối với phương hướng La Mông biến mất, theo thói quen quẳng tàn thuốc tới trên mặt đất dùng chân dí dí hai cái, sau đó gã ngửi thấy một cỗ mùi sữa dễ chịu.

Tiếu Thụ Lâm đã không uống sữa rất nhiều năm rồi, từ sau khi tốt nghiệp cao trung thì sẽ không uống qua sữa, bởi vì năm đó uống tới phát ớn. Mấy năm nay tới bây giờ vẫn là lần đầu tiên cảm thấy được mùi sữa dễ ngửi, không có biện pháp, đều là đói bụng, cho dù gã muốn ăn thì nửa đêm cũng không tìm thấy chỗ ăn cơm, nếu không thì người anh em kia trước đó cũng sẽ không bị lủng dạ dày.

Tiện tay xốc màn che của một cái sọt lên, bên trong là một loạt bánh bao nhân đậu xanh trắng to, cầm một cái ra cắn một miếng, mặc dù có chút nguội, nhưng coi như xốp, mùi thơm ngọt, càng hiếm có chính là mùi sữa kia, thơm nồng ngon miệng, lại một chút cũng không làm cho người ta cảm thấy ngấy.

Tiếu Thụ Lâm liền đứng ở phía trước bến xe tối như mực nhai hai cái bánh bao chay, sau đó gã lại cảm thấy có chút khát nước, liền tìm một chai sữa trâu trong cái sọt ra…….

*Con xe của Lâm ca nà

9. Chương 9: Người Trẻ Tuổi Trí Nhớ Thật Kém

La Mông về tới trong nhà, bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh còn lại cũng đều hấp không sai biệt lắm, La Hồng Phượng trực tiếp khiêng lồng hấp chứa bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh lên trên xe ba bánh, chuẩn bị trực tiếp chở tới tiệm trên trấn để bán, sẽ không dùng cái sọt, đỡ phải chuyển tới chuyển lui.

Cứ như vậy việc trong tiệm cũng ít, La Hồng Phượng bảo Lưu Xuân Lan ở nhà nghỉ ngơi, cô một mình đi trấn trên là được, La Mông nói muốn đưa cô đi nhưng cô không đồng ý, nói lát nữa trời liền sáng, cô lại lái xe, không xảy ra chuyện gì.

Trong nhà còn để lại chút bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh mới ra lò, Lưu Xuân Lan để Tào Phượng Liên mang mấy cái về, cũng không cần làm bữa sáng, Tào Phượng Liên chối từ vài câu, liền vô cùng cao hứng mang theo một túi bánh bao chay nhỏ đi về nhà.

Bà đều nhìn thấy bột mì làm hôm qua và bánh bao chay hôm nay làm, bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh của nhà La Mông, đều dùng đồ tốt làm, sữa trâu là thứ thiệt, mùi vị rất ngon. Về sau mỗi ngày bà làm việc ở trong này, đồ ăn sáng của hai đứa cháu liền coi như ổn, ăn ngon không nói mà còn dinh dưỡng, ngay cả ông chồng nhà bà đều có thể ăn ké một chút.

Hơn bảy giờ sáng, Mĩ Linh, Mĩ Tuệ và ông La lần lượt thức dậy, trẻ con vốn liền ngủ rất nhiều, ông La lại bởi vì buổi tối trông chừng chuồng trâu, còn phải cho bọn trâu này thêm một chút ăn khuya nên ngủ rất muộn, cho nên liền thức dậy muộn.

La Mông mới vừa định thả đám trâu trong nhà đi ăn cỏ thì bên Quách Đại Oa gọi điện thoại tới.

“Bán được không ạ?”. La Mông cười hỏi ông ta.

“Nói thật là không đủ bán, rất nhiều học sinh tới sau không mua được, vừa mới còn ầm ĩ với tôi này, lúc này mới vừa yên tĩnh”.

“Vậy ngày mai làm thêm một chút không?”. La Mông cũng dự liệu trước tình huống không đủ bán rồi, nữ sinh nam sinh cao trung đang là thời điểm lớn lên, nếu hợp khẩu vị của bọn nó thì bụng của một đám cũng thật có thể chứa.

“Làm nhiều một chút thì cũng không đủ, đã làm thì phải làm thật nhiều”. Đầu bên kia Quách Đại Oa cũng cười, cho tới bây giờ đám nhóc con trong trường học này chưa từng nhiệt tình như vậy, cho dù là bị thúc giục tới đầu đầy mồ hôi, trong đầu của bọn nó cũng thong dong, “Bánh bao sữa chay phải 400 cái, bánh bao nhân đậu xanh phải 800 cái, sữa giao 200 bình trước”.

“Bánh bao nhân đậu xanh, bánh bao chay miễn cưỡng cung ứng đủ cho chú, sữa tạm thời không nhiều như vậy, chờ cháu lại mua thêm mấy con trâu mới đủ”.

“Được, không thành vấn đề, vậy sữa trâu tạm thời liền 50 bình đi”.

“Được rồi, ngày mai đúng giờ đó mang qua cho chú”. Thực tế số lượng bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh phải tăng thêm rồi, sữa còn phải 50 bình, La Mông liền cảm thấy có chút quá sức, số định mức trong tiệm của La Hồng Phượng lại thấp xuống một chút nữa, xem ra cần nhanh chóng mua trâu mới được.

“Đúng rồi, buổi sáng hôm nay người tới chở hàng là Tiếu Thụ Lâm, năm đó hai đứa học chung thì phải?”. Trí nhớ của Quách Đại Oa còn rất tốt.

“Gì ạ?”. La Mông giả ngu giả ngơ.

“Tiếu Thụ Lâm đó, cháu không nhận ra à?”. Mới vừa bán xong bữa sáng, cách cơm giữa trưa còn vài giờ, lúc này Quách Đại Oa rất rãnh, liền tám chuyện qua điện thoại với La Mông.

“Rất nhiều năm không gặp, nhất thời không nhận ra được”. Thực tế La Mông đã sớm nhận ra, còn chào hỏi, chẳng qua người ta không phản ứng với anh mà thôi.

“Chính là con trai của Tiếu lão đại trong huyện chúng ta, năm đó đã học cao trung ở trường này, mấy năm trước mở công ty vận chuyển trong huyện chúng ta, bọn họ kinh doanh chủ yếu chính là tuyến từ trấn Vĩnh Thanh tới trấn Thủy Ngưu”.

“Liền chỉ một tuyến này thôi sao? Thể diện của Tiếu lão đại không phải rất lớn sao?”. La Mông thật đúng là không rõ lắm đối với các thế lực trong trấn anh, lúc trước thời điểm anh tốt nghiệp trung học đi bên ngoài học đại học, vẫn là cái lăng đầu thanh*, gì cũng không hiểu, sau đó tại bên ngoài lăn lộn liền là ngần này năm, hiện giờ đã trở lại, vẫn là mắt nhắm mắt mở.

*Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do]: Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thơ ấu đến thời kỳ trưởng thành cần tận mấy trăm năm.

[...]

Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cắn lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

“Có thể đoạt một cái tuyến này thì thể diện đã không nhỏ rồi, cậu cho là trong huyện mình không có ai sao? Người có quyền có thế cũng không ít. Nhưng mà mấy năm nay Tiếu lão đại ở tại hai nơi khác nhau, giống

như có chút hơi hướm giải nghệ, cũng không để con của ông ta kế thừa, liền để làm một cái công ty vận chuyển như vậy, nuôi gia đình sống tạm thôi, vậy là đủ rồi".

"Cũng thật vất vả". La Mông nói.

"Cũng không hẳn vậy, đúng rồi, nói với cậu chuyện này". Lúc này Quách Đại Oa lại nghĩ tới một chuyện.

"Chuyện gì ạ?". Lúc này La Mông đã cởi dây buộc trâu trong chuồng trâu xuống, vung cành trúc lên, đám trâu này liền chậm rì rì ra khỏi chuồng trâu, theo cái đường nhỏ mấy ngày nay bọn nó ra vào làng, đi đến trên núi hướng xa xa, anh vừa nói chuyện qua điện thoại vừa đi theo ở đằng sau.

"Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, tuy tôi đã hứa không nói rồi nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu một tiếng, chính là Tiếu Thụ Lâm ấy, buổi sáng hôm nay cậu ta từ chỗ tôi mua không ít bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh, nói là muốn mang tới công ty cho mấy người anh em làm bữa sáng".

"À, liền việc này à". Giọng nói của La Mông trong điện thoại thản nhiên, nhưng là Nhị Lang nhìn thấy lúc này La Mông đang nhếch miệng cười nè.

"Ừ, chỉ việc này, tôi còn nói cậu ta đều giúp cậu chở hàng, sao không mua đồ mới ra lò ở nhà cậu, cố tình chạy tới nơi này của tôi rồi tranh cùng đám học sinh kia". Trong giọng nói của Quách Đại Oa cũng có chút ý tứ oán giận.

"Dạ, vậy anh ta nói như thế nào?". La Mông hỏi.

"Còn có thể nói như thế nào, nói không biết cậu, ngại phiền phức". Quách Đại Oa bên kia hét lên: "Xì, tôi nói hiện tại mấy ngời trẻ tuổi các cậu, trí nhớ sao kém như vậy chứ?".

La Mông cười mỉa vài tiếng, lại đáp ứng trời vừa sáng liền đúng giờ đưa bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh qua, lúc này mới cúp điện thoại.

Sau đó anh lại gọi điện thoại cho Bành Lão Cửu, bảo Bành Lão Cửu có trâu thích hợp liền trực tiếp chở tới làng Đại Loan, chỉ cần Bành Lão Cửu thấy ổn thì La Mông sẽ không có ý kiến. Bành Lão lão Cửu hợp tác mấy lần với La Mông rồi, cũng biết người thanh niên này nói là giữ lời, vì thế đáp ứng một đoạn thời gian tiếp theo giúp cậu tìm kiếm trâu, có con thích hợp liền trực tiếp chở tới trong làng của cậu.

Hiệu suất của Bành Lão Cửu rất tốt, ba ngày sau liền chở năm con trâu mẹ lại cho La Mông, hơn nữa năm con đều là trâu mẹ đang kỳ cho sữa, đám trâu lần này giúp sự túng thiếu sữa của La Mông giảm bớt không ít. Mấy ngày nay số lượng bánh bao nhân đậu xanh, bánh bao chay của trường Nhất Cao thật nhiều, việc buôn bán trong tiệm ở trấn trên cũng rất tốt, đã không hề ít khách hàng oán giận, nói là cuối cùng vẫn không mua được bánh bao chay của nhà anh.

Thời gian lại ở trong sự bận rộn trôi qua vài ngày, sáng sớm hôm nay, La Mông đang hấp mấy lồng bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh thì bên Tiếu Thụ Lâm gọi điện thoại tới, anh cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì lần đầu tiên hẹn tốt thời gian và địa điểm chở hàng thì anh và Tiếu Thụ Lâm liền không lại dùng điện thoại liên hệ qua.

"Nhà anh ở đâu?". La Mông vừa nghe điện thoại thì chợt nghe tới Tiếu Thụ Lâm hỏi một câu như vậy.

"Làng Đại Loan". Trong lúc nhất thời La Mông không kịp phản ứng lại.

"Chỗ nào của làng Đại Loan?". Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

"À, liền cách cửa làng không xa, lúc này thì chỉ nhà tôi sáng đèn thôi, thật sự dễ tìm". Lúc này La Mông mới có chút hiểu ra.

"Ừ, biết rồi". Bên kia lên tiếng, liền cúp điện thoại.

"Ai vậy?". Lưu Xuân Lan hỏi.

"Anh lái xe, hình như là tới làng chúng ta".

La Mông vừa dứt lời, ngoài cửa sân liền có một chiếc xe chạy vào, đèn xe chiếu cái sân đen kịt sáng lóe, trên xe bước xuống hai người, anh đều biết cả, một người là đợt trước lúc anh ở thị trấn tìm xe gặp qua cậu trai lái xe trẻ tuổi, bộ dáng mới hơn hai mươi tuổi, người kia chính là Tiếu Thụ Lâm.

"Ôi, chắc vẫn chưa ăn sáng, mau vào nhà đi". Lưu Xuân Lan rất nhiệt tình đi ra ngoài tiếp đón.

"Hắc, thật xa đã ngửi được mùi sữa thơm". Cậu lái xe trẻ tuổi kia tính cách hướng ngoại một chút, vừa thấy chính là người biết ăn nói, lúc này câu nói đầu tiên đã khiến Lưu Xuân Lan mặt mày hớn hở.

"Thấy thơm à, ha ha, vào nhà đi, vừa mới hấp xong một nồi bánh bao chay, còn rất nóng hổi".

"Ai dô, hôm nay liền có bữa sáng ăn rồi".

"Các cháu bình thường không ăn sáng sao?".

"Cũng không phải không ăn, mà nửa đêm liền phải lái xe, mọi nơi tối om, không tiệm nào mở cửa".

Thằng nhóc này nói mấy câu lừa dối khiến mẫu tính (bản năng người mẹ) của Lưu Xuân Lan đại phát, lại đưa bánh bao chay lại múc canh, La Mông nhìn mà rất là khó chịu.

"Thím, cháu tên là Vương Tương Dương, thím gọi cháu Tương Dương là được".

"Được, ăn nhiều một chút, về sau đói bụng thì cứ tới nhà thím".

"À, đây là quản lí của công ty vận chuyển chúng cháu, tên Tiếu Thụ Lâm, thím gọi anh ấy là Thụ Lâm là được, anh ấy không thích người ta gọi anh ấy là quản lí".

"Ai dô, tuổi còn trẻ đã giỏi giang rồi, ăn nhiều một chút, ăn hết vẫn còn".

"Dạ". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu lên tiếng, coi như là lễ phép, thái độ còn tốt hơn nhiều so với khi gã đối La Mông.

La Hồng Phượng nghe người này tên Tiếu Thụ Lâm, liền nhịn không được liếc mắt nhìn cậu ta nhiều một cái, cô còn nhớ rõ cái tên Tiếu Thụ Lâm, lúc trước chính mình ly hôn, La Mông còn lấy tên cậu ta ra dùng, sau đó bọn họ ở trên xe chạm mặt một người tuổi còn trẻ, La Mông gọi cậu ta là Tiếu Thụ Lâm, đối phương không phản ứng, La Mông liền nói chính mình nhận sai người.

Lúc ấy La Hồng Phượng không nghĩ nhiều, hiện tại nếu nhìn không ra sự bất thường thì ngoại trừ đầu óc của cô là làm bằng bã đậu. Nhưng mà đứng trước một phòng đầy người thì cô cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ để ý công việc của chính mình, dù sao chuyện của La Mông thì cô cũng không thể hỏi nhiều, không biết vì sao chung quy vẫn cảm thấy lộ ra một cỗ mất tự nhiên.

Hai người Tiếu Thụ Lâm và Vương Tương Dương ăn uống no đủ, lại mua không ít bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh từ nhà La Mông, còn có mấy bình sữa trâu, sau đó trực tiếp khiêng hàng ở trong sân rồi lái xe đi.

"Người trẻ tuổi thật không tồi, người chịu khó, cũng biết ăn nói". Hai người bọn họ đi rồi, Lưu Xuân Lan còn cười tủm tỉm khen.

La Mông biết mẹ anh khen chính là Vương Tương Dương, trong lòng rất là phản đối, liền Vương Tương Dương giảo hoạt như vậy thì chỗ nào rất tốt? Không phải Tiếu Thụ Lâm tốt hơn cậu ta rất nhiều sao? Chậc, ăn cái gì mà lớn lên đẹp trai thế.

10. Chương 10: La Mông Coi Tiền Như Rác

Từ khi Tiếu Thụ Lâm và Vương Tương Dương đi một chuyến tới nhà La Mông thì về sau mỗi buổi sáng liền đều tới làng Đại Loan chở hàng, chính gã tiện thể tới đây ăn sáng, lúc đi còn có thể mua một ít bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh. Lúc đầu cũng chỉ mua hai ba mươi cái, thuận tiện dần dần nhiều hơn, có đôi khi La Mông còn bỏ vào sọt đưa cho gã.

Cái người kêu Vương Tương Dương trẻ tuổi kia nhưng thật ra không có lại tới qua, Lưu Xuân Lan hỏi qua một lần, Tiếu Thụ Lâm nói cậu ta không làm ca này, chờ thêm đoạn thời gian, công ty bọn họ sẽ đổi một người khác, tới lúc đó gã sẽ không chạy ca này nữa.

Lúc Tiếu Thụ Lâm nói lời này thì La Mông cũng có mặt, gần đây mỗi ngày Tiếu Thụ Lâm lại đây chở hàng, cũng nói qua mấy câu với La Mông, nhưng mà đều là một ít trao đổi tất yếu. La Mông thật cũng không rất sốt ruột, ngày còn rất dài, trong tay Tiếu Thụ Lâm còn có một công ty vận chuyển, liền quản tuyến từ trấn Thủy Ngưu tới trấn Vĩnh Thanh này, dù sao chạy không xa.

Theo số lượng trâu La Mông mua trở về càng ngày càng nhiều, cái chuồng trâu nhà anh liền có vẻ có chút chật chội, anh muốn nhanh chóng quyết định xong chuyện bao núi, tới lúc đó địa phương liền lớn.

La Mông nhưng thật ra ngắm trúng một chỗ, liền cách làng anh không bao xa, dọc theo đường cái của cổng làng hướng lên trên đi mười phút là tới. Một cái khe núi nhỏ, bên trong còn có một con suối nhỏ, nhưng mà thượng nguồn của khe suối kia bên cạnh làng anh, bên cạnh còn có ngọn núi nhỏ, lúc trước có người từng khai hoang ở nơi đó, còn đắp ruộng bậc thang, nhưng mà hiện tại đã bỏ hoang rất nhiều năm.

Vì chuyện này, La Mông đi tìm La Toàn Thuận hỏi một chút.

"Mảnh đất này, nếu cháu muốn bao thì cũng được, nhưng là giá khẳng định không rẻ, liền khe suối kia, chảy qua làng chúng ta, dọc theo đường đi hợp lại cùng mấy mạch nước khác, một đường chảy tới trấn trên của chúng ta, coi như là một trong mấy cái mạch nước chủ yếu của trấn chúng ta.

"Liền một cái rãnh nước nhỏ mà coi là mạch nước gì chứ?". Lúc La Mông còn nhỏ cũng không ít lần đi con suối nhỏ chơi, dòng suối nhỏ kia còn chưa sâu tới một mét, chiều rộng cũng chưa quá ba mét, nước suối còn thật sự nông.

"Cháu đừng tưởng nó nông, đợi tới mùa mưa, hoa màu làng chúng ta đều dựa vào nó, chảy xuống chút nữa, cũng bồi đắp không ít ruộng. Nếu cháu chỉ nuôi một đám trâu, vậy tìm một chỗ khác đi, thực dụng hơn chút".

"Cháu cũng thấy mảnh đất đó cũng không tệ lắm, chú ơi, chú giúp cháu hỏi một chút, nếu muốn nhận thầu thì cần bao nhiêu tiền". La Mông tự nhiên không phải chỉ định nuôi một đám trâu, anh còn định an cư lạc nghiệp tại nơi này nữa, chỗ ở thực dụng mà không thoải mái thì cũng vô dụng.

"Được rồi, vậy chú giúp cháu hỏi trước một chút". La Toàn Thuận đồng ý, tuy rằng ông làm trưởng làng, nhưng trưởng làng ở nơi này của bọn họ không có thực quyền gì, có chuyện gì thì còn phải tìm người trong làng hỏi.

Chưa tới hai ngày thì La Trường Thuận liền hồi âm cho La Mông, ý người trong làng là mảnh đất kia không thể nhận thầu một mình nó, nếu muốn bao thì phải ngay cả đỉnh núi trên Ngưu Bối Lĩnh cũng phải bao luôn.

Thì ra Ngưu Bối Lĩnh kia là một vùng núi đã vượt qua phạm vi của làng Đại Loan, là phạm vi thuộc Vương gia trang, nghe nói mấy cán bộ ở trấn trên bọn họ đều là xuất thân từ Vương gia trang, lại nói tiếp việc này còn có ý chút ép mua ép bán.

Bản thân La Toàn Thuận vẫn khuyên La Mông đừng bao mảnh đất này, nếu La Mông muốn nuôi trâu, ngay tại trong phạm vi làng Đại Loan của họ thì tùy tiện khoanh mảnh đất hoang nuôi đi, một xu tiền cũng không cần La Mông trả.

Nhưng La Mông cân nhắc hết lần này tới lần khác, vẫn quyết định bao mảnh đất này, chủ yếu là giá này cũng không tính cao, một mẫu đất một năm có mười hai tệ, tuy rằng phía sau cái núi nhỏ kia rộng lớn, nhưng anh bao nó thì cũng không phải một chút tác dụng đều không có.

Sau khi La Mông tỏ rõ thái độ thì La Toàn Thuận tập trung tất cả dân làng trong làng Đại Loan lại, mở một cái hội nghị mang tính tượng trưng.

Nói La Mông muốn nhận thầu khối núi này, tổng cộng 3217 mẫu, trong đó 2203 mẫu là của làng ta, dựa theo giá nhận thầu một mẫu hàng năm là mười hai tệ, về sau hàng năm làng ta có thể có 2 vạn 6436 tệ nộp vào sổ sách, tới lúc đó tiền này phải ấn đầu người phát tới trong tay dân làng, hay là chi tiêu xây dựng trong làng Đại Loan, đều từ mọi người định đoạt, vấn đề lúc này là mọi người có đồng ý đem vùng núi cho La Mông nhận thầu hay không

Việc này có gì mà không đồng ý chứ, dù sao cũng là núi hoang, bỏ hoang cũng là bỏ hoang, làng bọn họ có hơn 100 gia đình, nếu có người nhận thấu khối núi này thì mỗi người hàng năm đều có thể lĩnh hơn 200 tệ, cái này căn bản là chuyện tốt trên trời rụng bánh thịt.

Toàn bộ dân làng của làng Đại Loan bỏ phiếu thông qua, bên Vương gia trang cũng không có vấn đề, trải qua thương nghị, song phương đều đồng ý phí nhận thầu thu một lần là mười năm, La Mông ký hợp đồng nhận thầu cùng hai làng, cũng đi chỗ công chứng công chứng hợp đồng, sau đó lại thanh toán tiền phí nhận thầu mười năm tổng cộng 38 vạn 6040 tệ, việc này coi như là giải quyết xong.

La Mông vừa chi hơn 30 vạn phí nhận thầu, làng Đại Loan rất nhanh liền lĩnh về hơn 20 vạn, dựa theo ý kiến của mọi người thì chia theo đầu người, mỗi người có thể được chia hơn hai ngàn, có ít gia đình có năm sáu người thì mỗi nhà được chia hơn một vạn.

Dân làng được chia tiền thì mỗi người cười toét miệng, bên ngoài nói La Mông hào phóng, cũng không ít người nói La Mông coi tiền như rác.

La Mông người coi tiền như rác lúc này chảy máu (í nói phải móc túi chi quá nhiều tiền) nghiêm trọng, trước đó mua trâu vốn liền tốn không ít tiền của anh, lần này bao núi, không chỉ có xài hết tiền gởi ngân hàng trước đó, vừa rồi số tiền lợi nhuận được chia cũng xài hết hơn phân nửa.

Cha mẹ trong nhà lại không nói gì, chính là ông La lại trầm mặc hơn một ít so với bình thường, hiển nhiên ông cũng biết áp lực lớn, lo lắng lúc này La Mông sẽ lỗ chổng vó. Từ trước đến nay Lưu Xuân Lan mặc kệ việc lớn trong nhà, từ lúc bà gả về đây, việc lớn liền nghe theo ông La, hiện giờ La Mông cũng trưởng thành rồi, cũng tới lúc có thể tự quyết định rồi.

Còn La Hồng Phượng, tối hôm nay lúc dọn dẹp bàn cơm xong thì từ trong phòng mình lấy ra một túi vải cũ nát, đặt đám tiền lẻ được xếp chỉnh tề trong túi ở trên bàn.

"Chị đây là muốn làm gì?". La Mông biết chị anh muốn làm gì, nhưng anh chính là cảm thấy có chút mất tự nhiên.

"Chị em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, việc này chị đã sớm muốn nói, cũng không biết mở miệng như thế nào, chần chừ liền kéo dài tới hiện tại".

"Cái này có gì không tiện mở miệng chứ, tính như thế nào thì cứ tính vậy đi". Lưu Xuân Lan nói.

"Chị nghĩ rồi, em tốn không ít tiền mua đám trâu này, cho dù chi phí trong tiệm của chị, về sau bất kể là thuê người hay đặt mua gì thì em đều đừng trả tiền, tiền buôn bán mỗi ngày, cho em năm phần, chị lấy ba phần, cho cha mẹ mình hai phần. Em thấy sao?". La Hồng Phượng nói ra suy nghĩ của mình.

"Cha mẹ có cần tiền đâu, cha mẹ không cần, hai chị em con chia đôi là được". Lưu Xuân Lan vội vàng từ chối.

"Sao lại không cần, vừa giúp nuôi trâu lại giúp vắt sữa làm bánh bao chay, cho hai phần là còn ít, con sẽ không lấy năm phần, hiện tại bao núi, về sau cũng giúp không được bao nhiêu, không cần cho con nhiều như vậy". Tuy rằng Lưu Xuân Lan và ông La là không trả tiền cho ông bà thì ông bà cũng sẵn lòng giúp con gái làm việc, nhưng La Mông cũng không bằng lòng để cha mẹ làm không công.

"Đã nói chi tiêu trong tiệm tính cho chị, nếu em tới giúp thì chị còn phải trả tiền công cho em nữa. Ngoài ra, bên trường học, sau này nếu có nơi khác lấy bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh chỗ chị, không cần thông qua tiệm của chị, em liền tự thu tiền hàng, chị sẽ không đi theo chia tiền". La Hồng Phượng cười nói.

"Nếu không thì em cũng lấy ba phần, cha mẹ mình mỗi người hai phần". Nếu La Mông lấy ba phần, không nhất định có thể hồi vốn, nhưng mà đối với người nhà, anh cũng vui vẻ làm một người coi tiền như rác, hơn nữa anh cũng không thể chỉ dựa vào cửa tiệm này kiếm tiền, hiện tại nhận thầu núi hoang, về sau con đường của anh liền trải dài.

"Không cần, không cần, lớn tuổi rồi còn cần nhiều tiền làm gì, cuối cùng vẫn là của các con". Lưu Xuân Lan vẫn từ chối.

"Cứ để dành số tiền đó đi, trong tay có nhiều tiễn vẫn tốt hơn, đứng thẳng lưng, cũng không cần nhìn sắc mặt của ai". La Mông chính là hy vọng cha mẹ có nhiều bảo đảm một chút.

Chính anh dĩ nhiên là không thể để ông bà phải nhìn sắc mặt anh mà sống, La Hồng Phượng đại khái cũng sẽ không, nhưng phía dưới còn có Cao Mĩ Tuệ, Cao Mĩ Linh, hiện tại bọn nó còn nhỏ, ai cũng không thể nói trước chuyện sau này, nếu ông La và Lưu Xuân Lan sống lâu, nói không chừng còn có thể bế chắt trai, ai có thể cam đoan mỗi người bọn họ đều hiếu thuận.

Trải qua một phen nhún nhường, cuối cùng Lưu Xuân Lan vẫn đồng ý nhận số tiền này trước, chờ sau này nếu hai chị em thiếu tiền, liền nói một tiếng cùng bà. Nhưng trong lòng hai chị em La Mông và La Hồng Phượng đều có một loại ăn ý, về sau hai chị em nếu ai túng tiền thì có thể tìm đối phương mượn, chính là không thể đụng phần tiền kia của cha mẹ.

Nếu đã nhận thầu vùng đất đó, La Mông liền muốn tìm một chỗ dựng chuồng trâu, lúc anh thả trâu, thuận tiện làm quen địa bàn của chính mình một chút, đơn giản làm cái quy hoạch.

Phía sau ngọn núi lớn kia liền trước hết không động vào nó, sau này lại có thể trồng chút thảo dược và vân vân, các loại hạt dẻ cây hạch đào cũng có thể trồng một ít. Trên sườn núi độ dốc ít một chút có thể trồng cây ăn trái, bên cạnh sườn núi kia còn có thể cày xới mảnh đất, tới lúc đó có thể trồng chút hoa màu và vân vân.

La Mông đang cân nhắc thì bên La Hồng Phượng lại gọi điện thoại tới, nói là anh đi cửa tiệm một chuyến.

"Chuyện gì vậy?". La Mông hỏi La Hồng Phượng.

"Mấy người của Cao Nhị, Cao Tam đang ở trong tiệm của chị, nói là muốn chị cũng cung hàng cho căn tin bọn họ". La Hồng Phượng cũng có chút bất đắc dĩ, mấy ngày hôm trước vừa mới mua về mấy con trâu, tuy rằng đồ ăn trong tiệm của cô vẫn là không đủ bán, nhưng so với lúc trước coi như là tốt hơn một ít, không nghĩ tới lại có trường học tìm tới cửa nữa.

"Chị liền nói với bọn họ là không cung ứng được". La Mông lập tức từ chối.

"Nói rồi, nhưng mà họ không đi, nói muốn nói chuyện với em". Người ta từ tốn nói chuyện, La Hồng Phượng cũng không thể dùng chổi đuổi người đi, người ta chính là không đi, mình có thể làm gì chứ.

"Chị chờ chút, em lập tức qua đó". La Mông không muốn khiến La Hồng Phượng khó xử, làm người xấu phải để anh tự làm.

La Mông gọi điện thoại cho ông La, nhờ ông đi qua trông đàn trâu giùm anh, chính mình liền đi trấn trên, may mắn hiện tại Lưu Xuân Lan không cần tới cửa tiệm, hai chị em Mĩ Tuệ, Mĩ Linh cũng không lo không ai trông chừng.

"Ôi, đây là La Mông đi". La Mông vừa tới trong tiệm, liền được tiếp đón nhiệt tình.

"Chú là?". La Mông nhìn về phía người đàn ông cao lớn cường tráng trước mặt.

"Tôi tên Lương Đức Hỉ tới từ Tam Cao trong huyện chúng ta, người này là Bao Kì Phú tới từ Nhị Cao". Lương Đức Hỉ làm một chút tự giới thiệu.

"Hai người sao lại cùng đi tới đây vậy?". La Mông cười hỏi.

Nhị Cao là một trường học không tệ ở trong huyện, học sinh lên lớp ngang tài ngang sức cùng Nhất Cao, nhưng mà hàng năm học sinh thi đậu trọng điểm ít hơn, mà Tam Cao trước đây không gọi Tam Cao, kêu cao trung Diệu Tổ, là trường học tư nhân, mấy năm nay không biết như thế nào mà rất nhiều người liền kêu trường bọn họ là Tam Cao, trong đó cụ thể là tình huống gì thì La Mông cũng không tìm hiểu.

"Hài, đều là quản lý căn tin, lâu ngày liền quen biết, Quách mập kia thật không phúc hậu, có thứ tốt cũng không gọi tôi một tiếng". Lương Đức Hỉ nửa thật nửa giả oán giận nói.

"Hiện tại tôi cung ứng cho một trường đều cố hết sức, hơn nữa giá tôi bán cho bọ họ thì chắc hai người cũng đã biết, căn bản không có lời". Ý của lời La Mông nói rất rõ ràng, cho dù có thể cung ứng hàng thì anh cũng sẽ không cung, vì sao, không có lời.

"Việc này chúng tôi cũng nghe Quách Đại Oa nói rồi, mọi người đều nói cậu rất hào phóng, đầu năm nay người trẻ tuổi như vậy rất ít". Bao kì Phú cũng chụp mũ cho La Mông.

"Nhưng cậu thấy đó, học sinh của Nhất Cao là học sinh, học sinh của Tam Cao bên tôi cũng là học sinh, tôi không thể bởi vì con nhà người ta không đậu cao trung trọng điểm mà không cho bọn nó đãi ngộ tốt, cậu nói đúng không?". Ý của Lương Đức Hỉ là muốn La Mông cung hàng cho bọ họ ấn theo giá bán cho trường Nhất Cao.

"Nếu tôi có khả năng thì chỉ mong đều miễn phí đưa tặng cao trung tiểu học cả nước, đáng tiếc tôi không có năng lực này, đúng không?". La Mông căn bản dầu muối không ăn.

Nói đùa à, học phí cao trung một học kỳ liền hai ba ngàn, trường học không chịu ra chút máu (tiền đó mừ), chỉ muốn tới chỗ anh chiếm tiện nghi, thật khi La Mông anh là coi tiền như rác à. Nếu anh đều ủng hộ mỗi cái trường học, vậy còn như thế nào biểu hiện anh đặc biệt ưu ái cho trường học cũ của chính mình chứ?

11. Chương 11: Vắt Sữa Ở Chuồng Trâu

Bất kể hai người Lương Đức Hỉ và Bao Kì Phú nói như thế nào thì La Mông cũng không chịu làm ra nhượng bộ, ở nơi này của bọn họ, mặc kệ ai tới mua thứ gì đó, cho tới bây giờ đều không có kiểu nói bao giá, chỉ có giá bán sỉ và bán lẻ.

La Mông cuối cùng đáp ứng chờ sau này mua thêm mấy con trâu, liền cung hàng cho hai trường của bọn họ, giá cả liền ấn chiết khấu 10%, phí chuyên chở để bọn họ tự mình trả. Hai người bọn họ thấy nói thêm nữa cũng không có tác dụng gì, liền cùng La Mông lưu lại số điện thoại của lẫn nhau, để La Mông khi nào có hàng cung ứng cho bọn họ thì gọi điện thoại báo trước cho bọn họ.

Ba trường cao trung trong huyện đều tìm tới La Mông lấy hàng, trường học trong trấn Thủy Ngưu lại không có động tĩnh gì, trấn Thủy Ngưu có một trường cao trung, trên cơ bản không có cạnh tranh, không giống cao trung trong thị trấn, bất kể là lực lượng thầy giáo hay là trang thiết bị, hoặc là thức ăn ở căn tin, đều không cần so đo với trường khác.

Lại nói bánh bao chay nhà La Mông cũng không lời bao nhiêu, cao trung ở trấn trên không động tĩnh cũng là bình thường, dù sao học sinh trọ trong trường nếu muốn ăn thì nhờ học sinh ngoại trú mua mấy cái là được, thật sự tiện lợi.

Nếu ấn giá bán cho Nhị Cao, Tam Cao, tuy rằng lợi nhuận vẫn ít chút, nhưng La Mông cũng đã nhiều ít có thể kiếm được chút tiền.

Lúc này vấn đề cấp bách nhất chính là mua trâu, dựng chuồng trâu, đỉnh núi đã bao rồi, cũng chọn tốt địa phương rồi, sáng hôm nay làm xong bánh bao chay, La Mông liền đánh tiếng cùng Tào Phượng Liên, nói chính mình lát nữa phải đi dựng chuồng trâu, nhờ chú La Toàn Thuận kêu thêm mấy người tới giúp.

Kết quả La Toàn Thuận tới trong làng vừa nói thì toàn bộ mọi người trong làng đều tham gia, trước đó mọi người đều được chia không ít tiền, hôm nay nghe nói La Mông muốn dựng chuồng trâu, liền đều chuẩn bị tới đó ra chút sức.

Vốn La Mông nghĩ đến tìm mấy người giúp đỡ, ngày đầu tiên có thể đầm nền liền coi như không tệ, kết quả nhiều người tới, anh bảo họ vác cọc gỗ trong sân nhà anh qua đây. Đầm nền trước, đầm đất xong thì đóng hơn mười cọc gỗ chịu lực xuống. Bên cạnh có nhiều phụ nữ đang bện cỏ thành bó, tới lúc đó cố định các bó cỏ này ở trên nóc chuồng trâu và bốn phía, vừa chắn gió mưa lại giữ ấm, thông khí.

Còn mặt đất thì La Toàn Thuận nói tới trấn trên mua mấy bao xi măng trát trát liền rất tốt, La Mông lại lo sàn xi măng ẩm ướt lạnh lẽo, còn không thông khí, dễ đọng nước, dù sao chuồng trâu này dựng lên cũng không phải dùng một hai ngày, dứt khoát mua chút gạch lót lên.

Cách làng Đại Loan không xa có cái làng gọi là làng Hoàng Pha, làng đó có cái lò gạch, trong làng La Mông có rất nhiều người từng làm việc trong lò gạch đó, đều nói rất vất vả, tiền lương cũng không cao, nhưng mà người làng không đi ra ngoài làm thuê, liền sẽ không có cách kiếm tiền khác, cho nên hàng năm vẫn đều có người làm việc ở đó.

Trong lò gạch phần lớn đều là làm gạch đỏ, gạch đỏ rẻ, người bình thường xây nhà đều dùng gạch đỏ, gạch xanh hơi mắc, chỉ có lúc sửa chùa từ mới đường sẵn lòng dùng. La Mông chạy tới lò gạch, ông chủ nói với anh gạch đỏ là hai tệ bảy, gạch xanh ba tệ rưỡi, La Mông mua gạch xanh, bởi vì La Mông nhìn màu sắc kia thấy thuận mắt, kết quả mua trở về bị La Toàn Thuận nhắc nhở một trận, nói thẳng La Mông là bại gia tử. (đứa con phá của)

Lưu Xuân La mua hai cái chân heo về từ trấn trên, giết hai con gà trống trong nhà, bỏ thêm một ít đậu đen, rượu Thiệu Hưng* nhà mình, nấu một nồi lớn, lại nấu rất nhiều cơm, xào mấy chảo rau lớn, bưng tới sườn núi. Người trong làng cứ như vậy tốp năm tốp ba ngồi ở trên cỏ khô thật dày, bưng tô cơm hi hi ha ha ăn cơm trưa, bầu không khí tốt tới nỗi như đi chơi xuân.

Nhiều người sức lớn, gần trăm người, trong đó mười mấy người là lao động cường tráng, một đám người tốn thời gian một ngày liền giúp La Mông dựng xong cái chuồng trâu.

Công bằng mà nói, chuồng trâu lót gạch xanh thoạt nhìn rất khác biệt, mặt đất màu xanh, chuồng màu vàng, bên trong chuồng còn dựng từng cọc gỗ hàng rào, chia chuồng trâu thành từng gian nhỏ, bên trong từng gian nhỏ đều có máng nước, nhìn liền khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, tới lúc đó nhóm trâu ở khẳng định cũng không sai.

"La Mông à, gần đây nhà cậu mỗi buổi sáng đều phải làm bao nhiêu bánh bao vậy?". Bận việc cả ngày, trên đường quay về làng, Ngô Đông Mai ở trong làng sáp qua hỏi La Mông.

Hiện tại bánh bao của nhà La Mông cũng có chút tiếng tăm ở trong làng Đại Loan, mỗi buổi sáng sớm nhiều dân làng đều tới nhà anh mua bánh bao chay làm bữa sáng, người đỏ mắt cũng có. Nhưng mà trong bụng mọi người cũng đều tự có tính toán, một con trâu gần một vạn tệ, mua mười con thì chính là mười vạn, mỗi con trâu một ngày cũng chỉ có thể vắt được mấy cân sữa, làm ra bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh mới bán năm tệ một cái, vậy tới khi nào mới có thể thu hồi vốn chứ?

"Cũng không nhiều lắm". La Mông không biết người phụ nữ đen mập này hỏi cái này rốt cuộc là muốn làm gì, cũng chỉ là tùy tiện trả lời một câu.

"Sao lại không nhiều chứ, nghe thím Phượng Liên nói, một ngày phải làm hơn 1000 cái".

"Ha ha, cỡ đó". La Mông cười cười nói.

"Nhiều bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh như vậy, mấy người các cậu có làm kịp không? Có thiếu người hay không? Chị cũng có thể làm việc này". Lời này của Ngô Đông Mai hỏi cũng rất trực tiếp.

"Bây giờ vẫn ổn, tới lúc đó nếu thiếu người thì tôi nói với chị một tiếng". Thật ra bây giờ thêm hai trường học nữa, người nhà bọn họ đã không đủ, nhưng mà chuyện tìm người làm việc, cũng không thể quá qua loa, Ngô Đông Mai người này thế nào thì La Mông cũng không biết rõ lắm, còn phải trở về hỏi Lưu Xuân Lan một chút mới được.

Buổi tối La Mông nói lại lời của Ngô Đông Mai với Lưu Xuân Lan, hỏi mẹ anh người này như thế nào.

"Đông Mai ấy à, cô ta đối chính mình rất ngoan, từ trước mỗi ngày tới lò gạch bê gạch, một người phụ nữ một ngày làm không kém so với đàn ông trong làng, trước đó nghe nói hai đứa con của cô ta ở nhà nấu cơm, làm cả nồi áp suất nổ mạnh, đứa con gái lớn còn bị phỏng chân, lúc này Đông Mai mới không đi lò gạch". Đều ở cùng trong một cái làng, Lưu Xuân lân đều biết rõ ai là loại người như thế nào.

"Vậy theo như mẹ nói thì chị ta thật không tệ?". La Mông hỏi.

"Coi như không tệ đi, đối chính mình thật sự keo kiệt, đối hai đứa con nhà cô ta cũng keo kiệt, quanh năm suốt tháng chưa thấy qua nhà cô ta mua mấy lần đồ ăn vặt, vì chút việc nhỏ cũng không ít lần cãi nhau cùng người khác". Lưu Xuân Lan lắc đầu, nào có ai mười phân vẹn mười chứ.

"Vậy con có thể thuê chị ấy làm việc không?". La Mông chính là có chút lo lắng tính cách chị ta quá mạnh mẽ, tới lúc đó Lưu Xuân Lan áp không được, còn bị cô ta sai khiến ngược.

"Để cô ấy tới đây đi, không phải đã nói bây giờ còn phải làm nhiều bánh bao nhân đậu xanh bánh bao chay, cô ấy làm việc thật sự nhanh nhẹn". Lưu Xuân Lan nói tới đây, như là lại nghĩ tới chuyện gì, thở dài nói: "Cô ấy cũng sống khổ cực".

"Sao?". La Mông nhạy bén ngửi được trong lời này của Lưu Xuân Lan có ẩn ý, từ trước bất kể là lúc đi học hay lúc đi làm bên ngoài, anh cũng không bát quái (bà 8, nhiều chuyện) như vậy, gần đây không biết vì sao trở nên thích cùng người nhà tán dóc, đại khái là bởi vì sinh hoạt rất nhàn nhã, không có áp lực.

"Người ta nói chồng cô ta có người khác ở bên ngoài, mấy năm nay cũng không gửi xu nào về nhà, hơn nữa tết năm nay cũng không về nhà". Lưu Xuân Lan cũng không có kiêng kị gì, dù sao con cái lớn hết rồi, có cái gì không thể nói chứ.

"Vậy à, chị ta quả thật là không dễ dàng". Một người phụ nữ như vậy, ở trong làng khẳng định sẽ không được tôn trọng, ngày trôi qua nhất định không quá vui vẻ, thường thường mâu thuẫn cùng người khác cũng là có thể hiểu được.

Qua hai ngày thì Bành Lão Cửu lại chở một xe trâu tới cho La Mông, lần này gã đi rất xa, đi ra ngoài mấy ngày, thu được hơn mười con trâu trong kì cho sữa trở về, nhốt trong một chiếc xe tải, một đường chở tới làng Đại Loan.

La Mông cực cao hứng thu đám trâu này, sắp xếp ở trong chuồng trâu mới vừa dựng xong, cùng Bành Lão Cửu đi ngân hàng trấn trên chuyển tiền, sau đó nói với Bành Lão Cửu một thời gian nữa không cần lại đi xem trâu, gần đây tài chính của La Mông khẩn cấp, đám tiền còn lại phải dành để mua cây ăn quả.

Sau một tháng Bành Lão Cửu hợp tác cùng La Mông, gần như đều làm tốt mua bán hơn nửa năm nay, còn nhân cơ hội này lôi kéo tốt mạng lưới quan hệ, trong lòng cũng rất là cao hứng, nói với La Mông nếu về sau muốn mua trâu thì cứ tìm gã.

La Mông về nhà nói với ông La là muốn tìm một người giúp chăn trâu, anh hiện tại bao núi, dù sao không thể không sửa sang cả ngọn núi lớn, mỗi ngày nhìn chằm chằm đàn trâu, ông La cũng lớn tuổi rồi, một người chăm sóc hơn ba mươi con trâu cũng rất vất vả, cái khác không nói, chỉ là mỗi ngày phải dọn cỏ khô phân trâu đều không ít.

Ông La cũng có chọn sẵn mấy người, chính là La Toàn Quý em trai của trưởng làng La Toàn Thuận, là một người thành thật, hơn ba mươi tuổi mới cưới vợ, sinh con trai là người câm, qua mấy năm vợ bỏ đi cùng người khác, ông liền một mình nuôi con lớn lên.

La Toàn Quý người này không nói nhiều lắm, làm việc cũng rất cẩn thận, cũng sẵn lòng ra sức, trong làng nhà ai nếu làm chút việc gì, đều vui lòng tìm ông hỗ trợ.

Mấy năm nay rất nhiều người đi thành phố làm thuê, La Toàn Quý bởi vì không biết chữ, người cũng thành thật, đi ra ngoài một chuyến, không kiếm được bao nhiêu tiền, còn bị người lừa, sau này ông liền không lại đi ra ngoài, ngay tại trong nhà trồng trọt, thời điểm nhàn rỗi liền đan sọt đan rổ, mang tới trấn trên bán kiếm chút tiền, cũng có thể sống qua ngày.

La Mông và ông La cùng đi nhà La Toàn Quý một chuyến, nói sự tình với ông ta một chút, nói nhà La Mông muốn tìm người giúp chăm sóc trâu, một tháng trả một ngàn tám trăm tệ, sau này nếu nhiều trâu hơn thì lại trả thêm cho ông ta một chút, hỏi ông ta có làm hay không.

Một chút tiền của La Toàn Quý hàng năm đều chi cho con trai đi học ở trường khuyết tật trong thành phố, học phí và sinh hoạt phí hàng năm cộng lại cũng không ít, mắc hơn so với con nít đi học trong làng, ông đang cần tiền, La Mông tìm tới cửa, kia còn có cái gì không làm chứ, hoàn toàn đồng ý.

La Mông tại trong chuồng trâu của chính mình chọn một gian, ở bên trong đặt một cái giường, định tạm thời ở lại đây.

Dù sao hơn ba mươi con trâu này chính là hơn ba mươi vạn, anh cũng không yên tâm giao cho người ngoài trông giữ, hơn nữa một tháng trả hơn một ngàn tệ lại bắt người ta ngủ chuồng trâu, La Mông cũng hiểu được thật ngại. Hơn nữa mỗi buổi sáng sớm anh còn thức dậy vắt sữa, ở tại bên này vừa khéo, đỡ phải còn phải phiền toái chạy tới chạy lui.

Cũng may chuồng trâu của nhà anh giữ ấm thông khí, sạch sẽ rộng mở, ở cũng không cảm thấy khó chịu, nhưng mà ở lâu thì trên người khẳng định liền có mùi trâu.

12. Chương 12: Không Cha Cũng Không Sao

Trong nhà thêm mười con trâu, La Mông quyết định đều cung hàng cho Nhị Cao, Tam Cao, cứ như vậy, mua bán của Tiếu Thụ Lâm lại nhiều hơn, sáng sớm mỗi ngày lại đây chở hàng đi, lúc chở đi đều là một xe tràn đầy cái sọt.

Phải làm nhiều bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh hơn, La Mông liền thuê Ngô Đông Mai tới làm, Ngô Đông Mai này làm việc quả nhiên là lành nghề, đặc biệt lúc nhào bột, một người có thể bằng hai người Lưu Xuân Lan và Tào Phượng Liên cộng lại, tay nghề nặn bánh bao hơi vụng chút, nhưng lúc chặt bánh bao chay nửa điểm cũng không qua loa, lực tay rất chính xác, bánh bao chay chặt ra một đám đều xấp xỉ nhau.

Trong nhà thêm người làm việc, La Mông liền có thời gian xả hơi, buổi sáng mỗi ngày anh vắt sữa xong, chở tới trong làng cho La Hồng Phượng, thuận tiện ở nhà ăn bữa sáng, giúp dỡ bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh nguội vào trong sọt, chờ Tiếu Thụ Lâm chở hàng đi thì anh trở về mảnh núi nhỏ của chính mình làm việc.

La Toàn Quý cũng tới sớm, mỗi ngày La Mông còn chưa vắt sữa xong thì ông ta đã tới. Lúc bắt đầu ông còn muốn buổi sáng cũng tới đây giúp vắt sữa, La Mông cảm thấy một ngày trôi qua như vậy thì thời gian quá dài, nên sẽ không cho ông ấy tới, chỉ để tới lúc vắt sữa xong rồi, lúc La Mông về nhà, ông có thể hỗ trợ trông đàn trâu, chờ La Mông ăn xong điểm tâm trở về, còn có thể mang cho ông ấy mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh làm bữa sáng.

Tuy rằng số lượng đàn trâu không ít, nhưng chăm sóc cũng không tính phiền toái, chính là mỗi sáng sớm phải quét dọn chuồng trâu một chút, buổi tối bỏ thêm cỏ khô vào trong chuồng, ban ngày cả ngày thả đàn trâu xuống dưới ngọn núi kia, sẽ không cần quản như thế nào.

Một mảnh đất hoang lớn này, La Mông quyết định từ một mảnh dốc thoai thoải phía dưới Ngưu Bối Lĩnh bắt đầu dọn dẹp trước, tầng đất trên trên sườn núi này coi như dày, trên sườn núi cũng không cây cối gì, chỉ là một ít bụi cây cỏ dại, La Mông đào cả bụi cây, xúc sạch cỏ dại, đặt ở trên sườn núi phơi nắng để sau này dùng, ngay cả cây cỏ dính đất, lại trộn lẫn vào không ít phân trâu, tìm khối đất bằng phẳng, rồi đốt mấy đống phân này.

Đốt phân là kỹ thuật sống còn, phải làm cho nó cháy sạch, lại phải làm cho nó chậm rãi cháy, La Mông không có tay nghề đó, nhưng ông La và La Toàn Quý lại có, hai ông già này đã trồng trọt mấy chục năm, đốt phân đều là người lành nghề.

Nương rẫy này, La Mông định về sau đều trồng cây ăn quả. Lúc này anh nhận thầu hơn ba ngàn mẫu *núi, trong đó bị núi rừng bao phủ có hơn 1500 mẫu, giống loại nương rẫy có thể trồng cây ăn quả này, đại khái có khoảng 1000 mẫu, còn lại không tới 700 mẫu đất đai tương đối bằng phẳng, ngoại trừ dùng để nuôi thả đàn trâu ra, anh còn định trồng chút hoa màu.

*Mẫu: đơn vị đo diện tích cũ của 1 số nước trong khu vực Trung Á, như Trung Quốc và Việt Nam. Tại Trung Quốc, 1 mẫu = 667 m2

Về phần chủng loại cây ăn trái, nơi này của bọn họ thuộc loại vùng trung vĩ độ, rất nhiều người đều trồng cây quýt, cây bưởi, lê vàng, cây hồng và vân vân, mấy thứ này đều bán không được giá lắm. La Mông định chủ yếu trồng loại lấy trái là chủ yếu, trồng thêm cây hạch đào, hạt dẻ, cây phỉ và vân vân. Trái cây trồng nhiều một chút, ngoại trừ nhà mình ăn, có thể bán bao nhiêu liền bán bấy nhiêu, thật sự không bán được thì coi như là cho đàn trâu nhà anh cải thiện đời sống.

Phía dưới Ngưu Bối Lĩnh còn có một thung lũng bốn năm mươi mẫu, La Mông định trồng cây dương mai ở bên trong, nghe nói cây dương mai không thích hợp sinh trưởng ở vùng cao hơn so với mặt biển này của quê anh, nhưng khí hậu trong thung lũng này ướt át ấm áp, anh cảm thấy loại cây dương mai này vấn đề không lớn, cây dương mai thứ này giá cả không tồi, rất ít người nơi này trồng nó, nếu trồng thành công, hiệu quả và lợi ích khẳng định không sai.

La Mông đi mấy vườn ươm bán cây giống trong thành phố xem một chút, cây giống của cây dương mai đều bán không rẻ, đặc biệt mấy năm nay giống Đông Khôi tiêu thụ tốt, một gốc cây bốn năm tuổi cho quả trong năm bán tới bốn năm mươi tệ. Cuối cùng, anh so giá của nhà nhà, quyết định mua một đám cây giống hai năm tuổi của một vườn ươm, anh nghĩ để đám cây giống này tại thung lũng một năm, trước dùng nước linh tuyền dưỡng gân cốt, năm thứ hai bắt đầu kết trái cũng thật thích hợp.

La Mông tổng cộng ước chừng muốn trồng 50 mẫu cây dương mai, mỗi mẫu trồng 33 cây, trong đó ba mươi hai cây là cây cái, một cây khác là cây đực, tổng cộng cần hơn 1600 cây dương mai giống.

Bởi vì La Mông mua rất nhiều nên ông chủ bán cây giống liền ưu đãi cho anh một chút, một gốc cây giống bán mười hai tệ rưỡi, tổng cộng tính ra hơn hai vạn tệ, La Mông thanh toán tiền hàng, nhờ ông chủ vườn ươm giúp kêu một chiếc xe tải, chở hơn một ngàn cây dương mai giống, chở trở về làng Đại Loan.

Trồng cây dương mai thật ra rất nhanh, núi đã chỉnh lý rồi, chỉ cần đào cái hố trên mặt đất, xúc chút phân bón lót tốt vào trong, trồng cây dương mai giống vào trong liền xong việc, hơn một ngàn cây nhìn thì thấy rất nhiều, trồng xuống cũng chỉ mất một ngày.

Trong thung lũng kia còn có một con suối, La Mông và ông La cùng nhau đi khơi thông con suối kia, đào ra một cái hố nước lớn, lại tại bên cạnh hố nước khoét cái rãnh, quanh co kéo dài xuống dưới, xuyên qua khu trồng cây dương mai.

La Mông còn đều rót chút nước linh tuyền cho mỗi cây dương mai giống, công tác này cần mấy ngày mới xong, bởi vì cây dương mai giống rất nhiều, nước suối trong cái linh tuyền kia cũng không phải xuất hiện từ hư không, chúng nó là từ trong con suối tràn mạnh ra, nếu dùng hết nước suối bên ngoài thì đành phải chờ nó một lần nữa trào mạnh ra, có đôi khi nước suối nhiều sẽ tràn qua tảng đá chung quanh, về phần chảy về đâu thì La Mông liền không thể nào biết được.

Người trong làng nghe nói La Mông mua cây ăn trái cây dương mai giống về trồng, cũng nhìn hai ngày náo nhiệt, có người nói cây dương mai này trồng không sống, cũng có người nói nếu nhà người ta trồng không sống thì nhà La Mông khẳng định trồng sống, chỉ cần kéo Nhị Lang tới trên đó rắc chút nước thần, trồng gì đều sống.

La Mông vốn còn lo lắng chính mình có linh tuyền trong tay, sau trồng gì sống đó có thể rất làm người khác chú ý hay không, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi, để con nghé con Nhị Lang làm lá chắn cho anh, dù sao thứ quỷ thần này nói không rõ ràng nhất, người ta nguyện ý tin tưởng như vậy thì cũng rất tốt.

Bởi vì hai đứa cháu trong nhà đều thích ăn dâu tây, La Hồng Phượng ở trấn trên nhìn thấy có người bán cây giống dâu tây, liền mua hơn mười cây mang về, La Mông trồng bọn nó ở bên cạnh chuồng trâu trong sân nhà anh. Hiện tại chuồng trâu này cơ bản trống rỗng, cũng chỉ nuôi mấy con trâu mẹ mang thai, bởi vì bụng lớn, sợ bị đàn trâu va chạm, cho nên tách ra nuôi.

Sau khi trồng cây giống dâu tây thì tưới chút nước linh tuyền lên, chưa tới mấy ngày liền mọc ra rất nhiều lá non, mỗi ngày hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ đều phải nhìn ngắm. Chập tối hôm nay mới vừa cơm nước xong, La Mông đang cầm ấm nước giả vờ giả vịt tưới nước linh tuyền cho cây dâu tây, Mĩ Tuệ mang theo Mĩ Linh cũng tới đây, hai chị em ngồi xổm trên mặt đất thật hăng say nhìn.

"Cậu". Cao Mĩ Tuệ đột nhiên gọi La Mông một tiếng, hai cô bé này sợ người lạ, tới nhà La Mông đã lâu, cũng chưa làm sao thấy hai đứa chủ động tìm người khác nói chuyện.

"Sao?". La Mông còn tưởng cô bé là muốn hỏi khi nào thì dâu tây thành thục.

"Hôm nay bọn cháu đánh La Tuấn Bình". Lời của Cao Mĩ Tuệ vượt ra ngoài dự kiến của La Mông, sau khi cô bé nói xong thì cẩn thận quan sát biểu tình của La Mông.

"Các cháu đánh thắng được nó sao?". Hai đứa bé gái ốm yếu, vài cái liền bị người ta đẩy té.

"La Văn Phong giúp bọn cháu đánh".

La Văn Phong chính là cháu trai của trưởng làng La Toàn Thuận, học năm ba tiểu học, thành tích kém đến tới rối tinh rối mù, cả ngày ở trong làng nghịch ngợm gây sự, gần đây bà nội nó làm việc ở nhà La Mông, hai nhà qua lại nhiều hơn, Lưu Xuân Lan liền thường thường để nó mang theo hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ

ở trong thôn chơi, thật không sợ hai cháu mình học hư, hơi hư chút mới tốt, hiện tại liền tính tình này của hai đứa cháu gái, sau này đi học khẳng định bị bạn học bắt nạt.

"Tại sao các cháu đánh nó?". Trẻ con a, đánh tới đánh đi đều là chuyện thường tình, chỉ cần không ra việc lớn gì là được, nhưng mà hai đứa cháu gái nhà anh tuổi còn nhỏ lại là con gái, anh sợ hai đứa bị thiệt, cảm thấy chính mình vẫn nên chỉ cho hai đứa vài chiêu mới được. Nhưng trước đó vẫn phải tìm hiểu một chút chân tướng đã.

"Nó nói bọn cháu là trẻ con không cha". Cao Mĩ Tuệ mím môi, hiển nhiên không quá nguyện ý nói tới đề tài này.

La Mông nghe xong, rất không hài lòng, nói: "Cần cha làm gì chứ, một người cậu của cháu liền đều kiêu ngạo hơn hẳn so với mười người cha của nó".

"Ha ha". Cao Mĩ Tuệ nhìn chú của nó, ha hả cười lên: "Khoác lác".

"Nhưng mà các cháu đánh tới đánh lui cũng không phải biện pháp, cậu chỉ cho cháu một chiêu, làm cho bọn nó sau này không dám nói cháu như vậy nữa".

"Chiêu gì?". Cao Mĩ Tuệ thật nghiêm túc nhìn La Mông.

"Phải kiêu ngạo". La Mông cười nói với Cao Mĩ Tuệ.

"Kiêu ngạo như thế nào?". Cô bé không hiểu lắm.

"Vậy cháu nói xem, nhà chúng ta ai kiêu ngạo nhất". La Mông hỏi Cao Mĩ Tuệ.

"Ông ngoại". Cô bé cũng đã nhìn ra, ở trong nhà ông La nói một là một.

"Vậy cháu nói xem, người trong làng nhiệt tình nhất với người nào trong nhà chúng ta?". La Mông lại hỏi Cao Mĩ Tuệ.

"Bà ngoại". Mỗi lần hai đứa nó đi theo Lưu Xuân Lan tới chơi nhà người khác ở trong làng thì người ta đều cho đồ ăn.

"Không phải". La Mông lắc đầu.

"Vậy là ai?". Lòng hiếu kì của Cao Mĩ Tuệ hoàn toàn bị khơi lên, ngay cả Cao Mĩ Linh nhỏ xíu bên cạnh đều trợn mắt nhìn chằm chằm La Mông.

"Nhị Lang". La Mông công bố đáp án: "Nó theo người ta đi ra ngoài chẳng những được cho ăn ngon uống ngon sao, mà tới lôi kéo còn không chịu đi".

"Ha ha ha ha!". Cao Mĩ Tuệ nghe cậu mình nói như vậy lại cười rộ lên, ngay cả Cao Mĩ Linh bên cạnh đều nhếch cái miệng nhỏ răng chưa mọc hết vui vẻ cười theo, cũng không biết nghe có hiểu hay không.

"Cho nên nói, Nhị Lang nhà chúng ta trâu nhất, sau này Nhị Lang liền để hai cháu quản thì 2 cháu kiêu ngạo nhất, lúc rãnh rỗi dắt nó đi chơi một vòng, thấy ai thuận mắt liền dắt nó tới đất nhà người đó, còn La Tuấn Bình kia, đất của nhà nó thì trước đừng đi". Lúc này La Mông chỉ cho hai đứa cháu gái một chiêu lớn, nhất lao vĩnh dật* giải quyết vấn đề địa vị của hai đứa cháu gái ở trong làng.

*Nhất lao vĩnh dật: làm 1 lần, khỏe suốt đời = làm 1 lần cho mãi mãi.

"Đất của nhà của bọn họ ở đâu?". Lúc này bạn nhỏ Cao Mĩ Tuệ đã có chút sùng bái mù quáng với cậu của mình, cảm thấy cậu mình cái gì cũng biết, hiểu biết sâu rộng, rất kiêu ngạo.

"Chờ ngày mai để La Văn Phong dẫn cháu đi coi liền biết". La Mông ngay cả La Tuấn Bình là ai cũng không biết, làm sao biết được đất của nhà bọn họ ở đâu.

*dương mai hay còn gọi là thanh mai, ải dương mai, sơn dương mai hay chu hồng.....Được trồng nhiều ở Vân Nam (Trung Qvuốc) và khu vực phía Tây tỉnh Quý Châu (Trung Quốc), chúng phát triển tốt trên sườn núi dốc với độ cao từ 1.500 m – 3.000 m so với mực nước biển

13. Chương 13: Gần Đây Tiếu Thụ Lâm Có Chút Phiền Muộn

Gần đây Tiếu Thụ Lâm có chút phiền muộn, gã chẳng qua là mang bữa sáng một lần cho các anh em trong công ty, kết quả liền biến chính mình thành nhân viên mua bữa sáng.

Nhân viên mua bữa sáng cũng không nói, lúc mỗi buổi sáng đi qua chở hàng, thuận tiện mua mấy chục bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, hơn mười bình sữa cũng không phiền toái, ngẫm lại mấy năm nay mọi người một đường lập nghiệp cũng thật không dễ dàng, mua liền mua đi. Nhưng dựa vào cái gì gã đều phải mua giùm cha mẹ, mẹ vợ, cô dì chú bác của người ta chứ?

Còn có đồng nghiệp của vợ thằng trong công ty anh thì gã cũng phải mua giùm, nói là con nhà họ vô cùng kén ăn, liền đặc biệt thích ăn bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh nhà La Mông làm. Hừ, con của đồng nghiệp của vợ người ta kén ăn liên quan gì tới Tiếu Thụ Lâm gã chứ? Dựa vào cái gì bắt gã chạy việc chứ?

Thời gian này, mỗi ngày Tiếu Thụ Lâm đều là mua bánh bao hàng sọt hàng sọt từ nhà La Mông, sau khi mua về còn phải đưa tới công ty chia ra, nhà này mấy chục, nhà kia một trăm, vừa chia bánh bao lại tính tiền, mỗi ngày đều phải kéo dài cả buổi.

Có một lần gã bực bội, nói không mua nữa, muốn ăn thì chính mình đi mua đi, kết quả điện thoại của Tiếu Thụ Lâm cả ngày chưa từng ngừng reo.

Trong chốc lát lão Dương gọi điện thoại lại hỏi, Tiếu quản lí ơi, dạ dày đau quá, có thuốc giảm đau không? Mợ nó, dạ dày đau sao không đi tiệm thuốc đi, tìm gã đòi thuốc giảm đau gì chứ, bộ thuốc dạ dày của anh không mất tiền mua hả?

Trong chốc lát tiểu Lưu lại gọi điện thoại tới nói, anh Tiếu ơi, không xong rồi, mẹ vợ em đòi bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, lúc này đi trấn Thủy Ngưu sẽ không mua được, khẳng định bán hết rồi, vậy làm sao đây, bà ấy đang cáu kỉnh kìa, không chịu ăn cơm.

Trong chốc lát Đại Cao cũng gọi điện thoại tới, nói đồng nghiệp của vợ gã hối đòi lấy gấp, nếu không mua thì sẽ gây mâu thuẫn, nếu vợ gã thất nghiệp thì gã một người không đủ sức nuôi cả nhà, cuộc sống sau này sẽ khó khăn.

Tiếu Thụ Lâm nghe điện thoại tới phiền không kể xiết, cố tình gã còn không thể tắt máy, lái xe như bọn họ, mỗi ngày ngoại trừ tạm thời gặp khách, còn có không hề ít khách quen gọi điện thoại cho gã, di động vừa tắt liền không thể liên lạc được.

Kỳ quái nhất chính là Vương Tương Dương, cậu ta gọi điện thoại tới nói với Tiếu Thụ Lâm: "Anh chủ, nếu anh thật sự cảm thấy phiền thì chúng ta đổi ca đi, về sau để em đi mua bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh cho công ty mình".

Tiếu Thụ Lâm vừa nghe thì liền nghĩ đám người này điên hết rồi hả? Bánh bao chay nhà La Mông ngon như vậy sao? Ngay cả từ trước không ai muốn làm ca sớm đều có người xung phong làm?

Thay ca? Tiếu Thụ Lâm không đồng ý. Vì sao? Hiện tại gã đã quen thời gian làm việc và nghỉ ngơi này, mỗi ngày còn có bữa sáng ngon lành, sao phải đổi?

Sở dĩ Tiếu Thụ Lâm bực bội, nói tới vẫn là bởi vì La Mông, ngay từ đầu gã liền không thích La Mông, bằng không trước đây hai người bọn họ sẽ không đánh nhau rồi, tuy rằng nói gã là con trai của ông trùm Tiếu lão đại, nhưng bản thân gã cũng không phải loại hình thích sinh sự.

Muốn nói vì sao Tiếu Thụ Lâm ghét La mông, tự Tiếu Thụ Lâm cho rằng cái này hoàn toàn không cần lý do gì, ghét một người còn cần lý do sao? Chính là nhìn không vừa mắt, sao nào?

Thực tế lý do vẫn là tồn tại, phải nói tỉ mỉ liền rất dài, bắt đầu phân tích từ quá trình trưởng thành của Tiếu Thụ Lâm.

Phải nói về Tiếu Thụ Lâm, không thể không nói tới Tiếu lão đại rồi, hiện tại Tiếu lão đại gác kiếm rồi, vài năm trước ông ta là ông trùm xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy trong huyện này, mấy năm trước đó ông ta chính là một tên lưu manh chưa có tiếng tăm gì.

Mọi người cũng có thể tưởng tượng được cuộc sống của một lưu manh, cả ngày sinh sự không nói, thu nhập rất không ổn định, mẹ Tiếu Thụ Lâm không chịu nổi sống với ông ta như vậy, bỏ đi cùng người đàn ông khác, lúc ấy Tiếu Thụ Lâm mới bốn tuổi.

Làm con của một tên lưu manh, còn không có mẹ, thời thơ ấu của Tiếu Thụ Lâm là màu xám, ăn không được mấy bữa no, mặc cũng không có mặc qua mấy bộ đồ sạch sẽ, nhân duyên còn rất kém cỏi, nói trắng ra là chính là không được ai quan tâm

Từ lúc hiểu chuyện tới sau này, Tiếu Thụ Lâm cũng ý thức được tình cảnh của chính mình, nhưng gã cho rằng đây đều là bởi vì đám người kia rất nông cạn, thấy gã dơ một chút, mặc rách liền xem thường gã, chờ ngày nào đó cha gã có mặt mũi rồi, xem những người này còn dám xem thường gã không?

Kết quả Tiếu lão thật hỗn ra mặt mũi, lúc ấy Tiếu Thụ Lâm đúng lúc phải lên cao trung, ông ta tìm chút quan hệ, tống con trai thành tích rất tệ vào cao trung trọng điểm, một năm cao trung kia, Tiếu Thụ Lâm liền cùng lớp với La Mông.

Sau khi vào cao trung, Tiếu Thụ Lâm ăn mặc sạch sẽ ngăn nắp, trong túi cũng có tiền, nhưng nhân duyên như cũ không ra sao hết. Bạn học trong trường tin tức nhanh nhạy, đều biết gã là con trai của Tiếu lão đại, chưa tới mấy này liền truyền khắp trường, rất nhiều bạn học đều sợ gã, trên đường chạm mặt đều phải xa xa né tránh, giống như Tiếu Thụ Lâm gã là quả bom hẹn giờ. Tiếu Thụ Lâm đối đám chuột sợ chết này, một đám dở hơi như vậy, ai thích phản ứng bọn họ chứ?

Mà La Mông, chính là một cái tồn tại hoàn toàn khác biệt cùng Tiếu Thụ Lâm, người này tự mình thi đậu vào, thành tích tốt là đương nhiên, trong nhà còn rất nghèo, quần áo tốt nhất chính là bộ đồng phục trường học thống nhất phát cho, người này thậm chí còn mặc đồng phục sơ trung tới cao trung, cũng không ngại dọa người.

Tiếu Thụ Lâm biết, giống La Mông như vậy ở trong thị trấn của bọn họ thì khẳng định bị người xem thường, trong trường học bọn họ có không ít kẻ mắt sắc. Quả nhiên, mới vừa khai giảng không lâu, có mấy nam sinh xấu tính, treo bộ đồ cũ nát của La Mông trên gậy gỗ, ở trong sân trường diễu hành thị chúng, rất nhiều nam sinh đi theo hét to ồn ào.

Tiếu Thụ Lâm không có dự kiến tới phản ứng của trường học, vốn có thể coi như một hồi vui đùa hoặc là tùy tiện phê bình mấy câu liền bỏ qua, lại bị nghiêm túc xử lý. Ngay cả hiệu trưởng đều bị kinh động, đặc biệt vì chuyện này mà nói hơn nửa giờ tại giờ chào cờ, mấy học sinh gây họa kia vừa bị mời phụ huynh lại công khai xin lỗi, vất vả lắm mới không bị xử phạt.

Sự tình phát triển vượt qua hiểu biết của Tiếu Thụ Lâm, sau này gã mới biết, thì ra lúc đó thành tích của La Mông đứng đầu trong trường, cũng là một trong số mấy người học sinh ít ỏi lần này có cơ hội thi đậu đại học trọng điểm.

Sau khi xảy ra chuyện đó, La Mông người này im hơi lặng tiếng đi phòng hiệu trưởng, nói nếu bầu không khí học tập của Nhất Cao liền chỉ là như thế này, vậy cậu ta thà rằng trở về trấn Thủy Ngưu đi học. Vì thế liền có chuyện sau đó.

Sau việc này, mấy nam sinh kia bị dán mác học sinh hư, về sau một khi lại gây chuyện, trừng phạt không cần phải nói sẽ nghiêm khắc rất nhiều so với học sinh bình thường.

Mà La Mông lại giống như là không có việc gì, như cũ đi học tan học, cũng không thấy tâm hồn của cậu ta bị tổn thương nghiêm trọng gì hết, thậm chí còn bởi vì các môn học đều rất tốt, được thầy cô giáo rất thích, rất có điểm tư thế xuân phong đắc ý*.

*Xuân phong đắc ý: con đường công danh sau này thuận lợi.

Quan hệ với bạn học cũng không sai, rất nhiều bạn học đều sẵn lòng tìm La Mông thảo luận vấn đề, thậm chí mấy bạn trong lớp còn mượn chép vở bài tập của cậu ta, cho tới bây giờ cậu ta đều không có không đáp ứng, vì thế nhân khí dần dần liền thịnh lên.

Khiến Tiếu Thụ Lâm không chấp nhận được chính là, thế nhưng còn có nữ sinh viết thư tình cho cậu ta, những nữ sinh này con mắt đều mọc ở gót chân hết rồi sao? Người như vậy rốt cuộc tốt ở đâu?

Kỳ thật Tiếu Thụ Lâm có chút không tiếp nhận được nhất, tại sao đều là quần áo cũ nát như nhau, chính là bên trong đổi một trái tim mà đãi ngộ có thể kém nhiều như vậy. Được rồi, có lẽ trước đó quần áo của gã có chút dơ, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng Tiếu Thụ Lâm ghét La Mông người này.

Cuối cùng gã rốt cục chứng minh được, La Mông người này quả nhiên không phải hiền lành gì, gã chẳng qua là hơi khiêu khích một chút, người này một đấm liền bay qua, mợ nó, ngay cả con trai của Tiếu lão đại đều dám đánh! Cố tình Tiếu Thụ Lâm còn không đánh lại La Mông, hung hăng bị đánh một trận, thằng nhóc đó xuống tay thật ác, nửa điểm không nể nang.

Đánh xong còn thật khinh miệt hỏi Tiếu Thụ Lâm: "Sao nào? Muốn tìm ba mày ra mặt cho mày?".

Hừ! Tiếu Thụ Lâm gã là người mách lẻo sao? Coi ai đều giống như La Mông cậu ta sao, còn đi phòng hiệu trưởng, giống như đàn bà.

Sau khi bị đánh thì Tiếu Thụ Lâm quyết chí tự cường, hai ba năm sau rèn luyện thân thể rất nhiều, còn mỗi ngày uống sữa, sữa chính là đoạn thời gian đó uống tới phát ngán luôn.

Trời không phụ người có lòng, ngày tốt nghiệp, Tiếu Thụ Lâm rốt cục đánh ngang tay cùng La Mông, tuy rằng gã cũng bị trúng vài đấm, nhưng chỉ cần ngẫm lại lúc chính mình vung đấm, nắm tay đấm ở trên mặt La Mông thì xúc cảm làm cho người ta sảng khoái cỡ nào a, Tiếu Thụ Lâm liền cảm thấy vô cùng hả giận.

Cứ như vậy, Tiếu Thụ Lâm mang theo khuôn mặt xanh tím, hăng hái tốt nghiệp, đại học và vân vân, gã không thi đậu nổi.

Nghe nói La Mông quả nhiên thi đậu đại học trọng điểm, Tiếu Thụ Lâm còn tưởng rằng chính mình và cái tên đê tiện vô sỉ xảo quyệt còn giả bộ làm học sinh tốt và bạn học tốt về sau cũng sẽ không gặp mặt nữa, không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp, La Mông lại trở về trấn Thủy Ngưu.

Nếu ai nói với Tiếu Thụ Lâm, gã sở dĩ ghét La Mông là bởi vì trước đây bản thân gã liền hâm mộ ghen tị với La Mông, tới khiêu khích lại bị hung hăng đánh một trận, sau đó ghi hận trong lòng. Tiếu Thụ Lâm khẳng định là sẽ không thừa nhận, uất ức như vậy, ngây thơ như vậy, hẹp hòi như vậy, chuyện đó sao có khả năng là Tiếu Thụ Lâm gã chứ?

Tiếu Thụ Lâm gã chính là ghét La Mông mà thôi, ghét một người còn cần lý do gì chứ, chính là nhìn không vừa mắt, còn không được sao? Ghét một người là quyền của gã, đây là tự do thân thể cơ bản nhất của một người công dân.

Nhưng mà ghét thì ghét, có một việc Tiếu Thụ Lâm phải thừa nhận, thì đó là bánh bao chay nhà bọn họ quả thật làm cũng không tệ lắm, gã ăn cũng thấy rất ngon, gã sẽ không đến mức bởi vì ghét La Mông sẽ không chịu ăn bánh bao chay nhà cậu ta, làm người cần gì phải làm khó dễ cái bụng của chính mình chứ.

Buổi chiều hôm nay, Tiếu Thụ Lâm đang ở bên cạnh bến xe chờ khách, định chạy xong chuyến này liền nghỉ ngơi, di động trong túi lại reo, gọi tới chính là mợ gã. Cảm tình giữa gã và mợ gã cũng không tệ lắm, hồi nhỏ mẹ gã bỏ đi theo người khác, cha gã lại hai ba ngày không ở nhà, gã không ít lần ăn chực ở nhà mợ gã.

Mợ của Tiếu Thụ Lâm gọi gọi điện thoại tới hỏi gã ở nhà hay ở trấn Thủy Ngưu, nghe nói trấn trên này có một nhà bán sữa trâu khá ngon, nhờ gã mua mấy cân mang về. Tiếu Thụ Lâm cúp điện thoại thở dài, nhận mệnh chạy xe tới làng Đại Loan.

Tiếu Thụ Lâm chạy xe tới sân nhà La Mông, Lưu Xuân Lan nói với gã bây giờ La Mông đang ở bên chuồng trâu mới dựng vắt sữa, bảo gã đi bên đó mua, vì thế gã đành phải theo phương hướng Lưu Xuân Lan chỉ, đi tới mảnh núi hoang La Mông nhận thầu.

Mỗi ngày La Mông đều phải vắt sữa hai lần, buổi chiều ba bốn giờ vắt sữa một lần, dùng để nhào bột làm bánh bao chay, rạng sáng ba bốn giờ vắt sữa một lần, để ở trong tiệm La Hồng Phượng bán, lúc Tiếu Thụ Lâm tới, La Mông mới vừa định bắt đầu làm việc.

"Đang vắt sữa à?". Tiếu Thụ Lâm đậu xe ở ven đường đất, hạ cửa kính xe, có chút mất tự nhiên bắt chuyện cùng La Mông, nói xong lời này thì chính gã đều cảm thấy có chút quái dị.

"Ừ". La Mông lại không nghĩ nhiều, Tiếu Thụ Lâm tới làm cho anh cảm thấy được có chút bất ngờ.

"Tôi lại đây mua giùm người ta một chút". Tiếu Thụ Lâm mở cửa xe, đi xuống xe từ ghế lái.

"Ai vậy?". La Mông không hề nghĩ ngợi, nói liền hỏi ra miệng.

"Mợ tôi".

"À". La Mông sờ sờ cái mũi: "Muốn bao nhiêu".

"Năm cân".

"Được, cậu chờ chút".

La Mông cầm cái thùng vắt sữa đi, Tiếu Thụ Lâm rãnh rỗi, đi dạo ngay tại chung quanh, nhìn thấy tảng đá bên ngoài chuồng trâu đặt một trái cà chua, liền thuận tay cầm lấy xoa xoa, để ở miệng cắn một miếng.

"Ụm bò"! Hai lỗ mũi của Nhị Lang phun khí thẳng ra bên ngoài!

"Hắc, tính tình thật lớn, tao nói mày lại không cho sữa, ăn cà chua làm gì, chiều hư". Nhị Lang bị tức tới phun khí vù vù, rồi lại không biết làm thế nào với Tiếu Thụ Lâm, trong mắt của con nghé con này thì Tiếu Thụ Lâm chắc chắn là rất cao lớn.

"Đây là sao?". Lúc La Mông nghe được tiếng động đi tới, liền nhìn đến trong tay Tiếu Thụ Lâm cầm một trái cà chua đang gặm, Nhị Lang thì tại một bên phát điên dậm chân.

"Không biết". Tiếu Thụ Lâm cắn cà chua lắc đầu trả lời.

"Ụm bò……". Một tiếng kêu này của Nhị Lang kêu tới thật nhiều ủy khuất.

"Hắc, cậu ăn cà chua của nó". La Mông giơ tay sờ sờ đầu trâu của Nhị Lang, để nó đừng làm ầm ĩ, lại dậm chân nữa thì đều đạp nát gạch xanh trên mặt đất, thứ này cũng không rẻ à.

Tuy rằng ở trong làng Nhị Lang được hoan nghênh, nhưng lúc này thời tiết vẫn còn lạnh, trong chợ cà chua phải hơn ba tệ một cân, người trong làng cũng không thể mỗi ngày lấy cà chua cho nó ăn, dù sao mặc kệ cho nó ăn cái gì, đại tiểu tiện ra đều giống nhau.

Cũng chỉ có La Mông, nghĩ đàn trâu mẹ nhà anh mỗi ngày cho sữa càng vất vả công lao càng lớn, thường xuyên sẽ từ chỗ La Trường Thiết mua chút cà chua khao đàn trâu, Nhị Lang nó cũng theo đó thơm lây.

Hôm nay giữa trưa La Mông mới vừa mua hơn hai mươi cân, Nhị Lang được chia hai trái, La Mông đặt cà chua lên trên tảng đá cho nó, nó ăn một trái, liền không nỡ ăn nữa, liền nằm trong bụi cỏ nhìn trái cà chua kia cho đỡ thèm, kết quả đã bị Tiếu Thụ Lâm đoạt trước.

"Một trái cà chua mà thôi, ngon lành gì đâu". Tiếu Thụ Lâm chết cũng không nhận sai, ăn đều ăn rồi, còn bảo gã làm sao bây giờ.

"Đối nó mà nói chính là đồ ngon". La Mông bất đắc dĩ cười cười.

"Chỗ cậu còn dư trái nào không, lại cho nó một trái nữa là được".

"Đều chia hết rồi".

"Mua ở đâu?". Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

"Mua của một ông lão trong làng tên là La Trường Thiết, ở tại……".

Tiếu Thụ Lâm khoát tay, ra khỏi chuồng trâu: "Tôi vào làng hỏi liền biết".

"Muốn tôi đi cùng với cậu không?".

"Làng cậu lớn bao nhiêu chứ, còn có thể lạc đường sao?".

Chưa tới nửa giờ, Tiếu Thụ Lâm quả nhiên cầm một túi lớn cà chua trở lại rồi, không nhìn thấy La Mông, có lẽ còn tại bên kia vắt sữa.

Con nghé con kia vẫn ở đó, cũng không làm ầm ĩ, buồn bã nằm trong bụi cỏ, thấy Tiếu Thụ Lâm cầm túi lớn lại đây, bỗng chốc đứng lên từ bụi cỏ. Tiếu Thụ Lâm đi qua, thả một trái cà chua lên tảng đá lúc nãy, nhìn nhìn Nhị Lang, thấy nó còn nhìn chằm chằm túi nhựa của chính mình, liền giơ tay lại từ bên trong lấy ra một trái nữa đặt ở trên tảng đá.

Nhị Lang nhìn nhìn hai trái cà chua trên tảng đá, lại chuyển ánh mắt qua túi nhựa trong tay của Tiếu Thụ Lâm.

"Nghĩ đẹp quá ha? Tao chỉ ăn một trái của mày, thằng nhóc mày lại đòi tiền lời à". Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, từ trong túi lấy ra một trái cà chua cắn một miếng, xoay người tìm La Mông lấy sữa.

14. Chương 14: La Mông Không Phải Dễ Chọc

Tiếu Thụ Lâm tới vào lúc này làm cho La Mông nghĩ thông một việc, đó là cùng với cả ngày nhìn chằm chằm người này, chẳng thà kinh doanh thật tốt một mảnh núi hoang chính mình nhận thầu này. Hoa thơm, ong mật, con bướm tự nhiên sẽ tới đây.

Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này thì tâm tình của La Mông rốt cục khoan khoái, làm việc cũng có sức hơn.

Mảnh núi hoang này ngoại trừ trước đó La Mông trồng cây giống cây dương mai ở thung lũng kia, còn có xấp xỉ 1000 mẫu ruộng dốc, tại trên những ruộng dốc này thì La Mông định lại trồng hơn trăm mẫu cây hạch đào, hạt dẻ.

Nơi này của bọn họ là vùng núi, không ít người trồng cây hạch đào, hạt dẻ, cho nên mua cây giống cũng rất tiện, cũng rẻ, một gốc cây bốn bốn năm tuổi cùng năm kết quả, cũng bất quá mới hơn mười tệ, La Mông mua nhiều nên người ta cũng vui vẻ giảm giá cho anh.

La Mông từ một cái vườn ươm trong thị trấn mua cây hạch đào giống và hạt dẻ giống, tổng cộng hơn 3000 cây, tổng cộng mới tốn chưa tới ba vạn tệ của anh, trồng xuống cũng liền hơn 100 mẫu, trước đầu xuân trồng xuống, tới tới khi mùa thu năm nay tới thì có thể hái trái, tuy rằng tuy rằng số lượng có thể sẽ ít chút, nhưng là muỗi dù nhỏ cũng là thịt.

La Mông đều chọn địa phương hẻo lánh trồng các cây hạch đào, hạt dẻ này, loại cây này không cần thường xuyên chăm sóc gì đó, dù sao nhiều người ở đây cũng trồng nhiều hia loại cây khác biệt này trên núi, giá cả cũng không được giá lắm.

Còn lại đám đất rộng, La Mông định trồng chút cây có giá trị chút. Trước đó lúc anh sống trong thành phố, liền thường thường nhìn đến trong siêu thị bán hạt dẻ cười và vân vân, tùy tùy tiện tiện liền một cân đều hơn mười tệ.

Nghe nói hạt dẻ cười còn gọi là quả hồ trăn, tuy rằng ở trong nước cũng có lịch sử gieo trồng, nhưng là quy mô vẫn rất nhỏ, mấy năm nay một mực tiến cử, nhưng là vẫn chưa hình thành quy mô lắm, giá cả thủy chung vẫn cao không giảm tí nào.

La Mông biết, bình thường từ nước ngoài tiến cử một ít cây ăn trái không dễ gieo trồng sống sót, ở trong nước phổ biến thì quan trọng nhất chính là chiết cành, tương đương với thủ đoạn đi đường tắt của con người.

Mặc dù loại phương pháp này nhanh chóng, nhưng không trợ giúp nhiều đối với việc gây giống, phương pháp triệt để là thuần hóa, thông qua một thế hệ bồi dưỡng chọn giống, làm cho thực vật này sinh ra kí ức đối mảnh đất này, hơn nữa di truyền lại, nhờ đó chân chính dung nhập vào hoàn cảnh sinh thái của địa phương, do đó không cần ngoại lực trợ giúp có thể sinh sôi nảy nở tại mảnh đất này.

Đương nhiên việc này cũng không dễ dàng, một cây giống phải thích ứng hoàn cảnh mới, có thể cần trải qua vài thế hệ, hiện giờ trong xã hội, có mấy người có thể có loại nhẫn nại này chứ?

La Mông không học nông nghiệp, cũng không hiểu lắm việc bồi dưỡng cây giống, nhưng anh biết có một biện pháp cũ, chỉ cần trồng sống cây giống đời thứ nhất, về sau là có thể chọn hạt giống tốt tiếp tục trồng, sau khi nẩy mầm chọn cây giống tốt gieo trồng, chọn lọc từ thế hệ này qua thế hệ khác, cuối cùng nhất định có thể đạt được cây ăn quả lý tưởng.

Đối người bình thường mà nói, công tác này nhất định là một cái quá trình dài dòng, nhưng La Mông có linh tuyền trong tay, làm chuyện này liền tương đối dễ dàng so với người khác. Anh không làm được việc này thì còn ai có thể làm chứ, hơn nữa hiện tại anh cũng không đủ tiền mua cây giống, cây giống hạt dẻ cười chính là rất mắc.

La Mông tìm 1 shop online danh dự không tệ, đặt hàng một đám hạt giống, ngoại trừ hạt dẻ cười, còn có cây phỉ, hồ đào (óc chó Trung Quốc), hồ đào Mỹ, sau khi nhận được hàng, liền căn cứ thuyết minh shop bán hàng tặng kèm, từng bước một bắt đầu thúc nảy mầm.

Loại quả hạch không giống như hạt giống khác, thúc nảy mầm là một quá trình khá dài dòng, chờ đám hạt giống này nảy mầm, lại trồng xuống đất, chờ ba năm năm mới có thể kết trái, tới lúc đó làm không tốt còn phải trồng đời thứ hai thứ ba mới có được cây giống tốt, La Mông phải đợi chúng nó bán ra tiền, ngày đó liền lâu quá, liền trước mắt mà nói, anh còn phải dựa vào sữa trâu.

Mấy ngày nay La Mông cân nhắc nên nuôi thêm một đám gà hay không, hiện tại mỗi ngày nhà anh làm bánh bao sữa chay đều phải dùng rất nhiều trứng gà, mỗi ngày đám gà mái già trong nhà đẻ mấy quả trứng kia vốn không đủ dùng, còn phải mua của người trong làng.

Chờ một thời gian nữa, việc buôn bán sữa trâu của La Mông lại lớn hơn một chút, người mua bánh bao sữa chay nhiều hơn một chút, nhà anh phải tới làng khác đi mua trứng gà, đây chính là một khoản chi không nhỏ đâu.

La Mông muốn giảm bớt khoản tiền này, anh muốn tự mình nuôi gà đẻ trứng, dù sao hiện tại anh bao một ngọn núi, đất hoang rất nhiều, để không thì uổng phí. Tới lúc đó chọn khối đất bằng phẳng, vây hàng rào, làm mấy ổ gà, nuôi một đám gà con, gà trống lớn thì bắt bán kiếm tiền, hai hôm nay anh đang định đi ra ngoài tìm mua gà con, hỏi Bành Lão Cửu có quen ai bán gà không.

Bành Lão Cửu ở đầu điện thoại kia cười hắc hắc, nói: "Cậu đây chính là hỏi đúng người rồi, tôi có người thân cũng buôn bán trâu, ngay tại huyện bên cạnh, trong làng bọn họ có nhà nuôi gà, năm trước năm trước bị cúm gia cầm quậy một trận, lỗ nặng nên năm nay không có mấy người nuôi gà, mắt thấy gà trong chuồng càng ngày càng lớn, lại không bán được thì đều già hết, ăn sạch lương thực mà thịt lại dai nhách, cậu nói coi không lo sao được".

"Hiện tại nhà bọn họ có rất nhiều gà, gà lớn, gà con đều có, nếu cậu không sợ cúm gia cầm, liền mua đám gà mái năm trước, nếu có thể mua nhiều một chút thì giá cả khẳng định được giảm, mua về nhà có thể đẻ trứng, bớt nhiều việc".

La Mông nói: "Sợ gì cúm gia cầm, chờ qua thời gian này, mọi người cũng ăn gà lại như cũ, chẳng lẽ có thể cả đời không ăn thịt gà, trứng gà".

Bành Lão Cửu nói: "Vậy được rồi, khi nào thì chúng ta tới chỗ bọn họ xem một chút?".

La Mông suy nghĩ một chút: "Chờ mấy ngày nữa, túi tiền đang eo hẹp, chờ thêm hai ngày nữa tôi kết toán sổ sách của mấy trường học kia rồi nói sau".

Hai người hẹn xong, La Mông liền cúp điện thoại, hiện tại mỗi ngày anh giao rất nhiều bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, sữa trâu cho ba trường cao trung kia, đừng nhìn anh bán giá rẻ, nhưng là số lượng nhiều a, một trường học một ngày lấy hơn 1000 bánh bao nhân đậu xanh bánh bao chay nhà anh, lại tiện thể lấy chút sữa trâu, tùy tùy tiện tiện liền chính là hơn 1000 tệ, ba trường cao trung là hơn 3000 tệ, một tháng trôi qua trừ bỏ ngày nghỉ cuối tuần, thu vào sáu bảy vạn đó là ổn định.

Mùng một hôm nay La Mông ngồi xe của Tiếu Thụ Lâm tới thị trấn đi thu tiền, đi trường Nhất Cao trước, Tiếu Thụ Lâm chở hàng nên đi trước, La Mông và Quách Đại Oa ở trong căn tin đối chiếu sổ sách, sau đó thanh toán khoản tiền.

“Tôi nói này, hiện tại nhà cậu có bao nhiêu con trâu hả?”. Sau khi trả tiền hàng, Quách Đại Oa hỏi La Mông.

“Sao?’. La Mông hỏi ngược lại.

“Sữa trâu giao cho trường tôi có thể thêm mộtchút hay không, chỉ có 50 bình, không đủ, vừa bán ra liền bị cướp sạch, cậu không biết đó chứ, có mấy thằng nhóc con ở trong trường học chơi trò mua đi bán lại, may mắn phát hiện sớm, bị tôi dùng một cái hạn mức mua chặt đứt nguồn hàng của bọn nó”.

“Học sinh trường học của chúng ta thật có đầu óc buôn bán”. La Mông nói.

“Hiện tại đám nhóc con kia thổi phồng sữa trâu nhà cậu chỉ có trên trời không có dưới thế, mọi người như vậy, cậu càng không bán cho bọn nó, bọn nó lại càng là thèm tới hoảng”. Quách Đại Oa lắc đầu.

“Thổi phồng gì chứ, sữa trâu nhà cháu vốn rất ngon”. Lời này La Mông không thích nghe, nói cho cùng giống như tiếng tăm tốt của sữa trâu nhà anh đều là thổi phồng ra.

“Tôi cũng không nói cái này, tôi nói số lượng này cơ, rốt cuộc có thể giao thêm không?”.

“Chờ cháu hai ba tháng nữa tích đủ tiền thì tới lúc đó lại mua thêm mấy con trâu”. Nếu mỗi tháng thu sáu bảy vạn, mua gà con xong còn có thể dư chút, tới lúc đó liền đều đi mua trâu.

“Vậy phải đợi tới ngày tháng năm nào hả?”.

“Nếu không thì cháu ngừng cung hàng cho hai trường kia vậy? Gần đây chị cháu cũng nói với cháu là chút đồ ăn trong tiệm chị ấy không đủ bán”. La Mông nửa trêu đùa nói.

“Đừng!”. Quách Đại Oa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nếu La Mông thật làm như vậy thì tới lúc đó ông sẽ đắc tội lớn với người khác: “Tới lúc đó 2 tên vương bát đản kia sẽ rủa 18 đời tổ tiên nhà tôi”.

*vương bát đản: dùng để chửi mắng người khác.

La Mông vẫy đám tiền, vẻ mặt tươi cười đi ra khỏi trường Nhất Cao, liền đi Nhị Cao gần đó.

“Tôi tìm Bao Kì Phú”. La Mông vào trường học tìm tới căn tin, thấy mấy dì bên trong đang làm việc, liền gõ gõ cửa sổ bán đồ ăn.

“Lão Bao hôm nay không có ở đây”. Một người phụ nữ lấy bánh bao chay bỏ vào trong lồng hấp, đều là vừa mới dỡ xuống từ trên xe của Tiếu Thụ Lâm.

“Vậy lúc nào ông ấy về?”.

“Không biết, ông ta là chủ, tôi không quản được”. Giọng nói của người phụ nữ kia thật lớn, nói chuyện làm việc đều lộ ra một cỗ phóng khoáng.

“Loại bánh bao chay này bán rất chạy à?”. La Mông lấy di động ra, định gọi Bao Kì Phú, thuận tiện trò chuyện cùng người phụ nữ này.

“Bán rất chạy, nhưng nghe nói không lãi lắm”. Người phụ nữ kia ngẩng đầu liếc mắt nhìn La Mông một cái, cười ha hả đáp lời.

La Mông gọi thông điện thoại của Bao Kì Phú, đổ chuông một hồi lâu nhưng không ai bắt máy, anh liền cúp điện thoại, đi ra khỏi trường Nhị Cao, đi trường Tam Cao.

Trường Tam Cao thành lập chưa lâu, lúc xây thì giá đất trong thị trấn đã không rẻ rồi, không thể giống Nhất Cao Nhị Cao xây trường ở trung tâm thị trấn, cũng chỉ đành xây ở vùng ngoại ô. Trường học nhưng thật ra rất đẹp, công trình thiết bị không tồi, chỉ là vị trí không đẹp thôi.

Lúc La Mông tới chỗ ấy thì thời gian bữa sáng trong trường học cũng qua rồi, bọn học sinh đang tự học lớp buổi sáng. Lương Đức Hỉ của căn tin trường Tam Cao có mặt ở đó, tiền hàng cũng chuẩn bị tốt, chờ La Mông tới lấy, La Mông đếm đủ tiền, liền đưa biên nhận cho ông ta, rồi thu tiền.

Lương Đức Hỉ cũng nói muốn thêm số lượng sữa trâu, La Mông vẫn không đáp ứng, nói trường Nhất Cao cũng đòi thêm, đợi anh mua thêm mấy con trâu nữa, đều giao thêm cho cả hai trường bọn họ.

Lúc đi về La Mông lại tiện đường đi Nhị Cao một chuyến, người ta nói hôm nay Bao Kì Phú không đi căn tin, La Mông có cái nhìn không tốt đối Bao Đại Phú này.

Lúc trước anh cùng người khác hùn vốn mở nhà xưởng cũng gặp qua người như vậy, lúc lấy hàng thì nói rất hay, vừa tới lúc trả tiền liền lề mề kéo dài, anh chán nhất giao tiếp cùng người như vậy, nợ tiền trả chậm thì phải tự đi trả nợ, còn để anh tới tìm ông ta mấy lần.

Lúc trở về, La Mông chưa đi tới bến xe, đi dạo một vòng bên ngoài, thấy Tiếu Thụ Lâm đậu xe ven đường, liền leo lên xe của gã ta.

"Đi đâu?". Tiếu Thụ Lâm hỏi La Mông.

"Đi chợ nông sản thực phẩm trước, mua chút bột mì". Hiện tại mỗi ngày nhà anh đều phải dùng nhiều bột mì như vậy, mua rất nhiều, La Mông liền quyết định đi bàn giá cả một chút, ít nhất không thể tính theo giá bán lẻ trước kia.

"Tiền hàng thu hết rồi hả?". Hai người cũng không phải không quen biết, ngồi ở trên một chiếc xe mà không nói lời nào thì cũng có chút kỳ quặc, Tiếu Thụ Lâm liền tìm cái đề tài.

"Chưa, còn chưa thu trường Nhị Cao, Bao Kì Phú đi vắng, gọi điện thoại cũng không bắt máy".

"Bao Kì Phú?". Tiếu Thụ Lâm nhướn nhướn mày: "Ông ta cố tình chứ gì, bình thường mỗi buổi sáng đều là ông ta nhận hàng, tôi biết ngay mà, buổi sáng hôm nay như thế nào không thấy ông ta".

"Vậy sao?". Điềm xấu suy đoán trong lòng La Mông rốt cục được chứng thật.

"Ừ". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu.

La Mông lại gọi điện thoại cho Bao Kì Phú, kết quả giọng nữ trong điện thoại kia nói: "Số quý khách gọi đã tắt máy……".

La Mông nhếch miệng cười không phát ra âm thanh, gọi điện thoại cho La Hồng Phượng: "Chị, ngày mai mình không giao hàng cho Nhị Cao, lát nữa chị xem tình hình trong tiệm đi, nếu bán không hết thì không làm nhiều bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh như vậy".

Bên La Hồng Phượng trả lời, nói: "Sao lại bán không hết chứ, em ngừng hàng một trường nữa thì chị đều bán hết".

"Đột ngột không nói gì ngừng hàng như vậy có được không?". Sự dứt khoát này cũng quá tàn nhẫn, Tiếu Thụ Lâm nghĩ thầm, La Mông người này quả nhiên vẫn là giống như trước đây, nhìn thì vô hại nhưng xuống tay cũng độc ác.

"Có gì không được, ông ta có thể im ỉm không trả tiền, tôi đây có thể im ỉm cắt hàng thôi".

Dám chọc tổ ong vò vẽ liền đừng sợ bị chích tàn nhẫn. Đã nói ngày mùng một kết sổ, còn tưởng ông ta quên mất, bình thường mỗi ngày đều có mặt, liền hôm nay chuồn mất, lúc này không đập gãy hai cái răng cửa của ông ta, còn khi La Mông anh là quả hồng mềm hử.

15. Chương 15: Tứ Lạng Bạt Thiên Cân

(dùng lực lượng rất nhỏ giải quyết vấn đề rất lớn; lấy ít thắng nhi ều)

Cả ngày này Bao Kì Phú cũng không chủ động liên hệ La Mông, càng miễn bàn tiền hàng, ngày hôm sau sau khi La Mông bê hàng của Nhất Cao, Tam Cao lên xe của Tiếu Thụ Lâm, thuận tay liền tắt di động của chính mình.

Buổi sáng hôm nay Tiếu Thụ Lâm mới vừa giao hàng xong cho Nhất Cao, Tam Cao không bao lâu, di động trong túi liền reo, cầm lên coi, trên màn hình hiển thị tên Bao Kì Phú, gã có chút không tình nguyện ấn nút nghe máy.

“Không phải tôi không giao hàng, là hôm nay căn bản không có hàng của ông”.

“Vì sao không có, tôi có được thông báo gì đâu”.

“Ông đây là làm khó tôi sao, tôi sao biết được việc mua bán giữa mấy người chứ”.

“Ông gọi điện thoại cho La Mông đi”.

“Sao, tắt máy, tôi đây cũng không biết “.

“Tôi cũng không có số điện thoại của người nhà cậu ta”.

“Hừ, ông đừng nổi cáu với tôi, việc này không liên quan tới tôi, không có việc gì nữa thì tôi cúp máy”.

Tiếu Thụ Lâm cúp máy, trong lòng thẳng mắng La Mông rất không phúc hậu, lúc La Mông tắt máy thì gã liền biết, cố tình gã không thể tắt máy theo, lúc buổi sáng chính là lúc việc làm ăn tốt nhất, nếu gã tắt máy, liền không biết mất đi bao nhiêu khách quen nữa.

Buổi sáng hôm nay Bao Kì Phú không nhận được hàng, lại không liên lạc được với La Mông, trong lúc nhất thời cũng là sốt ruột nổi điên, nhưng gã tốt xấu cũng quản lý căn tin Nhị Cao rất nhiều năm rồi, chút chuyện ấy còn chưa làm khó gã được, lập tức sai vài người đi bên ngoài mua chút bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, bán tạm trước đã.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, trường Nhị Cao sớm đã có mấy học sinh nhằm phía căn tin, vốn còn muốn tranh mua mấy bình sữa trâu, kết quả đi vào căn tin liền phát hiện bất thường, mùi không đúng, không có mùi sữa nha.

Chưa tới nửa giờ, căn tin liền ầm ĩ, vốn bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh ăn rất ngon, sao lại thay đổi? Trước đó bọn họ cũng nghe được tin đồn, nói là bán cái loại bánh bao chay này không có lãi, vì thế liền nhận định lão Bao vì kiếm thêm mấy đồng nên thay đổi người cung hàng, bọn học sinh còn có thể làm gì chứ, vừa gõ chén lại vỗ cái bàn, bọn nó làm ầm ĩ tới khi nào ra kết quả mới thôi.

Bao Kì Phú không chịu nổi, liền mời chủ nhiệm lớp của bọn học sinh tới. Thiếu niên trung học chính là thời kỳ trưởng thành, đầu năm nay phần lớn con nít đều là con một, rất khó quản, chủ nhiệm của bọn nó cũng đều rất có uy nghiêm, họ không uy nghiêm thì không áp được bọn nó.

Chủ nhiệm lớp chạy tới căn tin dạy bảo mấy câu, càng làm bọn nó ầm ĩ dữ dằn hơn, cảnh cáo bọn nó nếu lại gây rối liền mời phụ huynh, rất nhanh, bọn học sinh liền không tình nguyện giải tán, không thể không nói, phần lớn học sinh trung học trong nước đều vẫn khá dễ quản.

Nhưng đây cũng chỉ là ở mặt ngoài, rất nhiều học sinh ngấm ngầm đều còn nghẹn một cỗ bực tức, mấy ngày nay Bao Kì Phú bị mắng không ít, ở trong trường học cũng nhìn không tới sắc mặt hòa nhã nào.

Nhưng tình thế rất nhanh lại đã xảy ra nghịch chuyển, không biết từ nơi nào thả ra tin đồn, nói là La Mông không cung hàng cho Nhị Cao bọn họ, chuyện không liên quan tới Bao Kì Phú, lúc này lão Bao thật sự bị oan.

Câu chuyện còn biên soạn có bài bản đàng hoàng, nói là hiện tại La Mông làm ăn rất tốt, sữa trâu trong nhà sản xuất không đủ bán, bán cho trường bọ họ giá lại thấp, vì thế anh liền muốn ngừng hàng một trường trong ba trường cao trung bọn họ, trường Nhất Cao là cao trung trọng điểm, trường Tam Cao lại có tiền có quyền, vì thế cuối cùng liền ngừng hàng trường Nhị Cao bọn họ.

Chuyện này vừa truyền ra, phần lớn học sinh trong trường đều là lòng đầy căm phẫn, tập thể đều không cần đám đồ ăn đó, nhà trường liền cường điệu, mỗi em học sinh cũng không thiếu cái này, trong lúc nhất thời La Mông liền thành kẻ thù chung của nhân dân.

Nhưng trong đám học sinh Cao Nhị, cũng không phải mỗi người đều dũng cảm như vậy, có chút đứa cuối cùng vẫn là bị đồ ăn chi phối, ăn quen bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh của nhà La Mông, hiện tại lại đi ăn trong căn tin, mùi vị liền kém rất xa, có ít đứa được nuông chiều quen rồi liền bảo cha mẹ đi cửa tiệm ở trấn Thủy Ngưu mua.

La Hồng Phượng buôn bán ở trấn trên, không bao lâu thanh danh sữa trâu của nhà cô liền truyền ra, có người ngoài làng lái xe tới đây mua là chuyện thường ngày, chính là số lượng người tới mua hai hôm nay nhiều hơn một chút so với bình thường.

"Nghe nói nhà chị không cung hàng cho trường Cao Nhị chúng tôi nữa?". Hôm nay buổi sáng trời vừa sáng, liền lại có người lái xe lại đây, lúc này người mua bánh bao chay còn chưa nhiều, cô ta liền trò chuyện với La Hồng Phượng.

"Đúng vậy, hai ngày trước ngừng giao". La Hồng Phượng nhìn khách hàng này một chút, người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc rất mốt, ấn tuổi hẳn là phụ huynh của học sinh bên Cao Nhị kia.

"Tại sai chứ? Trường Nhất Cao, Tam Cao cũng không ngừng hàng, liền ngừng Nhị Cao". Cô ta lại hỏi.

"Hài, còn có thể là vì sao, tiền hàng không chịu trả, tiền hàng tháng trước tới bây giờ còn chưa trả nữa".

La Hồng Phượng mở miệng, liền nói toạc sự tình ra, cô vốn không phải là người như thế, nhưng cuộc sống của đoạn hôn nhân tước kia khiến cô hiểu, không phải ai cũng là người tốt, có đôi khi mình chừa mặt mũi cho người khác, người khác có thể ở sau lưng sỉ nhục mình.

Trước đây cô sống trong cái nhà đó không vừa ý ra sao, bất mãn với cha mẹ chồng như thế nào, cũng chưa đi ra ngoài nói qua một câu với người khác, kết quả sau đó cô phát hiện, ánh mắt hàng xóm nhìn cô khác thường, thì ra cha mẹ chồng nhiều lần nói xấu cô ở bên ngoài.

Chuyện quá khứ liền cho trôi qua, nghĩ nhiều ra sao cũng không có tác dụng gì, cô cũng không thể để La Mông cũng bị thiệt thòi giống cô.

Thực tế, Bao Kì Phú không để La Mông vào mắt lắm, La Mông ngừng giao hàng cho gã, lúc ấy gã cũng chỉ là bối rối một chút, sau đó vẫn là Lã Vọng buông cần*.

*Lã Vọng buông cần: bình tĩnh chờ đợi thời cơ

Ở trong mắt gã thì La Mông bất quá chỉ là người trẻ tuổi ở bên ngoài làm công vài năm, sau đó trở về quê buôn bán, mua mấy chục con trâu, đoán chừng trong tay cũng không còn mấy đồng tiền, hiện tại Nhị Cao còn nợ cậu ta hai ba vạn tiền hàng, La Mông sẽ không sốt ruột sao?

Bao Kì Phú không sốt ruột, gã sẽ chờ La Mông sốt ruột, La Mông sốt ruột tự nhiên phải tới tìm gã, La Mông không tới cũng không sao, tiền hàng này cũng đừng nghĩ muốn.

La Mông sốt ruột cái rắm ấy, anh thu tiền hàng của Nhị Cao, trong tay có hai khoản tiền ấy, tìm Bành Lão Cửu cùng anh đi mua gà con, còn dùng rơm rạ bện một cái ổ đẻ trứng cực hoa lệ thoải mái cho đám gà mái.

Mỗi ngày La Mông nuôi gà nuôi trâu, ngày trôi qua vừa bận rộn lại phong phú, anh căn bản không để chuyện của Bao Kì Phú ở trong lòng, số tiền hàng kia cũng khẳng định không chạy được, nếu ông ta dám, anh có thể làm cho ông ta nghẹn chết.

Hai ngày tiếp theo, Bao Kì Phú ngày trôi qua không dễ chịu lắm, chuyện gã khất nợ tiền hàng kết quả bị ngừng hàng lan truyền trong trường, ấn tượng của mọi người đối gã trực tiếp rớt xuống đáy. Lúc mới đầu gã còn có thể chống đỡ, nhưng là rất nhanh, gã liền chống đỡ không được.

Buổi sáng hôm nay gã nhận được điện thoại của hiệu trưởng, bảo gã đi phòng hiệu trưởng một chuyến. Hiệu trưởng của trường Nhị Cao này là anh trai của chồng chị gái gã, coi như là anh cả của gã, nói thân thiết thì Bao Kì Phú cũng có thể gọi ông ta là anh.

Liền quan hệ hai người bọn họ, còn đi phòng hiệu trưởng gì chứ, có việc thảo luận qua điện thoại là được, trong lòng Bao Kì phú biết, tám phần là là có ai đó tới đây.

Quả nhiên, trong phòng hiệu trưởng có hai nam một nữ, đều là người trung niên hơn bốn mươi tuổi, thoạt nhìn chính là phụ huynh học sinh trường bọn họ.

Trấn Vĩnh Thanh này không tính lớn, người có tiền có quyền cũng không nhiều, cái vòng lẩn quẩn chật hẹp này, cho dù không quen biết lẫn nhau, nhiều ít cũng đều nghe nói qua một chút, bây giờ chuyện căn tin Nhị Cao bị học sinh nói lại với cha mẹ, có oán giận, cũng có ầm ĩ bảo người nhà đi trấn Thủy Ngưu mua.

Không hề ít phụ huynh liên hệ riêng với nhau liền cùng nổi giận, hiện tại từng nhà đều chỉ có một đứa con, ai không hy vọng con nhà mình ăn ngon, bọn họ cũng đều biết sữa trâu của nhà La Mông chính tông, hồi trước nghe nói có cung ứng cho căn tin của mấy trường học, trong lòng vẫn đang cao hứng, không nghĩ tới lúc này mới không bao lâu, liền xảy ra chuyện này.

Bên phụ huynh học sinh cử ra ba đại biểu đối chất cùng trường học, ba người này mặt mũi đều lớn (có chức có quyền), hiệu trưởng Nhị Cao cũng không thể tùy tiện đuổi bọn họ đi, liền gọi điện thoại kêu Bao Kì Phú quản căn tin tới đây.

Phụ huynh học sinh hỏi Bao Kì Phú, vì sao gã chậm trả tiền hàng của người ta. Bao Kì Phú liền kêu oan, nói ngày mùng một hôm đó chính mình đúng lúc có chút việc đi ra ngoài một chuyến, ai ngờ La Mông người này cũng không lên tiếng thông báo gì, nói ngừng liền ngừng hàng, buổi sáng hôm đó học sinh đi học thiếu chút nữa cũng không có bữa sáng ăn, may là gã tạm thời tìm người đi ra ngoài mua.

Phụ huynh học sinh còn nói, gã biết rõ ngày mùng một thanh toán tiền hàng, có việc gấp đi ra ngoài, sao không bàn giao việc này cho người khác, để người ta một chuyến tay không? Bao Kì Phú nói chính mình không phải không nghĩ tới việc này, ở nơi này của bọn họ thì mọi người đều quen mặt nhau rồi, có đôi khi quên mất hoặc là bận bịu quá, chậm một hai ngày tiền hàng chuyện bình thường, ai có thể nghĩ đến La Mông người này là người như vậy chứ.

Vài người ở trong văn phòng tranh luận cũng không ra được kết quả, một người phụ nữ trong đó nói, dứt khoát thừa dịp hôm nay mọi người đều có mặt, bọn họ liền cùng nhau đi nhà La Mông một chuyến, có cái gì hiểu lầm, mọi người giáp mặt nói rõ ràng thì tốt rồi.

Hiệu trưởng cũng đồng ý, Bao Kì Phú tự nhiên không thể nói không được, đành phải bất chấp khó khăn lên xe của phụ huynh học sinh. Dọc theo đường đi gã đều nghĩ rất tốt rồi, hiện tại La Mông khẳng định tức giận đối gã, gặp mặt cũng không có thể cho gã sắc mặt hòa nhã gì, tới lúc đó gã lại nói mấy câu dễ nghe, ở trong mắt người bên ngoài, cứ như vậy thành La Mông đuối lý.

Buổi sáng hôm nay La Mông mới vừa thả đàn trâu lên núi, đang cầm cái rổ nhặt trứng gà, xa xa liền nhìn đến trên đường đất dưới chân núi có ba chiếc xe chạy tới, chiếc đầu tiên là Audi, chiếc thứ hai là BMW, chiếc thứ ba là Mercedes Benz, đều là xe cực phong cách, thật sự là làm khó bọn họ còn phải chạy tới đường núi mấp mô này, cũng không sợ gầm xe bị trầy xước sao.

Trên xe đi xuống mấy người, La Mông liền nhận ra một người, đó chính là Bao Kì Phú, mấy người này đi tới trên sườn núi, đứng ở bên ngoài hàng rào, người phụ nữ kia liền mở miệng: “Xin hỏi cậu chính là La Mông à?”.

“Vâng, là tôi”. La Mông gật gật đầu, cười cười.

“Mấy người chúng tôi đều tới từ trường Nhị Cao”. Người phụ nữ kia lại nói.

“À, Bao Kì Phí rốt cục định trả tiền hàng”. Lúc này La Mông mặc một thân quần áo cũ, trên người thoảng một cỗ mùi trâu, trên đầu còn dính một cái lông gà, hình tượng kia thật sự là muốn bao nhiêu giản dị liền có bấy nhiêu giản dị.

“Chuyện tiền hàng để nói sau, hôm nay mấy người chúng tôi tới đây, chính là muốn gặp cậu, có hiểu lầm gì, chúng ta giáp mặt nói rõ ràng”. Một người đàn ông khí phái ưỡn bụng bia nói chuyện.

“Có hiểu lầm gì chứ, trả nợ liền hết hiểu lầm”. La Mông cầm cái rổ trúc đi ra khỏi hàng rào. “Nơi này của tôi ngay cả cái chỗ ngồi đều không có, mấy người liền tùy ý đi”.

“Vậy trả nợ xong, cậu sẽ lại giao hàng cho Nhị Cao chứ?”. Người đang ông bộ dạng cao gầy nhã nhặn hỏi.

“Giao chứ, sao không giao, lúc trước tôi chính là xem mặt mũi của bọn học sinh mới cung hàng cho mấy trường học kia, còn chiết khấu như nhau, cũng không đối xử phân biệt, không thì tôi để bán ở trong cửa tiệm ở trấn trên, cũng không lo không bán hết”. La Mông liếc mắt nhìn Bao Kì Phú ở bên cạnh một cái, cười ha hả nói.

La Mông thốt ra lời này thì trên mặt mấy người kia liền không biết nên bày biểu tình gì, không ngờ từ đầu tới đuôi đều là bản thân bọn họ bị đùa giỡn như thế, người ta thoáng cái liền vui vẻ, biểu tình trên mặt Bao

Kì Phú càng khó coi.

“A, đây là trứng gà quê của nhà cậu à”. Người phụ nữ kia thấy không khí có chút xấu hổ, liền hợp thời đứng ra hòa giải.

“Cũng không xem như gà quê, trước đó mua từ trại gà, mới vừa nuôi chưa được mấy ngày, nhưng mà trứng gà cũng không tệ lắm, chờ lại cho ăn hết một đám lương thực phụ (như ngô, khoai, sắn đậu), đẻ trứng liền rất ngon”. Lại nói tiếp, mỗi ngày đàn gà này đều ăn không ít lương thực, hai hôm nay La Mông đang lo vấn đề đồ ăn cho chúng nó.

“Trứng gà này nhìn đẹp mà, hồng hồng, chậc, còn mang theo hơi nóng, tôi mua một ít của cậu, mang về ăn thử.” Người phụ nữ kia càng nhìn rổ trứng gà của La Mông liền càng thích, nhịn không được còn giơ tay sờ sờ, cuối cùng quyết định mua một chút.

“Mấy quả trứng gà mà thôi, lấy ăn là được, tới trấn Thủy Ngưu cũng không dễ dàng”. Tiền xăng cũng không chỉ là tiền của mấy quả trứng gà.

“Vậy sao được chứ? Lát nữa tôi còn mua sữa trâu nữa mà”. Người phụ nữ này cũng không thiếu tiền, cũng không muốn chiếm tiện nghi của La Mông.

“Lát nữa tôi cũng mua một chút, bây giờ có thể vắt sữa không?”. Người đàn ông cao gầy cũng nói.

“Tôi phải mua nhiều một chút, hiếm khi tới đây một chuyến”. Một người cũng nói.

“Rạng sáng hôm nay mới vừa vắt sữa xong, vốn ba bốn giờ chiều mới vắt lần thứ hai, lúc này muốn vắt cũng được, mấy người muốn bao nhiêu?”.

La Mông hỏi mấy người phân biệt muốn bao nhiêu sữa trâu, cầm theo cái thùng liền định đi vắt sữa, lại nói tiếp ba người này cũng là tới đây để giải quyết việc kia, người ta ôn tồn, La Mông cũng không có vẻ quá khó nói chuyện.

“La Mông à, những người này là ai vậy?”. Lúc này, La Trường Thiết gánh một quang gánh nặng đi tới đây.

“À, người trong thị trấn, hôm nay cà chua còn thừa ạ?”. Gần đây ông lão này mỗi ngày đều sẽ đem cà chua bán còn thừa tới nhà La Mông, La Mông liền bao một đồng một cân cho ông ấy.

“Đám cà chua đó già rồi, kết không bao nhiêu trái, đám cà chua mọc ra đợt này cũng nhỏ, bán không được lắm”. Ông lão tìm chỗ đất bằng phẳng thả quang gánh xuống.

“Năm nay cũng kiếm được chút tiền chứ ạ?”. La Mông cười trêu ghẹo nói với ông lão.

“Kiếm cũng kiếm được chút đỉnh”. Ông lão nhếch miệng vui vẻ, nói tới kiếm tiền, trong lòng ông liền thật sự cao hứng.

La Mông lấy một cái sọt trong chuồng trâu ra, bỏ cà chua mới mua vào trong cái sọt, xách lên trên đỉnh núi, kéo một con trâu mẹ qua, đút nó hai trái cà chua, đặt cái thùng ở dưới bụng nó, phụt phụt bắt đầu vắt sữa, động tác vừa nhanh lại ổn định, trâu mẹ miệng nhai cà chua, tính tình cũng cực dịu ngoan.

Ba phụ huynh học sinh tới từ thị trấn đi theo xem mới mẻ, trong chốc lát nói, ai dô thật sự là sữa trâu, đây là trâu bản địa nơi này của chúng ta, cho sữa hơi ít, trong chốc lát lấy quả cà chua từ trong cái sọt gặm gặm, nói đi một đường miệng khô, cà chua này ăn cũng không tệ lắm.

Mắt thấy thời gian ăn cơm trưa sắp tới rồi, La Mông hỏi bọn họ có muốn ăn cơm xong lại đi hay không, mấy người kia liên tục từ chối, mang theo sữa, trứng gà liền đi xuống núi, trên đường còn nói, La Mông chàng trai này thật không sai, chịu khó không nói mà tính tình cũng tốt.

Chỉ có Bao Kì Phú mặt nghẹn thành màu gan heo, mới nãy La Mông cho gã số tài khoản, nói để gã sau này từng tháng đều đúng giờ gởi tới tài khoản của La Mông, không thì La Mông lại sẽ ngừng hàng. Lúc ấy ba phụ huynh học sinh kia cũng có mặt, mỗi người đều nói với gã, sau này đừng lại nợ tiền hàng, làm mặt già của gã thật thẹn.

16. Chương 16: Lúc Này La Mông Lại Có Lời Rồi

Sau khi trải qua sự kiện ngừng hàng của trường Nhị cao thì La Mông ở trong huyện cũng bắt đầu có chút tên tuổi. Học sinh Nhị Cao, phụ huynh học sinh Nhị Cao, thân thích nhà học sinh Nhị Cao, cơ bản đều biết La Mông người này, biết anh ta nuôi trâu, còn làm bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, cung hàng cho ba trường cao trung trong huyện.

Còn có học sinh trường Nhất Cao, Tam Cao cũng thường thường lấy chuyện Nhị Cao ra trêu đùa, khiến cho hơn phân nửa huyện đều nghe được chuyện căn tin Nhị Cao bởi vì nợ tiền hàng nên bị La Mông ngừng hàng.

Đối với cách làm của La Mông, người khác nhau tự nhiên có cái nhìn khác nhau. Có chút bảo thủ liền cảm thấy La Mông người này rất khó thương lượng, rất không nói cảm tình, nhưng phần lớn mọi người cho rằng cách làm của La Mông không có vấn đề gì, người ta là người làm ăn, nếu anh không trả tiền, người ta cớ gì cung hàng cho anh chứ.

Những người buôn bán ngày thường liền chịu đủ nổi khổ thu nợ, tự nhiên là phải vỗ tay khen ngợi, đám người kia nợ tiền mà còn coi chính mình là đại gia, nên cho bọn họ biết tay một chút, nếu trong huyện có thêm mấy người giống La Mông cứng rắn như vậy mới tốt.

Cũng có người nói La Mông phúc hậu, lúc này vừa mới bắt đầu buôn bán không lâu, liền cấp trường học cũ của chính mình ưu đãi lớn như vậy, bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh thứ này vốn liền ít lời, nhà bọn họ còn bỏ thêm sữa trâu, mua theo giá ấy thì còn có thể kiếm được tiền gì chứ?

Mà bản thân La Mông, sau việc này lại bất ngờ thu hoạch hai khách hàng lớn. Sau hai ngày khi Bao Kì Phú tới trấn Thủy Ngưu, hai người trong ba người phụ huynh học sinh, lại tới trấn Thủy Ngưu tìm La Mông lần nữa, lần này bọn họ là tới bàn chuyện làm ăn.

Hóa ra lần đầu tiên người ta tới là mang theo nhiệm vụ song trọng (2 tầng), bề ngoài là đi hòa giải cho Bao Kì Phú và La Mông, cũng chính là nhiệm vụ chủ yếu, sau là tới thăm dò tình hình.

Lần này có hai người tới, một người trong đó là người phụ nữ trung niên, người này tên Bao Đại Hoa, cùng họ với Bao Kỳ Phú, nhưng hai người cũng không có mấy phần quan hệ, tác phong làm việc cũng rất khác nhau.

Bao Đại Hoa người này cẩn thận quả cảm, ở trong thị trấn là có tiếng là nữ cường nhân*, hơn mười năm trước cô ta đập nồi bán sắt**, hùn vốn với người khác mở khách sạn thương vụ ở trong thành phố, mấy năm nay làm ăn càng làm càng lớn, hiện giờ đã mở chi nhánh ở rất nhiều thành phố trong nước.

*nữ cường nhân: là cụm từ chỉ người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ và giỏi giang.

**đập nồi bán sắt: quyết tâm hoàn thành bất chấp tốn kém.

Hiện tại những khách sạn này đều mời nhân viên quản lý chuyên môn, bọn họ mấy lão cổ đông, cũng chỉ có làm quyết sách quan trọng, hoặc là lúc có chuyện xảy ra, mới có thể xuất hiện ở trong phòng hội nghị.

Hiện giờ những người này mặc dù có tiền, nhưng đều vẫn đem trấn Vĩnh Thanh trở thành đại bản doanh, nơi này của bọn họ cao hơn mặt nước biển nên không khí tốt, không có công nghiệp ô nhiễm nhiều lắm, trời xanh nước sạch bốn mùa rõ ràng, liền thoải mái đi dạo, rất nhiều thành phố lớn đều không thể bằng được.

Hai ngày trước Bao Đại Hoa mua trứng gà, sữa trâu của nhà La Mông mang về, ngay ngày hôm ấy liền gọi mấy cổ đông khác tới nhà mình tụ tập một chút, mấy người bọn họ ngoại trừ quan hệ làm ăn, giao tình riêng cũng rất không sai, nếu không trước đây sẽ không hùn vốn mở khách sạn đầu tiên.

Bao Đại Hoa đơn giản luộc một nồi trứng gà, hâm nóng sữa trâu, lại từ tủ lạnh lấy ra bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh mấy ngày hôm trước mua ở tiệm của La Hồng Phượng hấp lên, đặt mấy thứ này trên bàn trà ở phòng khách, để mọi người tùy ý nhấm nháp.

Làm cho người ta thỏa mãn nhất tự nhiên là sữa trâu, nhưng mà thứ này giá có hơi cao, khách sạn thương vụ của bọn họ chú trọng chính là kinh tế, tiện lợi, tự bán bữa sáng cũng là con đường đại chúng, bữa sáng bán cũng không mắc, nếu cung ứng sữa trâu, tới lúc đó sợ là lỗ vốn.

Trứng gà này thật ra không tồi, theo lời Bao Đại Hoa chính là cái loại hương vị trứng gà của nhà bà nội thuở cô còn nhỏ. Hiện tại trên thị trường tuy rằng rất nhiều người dán mác trứng gà quê, nhưng nguồn cung cấp của bọn họ cơ bản vẫn là trại gà, cho dù tới trong làng mua trứng gà quê, rất nhiều người vẫn cho gà ăn thức ăn gia súc, gà ăn thức ăn gia súc đẻ trứng, cái đó còn tính trứng gà quê gì chứ.

Bánh bao sữa chay và bánh bao nhân đậu xanh cũng rất ngon, mùi sữa đủ vị, chủ yếu nhất là giá tiền thực dụng, thích hợp khách sạn thương vụ của bọn họ.

Lúc này cùng Bao Đại Hoa cùng nhau tới, là người đàn ông cao to bụng bia kia, tên là Trần Sung Toàn, mở KTV ở thị trấn Vĩnh Thanh, lần này gã tới đây cũng là vì tìm La Mông lấy hàng, nếu KTV nhà bọn họ nếu có thể cung cấp sữa trâu, nói vậy cũng sẽ hấp dẫn một đám khách hàng.

Sau đó tuy rằng bọn họ cũng không phải lấy dịch vụ ăn uống là việc chính, nhưng vẫn là gọi một ít đồ ăn vặt nhắm rượu, đồ ăn và vân vân, cũng có một ít khách hàng không ăn cơm hoặc mang theo con cái sẽ gọi mì ăn, cho nên gã cũng muốn bánh bao sữa chay và bánh bao sữa nhân đậu xanh.

La Mông có chút bất đắc dĩ, việc làm ăn, ai nguyện ý đẩy khách hàng đi chứ, hơn nữa hai người trước mặt này hiển nhiên khách hàng chất lượng cao: "Tôi cũng rất muốn hợp tác với hai người, nhưng mà hiện nay thật sự không thể cung ứng nhiều hàng như vậy".

"Chúng tôi cũng nghe nói việc này, haichúng tôi lần này tới cũng đã bàn bạc tốt rồi". Bao Đại Hoa hiển nhiên sớm có chuẩn bị. "Hiện tại cậu cung hàng cho ba trường cao trung trong huyện, chỉ có giao từ thứ hai tới thứ sáu, tới ngày thứ bảy, chủ nhật thì trường cao trung được nghỉ học, bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh trâu nhà cậu không phải có dư sao?".

Tôi và lão Trần cộng lại một chút, hai chúng tôi cũng không làm dịch vụ ăn uống, không cần nhiều hàng lắm, cũng không cần giao hàng phiền phức như vậy, tôi cứ liền một tuần lấy hàng một lần, liền ngày cuối tuần, hàng của ba trường cao trung kia chia cho hai chúng tôi, chở về xếp trong tủ lạnh đông lạnh, lại bớt phí chuyên chở, bên cậu cũng có thể cung ứng đủ, cậu thấy sao?".

Chậc, người ta cái gì cũng đã nghĩ tới hết rồi, La Mông còn có thể nói cái gì chứ, ngoại trừ tạm thời còn chưa thể cung ứng sữa trâu cho toàn bộ KTV của Trần Sung Toàn, mối làm ăn này xem như bàn xong. Chính là cứ như vậy, vốn ngày cuối tuần nhàn rỗi lại bận rộn lên, La Mông cân nhắc nếu không tăng tiền lương cho hai người Tào Phượng Liên và Ngô Đông Mai thì tới lúc đó lại thuê thêm một người.

Mối bán trứng gà lại tới thật đúng lúc, mấy ngày nay La Mông vừa khéo có chút lo lắng, số lượng gà mái gà con mà anh mua về có hơi nhiều, nhà anh làm bánh bao sữa chay cũng không dừng nhiều trứng gà như vậy, mấy ngày trôi qua liền tồn một sọt rồi, lúc này cuối cùng có nơi đi rồi.

Làm cho La Mông có chút lo lắng còn có vấn đề an toàn của đám gà con nhà anh, ban đêm mấy ngày nay, bên chuồng gà luôn không bình yên lắm, anh soi đèn pin đi qua coi, lại không nhìn thấy vấn đề gì, nhưng có thể khẳng định là trên núi có thú hoang ngửi thấy mùi gà liền mò tới.

Chồn gì đó, ở vùng bọn anh số lượng không nhiều lắm, nhưng không phải không có, lúc trước anh liền thường thường nghe nhà người ta nói gà nuôi trong nhà bị cắn chết, thứ kia chỉ uống máu không ăn thịt, hiện giờ nhà La Mông có một đám gà như vậy, không chọc chúng nó nhớ thương đó là không có khả năng, xem ra cần nghĩ chút biện pháp mới được.

Lúc đầu La Mông định nuôi mèo, nhưng mèo tính tình hoang dã, còn thích ăn thịt sống, có khi nó còn ăn đàn gà con này, một ngày ăn mấy con, một tháng trôi qua còn lại được mấy con?

Xem ra vẫn là nuôi chó tốt hơn, tốt nhất mua mấy con chó con về nuôi, liền nuôi trong chuồng gà, để chúng nó lớn lên cùng với gà con, tới lúc đó thời gian dài liền có tình cảm, đàn gà gặp nạn, chúng nó khẳng định không thể thấy chết mà không cứu.

Nhưng mà đầu năm nay mấy chục nhà trong làng anh không một nhà nuôi chó, cũng không có chỗ mua chó con. Nghe nói chính là mấy năm trước từng một lần đánh trộm chó, sau lại có một nhóm người chuyên môn đi trộm chó trộm một lần, từ đó làng anh liền không ai nuôi chó.

"Cậu có biết ai bán chó trong huyện chúng ta không?". Sáng sớm hôm nay, lúc Tiếu Thụ Lâm đang bưng chén cơm ngồi chồm hổm ăn bữa sáng ở cửa sau nhà La Mông, La Mông liền hỏi gã.

Ngay từ đầu, tiền bữa sáng của Tiếu Thụ Lâm sẽ không ai thu tiền của gã, lúc ban đầu gã còn có chút mất tự nhiên, nhưng mà bây giờ qua một thời gian dài ăn liền ăn trôi chảy.

Buổi sáng hôm nay lúc gã tới thấy trong nồi chính là canh miến cải thảo muối, trên mặt còn thả hành lá xanh mượt, Tiếu Thụ Lâm liền thích ăn hành của nhà La Mông, cũng không biết trồng như thế nào, rất ngon.

Lúc này tất cả mọi người đang bận, Tiếu Thụ Lâm và mấy người Lưu Xuân Lan lên tiếng chào hỏi, liền tự cầm cái tô từ trong tủ chén, lại từ trong ống cắm đũa lấy một đôi đũa, gắp hai đũa miến trong nồi, lại dùng cái muôi lớn múc chút nước canh và cải thảo muối, liền ngồi xổm bên cạnh lý nhà La Mông, hổn hển vung đũa ăn. Trong phòng lại là lồng hấp, lại là cái sọt, lại là bánh bao sống, lại là bánh bao chín, căn bản không chỗ ngồi ăn.

"Sao, cậu muốn mua chó?". Tiếu Thụ Lâm ngừng đũa, nuốt miến vào miệng hỏi.

"Đúng vậy, cậu có quen ai không?".

"Có, cậu định lúc nào đi coi?". Lái xe như bọn họ, người quen biết vốn liền nhiều, hơn nữa cha gã còn là Tiếu lão đại, trong huyện bọn họ có thứ gì mà Tiếu Thụ Lâm gã không biết chứ.

"Liền hôm nay".

"Hiện tại quá sớm, người ta còn chưa mở cửa, lát nữa tôi trước đi một chuyến, khi nào đi tôi gọi điện thoại cho cậu".

"Thụ Lâm ơi, bánh bao chay chín rồi, mau mau lại đây gắp hai cái". Lưu Xuân Lan trong nhà ló đầu ra gọi.

"Dạ, cháu tới liền". Tiếu Thụ Lâm ngẩng đầu lên đáp lại một tiếng, liền đứng dậy đi vào nhà.

Bởi vì lát nữa còn phải đi thị trấn một chuyến, buổi sáng hôm nay La Mông liền đều giao trâu và gà cho ba anh và La Toàn Thuận trông coi, tự mình lại cùng La Hồng Phượng cùng đi cửa tiệm, thuận tiện cũng tìm hiểu tình hình trong tiệm.

Quả nhiên giống như La Hồng Phượng nói, cho dù lại ngừng hàng một trường cao trung trong huyện thì tiệm nhà anh đều có thể tiêu thụ được. Chờ tới lúc sau 6 h 30 sáng, người tới mua bánh bao liền giống như đi đánh giặc, La Mông chứ từng gặp qua loại trận địa này, chỉ là lấy tiền thối tiền lẻ, đã bị các cô các bác gái hối tới đầu đầy mồ hôi, cũng không biết bình thường một mình La Hồng Phượng bận bịu như thế nào nữa.

"Em nói này, tiệm của chị có nên có nên thuê thêm người hay không?". Giờ cao điểm trôi qua, La Mông rốt cục có thể thở phào.

"Bận là bận một chút, nhưng mà liền một lát buổi sáng này thôi, thuê người thì lời lãi không được bao nhiêu, để chị xem lại đã". La Hồng Phượng lại không chật vật giống La Mông như vậy.

"Nếu không thì lại để mẹ tới giúp chị vậy".

"Trong nhà phải có người ở nhà, hơn nữa còn có Mĩ Linh Mĩ Tuệ mà, yên tâm đi, chuyện trong tiệm chị tính hết rồi". Nếu La Hồng Phượng đã nói như vậy thì La Mông cũng sẽ không sẽ không nói thêm gì nữa, ban đầu bọn họ vốn nói rõ rồi, chuyện trong tiệm để La Hồng Phượng làm chủ, chị anh cũng là người hơn ba mươi tuổi, trong đầu khẳng định cũng có suy nghĩ của chính mình.

Đợi tới lúc hơn 8 giờ, Tiếu Thụ Lâm gọi điện thoại tới, La Mông nói mình đang ở cửa tiệm, Tiếu Thụ Lâm chạy xe tới đó, hai người dừng ở bến xe một lát, rất nhanh có một cặp vợ chồng muốn đi thị trấn, thấy trên xe đã có khách, lập tức liền có thể xuất phát, liền lên xe của bọn họ.

Tới trấn Vĩnh Thanh, sau khi đưa hai người khách kia tới nơi, Tiếu Thụ Lâm quay đầu xe, chạy về phía vùng ngoại ô, dừng xe lại ở bên ngoài một tứ hợp viện hơi thấp, cách cửa sắt một chút, hai người bọn họ cũng đã có thể nghe được tiếng chó sủa bên trong.

"Chú Kì, cháu mang một người bạn tới đây xem chó". Tiếu Thụ Lâm gọi điện thoại cho chủ nhà ở trong nhà, rất nhanh, cánh cửa sắt đằng trước bọn họ liền mở, đi ra mở cửa chính là môt người đàn ông hơn năm mươi tuổi vóc người tầm tầm, trán trơn bóng, quần áo có chút lôi thôi, biểu cảm trên mặt nhàn tản tự tại,

hơi có chút phong cách người nước ngoài. Lúc trước ở trên xe Tiếu Thụ Lâm nói qua với La Mông, người này tên Cung Bạch Kì.

"Tiểu Thụ Lâm à, đã lâu không tới nhà chú Kì". Lúc Cung Bạch Kì nói chuyện cùng Tiếu Thụ Lâm, liền lộ ra một ít hòa ái, xem ra người hai nhà này hẳn là có chút quan hệ sâu xa.

"Cháu đang bận à?'.

"Việc giao cho anh em cấp dưới đi làm là được, cháu làm làm gì cho nó mệt người".

"Một người anh em bị lủng dạ dày, thời gian này bận, không ai có thời gian làm thay".

"À, lủng dạ dày, hiện tại sao rồi?".

"Rất tốt, xuất viện, nghĩ dưỡng ở nhà, vợ anh ta nói không cho anh ta đi làm".

"Đàn ông có vợ chính là bất đồng, chậc, có người thương yêu". Cung Bạch Kì thổn thức, lại hỏi Tiếu Thụ Lâm: "Thằng nhóc cháu định lúc nào lập gia đình hả?".

Tiếu Thụ Lâm vô thưởng vô phạt đáp lại một câu: "Chú vẫn là quan tâm bản thân chú trước đi".

"Thằng nhóc thối". Cung Bạch Kì cười mắng một câu, cũng không giận.

Ba người một đường vào sân, thì ra phía sau tứ hợp viên này còn có một khoảng trống rất rộng, chuyên môn dùng để nuôi chó, lúc này có mấy con chó bị nhốt trong lồng sắt, có mấy con bị xích cổ xích lại, còn có một ít thì hoặc ngồi hoặc nằm tại đất trống, nô đùa ẩu đả.

Tiếu Thụ Lâm nói với Cung Bạch Kì La Mông muốn mua chó, Cung Bạch Kì nói: "Hiện tại rất nhiều người vừa nói tới chó liền thảo luận giống chó, kỳ thật thú vui nuôi chó này, chủ yếu nhất còn phải do hợp mắt, sau đó mới là giống, cậu trước xem xem chó trong sân của tôi, vừa ý con nào, tôi lại nói tỉ mỉ với cậu".

La Mông y lời đứng ở trong sân, nơi này của Cung Bạch Kì quả nhiên chó gì đều có, nhiều giống La Mông cũng chưa thấy qua tại cuộc sống thực tế, chính là trước đó tình cờ xem qua vài lần ở trên Internet và trên TV.

La Mông dạo qua một vòng ở trong sân, nhìn đến dưới tàng cây nhãn lớn ở góc sân đặt một cái hộp giấy, bên trong có bốn con chó con, mấy con chó con này chỉ lớn bằng bàn tay của anh, bộ dạng tròn vo, thấy anh đi lại đó, liền đều nghiêng đầu nhìn anh chằm chằm.

"Bốn con này là chó gì vậy?". La Mông ngồi xổm trên mặt đất nhìn kỹ mấy con chó con này, lại quay đầu hỏi Cung Bạch Kì và Tiếu Thụ Lâm.

"Cậu thấy bọn nó rất hợp mắt?". Cung Bạch Kì cười tủm tỉm hỏi han.

"Đúng ạ". La Mông gật gật đầu, quả thật rất hợp mắt.

"À, nếu cậu thấy hợp mắt, liền mang về nhà nuôi đi, không cần tiền". Cung Bạch Kì rất hào phóng tặng đám chó con cho La Mông.

"Đây là chó gì vậy ạ?". La Mông giống như có chút nắm được trọng điểm.

"Trung Hoa điền viên khuyển". Tiếu Thụ Lâm bên cạnh cười nhưng không cười trả lời nói: "Thường gọi là chó quê".

Vốn mấy ngày hôm trước không biết là ai thả mấy con chó con ở trước cửa sân nhà ông, đại khái chó mẹ nhà ai đẻ chó con, nhà người chủ lại không muốn nuôi, biết nơi này của ông nuôi chó, liền mang tới đây.

Nhưng mà Cung Bạch Kì nuôi đều là một ít chó mắc tiền, một đám chó mắc tiền nếu có mấy con chó quê, vậy không phải mất giá sao. Nhưng mà là một người yêu chó, Cung Bạch Kì cũng không thể bởi vì giống mấy con chó con này không đáng giá, liền ném chúng nó ra ngoài, tặng người lại tặng không đi, trong lúc nhất thời thật là có có chút lo lắng.

Nhưng bây giờ, La Mông đã tới rồi, một sân danh khuyển, La Mông liền nhìn thấy chó quê vừa mắt, vậy không phải vừa khéo, mang về nhà nuôi, Cung Bạch Kì cũng không cần La Mông trả tiền.

"Thì ra chó quê này lúc nhỏ là như vậy à?". La Mông thấy qua chó quê rồi, nhưng mà anh chưa từng thấy qua chó quê nhỏ như vậy, cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, phân biệt không được là bình thường, hơn nữa anh quả thật là thấy mấy con chó con này hợp mắt thôi, còn không phải trả tiền, có lời rồi.

17. Chương 17: Chồn Ghi Thù?

Ôm mấy con chó con về nhà, hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ rất thích, vây quanh nhìn thật lâu, đáng tiếc không thể nuôi ở nhà, La Mông đã hạ quyết tâm muốn mấy con chó con này ngủ chuồng gà, lúc anh vừa mới trở về, ông La nói với anh tự anh đi đếm gà con một chút đi, giống như thiếu mấy con.

Về phần tên của đám chó con, Mĩ Tuệ Mĩ Linh hỏi, La Mông liền thuận miệng đặt lên, phân biệt kêu Đông, Tây, Nam, Bắc.

Đông, Tây, Nam, Bắc đều là chó đực, ngày đầu tiên bốn anh em dọn vào ở chuồng gà nhà La Mông, liền bị đám chồn kia tới đây hung hăng ra oai phủ đầu (cho biết tay, áp đảo tinh thần).

Buổi tối hôm nay La Mông theo thường lệ lại nghe đến bên chuồng gà có tiếng động, đành phải thức dậy đi qua xem sao, lúc anh chạy tới, chồn đã rút đi rồi, anh chỉ nhìn đến mấy cái bóng đen lủi qua phía sau chuồng gà, dáng người khá mạnh mẽ.

Đi vào liền thấy, lông gà rớt trong chuồng gà, trên mặt đất còn có mấy con gà con bị cắn chết, bốn con chó con kia cũng đều thật sự chật vật.

"Chậc, bị bắt nạt thảm ha?".

La Mông bế một con chó con lên nhìn nhìn, trên cái mũi xước một miếng da nhỏ, bộ lông trên người lộn xộn, thoạt nhìn thật thảm, cái khác thật cũng không đại sự gì. Anh rót chút nước linh tuyền lên miệng vết thương, liền thả nó vào lại bên trong hộp giấy, buổi tối hôm nay đám chồn kia được lợi rồi, đại khái sẽ không lại tới, ít nhất nửa đêm còn lại có thể ngủ an ổn rồi.

Ngày mai anh nhờ La Hồng Phượng mang chút xương cốt linh tinh từ trấn trên về, hầm chút canh cho mấy con chó con bồi bổ thật tốt, tới lúc đó lớn lên cường tráng, sẽ không lại bị bọn chồn bắt nạt nữa.

Nghe nói có chút người địa phương ở phương Bắc loan truyền bọn chồn này khá tà hồ, nghe nói súc sinh này không chỉ có giảo hoạt, còn cực ghi thù, hiện tại La Mông xem như kiến thức tới rồi, mấy con chó con mới tới, liền gây ra tiếng động lớn như vậy, không phải thị uy (ra oai, tỏ rõ uy lực của bản thân) thì là gì.

Nhưng mà chúng nó gây rối ở nhà anh, tối đa chỉ là cắn chết mấy con gà con, cũng không phải đòi phải tiêu diệt xã hội nhân loại, La Mông vẫn chưa tới nỗi bị chúng nó hù dọa. Nếu mấy con chó con này không chịu thua, qua thời gian nữa có thể đánh nhau cùng chồn, nếu chúng nó sợ hãi thì La Mông liền đổi đám khác.

Lại nói tiếp, trong khoảng thời gian này La Mông bận này bận kia, nhưng mà còn kịp xới đất, nhà anh nuôi nhiều trâu và gà như vậy, quanh năm suốt tháng ăn không ít lương thực, trâu mẹ đang cho sữa, bình thường cũng phải bồi bổ một chút, không thể chỉ cho chúng ăn cỏ, đậu, ngô và vân vân cũng phải trộn lẫn một chút.

Mùa xuân lập tức liền tới rồi, việc này cũng sẽ không có thể lại kéo dài. Trước khi xới đất, La Mông đi trấn trên một chuyến trước, mua không ít hạt giống, đầu tiên là xới mấy mảnh đất gần chuồng trâu, tỉ mỉ sửa sang, rắc hạt giống tưới chút nước, lại đắp tấm nhựa mỏng lên, chờ đám hạt giống này nẩy mầm, sau đó chờ tới thời gian nhất định có thể trồng, cũng cần một đoạn thời gian.

Nhà La Mông nhận thầu mảnh núi hoang này, không hề ít vùng núi là khai hoang qua từ trước, cũng đắp ruộng bậc thang, tuy rằng mấy năm nay cỏ dại mọc thành bụi, nhưng bên trong vẫn tốt, thu dọn lại liền thoải mái không ít.

Nhà anh có hơn mười con trâu mẹ, sức trâu lớn, cơ bản chỉ cần không mệt nhọc quá mức, cũng không sẽ ảnh hưởng việc cho sữa, mấy chục con trâu thay phiên kéo cày, một con trâu kéo hai ba giờ, còn mất mấy ngày mới có thể làm xong.

Hơn nữa ông La và La Toàn Thuận lúc rãnh cũng sẽ đi qua làm đỡ, làm đất, bón ruộng và vân vân, việc này bọn họ làm rất quen tay, mấy ngày trôi qua, ba người liền cày được một đám ruộng bậc thang.

Buổi sáng hôm nay sau khi Tiểu Thụ Lâm chở bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh hôm nay đi, La Mông liền định lên trên núi làm việc, không biết có phải do liên quan tới cái linh tuyền trên người hay không, anh phát hiện thể lực chính mình tốt hơn nhiều so với trước đây, một ngày làm việc trôi qua, tuy rằng cũng sẽ cảm thấy có chút mệt, nhưng tinh thần rất tốt, rất nhẹ nhàng khoan khoái.

"La Mông à, muốn đi xới đất hả?". Ngô Đông Mai hỏi, bây giờ việc bên kia của cô cũng làm xong rồi.

"Dạ". La Mông cười cười, lại nói tiếp thuê Ngô Đông Mai này về làm việc, thật sự là lời, người phụ nữ này có sức lực, cũng sẵn lòng ra sức.

"Cần hỗ trợ không?". Ngô Đông Mai lại hỏi.

"Không cần, không có bao nhiêu việc đâu mà".

"Sao không nhiều việc chứ, một mảnh đất hoang lớn như vậy, một mình cậu xới hết được sao? Đừng thấy chị cậu là phụ nữ, kỹ năng làm việc đó là nửa điểm cũng không kém so với cậu".

Ngô Đông Mai nói như vậy, La Mông liền biết tính ngoan cường của người phụ nữ này lại nổi lên, muốn thừa dịp này lúc La Mông xới đất, lại kiếm thêm mấy đồng. Ngẫm lại Ngô Đông Mai quả thật giỏi giang, lại ngẫm lại nhà chị ta quả thật cũng khó khăn, La Mông liền đồng ý, dù sao lúc này anh cũng không ngại nhiều người.

"Ôi, mấy con chó con này bị gì vậy?". Vừa tới nơi, Ngô Đông Mai liền bị bộ dạng tơi tả của bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc dọa tới.

"Ha ha, bị chồn cắn".

Bốn con chó con này biết La Mông tới đây, rất xa liền đi ra đón, nhảy lên nhảy xuống vây quanh ở bên chân La Mông, thời gian này La Mông làm không ít đồ ngon cho bọn nó ăn cho nhanh lớn, ăn tới mỗi con tròn xoe, chân ngắn nhỏ của bốn con cũng đều thật mạnh mẽ.

Chỉ là mỗi buổi tối đánh nhau cùng chồn đều thua, bị chà đạp tới thật thảm, bốn con chó con không có con nào là toàn vẹn, không phải trên người trụi đám lông, chính là trên mặt mang theo thương tích, vừa thấy liền biết bị thua trận.

La Mông nhìn thảm dạng (bộ dáng thê thảm) của đám chó con nhà mình một chút, cảm thấy còn tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, cùng ngày giữa trưa lúc về nhà ăn cơm, anh liền lên mạng đặt hàng mấy chồn nhồi bông, định mua về để mấy con chó con luyện tập trước một chút.

Shop online cùng ngày chuyển hàng, giao hàng cũng rất nhanh, chưa tới hai ngày, lúc La Hồng Phượng về nhà liền tiện thể mang về cho La Mông.

"Gâu……". Đây là bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc lần đầu gặp mặt cùng chồn nhồi bông, La Mông ném một con chồn nhồi bông lên trên mặt đất, mấy con chó con liền có vẻ cực cảnh giác, hạ thấp người nhe răng, bày ra một bộ tư thế tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

"Cắn!". La Mông ra lệnh một tiếng, bốn con chó con liền cùng nhau xông lên, cắn xé con chồn nhồi bông.

La Mông nhìn mà rất hài lòng, tuy rằng mỗi buổi tối bị bắt nạt, nhưng vẫn rất có tinh thần phản kháng, đối mặt kẻ thù không nhân nhượng. Qua một hồi lâu, anh thấy chúng nó vẫn còn đang nhảy lên nhảy xuống cắn không buông, trong lòng liền hiểu được một chút, không ngờ bình thường bị bắt nạt dã man như vậy, trong lòng còn nén bực bội.

Chồn ghi thù, chó con nhà La Mông cũng ghi thù, uất ức mỗi buổi tối bị bắt nạt kia liền miễn bàn. Bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc muốn báo thù, La Mông nhất định là cực ủng hộ, vì đám gà con nhà anh, anh phải ủng hộ chúng nó.

Lúc này La Mông mới ném cho bọn nó một con chồn nhồi bông thôi, liền thân thể nhỏ hiện tại của chúng nó, nếu phải một chọi một độc đấu cùng chồn thì còn non chút, nếu bốn con cùng nhau đánh một con chồn thì không sai biệt lắm.

Lại nói tiếp, từ sau khi La Mông mua chồn nhồi bông, mỗi đêm tiếng động bên chuồng gà liền càng lớn. Đám chồn kia đại khái là rảnh tới nhàm chán, ở trên núi cũng không có gì giải trí, mỗi buổi tối tìm mấy con chó con nhà La Mông đánh nhau liền thành khóa học bắt buộc.

Mấy con chó nhỏ kia nhưng thật ra càng đánh càng hăng, lúc bắt đầu mỗi lần đều bị bắt nạt tới ủ rủ ù rù, hiện giờ mỗi buổi tối đánh nhau xong, còn có thể uy phong lẫm lẫm sủa mấy tiếng. Đây là dấu hiệu tiến bộ à, La Mông cũng là vui tai vui mắt, chúng nó chiến đấu cùng chồn thăng cấp lại thăng cấp, chỉ là tội nghiệp đám gà này.

Trong khoảng thời gian này La Mông cũng không nhàn rỗi, sau khi ruộng bậc thang trên núi cày xong, toàn bộ trồng bắp (ngô), đậu nành.

Đám ruộng dốc còn lại, thu dọn lại sẽ không nhanh như vậy, trước mắt La Mông cũng không định đắp ruộng bậc thang, định nhặt đá làm cỏ một chút, cứ như vậy trực tiếp trồng bí đỏ, dưa hấu và hoa hướng dương trên ruộng dốc. Đợi tới thời điểm mùa thu là có thể bán hạt dưa, hạt bí và dưa hấu, ruột dưa còn có thể cho trâu cho gà ăn, cái gì cũng không lãng phí.

Tưới nước ở vùng núi này cũng là một vấn đề, La Mông định ở trên núi chọn một chỗ cao đào một cái ao lớn, tới lúc đó dẫn nước suối tới trong ao, lại một đường đào mấy cái mương nước, phía dưới mương nước lại đào cái ao, cho tới khi khắp vùng núi này đều bao quát trong phạm vi dẫn nước.

Sau khi đào xong mương nước, cái ao thì còn phải dùng tảng đá kè lên, lại dùng xi măng trát đá lên trên, bằng không nước suối trên núi còn chưa có chảy vào mương được mấy mét liền bốc hơi sạch rồi.

Đây là một cái công trình lớn, La Mông cũng không tính toán hoàn thiện từng bước, dù sao chờ đám hoa màu này trồng xuống, hẳn sẽ không có chuyện gì, tới lúc đó trước hết đào một cái mương nước thông qua bên ruộng bậc thang kia, còn lại có thể từ từ làm, ba năm năm sau, dù sao lúc đó cũng làm xong.

Một đoạn thời gian trước bắt đầu thúc mầm hạt giống hạt dẻ cười, óc chó cũng đều lần lượt nẩy mầm, đám hạt giống này phải ươm giống một hai năm trước, chờ bọn nó lớn lên cao ráo khỏe mạnh chút lại định thực (trồng 1 thời gian nhất định) tới trên núi, đối với đám cây giống nhỏ này, La Mông bình thường tưới không ít nước linh tuyền, chăm sóc cũng cực kì chu đáo, trong đó có cây giống con đã biểu hiện ra sức sống dồi dào.

La Mông cũng là khá cẩn thận đối với việc sử dụng nước linh tuyền, hiện giờ trong đất trồng một đám hoa màu mới, ngoại trừ thời điểm ươm giống tưới qua hai ba lượt nước linh tuyền, sau đó nước dùng tưới liền không dùng nước linh tuyền nữa.

Hơn nữa nước linh tuyền có hạn, mặt khác La Mông cũng không hy vọng quá mức khiến người ta chú ý, lấy tình thế phát triển đến xem, chỉ là mấy chục con trâu kia đều có thể mang đến không ít thu nhập cho anh, tiền này cũng đủ anh có một cuộc sống giàu có, nhiều hơn một chút dường như cũng không có ý nghĩa gì, cần gì phải vì chúng nó mà đẩy chính mình tới nơi đầu sóng ngọn gió chứ.

Nhưng La Mông không biết chính là lúc này sữa trâu nhà anh đã dấy lên một luồng phong trào nhỏ.

Chuyện xảy ra ở một gia đình bình thường ở trên trấn Thủy Ngưu, nhà người ta hia năm trước cưới con dâu, mùa hè năm trước có cháu nội, nhưng mà con dâu nhà bọn họ lại không đủ sữa, đút mấy tháng sữa bột, nhãn hiệu cũng đổi qua mấy loại, nhưng mà đứa bé này lại thủy chung phát triển không tốt. Vì việc này, mấy người lớn trong nhà đều lo âu tới sắp bạc tóc.

Đầu năm nay lúc thì nói sữa bột này không an toàn, lúc thì nói sữa bột kia có độc, sữa bột nhập khẩu vừa mắc lại khó mua, tình huống kinh tế của nhà bọn họ rất bình thường, chỉ là tiền sữa bột đã khiến cho người một nhà này cảm thấy cực kỳ cật lực.

Tháng giêng trong trấn trên mở một cửa tiệm bán sữa trâu, cha mẹ già bảo con trai con dâu đi hỏi thăm qua, cơ bản con nít hơn nửa tuổi có thể tiêu hóa sữa tươi, vì đồ ăn của cháu trai nhà bọn họ, ông nội bà nội còn đặc biệt chạy đến nhà La Mông trong làng xem trâu.

Xem xong rồi còn chưa yên tâm, tới tiệm nhà bọn họ mua mấy bình sữa trâu về, để người này uống mấy ngụm, người kia uống mấy ngụm, người ta uống xong liền hỏi người ta: "Thế nào, có thêm tinh dầu không? Thêm chất bảo quản không? Thêm đường trắng, đường hóa học không?".

Mọi người uống qua sữa trâu nhà La Mông nói sữa của nhà bọn họ không tồi, không trộn nước cũng không thêm đường, hương vị đặc biệt tinh khiết, mùi sữa kia chẳng những thơm mà còn có vị tự nhiên, người kén chọn hơn nữa cũng không soi ra khuyết điểm gì.

Cứ như vậy, người nhà này liền quyết định để bé con nhà họ uống thử một đoạn thời gian sữa trâu của nhà La Mông, ban đêm bà nội phải giúp chăm sóc cháu, ban ngày con trai con dâu đều phải kiếm tiền nuôi gia đình, liền cử ông nội mỗi buổi sáng đi mua sữa, từ nay về sau, mỗi buổi sáng trời chưa sáng, ông lão này liền đi tới tiệm La Hồng Phượng mua sữa.

Lúc đầu mua cũng ổn, dần dần sau đó, người mua liền nhiều hơn, ông lão cũng liền thức dậy càng ngày càng sớm hơn, có đôi khi La Hồng Phượng còn chưa mở cửa, ông sẽ chờ ở cửa tiệm. La Hồng Phượng biết ông mỗi ngày phải mua sữa trâu, liền nói với ông không cần lại đây sớm như vậy, cô chừa lại mấy bình cho ông là được, nhưng ông lo lắng a, vẫn là mỗi ngày lại đây sớm như cũ.

Vừa uống chính là hơn một tháng, đứa bé vốn gầy yếu khô quắt cũng dần dần phát triển ra hình ra dáng, ánh mắt sáng ngời, môi hồng răng trắng, mọi người gặp qua nói thoạt nhìn thật tinh thần, sau này lớn lên khẳng định tiền đồ, hai ông bà kia vui tới cười tít mắt, thẳng khen sữa trâu nhà La Mông dưỡng người.

Việc này một truyền mười, mười truyền một trăm, sữa trâu nhà La Mông rất nhanh ngay tại trấn nhỏ này thổi lên một luồng gió nóng, không ít gia đình có con nhỏ từ ba tới năm tuổi, đều bắt đầu mua sữa ở tiệm của La Hồng Phượng, lập tức cũng náo nhiệt lên.

18. Chương 18: Tai Họa Bất Ngờ

Mùa xuân La Mông ngoại trừ trồng hoa màu trên ruộng bậc thang và dưa hấu trên ruộng dốc, ngoài ra còn trồng không ít dưa và trái cây, rau củ, dưa leo cà chua khẳng định là không thiếu được, tiếp qua mấy tháng thời tiết liền nóng lên, tới lúc đó vừa lúc bắt kịp đám dưa leo cà chua này thành thục (chín, trưởng thành), mỗi ngày cho đàn trâu ăn một ít, giải khát giải nhiệt.

Củ cải rau xanh cũng phân biệt trồng một ít, La Hồng Phượng nói tới lúc đó còn lại để ăn đừng bán, toàn bộ đều muối lại. Hiện tại khách tới trong tiệm nhà họ ăn sáng cũng có oán giận nói đồ ăn nhà họ ngon thì ngon, nhưng đều là món ngọt, nếu có thể thêm mấy món mặn ăn sáng, vậy tốt hơn.

Dưa hấu gì đó lại trồng không ít, dưa leo, dưa lê, dưa vàng, quất hồng bì da xanh, da trắng, da sặc sỡ, mọi thứ trồng một ít. Đại khái là bởi vì bón phân trâu, đám cây giống qua một tuần đều lớn hơn, vô cùng khỏe mạnh.

Người trong làng cũng đều đang trữ nước cho mùa đông trong ruộng, chờ ngâm mấy ngày, có thể bắt đầu để trâu cái kéo cày xới đất. Có ít người liền suy nghĩ tìm La Mông mượn trâu, cũng có nói là thuê trâu, nhưng mà La Mông cũng không đồng ý, nói trâu mẹ nếu dùng sức, cho sữa liền bị ảnh hưởng. Thật ra anh chính là thương tiếc trâu nhà mình, không muốn cho mượn cho người khác sai sử.

Bành Lão Cửu gọi điện thoại cho La Mông, bảo La Mông trong khoảng thời gian này xem xét kỹ vào, nếu có trâu làng bên ngoài lại đây cày đất, nếu La Mông nhìn thấy tốt, liền phối giống cho trâu mẹ nhà mình. Nhà La Mông nhiều trâu đều cho sữa thời gian rất dài, cũng là lúc nên phối giống, bằng không thời gian lâu lượng sữa liền giảm xuống, chất lượng sữa cũng không bảo đảm.

Việc này nhưng thật ra không cần La Mông quan tâm, trong làng còn có một La Toàn Thuận mà, ông ta rất thân quen với người trong làng, gọi mấy cuộc điện thoại, liền có người vội vàng mang trâu tới nhà La Mông.

Đoạn thời gian này người trong làng thường thường có thể nhìn đến có người vội vàng đưa trâu đực lên núi, hai ba giờ sau lại mỹ mãn từ trên núi xuống.

Trâu đực tự nhiên là thỏa mãn, mùa xuân đúng là mùa xao động, trâu cái của nhà La Mông nhiều, hoàn phì yến sấu (đủ loại mập ốm xấu đẹp có tất)phong thái khác nhau, quả thực chính là thiên đường của nhóm trâu đực. Người nuôi trâu cũng rất thỏa mãn, vội vàng đưa trâu đực tới đây giao phối, có thể thu tiền lì xì trở về, coi như là thêm một món thu vào.

Hiện tại La Mông cuối cùng hiểu được, vì sao người thành phố đều gọi nam phục vụ làm gì gì đó tên là ngưu lang (=money boy = trai gọi).

Bên này có chút trâu cái giao phối, bên kia La Mông liền để Bành Lão Cửu tiếp tục giúp anh tìm trâu, trong nhà thật cũng có mấy con trâu cái mang thai cũng sắp sinh, nhưng mà hai ba con đó căn bản không đủ dùng.

Gần đây Trần Sung Toàn trên thị trấn không có việc gì liền gọi điện thoại cho La Mông, hỏi La Mông khi nào cung cấp sữa trâu cho KTV nhà gã, La Mông làm sao cung cấp được chứ, thời gian này cửa tiệm ở trấn trên buôn bán càng ngày càng tốt, có ít ngày chưa tới 9 giờ sáng, La Mông đứng ở trên núi, xa xa có thể nhìn đến La Hồng Phượng bán xong chạy xe máy ba bánh trở về làng. Nghe nói bánh bao sữa chay bánh bao sữa nhân đậu xanh của KTV nhà Trần Sung Toàn đều bán tới không tồi, trong thị trấn có chút người không có cách tới sớm hơn so với người của trấn Thủy Ngưu, mua không được bánh bao sữa bánh mì sữa trong tiệm của La Hồng Phượng, liền mua ở chỗ Trần Sung Toàn vậy.

Lúc vừa mới bắt đầu Trần Sung Toàn còn thấy có chút không bỏ được mặt mũi nên chỉ bán một ít, sau đó dần dần liền không bán.

Bởi vì không quá bao lâu, tin tức KTV nhà gã cũng bán bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh giống Nhất Cao, Nhị Cao, Tam Cao liền lan truyền, việc này làm cho Trần Sung Toàn cảm thấy được thật có mặt mũi, cả thị trấn lớn như vậy, ngoại trừ mấy ngàn nhóc con học trung học kia, cũng chỉ có trong tiệm nhà gã mới có thể ăn được bánh bao sữachay bánh bao sữa nhân đậu xanh của nhà La Mông.

Đồng dạng đều là KTV, nhưng mà liền bởi vì nhà Trần Sung Toàn có thứ mà nhà khác không có, rất nhiều khách hàng liền đều lựa chọn đến chỗ gã tiêu xài. Cũng có chút người xa hoa, liền ôm con tới chỗ bọ họ đặt ghế lô, gọi mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, ăn no liền tùy tiện để con mình ồn ào gọi [một phần nữa], sau đó là có thể về nhà rồi.

Đều như vậy, Trần Sung Toàn làm sao còn bỏ được bán bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh ra bên ngoài, gã đều hận không thể ra đưa ra cái hạn mức mua, đỡ phải có chút người tùy tiện tốn mấy đồng đòi ghế lô, liền mua hết bánh bao sữa chay trong một tuần của gã. Cũng may mọi người trong thị trấn khá tự giác, tạm thời không phát sinh loại tình huống này.

Trái ngược với Trần Sung Toàn, bên Bao Đại Hoa liền yên tĩnh hơn, khách sạn nhà cô tự làm bữa sáng, cũng không có bán ra ngoài, chỉ cung cấp cho khách trong khách sạn của bọn họ, cho nên cũng liền khá ổn định, không cơ hội phát sinh sự kiện tranh mua.

Nhưng thật ra trong khoảng thời gian này, không hề ít du khách ở trên mạng đề cử khách sạn của nhà bọn họ, nói là các phương diện đều rất tốt, hơn nữa bữa sáng ăn tới còn rất thỏa mãn, giá cả thực tế không nói, đồ ăn cũng là hàng thật giá thật, bánh bao sữa chay bánh bao sữa nhân đậu xanh cũng là được nhắc tới khen ngợi qua.

Cũng có không ít du khách khen trứng gà của nhà hàng bọn họ ngon, nói là rất nhiều năm chưa nếm qua trứng gà ngon như vậy, trong trí nhớ chỉ có hồi nhỏ gà mái tơ trong nhà mới vừa đẻ trứng, đẻ ra loại trứng gà quê hồng hồng nho nhỏ này, mới có thể có loại mùi trứng này.

Bao Đại Hoa hỏi La Mông có dự định gì không, có kế hoạch mở rộng quy mô hay không, bọn họ muốn triển khai bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh và trứng gà quê nhà La Mông khắp các khách sạn nhà hàng trong nước của nhà bọn họ, cái này rất có trợ giúp đối khách sạn bọn họ trổ hết tài năng trong ngành sản xuất cạnh tranh kịch liệt hiện nay này.

La Mông nói vấn đề trứng gà không lớn, đám gà nhà anh đang ngày ngày lớn lên, qua mấy tháng nữa liền

lại có một đám gà mái muốn bắt đầu đẻ trứng, tới lúc đó liền cung ứng cho mấy khách sạn nhà Bao Đại Hoa trước, còn lại về sau lại từng bước tăng thêm, phải một lần cung ứng hết chỉ sợ là không có khả năng lắm.

Về phần bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, này liền khó khăn, hiện tại sữa trâu nhà anh trong thị trấn, trấn trên cũng không đủ bán, rốt cuộc phải khi nào mới có thể cung ứng cho mấy cái khách sạn của Bao Đại Hoa thì trong lòng La Mông cũng không rõ, cho nên cũng sẽ không đáp ứng cô ta, liền nói sau này lại tính.

Bao Đại Hoa đề nghị La Mông tăng giá cho hàng nhà anh, hiện tại bên ngoài giá hàng đều tăng thành cái dạng gì, đồ nhà La Mông hàng thật giá thật, nếu đóng gói kinh doanh thật tốt, hiện tại bán gấp hai giá cũ cũng không thành vấn đề.

La Mông đã sớm nghĩ tới vấn đề này, bất quá anh cũng không có loại ý đồ này, nói trắng ra là vẫn là câu nói kia, kiếm nhiều tiền như vậy cũng không có ích gì.

Ấn giá bán hiện tại của La Mông, phần lớn mọi người trên trấn nhỏ đều có thể ăn được đồ nhà anh, ai tới trước bán cho người đó trước, kẻ có tiền không có tiền mọi người đều có cùng đãi ngộ. Nếu anh muốn tăng giá, đừng nói gấp hai, gấp ba, gấp năm lần đều có người mua, người trấn trên mua không nổi, có thể bán cho huyện, huyện không được còn có thành phố, hàng tốt, hơn nữa tuyên truyền tốt, buôn bán tự nhiên không kém được.

Chỉ là cứ như vậy, khách hàng của nhà anh, từ nay về sau liền đều biến thành kẻ có tiền, đồ nhà anh đối rất nhiều gia đình trấn trên mà nói liền thành xa xỉ phẩm. Cái này cũng không phải hiện tượng La Mông mong muốn nhìn đến.

Nhưng mà lời của Bao Đại Hoa đồng dạng cũng cảnh tỉnh La Mông, tăng giá là La Mông không muốn tăng lên, nhưng thời gian lâu, khó tránh khỏi có ít người trung gian muốn kiếm chênh lệch giá này. Tính cách La Mông không tốt như vậy, anh chính là không nỡ ăn miếng bánh ngọt này mới chừa lại, nếu như bị người khác gặm mất, vậy thật oan uổng.

Cũng may trước mắt anh ngoại trừ cung hàng cho trường học, liền là bên Bao Đại Hoa và Trần Sung Toàn, bên trường học trước đó lúc lấy hàng đều nói tốt rồi, không thể đầu cơ trục lợi, bên Bao Đại Hoa và Trần Sung Toàn, tới lúc đó La Mông cũng sẽ khống chế lượng hàng, sẽ không cho bọn họ cơ hội đầu cơ trục lợi.

Nếu ngày nào đó thật sự không khống chế được, cùng lắm thì ngừng cung hàng cho bọn họ là được, dù sao lúc trước cũng không ký hợp đồng, La Mông cũng không muốn ký hợp đồng cùng bọn họ, hàng của anh lại không lo bán không được, còn ký cái hợp đồng cung hàng cùng người ta gì chứ, trừ khi đầu của anh bị nước vào.

Còn cửa tiệm của Hồng Phượng, để chị ấy lúc bán hàng chừa chút hàng là được, bất quá nếu thực sự có người lấy bao tải mua bánh bao chay nhà anh, La Hồng Phượng cũng không thể bán được, mỗi ngày đều có nhiều người oán giận nói không mua được bánh bao chay với cô, có người muốn đầu cơ trục lợi thì cô sao có thể đáp ứng chứ?

Vấn đề nghĩ thông suốt, tâm tình La Mông cũng cảm thấy sảng khoái rất nhiều. Thời tiết càng ngày càng ấm, lại đổ qua hai cơn mưa xuân, một mảnh nhỏ dâu tây trong sân nhà anh liền nở hoa rồi, cánh hoa màu trắng, nhụy hoa màu vàng, nhìn qua không phải đặc biệt bắt mắt, bởi vì ô mai cũng chỉ có hơn mười cây, cho nên hoa nở cũng không nhiều.

Nhưng mà chính là mấy bông hoa trắng nhỏ như vậy, lại đưa tới không ít ong mật, có đôi khi còn có thể nhìn đến một hai con bướm, hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ từ nhỏ lớn lên tại trong thị trấn nhìn thấy thì rất ngạc nhiên.

Mỗi ngày đều có không ít ong mật bay trước nhà sau nhà, ông La bảo bọn La Mông đều lưu ý chút, đừng để ong mật này làm tổ ở nhà bọn họ.

Vốn dân quê là không ghét ong mật, làng phụ cận thường thường cũng có thể nhìn thấy tổ ong, mùa thu có chút người liền cầm cỏ khô đi xông khói, đều xông ong mật chạy mất, một cái tổ ong có thể vét được không ít mật đâu, đựng trong cái bình, có thể ăn thật lâu.

Bất quá nhà La Mông hiện tại có haibé gái trắng mềm, nếu không cẩn thận một cái bị chích một chút, ông bà ngoại sẽ cực kỳ đau lòng. La Mông biết, tám phần là bởi vì chính mình tưới nước linh tuyền cho đám dâu tây này, mới đưa tới nhiều ong mật như vậy, bất quá việc này anh không nói, trong nhà cũng không ai biết, anh giấu việc linh tuyền rất kín, nửa điểm không lộ.

Phải nói gần đây Nhị Lang rất tự do, từ sau khi La Mông biết thằng nhóc này biết cởi dây thừng, cũng lười tốn công buộc nó ở gốc cây, con nghé con này liền suốt ngày đi chơi khắp nơi, trong làng đã sớm bị nó đi qua n lần, địa phương xa hơn nó nhưng thật ra còn chưa có đi qua, chủ yếu là sợ về không kịp thời gian buổi chiều La Mông vắt sữa.

Buổi chiều mỗi ngày lúc vắt sữa, đều phải cho trâu mẹ ăn chút đồ ngon, có đôi khi là cà chua của La Trường Thiết, có đôi khi là đậu tương, bắp và vân vân, lại cho uống nước linh tuyền. Lúc này mỗi ngày, Nhị Lang nhất định đều là phải ở đây, nếu vận may tốt thì còn có thể cọ chút sữa uống.

Buổi chiều hôm nay lúc La Mông ở nhà ngủ trưa, thoáng cái ngủ quên, lúc tỉnh dậy xem giờ, đã tới thời gian vắt sữa rồi.

"Hôm nay không vắt sữa à?". Lúc Tiếu Thụ Lâm nói chuyện rõ ràng mang theo ý cười, đầu điện thoại kia có chút ồn ào, bên cạnh gã giống như có không ít người, người lớn con nít cũng không biết đang ồn ào cái gì.

"Vắt chứ". La Mông lên tiếng, có chút không rõ, Tiếu Thụ Lâm cười ha hả cái gì, sao lại tươi cười nói chuyện với anh chứ?

"Nhanh chạy tới đây đi, bây giờ Nhị Lang nhà cậu đang bị rượt chạy khắp núi". Tiếu Thụ Lâm nói.

"Bị ai rượt?". Làng anh không thể có người làm như vậy chứ?

"Một con trâu đực, khổ người khá lớn".

"Trâu của ai?". Lúc này La Mông cũng có chút nóng nảy, ngày mùa xuân, trâu đực đều xao động, ngoại trừ giao phối cùng trâu cái, chúng nó cũng thích đánh nhau cùng trâu đực, cũng chính là chọi trâu trong truyền thuyết, Nhị Lang nhà anh khổ người mới bao lớn chứ, ngay cả sừng trâu đều chưa mọc dài, làm sao đủ sức đấu cùng người ta chứ.

Lúc La Mông chạy tới, Nhị Lang và con trâu đực kia đang một trước một sau đang chạy trên bờ ruộng, nơi này lần lượt là vùng núi La Mông nhận thầu, ngay tại bên cạnh đường cái, địa thế khá bằng phẳng, hai bên đường cái đều làm mấy mảnh ruộng nước.

Nhị Lang chạy ở đằng trước, con trâu đực kia chạy ở đằng sau, nhìn ra được con trâu này nhưng thật ra không thật sự nổi điên, chính là đuổi Nhị Lang chạy đi. Rõ ràng chính là bắt nạt người ta mà thôi, hơn nữa khổ người con trâu đực này lớn như vậy, nếu thoáng cái không khống chế tốt sức lực, ra chút ngoài ý muốn thì sao đây?

Trên đường cái còn có rất nhiều dân làng đứng xem náo nhiệt, đều đổ mồ hôi thay Nhị Lang, liền Tiếu Thụ Lâm tên này miệng ngậm điếu thuốc, nhếch khóe miệng híp mắt, điệu bộ vẻ mặt xem náo nhiệt, xe liền đậu ở ven đường, lúc này gã tới đây, tám phần lại là thay ai tới mua sữa trâu.

"Hắc!". La Mông rống lớn lên một tiếng, con trâu nước bự kia cũng không thèm nhìn anh, dưới chân cũng không tạm dừng tí nào.

"Ọ….". Nhị Lang thấy La Mông tới đây, vội vàng lên tiếng hướng La Mông kêu cứu. Cũng chính là khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, lòng bàn chân nó liền giẫm trượt, một cái bổ nhào theo bờ ruộng té xuống.

"Ai dô!"

"Trời ơi!"

"A!"

"Ôi!"

Nhóm dân làng cùng kinh hô kêu lên, giống như lần này té chính là trẻ con nhà bọn họ. Cũng may té xuống bờ ruộng chính là một mảnh ruộng nước, người nhà này chịu khó, sớm liền cấy mạ rồi, lúc này bị Nhị Lang té một cái như vậy, chính là đè nát một đám lớn, xem ra hai ngày tới lại phải trồng bù một đám mạ non rồi.

Nhị Lang lật người đi ra từ trong ruộng, đầy mặt và đầu cổ đều là nước bùn, may mắn nó vốn là một con trâu, bộ dáng này cũng không tính rất chật vật.

"Ụm bò!" Con trâu đực trên bờ ruộng đắc ý kêu một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng khí.

"Ụm bò……"

"Ụm bò……".

Lúc này La Mông mới chú ý tới, rất nhiều trâu mẹ nhà anh đều ở trên sườn núi, lúc này liền phát ra một trận kêu to hoặc dài hoặc ngắn, vừa nghe chính là mất hứng.

Tình huống này không cần hỏi cũng biết, con trâu đực uy phong lẫm lẫm kia đại khái là bị chủ nhân dắt tới đây lai giống, kết quả tới nơi này, con trâu này liền nhìn Nhị Lang rất gai mắt, đây là bình thường, bình thường trâu đực tới nơi này lai giống đều thấy Nhị Lang rất gai mắt, nhưng mà chúng nó cũng không xúc động như vậy, cũng không rượt Nhị Lang chạy tới té vào trong ruộng nước.

Nhưng mà nó uy phong nữa cũng vô dụng, con trâu đực này cuối cùng cũng không giao phối được, không phải La Mông không cho, là đám kia trâu mẹ kia không muốn.

Hơn mười con trâu mẹ nhà La Mông, nghé con lại chỉ có một mình Nhị Lang, Nhị Lang này ở trong đàn trâu là địa vị gì chứ, người ta chính là nhóm trâu mẹ cộng đồng của trâu con, mày a tới đánh con nhà người ta, còn muốn để trâu mẹ với mày cùng một chỗ đi rừng cây nhỏ yêu đương à, cái này không phải vô nghĩa sao.

19. Chương 19: Tính Toán Của Tiểu Lão Đại

Gần đây Tiểu Thụ Lâm lại buồn phiền, mấy hôm trước có người anh em nói với gã, gần đây anh chủ thay ban thay thật lâu, bây giờ cũng không bận rộn như hồi Tết, muốn điều một anh em khác lại đây làm thay anh hay không. Tiểu Thụ Lâm nói không cần, lập tức liền sẽ thay ca, điều tới điều đi rất lộn xộn.

Đúng vậy, lập tức liền tới thời gian thay ca ba tháng một lần của bọn họ, bởi vì công việc này của bọn họ, sớm thì rất sớm, muộn thì rất muộn, vì có thể để anh em trong công ty mỗi ngày đều có thể có chút thời gian nghỉ ngơi, bọn họ liền sắp xếp ra ba ca: sớm, trưa, tối.

Mỗi người trong công ty bọn họ ít nhất đều có có hai cái di động, một cái là của bản thân, mmột cái là công ty bọn họ cùng nhau mua, mỗi lần lúc thay ca, ngay cả cái di động đó cũng phải thay luôn, khách hàng của nhân viên ca trước sẽ do nhân viên ca sau tiếp nhận lại.

Đây là lệ thường của công ty bọn họ, đã thi hành rất nhiều năm, mọi người đều cảm thấy rất hợp lý.

Nhưng vấn đề là, lần này Tiểu Thụ Lâm không quá muốn thay ca cùng người khác, hơn nữa gã cũng không muốn giải thích nói vì sao chính mình không muốn thay ca cùng người khác.

Gã tốt xấu cũng là chủ của bọn họ, chẳng lẽ muốn cho gã đi nói với anh em dưới trướng, gã luyến tiếc đồ ăn sáng nhà La Mông, vẫn muốn tiếp tục làm ca sớm? Vậy cũng quá mất mặt.

Nhưng mà đồ ăn sáng nhà La Mông quả thật ngon a, Tiểu Thụ Lâm không muốn thừa nhận đều không được, bây giờ thời tiết ấm áp, mảnh rau hẹ ở sân sau nhà La Mông dài ra một mảnh lá non, buổi sáng hôm nay Lưu Xuân Lan cắt một đám, nấu một nồi mì, mùi rất thơm.

Tóm lại, tình huống hiện tại chính là từ sau lúc ăn đồ ăn sáng nhà La Mông, Tiểu Thụ Lâm liền cảm thấy cơm trưa cơm chiều hết thảy cũng không có ngon lành gì, trong một ngày liền đồ ăn sáng còn có thể làm cho gã có chút chờ mong, chẳng lẽ hiện tại ngay cả chút chờ mong ấy đều phải vứt bỏ sao? Khó mà làm được.

Buổi chiều hôm nay lúc Tiếu Thụ Lâm đi nhà La Mông mua sữa, nhìn đến trong khối đất bên cạnh trồng một mảnh nhỏ rau cải cúc, xanh non mơn mởn, cao khoảng một ngón tay, gã thuận tay liền ngắt một miếng lá ngửi ngửi, mùi vị chân chính.

"Cải cúc nhà cậu có bán không?". Tiếu Thụ Lâm hỏi La Mông.

"Cải cúc của nhà tôi không bán". La Mông ngay từ đầu sẽ không nghĩ tới phải trồng rau bán lấy tiền.

"Vậy tôi hái một ít?". Tiếu Thụ Lâm cũng không khách sáo cùng La Mông.

"Hái đi". Đừng nói mấy cây cải cúc, cho dù Tiếu Thụ Lâm muốn khiêng mấy con trâu bảo bối của anh về nhà, La Mông cũng không có thể nói không.

Tiếu Thụ Lâm từ nhỏ liền thích ăn cải cúc, cái này đại khái có liên quan tới gien di truyền, bởi vì Tiếu lão đại chaa gã cũng thích ăn cái này.

Hiện giờ Tiếu lão đại không lăn lộn trong xã hội nữa, làm ổ ngay tại trong nhà, rảnh rang là thật rảnh, nhưng mà thân thể không tốt lắm, Tiếu Thụ Lâm thuê một người giúp việc cho ông, ông còn không vui, nói người không đứng đắn mới làm chuyện đó. Cũng không biết người không đứng đắn rốt cuộc có liên quan gì cùng việc thuê giúp việc.

Buổi chiều hôm nay Tiếu Thụ Lâm cầm một cái túi nhỏ rau cải cúc trở về, lúc đi qua chợ lại nhân tiện mua một con cá, hai cha con chiên một con cá, xào rau cải cúc. Ngoài ra, cải cúc nhà La Mông quả thật khác hẳn, một dĩa rau xào rong, bay tới khắp phòng đều là mùi thơm ngát.

Buổi tối hôm nay, hai cha con Tiếu Thụ Lâm ngồi đối diện ở hai đầu bàn ăn, mỗi người ăn ba chén cơm lớn.

Hai năm nay quan hệ của Tiếu Thụ Lâm và cha gã còn ổn, mới trước đây gã còn ngứa mắt cha gã, cái này có quan hệ rất lớn cùng hoàn cảnh, lúc ấy mỗi lúc Tiếu Thụ Lâm đi nhà mợ gã, mợ gã đều nói với gã, sau này cháu lớn lên phải có tiền đồ, đừng học cha cháu, đến tuổi này rồi còn chưa nên thân.

Hơn nữa lúc Tiếu lão đại còn trẻ còn luôn không ở nhà, thường thường sẽ đã quên cho Tiếu Thụ Lâm tiền cơm, còn chưa bao giờ giặt quần áo cho Tiếu Thụ Lâm, Tiếu Thụ Lâm có đôi khi bực lên, còn sẽ nổi điên với cha gã, đương nhiên không thể thiếu bị đánh.

Lúc học tiểu học còn có thời gian, Tiếu Thụ Lâm ở trong trường học đánh nhau cùng người ta, mấy đứa con ít đánh một mình gã, Tiếu Thụ Lâm không đánh thắng, mang theo vết thương đi trở về nhà.

Tiếu lão đại vừa thấy, mợ nó đứa nào đánh con tao, Tiếu Thụ Lâm nói tên những đứa đó ra, sau đó Tiếu lão đại nói, con chờ đi, lão tử (cha mày – xưng hô khi tức giận) giúp con thu thập chúng nó.

Kết quả, Tiếu lão đại liền đem chính mình quăng tới trong đồn công an, càng quá đáng chính là chủ nhiệm lớp của Tiếu Thụ Lâm, còn tại lớp học nói chuyện này, điểm danh phê bình Tiếu Thụ Lâm, việc này làm cho Tiếu Thụ Lâm cảm thấy vô cùng mất mặt.

Nguyên nhân mất mặt của Tiếu Thụ Lâm, thật không phải cảm thấy cha gã đi báo thù cho gã có cái gì không đúng, gã chính là cảm thấy cha gã làm tên du côn, ngay cả mấy đứa con nít ranh đều dạy dỗ không được, làm gã mất mặt quá.

Chờ sau khi lớn lên ra xã hội, Tiếu Thụ Lâm cuối liền có chút hiểu được rồi, xã hội này là không dễ lăn lộn, cho dù là con trai ruột của chính mình, khó tránh khỏi cũng có lúc bênh vực không được.

Lại suy nghĩ một chút, Tiếu lão đại đối gã cũng không tệ, lúc trong nhà có tiền mua con gà nướng, hai cái đùi gà cho tới bây giờ đều là Tiếu Thụ Lâm ăn, lúc không có tiền ăn cơm thì mua hai cái bánh mỳ, Tiếu Thụ Lâm cũng phải ăn luôn một cái rưỡi.

Nghĩ như vậy, Tiếu Thụ Lâm liền cảm thấy ông già nhà gã thật đúng là không tồi, ít nhất không giống mẹ gã bỏ đi cùng người khác, đã nhiều năm cũng chưa trở về gặp chính mình một lần. Nhớ rõ mới trước đây, Tiếu Thụ Lâm còn khóc gào hỏi mẹ đâu cùng Tiếu lão đại, hiện giờ ngẫm lại, thật sự là không nên.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tiếu Thụ Lâm đối ông nhà nhà gã cũng thật tốt, ông già bình thường không có việc gì giở tiểu tính tình ồn ào nổi cáu một chút, Tiếu Thụ Lâm cũng không chấp nhặt cùng ông.

Mấy ngày hôm trước Tiếu lão đại liền ồn ào đòi uống sữa trâu, ông nghe nói Tiếu Thụ Lâm mua sữa trâu cho nhà mợ nó, sao lại sẽ không mua cho ông một chút chứ? Tiếu Thụ Lâm liền nói với ông, hiện tại người cao tuổi đều lưu hành không uống sữa trâu, dễ dàng bị 3 cao.

*3 cao là cách gọi tắt của 3 căn bệnh: đường huyết cao (bệnh tiểu đường), mỡ máu cao, axit trong nước tiểu cao

Liền vì chuyện này, Tiếu lão đại liền giơ chân, "Cái rắm!". Ông nói: "Bây giờ lão tử mới hơn năm mươi, tính người cao tuổi gì chứ?"

"Sang năm liền sáu mươi". Tiếu Thụ Lâm rất là bình tĩnh, ông già này tuổi càng lớn càng nóng nảy, thường thường liền bực tức tới giơ chân, gã đều quen rồi.

"Nhóc con mày có văn hóa hay không? Có xem tin tức hay không? Sáu mươi lăm tuổi đều là cách tính xưa rồi, người ta người nước ngoài hiện tại đều ấn bảy mươi tính!".

"À, người trung niên cũng không thể uống sữa trâu". Dù sao Tiếu Thụ Lâm là hạ quyết tâm không cho ông ấy uống sữa trâu, ông già này từ lúc tuổi trẻ không tiết chế, uống nhiều rượu, hai năm nay huyết áp vẫn đều rất cao, cứ như vậy còn uống sữa trâu, vậy không phải lửa cháy đổ thêm dầu sao.

Liền vì chuyện này, ông già mấy ngày cũng không phản ứng Tiếu Thụ Lâm, cho tới buổi tối hôm nay cơm nước xong, mới chủ động nói chuyện cùng con của ông.

"Rau này ai bán?". Tiếu lão đại hỏi.

"Nhà người ta trồng, không bán". Tiếu Thụ Lâm tức giận trả lời, cảm tình cha con của gã còn không đáng giá bằng mấy cọng rau cải cúc, buổi sáng hôm nay không phải còn không phản ứng gã sao?

"Nhà người ta cho con?".

Tiếu lão đại cũng cảm thấy bản thân có phải có chút náo loạn quá hay không, thật ra sữa trâu uống hay không uống cũng liền như vậy thôi, món này ngày xưa ông cũng nghe nói qua, không phải là trâu cho sữa sao, liền đám người già hai lúa trong huyện bọn họ chưa thấy qua nó, mới nói nó giống như của báu. Ông Tiếu lão đại thứ tốt gì chưa nếm qua chứ, còn hiếm lạ chút sữa này?

Nhưng mà mấy ngày hôm trước lúc chơi cờ ở trong công viên, mấy ông già kia liền nói, con trai ông gần đây tặng đồ ngon cho nhà mợ nó, Tiếu lão đại nói mình không biết, có người khác biết rõ liền nói, là sữa trâu, lúc này Tiếu Thụ Lâm đang giúp người ta chở hàng, mua cũng thuận tiện.

Vì thế trong lòng Tiếu lão đại liền khó chịu, cảm tình ông cực cực khổ khổ một phen phân một phen nước tiểu nuôi lớn thằng nhóc đó, kết quả là còn không bằng người chỉ cho nó mấy bữa cơm.

"Sao, cha còn muốn ăn à?". Tiếu Thụ Lâm biết ông già nhà gã mấy năm nay tuy rằng học người ta chơi cờ nuôi chó, thật ra người này cũng chỉ có hai cái đam mê chân chính, cái thứ nhất là ăn, cái thứ hai chính là rượu, nói trắng ra là cũng là ăn.

"Rau này nhà ai trồng?".

"Chính là người nuôi trâu".

"Bọn họ trồng rau sao còn không bán?".

"Nói là ăn không xong hết liền muối, nhà bọn họ rất nhiều trâu, một ngày lại cho trâu ăn cũng không ít".

"Cho trâu ăn?!". Ánh mắt Tiếu lão đại trừng rất lớn.

"Đúng vậy, cho nên con liền hái mộtchút mang về".

"Vậy cũng không tốt cứ lấy không của người ta, trong nhà chúng ta không phải có rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng sao, những người đó cả ngày tặng thứ đó cho nhà chúng ta, cha cũng không thích ăn, hai ngày nữa con cầm một chút tặng qua đi". Dù sao Tiếu lã đại cũng là có tuổi rồi, không thể giống người trẻ tuổi không quan tâm như vậy, lúc nên khách sáo thì cũng có thể khách sáo một chút cùng người ta.

"Lại không thân quen, tặng thực phẩm dinh dưỡng gì chứ, rất quái dị, người ta còn coi con là đồ ngốc ấy".

“Sao không thân quen, con đều hái được rau của nhà bọn họ”.

“Không tặng”. Chuyện mất mặt như vậy Tiểu Thụ Lâm gã có khả năng làm sao?

“Vậy nếu không thì thế này vậy, hôm nào nhà bọn họ có chuyện gì, con liền nói một tiếng với cha, thừa dịp lão tử bây giờ còn có chút mặt mũi, làm cho nhà bọn họ nợ nhà ta một cái nhân tình”. Bàn tính như ý (chỉ tính toán mặt tốt theo ý mình) của Tiểu lão đại còn tính tới rất tốt.

“Vậy còn tạm được”. Tiểu Thụ Lâm cũng hiểu được chủ ý này không tồi.

Cứ như vậy, La Mông ở trong bất tri bất giác, sau lưng anh liền nhiều ra tới một chỗ dựa vững chắc, nhưng lại là màu đen.

Thời gian lại qua mấy ngày, buổi sáng hôm nay Tiểu Thụ Lâm khiêng hai sọt bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh vào văn phòng, thấy mọi người còn đều chưa tới, cũng chỉ có một mình lão Dương tới sớm, Tiểu Thụ Lâm đột nhiên nhớ tới, qua mấy ngày nữa liền tới phiên lão Dương làm ca sớm.

“Lão Dương này, nghe nói gần đây bệnh bao tử lại tái phát?”. Tiểu Thụ Lâm lấy ra một gói thuốc lá, tự mình đốt một điếu, liền đưa gói thuốc cho lão Dương.

“Không có, mấy ngày nay rất tốt”. Lão Dương khoát tay, tỏ vẻ chính mình không hút.

“Bệnh bao tử này vừa tốt lên, phải tĩnh dưỡng thật tốt, đừng vừa tốt được mấy ngày, liền cho rằng chính mình không có việc gì, phải trị tận gốc mới được”. Tiểu Thụ Lâm phun ra một vòng khói trắng, nói lời nói thấm thía.

“Đúng vậy”. Lão Dương biết tranh cãi tiếp cũng là phí công, Tiểu Thụ Lâm thằng nhóc này lúc này đã nhận định gã bệnh bao tử rất nghiêm trọng, trong lòng nghĩ gì thì gã không biết, ít nhất trên miệng là vu khống.

“Đúng rồi, qua thời gian này là tới lượt anh làm ca sớm hả?”. Tiểu Thụ Lâm “đột nhiên” nhớ tới chuyện này.

“Đúng vậy”. Trong lòng lão Dương đã có dự cảm điềm xấu.

“Sao rồi, thân thể không chịu nổi hả?”. Tiểu Thụ Lâm hỏi.

“Không sao, gần đây thân thể thật rất tốt”. Lão Dương liền trả lời.

“Ai, anh đừng chủ quan như vậy, mới trước đây không phải lủng dạ dày sao, dạ dày của anh không phải cũng chưa tốt sao?”. Tiểu Thụ Lâm nói xong lại rít một hơi, “Thế này đi, tôi liền thay anh làm ca sớm mấy tháng này, anh liền vẫn là làm ca trưa đi”.

“Anh chủ, gần đây thân thể tôi thật không thành vấn đề”. Lão Dương cũng rất nôn nóng, rốt cuộc gã phải nói như thế nào thì Tiểu Thụ Lâm mới có thể chấp nhận hiện giờ thân thể của gã thật sự đã có thể làm ca sớm.

“Chậc, vẫn khách sáo với tôi làm gì?”. Tiểu Thụ Lâm xụ mặt, đại nghĩa dạt dào, nói: “Nếu coi tôi là anh em, cũng đừng khách sáo với tôi, việc này liền quyết định như vậy đi”.

“Việc này, việc này, anh chủ, không phải anh thấy rất phiền khi mua bánh bao chay giùm nhà người ta sao?”. Lão Dương giãy dụa đấu tranh.

“Phiền một hồi liền thành thói quen”. Tiểu Thụ Lâm nhíu mày, nghiền nghiền tàn thuốc trong gạt tàn để trên bàn, đứng dậy liền ra khỏi văn phòng. Gã vừa ra khỏi văn phòng, khóe miệng liền nhịn không được toét ra rồi, hừ, nan đề làm gã phiền não mấy ngày liền, liền như vậy giải quyết thuận lợi.

*cải cúc hay còn gọi là tần ô

20. Chương 20: Mùa Xuân Sâu Mập

Buổi sáng hôm nay làm xong bánh bao, Ngô Đông Mai cầm mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh liền vội vàng đi trở về, mấy ngày nay cô đã không lại tới làm việc ở khối núi kia của La Mông, lúc này đã tới vụ cấy mạ rồi, mấy mảnh đất nhà cô cũng phải nhanh chóng trồng trọt.

"Một lát nữa cô lấy thêm mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, đưa qua cho Tiến Hỉ, thằng bé lúc này tám phần còn chưa có ăn sáng đâu". Lưu Xuân Lan nói với Tào Phượng Liên.

"Biết rồi, em sao có thể quên mang cho nó chứ?". Tào Phượng Liên lên tiếng, cũng cầm mấy cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, vội vàng rời đi, lúc này đúng là thời điểm vụ xuân, từng nhà cũng không nhàn rỗi.

"Tiến Hỉ về rồi?". Tào Phượng Liên đi rồi, La Mông liền hỏi mẹ anh.

"Ừ, lúc này chú La Toàn Quý con đoán chừng đều sắp buồn chết rồi". Máy hát mở ra, Lưu Xuân Lan liền nói chuyện La Tiến Hỉ con của La Toàn Quý.

La Toàn Quý mấy năm trước được người khác giới thiệu, đưa con của ông là La Tiến Hỉ đi học ở một trường khuyết tật, mấy năm nay cũng sống rất tốt, năm nay thằng bé này không biết nghĩ như thế nào, thế nhưng đi theo một đám người lên xe lửa, xuất chiêu đòi tiền cùng hành khách.

Sau lại bị nhân viên bảo vệ phát hiện, liền trục xuất trở về, hai ngày trước vừa về tới nhà, La Toàn Quý muốn để nó lại quay về trường đi học, nhưng mà thằng bé này lại bất kể như thế nào cũng không chịu lại đi trở về, hơn nữa trong trường học cũng có không ít người biết chuyện của nó rồi, trở về trường học cũng không nhất định có thể tiếp tục ở lại.

Lưu Xuân Lan liền nói với La Mông: "Chú La Toàn Thuận con cũng không dễ dàng, con xem thử còn có việc gì có thể phù hợp Tiến Hỉ làm hay không, cứ luôn nằm dí ở nhà như vậy, sợ thằng bé này nghĩ không thông".

"Để con xem lại đã". La Mông cũng không có lập tức đáp ứng, hiện tại La Toàn Quý ở nhà anh làm việc cũng không tệ lắm, anh cũng không muốn phát sinh rắc rối, thuê con ông ta làm việc thì dễ thôi, tới lúc đó ngộ nhỡ không thích hợp, còn phải đuổi cậu ta đi sẽ không dễ làm.

Hơn nữa La Mông cũng nhận thức khá rõ tình huống của chính anh, liền anh cái dạng này, không có chuyện gì người ta đều còn ở sau lưng nói xấu anh mấy câu, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay gì thôi, vậy tới lúc đó còn còn không biết bị người ta nói thành cái dạng gì nữa.

Bản thân La Mông tự nhiên là không thể có ý tưởng gì đối thiếu niên hơn mười tuổi, trong mắt anh hiện tại liền một mình Tiểu Thụ Lâm, nhưng người ta không biết a, anh cũng không có thể giải thích như vậy với người ngoài, người ta cũng sẽ không cho anh cơ hội giải thích, bởi vì bọn họ căn bản sẽ không giáp mặt nói.

Cho dù người khác cũng không nói cái gì, bây giờ nếu La Mông thật nhiệt tình nói với La Toàn Quý, chú để Tiến Hỉ tới chỗ cháu làm việc đi. Không biết chừng người làm cha này sẽ đề phòng anh như thế nào đây.

Cho nên việc này La Mông cũng không chủ động, liền chờ La Toàn Quý tự mình nói với anh, La Toàn Quý là một người người thành thật, làm việc là không tồi, miệng liền vụng về một chút, cho tới bây giờ cũng không biết ăn nói, hai ngày nay ông luôn muốn nói lại thôi đối với La Mông.

"Chú, có phải chú có gì muốn nói với cháu hay không?". Hôm nay La Mông nhìn ông ta thật sự nhịn tới vất vả, liền chủ động hỏi một chút.

Anh vừa hỏi, La Toàn Quý liền nói tuốt: "La Mông à, cháu cũng biết con chú La Tiến Hỉ mới vừa trở về làng, ở nhà cũng không có việc gì làm, cháu xem có thể cho nó tới đây giúp hỗ trợ hỗ trợ hay không?".

"Chú cũng không cần nhiều tiền lương, chỉ là muốn cho nó ra ngoài hít thở không khí, mấy ngày hôm trước chú cuối cùng để nó tới đây, nhưng mà thằng bé này da mặt mỏng, không bắt chuyện cùng cháu, nói cái gì nó cũng không chịu tới. Hơn nữa, cháu đại khái cũng nghe nói chuyện của nó rồi, chú liền lo lắng cả ngày cả ngày nó ở trong nhà sẽ khiến nó buồn bực chết mất".

La Toàn Quý đều nói như vậy rồi, La Mông đương nhiên cũng không nói lời từ chối, nhưng bọn họ vẫn giao hẹn tốt rồi, trước để La Tiến Hỉ lại đây làm một tháng, tiền lương trước hết ấn một ngàn hai trăm tệ trả, nếu nó làm tốt, tháng sau tăng lương, nếu làm không tốt, vậy tháng sau cũng đừng tới nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau, La Mông đang vắt sữa, La Toàn Quý mang theo con ông ta La Tiến Hỉ liền qua đây. Gần đây trâu của nhà La Mông càng ngày càng nhiều, việc vắt sữa này lại càng lúc càng nặng nề, bây giờ hai cha con này tới đây, chính là ý muốn giúp vắt sữa.

La Mông ngẩng đầu nhìn nhìn thằng nhóc phía sau La Toàn Quý, anh cũng đã nhiều năm không gặp La Tiến Hỉ, lúc trước lúc anh rời khỏi làng, La Tiến Hỉ còn rất bé, hơn nữa thằng bé này cũng không thích đi ra ngoài chơi, La Mông liền không có ấn tượng gì đối nó.

Lúc này La Mông vừa nhìn, bộ dạng La Tiến Hỉ này da mềm thịt non, vóc dáng cũng nhỏ, chưa tới 1 mét 7, trong lòng anh liền có chút nghĩ thầm, nó sẽ không còn chưa trưởng thành chứ?

"Chú Toàn Quý, năm nay con chú bao nhiêu tuổi?". La Mông hỏi La Toàn Quý.

"Năm nay mới vừa mười tám". La Toàn Quý trả lời, La Tiến Hỉ sau lưng ông mím miệng không nhúc nhích.

"À, mười tám là tốt rồi, có khả năng làm việc rồi, có gì không biết liền học trước với cha em". La Mông dặn dò một câu, sau đó lại lo lắng hai cha con này không được tự nhiên, cầm thùng sữa đi tới một đầu khác của chuồng trâu làm việc.

La Tiến Hỉ này vừa nhìn chính là một người nhạy cảm cẩn thận, thằng nhóc mười tám tuổi chưa tốt nghiệp liền rời trường học, tay nghề chuyên nghiệp không có, còn là người câm bẩm sinh, loại tình huống này, thằng nhóc này nếu cứ mỗi ngày quanh quẩn ở trong nhà, nghĩ muốn không đi vào chỗ bế tắc đều khó, cũng khó trách La Toàn Quý lo lắng.

Một lát sau vắt sữa xong, La Mông muốn chuyển sữa tới trong sân, thuận tiện về nhà ăn sáng, liền hỏi hai cha con bọ họ là muốn cùng nhau ở chỗ này chờ anh mang bánh bao về hay là sắp xếp một người đi qua ăn sáng trước, dù sao bên chuồng trâu này chỉ cần một người ở lại trông chừng là được.

La Toàn Quý liền hỏi con trai ông: "Tiến Hỉ, con đói bụng chưa?".

Biểu cảm kia, giọng điệu kia thật rất hòa ái ân cần, trong ấn tượng ông La cho tới bây giờ chưa nói chuyện như vậy cùng La Mông. Ài, đều là người làm cha, sao có thể khác biệt như vậy, La Mông một đường cảm thán đi về nhà, La Tiến Hỉ vừa mới lắc đầu tỏ vẻ chính mình không đói bụng, hai cha con liền cũng không đi qua.

Lại nói tiếp, La Mông cũng cung hàng cho các trường trung học trong thị trấn được một thời gian rồi, anh nhớ rõ trước đó lúc cái tên kêu Vương Tương Dương kia tới nhà anh, nói qua cùng Lưu Xuân Lan, nói công ty bọn họ ba tháng liền thay ca một lần, sau đó gã cũng có thể tới phiên ca sớm.

Nhưng tính tính ngày, chỉ là thời gian La Mông cung hàng cho ba trường học kia đều có ba tháng rồi, sao Tiếu Thụ Lâm còn chạy ca sớm chứ? Nhưng mà suy nghĩ chỉ là suy nghĩ thôi, La Mông khẳng định không thể đi tìm gã hỏi, Tiếu Thụ Lâm người này nhìn qua tùy tùy tiện tiện rất nam tính, thật ra tính tình kia rất biệt nữu.

*biệt nữu: nói một đằng làm một nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ

Mùa xuân thời tiết ấm áp, vạn vật khôi phục, thật sự là cái gì cũng đều tốt, chỉ là có một chút không tốt thì chính là sâu rất nhiều, đặc biệt khối núi kia của nhà La Mông, có thể là bởi vì rau mầm, cây con nhà La Mông lớn tốt, nuôi ra sâu cũng là cực kỳ to khỏe.

La Mông là không tính dùng thuốc trừ sâu, nếu muốn bắt chúng thì một mảnh đất lớn như vậy La Mông cũng bắt không xuể, nếu thả đám gà nhà anh ra, sâu đại khái thật có thể ăn luôn không ít, nhưng mà rau mầm, cây con cũng đừng nghĩ còn.

Việc này khiến La Mông rất buồn bực, hôm nay giữa trưa anh đang chuẩn bị về nhà ăn cơm, liền nhìn đến La Văn Phong và một đám con nít trong làng đang dẫn hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ chơi ở ven đường cái, lúc này La Mông mới nhớ tới thì ra hôm nay là thứ bảy.

Bởi vì con suối nhỏ rất gần đường cái, con nít trong làng đều thích tới nơi này chơi, người lớn nói qua, mắng qua, đánh qua, nhưng hết thảy vô dụng.

Lúc này La Mông vừa nhìn thấy đám con nít này, lập tức liền nghĩ tới đám sâu trên núi nhà mình. Dù sao đám con nít này rãnh rỗi cũng là rãnh rỗi, cùng với để bọn nó chơi ở ven đường cái, còn không bằng cho bọn nó đi lên trên núi.

"La Văn Phong, cháu có muốn uống sữa trâu hay không?". La Mông cũng không giống như những người lớn khác trong làng, vừa nhìn thấy bọn nó chơi ở ven đường cái liền mở miệng la mắng.

"Chú cho à?". La Văn Phong hểnh mũi lên, tức giận hỏi ngược lại.

Ai không muốn uống sữa trâu chứ, mấy ngày hôm trước em họ của nó La Tú Trúc lúc sinh nhật, bà nội Tào Phượng Liên liền mua cho em ấy một chai sữa trâu, lúc ấy La Văn Phong nói hơn nói thiệt (nói trắng ra là dụ để xin ăn ké) mãi cô bé mới cho nó một ngụm, mùi vị kia không cần phải nói, hiện tại nó nhớ tới còn chảy nước miếng nè.

Nghe nói sữa trâu nhà La Mông bán cũng không rẻ, nhưng lại có không ít người tranh nhau cướp mua, ở trường học bọn nó, nếu có thể từ trong cặp sách lấy ra một chai "Đại Thủy Ngưu", vậy đều xem như chuyện thật có mặt mũi. Liền như vậy, La Mông sao có thể cho bọn nó uống chùa sữa trâu chứ? Thấy bọn nó con nít dễ lừa chắc?

"Đây khẳng định là không thể cho các cháu uống chùa". La Mông cười ha hả nói: "Các cháu biết khối núi nhà chú thầu chứ?".

"Biết". Muốn nói chuyện trong làng, La Văn Phong còn biết nhiều hơn so với La Mông, La Mông bao núi là chuyện lớn nha, rất nhiều người trong làng đều nhắc tới, nhà nó cũng được chia phần tiền ngày đó, Tào Phượng Liên còn mua một cái chân heo rất lớn về kho tàu nữa.

"Gần đây trên núi có sâu, vừa lớn lại mập, các cháu ai có thể bắt một chai sâu cho chú, chú liền cho đứa đó một chai sữa trâu. Sao nào?". La Mông đề xuất điều kiện giao dịch.

"Cái chai lớn bao nhiêu?". La Văn Phong hỏi.

"Chính là chai nước khoáng bình thường".

"Chai sữa lớn bao nhiêu?". Nít ranh này còn thật có tâm nhãn.

"Chính là cái loại chai mà tiệm Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm trên trấn bán".

Mấy đứa nít ranh châu đầu lại cùng nhau, thì thầm bàn bạc một hồi, sau đó La Văn Phong liền đại diện đám nít ranh này đạt thành hiệp nghị cùng La Mông, sau này mỗi ngày cuối tuần đều giúp La Mông bắt sâu, nhưng mà khi nào thì lãnh sữa trâu thì tự bọn nó định đoạt.

La Mông tự nhiên không ý kiến, liền hiện tại trên núi nhà anh nhiều sâu như vậy, một đứa con nít một ngày ước chừng có thể bắt mấy chai, chẳng lẽ cũng để bọn nó đổi mấy chai sữa trâu mang về sao, uống không hết liền ôi thiu, vậy thật lãng phí.

Giữa trưa cùng ngày ăn qua cơm trưa, rất nhiều con nít trong làng liền đều đi tới cổng làng tập hợp, ngay cả hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ đều cầm cái chai nước khoáng rỗng đi qua góp vui, La Mông tự mình cầm mấy cái chai cũng đi.

Ở cổng làng kiểm tra một chút trang bị của đám con nít này, nhìn thấy có đứa lưu manh cố ý lấy cái chai rất nhỏ tới, La Mông lấy cái chai trên tay của chính mình đổi cho bọn nó. Lại dặn dò mấy câu đừng đạp nát cây con, an toàn linh tinh, liền mang theo đám nít ranh này lên núi, để bọn nó tự mình tìm chỗ bắt sâu.

21. Chương 21: Du Xuân?

Nếu nói tới khả năng làm việc thì con nít quả thật là không so được với người lớn, nhưng mà nếu bàn về bắt sâu thì đám con nít này lại không kém xíu nào so với người lớn, đặc biệt nhóm con nít bảy tới hơn mười tuổi, mắt tinh, thân thể lại linh hoạt, eo dẻo, chân khỏe, người lớn căn bản không có cách nào so với bọn nó.

Thời gian nửa ngày trôi qua, thu hoạch còn muốn nhiều hơn một ít so với dự đoán của La Mông, chỉ một mình La Văn Phong đã bắt hai chai rưỡi sâu rồi, ngoài ra nó còn cầm nửa chai sâu từ em họ La Tú Trúc của nó gộp thành một chai, đáp ứng nói rõ nửa bình sữa cho cô bé.

Ấn giao hẹn trước đó, La Mông cầm cuốn sổ nhỏ tới, đều ghi vào sổ từng cái cho bọn nó, ngay cả Mĩ Linh Mĩ Tuệ cũng đều ghi vào, tuy rằng hai chị em này uống sữa trâu là không giới hạn số lượng, nhưng con nít mà, hòa đồng chút cũng không có gì xấu.

Nhưng mà hai chị em này tuổi còn nhỏ, cũng không linh hoạt như con nít trong làng, một buổi chiều trôi qua hai đứa gộp lại cũng chưa bắt đủ một chai nữa, La Mông nhìn nhìn sâu trong bình, trên cột số lượng ghi 0.7

Cũng có đứa nhịn không được cơn thèm ăn, lúc ấy liền đổi sữa trâu, một đường uống trở về nhà, cha mẹ hỏi sữa lấy ở đâu, bọn nó liền tíu ta tíu tít nói chuyện này ra.

Đối với chuyện La Mông sử dụng mấy đứa con nít này bắt sâu, người lớn trong làng nhưng thật ra không có ý kiến gì, bắt nhiều lắm thì một ngày có thể đổi mấy chai sữa trâu, ấn giá trong tiệm nhà La Mông tính, một ngày trôi qua, kiếm được không ít so với người lớn.

Chờ đám con nít này đi rồi, La Mông mang nửa sọt sâu bọn nó bắt về rải cho gà ăn, gà mái gà con đều tranh cướp điên cuồng, được một bữa rất ngon.

Bởi vì ngày đầu tiên nếm được ngon ngọt, ngày hôm sau con nít giúp La Mông bắt sâu càng nhiều, mới sáng sớm đã chạy đi trên núi của La Mông báo danh, giữa trưa chạy về về nhà ăn cơm, lại trở về trên núi làm tiếp.

Hai ngày này bận rộn làm xong, một tuần kế tiếp sữa trâu cơ bản liền vẫn còn, La Văn Phong không chỉ có kiếm đủ phần của chính mình, còn chia một chai cho em họ nó, cuối cùng còn lãnh một chai uống trên đường về.

Em họ của La Văn Phong mới học lớp một, trên đường đi liền ồn ào quấn lấy nó: "Cho uống một ngụm thôi, cho uống một ngụm thôi, cho uống thêm một ngụm nữa thôi".

Sáng sớm ngày thứ hai, La Văn Phong liền dẫn mấy đứa con nít tới nhà La Mông lấy sữa trâu, La Mông sớm có chuẩn bị rồi, sáng sớm liền để riêng sữa của bọn nó ra.

Đám con nít cầm sữa liền đi ven đường cái chờ xe, làng Đại Loan cách trấn trên hơi xa, mỗi ngày con nít trong làng đều là ngồi xe bánh mì đi học. Cha mẹ cũng đều không đưa đón gì cả, còn có lúc thấy sắc trời tối rồi mà con còn chưa về nhà, sẽ gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, nếu chủ nhiệm lớp nói không biết, bọn họ liền đi ra ngoài tìm, đám con nít điên cuồng chơi đùa bên ngoài bị tóm về nhà, tự nhiên không thể thiếu phải ăn roi.

Buổi sáng hôm nay đám con nít làng Đại Loan mỗi đứa cầm một chai "Đại Thủy Ngưu", lại khiến bạn học cùng lớp hâm mộ muốn chết. Bởi vì "Đại Thủy Ngưu" khó mua được, nếu trong nhà không ai dậy sớm đi xếp hàng trong tiệm nhà bọn họ, căn bản không mua được.

Lần này đám con nít làng Đại Loan xem như hãnh diện, bắt đầu từ lúc bọn nó đi tới trấn trên học, liền suốt ngày nhìn thấy ba mẹ bạn học cùng lớp hôm nay mua cho cái này ngày mai mua cho cái kia, có mấy thứ con nít trong làng thường thường đều là không có, cho dù thỉnh thoảng trong nhà hào phóng một hồi, cũng luôn rất nhanh liền sẽ bị thứ mới mẻ mắc tiền nổi tiếng khác thay thế.

Cái này cũng không có thể trách bọn nó thích so đo, đều đi học ở cùng trường, ngồi ở trong cùng một phòng học, nếu nơi chốn đều nghèo hèn hơn so với người khác, thời gian lâu, trong lòng luôn phải có chênh lệch, hiện giờ sữa trâu này, cuối cùng là khiến bọn nó tìm được một chút cảm giác cân bằng.

Nếu chỉ có hôm nay cũng liền thôi, đứa trẻ khác cũng chính là hâm mộ một chút, không nghĩ tới ngày thứ hai ngày thứ ba, mấy ngày liền bọn nó đều có "Đại Thủy Ngưu" uống, còn đều là cùng ngày (phụ huynh nào đó có thói quen một lần mua hai ba chai), nhiều đứa trẻ trong trường học liền đều mất bình tĩnh.

Trẻ con về nhà tìm cha mẹ ồn ào, cha mẹ bọn nó cũng hết cách, nghe nói nhiều người trấn trên hơn bốn giờ sáng liền đi xếp hàng trước cửa tiệm của La Hồng Phượng, còn có người trong thị trấn từ xa lái xe lại đây xếp hàng, bọn họ nếu không tới sớm, căn bản không mua được. Nhưng hơn bốn giờ sáng chính là lúc buồn ngủ cực kỳ, không có chút quyết tâm nghị lực, vậy thì khẳng định không dậy nổi.

Cha mẹ giải quyết không được vấn đề này, tìm trường học phản ánh tình huống, ý chính là muốn trường học câu thông cùng người bên "Đại Thủy Ngưu", xem có thể cung cấp sữa cho học sinh của trường học bọn họ hay không.

Bởi vì thật sự rất nhiều cha mẹ phản ánh vấn đề này, hiệu trưởng cũng chỉ đành mang theo một thầy giáo trẻ đi một chuyến tới tiệm của La Hồng Phượng, việc này La Hồng Phượng cũng không làm chủ được, liền gọi điện thoại cho La Mông, bảo La Mông qua đây giải quyết.

La Mông cũng biết hiệu trưởng của tiểu học của trấn Thủy Ngưu, năm đó anh học được bốn năm ở trường tiểu học làng anh thì trường học đóng cửa, học sinh bọn anh cũng chỉ đành đi học tiểu học của trấn trên, lúc ấy Phó Quốc An này còn trẻ, cũng chưa lên làm hiệu trưởng.

"La Mông à, tôi là Phó Quốc An hiệu trưởng của tiểu học trấn Thủy Ngưu, hôm nay chúng tôi tới tìm cậu, chính là vì nói chuyện sữa trâu với cậu". Phó Quốc An hơn năm mươi tuổi, vóc dáng cao gầy, hơi chút chút hói đầu, có đôi mắt dài nhỏ, nói chuyện nhẹ nhàng lịch sự trật tự rõ ràng.

"À, nghe chị tôi nói, là muốn để tôi cung cấp sữa cho trường mấy chú". La Mông cũng không mập mờ.

"Chính là chuyện này, tôi nghe nghe người ta nói hiện tại cậu cũng cung hàng cho mấy trường cao trung trong huyện, rất ủng hộ sự nghiệp giáo dục của huyện chúng ta. Học sinh trong trường tiểu học chúng tôi, tuổi còn nhỏ, đúng là lúc phát triển cơ thể, rất nhiều phụ huynh học sinh phản ánh cùng tôi là sữa trâu nhà cậu khó mua, cậu xem, nếu là cung không đủ cầu, chúng ta có thể để học sinh tiểu học trấn trên uống trước hay không".

Yêu cầu của hiệu trưởng tiểu học hợp tình hợp lý, mặc dù La Mông có chút khó xử, nhưng vẫn quyết đoán từ chối, "Việc này không được".

"Vì sao? Có khó khăn gì sao?". Hiệu trưởng Phó Quốc An không nghĩ tới La Mông sẽ từ chối dứt khoát như vậy, nhưng ông vẫn là có vẻ rất ôn hòa, cũng không có bởi vì La Mông từ chối mà biểu hiện khó chịu, ngược lại bày ra thái độ chăm chú lắng nghe.

"Khó khăn quả thật là có, liền hiện tại nhà tôi mỗi ngày sản xuất sữa trâu này, cho dù toàn bộ giao cho trường học các chú, cũng không nhất định có thể vượt qua số lượng học sinh đặt sữa, nhưng mà cái này cũng không phải chủ yếu nhất, dù sao sau này tôi còn có thể mở rộng quy mô. Nhưng mà hiệu trưởng, có cái vấn đề chú có nghĩ tới chưa?". La Mông hỏi Phó Quốc An.

"Vấn đề gì?".

"Sữa trâu nhà tôi giá hơi cao, không phải loại chai sữa hai ba tệ bên ngoài, trong trường học cũng không phải mỗi học sinh đều uống được, nhưng mà nếu chú muốn tôi giảm giá cho chú, đó là không có khả năng, giá thành cố định rồi, hiện tại giá cũng đã là thấp nhất".

"Chúng tôi cũng suy xét qua vấn đề này". Phó Quốc An nói: "Chúng tôi nghĩ người đặt sữa, cũng không phải ép buộc, cũng không cần thiết phải ép buộc, tới lúc đó mọi nhà có thể căn cứ điều kiện kinh tế của nhà mình, lượng sức mà làm".

"Nào có đơn giản như vậy giống chú nói như vậy". La Mông cười lắc lắc đầu, "Liền người trấn trên chúng ta, hiện tại trong nhà cũng liền có một hai đứa con thôi, nếu trường học muốn làm việc đặt sữa này, rất nhiều gia đình cho dù là người cả nhà thắt lưng buộc bụng, cũng không thể để con nhà mình thua thiệt con nhà người khác?"

"Chính là như vậy, từng đứa trẻ liền đều có thể uống được sữa trâu sao?". La Mông tự hỏi tự đáp, nói: "Đó là không có khả năng, trong một lớp hoặc nhiều hoặc ít luôn luôn có mấy đứa trẻ không uống được sữa, tới lúc đó chú bảo mấy đứa trẻ này sinh hoạt trong trường học như thế nào?

Nghe xong La Mông nói như thế, Phó Quốc An im lặng thật lâu, trước mắt trường học bọn họ tuy rằng phong trào sữa trâu bị dấy lên, nhưng mà mỗi ngày học sinh có thể uống sữa trâu cũng liền có bốn năm đứa thôi, tuy rằng khó mua cũng có liên quan rất nhiều, nhưng mà cũng không bài trừ nhân tố giá cả.

Liền trước mắt mà nói, những đứa cho tới bây giờ không uống qua sữa trâu cũng không có vẻ đặc biệt, nhưng mà về sau chuyện đặt sữa trâu nếu thật muốn làm, tới lúc đó phần lớn học sinh trong cùng một lớp đều uống sữa trâu, cũng chỉ còn lại mấy học sinh không uống được, vậy tới lúc đó quan hệ của mấy đứa đó cùng mấy đứa khác phải như thế nào, vậy thật sự là…….

Sau khi im lặng, Phó Quốc An nói phương diện này là trường học bọn họ suy xét chưa chu toàn toàn bộ, chuyện đặt sữa trước hết bỏ qua một bên, về sau hẵng nói. Lúc sau liền tạm biệt La Mông, mang theo thầy giáo trẻ kia rời khỏi tiệm của La Hồng Phượng.

Thấy giáo đem vấn đề La Mông đưa ra giải thích cùng phụ huynh học sinh, tuy rằng còn có một bộ phận phụ huynh tỏ vẻ không đồng ý, nhưng mà việc này trường học đã quyết định, bọn họ cũng đành chịu.

Sự kiện đặt sữa vừa trôi qua không bao lâu, lại đã tới thời gian du xuân mỗi năm một lần, thật ra năm rồi trấn Thủy Ngưu tổ chức du xuân cũng không thật sự thú vị, không phải đi thăm trại an dưỡng, chính là đi mộ liệt sĩ tặng hoa, đi du xuân rồi mà mùa thu còn đi, rất nhiều học sinh lớp lớn đều đã sớm chán chết rồi.

Thầy cô giáo trong trường cũng chán chết rồi, lúc này đây còn có mấy thầy cô giáo đề nghị, nói muốn đi trại nuôi trâu của "Đại Thủy Ngưu" tham quan cảnh tượng lao động vắt sữa của bọn họ. Đề nghị này chiếm được ủng hộ của rất nhiều người, bọn học sinh cũng thật hăng hái, nói đến lúc đó thế nào cũng phải thử một ngụm sữa tươi mới vừa vắt xong mới được.

Vì việc này, chủ nhiệm lớp của La Văn Phong bảo nó nói với La Mông trước, thăm dò trước đã, đừng tới lúc đó lại ngay cả con trâu cũng không xem được. La Văn Phong nhận mệnh lệnh, vừa tan học liền chạy tới chỗ La Mông, hăng hái bừng bừng nói qua chuyện trường nó muốn tới làng bọn họ du xuân cùng La Mông, còn muốn xem đám trâu nhà La Mông.

La Mông vừa nghe, lập tức liền không vui, nói: "Du xuân? Không được, các cháu đi chỗ khác chơi đi, đừng tới chỗ của chú".

"Vì sao nha?". Toàn bộ thầy cô giáo học sinh đều muốn tới làng Đại Loan bọn họ, việc này ở trong mắt La Văn Phong thì rất có mặt mũi, chuyện này thật tốt, sao La Mông còn đẩy ra bên ngoài chứ?

Trả lời của La Mông làm cho La Văn Phong buồn bực cả một buổi tối, ngày hôm sau nó đi văn phòng chủ nhiệm lớp của nó chuyển lời: "Chú La Mông con nói không cho đi".

"Vì sao nha?". Chủ nhiệm lớp của nó cũng nghĩ không ra, chuyện này rất tốt, vì sao không đồng ý chứ? Chắc không phải La Văn Phong chuyển lời sai lệch chứ, không thể a, chỉ là du xuân, có thể sai tới chỗ nào chứ.

"……". Mặt La Văn Phong đỏ lên, nửa ngày nghẹn không ra tới một cái rắm, lời này nó nói như thế nào mới tốt đây.

"Rốt cuộc là nguyên nhân gì, còn thằng bé này sao còn không nói chuyện hả?". Chủ nhiệm lớp của nó đợi một hồi lâu, còn chờ không đến La Văn Phong lên tiếng, nhịn không được cũng có chút nóng nảy.

"Thằng bé này hôm nay làm sao vậy, bình thường không phải rất biết ăn nói hay sao?". Thầy cô giáo khác trong văn phòng cảm thấy rất buồn bực, thành tích của La Văn Phong là hơi kém chút, nhưng phải kể tới biết ăn nói, liền trẻ con trong trường học này, thật đúng là không mấy đứa có thể so với nó.

"Con nói xem nào, lúc ấy chú La Mông con là nói như thế nào với con". Lại có cô giáo dịu dàng hướng dẫn từng bước nói.

La Văn Phong bị bức tới không có biện pháp, nhắm mắt lại, cái lổ tai đỏ lên, liền nói.

"Lão tử tự mình bỏ tiền bao đỉnh núi, bằng cái gì để cho người khác đến giẫm đạp". —— Đây là nguyên văn lời nói của La Mông

22. Chương 22: Lúc Này Tiếu Thụ Lâm Mất Thể Diện Quá

Mùa xuân mọi người liền thích đi ra ngoài hoạt động, tuy rằng La Mông ngăn cản một đám tiểu học kia định lại đây du xuân, lại ngăn không được tốp năm tốp ba đi đạp thanh (đi chơi trong tiết Thanh Minh), còn có phụ nữ trấn trên, tốp năm tốp ba chạy lên đỉnh núi nhà anh hái rau dại.

La Mông vừa thấy, như vậy không được, đỉnh núi này của nhà anh cũng không có bờ tường, người ta không biết nơi này đã có chủ rồi.

La Mông không định xây tường, hơn ba nghìn mẫu đất, vậy phải tốn bao nhiêu tiền chứ, hơn nữa nó cũng không kinh tế, tốt nhất trồng chút bụi cây làm tường rào, làm cho người bên ngoài vừa thấy liền biết, qua đám bụi cây kia là địa bàn của La Mông anh, không được chủ nhân đồng ý, đi tới địa bàn anh hái rau dại hái quả dại, đó đều là thuộc loại hành vi trộm cướp.

Trồng cái gì mới tốt đây? La Mông suy nghĩ, tốt nhất là có hoa có trái tới lúc đó còn có thể nuôi mấy thùng ong mật hút mật, mùa thu hái được trái cây, lại là một khoản thu nhập.

La Mông nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cảm thấy vẫn là trồng cẩu kỷ tốt, mật cẩu kỷ tự nhiên chính là hiếm có, là thứ rất tốt, hơn nữa thời kỳ ra hoa ra quả đều còn rất dài, từ mùa xuân có thể một đường kết trái đến mùa thu.

Theo lý thuyết mà nói, vùng núi này của nhà anh là rất thích hợp trồng cẩu kỷ, nhưng mà người địa phương quen trồng óc chó, cũng không có nghe nói qua có ai trồng cẩu kỷ, nhất thời cây giống cũng không dễ mua, La Mông đành phải lại lên mạng.

Lúc trước ở trong thành phố, La Mông cũng lên mạng mua cẩu kỷ mấy lần, thứ này sáng mắt an thần, thường xuyên ăn chút đối thân thể rất tốt. Trước đó anh mua từ một shop online ở Tây Bắc, ông chủ tiệm đó và toàn bộ thân thích nhà bọn họ đều là trồng cẩu kỷ, La Mông mua mấy lần, cảm thấy rất được.

Lúc này muốn mua cây cẩu kỷ giống, La Mông liền lại lên tiệm nhà bọn họ, hỏi bọn họ có bán cây cẩu kỷ giống hay không, số lượng anh muốn có hơi nhiều. Ông chủ kia nói, nhà bọn họ không bán cây cẩu kỷ giống, chỗ bọn họ vẫn có người bán, nếu La Mông có thể trả 5% phí phục vụ thì ông ta liền hỗ trợ mua giúp.

La Mông không hề do dự liền đáp ứng, trước kia anh mua qua đồ shop online này, giá hợp lý, hàng cũng là hàng thật, hơn nữa cẩu kỷ chỗ bọn họ nổi tiếng cả nước, giống tốt.

La Mông nhận thầu vùng núi này có hơn ba nghìn mẫu, trừ bên địa phương Vương gia trang bị núi rừng bao trùm kia, còn lại hơn 1700 mẫu, hơn 1700 mẫu này phải đều quây lại thì phải tốn không ít cây giống đâu, trừ một ít địa hình đặc thù không tốt gieo trồng, mỗi hàng ấn năm cây giống tính, La Mông tính toán liền mua támvạn (=80.000) cây cẩu kỷ giống.

Một gốc cẩu kỷ giống hai năm tuổi nếu bán phải hơn ba tệ, La Mông muốn mua nhiều, ông chủ shop online này cầm phí phục vụ, cò kè mặc cả cũng là tận hết sức lực, cuối cùng mỗi cây giống ấn hai tệ hai thu mua, tổng cộng phải mười bảy vạn sáu ngàn tệ tiền hàng, còn có 5% phí phục vụ.

Mấy ngày nay trong tay La Mông có tiền liền mua trâu, lúc này làm sao còn lấy ra được mười bảy mười tám vạn chứ. Cuối cùng, vì số tiền này, La Mông vay nợ, từ chỗ chị anh La Hồng Phượng mượn mười vạn, cơ bản lấy sạch hết của nã của La Hồng Phượng.

Cũng may chất lượng đám cẩu kỷ giống này quả thật không tồi, số tiền này cũng liền tiêu có giá trị. Thời gian không quá ba bốn ngày, một nhà hậu cần trong thị trấn liền gọi điện thoại cho La Mông, nói hàng của anh tới rồi, bảo nhanh qua lấy về, cách ngày phải thu phí giữ hàng.

La Mông sao có thể để cây ươm bảo bối của mình ở kho hàng nhà bọn họ qua đêm chứ, lúc ấy liền gọi điện thoại cho Tiếu Thụ Lâm bảo bên công ty bọn họ sắp xếp một chiếc xe tải chạy qua chở đám hàng đó về. Người hậu cần kia quen mặt người công ty bọn Tiếu Thụ Lâm, cũng không yêu cầu xem giấy chứng nhận gì liền đưa hàng cho bọn họ chở về.

Đám cây giống này để tạm ven đường cái phía dưới mảnh núi hoang của La Mông, lúc ấy anh mượn công cụ cạy mở giá gỗ bên ngoài mấy thùng hàng, mở ra nhìn nhìn, thật là hài lòng, đám cẩu kỷ giống này đều rất khỏe mạnh, giống bệnh giống yếu cơ bản không có, nhìn thoáng qua cũng không chỉ bộ dáng hai năm tuổi.

Cùng ngày buổi chiều La Mông liền lên mạng thanh toán tiền hàng còn lại, lại cho cái bình luận rất tốt, ông chủ shop online kia lúc này buôn bán lời gần vạn tệ, cũng rất cao hứng.

Cây giống thì có rồi, nhưng nhiều cây giống như vầy phải trồng sao đây, lúc này La Mông lại nghĩ tới đám con nít học tiểu học trong trung tâm trấn Thủy Ngưu, sớm biết thì trước đó anh sẽ không từ chối sớm như vậy, nếu có thể sắp xếp cho bọn nhóc này hoạt động thực tế trồng rừng bảo vệ môi trường, vậy đám cẩu kỷ giống này ước chừng một ngày có thể trồng xong.

Nhưng mà bây giờ nói gì đều muộn rồi, thằng nhóc xui xẻo La Văn Phong kia, bê nguyên xi lời của anh nói với thầy cô giáo của nó rồi, khiến cho thầy cô trong trường học có ấn tượng không tốt với La Mông, trong khoảng thời gian ngắn, nếu muốn phục hồi hình tượng tích cực đoán chừng sẽ có chút khó khăn, đành phải tạm thời giao vấn đề này để thời gian phai nhạt đi.

Nhưng mà La Mông cũng không quá để ý, thầy cô học sinh có thành kiến với La Mông, đơn giản là ghét anh "quỷ hẹp hòi", "khó nói chuyện", và vân vân, đều không liên quan thói xấu của La Mông, cũng không có đề cập đến vấn đề nhân phẩm, cho nên cũng sẽ không ảnh hưởng hình tượng chỉnh thể của La Mông người này.

Lần này cả nhà La Mông cùng ra quân, từ sáng sớm tới tối muộn suốt ba ngày liền, dưới sự trợ giúp của La Toàn Quý và La Tiến Hỉ, mới trồng xong đám cẩu kỷ giống.

Mua xong cẩu kỷ giống thì trên người La Mông còn lại mấy ngàn tệ, sau khi trồng xong đám cây giống này anh liền vung chút tiền ấy cùng Bành Lão Cửu cùng nhau vào núi tìm người mua ong mật. Bành Lão Cửu nói ông lão này nuôi ong mật giỏi, cho mật ong cũng ngon hơn so với người khác, chỉ là không dễ nói chuyện, tính tình thật sự ngang tàng.

Quả nhiên, bọn La Mông vừa nói chính mình là tới mua ong mật, ông lão kia liền không chịu, nói lúc này đều mùa xuân rồi, nhà bọn họ giữ lại ong mật đều là phải chính mình nuôi, không bán. La Mông và Bành Lão Cửu nói hơn nói thiệt, cuối cùng mới rốt cục làm cho ông lão kia chia cho anh hai thùng ong mật, đương nhiên La Mông ra giá tiền cũng không thấp.

Hai thùng ong mật này khiêng về nhà, liền bị La Mông tìm chỗ yên tĩnh, đặt ở gần vị trí rừng cẩu kỷ.

Lại nói thời gian trước một đám cẩu kỷ giống kia, bị nhà La Mông trồng chung quanh đỉnh núi nhà anh nhận thầu trồng năm hàng, hình thành một dải rừng nho nhỏ, đợi tới lúc chúng nó lớn lên, chính là một hàng rào thiên nhiên.

La Mông vì để chúng nó có thể lớn nhanh, mấy ngày này cơ hồ mỗi buổi sáng đều phải đi một vòng xung quanh đỉnh núi, tưới chút nước linh tuyền lên rễ của đám cẩu kỷ giống. Đám cẩu kỷ giống này cũng rất hăng hái, chưa được thời gian mấy ngày, liền mọc ra rất nhiều lá cây xanh nhạt mơn mởn, lại qua mấy ngày, liền ra nụ hoa, tốp năm tốp ba mọc lên hoa nhỏ màu tím.

Đám ong mật này cũng thích ứng rất nhanh địa bàn mới của chính mình, mỗi ngày đều có thể nhìn đến nhóm ong thợ ra ra vào vào vội vàng hút mật.

Ở đỉnh núi này của nhà La Mông, ngoại trừ gần đây cẩu kỷ nở hoa, còn có không ít hoa dại, nhất là hai bên khe suối, nở không ít Tử Vân Anh*, nhưng mà đám ong mật này lại chỉ tình hữu độc chung (tình yêu cả đời các em ong là bạn hoa cẩu kỷ) duy nhất đối hoa cẩu kỷ, cũng không như thế nào đi chỗ khác hút mật.

Nháy mắt lại đã cuối tuần, xuất một đám hàng, thu toàn bộ mấy ngàn tệ tiền hàng của Bao Đại Hoa và Trần Sung Toàn, lúc này La Mông mới cảm thấy túi tiền chính mình hơi dư dật một chút.

Hôm nay theo thường lệ vẫn là ngày bọn nhóc trong thôn lên đỉnh núi nhà La Mông bắt sâu, đám nít ranh này mới vừa lên núi không bao lâu, liền gây chuyện cho anh rồi, thằng nhóc chảy nước mũi trong thôn kêu La Minh Diệu, không biết làm cái gì, chọc đàn ong, bị chích tới đầu sưng tùm lum, nhất là trên mí mắt và dưới đôi môi, rất dã man, nhìn khá thảm.

"Có chóng mặt hay không?". La Mông hỏi nó.

"Không chóng mặt". Đứa ngốc kia hít nước mũi lắc đầu nói. Thằng nhóc này năm nay sáu tuổi, ở trấn trên học buổi sáng, nhìn qua hơi khờ hơi thành thật, gây họa cũng là nửa điểm đều không chút hoang mang.

"Nói coi, như thế nào liền bị ong mật chích?". La Mông nhổ kim của ong mật trên mặt nó ra, lại dẫn nó tới bờ suối nhỏ dùng xà bông rửa sạch.

"Chú La Mông, mật ong của nhà chú ăn ngon lắm". La Minh Diệu hỏi một đằng trả lời một nẻo, còn giống như có chút chưa thỏa mãn.

"Ai cho mấy đứa đi chỗ thùng nuôi ong lấy mật ong ăn?". Mới vừa nuôi ong mật, chính anh còn chưa hưởng qua mật ong nhà anh có mùi vị gì, liền bị nhóc ngốc này đoạt ăn trước.

"La Văn Phong và La Tú Trúc cũng ăn, La Mĩ Tuệ cũng ăn". La Minh Diệu rất là không phục, nhiều người ăn, như thế nào liền một mình nó bị mắng.

"Sau này chưa có sự đồng ý của chú, mấy đứa ai cũng không cho phép tới gần thùng nuôi ong, La Mĩ Tuệ cũng không được phép đi". Ăn chút mật ong liền không đáng nói, lại chích con nhà ai liền phiền phức, giống như hôm nay vậy, lát nữa anh còn phải tới nhà của La Minh Diệu giải thích với cha mẹ nó, anh đã trêu chọc ai chứ?

Nhưng mà trải qua đám nít ranh này quậy một trận như vậy, La Mông nhưng thật ra phát hiện trong thùng nuôi ong nhà anh thế nhưng đã có không ít mật, vì thế anh nhanh chóng vác máy quay mật, đội mũ chống ong chích, đi chỗ hai thùng nuôi ông lấy mật.

Nguyên bản cho rằng thời gian vài ngày như vậy trong thùng nuôi ong khẳng định không có nhiều mật, không nghĩ tới thế nhưng cũng có không ít, gỡ mấy cái cầu ong xuống để ở trong máy quay mật ong quay qua một lần, trong thùng thế nhưng cũng tích tụ nổi lên một tầng mật thật dày.

Mật ong này trải qua loại bỏ đơn giản, vào lúc tối ăn cơm tối xong, La Mông đều pha cho mỗi người trong nhà một chén nước mật ong. Mùi vị mật ong này thật đúng là khác biệt, trong mùi thơm ngát mang theo một chút vị đắng nhàn nhạt, trong vị đắng lại lộ ra vị ngọt thanh, uống chỉ cảm thấy ngon, muốn nói rốt cuộc ngon ra sao ngon như thế nào, này thật đúng là không dễ hình dung.

Mật ong còn lại bị La Mông đựng trong một cái bình khác, ngoài ra anh lại lấy một cái chai, đựng một chai mật ong để ở một bên.

Sau đó La Mông lại dùng nước linh tuyền tráng máy quay mật ong một chút, thùng vừa mới lọc mật ong cũng đều tráng một chút, tráng ra nước mật ong, liền múc tới trong chuồng trâu trong sân nhà anh đút mấy con trâu mẹ mang thai.

Trong chuồng trâu có hai con trâu mẹ đều sắp sinh, nghe nói trâu mẹ sinh trâu con cũng không dễ dàng, gần đây ông La cũng không nỡ ngủ, sợ không cẩn thận một cái ngủ say, buổi tối trong chuồng trâu có tiếng động ông đều nghe không được.

La Mông đổ một chậu nước mật ong rất lớn vào máng nước, một con trâu mẹ tới gần máng nước liền cúi đầu uống một ngụm, sau đó nó ngẩng đầu, từ trong lỗ mũi khẽ phì ra một hơi, liền tiếp tục uống, sau đó cái đuôi cũng là lắc qua lắc lại vỗ nhẹ bụng và lưng của chính mình, xem ra rất là thích loại nước mật ong này. Mấy con trâu khác thấy vậy, cũng đều sôi nổi đi qua.

Buổi sáng ngày hôm sau, La Mông đưa mật ong đựng trong cái chai kia cho Tiếu Thụ Lâm, nói là nhà mình nuôi ong cho mật, ăn không tồi, để gã nếm thử chút. Tiếu Thụ Lâm tiện tay cầm lấy để ở trên xe, nghĩ thầm mật ong? Đây không phải phụ nữ mới ăn thứ này hay sao?

Buổi sáng hôm nay Tiếu Thụ Lâm từ nhà La Mông đi ra, lúc xe chạy tới trấn trên mới hơn 4 giờ 40, nghĩ thời gian còn sớm, ngay tại bên ngoài bến xe đậu một lát, nói không chừng như thế này còn có thể tiện

đường chở thêm mấy hành khách.

Rạng sáng bến xe tối như mực, Tiếu Thụ Lâm theo thói quen lấy gói thuốc trong túi ra, lúc này, gã vừa vặn nhìn thấy chai mật ong đặt ở chỗ phó lái. Nếu không nếm thử một chút? Gã nghĩ, nếu là ăn không ngon, lát nữa tới công ty liền đưa cho người nào có vợ rồi.

Gã mới vừa mở nắp chai ra, một luồng thơm mát liền bay ra, ngửi rất thơm, Tiếu Thụ Lâm nghĩ thầm, vươn ngón tay chấm chút mật ong tới miệng nếm một chút, mùi vị này…….

"Bác tài, có đi trấn Vĩnh Thanh không?". Bên ngoài xe có người hỏi.

"Đi chứ". Tiếu Thụ Lâm vội vàng đóng nắp chai lại.

Buổi sáng hôm nay Tiếu Thụ Lâm từ trấn Thủy Ngưu lái xe một đường tới trấn Vĩnh Thanh, lại trước sau đi Nhất Cao, Nhị Cao, Tam Cao, nhưng mà ở trong đầu gã lại thủy chung tràn ngập hương mật ong độc đáo kia.

Hơn bảy giờ sáng gã lái xe tới cửa công ty, trong lòng ngứa ngáy, lại nhìn trái nhìn phải chưa có ai, liền lại mở chai mật ong kia ra, như trước lấy ngón tay mút ăn……

"Anh chủ!". Ngoài của sổ xe truyền tới một tiếng thét kinh hãi.

Tiếu Thụ Lâm quay đầu liền thấy, bên ngoài xe, Vương Tương Dương đang vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm gã, biểu cảm kia liền rõ ràng như ban ngày gặp quỷ.

Lúc này Vương Tương Dương cũng là đích thật bị hoảng sợ, mới sáng sớm tới công ty liền nhìn đến Tiếu quản lí của bọn họ vị này ngày thường thật phóng khoáng thật đàn ông đang ngồi trong xe mút ngón tay, trường hợp này…..Hài, thật sự là không còn gì để nói.

*Cẩu kỷ: Thuộc loại cây bụi nhỏ, cao từ 0.5 – 1 mét, cành có gai. Lá mọc so le hay tụ tập từ 3-5 lá, cuống ngắn, mép lá nguyên. Hoa nhỏ màu tím nhạt. Quả mọng hình trứng, khi chín màu đỏ, có nhiều hạt. Bộ phận dùng làm thuốc: Vỏ rễ và quả của cây.

23. Chương 23: Quan Hệ Càng Tiến Thêm Một Bước?

Lúc này Tiếu Thụ Lâm đúng là mất mặt quá đi, từ lúc gã đi vào thế giới này, cho tới bây giờ còn chưa từng mất mặt như vậy, cho dù là trước đây thằng nhóc rách rưới bản thỉu kia, đó cũng tuyệt đối là rất khốc (= ngầu lòi) rất phóng khoáng.

Nhưng mà việc đã đến nước này, quan trọng nhất vẫn là nhanh chóng nghĩ cách cứu vớt như thế nào, bằng không lại qua mấy ngày, chuyện Tiếu Thụ Lâm gã ngồi ở trên xe mút ngón tay liền bị lan truyền.

Hai mươi phút sau, Tiếu Thụ Lâm sửa sang lại quần áo, cầm bánh bao chay, bánh bao nhân đậu xanh, sữa trâu, còn có chai mật ong kia vào công ty, chậc, nhìn biểu cảm của đám nhóc thối đó liền biết, tên Vương Tương Dương kia tám phần đã giúp gã tuyên truyền qua một lần.

Theo thường lệ vẫn là lúc lãnh bữa sáng, người trong công ty tới thật đầy đủ, Tiếu Thụ Lâm liền đặt chai mật ong kia trên bàn, "Mật của nhà La Mông, mùi vị không tồi, tất cả mọi người nếm thử chút đi".

"Nhà bọn họ còn nuôi ong à?". Vương Tương Dương mất tự nhiên nói.

"Đúng vậy, mùi vị thật chính tông, đều nếm thử chút đi". Tiếu Thụ Lâm cũng thản nhiên gật đầu.

"Ăn như thế nào đây?". Qua một hồi lâu, thấy không ai đụng vào chai mật kia, Tiếu Thụ Lâm liền hối thúc.

"Nhưng mà, anh chủ, ăn như thế nào?". Liền một cái chai mật, không chén không muỗng.

"Còn có thể ăn thế nào chứ, mộtđám đàn ông, như thế nào còn õng a õng ẹo như đàn bà, còn muốn ống hút hả?". Tiếu Thụ Lâm đi lên mở nắp chai ra, ý bảo bọn họ ăn đi.

Lúc mới đầu mọi người còn có chút khó xử, dùng tay ăn ư, vậy thật mất vệ sinh. Nhưng mà mùi trong chai mật kia vừa bay ra, liền cũng không khó xử nữa, mặc kệ, trực tiếp dùng tay, có chút người ăn xong một ngụm còn muốn ăn ngụm thứ hai, nhưng mà chai mật ong kia đã trở lại trên tay Tiếu Thụ Lâm, gã chậm rì rì đậy nắp chai lại, hiển nhiên là không định cho bọn họ tiếp tục ăn.

"Anh chủ, mật ong của nhà bọn họ bán như thế nào?". Vị mật ong này, nói sao nhỉ, nếm qua mật ong này, liền cảm thấy được chính mình từ trước ăn thứ mật ong kia căn bản má nó không xem như mật ong.

"Không có nghe nói muốn bán". Lúc này chính Tiếu Thụ Lâm còn muốn biết mà.

"Vậy anh giúp chúng tôi hỏi một chút đi, nếu có bán, bảo anh ta bán trước cho bọn tôi nhé".

"Được, buổi sáng ngày mai tôi hỏi cậu ta một chút". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, ra khỏi công ty, dù sao mục đích đã đạt được, lúc này trong công ty bọn họ, mỗi người đều mút qua đầu ngón tay, ai còn có thể nói gã được chứ. Về phần chai mật ong này, gã vẫn là mang về nhà thôi, nếu để ở trong công ty, khẳng định là bị ăn sạch.

Tiếu Thụ Lâm mang chai mật ong nhỏ này về nhà, chủ yếu vẫn là muốn cho ông già nhà gã nếm thử.

Mấy năm nay đừng nói là mật ong tốt, ngay cả mật ong thật đều càng ngày càng khó mua, trong siêu thị phần lớn đều là mật ong cô đặc qua gia công rồi, không phải thiên nhiên, giá trị dinh dưỡng liền kém, bên ngoài siêu thị càng loạn, đầu năm nay ngay cả trứng gà đều có hàng giả, mua phải mật ong giả cũng là chuyện bình thường.

Mật ong tốt chân chính, đó là rất dưỡng người, nghe nói trên núi có người nuôi ong hơn chín mươi sắp một trăm tuổi, thân mình xương cốt còn vô cùng cường tráng, giống như ông cụ bà cụ trong thị trấn bọn họ, bây giờ bệnh tật đầy mình, rất khổ sở.

Tiếu lão đại thấy Tiếu Thụ Lâm cầm về một chai mật ong, lấy cái muỗng nhỏ liền múc một muỗng, ngậm một ngụm vào miệng, đôi mắt lập tức liền híp lại, vừa ăn vừa nói: "Mật ngon, mật ngon".

"Cha liền ăn như vậy hả?". Tiếu Thụ Lâm hỏi. Theo cách ăn của cha gã, một chai mật ong nhỏ này ăn được bao lâu chứ?

"Bằng không ăn như thế nào?". Tiếu lão đại liếc mắt nhìn con ông một cái, nghĩ thầm, hôm nay thằng nhóc này sao lại quái đản như vậy, bình thường không phải rất hào phóng hay sao?

"Người ta đều pha nước mật ong uống". Một muỗng nhỏ có thể pha một chén lớn.

"Hừ, đó không phải cách ăn của đàn bà sao?". Nước mật ong? Còn hút ống hút nữa chứ! Đó là chuyện đàn ông nên làm sao?

"Vậy cha ăn hết rồi thì đừng tìm con đòi nữa, dù sao liền chỉ có bấy nhiêu đó thôi".

"A…….Vậy hôm nay liền ăn trước một chút này thôi". Tiếu lão đại chép chép miệng, có chút bịn rịn đậy nắp chai lại, "Đây là mật hoa cẩu kỷ hả? Đối đàn ông tốt nhất, nói coi, ở đâu ra?". (e hèm, cẩu kỷ trị liệt dương nha mấy bợn)

"Còn có thể lấy đâu ra, nhà La Mông cho". Gần đây Tiếu Thụ Lâm cũng lấy không ít đồ từ nhà La Mông, nhiều thì mấy mớ rau xanh, ít thì một hai cọng hành, rau của nhà La Mông cũng không biết trồng như thế nào, cùng trong chợ căn bản là không phải một cái cấp bậc, sau khi ăn quen rau nhà của nhà bọn họ, liền cảm thấy bên trong chợ bán đều không phải là rau, là rơm rạ.

"Nhà bọn họ còn nuôi ong?". Chuyện này xem ra là có ẩn ý.

"Mới vừa nuôi chưa bao lâu, đây còn giống như là lần đầu tiên lấy mật".

"Bọn họ có bán hay không?".

"Không có nghe nói".

"Ngày mai con đi hỏi cậu ta đi, liền nói có thể thương lượng giá tiền". Đây chính là mật ong ngon, nếu như bị bị mấy lão bất tử (già sống dai) kia biết, còn không tranh bể đầu sao.

“Đúng rồi, gần đây nhà bọn họ sao rồi?”. Nói tới đây, Tiếu lão đại lại đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Không sao cả, rất bình yên”. Nói đến việc này, Tiếu Thụ Lâm cũng có chút buồn bực, theo lý thuyết buôn bán của nhà La Mông làm lớn như vậy, nhóm nhị thế tổ* trong huyện bọn họ sớm nên kiềm chế không được, như thế nào lúc này liền yên tĩnh như vậy?

*nhị thế tổ: con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp

Nhưng mà Tiếu Thụ Lâm không biết, ngay tại mấy ngày hôm trước, trong thị trấn bọn họ lại mở một KTV mới, là cậu em vợ của một người có chức vị trong huyện mở, cậu em vợ kia nghe nói hiện tại trong huyện liền việc làm ăn của KTV nhà Trần Sung Toàn tốt nhất, liền bởi vì nhà bọn họ có bán bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh của “Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm” của nhà ở trên trên, tiệm khác đều không có.

Cậu em vợ này cũng không phải người thiện lương gì, vừa nghe nói chuyện này, liền cân nhắc muốn đi bên La Mông kia làm việc một chút, mặc kệ là cưỡng bức dụ dỗ, nhất định cũng phải cung hàng cho KTV nhà bọn họ.

Kết quả cậu em vợ này còn chưa kịp nhúc nhích, đã bị người khác cản lại, người ta liền nói với gã, thằng ngốc cậu lớn gan ha, không có nghe con trai Tiếu Thụ Lâm của Tiếu lão đại gần đây mỗi ngày đều chạy tới nhà bọn họ sao, quan hệ rất thân thiết, việc này đã mấy tháng rồi, thằng nhóc Tiếu Thụ Lâm kia mỗi ngày làm ca sớm, nửa đêm liền chạy tới trấn Thủy Ngưu của bọn họ, cũng không biết lên cơn điên gì nữa.

Nghe người ta ta nói, thằng nhóc này là nhìn trúng La Hồng Phượng của “Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm”, cũng không biết thật hay giả, dù sao không quản thật hay giả, bọn họ đều rất thân thiết, người ta trốn đều còn không kịp, cậu còn muốn nhào vào sao? Cậu cho là Tiếu Thụ Lâm dễ chọc sao?

Cậu có biết Tiếu lão đại có địa vị gì trong huyện của chúng ta không? Cậu chỉ xem ông ta chỉ là đại ca lưu manh về hưu sao? Người ta có quan hệ rất sâu cùng mấy người có vai vế, liến mấy người có địa vị trong huyện chúng ta đều còn phải nể mặt ông ta ba phần, anh rể cậu ở trước mặt ông ta cũng không dám ho he, đừng nói thằng nhóc cậu, còn chưa đáng người ta xử lý.

Cậu em vợ này vừa nghe, làm sao còn dám đánh chủ ý xấu trước đó nữa, sai người ôn ôn hòa hòa tới trong tiệm của La Hồng Phượng hỏi, có thể cung hàng cho nhà bọn họ hay không.

La Hồng Phượng nói, gần đây khẳng định là không cung ứng được, năm nay hơn nửa năm là không được rồi, sáu tháng cuối năm tới lúc đó xem lại đã. Người nọ nghe xong, người lái xe bên cạnh liền chở gã về.

“Có thể là thấy con hay chạy tới nhà bọn họ, đám người kia sẽ không dám làm loạn”. Dù sao Tiếu lão đại cũng là người từng trải lăn lộn xã hội mấy chục năm rồi, chuyện gì chưa gặp qua chứ, liền chút chuyện ấy, suy nghĩ nguyên nhân kết quả một chút, thoáng cái liền khám ra bệnh liền.

“Vậy làm sao?”. Nhị thế tổ kia không quậy thì ông già gã sẽ không có cơ hội biểu hiện, còn làm sao làm cho nhà La Mông nợ nhân tình nhà bọn họ chứ?

“Như bây giờ cũng kém không nhiều lắm, nếu như người kêu La Mông kia thông minh, khẳng định sẽ mượn sức con”. Tiếu lão đại nhưng thật ra rất bình thản.

“Thì ra là như vậy!”. Lúc này Tiếu Thụ Lâm cuối cùng là có chút rõ ràng rồi, gã nói rồi mà, lúc học cao trung quan hệ của hai người họ lại không tốt, sao hiện tại đối gã tốt như vậy chứ, không cần tiền ăn sáng của gã không nói, còn cả ngày tặng cái này cái kia, thì ra là có mưu đồ.

Lúc này gã lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong tháng giêng có một ngày xe gã bị hư ở trên đường, anh em trong công ty lại đều đang rất bận, gã liền tự mình ngồi xe bánh mì đi trấn Thủy Ngưu lấy công cụ sửa xe, kết quả ở trên xe liền gặp được La Mông và chị cậu ta La Hồng Phượng, lúc ấy hai người bọn họ nói tới cái gì ——lúc ấy thật sự là nhắc tới Tiếu Thụ Lâm?

Đúng, liền là nói cái này, má nó, không ngờ chính mình đã sớm bị người lợi dụng qua mấy lần như thế, quả nhiên, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, liền La Mông tên tiểu nhân này, lại qua mười năm tám năm, cũng vẫn là không đổi được bản tính gian trá giảo hoạt.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiếu Thụ Lâm cũng không cảm thấy chính mình ăn không đồ nhà cậu ta, lấy đồ nhà cậu ta có cái gì áy náy, trong lòng còn nghĩ, cho dù lão tử ăn không nghèo cậu ta, thế nào cũng phải ăn tới trong lòng cậu ta chảy máu mới thôi.

Mà lúc này, người họ La năm đó gian trá giảo hoạt không thay đổi kia, đang hát hò đóng thùng nuôi ong.

Ông lão bán ong mật cho anh nói, thùng nuôi ong tốt nhất vẫn là tự mình làm, chọn cái loại không có mùi gỗ, tốt nhất là có thể rộng chút, đừng chắp ghép, bởi vì trong tổ ong sợ nhất sâu bò vào, nếu mùi không đúng ong mật cũng không thích ở.

La Mông nếm qua một hồi mật ong nhà mình, liền biết loại mật ong này rất tốt, cũng không biết Tiếu Thụ Lâm có thích loại mật ong này hay không.

Trong khoảng thời gian này, La Mông cảm thấy Tiếu Thụ Lâm người này chỗ nào cũng đều tốt, chỉ là rất khách sáo với anh, không thích lấy đồ của anh, còn muốn trả tiền cho anh, ấn như vậy tiếp tục, quan hệ của hai người bọn họ lúc nào mới có thể tiến thêm một bước chứ?

Ngay tại lúc La Mông đang buồn rầu vì chuyện này, bên Tiếu Thụ Lâm gọi điện thoại tới.

"Chuyện gì vậy?". Lúc này cũng không phải thời gian vắt sữa, Tiếu Thụ Lâm cũng không thể tới mua sữa, bình thường Tiếu Thụ Lâm không có việc gì thì luôn luôn không đi tìm anh.

"Mật ong của nhà cậu còn hay không?". Bên Tiếu Thụ Lâm hỏi.

"Còn có non nửa bình, làm sao, ăn rất ngon hả?". Trong lòng La Mông rất vui, quả nhiên, mấy thùng ong mật là nuôi đúng rồi.

"Còn có thể lại chia cho tôi một chút hay không?". Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

"Được chứ, cậu muốn bao nhiêu?". Trong lòng La Mông vô cùng vui vẻ.

"Liền cho tôi một chai đi, nhà cậu cũng không còn nhiều, chờ thu mật ong rồi, lại cho tôi nhiều thêm chút". Lúc này Tiếu Thụ Lâm chính là nửa điểm không khách sáo.

"Được, hôm nay tôi chia sẵn cho cậu, sáng sớm ngày mai cậu nhớ qua lấy". La Mông cúp điện thoại, cây búa nhỏ trên tay "bụp bụp bụp" đóng tới cũng có lực, còn mang theo tiết tấu nữa. Tiếu Thụ Lâm có thể chủ động tìm anh lấy đồ, đây là dấu hiệu quan hệ của hai người bọn họ tiến thêm một bước.

24. Chương 24: Tự Mình Mang Tô Đủ Phân Lượng

Gần đây việc buôn bán làm rất tốt, danh tiếng của mấy loại sản phẩm nhà La Mông liền đều vang dội, ngoại trừ sữa trâu và bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, trứng gà của nhà họ cũng rất có tiếng.

Cái này một khi có tiếng tăm rồi, ngày liền trôi qua không yên ả, hơn nữa người trên trấn Thủy Ngưu và mấy làng lân cận, rảnh rỗi liền thích tới nhà họ mua chút đồ. Trong nhà có người tới thì cũng không ổn lắm, ồn ào tới Lưu Xuân Lan cũng không thể đi ra ngoài tìm phụ nữ trong làng tán gẫu, ông La cũng không thể dắt trâu mang theo hai đứa cháu gái nơi nơi tản bộ.

Hôm nay lúc ăn cơm trưa, La Mông liền nói với người trong nhà, "Lát nữa nếu lại có người tới, mình đừng bán đồ cho họ".

Lưu Xuân Lan vừa nghe liền nóng nảy: "Vậy sao được? Người ta từ thật xa chạy tới nhà chúng ta, sao có thể để họ tay không trở về?".

"Nếu mẹ bán cho bọn họ, sau này người tới nhà chúng ta liền nhiều hơn, nghe con đi, sau này nếu lại có người tới, để tất cả bọn họ tới trong tiệm mua đi". Nhà bọn họ có cửa tiệm mà, cũng không phải không có cửa tiệm đâu chứ.

“Tiệm nhà chúng ta chính là rất sớm liền đóng cửa”. La Hồng Phượng nuốt một ngụm cơm, nhắc nhở em trai cô.

“Đóng cửa liền đại biểu đồ nhà chúng ta đã bán hết rồi, nếu bọn họ nếu muốn, ngày mai nhanh chân hơn”.

La Mông liền không thích những người đó, từ thật xa chạy tới nhà anh, mua chút đồ có đôi khi còn chưa đi, còn thích trò chuyện cùng Lưu Xuân Lan, thi thoảng tới một hai người thì không sao, coi như khách khứa mà tiếp đón, nhưng suốt ngày nếu như đều có người tới, nhà anh là nhà nông trồng trọt nuôi trâu, cũng không phải mở quán ăn, quán trà.

“Lời này làm sao nói ra khỏi miệng được chứ?”. Lưu Xuân Lan rất là bối rối, tuy rằng bà cũng biết có người tới nhà mình suốt ngày quả thật là không tốt, hiện tại cũng chỉ là chiếm dụng thời gian rãnh rỗi của bà, nhưng sau này người tới nếu càng nhiều, vậy bà làm sao còn có thời gian nghỉ xả hơi nữa chứ?

“Có gì không nói ra khỏi miệng được chứ, mọi người liền là không bỏ được sĩ diện hảo, trong lòng có bực bội còn phải nhịn. Dù sao để những người đó tới làng chúng ta, thật không phải chuyện cá nhân, liền là lái xe tới, hiện tại tới nhà chúng ta hơn phân nửa đều là lái xe tới, đường cái bên cạnh làng chúng ta, vốn một ngày liền có ba tới năm chiếc xe bánh mì chạy qua thôi, hiện giờ bao nhiêu xe chứ, về sau nếu lại nhiều thêm liền không hay đâu, làng chúng ta không ít con nít đâu”.

“À, nói tới con nít, hiện tại người xấu nhiều, chạy xe hơi, chạy như ăn cướp, tới lúc đó có chút người nếu nổi lên ý xấu, xách đứa bé liền ném lên xe, chỗ chúng ta lại không gắn cameras, tra lại tra không đến, vậy thật đúng là khóc cũng không có chỗ ngồi khóc”.

“Nới vớ vẩn gì đó, càng nói càng kỳ cục”. Ông La liếc mắt nhìn con trai ông một cái, vói đũa gắp hai miếng rau muối, rộp rộp nhai mấy cái, nói: “Dù sao để những người đó tới nhà chúng ta quả thật không phải chuyện cá nhân, sau này cũng đừng ở nhà bán đồ linh tinh nữa, nếu bà cảm thấy mất mặt, hai ngày này không có việc gì liền đi tránh mặt chút, tới nhà Tào Phượng Liên ngồi một chút đi”.

Nửa câu sau hiển nhiên là nói với Lưu Xuân Lan vợ ông, ông La tỏ thái độ, chuyện này liền coi như đã xác định rồi, sau này ngoại trừ người có giao tình, người khác không thân quen không báo trước liền tới nhà bọn họ, nhất định không bán đồ cho bọn họ.

Nói xong chuyện này, La Hồng Phượng cũng nói cô muốn tìm một người tới tiệm hỗ trợ, việc này mọi người tự nhiên không ý kiến, hiện tại tuy rằng thời gian buôn bán trong tiệm ngắn, nhưng mà lúc bận bịu quả thực liền giống như đánh giặc, nếu mỗi ngày đánh giặc, thời gian dù ngắn cũng làm người ta mệt mỏi, sớm nên thuê người hỗ trợ.

La Hồng Phượng nói cô muốn để Cao Tố Nữ tới đây hỗ trợ, sắc mặt của Lưu Xuân Lan và ông La liền đều không tốt lắm, đã ly hôn rồi, còn cùng người bên kia dây dưa không rõ làm gì? La Hồng Phương thấy sắc mặt cha mẹ không vui, liền nói chuyện của Cao Tố Nữ cùng bọn họ.

Cao Tố Nữ vốn tên là Cao Vọng Nam, là chị gái của chồng cũ của La Hồng Phượng, thời trẻ sau khi ông bà Cao sinh đứa con gái này, vẫn còn tâm tâm niệm niệm nghĩ muốn sinh con trai, nhưng vẫn không có động tĩnh gì, liền tại lúc bọn họ đều sắp phải chết tâm, bà Cao lại mang thai Cao Triển Bằng.

Cách bốn năm, rốt cục như nguyện sinh một thằng con trai, ông bà Cao tự nhiên là phải nâng niu đứa con này trong lòng bàn tay, đối con gái lớn liền kém. Ông bà Cao vốn không phải người khoan dung hiền lành, trong lòng có lệch lạc, trên hành vi liền làm càng quá đáng.

Cao Vọng Nam tốt nghiệp cao trung liền đi thành phố làm thuê, vài năm sau cô về nhà tự tách hộ khẩu của chính ra, lại đổi tên là Cao Tố Nữ, sau đó cũng rất ít khi lại về nhà, thi thoảng trở về một chuyến, cuối cùng cũng thường hay ầm ĩ tới tan rã trong không vui.

Quan hệ của La Hồng Phượng và Cao Tố Nữ vốn bình thường, hai người cũng không thân thiết, mấy tháng trước Cao Tố Nữ nghe nói La Hồng Phượng ly hôn, liền gọi điện thoại cho La Hồng Phượng, hỏi La Hồng Phượng sau này có tính toán gì, nếu như không có tính toán gì, liền đi thành phố cùng cô bày sạp bán quần áo, thu vào hai người chia đều, tuy rằng không kiếm được nhiều tiền, nhưng mà tốt xấu cũng có thể nuôi lớn hai đứa con gái.

Khi đó La Hồng Phượng vừa mới ly hôn, chính là lúc mê mang không có phương hướng, gánh nặng của hai đứa con gái lại đặt ở trên vai, trong lúc nhất thời cũng không biết đi con đường nào, điện thoại của Cao Tố Nữ đối cô mà nói không thể nghi ngờ là một cọng rơm cứu mạng. Chẳng qua sau đó La Mông nuôi trâu, cô mở tiệm ở trấn trên, chuyện này liền từ bỏ.

Hai ngày trước cô nghe một người bạn trong thành phố nói, Cao Tố Nữ bị bệnh, nhiều ngày cũng chưa thấy Cao Tố Nữ bày sạp. La Hồng Phượng liền gọi điện thoại cho Cao Tố Nữ, Cao Tố Nữ nói mình không sao, chỉ là dạ dày không tốt, khó chịu chút thôi.

Mấy ngày nay La Hồng Phượng suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là quyết định gọi Cao Tố Nữ tới trấn Thủy Ngưu, tuy rằng bản thân cô cũng không muốn liên quan cùng người bên kia, Cao Tố Nữ quan hệ kém ra sao cùng nhà bên kia, rốt cuộc cũng là con gái nhà bên đó.

Nhưng mà làm người không thể như vậy, không thể lạnh lùng như vậy, phải có lương tâm a, lúc cô có chuyện, Cao Tố Nữ không nói hai lời liền vươn tay giúp đỡ cô, bây giờ Cao Tố Nữ bị bệnh, sao cô có thể làm bộ không biết chứ?

Không khí trên trấn tốt, cuộc sống cũng quy luật, đồ ăn cũng sạch sẽ, rất thích hợp dưỡng thân thể. Cao Tố Nữ có thể hỗ trợ trong tiệm của cô trước, chờ dưỡng thân thể tốt rồi, tới lúc đó Cao Tố Nữ là muốn ở lại hay muốn tiếp tục đi ra ngoài bày sạp, lúc đó quyết sau.

La Hồng Phượng nói suy nghĩ của mình với Cao Tố Nữ, Cao Tố Nữ cũng đáp ứng rồi, nói rõ sáng sớm bắt xe tới đây, đại khái giữa trưa có thể tới trấn Thủy Ngưu.

Nghe xong lời nói của La Hồng Phượng thì Lưu Xuân Lan và ông La đều không có nói gì, trong lúc nhất thời không khí có chút gượng gạo.

"Vậy chị ấy tới đây thì ở đâu?". La Mông mở miệng phá vỡ sự im lặng.

"Cô ấy cũng không định ở nhà chúng ta, nói là thuê một căn phòng ở trấn trên".

"Thuê phòng đừng thuê tầng trên nhà người ta, lại phải xem sắc mặt người ta, tới khu nhà cũ xem đi, thuê cái nhà hai tầng cũng không đáng bao nhiêu tiền". Lưu Xuân Lan nói như vậy, chính là đã đồng ý chuyện này, ông La không lên tiếng, cơ bản cũng chính là ý tứ đồng ý.

Ngày hôm sau lúc Cao Tố Nữ tới, La Mông và La Hồng Phượng cùng đi bến xe đón cô ấy. Bộ dạng của Cao Tố Nữ người phụ nữ này có chút khác với phụ nữ địa phương của bọn họ, vừa cao lại gầy, khung xương to, tay dài chân dài, cả thân hình nhìn qua có chút trung tính, mặt nhưng thật ra rất nữ tính, nhưng mà cũng không thể nói là đẹp được.

La Mông cảm thấy người phụ nữ này nhìn qua không tồi, vừa gặp liền khiến người ta cảm thấy là cái loại hình đặc biệt chăm chỉ lại rất biết điều, còn có sự dẻo dai.

Ở khu nhà cũ tìm nhà cũng không khó, rất nhanh bọn họ tìm được một căn nhà hai tầng. Chủ nhà ra ngoài làm thuê, chưa tới tết sẽ không trở về, tầng trên tầng dưới đều dọn dẹp rất sạch sẽ.

Phòng đằng trước ở tầng trên là chủ nhà ở, phòng phía sau là con họ ở, Cao Tố Nữ tạm thời liền ở căn phòng đó, đồ làm bếp dưới lầu cũng rất đầy đủ, nhà vệ sinh cũng xây không tồi, hơn nữa giá cả cũng rất hợp lý, Cao Tố Nữ liền quyết định trước cứ ở lại đây.

Cao Tố Nữ tới cũng mang tới thay đổi mới cho tiệm của La Hồng Phượng, buổi sáng hôm nay La Mông có việc đi trấn trên một chuyến, lúc đi qua con đường trước trường tiểu học, liền nhìn đến rất nhiều người trong tay cầm cái tô xếp hàng ở cửa tiệm nhà anh, đội ngũ kéo dài hơn mười mét.

La Mông một đường đi qua, nhìn đến trong tay bọn họ có tô lớn tô bé, có người cầm cái hũ nhã nhặn chút thì cầm cà mèn (=cặp lồng), khí phách chút còn có bưng cái chậu, không thể không nói, đội ngũ này thật sự là khá đồ sộ.

La Mông đi tới trong tiệm, nhìn đến cửa tiệm đặt một cái bếp vừa thấp vừa lớn, trên bếp đặt chính là một nồi cháo bằng inox, lúc này trong trong nồi cháo còn bốc hơi nóng, bay ra mùi sữa nồng đậm.

Bên ngoài nồi cháo kia còn dán mấy chữ to màu đỏ, La Mông vừa nhìn nhịn không được liền cười rộ.

“Tự mình mang tô đủ phân lượng”.

Trách không được mỗi người xếp hàng này trong tay đều bưng tô, cảm tình đều là hướng về phía bachữ “đủ phân lượng” này tới.

“Dì muốn mua bao nhiêu?”. Lúc này một người khách đằng trước mới vừa đi, một người đằng sau bưng chậu liền tiến lên, lúc này Cao Tố Nữ đang mặc tạp dề đội mũ vải, vung muôi múc cháo cho người khác đằng sau.

“Mười tệ”. Dì kia nói: “Cháu múc nhiều một chút, nhà dì nhiều người”.

“Dạ, cho dì thêm một muôi”. Cao Tố Nữ sau khi múc năm muôi, lại múc thêm một muôi đầy vào cái chậu kia.

“Ôi, thật tốt”. Dì kia cực kỳ cao hứng trả tiền, bưng một chậu cháo xuyên qua ngõ ngách đi về nhà.

“Sao còn nấu cháo nữa?”. Thấy khách trước cửa tiệm thật nhiều, La Mông liền nhân tiện đi qua giúp một tay.

“Không phải nói sữa trâu không đủ bán hay sao, chị sớm muốn nấu cháo rồi, chỉ là một người không làm xuể, vừa bán bánh bao lại bán cháo, làm sao làm được chứ”. Hôm nay La Hồng Phượng cũng là làm tới vô cùng hăng say.

“Rất sớm liền phải thức dậy nấu cháo phải không?”. La Mông lại hỏi.

“Chị nói muốn hỗ trợ, Tố Nữ cô ấy không cho chị làm, nói có mấy cái bếp thôi mà, cô ấy trong một giờ có thể nấu cháo xong rồi”. La Hồng Phượng nói.

“Cậu tới làm gì, trong nhà không phải còn làm bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh sao? Buổi tối hôm qua chị ngâm gạo rồi, sáng sớm ba giờ rưỡi thức dậy, bốn giờ rưỡi liền nấu xong cháo rồi. Hơn nữa, làng cậu liền thoải mái, sáng sớm ba bốn giờ, nơi nơi đều im ắng, không khí cũng tốt, chị một mình nhóm lửa nấu cháo, cảm giác thật nhàn nhã”.

Theo lời này của Cao Tố Nữ, La Mông và La Hồng Phượng đều cảm giác được cô ấy quả thật là rất hưởng thụ cuộc sống của trấn trên này, cũng không lo lắng cho cô ấy nữa, chỉ cần đừng mệt nhọc quá độ, vận động thích hợp và cuộc sống quy luật đối thân thể kỳ thật vẫn là rất có ích.

Hơn nữa, cháo sữa nhà bọn họ thật đúng là được hoan nghênh, vốn bán sữa trâu, trấn trên có thể uống liền không được mấy người, hiện tại nấu mấy nồi cháo sữa, rất nhiều người buổi sáng liền đều có thể ăn được cháo của nhà bọn họ, nếu lại bỏ thêm mấy quả trứng gà nhà bọn họ vào trong cháo, mùi vị kia, ngon biết bao nhiêu.

Tuyên truyền “Tự mình mang tô đủ phân lượng” trước tiệm nhà bọn họ của La Hồng Phượng, cũng trở thành lưu truyền rộng rãi ở trên trấn, vốn mọi người trong trấn trên của bọn họ quen dùng túi nhựa, tuy rằng đều biết túi nhựa không an toàn, nhưng mà rất tiện lợi, hơn nữa bưng cái tô trên đường có vẻ rất ngu đần, sẽ không ai làm như vậy.

Lúc này trong tiệm La Hồng Phượng vừa tuyên truyền như vậy, rất nhiều ông lão bà lão liền bưng tô đi ra trước, đám người này thấy tự mình mang tô tới, phân lượng kia quả thực có thể nhiều hơn non nửa, sau đó người mang tô dần dần liền nhiều hơn.

Lức mới đầu còn có chút ngại ngùng, liền chọn tô đẹp lấy ra dùng, thời gian dài trôi qua, liền không so đo nhiều như vậy, chuyên môn chọn cái lớn, không phỏng tay, xấu chút cũng không sao cả. Bưng một chậu cháo đi ở trên đường cái người tới người đi cũng không cảm thấy được mất tự nhiên, bởi vì rất nhiều người trấn Thủy Ngưu đều làm như vậy, kiến quái bất quái* rồi.

*kiến quái bất quái: không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

25. Chương 25: Mật Hoa Cẩu Kỷ, Rượu Cẩu Kỷ

"Chú La Mông, hiện tại sâu càng ngày càng khó bắt". Một buổi sáng sớm ngày cuối tuần, La Văn Phong tìm La Mông oán giận gần đây sữa trâu thật sự là càng ngày càng khó lấy rồi.

"Sao lại khó bắt?". La Mông ngẫm nghĩ, gần đây sâu trên núi hình như là ít một chút.

"Chú không thấy mảnh núi này gần đây không ít chim chóc bay lại đây, chim én chim sẽ gì đó, sâu đều sắp bị chúng nó ăn sạch rồi". Gần đây La Văn Phong đều vô cùng ghét đám chim nhỏ này, còn kém làm ná đi bắn chúng nó, đáng tiếc thầy cô bọn nó kiên quyết muốn bọn nó bảo vệ loài chim, không cho bắn.

"Chậc, ăn liền ăn đi". Cứ như vậy, gà nhà La Mông nhưng thật ra thiếu một món ăn ngon.

"Vậy sữa trâu của bọn cháu làm sao đây?". La Văn Phong nóng nảy.

"Sữa trâu à……". La Mông suy nghĩ một chút, "Vậy hái cẩu kỷ đi".

Gần đây anh nhìn đến cây cẩu kỷ nhà mình, không ít cây đều đã mọc ra trái xanh rồi, còn có chút trái chín sớm một chút, hai ngày nay đều đã muốn chín đỏ rồi. Nhưng mà nó lại be bé, loại giống cẩu kỷ này chính là như vậy, be bé liền chín rồi, một năm có thể hái bảy lần, có thể liền từ mùa xuân hái tới mùa thu.

"Mấy trái cây mới mọc nhà chú ấy hả?". La Văn Phong vẫn không vui.

"Vậy cháu vẫn là bắt sâu đi". La Mông cười hắc hắc, căn bản không để ý tới nó.

"Vậy cẩu kỷ, hái về tính như thế nào?'. Nhóc thối này rất nhanh lại thỏa hiệp.

"Hiện tại có ít, cháu hái một cân (=1/2 kg)về, chú liền cho cháu đổi một chai sữa, chờ về sau có nhiều thì chú liền tăng giá".

"Hứ, ông chú keo kiệt". La Văn Phong lau mũi một cái, liền lao đầu đi ra ngoài làm việc.

"Đừng làm rụng hoa cẩu kỷ đó". La Mông hô lớn với bọn nhóc con, không thèm để trong lòng câu nói lúc nãy của thằng nhóc này, keo kiệt liền keo kiệt đi, dù sao keo kiệt cũng không phạm pháp.

Mới đầu La Mông còn tưởng rằng đám cẩu kỷ nhà mình hiện tại chín còn quá ít, tìm cả rừng cẩu kỷ nếu có thể hái hai mươi cân cẩu kỷ liền coi như không tệ rồi.

Không nghĩ tới đám nít ranh này bận việc một ngày, thế nhưng hái về cho anh tràn đầy hai sọt lớn, chập tối La Mông chạy tới mảnh rừng kia vừa nhìn, hái tới sạch sẽ nha, phóng mắt nhìn qua, một trái cây chín đỏ tìm khắp không thấy.

Nói tới đám bé trai bé gái trong làng, gần đây qua ngày cũng rất đắc ý, bắt sâu cho nhà La Mông, chính mình mỗi ngày đều có thể uống sữa trâu không nói, thi thoảng còn có thể mang về nhà một hai chai.

Mỗi ngày uống sữa trâu, nhóm bé con này dinh dưỡng đầy đủ, sắc mặt cũng tốt, ban đầu còn có mấy đứa bộ dạng giống như khỉ ốm, hiện giờ mặt khỉ kia cũng dần dần tròn trịa rồi. Người nhà nhìn thấy cũng là vui mừng, trước đó còn có mấy người không bằng lòng cho con nhà mình chạy rong trên núi lắm, lúc này cũng liền đều không nói gì nữa.

La Mông mang đám cẩu kỷ này về nhà, dùng nước có tính kiềm rửa qua, lại đặt ở sân sau phơi trong bóng mát một ngày, sau đó mới đem phơi nắng dưới mặt trời.

Cẩu kỷ này cũng không dễ hầu hạ, nắng quá nó biến đen, dính mưa, sương sớm nó cũng muốn biến đen. Lúc phơi nắng còn không thể trở tới trở lui, buổi tối không thể quẳng chúng vào trong sọt, chỉ có thể mang một đám mành trúc ra che, thứ này càng phơi nắng càng mềm, nếu như mình lật nó lại,mười có chín trái sẽ hư.

Đúng lúc hai ngày này chính là cuối tháng, ba trường cao trung trong thị trấn cũng đều đúng lúc thanh toán tiền hàng, La Mông lấy tiền, về nhà trước phát lương cho mấy người làm trong nhà.

Thông qua một đoạn thời gian này quan sát, La Mông cảm thấy thằng nhóc La Tiến Hỉ này làm việc quả thật rất được, người cũng thật thà, sẽ không trộm vặt gian trá, giở thủ đoạn, mỗi ngày quét dọn chuồng

trâu vắt sữa, cho gà ăn nhặt trứng gà, còn muốn cùng La Mông cùng nhau chọn phân trâu, La Mông không cho làm, đang là thời điểm phát triển thân thể, đừng để lưng bị oằn.

La Mông phát tiền lương hơn mười ngày công cho nó, thông báo cho nó, nói mùng một tháng sau bắt đầu tính lương cho nó, sau này liền ấn một ngàn sáu tính.

Về phần Tào Phượng Liên và Ngô Đông Mai, lúc trước lúc vừa mới bắt đầu làm bánh bao, không nghĩ tới sẽ mệt như vậy, lại chỉ có một lát buổi chiều và mấy giờ làm việc buổi sáng, lại kết hợp mức lương của địa phương bọn họ, tiền công này liền trả có chút thấp.

Hiện giờ mỗi ngày làm bánh bao nhiều, cho dù La Mông mua máy nhào bột giảm bớt lượng lao động chân tay của các cô, nhưng mà công việc vẫn là không nhẹ. Đặc biệt ngày cuối tuần Bao Đại Hoa và Trần Sung Toàn sẽ lấy hàng toàn bộ của một tuần trong một lần, hiện tại hai bên làm ăn của bọn họ đều tốt, số lượng cũng liền lớn, có đôi khi chỉ là hấp bánh bao đều phải hấp tới buổi chiều hôm đó, ngày hôm trước công tác nhào bột cũng không nhẹ, La Mông liền tăng tiền lương của hai người này tới một ngàn sáu.

Còn có một đoạn thời gian trước Ngô Đông Mai và La Toàn Quý đều giúp khai khẩn núi lấy đất trồng trọt, La Mông tự nhiên cũng không có thể không trả công, hai người mỗi người cho một ngàn năm trăm tệ tiền thưởng, chỗ nhà anh nếu thuê người, một ngày cũng chính là 50 tệ, Ngô Đông Mai làm chưa đủ một tháng, La Mông cũng ấn một tháng trả công cho cô.

Tào Tào Phượng Liên, Ngô Đông Mai, còn có cha con La Toàn Quý, nhận được tiền công đều rất cao hứng, bọn họ ở trong làng không cần đi bên ngoài, ở tại nhà mình, còn có thể có thời gian thu dọn một chút ruộng đất nhà mình, ngoài ra còn có thể kiếm hơn một ngàn tệ, cũng đã xem như rất không tồi rồi, cho dù tới lò gạch đi vác gạch, mệt chết mệt sống, một ngày cũng liền năm sáu mươi tệthôi.

Số tiền này cơ bản cũng phù hợp mức lương ở bản địa của bọn họ, cao nữa liền có chút gây chú ý rồi.

Ngoài ra La Mông còn dặn dò riêng cùng La Toàn Quý một chút, tiền lương của La Tiến Hỉ nhà ông ấy, cũng đừng nói cho người khác biết, đặc biệt Tào Phượng Liên và Ngô Đông Mai, nếu hai người này hỏi, phải trả lời không nhiều lắm là được.

La Toàn Quý người này thành thật quá, La Mông lo lắng ông bị người ta vừa hỏi liền phun ra hết, nếu biết anh trả cho đứa con câm điếc của ông một ngàn sáu một tháng, nói không chừng tới lúc đó Tào Phượng Liên và Ngô Đông Mai liền cảm thấy tiền lương của chính mình thấp.

La Mông là cho rằng thời gian một ngày làm việc của cha con bọn họ dài, tuy rằng La Tiến Hỉ tuổi còn nhỏ, nhưng mà làm việc cũng không ít, trả tiền như vậy là đúng, sau này anh còn muốn trả thêm kìa. Nhưng mà người khác không nghĩ như vậy, hơn nữa cũng vì thanh danh bên ngoài của chính anh, có chút lời truyền ra ngoài, liền rất khó nghe rồi, tới lúc đó còn không biết muốn truyền ra lời thô tục bỉ bựa cỡ nào đâu.

Chờ xử lí chuyện tiền lương xong, mấy ngày hôm trước La Mông phơi nắng cẩu kỷ không sai biệt lắm, cũng tốt rồi, một đám cẩu kỷ này phơi nắng xong, tự nhiên vẫn là không thể thiếu phần của Tiếu Thụ Lâm.

Sáng sớm La Mông giúp Tiếu Thụ Lâm bê hàng lên xe, lại đặt một túi lớn rau cải cúc lên xe của Tiếu Thụ Lâm, mới nãy lúc anh vắt sữa xong thuận tiện hái chút, sau đó lại đưa cho Tiếu Thụ Lâm một cái chai bằng nhôm.

"Là gì?". Gần đây Tiếu Thụ Lâm nhận đồ của La Mông cũng đã thuận tay rồi, cầm lấy cái chai lắc lắc, nghe được bên trong vang lên sàn sạt, hình như là hoa quả khô, có kinh nghiệm phía trước, Tiếu Thụ Lâm biết bên trong đựng thứ gì đó khẳng định cũng kém không được.

"Cẩu kỷ, anh nếm thử một chút".

"Ừ". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, lái xe rời khỏi.

Gã mới vừa chạy xe cách làng Đại Loan không xa lắm, tìm chỗ dừng xe, mở ra cái chai nhôm La Mông đưa cho gã, lấy một trái cẩu kỷ quẳng vô miệng, nhai một chút, miệng đầy mùi trái cây, có chút đắng có chút ngọt, ăn tới khiến người ta không muốn ngừng.

Tiếu Thụ Lâm có thứ tốt, tự nhiên không quên phần Tiếu lão đại cha gã, gã chia nửa chai cẩu kỷ đặt ở trên bàn trà phòng khách của nhà mình, để Tiếu lão đại lúc rãnh rỗi nhai mấy cái, có lợi đối thân thể.

Đại khái qua một tuần, hôm nay Tiếu Thụ Lâm bởi vì quên đồ, ngay tại thời gian đi làm trở về nhà một chuyến, kết quả vừa vào cửa, đã ngửi thấy một mùi rượu, Tiếu Thụ Lâm lục tung khắp nơi, liền từ phía sau góc bếp trong phòng bếp lôi ra một cái chai rượu, rượu trong chai đã vơi hơn phân nửa, bên trong còn ngâm cẩu kỷ đỏ au.

"Gần đây thân thể rất tốt, uống chút cũng không sao". Tiếu lão đại nhếch miệng, trên mặt rõ ràng mang vẻ lấy lòng.

"Cha ngại chính mình sống rất thoải mái?". Tiếu Thụ Lâm lúc bé liền dám nổi điên với cha gã, hiện giờ trưởng thành lại càng không sợ.

"Sao lại ăn nói với cha mày như vậy hả?". Tiếu lão đại ngoài mạnh trong yếu.

"Đi, tới bệnh viện kiểm tra mộtcái". Tiếu Thụ Lâm không để uy phong của cha gã vào trong mắt.

"Đi bệnh viện gì chứ? Đều nói không sao, không đi". Tiếu lão đại ghét nhất tới bệnh viện, đời này ông ghét nhất chính là bị người mặc áo blouse trắng, hôm nay nói ông bộ phận này hỏng, ngày mai nói công năng bộ phận kia của ông kém, nói tới thân thể ông giống như lập tức sẽ quá thời hạn báo hỏng.

Đáng tiếc cuối cùng Tiếu lão đại cũng không có thể chống lại con ông, bị kéo đi bệnh viện, mấy bác sĩ chủ nhiệm trong bệnh viện huyện đều quen Tiếu lão đại, người này coi như là khách quen lâu năm của chỗ bọn họ.

"Không tồi, gần đây không uống rượu hả, các phương diện trạng thái thân thể đều rất tốt, tiếp tục duy trì là được". Một nam bác sĩ gần năm mươi tuổi kiểm tra cho Tiếu lão đại, nói: "Sớm bảo ông cai rượu rồi, ông xem, vừa cai rượu, huyết áp liền xuống rồi này".

"Con xem, cha đã nói không sao rồi, thân thể của chính mình cha tự biết mà, uống rượu này đối thân thể được không, trong lòng cha còn không biết hay sao?". Mới vừa ra khỏi bệnh viện, Tiếu lão đại bắt đầu nổ vang trời, vũa nãy trên đường ông tới bệnh viện cũng không có loại tự tin này.

"Dù sao cha nên uống ít thôi". Tiếu Thụ Lâm qua loa lên tiếng.

Lúc này Tiếu Thụ Lâm cũng không hiểu nỗi, ông già gã trước đó đo huyết áp còn rất cao mà, bây giờ hạ xuống rồi? Chẳng lẽ nửa chai rượu cẩu kỷ kia còn có thể hạ huyết áp sao? Đồ La Mông cho tốt thế nào, cũng chỉ là mùi vị ngon chút thôi, chẳng lẽ còn là thuốc tiên chữa bách bệnh sao?

Tiếu Thụ Lâm hoàn toàn bị làm mơ hồ rồi, vốn gã liền không thông thạo mấy thứ này lắm, nếu không phải hai năm nay thân thể Tiếu lão đại không tốt, bị bất đắc dĩ học một chút, gã mới không quan tâm thứ nào đối thân thể tốt, thứ nào không tốt đối thân thể đâu. Nhưng mà nếu huyết áp không cao, uống rượu kia đại khái chính là không sao, về phần mười vạn câu hỏi vì sao gì đó, gã liền lười đi truy cứu.

Hai cha con về tới nhà, liền nhìn đến cửa nhà mình rộng mở, khẳng định lại là có người nào lại đây rồi. Nhà gã dùng cái chìa khóa để ở dưới chậu hoa ở trong sân, thường xuyên qua lại, có mấy người đều biết việc này, đủ hạng người trong thị trấn đều biết Tiếu lão đại, cũng không ai dám động chạm trên đầu Thái Tuế gia.

Tiếu Thụ Lâm đi vào nhà trước, nhìn đến Cung Bạch Kì đang ngồi ở trên sô pha nhà bọn họ nhâm nhi, trên bàn trà đặt rõ ràng chính là nửa chai rượu cẩu kỷ mà Tiếu lão đại uống còn lại, nhưng mà lúc này cũng không còn tới nửa chai rồi, một bên còn đặt chai mật hoa cẩu kỷ bảo bối của nhà bọn họ.

Cung Bạch Kì thấy hai cha con bọn họ đã trở lại, còn oán giận nói với hai người này, "Hai người cũng quá đáng lắm, có thứ tốt cũng không gọi tôi lại đây thưởng thức".

"Ông uống bao nhiêu rồi?". Tiếu lão đại theo sau vào nhà, cũng nhìn đến Cung Bạch Kì đang uống rượu của ông, ánh mắt trừng lớn như chuông đồng.

Lúc này Cung Bạch Kì hình như uống nhiều rồi, chỉ thấy ông ta rung đùi đắc ý nói: "Mật hoa cẩu kỷ, rượu cẩu kỷ, thật khiến người ta càng uống càng nghĩ muốn".

26. Chương 26: Không Thiếu Tiền Cũng Thịt Đau

Tiếu lão Đại ôm cai chai rượu cẩu kỷ chỉ còn lại có ít lên lầu, một hồi lâu người mới xuống lần nữa, lần này không biết lại giấu chỗ nào rồi, trừ khi Tiếu Thụ Lâm lại lục tung khắp nơi một lần, bằng không ai cũng đừng nghĩ tìm ra nó.

"Ông già keo kiệt này! Cùng lắm thì mấy ngày nữa mua hai chai thường cho ông là được". Cung Bạch Kì nhìn sắc mặt kia của Tiếu Lão đại, giống như nếu không niệm giao tình mấy chục năm của bọn họ, lúc này liền đuổi người rồi.

"Lại mua hai chai? Nói ra thật dễ dàng, ông đi mua hai chai về cho tôi nhìn một cái đi?". Sự đau lòng của Tiếu lão đại lúc này còn không có bớt chút nào đâu.

"Sao, rất khó mua hả?". Cung Bạch Kì còn muốn mua mấy chai chính mình uống, thứ tốt a, mắc một chút cũng được.

"Người ta không bán". Tiếu lão đại hừ hừ nói.

"Ai vậy? Ở địa phương này của chúng ta, còn có ai dám không nể mặt Tiếu lão đại ông chứ?". Lời này của Cung Bạch Kì, lại có chút ý tứ vui sướng khi người gặp họa.

"Người ta không bán tôi còn có thể tới đó cướp sao?". Nói lời này, khi ông là lưu manh cướp giật à?

"Rốt cuộc là ai vậy?". Cung Bạch Kì thật sự rất tò mò.

"Ông có biết [Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm] bên trấn Thủy Ngưu hay không?".

"Biết chứ, người trẻ tuổi đó trước kia còn cùng Thụ Lâm tới chỗ tôi xem qua chó con mà". Hiện tại tiếng tăm của "Đại Thủy Ngưu" ở trong huyện bọn họ cũng lớn, Cung Bạch Kì cũng là sau này mới liên hệ nó cùng La Mông.

"Chính là bọn họ trồng cẩu kỷ nuôi ong, nghe nói vừa mới bắt đầu nuôi, sản lượng rất ít, tôi để Thụ Lâm tới hỏi, người ta nói có đồ ngon liền để chính mình ăn, không bán". Nói đến việc này, Tiếu lão đại cũng rất là buồn bực.

"Hắc! Thằng nhóc này!". Liền dám nói những lời này với ông, liền chọc tới tính khí của Cung Bạch Kì. "Đi, tôi sẽ đi tới chỗ cậu ta".

"Hôm nay?".

"Không phải hôm nay còn chờ hôm nào hả?". Lúc này Cung bạch Kì uống được chút rượu ngon, tâm tình vô cùng sàng khoái, cảm xúc cũng khá phấn khởi, nói gió liền là mưa. (nói là làm luôn)

Hai người ngồi xe của Tiếu Thụ Lâm đi tới ngọn núi của nhà La Mông, lúc bọn họ tới, La Mông đang gánh một gánh phân trâu lên núi, anh bao vùng núi này diện tích lớn, chỉ làm đất màu mỡ cũng là một công trình lớn, muốn một sớm một chiều chu toàn đó là không có khả năng, chỉ có thể cần cù không ngừng ngày làm đêm nghỉ.

Nhận được điện thoại của Tiếu Thụ Lâm, La Mông bỏ gánh phân xuống đi xuống núi, Tiếu Thụ Lâm cũng không nói với anh còn có những người khác tới, La Mông chạy tới gần chuồng trâu vừa nhìn, còn có hai ông chú, lúc này đều cúi người cúi đầu đang hái rau tại đất trồng rau.

Khiến cho La Tiến Hỉ đứng ở một bên cản cũng không được, không ngăn cản cũng không được, liền nhìn chằm chằm bọn họ, nhìn thấy La Mông trở về, coi như trút được gánh nặng, vội vàng chỉ chỉ đất trồng rau, tỏ vẻ có người hái rau nhà La Mông.

Từ mấy ngày hôm trước La Mông trả tiền lương cho nó, thằng nhóc này làm việc liền để tâm nhiều hơn, giống như sợ chính mình làm việc không đủ một ngàn sáu trăm đồng. La Mông vỗ vỗ bờ vai của nó, tỏ vẻ không có việc gì, bảo nó đi làm việc của chính mình đi.

"Thằng nhóc này làm sao vậy?". Cung Bạch Kì vừa nhìn, liền nhìn ra La Tiến Hỉ có điểm không thích hợp.

"Chỉ là không nói chuyện được". La Mông cười cười, lại nhìn nhìn một ông chú đi cùng Cung Bạch Kì, Tiếu Thụ Lâm cùng nhau tới, bộ dáng năm sáu mươi tuổi, ngũ quan kia, thân hình kia, vừa nhìn chính là cha của Tiếu Thụ Lâm, cũng chính là Tiếu lão đại tiếng tăm vang dội trong huyện của bọn họ.

Trong lòng La Mông lập tức căng như dây đàn, đây chính là lần đầu gặp mặt phụ huynh, phải làm cho nhà người ta lưu lại ấn tượng tốt mới được.

"Mấy con chó con của cậu nuôi không tệ a". Cung Bạch Kì bên cạnh liền nói.

La Mông theo ánh mắt của ông ta nhìn qua, liền nhìn đến Nhị Lang đang dẫn bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc nô đùa, từ lúc một lần bị một con trâu nước lớn đuổi theo, sau đó thằng nhóc Nhị Lang này cũng học ngoan, không có việc gì liền ở trên núi chơi, cũng không tới trong làng đi lăng quăng nữa.

Lúc này miệng Nhị Lang ngậm con chồn nhồi bông chạy ở phía trước, bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc liền gâu gâu ở phía sau đuổi theo, lúc thì ngậm cái đuôi của Nhị Lang, lúc thì cắn chân trâu của Nhị Lang, chơi vui tới quên trời quên đất, tung ta tung tăng liền chạy qua chỗ La Mông.

"Hắc! Đừng đạp nát cây dưa leo non của tao!". La Mông sốt ruột, liền hắng giọng quát lên.

Mấy con vật trên núi nghe đến thanh âm của La Mông, liền lục tục ngừng lại, đứng ở trên núi nhìn xuống dưới, nhìn đến La Mông giơ tay chỉ chỉ hướng núi hoang bên kia, biết là muốn để chúng nó đi chỗ đó, vì thế liền đổi hướng tung tăng đi bên núi hoang kia.

Phải biết rằng La Mông tức giận hậu quả chính là rất nghiêm trọng, tới lúc đó sữa trâu canh xương và vân vân cũng đừng nghĩ nữa, ngay cả nước linh tuyền đều có thể ngừng cấp cho bọn nó.

"Mấy con chó này nuôi thật không sai". Cung Bạch Kì lại một lần nữa phát ra tán thưởng, "Có phải cậu đút chúng nó ăn thực phẩm tốt gì hay không?".

"Canh xương, sữa trâu đều cho không ít, ban đêm còn đánh nhau cùng chồn, ngày này qua ngày khác, nhìn qua liền khỏe mạnh". Trong khoảng thời gian này biến hóa của mấy con chó con này quả thật rất lớn, to lớn không nói, động tác cũng nhanh nhẹn, còn thông minh, có thể coi như thông nhân tính. (= hiểu tiếng người, nói gì cũng biết, nghe lời)

"Đánh nhau kiểu gì?". Vừa nghe nói mấy con chó con này còn có thể đánh nhau cùng chồn, Cung Bạch Kì cũng liền nổi hứng thú lên.

"Lúc mới đầu thì thua, gần đây rất tốt, mấy ngày cũng không có gà bị cắn chết".

"Được như vậy là tốt rồi, bọn chồn kia rất lợi hại, nếu kéo bè kéo cánh đi ra hoạt động, bình thường chó đều không đối phó được chúng nó".

Hồi đó lúc mấy con chó con này ở chỗ ông, Cung Bạch Kì cũng chính là cảm thấy nhìn qua coi như linh khí, nói thật là giống rất tốt, dù như vậy cũng không có giá, hiện giờ lại thay đổi lớn rồi, rơi vào trong tay người chân chính thạo việc, giá cả sẽ không thấp so với những danh khuyển (giống chó có tiếng) kia.

"Chú chính là cha của Tiếu Thụ Lâm phải không ạ?". La Mông xoay người nói chuyện cùng Tiếu lão đại.

"Đúng vậy, là tôi". Tiếu lão đại khẽ cười cười, gật gật đầu, tốt xấu cũng là lão đại nhiều năm rồi, điệu bộ cũng khá chuẩn mực, chỉ tiếc bị đám rau cải cúc trong tay làm mất hình tượng một chút.

"Hôm nay mọi người tới đây có việc gì sao?". La Mông mặt mang mỉm cười, đúng mực, vừa nhìn chính là dáng vẻ thanh nhiên tốt thời đại mới.

"Liền do ông bạn này của tôi, nói với ông ấy mật ong nhà cậu không bán, ông ấy còn không tin, nói muốn tới tìm cậu hỏi một chút". Tiếu lão đại thuận tay liền quăng cái nón tham ăn cho Cung Bạch Kì đội.

"Hài, lần tới nếu mọi người muốn ăn mật ong, để Tiếu Thụ Lâm nói một tiếng là được rồi"."

"Nếu cậu không thu tiền, tôi cũng cũng thể cứ lấy không đồ của cậu". Đây cũng là tâm bệnh của Tiếu lão đại, cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn*, không trả tiền sao được? Trả tiền ông mới có thể ăn tới vui sướng a.

*cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

"Vậy nếu chú muốn trả tiền thì trả một ít là được rồi". La Mông nói xong liền dẫn bọn họ tới trong sân nhà mình, lúc này trong nhà đúng lúc không có ai. Hôm nay La Hồng Phượng dẫn hai con gái và Cao Tố Nữ đi dạo phố, gần đây chuyển mùa rồi, mua thêm mấy bộ đồ cho hai đứa con gái. Lưu Xuân Lan và ông La cũng không ở nhà, đại khái là đang bận rộn trong ruộng rồi, nhà bọn họ ngoại trừ khối núi kia của La Mông, vốn cũng có đất, hiện giờ cũng đang trồng trọt.

La Mông dẫn bọn họ vào nhà, lấy một cái bình gốm từ góc tường ra, dùng chai sữa trâu có sẵn trong nhà chia cho hai người kia mỗi người hai chai mật ong, "Đúng lúc hôm qua mới lấy mật xong, hai chú cũng tiện thể mang chút về thưởng thức".

"Cẩu kỷ còn hay không?". Chai rượu cẩu kỷ trong nhà Tiếu lão đại chính là uống sắp hết rồi.

"Đang phơi nắng, lúc này chưa thu được, đợi hai ngày nữa, tới lúc đó cháu bảo Tiếu Thụ Lâm mang về cho chú". Từ sau khi phơi nắng cẩu kỷ qua một lần, La Mông liền biết xử lý thứ này rất tốn công, hiện giờ nhìn đến trái chín trong rừng cẩu kỷ không nhiều lắm, anh sẽ không hái, chờ tích nhiều một chút hái về cùng xử lý, bớt việc.

Tiếu lão đại cầm mật ong, liền nhét mấy tờ đỏ (1 tờ =100 tệ) vào trong tay La Mông, lúc này La Mông sẽ không lại từ chối, cười tủm tỉm cầm lấy.

Cung Bạch Kì lại hỏi La Mông, nếu muốn mua mật ong này nhiều một chút, giá tính như thế nào?

Mới đầu La Mông nói với Cung Bạch Kì là không bán, nếu bán La Mông cũng không muốn bán cho Cung Bạch Kì, người này rất thân quen, không tốt hạ dao nhỏ a (= chặt chém). Nhưng mà Cung Bạch Kì người này cũng là khá khó chơi, nói hơn nói thiệt mãi, cuối cùng La Mông đành phải đồng ý bán cho ông ta một chút.

"Vậy cậu nói liền một chai nhỏ này, định bán bao nhiêu tiền?". Cung Bạch Kì đã định chủ ý rồi, mật ong nhà La Mông tốt, là thứ rất tốt có thể tình cờ gặp được mà không thể truy cầu, cầm biếu tặng đó là vô cùng có thể diện, cho dù mắc một chút, ông cũng chấp nhận.

"Một ngàn". La Mông trả lời.

"Gì?". Bạch Kì còn cho là chính mình nghe nhầm.

"Nếu chú muốn mua thêm, một chai này liền một ngàn tệ". Cho dù giọng Cung Bạch Kì rống rất lớn, La Mông cũng không có chút ý tứ sửa miệng, đây là lần mua bán đầu tiên, nếu anh bán giá rẻ, sau này muốn tăng giá liền khó rồi.

"Mới nãy lão Tiếu mới đưa cậu bao nhiêu tiền, cũng chưa tới một ngàn chứ?". Cung Bạch Kì mặc kệ, "Đây không phải cậu đối đãi phân biệt sao?".

"Vậy chứng minh thể diện của ông không lớn bằng tôi". Tiếu lão đại nói xong liền cười ha ha.

La Mông cũng cười cười theo, nói: "Mật ong này của cháu vốn là không định bán, nếu hai chú muốn một mình mình ăn, một chai hai chai cháu sao có thể lấy tiền của hai chú chứ, cái khác không nói, chính là xem mặt mũi của Tiếu Thụ Lâm, cháu cũng không thể làm như vậy, lúc bọn cháu học cao trung vẫn là bạn học cùng lớp mà".

Tiếu Thụ Lâm bên cạnh nghe xong lời này, mũi hếnh lên trời, trong lòng lại nói, tôi có mặt mũi cái rắm, còn không phải xem mặt mũi cha tôi sao.

Cung Bạch Kì thịt đau là thịt đau, rốt cuộc vẫn là lấy ra năm ngàn tệ mua năm chai mật ong, La Mông thấy bộ dạng thịt đau kia của ông ta, liền tặng thêm cho ông ta một chai. Sau khi Cung Bạch Kì mua mật ong còn luôn mãi dặn dò, bảo La Mông phơi đám cẩu kỷ kia xong, cũng chừa lại cho ông ta mấy cân.

Thật ra mà nói, một chai một ngàn tệ tiền bán mật ong này, La Mông là nửa điểm cũng không cảm thấy thẹn. Không nói mật hoa cẩu kỷ này khó có bao nhiêu, nhà bọn họ nuôi ong còn không đút qua chút xíu đường trắng nào, hoàn toàn tinh khiết thiên nhiên, liền nói nước linh tuyền kia chính là bảo bối vô giá.

Dù sao mật ong này là không bán cho giới bình dân được, nếu như muốn bán giá cao. La Mông liền bán bọn nó cho tầng lớp thượng lưu, năm trăm hay một ngàn tệ, đối người thật sự có tiền mà nói không khác

biệt bao nhiêu hết? Người này ăn không nổi, tự nhiên sẽ có người khác có tiền ăn nổi.

Sau đó, Tiếu lão đại lại nói với La Mông, hiện tại tuy rằng La Mông bao vùng núi kia, nhưng mà còn chưa có cái tên tử tế nào, đúng lúc ông quen biết một người làm bia đá, tới lúc đó nói chuyện một chút cùng người kia, giúp La Mông làm một cái, hỏi La Mông định đặt tên gì.

La Mông suy nghĩ một chút, liền nói kêu "Ngưu Vương trang".

La Mông bảo bọn họ ăn cơm xong hẵng đi, nhưng mà bọn họ cũng không đáp ứng. Cứ như vậy, Tiếu lão đại và Cung Bạch Kì lại ngồi xe của Tiếu Thụ Lâm đi khỏi làng Đại Loan, trong cốp xe còn để không ít rau xanh, củ cải, hành lá, trứng gà, sữa trâu.

Về phần mật ong, đều ôm tại trong lòng của hai người, đây chính là bảo bối một chai một ngàn tệ đó, đừng tới lúc đó lại làm rớt bể mất.

Trên đường trở về, Tiếu lão đại liền nhắc mãi với con của ông: "Con xem La Mông người ta đi, rất tinh ranh, nhìn qua rất phúc hậu, trong bụng thật biết tính toán, xem xét chuẩn liền dám xuống miệng Lại nhìn con một chút đi, ngu ngơ khù khờ, không biết tính toán đường ngang ngõ tắt. Nên học hỏi nhiều cùng người ta đi".

Tiếu Thụ Lâm tiếp tục lái xe, không cho là đúng đáp lại một câu: "Mưu mô nhiều như vậy làm gì? Cũng không sợ kết thù".

27. Chương 27: Trấn Thủy Ngưu Là Địa Phương Tốt A...

Tiếu lão đại đáp ứng tấm bia đá kia, rất nhanh cũng đưa đến làng Đại Loan, La Mông dựng nó ở cửa khe suối bên cạnh đường đá, gần đường cái lớn.

Sau này mỗi khi có xe cộ chạy qua, có thể nhìn đến nơi này có một tấm bia đá cao khoảng một người, trên bia khắc ba chữ lớn "Ngưu Vương trang", bút pháp phóng khoán có lực, tọa lạc tại giữa non xanh nước biếc.

Người trong làng nghe nói La Mông lấy tên cho khối núi nhà anh là Ngưu Vương trang, đều nói tên này lấy rất hay, vừa may mắn lại khí phách, chờ Nhị Lang trưởng thành, có thể tọa trấn Ngưu Vương trang này, trở thành Ngưu Vương danh xứng với thực.

Bành Lão Cửu nghe nói, cũng gọi điện thoại cho La Mông, nói nhà anh mày mấy đời nuôi trâu cũng chưa dám xưng Ngưu vương, chú mày nha lúc này mới làm vài ngày, liền dám xưng vương. La Mông nói trâu của nhà mình nhiều nha, xung quanh gần xa, trâu nhà ai nhiều như nhà anh chứ, nếu có anh liền cho họ khiêng tấm bia đá nhà anh đi.

Trâu của nhà La Mông quả thật nhiều, hiện giờ đều sắp được một trăm con rồi, phần lớn đều là trâu cái mỗi ngày chỉ là vắt sữa liền tốn nhiều thời gian, cũng may La Toàn Quý và La Tiến Hỉ đều là người làm được việc, thay la Mông chia sẻ rất nhiều công việc.

Vừa rồi nhà bọn họ còn có hai con trâu con sinh ra, một con đực, một con cái, con cái trưởng thành vẫn là cho sữa, con đực kia thì La Mông còn chưa nghĩ ra phải xử lý như thế nào, tạm thời nuôi trước đã.

Ông La làm đồ ngon bồi bổ thân thể cho hai con trâu cái mới sinh con con, La Mông lại pha cho chúng nó mỗi con mộtbồn lớn nước mật, việc này nếu như bị Tiếu lão đại và Cung Bạch Kì biết được, thế nào cũng phải thổi râu trừng mắt (= tức giận) cho coi.

Lại nói lúc ấy Cung bạch Kì được mấy chai mật ong kia, ngoại trừ chia trong thị trấn một chút, ngoài ra còn đặc biệt chừa lại hai chai đưa cho một người bạn trong thành phố.

Người bạn của Cung Bạch Kì tên là Trương Chấn Sơn, bởi vì bộ dạng rất mập, người ta gọi ông ta là Trương mập. Năm nay Trương mập hơn năm mươi tuổi, trong tay có một nhà máy, làm linh kiện xe hơi, tuổi trẻ lúc ấy khi gây dựng sự nghiệp cũng nếm qua không ít khổ. Hiện giờ nhà máy vận hành không tồi, hàng năm

thu nhập khá nhiều, cơ bản một ít công việc hằng ngày thì con của ông ta đều có thể tiếp nhận, Trương mập và vợ của ông ta ngày qua ngày liền thảnh thơi nhàn nhã.

Chỉ là trong nhà còn có mẹ già hơn bảy mươi tuổi, hai năm nay thân mình xương cốt năm này không bằng năm ngoái, hai ba ngày sẽ đi bệnh viện một chuyến, mắt thấy thời gian chính là không còn nhiều.

Trương mập này nhận được hai chai mật ong Cung Bạch Kì cho ông ta, mới đầu cũng không để ý tới nó, tuy rằng Cung Bạch Kì ở trong điện thoại luôn mãi nói với ông đây là thứ tốt a, ngàn vạn lần đừng lãng phí, nhưng ông vẫn là không để bụng lắm.

Mật ong thứ này ông ăn nhiều rồi, sữa ong chúa nguyên chất gì đó, thổi phồng tới tận trời, ăn vào thật ra cũng chỉ thế thôi. Còn có vài lần nhờ người từ nông thôn mua tới, nghe nói là mật ong rừng, rốt cuộc cũng vẫn là không ra gì hết.

Trương mập tiện tay liền để cái túi đó ở phòng khách, vẫn không động tới nó, cho tới buổi tối hôm nay bọn họ người một nhà cơm nước xong lúc ở phòng khách coi TV, vợ ông rãnh rỗi liền gỡ cái túi này ra, lấy ra hai chai mật ong nho nhỏ, đóng gói cũng không ra sao, vừa mở cái chai ra, mùi cũng khá thơm.

Vì thế người một nhà liền lấy cái ca nước lớn lại đây, đổ non nửa chai mật pha một ca lớn, vừa uống vào miệng liền cảm thấy rất ngon. Trương mập nói: "Quả nhiên thật đúng là thứ tốt, hay là chừa lại cho mẹ tôi uống đi?".

Trong lòng vợ Trương mập có chút không vui, bà cũng rất thích mùi vị của mật ong này, hơn nữa mật ong tốt nghe nói dưỡng người, là một phụ nữ, tuổi của bà cũng không nhỏ, hơn nữa chú trọng dưỡng nhan (chăm chút cho nhan sắc). Chẳng qua tình huống của mẹ già nhà bọn họ không được tốt lắm, làm con dâu, lúc này nếu còn tranh mật ong uống cùng bà ấy, vậy có chút rất kỳ cục.

Bà cụ nhà họ Trương cũng thích ăn mật ong này, mỗi ngày buổi sáng rời giường, buổi tối ngủ, đều phải bảo người làm trong nhà pha cho bà một ly, một ngàyhai ngày cũng nhìn không ra thay đổi gì, nửa tháng trôi qua liền rõ ràng.

Một bà cụ vốn ốm đau bệnh tật, cả ngày cũng chỉ có thể nằm ở trên giường than thở, lúc này đều có thể đi công viên trong tiểu khu tìm ông bà cụ nói chuyện phiếm tán gẫu. Thân mình thoải mái, tâm tình cũng liền tốt, ở nhà tươi cười cũng nhiều, nói chuyện cũng dễ nghe, ăn cơm cũng không xoi mói, khiến cho hai vợ chồng Trương mập không phải nói rất cao hứng.

Nếu mật ong này tốt như vậy, Trương mập khẳng định để mẹ ông tiếp tục uống, hai cái chai nho nhỏ kia của nhà bọn họ, lập tức liền muốn hết rồi.

Trương mập gọi điện thoại cho Cung Bạch Kì, hỏi Cung Bạch Kì mua loại mật ong này ở chỗ nào, Cung Bạch Kì nói ông ta chờ đã, trước giúp ông ta hỏi một chút còn hay không.

Cung Bạch Kì gọi một cú điện thoại cho La Mông, hỏi La Mông còn mật ong không, một người bạn của ông ta muốn mua, người có tiền, La Mông nói cứ việc đến đây đi, gần đây mật ong tích trữ được kha khá rồi.

Bên Cung Bạch Kì liền nói địa chỉ nhà cho Trương mập, cuối cùng còn dặn dò ông ta, nhớ mang theo nhiều tiền chút. Mới đầu Trương mập còn không để bụng, nói chỉ là mua chút mật ong, mang vạn tệ dù thế nào đều đủ rồi.

Cung Bạch Kì bên đầu điện thoại kia cười ha hả: "Mười vạn tệ? Cũng liền đủ mua mườichai thôi".

"Tê……". Trương mập suýt nữa cắn đầu lưỡi chính mình, "Liền một chai nhỏ như vậy?".

"Đúng vậy, liền một chai nhỏ như vậy, một ngàn tệ". Cung Bạch Kì nói, lúc trước khi tôi đưa cho ông, ông còn cho là hàng rẻ rúng gì hả?

Trương mập bàn bạc cả một buổi tối cùng vợ ông ta, bà cụ mới vừa ăn mật ong được nửa tháng, thân thể liền có chuyển biến tốt đẹp, mật ong này xem ra thật là thứ tốt, hiện giờ vợ chồng họ tuổi dần dần cũng lớn rồi, thân mình xương cốt cũng không tốt như hồi trước nữa, sau này cũng liền ăn nó, con trai con dâu cũng đừng bỏ qua, tiền dù tốt, nào có quan trọng bằng thân thể chứ.

Sau khi nghĩ thông suốt, sáng sớm ngày hôm sau, Trương mập liền từ két sắt cầm mười vạn tệ tiền mặt, lái xe đi trấn Thủy Ngưu. Mấy năm nay ông rất chú trọng dưỡng sinh, mỗi ngày dậy sớm ngủ sớm, gần đây thời tiết ấm áp, cơ bản ông đều cùng vợ ông năm giờ rưỡi liền thức dậy, đi công viên tập thể dục và vân vân.

Chờ lúc Trương mập lái xe tới trấn Thủy Ngưu, thời gian còn chưa tới chín giờ, vừa đến trấn trên này, ông liền cảm thấy được có điểm quái, sao nơi nơi đều có thể nhìn đến người bê chậu đang đi trên đường chứ? Mới sáng ra ầm ĩ cái gì vậy?

Trương mập cẩn thận quan sát một chút, liền phát hiện thì ra trong chậu đều đựng cháo, ông hạ của kính xe, có thể ngửi được từng đợt mùi sữa, còn thơm hơn sữa nhà ông, đó là nồng hơn nhiều, vừa vặn bụng cũng có chút đói, Trương mập liền dứt khoát tìm chỗ bên đường đậu xe, tìm tiệm bán bữa sáng kia.

Trấn Thủy ngưu này nhỏ, Trương mập từ đầu ngã tư đường kia đi đến đầu này, còn chưa tới mười phút, tìm đến tiệm của La Hồng Phượng, nơi này cũng rất dễ tìm, ngoài cửa một hàng người đang cầm chậu cầm tô xếp hàng.

Trương mập nghĩ đội ngũ này dài như vậy, đồ ăn trong tiệm khẳng định không kém được, ánh mắt của quần chúng đều là sáng như tuyết, đối với đồ ăn thì lại càng khôn khéo hơn nữa. Nghĩ rằng ông tới trấn Thủy Ngưu một chuyến cũng không dễ dàng, dứt khoát liền đi theo thưởng thức, dù sao ông đều hẹn giờ rồi, mật ong nhà La Mông trong thời gian ngắn cũng không bay mất được.

Người trấn Thủy Ngưu chủ yếu là mua cháo mang về, bởi vì tiệm của La Hồng Phượng thật sự không chứa được nhiều người như vậy, múc cho một người người đó liền đi, thật cũng là rất nhanh, chưa tới ba mươi phút, liền tới lượt Trương mập.

"Ăn tại chỗ hay mang về?". Thấy ông ta không mang tô, lại thò đầu nhìn khắp nơi, vừa nhìn chính là lần đầu tới đây.

"Ăn tại chỗ". Trông tiệm thật ra còn chỗ, nhưng mà phải ngồi cùng bàn với người khác.

"Một tô cháo sữa, thêm trứng gà không?". Cao Tố Nữ cầm muôi lớn múc cháo cho ông ta, múc một muôi lớn cháo sữa trắng bóng, muôi lớn kia vừa múc cháo trong nồi lớn, một cỗ mùi sữa nồng đậm nhẹ nhàng bốc lên.

"Thêm đi".

Cao Tố Nữ đập một cái trứng gà thả vào trong chén, khuấy đều đổ vào trong cháo cho ông ta, cháo trong tô lập tức trắng trắng vàng vàng, hồng hồng, vừa nhìn liền muốn ăn rồi. Trương mập nhịn không được, bụng kêu ục ục liền nuốt một ngụm nước miếng.

"Muốn bánh bao chay hay bánh bao nhân đậu xanh?". Cao Tố Nữ cười lại hỏi ông ta, lúc cô mới tới tiệm này cũng là phản ứng này, ngửi thấy mùi sữa liền tham ăn.

"Mỗi loại hai cái". Lúc này khẩu vị của Trương mập đều bùng nổ rồi, cảm thấy chính mình có thể ăn rất nhiều.

"Một dĩa dưa góp?".

"À, được". Trương mập gật gật đầu, thanh toán tiền, bưng mâm vào trong tiệm, tìm chỗ trống ngồi xuống. Bữa sáng này ăn xong, ăn sạch không còn gì, một tô cháo, bốn cái bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, một dĩa dưa góp, ăn tới sạch sẽ, nhìn những người khác trong tiệm, cơ bản cũng đều giống như ông.

Cái này ăn thật ngon! Trương mập ưỡn bụng bia ra khỏi tiệm của La Hồng Phượng, đi tới chỗ mình đậu xe, mang còn suy nghĩ, nếu không trở về nói chuyện một chút cùng vợ mình, hai người bọn họ cùng nhau dọn tới trấn Thủy Ngưu dưỡng lão?

Trương mập tới, tự nhiên là để La Mông buôn bán lời một mớ tiền, người này mang tài chính dồi dào, La Mông liền giới thiệu cho ông ta cái hũ đựng mật ong, cái hũ nhỏ này đại khái có thể chứa hai chai sữa đựng mật ong, La Mông liền bán cho cho ông ta một ván tám ngàn tệ, Trương mập lông mày đều không nhăn, lập tức mua ba hủ.

Tiền Trương mập mang theo đủ mua năm hủ, ông thật ra muốn mua nhiều thêm haihủ, La Mông không đồng ý, để ông ta mua hết rồi thì nhà anh ăn cái gì.

Muốn nói Trương mập vì sao sảng khoái như vậy, cái này phải nói tới chuyện ông ta vừa mới nghe nói ở trấn trên. Nghe nói cái tiệm ông ăn bữa sáng kia, chính là nhà La Mông mở, nhà bọn họ nuôi một đám trâu, trong đó còn có một con Ngưu Vương, rất thần kỳ, tùy tiện ở hai đầu bờ ruộng người ta vung chút nước tiểu trâu, bộ dạng hoa màu kia liền rất tốt.

Sữa trâu nhà bọn họ cũng tốt, trẻ con chưa tới một tuổi, bộ dạng ốm yếu, uống mấy tháng sữa trâu của nhà bọn họ, hiện tại khỏe mạnh kháu khỉnh rất hiếu động.

Trương mập một đường nghe xong, lại liên tưởng mẹ già nhà mình, bệnh tật một thân, uống nửa tháng nước mật ong, có thể nơi nơi đi dạo. Ông ngẫm nghĩ một chút, việc này đều lộ ra tà tính, loại tà tính này thật là chuyện tốt không dễ dàng gặp được, gặp được, thì muốn bao nhiêu tiền cũng không đổi được, đợi tới lúc bỏ tiền mua mật ong, làm sao còn có do dự chứ.

Lại nói tiếp mấy chai mật ong của nhà bọn họ quả thật cũng mua không lỗ, tuy rằng nhà bọn họ ngoại trừ một cụ bà, thân thể những người khác vốn liền khỏe mạnh, uống mật ong này thật cũng không có thể nhìn ra được hiệu quả rõ rệt gì, nhưng mà đợi sau khi mật hoa cẩu kỷ của nhà La Mông nổi tiếng ở địa phương này của bọn họ, mấy chai mật ong nhà Trương mập cũng liền trở thành thứ trân quý trong tiểu khu của bọn họ.

28. Chương 28: Khách Hàng Chính Là Thượng Đế?...

Gần đây La Mông bán mật ong bán tới rất tốt, tuy rằng sản lượng không lớn, nhưng mà giá cả không tệ, liền buôn bán lời một mớ tiền.

Nhưng mà dù vậy, mật ong của nhà bọn họ tại nơi này cũng không có tiếng tăm, những người bên Cung Bạch Kì đều là người thành tinh rồi, biết mật ong nhà La Mông tốt, cũng không nói với người khác, nhiều nhất nói với mấy bạn già có giao tình. Danh tiếng mật ong của nhà La Mông lớn thì bất lợi với bọn họ, tới lúc đó giá cả có thể còn phải tăng lên nhiều không nói, nếu làm không tốt ngay cả mua đều không mua được.

Bọn họ không nói, La Mông tự nhiên sẽ không đi ra ngoài nói mật ong của nhà mình tốt như thế nào, quý báu ra sao, dù sao hiện tại anh sản xuất được chút ít mật ong ấy, đám người Cung Bạch Kì liền giúp anh tiêu thụ hết rồi, cũng không cần nghĩ bán cho những người khác.

Cứ như vậy, người mua không nói, người bán không đề cập tới, người hai bên ôm tâm tình phát tài lớn a, qua thời gian thật dài, mọi người trong làng Đại Loan vẫn không biết hai thùng mật ong của nhà La Mông thì ra có thể kiếm tiền như vậy.

Về phần bán mật ong kiếm tiền, cái này tự nhiên La Mông lại là cầm mua trâu cái, hiện tại đàn trâu nhà anh đã rất lớn, nhưng mà lục tục sẽ có trâu cái tiến vào kì động dục, một khi giao phối, phải trì hoãn thời gian thật dài không thể cho sữa.

Vì làm cho đàn trâu nhà mình đạt tới số lượng đủ thay phiên, La Mông liên tục mua trâu, cơ bản là có tiền liền mua trâu.

Nhưng mà tốc độ mua trâu của anh, rốt cuộc vẫn là không việc mở rộng buôn bán của nhà anh, trước đó người sơ trung (cấp II) trong trấn cũng tìm đến La Hồng Phượng, cũng muốn ở căn tin bọn họ bán bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh của "Đại Thủy Ngưu", còn có cháo sữa.

La Mông nói chuyện cùng bọn họ một lần, đối phương không biết từ chỗ nào nghe nói, La Mông cấp trường học cũ Nhất Cao trong huyện giá là tám tệ, lại còn bao phí chuyên chở, nói trường học bọn họ cũng là trường học cũ của anh, không phải sơ trung anh cũng học ở đây sao?

La Mông cũng rất sảng khoái, dù sao cấp giá cho trường Nhất Cao đều tám tệ, không lý do bán cho trường học của thị trấn bọn họ chín tệ, hơn nữa người này nói cũng đúng, sơ trung trong trấn Thủy Ngưu quả thật cũng là trường học cũ của anh.

"Vậy tôi cũng tính giá tám tệ cho trường sơ trung cũ, cũng bao phí chuyên chở, được không?".

Người nọ bị biến thành dở khóc dở cười, "Đều ở trấn Thủy ngưu, còn muốn phí chuyên chở gì chứ?".

La Mông vừa nghe liền hiểu được, người này tám phần còn muốn tiếp tục mặc cả, vẻ mặt La Mông liền là biểu cảm anh không biết đâu, nói: "Anh không hiểu tình huống rồi, đồ ăn trong tiệm của chúng tôi, bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh đều là người trong làng làm, từ làng Đại Loan chở mấy cái sọt bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh tới trấn Thủy Ngưu, lại còn chở tới bên trong căn tin trường học mấy anh, anh thử thuê xe coi, coi phải trả phí chuyên chở hay không?".

Đối phương cũng là người thức thời, biết La Mông nói như vậy, chính là không định giảm giá nữa, ngẫm lại sau này bọn họ phải hợp tác thời gian dài, cũng liền không nói gì nữa, chỉ hỏi La Mông lúc nào có thể cung hàng cho trường của bọn họ, bên bọn họ cũng muốn sớm sắp xếp.

La Mông nói tuần sau liền có thể cung hàng, gần đâu sản lượng sữa trâu nhà anh vẫn dồi dào, vốn đang muốn cung cấp sữa trâu cho KTV của ông chủ Trần Sung Toàn trong huyện, bây giờ thì xong rồi, sữa trâu nhà anh đành phải sau này lại bổ sung thôi.

Trong khoảng thời gian này sữa trâu nhà của La Mông nhiều hơn, hàng hóa trong tiệm La Hồng Phượng cũng đủ bán, cuộc sống nhân dân trấn Thủy Ngưu liền dễ chịu, mỗi ngày buổi sáng một tô cháo sữa, hai cái bánh bao chay, lại thêm một dĩa dưa góp ngon miệng ăn sáng, cả ngày đều vô cùng tinh thần.

Nghe nói có một ông cụ tám mươi tuổi, tới tiệm "Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm" ăn điểm tâm một chút, ăn xong rồi ông cụ buông chiếc đũa thở dài một hơi, nói: "Ai, vẫn còn sống tốt a".

Việc này bị người lúc ấy cùng ăn bữa sáng trong tiệm truyền ra, rất nhanh liền thành truyện cười của trấn trên, "Vẫn còn sống tốt a", cũng thành câu cửa miệng của trấn Thủy Ngưu, nhất là mỗi buổi sáng lúc ăn sáng xong, liền thích lấy câu nói này ra nói một lần.

Mỗi ngày phải làm nhiều bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh hơn, thế nên mấy người kia liền lại có chút quá bận rộn. Trung học trong trấn Thủy Ngưu chính là cao trung sơ trung cùng chung trường, căn tin cũng là cùng một cái, nhân số liền nhiều, hơn nữa người trấn Thủy Ngưu đã có thói quen ăn bánh bao chay sữa uống cháo sữa rồi, bây giờ nếu cung hàng, số lượng liền nhiều hơn rồi.

Hôm nay buổi chiều lúc nhào bột, La Mông liền nói muốn thuê thêm một người, hỏi mấy người phụ nữ Lưu Xuân Lan, La Hồng Phượng và Tào Phượng Liên, Ngô Đông Mai, bây giờ thuê ai thích hợp?

"Trong làng mình có Bạch Hạ Bình, cậu có biết không? Tôi thấy cô ấy làm việc rất tốt". Ngô Đông Mai là người đâu tiên nói ra người mình chọn.

"Cô ấy nha, nếu nói đến việc lao động thì rất tốt".

Tào Phượng Liên tiếp một câu như vậy, La Mông lập tức liền nghe ra mặt sau còn có việc, vì thế liền hỏi các bà các cô, "Sao, người này không tốt à?".

"Rất tốt, nào có nói cô ta cái gì không tốt". Tào Phượng Liên lập tức ý thức được chính mình nói lỡ miệng, vội vàng cười nói ngắt lời.

"Nói một chút xem nào, cháu không biết chuyện gì trong làng hết". La Mông cũng cười nói.

"Ừ, cháu tám phần chưa nghe nói chuyện nhà bọn họ đâu". Tào Phượng Liên thấy La Mông nói như vậy, cũng giống như cùng nói chuyện phiếm, một bên làm việc, một bên kể rõ sự tình của nhà Bạch Hạ Bình.

Bạch Hạ Bình là hơn ba năm trước mới vừa tới trong làng của bọn họ, trước khi cô ta tới đây, ông chồng cô ta liền sống bấp bênh, vốn phía dưới có người em trai, bị bệnh rồi chết, chữa bệnh tốn không ít tiền, thiếu nợ rất nhiều, biết rõ ngọn nguồn nên nào có người nào sẵn lòng gả con gái mình vào nhà bọn họ chứ?

Bạch Hạ Bình này liền gả vào nhà đó, nghe nói bên nhà mẹ đẻ cô ta cũng nghèo, cha cô người này rất lười biếng, anh trai cô cũng không tiền đồ, Bạch Hạ Bình chưa tốt nghiệp sơ trung liền đi ra ngoài làm thuê.

Mấy câu nói tiếp theo, Tào Phượng Liên nói khá khó hiểu, nhưng mà La Mông lại vẫn nghe ra, đại khái nói đúng ra, bên nhà mẹ ruột cô ta, còn có rất nhiều người hiện tại trong làng, đều nói người phụ nữ này ở bên ngoài bán thân. (gái mại dâm í)

"Cô ấy sống cũng không dễ dàng, hiện tại nuôi một đứa con hai tuổi, còn phải chăm sóc cha mẹ già, mẹ chồng cô mắt mờ, cũng không giúp việc gì được, khiến cho cô cũng không thể cùng chồng cùng nhau đi ra ngoài làm thuê, bằng không tại bên ngoài, nuôi con trai, ngày cũng là sống dễ chịu". Tuy rằng Tào Phượng Liên người này thích hóng chuyện, nhưng mà nói chuyện vẫn là khá công bằng.

"Chồng cô ấy cũng tốt, một tháng kiếm được ba ngàn tệ, liền gửi về nhà hai ngàn rưỡi, để Hạ Bình lấy trả nợ". Ngô Đông Mai nói một câu như vậy, liền không hé môi nữa, đại khái là nhớ tới ông chồng của chính mình, trong lòng lại khó chịu rồi.

"Làm việc chăm chỉ là được". La Mông nói.

"Làm việc thì rất chăm chỉ, cả căn nhà của bọn họ đều là cô ấy dọn dẹp, miễn bàn sạch sẽ chỉnh tề bao nhiêu, hoa màu trong ruộng cũng chăm sóc không tệ, là người phụ nữ chịu khó". Bản thân Ngô Đông Mai là người kiên cường, bình thường liền chướng mắt nhất người hay ăn lười làm, Bạch Hạ Bình này, đại khái là hợp tính nết của cô.

"Vậy lát nữa cháu tới nhà cháu ấy hỏi một chút?". Lưu Xuân Lan nói.

"Hài, việc này mọi người thấy thích hợp là được, còn hỏi gì chứ, lát nữa lúc cháu về nhà nói một tiếng với cô ấy, ngày mai liền có thể lại đây làm việc". Nghe nói nhà La Mông có ý để Bạch Hạ Bình lại đây làm việc, Ngô Đông Mai cũng rất vui sướng giùm cô ta.

"Đúng lúc nhớ tới một chuyện, suýt nữa em quên mất, mấy ngày hôm trước mấy trường học trong huyện thông báo với em, nói cục vệ sinh trong huyện nói muốn kiểm tra vệ sinh căn tin của bọn họ, bảo bên mấy người làm việc bên chúng ta, cũng lấy chứng nhận sức khỏe đi, buổi sáng ngày mai làm việc xong, đi cùng em một chuyến lên Vĩnh Thanh đi".

Thật ra địa phương nhỏ này của bọn họ, không cần đa sự như vậy, thật muốn kiểm tra vệ sinh căn tin của trường học, mấy nhân viên công tác trong căn tin có chứng nhận là được, kiểm tra ra sao cũng không kiểm tra tới trên đầu nhà La Mông. Anh chính là có chút lo lắng Bạch Hạ Bình sau này lại đây làm việc, bên ngoài có thể nổi lên tin đồn gì hay không, nói không sạch sẽ và vân vân, La Mông đây là ngăn chặn trước.

Tào Phượng Liên là một người khôn khéo, vừa nghe La Mông nói như vậy, trong lòng liền hiểu ra, còn nghĩ La Mông người này thật đúng là không sợ phiền phức, người bình thường gặp phải loại sự tình này, thuê người khác là xong thôi, còn phí công làm việc này.

Ngô Đông Mai thật ra không nghe hiểu, còn rất vui mừng nói, vậy đúng lúc, tới lúc đó cũng mang Bạch Hạ Bình theo, nếu chúng ta đi sớm, tới lúc đó còn sót Bình Hạ Bình lại, vậy cô ấy không phải còn phải tự mình một mình đi Vĩnh Thanh một chuyến.

Chờ Tào Phượng Liên và Ngô Đông Mai nhào bột xong, hai người đi về rồi, La Hồng Phượng liền nói với La Mông, "Nếu không sau này tiền thuê người làm bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh để chị trả đi, em cũng đừng trả nữa, việc này đều mấy tháng rồi, em còn chưa lấy lại vốn đâu, mua trâu hết, chị còn tích được chút tiền mà".

"Mẹ và cha con cũng tích được chút tiền, nếu không tiền công của mấy cô ấy để cha mẹ trả?". Lưu Xuân cười ở một bên phụ họa.

"Gấp cái gì, con đây kêu là đầu tư, hiện tại hai người liền tích tiền đi, con chính là tích trâu nha, trâu có thể sinh ra tiền nha, tiền của hai người có thể sinh tiền không?". La Mông cười nói.

Tiền thu vào của La Mông cũng không ít, chỉ là mật hoa cẩu kỷ đều bán được mười vạn tệ rồi, từng tháng lại có kết toán tiền hàng của mấy trường học, cuối tuần còn có thể thu tiền mặt của Trần Sung Toàn và Bao Đại Hoa, chỉ là gần đây anh dùng nhanh quá, bằng không lúc này tiền tích góp hẳn là cũng có không ít.

Chờ sau này cây cẩu kỷ trưởng thành rồi, hàng năm chỉ là bán cẩu kỷ và mật hoa cẩu kỷ liền có thể kiếm không ít tiền, còn có mảnh rừng dương mai kia, sang năm liền bắt đầu ra trái, nếu không có bất ngờ gì xảy

ra, đây sẽ sẽ là một khoản thu vào không nhỏ.

Ngoài ra còn có mảnh cây giống hạt dẻ cười, hồ đào chờ ra trái kia nữa, tuy rằng nếu đợi chúng nó kiếm được tiền, vậy thời gian quả thật có chút dài, nhưng mà tương lai dù sao vẫn là rất sáng sủa, La Mông một chút cũng không vì chuyện tiền nong mà buồn rầu.

Sáng sớm hôm sau Bạch Hạ Bình liền cùng Ngô Đông Mai cùng nhau tới đây, bộ dạng Bạch Hạ Bình vừa gầy lại nhỏ nhắn, người rất hòa nhã, liền chỉ cười cười, tính tình cũng thật sự tốt, nếu tính tình cô ta không tốt, cũng không có thể ở chung với Ngô Đông Mai.

Ngô Đông Mai người này nóng tính, cùng hàng xóm đều cãi nhau, chỉ là cùng Bạch Hạ Bình này một lần cũng chưa cãi nhau, chủ yếu vẫn là Bạch Hạ Bình không ầm ĩ cùng cô. Có đôi khi Ngô Đông Mai nói một hai câu nặng lời rất khó nghe, Bạch Hạ Bình cũng chỉ là cười cười không chấp nhặt cùng cô, chờ thêm hai ngày, Ngô Đông Mai tự mình bình tĩnh lại, lại chủ động đi tìm Bạch Hạ Bình.

"Hạ Bình nha, cháu cũng tới đây à". Nói chuyện chính là bà Mười Bảy trong làng, bà cụ này ở nhà La Mông nhóm lửa vừa nhóm chính là mấy tháng, mỗi ngày sáng sớm cứ tới đây, đốt lửa mấy giờ, ăn chút bữa sáng, chờ mấy người phụ nữ làm việc xong, bà cũng đi về nhà.

La Mông còn hỏi qua Lưu Xuân Lan, muốn trả chút tiền công cho bà cụ ấy hay không, Lưu Xuân Lan bảo anh đừng quản chuyện này, tự bà thầm đưa tiền cho bà Mười Bảy mấy lần, cũng không nói qua với người khác, ngay cả mấy người Tào Phượng Liên, Ngô Đông Mai cũng không biết chuyện này.

"Dạ, bà Mười Bảy, cháu cũng lại đây hỗ trợ". Bạch Hạ Bình đáp lời.

"Tới nơi này hỗ trợ là tốt rồi, cháu học hỏi nhiều một chút cùng hai cháu Phượng Liên, Đông Mai, hai cháu ấy làm khá lâu rồi, biết việc hơn so với cháu". Bà Mười Bảy này lại đặc biệt nhiệt tình đối Bạch Hạ Bình, La Mông cũng là sau này mới biết được, thì ra bà Mười Bảy và Bạch Hạ Bình hai nhà rất gần nhau, Bạch Hạ Bình rãnh rỗi liền đi trong nhà bà cụ thăm nom, có đôi khi còn có thể giúp đỡ chà chà rửa rửa.

"Cháu biết rồi ạ". Bạch Hạ Bình cười cười với bà Mười Bảy, có chút người chính là như vậy, cô ta chỉ là cười một cái với người ta, người ta liền cảm thấy người này thấy dễ gần, đối tốt với người ta, bụng dạ khá tốt, Bạch Hạ Bình chính là người như thế.

Buổi sáng cùng ngày, La Mông liền mang theo một đám người đi Vĩnh Thanh, vốn anh còn muốn để ông La và Lưu Xuân Lan nhân tiện cùng nhau làm kiểm tra toàn thân, ông La lại nói ông lại không làm bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, không đi kiểm tra, thân thể tốt đẹp đi kiểm tra làm gì, không bệnh kiểm tra đều ra bệnh.

La Mông cũng liền tùy cha anh thôi, hai ngày nữa anh còn để La Toàn Quý và La Tiến Hỉ tự mình đi kiểm tra, tới lúc đó nếu cha anh sẵn lòng đi, lại đi cùng họ cũng được. Lại nói tiếp hiện tại mỗi ngày nhà bọn họ ăn nước linh tuyền, thân thể hẳn là cũng không có bênh tật gì mới đúng.

Trong nhà không có việc gì, ông La liền 1 mình cầm thuốc lào, ngồi ở cửa nhà rột roạt hút, 2 chị em Mĩ Linh, Mĩ Tuệ đang ngồi xổm ở đất trồng dâu tây bên cạnh chuồng trâu nhìn ngắm, gần đây hoa dâu tây đều rụng hết rồi, trong nhụy hoa mọc ra một trái dâu tây màu xanh, mắt thấy chúng nó ngày một lớn, hai chị em liền mong chờ tới ngày ăn dâu tây.

Ông La hút thuốc lào tới nhàn nhã, bên đường lại truyền tới tiếng động cơ xe hơi, tiếp theo một chiếc xe màu đỏ chạy vào trong sân nhà bọn họ.

Gần đây danh tiếng của sữa trâu nhà La Mông càng lúc càng lớn, đài truyền hình huyện bọn họ liền cân nhắc làm phóng sự về nhà bọn họ, trước hết, bọn họ cử hai phóng viên tới nhà bọn họ xem xét trước, thuận tiện dò hỏi một chút, xem thử có thể thật sự có thể phát tin này hay không.

Phóng viên bị cử đi là cô gái trẻ hia mươi sáu hai mươi bảy tuổi, chính là người trong huyện của bọn họ, trong nhà cũng rất giàu, hôm nay cô nhận được nhiệm vụ, lái xe liền đi làng Đại Loan trấn Thủy Ngưu.

Hiện tại sân nhà La Mông liền chỉ có một mình ông La, những người khác bây giờ đều đang xếp hàng tại bệnh viện huyện của bọn họ.

“Bác ơi, [Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm] của trấn trên chúng ta chính là của nhà bác phải không ạ?”. Cô gái kia xuống xe, tươi cười đầy mặt nói chuyện với ông La.

“Trong nhà không bán, muốn mua đồ thì đi tới cửa tiệm đi”. Ông La ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô gái này một cái, sau đó liền không lại đáp lời với cô ta nữa, chỉ tự mình rột roạt hút thuốc lào.

“Cháu thấy tiệm nhà bác đều đóng cửa rồi”. Tính tình cô gái kia vẫn rất tốt, lúc này cô vừa cười ha hả vừa hỏi.

“Đóng thì bán hết rồi, ngày mai lại tới”. Đại khái cũng đi bệnh viện huyện hết rồi, ông La nghĩ thầm.

“Sao lại sớm như vậy liền đóng cửa ạ?”. Cô gái này lại hỏi.

“Bán hết rối còn không đóng cửa, chờ gì nữa?”. Việc này còn phải hỏi sao?

“Bác, bác xem cháu từ thật xa tới đây một chuyến cũng không dễ dàng, liền bán cho cháu một chút sữa trâu đi”. Cô gái kia lại thương lượng nói với ông La.

“Sữa trâu hết rồi”.

“Nghe nói trứng gà nhà bác cũng rất ngon, nếu không cháu mua chút trứng gà được không?”.

“Trong nhà không bán, ngày mai tới cửa tiệm mua đi”.

“Bác, bác xem cháu năn nỉ nãy giờ bác liền không thể châm chước một chút hay sao, người ta vẫn nói khách hàng chính là thượng đế mà”. Cô gái kia rốt cục cũng có chút mất kiên nhẫn.

Ông La lúc này mới liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, chậm rì rì từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng khói trắng, nói: “Thượng đế gì chứ, đây đều là thị trường tung chiêu độc địa, gây sức ép còn không phải phụ nữ làm thuê người ta sao?”.

29. Chương 29: Trộm Mật Ong Hợp Pháp?...

Hôm nay giờ cơm trưa, Cung Bạch Kì gọi điện thoại cho La Mông, người này gần đây cách hai ba ngày liền gọi một cuộc điện thoại cho La Mông, bình thường không phải vì mật cẩu kỷ chính là vì bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh, thường thường còn để Tiểu Thụ Lâm mang rau qua cho ông ta.

Từ khi Cung Bạch Kì nếm qua rau của nhà La Mong, sau này liền cũng không thích ăn đồ ăn trong chợ nữa, nhất là rau củ trong chợ, cũng là mọc từ trong đất ra, nhưng đám đó có thể coi là rau sao?

“Sao cậu lại đuổi phóng viên người ta về chứ hả?”. Lúc này Cung Bạch Kì gọi điện thoại tới không phải vì rau củ, ông quen biết nhiều trong huyện, vừa mới nghe bạn già bên đài truyền hình nói chuyện này, lập tức liền gọi điện thoại hỏi La Mông sao lại vậy.

“Phóng viên gì chứ?”. La Mông cũng là không rõ đầu cua tai nheo ra sao.

“Phóng viên của đài truyền hình huyện chúng ta, ngày hôm qua đi tới nhà cậu, nghe nói bị người nhà cậu đuổi về”.

“Không biết, lát nữa cháu hỏi người nhà một chút”.

Lát sau La Mông cúp điện thoại, liền thuận miệng hỏi một chút: “Ngày hôm qua nhà chúng ta có phóng viên tới?”.

“Phóng viên gì chứ?”. Ông La ngớ ra một chút, rất nhanh lại nghĩ tới: “À, thì ra cô gái kia là phóng viên”.

“Phóng viên tới nhà chúng ta làm cái gì?”. Lưu Xuân Lan liền hỏi.

“Đài truyền hình huyện, chẳng lẽ tìm chúng ta để lên TV sao?”. La Hồng Phượng cũng có vẻ có chút bộ dáng vui sướng.

“Gì? Lên TV hả?”. Lưu Xuân Lan cũng rất là kinh hỉ.

“Mọi người liền đừng nghĩ nữa, người đều bị tôi đuổi đi rồi”. Ông La rất thức thời quăng ra một câu.

“Ông xem lại ông đi, còn làm như mình làm được chuyện tốt”. Lưu Xuân Lan không vừa mắt nhất là ông La như vậy, rõ ràng làm sai, còn nói thật đúng lý hợp tình, Lưu Xuân Lan làm người rất nghiêm túc, chuyện gì bà cũng đều xem như chuyện lớn, lên TV chính là chuyện lớn hiếm có khó tìm.

“Tôi làm sao? Chính cô ta lại không nói, làm sao tôi biết được cô ta là phóng viên chứ, hơn nữa đi thì đi thôi, có gì nghiêm trọng chứ”. Ông La chính là xem chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, trời sập đều có thể làm cái mền (=chăn) để đắp, vả lại trời có thể sập xuống sao? Không có việc gì muốn lên TV làm gì?

“Ông còn lí sự hả? Đài truyền hình người ta chính là tìm tôi lên TV, cả đời người cũng liền có một cơ hội như vậy”. Lưu Xuân Lan đối việc lên TV, hiển nhiên là có chút chấp nhất.

“Chú, lên TV làm?”. Lúc này La Mĩ Tuệ liền hỏi. Từ lần trước La Mông chỉ cho cô bé tuyệt chiêu kia, địa vị của 2 chị em cô bé trong đám con nít trong làng thẳng tắp bay lên, hiện tại La Mĩ Tuệ có vấn đề gì đều thích tìm La Mông hỏi, giống như chú của cô bé chính là một cuốn bách khoa toàn thư vạn năng.

“Lên TV à, chính là bị rất nhiều người nhìn chằm chằm”. La Mông giải thích như vậy đối cháu gái của anh. La Hồng Phượng liếc mắt nhìn La Mông một cái, cũng không nói cái gì, cũng chỉ là cười cười.

La Mĩ Tuệ nghe La Mông nói như vậy, nhất thời sẽ không hứng thú, bị rất nhiều người nhìn chằm chằm có cái gì tốt chứ?

“Bị người nhìn chằm chằm có gì tốt chứ?”. Ông La cũng nói.

“Tôi muốn xem bản thân một chút, thì sao?”. Nào có người phụ nữ nào không muốn hình ảnh của mình chiếu trên TV chứ, bà cũng muốn ngồi ở trước TV, xem chính mình ở trong TV là dáng vẻ gì, cái này cũng không được sao?

“Đài truyền hình huyện chúng ta nhỏ, lên sóng cũng không ý nghĩa gì”. La Mông thấy cha mẹ muốn đấu võ mồm, vội vàng ngắt lời, nói: “Ngày mai con để mọi người lên TV thật lâu luôn”.

“Khoác lác gì vậy”. Ông La lầm bầm một câu, nhưng thật ra cũng không nói cái gì nữa.

“Thật mà, đài truyền hình huyện chúng ta quá nhỏ, cũng không mấy ai coi, ngay cả nhà chúng ta cũng không coi, lên sóng cũng không ý nghĩa gì, hôm nào chúng ta lại lên một hồi lâu cũng được mà”. La Hồng Phượng cũng góp lời.

“Nói dễ nghe quá nhỉ”. Lưu Xuân Lan ngoài miệng mắng một câu như vậy, trong lòng thật ra sớm không tức giận rồi,vợ giồng già khắc khẩu mấy câu đều có con cái xoa dịu rồi, cái này không gọi có phúc thì gọi là gì?

Trải qua việc này náo loạn như vậy, La Mông xem như hiểu được, Lưu Xuân Lan đây là muốn lên TV, trong lòng mẹ anh có loại mong muốn này, anh làm con nên thành toàn.

Vì thế rạng sáng ngày hôm sau chưa tới ba giờ sáng, La Mông liền lén lút đi vào sân nhà mình, mở cửa căn phòng mỗi buổi sáng chị em phụ nữ làm bánh bao chay bánh bao nhân đậu xanh kia, chỉnh máy chụp hình của mình thành công năng quay phim, liền giấu ở bên trên tủ chén.

Ngày hôm qua máy chụp hình của anh đã sạc đầy pin rồi, thẻ nhớ dung lượng lớn, quay ba năm giờ đại khái không thành vấn đề. La Mông điều chỉnh tốt góc độ, lại nhìn một chút, tìm cuốn sách cũ che ở bên trên, chỉ để lại một cái ống kính ở dưới bóng râm tối như mực, bình thường không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được.

Sau khi chuẩn bị tốt, La Mông lại chuồn ra sân sau, qua khoảng hơn mười phút, Lưu Xuân Lan liền thức dậy, bắt đầu công việc hôm nay, rất nhanh, mấy người khác cũng đều đến đây, hơn 4 giờ 10, Tiếu Thụ Lâm cũng đến đây, theo thường lệ chính mình cầm chén ăn sáng.

Những người này nên làm gì thì làm cái đó, ai cũng không biết ngay tại trên nóc tủ chén bên cạnh bọn họ, có một ống kính đang thu hình bọn họ.

Hôm nay lúc Tiếu Thụ Lâm chở hàng đi, La Mông nói mình cũng muốn đi Vĩnh Thanh một chuyến, Lưu Xuân Lan tưởng anh vẫn là đi vì chuyện tình căn tin mấy trường học kia, cũng không nghĩ nhiều.

Buổi sáng chín giờ, La Mông trở về nhà, còn khiêng một cái thùng giấy lớn.

"Đây là cài gì vậy?". Lưu Xuân Lan nhìn cái hình bên ngoài thùng giấy, hình như là TV, nghe nói TV hiện tại đều dài như vậy, nhưng mà cái TV của nhà bọn họ vẫn xài tốt, không có việc gì mua TV mới làm gì?

"Mới vừa mua cái TV". La Mông nói xong liền dỡ cái thùng giấy ra.

"Không có việc gì mua thứ đồ chơi này làm gì?" Đây không phải lãng phí hay sao, hồi đó TV nhà bọn họ cũng mua mấy ngàn tệ mà.

"Không phải nói muốn cho mọi người lên TV một hồi sao?". La Mông cười cười, lấy mấy thứ linh tinh ra hết, hai ba cái lắp cái TV lên trên tường, trước đây lúc anh làm kỹ thuật cũng ở phân xưởng thời gian dài, lắp một cái TV, đó còn không phải dễ như trở bàn tay.

"Có ý gì hả?". Lưu Xuân Lan nghe không hiểu, bây giờ còn chưa thu hình, sao liền lên TV được?

"Chờ một lát mọi người liền biết". La Mông cắm thẻ nhớ vào chỗ đọc thẻ bên hông TV, mở đoạn ghi hình duy nhất bên trong ra bắt đầu phát.

"Đây là cái gì vậy, đen như mực". Ông La duỗi cỗ đợi gần nửa ngày, lại không có tiếng động gì, rốt cục mất kiên nhẫn.

"Chờ một chút". La Mông trấn an cha anh, anh chính là không muốn tua nhanh, lúc mới bắt đầu là hồi hộp nhất, nếu trực tiếp liền chiếu hình ảnh ra, vậy không có ý nghĩa lắm.

Lại đợi mấy phút, ngay khi Lưu Xuân Lan và Ông La đều sắp ngồi không yên rồi, trong TV rốt cục truyền tới một thanh âm "lạc cạch", trên màn hình liền xuất hiện một bóng đèn sáng ngời.

"Chỗ này sao nhìn quen mắt vậy?". Ông La nhếch miệng cười nói.

"Đây không phải nhà chúng ta sao?" Trong lòng Lưu Xuân Lan rất vui, bà biết, lập tức liền tới lượt chính mình lên sân khấu, quả nhiên, tiếng bước chân lộp cộp lộp cộp vang lên, Lưu Xuân Lan bên trong TV từng bước một đi xuống lầu, hướng về phía màn ảnh càng đi càng gần, sau đó quẹo qua đi tới cửa sau, mở cửa sân sau ra…….

"Đi tới xem rất đẹp". Ông La hắc hắc nở nụ cười hai tiếng.

"Nói vớ vẩn gì vậy". Lưu Xuân Lan cũng là tươi cười đầy mặt, "Không được, tôi phải gọi mấy đứa nó tới xem cùng".

Không bao lâu, nhà La Mông liền vây quanh rất nhiều người, trong phòng ngồi không ít, còn có người đứng ở ngoài cửa xem, vừa xem còn vừa ồn ào.

"Đây không phải Mười Sáu sao?". Có ông bác chỉ vào hình ảnh ở một góc nói. Mười Sáu chính là ông La, vai vế trong gia phả ông La đứng hàng thứ mười sáu. Mọi người theo chỗ ông bác kia chỉ nhìn qua, chỉ thấy ông La mặc quần đùi ngắn chân mang dép lê, tóc lộn xộn mắt mở mắt nhắm, lộp cộp lộp cộp liền đi xuống lầu.

"Ôi, chú Mười sáu đây là muốn làm gì vậy chứ?". Các dì các thím bên cạnh cũng vui lây.

"Còn có thể làm gì chứ, lúc ấy thức dậy còn có thể làm, xả nước thôi (= đi tè)". Ông La ghét mấy người này nhiều chuyện, người nào buổi sáng không cần xả nước chứ?

Một sân người ồn ồn ào ào, lúc này giác mộng lên TV của Lưu Xuân Lan cũng viên mãn rồi, cùng ông La cũng không cãi nhau nữa, gia đình hòa thuận, nhiệm vụ của La Mông cũng coi như hoàn thành, như cũ vẫn là tới ngọn núi kia của chính mình làm việc.

Bên Cung Bạch Kì lại gọi điện thoại cho La Mông, nói sao rồi hả, còn muốn lên TV hay không, ông có người quen trong đài truyền hình huyện, muốn ông nói giúp La Mông hay không?

La Mông bảo ông ta tranh thủ nghỉ ngơi đi, không có việc gì lên TV gì chứ, yên yên tĩnh tĩnh sống không tốt sao. Việc lên TV này ở trong mắt La Mông đó là một chút ưu đãi cũng không có, đừng để tới cuối cùng lại mang tới một đống phiền phức tới cho anh.

Sóng gió bên này mới vừa lặng, bên kia một cơn sóng mới lại dâng. Buổi chiều hôm nay La Mông vắt sữa xong lúc trở về nhà, liền nhìn đến bên cạnh dòng suối nhỏ ở cửa làng anh đậu một chiếc xe, xe tải, độ qua rồi, thoạt nhìn như là người có thể ở trong đó.

Bên cái xe gần ghềnh suối, còn dựng một cái dù che nắng, dưới dù che nắng có bàn nhỏ có ghế dựa, còn có một cái cần câu, câu cá gì chứ, chỗ sâu nhất ở dòng suối nhỏ làng anh chỉ cao hơn đầu gối một chút, có thể câu được cá gì chứ?

La Mông nhìn trái nhìn phải, ngay tại dưới cây đào cách đó không xa, rải rác đặt mấy thùng gỗ, hình dạng thùng này anh thấy quen mắt lắm, lại nhìn kỹ, không phải bộ dạng giống y xì thùng nuôi ong nhà anh sao, còn có thể nhìn đến mấy con ong canh gác ra vào cửa tổ nữa.

Anh nói rồi mà, hôm nay sao ong mật trên đỉnh núi nhà anh đặc biệt nhiều, còn cho là ong hoang dại bên ngoài,

La Mông chở sữa về nhà để mấy người phụ nữ nhào bột trước, chính mình lại chạy đến bên cạnh dòng suối nhỏ. Năm thùng nuôi ong kia để ở trên ghềnh suối, hai bờ dòng suối nhỏ mọc đầy tử vân anh, nhưng không thấy thân ảnh ong mật hút mật, không ngờ vẫn là có chủ.

Một lát sau chủ nhân của mấy thùng ong mật này liền đi ra từ trong làng, trong tay còn cầm một trái dưa leo đang gặm. La Mông vừa đánh giá người này từ đầu đến chân, hơn ba mươi tuổi, dáng người trung bình, ngũ quan lớn lên coi như là có chút đẹp, toàn thân cao thấp nhìn thấy tùy tiện, kỳ thật tất cả đều là hàng hiệu.

"Anh tới làng chúng tôi làm gì?'. Làm một thành viên của làng Đại Loan, La Mông cảm thấy chính mình là rất có lập trường hỏi cái vấn đề này.

"Thả ong nha". Người này chỉ chỉ mấy thùng nuôi ong dưới tàng cây, trả lời.

"Sao lại không nhìn thấy ong mật nhà anh đâu?". La Mông biết rõ vẫn cố hỏi.

"Đều đi hút mật rồi". Người nọ có chút khó hiểu liếc mắt nhìn La Mông một cái, nào có người hỏi vấn đề như vậy chứ?

"À, nhà anh à?". Người nọ cười như không cười nhìn La Mông.

"Đúng vậy". Ai không biết ngoài cười nhưng trong không cười chứ, La Mông cũng kéo da mặt cười với gã ta một cái, nhà anh chỉ có hai thùng ong mật đang hút mật thôi, hắn ta lập tức liền chở tới đây năm thùng, năm thùng ong mật này vừa thả ra, mật hoa cẩu kỷ này còn sao?

"Tôi đây cũng không có cách, bọn nó muốn bay bên đó, tôi cũng không ngăn được nha, nếu không cậu lây cái chổi, đập chết là xong". Người nọ vẫn là ung dung, không nóng nảy không nổi cáu, miệng gặm dưa leo gặm tới kêu rốp rốp.

La Mông hận không thể lấy cái chổi đánh chết gã ta, ong mật kia đầy núi, anh có thể phân rõ chính là ong nhà mình hay ong nhà người khác sao? Nếu anh phân rõ được, vậy không cần gã ta nói, buổi sáng hôm nay cũng đã xuống tay.

"Anh được lắm!". La Mông dựng ngón giữa với hắn ta, về nhà nghĩ cách đuổi gã ta đi.

30. Chương 30: Ong Mật Muốn Chuyển Nhà...

La Mông trở lại trong sân, liền hỏi Lưu Xuân Lan, "Người ở cửa làng chúng ta là ai vậy?".

Người trong làng thích nhất hóng chuyện, người này làm ra động tĩnh lớn như vậy, vừa phòng xe lại là dù che nắng, lại là thùng nuôi ong, không ai là không đi ra ngoài xem náo nhiệt. La Mông cảm thấy chính mình tám phần là bỏ sót cái gì rồi, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

"À, cậu nói tiểu Mã kia hả, người ta tới trong làng chúng ta thả ong đều đã nhiều năm rồi, hàng năm mùa xuân đều tới, nói chỗ chúng ta nước sạch không khí tốt, mật hoa cũng tốt. Mỗi lần tới đều ăn cơm ở nhà dì, người cũng rất hào phóng, ha ha". Tào Phượng Liên cười nói.

"Gia đình người này làm cái gì vậy?". Chậc, không ngờ người ta vẫn là tới trước so với anh như thế, anh lại tới sau, nếu muốn đuổi kẻ tới trước đó đi, vậy nói ra liền càng vô lí rồi.

"Thoạt nhìn rất có tiền, nghe nói trong nhà làm kinh doanh, ở trong thành phố, những việc khác cậu ta cũng không nói với bọn dì". Tào Phượng Liên trả lời.

"À". La Mông gật gật đầu, đại khái hiểu được tình huống rồi.

Thỉ ra người này hàng năm tới nơi này thả ong, chẳng qua năm nay La Mông trồng một mảnh rừng cẩu kỷ, tưới nước linh tuyền lên, ong mật nhà gã ta bay lên đỉnh núi kia rồi.

Chẳng lẽ liền chịu thua như vậy sao? Dựa vào cái gì chớ, đó chính là rừng cẩu kỷ của nhà anh mà.

La Mông trở lại trên đỉnh núi, lại nhìn đến ong mật đầy núi, má nó còn đều không phải của nhà anh. Anh dạo qua một vòng quanh rừng cẩu kỷ, liền nhìn ra vấn đề, gần bên chỗ hai thùng nuôi ong của anh, vây quanh rất nhiều ong mật, khiến cho ong gác cửa của hai thùng nuôi ong kia vô cùng khẩn trương nghiêm cẩn canh gác, đám ong này không chăm chỉ hút mật tụ tập ở đây làm gì chứ?

Tranh địa bàn? Chẳng lẽ để chúng nó bay tới đây hút mật còn chưa đủ, còn muốn cưỡng chế di dời hai thùng ong mật nhà anh sao? Vậy cũng không phải, chúng nó đuổi đi một đám, lại tự bay vào một đám, La Mông rốt cuộc không phải chỉ có hai thùng ong mật thôi sao, dù sao con ong này và con ong kia đều là ong mật, đối La Mông mà nói đó là như nhau.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng La Mông liền thoải mái, xem ra đám ong này coi trọng phong thủy bảo địa nhà anh, muốn tới nơi này định cư.

Vậy thì dễ làm thôi, La Mông lập tức liền chạy đi lấy mấy thùng nuôi ong lúc trước anh làm ra, chọn chỗ thật tốt râm mát thông gió cảnh sắc tuyệt đẹp gần rừng hoa cẩu kỷ, suy nghĩ một chút, lấy chút nước mật hoa cẩu kỷ phun ở trên vách thùng nuôi ong.

Rất nhanh, đám ong mật kia liền chú ý tới mấy cái nhà mới này, cũng không đi tìm hai thùng ong mật kia quấy phá nữa, bay tới bay lui chung quanh ngay tại mấy thùng nuôi ong mới này, như là đang điều tra địa hình.

Nhìn thấy loại tình hình này, La Mông sẽ không nhìn chằm chằm chúng nó, ong mật là động vật rất cẩn thận, không cẩn thận điều tra qua, chúng nó là sẽ không dễ dàng quyết định chuyển nhà. La Mông mặc kệ chúng nó, chúng nó ngược lại càng yên tâm đối địa phương này.

Sau đó La Mông liền tự mình làm việc mình cần làm, vẫn là trồng trọt vắt sữa, mỗi lúc về nhà đi qua làng nhìn đến người họ Mã kia, còn có thể cười hì hì chào hỏi cùng hắn ta, khiến cho đối phương cũng là không hiểu ra sao. Cái này không hợp với lẽ thường, chính mình chở lại đây năm thùng ong tranh nguồn mật cùng hai thùng ong nhà cậu ta, cậu ta còn có thể cười với chính mình? Việc này khẳng định có vấn đề!

Hai ngày sau, họ Mã này liền biết đại khái đây là chuyện gì, ông mật nhà gã luôn vù vù vòng quanh thùng nuôi ong chung quanh đảo quanh, chính là không chịu đi ra ngoài hút mật.

"Ôi, đây là sao?". Tới thời gian cơm trưa, khi La Mông quay về trong làng ăn cơm, đi qua cạnh dòng suối nhỏ liền nhìn đến thùng ong mật của họ Mã kia đang tạo phản.

"Ầm ĩ muốn chuyển nhà". Hôm nay họ Mã này cũng không gặm dưa leo, một khuôn mặt còn dài hơn so với dưa leo.

"Vậy chuyển là được, sao làm ầm ĩ như vậy chứ?". Hai ngày nay La Mông cũng không hiểu lắm, mỗi ngày anh phun nước mật ong lên vách thùng nuôi ong, vừa nhìn thấy sâu bọ gì liền nhanh chóng bắt luôn, khiến

cho chỗ đó thơm ngào ngạt, khỏi phải nói hấp dẫn ong mật biết bao, sao liền là không thấy chúng nó chuyển vào ờ chứ?

"Ong chúa không ra được?". Họ Mã tức giận trả lời.

"Vì sao?". Tuy rằng La Mông bán mấy vạn tệ tiền mật ong, nhưng mà nói đến nuôi ong, anh rốt cuộc vẫn là người ngoài nghề, nhưng mà phong thủy nơi này của anh tốt, lại có linh tuyền thẩm thấu, ong mật này bị anh gây sức ép như thế nào cũng không chịu đi.

"Đường ra vào dành cho ong rất hẹp, ong chúa không ra được". Lúc này họ Mã kia đang lo âu, cũng lười so đo cùng La Mông.

"Thì ra là như vậy".

Nói như vậy, La Mông liền hiểu được, anh cũng lấy mật ong mấy lần, biết khổ người của ong chúa lớn nhất, nếu làm cửa ra vào nhỏ một chút, chỉ cho ong thợ đi qua, không cho ong chúa đi ra, ong mật kia chính là không có cách tự mình chuyển nhà.

Chiêu này cũng thật tổn hại, La Mông nghĩ thầm, bằng không năm thùng ong mật này lúc này sớm tự mình chuyển tới trên đỉnh núi kia an cư lạc nghiệp rồi.

La Mông về nhà ăn một bữa cơm, lúc trở về thấy người nọ vẫn đứng đó, đám ong mật kia như cũ vù vù bay tới bay lui chung quanh thùng nuôi ong, làm ầm ĩ không ngừng.

"Vẫn còn làm ầm ĩ". La Mông cười tủm tỉm liền sáp qua.

"Đúng vậy". Họ Mã kia quay đầu cười cười với La Mông, từ túi quần lấy ra một gói thuốc lá, đưa một điếu qua cho La Mông, hai người liền ngồi xổm bên cạnh dòng suối nhỏ cùng nhau hút thuốc lá.

Thuốc lá đối với đàn ông mà nói là thứ rất thần kỳ, các phụ nữ có thể còn cầnmột hoàn cảnh yên tĩnh, một tách trà nóng hoặc là một bình cà phê, mới có thể tâm tình cùng nhau. Đàn ông cũng chỉ cần một điếu thuốc lá, tùy tiện ngồi bên đường cái, bờ ruộng, công trường thi công, thậm chí cửa WC công cộng, đều có thể tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

"Nói một chút xem nào, chuyện này là sao?". Đều tới nước này rồi, họ Mã này nếu không biết là La Mông giở trò quỷ, vậy gã mấy năm nay liền thật sự là uổng công lăn lộn rồi.

"Không gì hết". La Mông phun một vòng khói trắng, hơi hơi nhếch mép, nói: "Chỉ là trên đỉnh núi kia của tôi, không chỉ có mật hoa thu hút ong mật, còn có thùng nuôi ong hấp dẫn ong mật".

"Cậu động tay động chân gì với thùng nuôi ong kia hả?".

"Cũng không có gì, chỉ là phun chút nước mật ong thơm ngào ngạt ngọt ngào vào trong thôi". Nói tới đây, biên độ của khóe miệng La Mông nhịn không được rộng hơn nữa, trong lòng rất đắc ý.

"Cậu được lắm!". Họ Mã cũng học La Mông mấy ngày hôm trước giơ ngón trỏ, nhưng mà lúc này gã không xuất ra chiêu gì để phản đòn lại được.

"Bây giờ anh định làm sao?". La Mông lại hỏi hắn ta.

"Còn có thể làm sao nữa, về nhà thôi". Họ Mã kia trả lời.

"À, phải đi về rồi?". La Mông sờ sờ cái mũi, nói: "Dù sao ong mật của anh cũng đều không muốn về nhà, nếu không dứt khoát bán cho tôi đi?".

"!". Họ Mã vốn sắc mặt dịu hơn rồi, lúc này lại xụ xuống, một lát sau gã nói: "Còn bán gì nữa, tặng cho cậu đó, một đám ăn cây táo rào cây sung, nhìn thấy chúng nó liền bực bội, còn mang đồ trong nhà bỏ đi nữa".

"Nếu cậu thật sự cảm thấy ngại, liền cho tôi chút mật ong là được, năm nay đều còn chưa có hút mật nữa". Người này thật đúng là không khách sáo.

"Vậy anh muốn bao nhiêu?". La Mông liền hỏi hắn ta.

"Liền đưa mười cân (=5kg) đi". Hắn ta trả lời.

"Được". La Mông gật gật đầu, mười cân liền mười cân, anh tự về làng trước, người này vẫn là hàng năm tới chỗ bọn họ thả ong, lúc này tự mình quay về, về sau hàng năm hắn ta đều không tới được, cho mười cân mật ong cũng là nên làm.

"Thật rộng rãi nha, không đau lòng à?". Người này quay đầu nhìn nhìn La Mông, trên mặt tràn đầy vẻ chế nhạo.

"Tôi vốn liền rất rộng rãi". La Mông dõng dạc nói.

"Một chai nhỏ đã có thể bán một ngàn tệ, mười cân này đều mấy ngàn vạn rồi". Miệng của họ Mã kia chậc chậc ra tiếng.

"Về chút tiền này tính cái gì chứ, kết giao bạn bè, đáng giá". Đồ đều tặng ra rồi, cần gì còn phải bày ra một bộ hình tượng keo kiệt chứ, lúc này phải rộng rãi. Cuối cùng La Mông lại hỏi gã ta, "Anh có biết chia thùng cho ong mật như thế nào không?".

"Cậu ngay cả việc này cũng không biết?". Trong lòng của họ Mã thẳng chửi má nó, ngay cả chia thùng cũng chưa học được, liền bán mật ong nhà mình giá cắt cổ trước, cái này gọi là chuyện gì chứ?

"Tôi học qua rồi, chỉ là còn chưa bắt tay thực hành thôi, không phải anh là dân chuyên sao, làm mẫu cho tôi một chút đi".

La Mông thật học qua rồi, trước đó lúc tới trên núi mua ong, ông lão kia liền nói qua với anh chia thùng như thế nào, chẳng qua lúc ấy anh nghe không hiểu lắm, anh là tay mơ mà, khi đó ngay cả tại sao kêu cầu ong đều không hiểu lắm, nghe xong nửa ngày cũng không nghe ra tới môn đạo gì.

La Mông đời này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ông cụ bà cụ tính tình cáu kỉnh, bị chửi còn không thể cãi lại. Cứ như vậy anh sao dám đuổi theo ông lão kia hỏi ông ấy cầu ong là thứ gì sao? Vậy không phải tìm chửi sao?

Cứ như vậy, La Mông ném mười cân mật ong ra, đổi trở về năm thùng ong mật, còn học xong làm sao chia thùng cho ong mật. Đây thật đúng là giúp đỡ đại ân, gần đây hai thùng ong mật kia nhà La Mông sinh sôi nẩy nở rất nhanh, trong thùng ong sớm không đủ chỗ cho ong mật ở, đều ở trên mạng xem cách làm, nhìn không đẹp không nói, cũng không an toàn, mỗi lần La Mông lấy mật đều phải làm hỏng phòng nhỏ của mấy con ong mật.

Họ Mã kia cũng rất rộng rãi, đều để lại thùng nuôi ong cho anh, nói bên trong còn có nhộng ong, để lúc đó La Mông trực tiếp lấy mấy con nhộng ong trong thùng nuôi ong này tới trong thùng nuôi ong kia của nhà mình, ấu trùng này liền có thể sống.

Cứ như vậy, hai thùng ong mật ban đầu của La Mông, hơn nữa năm thùng ong mật của họ Mã này, hơn nữa vừa mới chia ra thêm hai thùng nữa, qua lần này, số lượng ong mật của nhà anh liền từ hai thùng bay vọt tới chín thùng, đây hoàn toàn là tốc độ hỏa tiễn.

Họ Mã này đi rồi, người trong làng còn không quen lắm, hàng năm mùa xuân người này đều phải ở bên cạnh dòng suối nhỏ tại làng họ ở một thời gian mà, năm nay sao lại đi nhanh như vậy?

Nhất là nhà Tào Phượng Liên, nhà bọn họ liền là trực tiếp tổn thất kinh tế, La Mông cảm thấy rất có lỗi với dì ta, nhưng mà nếu thật để họ Mã này lại hút mật cả tháng trời, vậy tổn thất của nhà anh liền rất lớn.

Sau khi họ Mã này đi rồi, La Mông ngẫm lại vẫn là cảm thấy không ổn lắm, giá bán mật ong của nhà anh, cũng liền mấy người trong nhà biết thôi, ngay cả mấy người Tào Phượng Liên làm công cũng không nói cho bọn họ biết, họ Mã kia làm ao có thể biết 1 chai mật ong nhà anh bán một nghìn tệ chứ?

Nghĩ không ra, La Mông liền gọi điện thoại cho Cung Bạch Kì, Cung Bạch Kì người này không hề kiêu căng, bởi vì liên quan tới việc làm ăn, người quen biết cũng nhiều, La Mông lui tới một thời gian cùng ông ta, tự nhiên liền quen thuộc hẳn, càng quen thuộc hơn sơ với Tiếu lão đại, Tiếu lão đại là cha của Tiếu Thụ Lâm, La Mông không dám lỗ mãng.

"Bác có biết trong nhà họ Mã nào trong thành phố, rất có tiền hay không?". La Mông hỏi Cung Bạch Kì.

"Họ Mã à, chẳng lẽ cậu nói là nhà họ Mã ở Đồng thành sao?"

“Họ Mã ở Đồng thành”. Đồng thành chính là tên của thành phố bọn họ.

“Thằng nhóc cậu mấy năm nay đều là lăn lộn như thế nào vậy, ngay cả nhà họ Mã tại Đồng thành cũng không biết, đó chính là dòng họ lớn trong thành phố của chúng ta, trong tỉnh đều là người của bọn họ. Không có nghe nói hai năm trước thành phố chúng ta kêu gọi đầu tư, đưa tới một ông chủ lớn hay sao, nói là muốn xây nhà xưởng, kết quả ông cụ nhà họ Mã dọng dọng ba tong*, nói xây nhà máy làm gì, khí độc mù mịt, còn để người ta sống hay không, cuối cùng nhà máy kia liền không xây được.

“Bác tặng mật ong nhà cháu cho bọn họ à?”. La Mông lại hỏi.

“Tôi không tặng, nhưng mà có mấy người bạn rất thân cùng nhà họ, không biết bọn họ có tặng hay không, sao, nhà bọn họ có người tới chỗ cậu mua mật ong à?”.

“Không, cháu chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi”. La Mông sao có thể nói với Cung bạch Kì là chính mình dám đuổi một người trẻ tuổi nhà họ Mã tại Đồng thành khỏi làng của anh chứ?

Cúp điện thoại, La Mông nhịn không được thở dài một hơi, mấy ngày hôm trước còn nói cha anh đuổi phóng viên đài truyền hình người ta đi, bây giờ chính anh liền đuổi người có địa vị hơn nữa đi.

Nếu không sao lại nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ đào hang chứ, La Mông thoạt nhìn không giống ông La, thật ra rốt cuộc vẫn là giống cha anh.

*ba tong

31. Chương 31: Mở Rộng Việc Tuyển Người

Buổi chiều hôm nay Tào Phượng Liên còn tại nhà La Mông nhào bột chưa về nhà, 2 anh em La Văn Phong Và La Tú Trúc lại tới đây, 2 đứa này trong trường học buổi chiều chỉ có học 2 tiết, sớm liền ngồi xe trờ về làng.

“Chú, nói chuyện này với chú”. Nhóc con La Văn Phong này lại đi tới trước mặt La Mông.

“Chuyện gì hả?”. La Mông đang cầm canh đậu xanh uống, hai ngày nay mặt trời chói chang, anh ở trên đỉnh núi làm việc nửa ngày, bị phơi nắng tới có chút miệng khô lưỡi khô.

“Ban học cùng lớp cháu nói ngày 1/5 (quốc tế lao động) muốn tới giúp chú hái cẩu kỷ”. La Văn Phong nói.

“Giúp chú hái cẩu kỷ?”. Lời này nghe như thế nào không được tự nhiên như vậy chứ?

“Đổi sữa trâu nà?’. La Văn Phong liền nói tiếp.

“À, chú còn tưởng các cháu muốn học Lôi Phong* làm việc tốt chứ”. La Mông cười nói.

“Chú, rốt cuộc có được không ạ?”. La Văn Phong lại hối thúc.

“Được không cái gì?”. La Mông còn chưa kịp tỏ thái độ, Tào Phượng Liền liền giành nói trước, “Bọn nó có có khả năng gì chứ? Đừng tới lúc đó gây phiền thêm”. Tào Phượng Liên nói như vậy, chính là lo lắng cho cháu nội mình quá nhiệt tình, đồng ý loạn xới, tới lúc đó con nít trấn trên nếu gây họa cho cẩu kỷ của nhà La Mông, La Văn Phong cũng phải xui xẻo cùng chúng nó.

“Cháu cũng nói như vậy, nhưng mà các bạn nói chính mình cam đoan không gây phiền toái, cứ quấn lấy cháu hoài”.

La Văn Phong cũng không phải không có đầu óc, thật ra bạn học sớm tìm nó nói chuyện này, nhưng mà khi đó con nít của làng Đại Loan đều là bắt sâu đổi sữa trâu, sâu trên núi liền chỉ có bấy nhiêu thôi, nếu người bắt nhiều hơn, sâu khẳng định không đủ chia nha, vậy sữa trâu còn đổi sao được? Vì thế nó sẽ không đáp ứng.

Sau này mới đầu lúc hái cẩu kỷ, cây cẩu kỷ này kết quả còn rất ít, La Văn Phong cũng không sẵn lòng để bọn nó tới. Nhưng mà gần đây, mảnh rừng cẩu kỷ kia nơi nơi đều là cẩu kỷ đỏ rực, hái đều hái không hết, bạn học cùng lớp lại tìm nó nói chuyện, lúc này nó mới đồng ý giúp hỏi 1 chút, nói như thế nào đều là bạn học chung 1 lớp, trong đó còn có mấy đứa là anh em thân thiết của nó.

"Muốn tới cũng được, nhưng mà nhân số không được vượt qua 100, sau đó cháu để bọn nó chia nhóm, đừng từng đứa từng đứa tới". La Mông ngẫm lại gần đây sữa trâu nhà mình cũng có chút dư, cẩu kỷ chín quả thật cũng là nên hái rồi, con nít của trấn trên nếu thật muốn tới, vậy để bọn nó tới thử xem 1 chút đi.

Để bọn nó chia nhóm, là vì tiện quản lý, đám nhóc này hơi tinh nghịch, nhưng mà đứa nào cũng không thích kéo chân của tập thể, cho bọn nó chia nhóm, tìm khối địa bàn, liền cho bọn nó hoạt động trong địa bàn đó, tới lúc đó nếu có xảy ra chuyện gì, La Mông cũng biết chính mình nên tìm ai.

La Văn Phong lãnh khẩu dụ của La Mông, liền tới trường của nó tuyển nhân công, sáng sớm hôm nay nó vừa tới trường, ngay tại lớp học hắng giọng nói: "Chú La Mông tui nói chỉ lấy 100 người, các bạn ai muốn đi nào?".

"Tui tui tui!"

"Tui muốn đi, tui muốn đi!".

"La Văn Phong, tính tui vô luôn nha". Một tiếng hô kia một đám con nít liền hưởng ứng, La Văn Phong vừa dứt lời, lớp bọn nó liền sôi trào.

"Đều đừng nóng vội, các bạn trong lớp mình đều có phần, mấy bạn chia nhóm trước đi, lát nữa lại báo danh với tui!".

Học sinh lớp nó còn chưa đăng ký xong, bên La Tú Trúc cũng mang theo bạn học của chính mình qua đây, để La Văn Phong đều cho bọn nó vào danh sách. Mọi người ghé vào cùng nhau đếm đầu người, không đúng, 106 người, dư 6 người nha.

"Mau đóng của lớp mình lại đi!". Nam sinh trong lớp phản ứng nhanh lập tức xông lên đi đóng cửa, nói thực ra, lúc này cho dù không đóng cửa, liền phòng học nho nhỏ kia của bọn nó, bên trong đã có hơn 100 người rồi, còn muốn chen vào cũng không dễ dàng.

"Dư 6 người, làm sao đây?". Có chút học sinh trong lòng liền không có chủ ý.

"Đá 6 người ra ngoài?". Đây cũng thật tổn thương tình cảm nha, chuyện mất mặt như vậy, ai làm nha?

"Nếu không rút thăm?". Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là rút thăm tốt nhất.

"Trước từ từ đã, tui hỏi 1 chút xem". Rốt cuộc vẫn là La Văn Phong bình ổn được, nếu không sao là thủ lĩnh của bọ trẻ con này chứ, nó mượn di động của bạn cùng lớp, gọi điện thoại cho La Mông.

"Chú, dư 6 người, có được hay không ạ?". La Văn Phong ranh thì ranh, nhưng bây giờ nó còn có chút không hiểu tính tình của La Mông.

"À, dư 6 người liền dư 6 người đi". La Mông còn có thể vì chút chuyện ấy mà làm nó khó xử sao chứ?

La Văn Phong cúp điện thoại, học sinh trong phòng học vui sướng liền la hét, mỗi người đều dùng ánh mắt nhìn thần tượng nhìn nó.

Ngoài ra lúc học sinh lớp khác nghe được tin tức đều chậm rồi, không báo danh được, muốn đi tìm thầy cô kháng nghị, thầy cô nói việc này bọn họ cũng không quản được, các em đi tìm La Văn Phong đi.

La Văn Phong thấy nhiều người như vậy, thuộc hạ của nó liền chỉ có 106 tiểu tướng, chống không lại nha, vì thế đành phải thỏa hiệp, để bọn nó đều chia nhóm trước đã, báo tên, lần tới liền để tiểu đội chưa đi đi.

Hôm nay 1/5, cổng Ngưu Vương Trang rất náo nhiệt, xe 2 bánh, xe 3 bánh, xe 4 bánh, các loại xe, đều là phụ huynh học sinh lái.

Học sinh tập hợp xong, La Mông bắt đầu phát biểu: "Nghe nói các cháu cũng muốn cùng trẻ con làng Đại Loan như nhau, làm việc đổi sữa trâu uống, đây là chuyện tốt, nhưng trước khi làm việc chú có chuyện phải nói trước 1 chút nha".

“Các cháu cũng thấy rồi đó, chỗ chú là nơi trồng trọt nuôi trâu, không phải công viên cho mọi người giao du chơi đùa, nếu ai làm công việc của chúng ta thêm phiền phức, rước phiền toái thì sau này không thể lại tới tham gia hoạt động hái trái nữa”.

“Như mà cái gì kêu là thêm phiền, rước phiền toái ạ”.

La Mông lại giải thích cho đám con nít này 1 chút, “Đầu tiên, nhóm của chính mình có mấy người, tự các cháu phải trông coi, không thể đi loạn, không được để bị thương, đặc biệt trâu trên núi, không có việc gì đừng đi trêu chọc chúng nó”.

“Sau đó chính là phải bảo vệ hoa màu, trái cây, không thể loạn vứt rác, không thể đánh nhau gây sự, không thể lấy cẩu kỷ làm đồ ăn vặt ăn……”

“Chú La Mông! Mĩ Linh chảy máu mũi rồi!”. La Mông đang nói chuyện, La Tú Trúc trong đội ngũ đột nhiên liền hô lên, La Mông quay đầu nhìn 1 cái, thấy cháu gái anh Cao Mĩ Tuệ đang lấy tay áo lau mũi cho em gái của cô bé, vừa lau liền 1 mảnh đỏ rực.

“Ăn nhiều cẩu kỷ sẽ bị như vậy, thấy rồi chứ”. La Mông một bên liền đi tới chỗ 2 chị em Mĩ Linh, Mĩ Tuệ, một bên quay đầu lại dặn dò: “La Văn Phong, cháu lấy mảnh vải đỏ, phân phối địa phương cho mấy đứa khác đi”.

Lúc La Mông đi qua, đã có phụ huynh bên cạnh lấy nước khoáng rửa sạch mặt cho Cao Mĩ Linh, còn vỗ chút nước lạnh lên trên trán của cô bé.

“Sao lại cho em ăn cẩu kỷ?”. La Mông hỏi Cao Mĩ Tuệ ở bên cạnh. Gần đây mỗi khi tới lúc trường học nghỉ, Cao Mĩ Tuệ và Cao Mĩ Linh đều phải cùng đám nít ranh này cùng nhau tới trên núi bắt sâu hái cẩu kỷ, La Mông ngoại trừ để La Toàn Quý trông coi đàn trâu, cái khác thật cũng không lo lắng gì.

“Là tự em ấy hái ạ”. Cao Mĩ Tuệ biết loại trái cây màu đỏ này không thể ăn nhiều, La Mông nói qua với nó, nó cũng không thích ăn loại trái cây có vị chua chát này, con nít trong làng nó cũng đều không thích ăn, không biết vì sao, em gái Cao Mĩ Linh của nó lại thích ăn, hơn nữa hiện tại cây cẩu kỷ này còn rất thấp, Cao Mĩ Linh tự mình có thể hái được.

“Lần tới cháu trông chừng em 1 chút, đừng để em lại ăn, được không?”.

La Mông một tay ôm Cao Mĩ Linh, một tay dắt Cao Mĩ Tuệ, về nhà thay quần áo cho 2 đứa, về phần phụ huynh học sinh trên đỉnh núi, liền kệ bọn họ đi, đoán chừng có chút phụ huynh vẫn là không quá yên tâm con nhà mình, không để cho bọn họ xem đủ thì bọn họ không đi đâu.

Về nhà thay quần áo cho Cao Mĩ Linh, La Mông lại mang 2 chị em trở lại trên đỉnh núi, theo thường lệ vẫn để 2 đứa đi bắt sâu hái trái cây.

Hiện tại La Mông trả tiền công cho bọn nít ranh này là 3 cân (=1,5 kg)cẩu kỷ đổi 1 chai sữa trâu, sâu vẫn là 1 chai đổi 1 chai. Hôm nay hơn 100 học sinh tiểu học trong trung tâm trấn Thủy Ngưu, mỗi người đều cầm cái túi bự, cầm cái chai, cái túi chỉ dùng để đựng cẩu kỷ, cái chai là dùng để đựng sâu.

La Văn Phong nói với bọn nó, nếu như có sâu, vẫn là bắt sâu nhanh hơn, nhưng mà gần đây sâu không nhiều lắm, bọn nó liền lúc hái cẩu kỷ nhân tiện bắt sâu, cho nên trên người tốt nhất cầm cái chai, nhìn thấy sâu liền tiện tay bắt bỏ vào chai.

La Mông cho đám nít ranh này chia nhóm thật đúng là chia rất đúng, hiện tại con nít liền không mấy đứa là thành thật, nếu không làm như vậy, liền sớm không biết rời rạc thành cái dạng gì. Lúc này bọn nó vì không bị thành viên trong nhóm cản trở, mà bắt đầu quản lý lẫn nhau, nếu có đứa nào không muốn làm việc muốn tới trên núi đi chơi, lập tức liền bị thành viên trong nhóm lôi về.

Phụ huynh cùng đi tới thấy con mình ở đây không có việc gì, tự bọn nó chơi đùa hăng hái cũng không sai biệt rồi, liền đều về nhà chuẩn bị cơm trưa, con mình ở trên núi làm việc, cha mẹ còn có thể không làm chút đồ ăn ngon cho bọn nó sao?

Tới thời gian ăn cơm trưa, ngoại trừ học sinh cá biệt là bị cha mẹ đón về nhà ăn cơ, phần lớn đều là người nhà mang cơm lại đây, ăn ngay tại trên núi.

Cũng có mấy học sinh không ai đưa cơm, hoặc là liền đưa mấy đồng tiền cơm cho La Mông, may mắn La Mông sớm có chuẩn bị, anh bảo Lưu Xuân Lan nấu 1 nồi canh trứng bự, bên trong có rau có thịt, lại hấp mấy chục cái bánh mỳ sữa buổi sáng cố ý chừa lại, bưng tới trên đỉnh núi, mang theo Cao Mĩ Tuệ và Cao Mĩ Linh cùng ăn cơm với mấy đứa nít ranh kia.

Một đám nít ranh ở trên đỉnh núi ăn tới kêu to, có ít đứa ngửi được mùi canh thơm của nhà La Mông, liền bưng chén nhỏ lại múc, cũng có học sinh bưng cá thịt lại đây cùng bọn nó chia xẻ, tổng thể vô cùng hài hòa thân thiện.

Buổi chiều mặt trời lớn, phơi nắng tới bọn nít ranh này mỗi đứa đều mặt nhỏ đỏ bừng, thằng ranh con La Văn Phong kia liền đi đầu ồn ào: "Chú La Mông, cho chút nước mật ong đi".

Gần đây con nít trong làng uống nước mật ong nhà La Mông uống tới nghiện rồi, cũng không ít đứa ở trong trường học cùng bạn học ba hoa nói chính mình uống nước mật ong của nhà La Mông kia ngon ra sao, đương nhiên là không mấy người tin tưởng.

Lúc này Cao Mĩ Tuệ, Cao Mĩ Linh cũng ở trên đỉnh núi kêu theo: "Cậu, muốn uống nước mật ong!".

Trong lòng La Mông mắng bọn ranh con này làm việc 1 ngày còn chưa đáng giá bằng 2 ngụm nước mật ong, nhưng mà ngẩng đầu nhìn nhìn 2 cháu gái nhà anh, lại nghĩ 1 chút hai ngày trước mới vừa được 5 thùng ong mật, liền quyết định rộng rãi một hồi.

La Mông chạy về nhà pha 3 nồi bự nước mật ong, dùng nồi nồi chậu chậu trong nhà có thể đựng được đều đựng hết, dùng xe ba bánh chở lên núi, ấn nhân số của các nhóm, dặn dò lúc bọn nó tập họp nhóm nhớ rõ mang đồ đạc trả lại cho anh.

Sẩm tối La Mông ở đất trống bên cạnh chuồng trâu thu hàng, đám nhóc ranh này cầm chai kéo giỏ trúc sọt nhỏ, còn rất ra hình ra dáng, La Mông liền lấy cái bàn, để bọn nó từng đứa một báo tên, sau đó ấn cân (số kg)cẩu kỷ ghi chú, đều ghi vào sổ thu hoạch hôm nay của bọn nó.

"Chú, mật ong của nhà chú ăn ngon ghê, nếu không cháu mua 1 chút nha chú". Một nhóc mập trong đó lúc đang giao hàng liền nói cùng La Mông.

"Trong túi cháu có bao nhiêu tiền?". La Mông cúi đầu cân túi bự cẩu kỷ kia cho nó, nhóc mập này nhìn qua mập mạp, làm việc thật đúng là nhanh nhẹn, hái cẩu kỷ đều nhiều hơn so với bọn hắn bọn học nữ cùng lớp của nó, rất nhiều học sinh còn không được bằng 1 nửa của nó, cân lên đều gần 30 cân (=15 kg), chậc, đủ nó uống 10 ngày sữa trâu rồi.

"50". Nhóc mập kia nói xong liền móc tiền ra.

"Liền chút tiền ấy của cháu, mới vừa đủ mua 1 ngụm nhỏ thôi". La Mông ghi chép số lượng của nó xong, bảo nó đi qua chỗ khác, phía sau còn có rất nhiều học sinh đang xếp hàng nữa.

"Chú, cháu hái nhiều cẩu kỷ, mỗi ngày chú cho cháu 2 bình sữa trâu nha, ngày mai ngày mốt cháu hái tiếp, khẳng định có thể hái đủ". Nhóc mập kia thấy chuyện mật ong không thương lượng được, liền chuyển qua sữa trâu.

"Không được". La Mông bỏ cuốn tập xuống, rất nghiêm túc nhìn nhóc mập trước mắt này, hình thể như vậy rồi mà một ngày còn muốn uống 2 chai sữa trâu, đợi tới tuổi cưới vợ thì no nó liền hối hận biết vậy ngày trước không ăn uống nhiều như vậy.

"Tại sao ạ, cháu khẳng định có thể hái nhiều cẩu kỷ như vậy mà". Làm nhiều hưởng nhiều nha, nhóc mập cảm thấy yêu cầu của chính mình hợp tình hợp lý.

"Chú cho các cháu hái cẩu kỷ có kiếm được tiền không?". La Mông hỏi thằng nhóc.

"Đại khái không kiếm đi". Nhóc mập tính toán 1 chút, một ngày nó liền hái đổi được khoảng 10 chai sữa trâu, cái này quả thật là khá nhiều rồi, cha mẹ nó nói hiện tại kiếm tiền rất khó nha.

"Hái cẩu kỷ đổi sữa trâu là phúc lợi trẻ con các cháu mới có, người lớn đều không có, đúng không?". La Mông lại hỏi thằng nhóc.

“Dạ”. Nhóc mập gật gật đầu, nghĩ thầm nếu đổi thành 1 người lớn, một ngày hái về có thể đổi bao nhiêu chai sữa nha?

“Loại phúc lợi này có thể nhận 2 lần không?”.

“Không thể”. Lúc này nhóc mập cuối cùng đã hiểu được rồi.

“Được rồi, đi đi, phía sau còn có rất nhiều người đang xếp hàng đó”.

Trong đám nít ranh này, thật đúng là không ít đứa muốn mua mật ong của La Mông, trong túi móc ra khoảng 50, 100 đồng, La Mông cũng đều giống vừa nãy đuổi bọn nó đi như vậy.

Buổi tối về tới nhà, bọn trẻ con liền nói với cha mẹ bọn nó, nói nước mật ong nhà La Mông ngon ra sao, uống ngon ra sao, khen tới chỉ có trên trời không có dưới đất.

Cha mẹ bọn nó liền nói vậy hôm nào chúng ta đi mua 1 chút, bọn nó liền nói lại lời của La Mông: “Rất mắc, 50 đồng chỉ mua được 1 ngụm thôi”. Khiến cho một nhà già trẻ cười ha ha: “Đồ ngốc, người ta trêu đùa con đó”.

Thu hàng xong, tiễn bọn nít ranh này đi, La Mông mang 2 cháu gái, chậm rãi chở một xe ba bánh cẩu kỷ trở lại trong làng.

Trong nhà mấy người La Hồng Phượng đã nhào bột xong rồi, gần đây việc vắt sữa lại có chút nặng nhọc hơn, buổi chiều lần vắt sữa này, La Hồng Phượng bình thường đều phải qua giúp, giống hôm nay việc vặt của La Mông rất nhiều, Lưu Xuân Lan cũng đi cùng qua đó vắt sữa.

La Mông định thuê thêm 1 người chăm sóc đàn trâu kiêm vắt sữa, bởi vì mỗi buổi sáng trời chưa sáng liền bắt đầu làm việc, còn phải dọn phân trâu và vân vân, việc cũng rất nặng, tốt nhất vẫn là tìm 1 người đàn ông. Nhưng mà loại tình huống này La Mông phải tìm 1 người đàn ông trẻ tuổi sức lớn thành thật hay làm, cũng sẽ không lời bàn tán linh tinh, việc này thật đúng là rất khó.

“Hôm nay Mĩ Linh chảy máu mũi?”. La Hồng Phượng kéo con gái út qua, lau mồ hôi trên trán cho con.

“Dạ”. Cao Mĩ Linh lên tiếng, chính mình lại duỗi tay lau cổ, hôm nay nó chính là ra một thân mồ hôi.

“Tại sao chảy máu mũi?”. La Hồng Phượng cởi áo khoác ra cho con.

“Ăn trái cây đỏ”. Cao Mĩ Linh thành thành thật thật trả lời.

“Không phải đã nói con không được ăn trái cây đỏ kia sao?”.

“……”. Cao Mĩ Linh nhìn trái nhìn phải, không nói gì.

“Bổ quá rồi, 2 ngày tới cho nó ăn đồ thanh đạm chút đi”. Ông La bên cạnh nhìn 2 cháu ngoại nói.

“Ôi, vậy sữa trâu cũng không cho nó uống nữa sao?”. Lưu Xuân Lan liền hỏi.

“Trước cho nó nghỉ uống 2 ngày đã”. La Hồng Phượng nói.

“Được, 2 ngày kế không cho Mĩ Linh uống sữa trâu”. Lưu Xuân Lan gật gật đầu, cũng đồng ý.

“Tại sao?”. Cao Mĩ Linh đưa ra nghi hoặc.

“Bổ quá rồi, sợ cháu sau này không cao lớn được”. La Mông trả lời cô bé.

“Không cần cao lớn”. Muốn uống sữa trâu.

“Không cao lớn không được nha”. Lưu Xuân Lan bên cạnh liền nở nụ cười: “Không cao lớn sau này không gả đi được nha”.

“……”. Cao Mĩ Linh lại không nói chuyện, mím cái miệng nhỏ, trong lòng có chút không phục, không gả đi được cũng chẳng sao hết? Liền vì chuyện này mà không cho nó uống sữa trâu?

*Lôi Phong: (sinh ngày 18 tháng 12 năm 1940, mất ngày 15 tháng 8 năm 1962) là một chiến sĩ của quan Giải phóng nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân

dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong ( ). Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dân của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phong và quà lưu niệm.

Dù rằng có thể từng tồn tại người lính tên là Lôi Phong trên thực tế, thì những giai thoại về cuộc đời anh mà hệ thống tuyên truyền của đảng Cộng sản dựng lên đã gây ra nhiều tranh cãi mạnh mẽ, khiến anh trở thành một đề tài cho nhiều người Trung Quốc chê cười và nhạo báng.Tuy nhiên có một sự thật rằng hình ảnh của Lôi trong vai trò một quân nhân mẫu mực đã tồn tại qua nhiều thập kỷ với những thay đổi về mặt chính trị ở Trung Quốc.

32. Chương 32: Thích Một Người Chính Là Như Vậy.....

Tiểu học trung tâm trấn Thủy Ngưu ngày 1 tháng 5 vẫn là nghỉ 7 ngày, nói ra thật sự là hâm mộ 1 đám con nít trong trấn.

Ngày hôm sau của hoạt động thu hái, phó hiệu trưởng của trường tiểu học cùng mấy thầy cô giáo xuất hiện ở tại Ngưu Vương trang, hỏi La Mông học sinh trường họ có gây thêm phiền phức gì cho anh hay không, muốn sắp xếp mấy thầy cô giáo tới đây duy trì trật tự hay không?

Trước đó bọn họ biết đám trẻ con này muốn hái cẩu kỷ ở chỗ La Mông, nhưng mà La Mông cũng không có thông qua phía trường học làm việc này, lúc ấy bọn họ cũng liền không hỏi tới, nói không chừng hái nửa ngày 1 ngày liền tan.

Kết quả tối hôm qua nghe mấy đứa con nhà họ nói, hoạt động này tổ chức cũng không tệ lắm, vì thế hiệu trưởng liền mang theo mấy thầy cô giáo tới đây xem tình hình, nói như thế nào cũng là học sinh của trường bọn họ, tổ chức loại hoạt động quy mô rất lớn này, trường học cũng không thể một chút cũng không tham dự.

La Mông không cần thầy cô giáo trong trường tới đây, tới đây cũng không làm gì, cần gì chiếm dụng ngày nghỉ của thầy cô giáo người ta, nếu gặp phải 1 người tính tình không tốt, cả ngày ở trên đỉnh núi nhà anh hô to gọi nhỏ, vậy thật là phiền chết luôn.

Nhưng mà tới lúc chuyện chia sữa trâu, còn phải cần trường học bọn họ phối hợp, mọi người trong nhà anh bận rộn, không có thời gian đưa sữa tới trường học giao cho đám học sinh này, hơn nữa số lượng cũng không ít, con nít trong làng cũng không thể cầm hết về nhà.

Phó hiệu trưởng nói việc này dễ làm, tới lúc đó cùng ngày La Mông đưa danh sách và sữa trâu tới phòng thường trực của trường bọn họ, công tác còn lại giao cho có chủ nhiệm các lớp là được.

Ở trong mắt học sinh trường tiểu học trung tâm trấn Thủy ngưu, dù sao La Mông không phải người dễ nói chuyện, hơn nữa chuyện lúc trước không cho bọn nó tới chỗ La Mông du xuân, bọn nó vẫn còn nhớ như in nha, hiện tại La Mông nói nếu ai không tuân thủ quy củ, tới lúc đó liền không cho tham gia hoạt động thu hái, đám nít ranh này cũng đều tưởng thật, không dám đem lời của La Mông vào tai này ra tai kia.

Tổng thể mà nói, mấy ngày nay công tác thu hái là rất thuận lợi, cẩu kỷ chín của nhà La Mông cơ bản đã hái xong rồi, sâu trong rừng cẩu kỷ cũng bị bắt thật sự sạch sẽ.

Sau khi kết thúc 7 ngày hoạt động thu hái này, đám nít ranh này liền đều đuổi theo La Văn Phong, bảo nó đi tìm La Mông hỏi 1 chút, xem sau này còn có thể lại đây hái cẩu kỷ đổi sữa trâu không?

Lúc La Văn Phong tới hỏi. La Mông liền nói, nếu có thể quy củ như mấy ngày hôm nay không gây chuyện cho người lớn thì sau này liền có thể làm tiếp. Khiến cho đám nít ranh vô cùng có cảm giác thành công, nhìn đi, con nít chúng nó làm việc vẫn là rất ra dáng đó thôi.

Ngày trôi qua bên La Mông rất sinh động, bên Tiếu Thụ Lâm cũng không kém, từ sau khi Tiếu Thụ Lâm nhìn rõ bộ mặt thật của La Mông, liền không khách sáo cùng La Mông nữa, cho gì lấy đó, cũng không nói muốn trả tiền.

Mấy ngày hôm trước gã thấy gà trống nhỏ nơi nơi chạy loạn trên Ngưu Vương trang thật tinh thần, màu lông sặc sỡ, mào gà đỏ tươi, nhìn thấy liền cực kỳ ngon miệng. Vì thế gã liền gãi gãi cằm nói với La Mông, "Bộ dạng gà trống nhà cậu không tệ".

La Mông quả nhiên là kẻ biết thời biết thế, lập tức bắt 2 con gà trống choai cho gã mang về.

Hai con gà này, tối hôm qua đã bị Tiếu Thụ Lâm làm thịt một, chặt thành miếng bỏ vào nồi đất, nêm chút nước chút muối, chậm rãi hầm lửa nhỏ, hầm tới da nhừ thịt nát, cùng Tiếu lão đại mỗi người 1 ly rượu cẩu kỷ, ăn thịt ăn canh rất thoải mái.

Về phần con gà còn lại, Tiếu lão đại nói trước để trong sân nuôi mấy ngày rồi tính sau, đây chính là gà tốt, đừng lập tức ăn sạch.

Tiếu Thụ Lâm rất không đồng ý, ăn hết lại tới nhà La Mông bắt tiếp, cùng lắm thì chính mình bỏ tiền mua là được, đồ ngon đương nhiên là phải ăn cho đã ghiền, chừa làm gì, đời người nếu ngay cả thứ ăn vào miệng cũng không bỏ được, vậy còn sống làm cái qué gì?

Nhưng mà đối với việc này, Tiếu Thụ Lâm sẽ không có thể chống lại cha gã được, bởi vì đối với chuyện ăn uống, Tiếu lão đại còn cố chấp hơn rất nhiều so với gã.

Buổi sáng hôm nay Tiếu Thụ Lâm chở một xe hải sản đi trấn Thủy Ngưu, nghĩ nhà La Mông có bữa sáng nóng hầm hập thơm ngào ngạt đang chờ gã, tâm tình cũng rất là tốt.

Một đoạn quốc lộ từ trấn Vĩnh Thanh tới trấn Thủy Ngưu gập ghềnh nhiều khúc cua, lại là xuyên núi vượt đèo, bình thường người bên ngoài tới chỗ bọn họ căn bản không dám lái nhanh, ban đêm càng miễn bàn. Tiếu Thụ Lâm nhưng thật ra không sợ, con đường này gã dều đi ngàn vạn lần rồi, nhắm mắt lại đều biết đánh tay lái cua tại chỗ nào.

Nhưng mà tai nạn xe cộ, thường thường chính là phát sinh dưới tình huống như vậy. Đêm qua hạ xuống 1 trận mưa lớn, gần quốc lộ này có một triền núi đã xảy ra lở đất nhỏ, không ít bùn cát đều tràn xuống mặt đường, phía trên đường cái còn có một gốc cây tùng đổ xuống dưới, vừa vặn vắt ngang giữa đường.

Chờ tới lúc Tiếu Thụ Lâm nhìn đến cái cây này, đã quá muộn rồi, gã không phanh xe kịp liền đâm lên cái cây tùng này.

Vốn tốc độ lái xe của gã không tính quá nhanh, đâm vào cái cây này cũng không xảy ra chuyện lớn gì, nhưng mà xui xẻo 1 cái là đất lỡ kéo theo bùn lầy làm cho đoạn đường này trở nên rất trơn trượt, căn bản phanh xe không được, sau khi xe của Tiếu Thụ Lâm đâm vào cái cây này, rất nhanh liền bị quán tính kéo trượt quanh bên ngoài đường cái.

Một bên đường chính là một cái khe núi, dưới có 1 dòng suối nhỏ, từ quốc lộ tới dòng suối nhỏ có mực nước sâu khoảng 3 tới 5 mét, bây giờ nếu 1 đầu xe rơi xuống, vậy lúc này Tiếu Thụ Lâm liền thật là 1 chút cơ hội sống sót đều không có.

Sống chết cách 1 lằn đường, Tiếu Thụ Lâm đánh mạnh tay lái, nhấn mạnh ga, thật vất vả mới thoát ly quán tính kia, lại bởi vì đạp ga mạnh quá, xe thoáng cái liền đụng vào vách đá phía bên kia đường cái, Tiếu Thụ Lâm chỉ nghe tới "rầm" 1 tiếng, mấy cái sọt sau xe, hải sản ướp đá cũng đều rầm rầm loảng xoảng loạn thành một đoàn.

Đợi sau khi tất cả yên tĩnh lại, Tiếu Thụ Lâm vừa nhấc đầu lên, liền nhìn đến ót của mình đạp lên gương xe tạo ra mạng nhện rất lớn, tiếp theo, máu tươi nóng hầm hập liền tỏng tỏng từ trán, mặt gã chảy xuống.

Gã phải rời khỏi địa phương quỷ quái này, Tiếu Thụ Lâm nghĩ thầm, bằng không lát nữa 1 chiếc xe khác lại đâm tới, công sức vữa nãy của gã liền toàn bộ uổng phí, còn phải thành thành thật thật tới chỗ Diêm Vương báo tên.

Tiếu Thụ Lâm không muốn đi tới đó, còn sống tốt hơn, có ăn có uống, nhất là năm nay thức ăn của nhà gã còn được cải thiện rất lớn, hơn nữa, trong nhà còn có một con gà chưa kịp ăn nữa……. (ẹc, chết tới nơi ko

lo, còn lo ăn, tâm hồn ăn uống, pó tay vs anh lun)

Tiếu Thụ Lâm cảm thấy đầu óc mình hoạt động khá rõ ràng, xoay chuyển rất nhanh, hẳn là không chuyện lớn gì. Chỉ là gã lại mơ hồ cảm giác được trạng thái của chính mình không đúng lắm, lúc này không phải hẳn là nghĩ chút việc hữu dụng sao, như thế nào lại nghĩ tới mấy thứ linh tinh đó, khó có thể nào là hồi quang phản chiếu?

Tiếu Thụ Lâm lại suy nghĩ, lúc này hắn là nên gọi điện thoại cho ai đó, giống loại thời điểm này hẳn là tìm người giúp đỡ sao?

Tìm cha gã? Không được, tới lúc đó chính mình không sao lại dọa ông già đó ra chuyện thì toi. Tìm bọn Vương Tương Dương? Vẫn là bỏ đi, nửa đêm rồi, hưng sư động chúng* kêu người ta thức dậy, chẳng may tới lúc đó đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện chính là bị thương ngoài da 1 chút, vậy có vẻ gã yếu ớt quá.

*hưng sư động chúng: khua chiêng gõ mõ, kinh động nhiều người

Ma xui quỷ khiến, Tiếu Thụ Lâm liền bấm số điện thoại của La Mông. Lúc này La Mông đang làm việc, vừa thấy màn hình hiển thị dãy số của Tiếu Thụ Lâm, lập tức tiền tiếp: "Chuyện gì vậy?". La Mông hỏi.

"Tông xe". Tiếu Thụ Lâm bên đầu điện thoại kia giống như không có việc gì, thanh âm kia rất tinh thần, chỉ là La Mông lập tức cảm giác trái tim chính mình đều giống như bị người ta hung hăng bóp.

"Cậu ở đâu?".

"Cũng sắp tới trấn Thủy Ngưu".

"Cậu chờ ở đó, đừng nhúc nhích". La Mông cầm lấy áo khoác, sờ sờ trong túi xác nhận bên trong có thẻ tín dụng rồi, lái xe ba bánh liền bão táp chạy khỏi Ngưu Vương trang.

Tiếu Thụ Lâm cúp điện thoại, ở trong xe ngồi yên một hồi lâu, mới nhớ tới đến chính mình có phải hẳn là gọi cảnh sát giao thông hay không. Đúng lúc này, gã nhìn đến phía trước có chiếc xe chạy tới đây, 1 cái đèn xe màu da cam nho nhỏ, càng chạy càng gần, tiếp theo gã chợt nghe đến La Mông hỏi gã:

"Sao rồi?". Thanh âm này sao nghe quái dị như vậy chứ, thật giống như gã là đứa con nít chưa trưởng thành ấy.

"Không sao, chỉ là trên đầu chảy máu". Tiếu Thụ Lâm nghe được thanh âm của chính mình từ địa phương rất xa nhẹ nhàng truyền tới.

"Có thể nhúc nhích không?". La Mông mở cửa phó lái bên cạnh Tiếu Thụ Lâm ra, cũng không dám giơ tay túm Tiếu Thụ Lâm, sợ túm một chút liền túm hỏng người luôn.

"Ừ". Tiếu Thụ Lâm bướng bỉnh lên tiếng.

"Có thể xuống xe sao?". La Mông lại hỏi.

"Có thể". Tiếu Thụ Lâm không quá xác định trả lời một câu, sau đó liền chính mình từ trên xe đi xuống dưới, La Mông vội vàng giơ tay đỡ, lại kiểm tra rồi đại khái cho Tiếu Thụ Lâm một chút, tình huống không xấu lắm, trên người không bị thương gì, giống như cũng gãy xương.

La Mông bố trí Tiếu Thụ Lâm ở thân sau của xe ba bánh, lại để Tiếu Thụ Lâm khoác áo khoác của chính mình, sau đó lấy di động gọi điện cho cảnh sát giao thông, liền nói đường từ trấn Thủy Ngưu tới Vĩnh Thanh bị sạt đất, có tai nạn xe cộ, bảo bọn họ nhanh chóng lại đây xử lý một chút, miễn cho lát nữa lại có người gặp chuyện không may.

Sau đó cũng không quản đối phương nói cái gì, liền cúp điện thoại, liền lái xe đi hướng bệnh viện trung tâm trấn Thủy Ngưu, cũng may xe ba bánh của La Mông nhỏ, có thể theo bên cạnh đường cái vòng qua.

Tới bệnh viện, bác sĩ trực ban làm kiểm tra cho Tiếu Thụ Lâm, ngoại thương liền 1 miệng vết thương trên đầu, khâu mấy mũi cho Tiếu Thụ Lâm, lại truyền dịch, nói phải đợi bác sĩ khác đi làm mới có thể làm kiểm tra thêm 1 bước nữa.

La Mông ngồi ở cạnh giường bệnh của bệnh viện, trong lòng cũng cuối cùng bình tĩnh một chút, "Đường núi nơi này của chúng ta hiểm trở như vậy, cậu đừng cho rằng chính mình quen đường, liền có thể lơ là, tai

nạn xe cộ đều là xảy ra như vậy, mạng nhỏ chính là chỉ có 1 thôi, vừa không chú ý liền teo đời, hơn nữa cậu còn chạy xe ban đêm nữa……..".

"Nói hết chưa vậy, đừng như mẹ tôi vậy". Tiếu Thụ Lâm nói ra lời trong lòng, tôi vẫn là bệnh nhân mà, chưa chi đã giáo huấn suốt rồi.

"Mẹ cậu thì sao?". La Mông thuận miệng liền đáp lại 1 câu.

"Hừ". Tiếu Thụ Lâm nhếch miệng cười cười, đôi mắt đến bây giờ còn có chút không có tiêu cự, "Mẹ tôi bỏ đi cùng người khác". Gã nói.

Người ta nói người bị bệnh chính là yếu ớt, người vừa yếu ớt liền dễ dàng quái đản, Tiếu Thụ Lâm nghĩ thầm lời này quả nhiên đúng vậy, gã lớn như vậy đều còn chưa quái gở như vậy, liền là cho tới bây giờ không nói chuyện mẹ của gã cùng người khác, lời này nói ra gã liền cảm thấy mất tự nhiên, sao lại giống như chính mình bị uất ức vô cùng á.

La Mông không thói quen Tiếu Thụ Lâm như vậy, trên mặt mang theo cay đắng và châm biếm, còn có chút gì khác nữa, Tiếu Thụ Lâm như vậy làm cho trong lòng La Mông cảm thấy khó chịu.

"À, vậy coi như tôi là cha cậu là được rồi". La Mông dùng giọng điệu thoải mái nói.

"Ba tôi chính là Tiếu lão đại". Lúc này Tiếu Thụ Lâm nở nụ cười, trong mắt có chút thân thiết, cũng có chút kiêu ngạo.

"Vậy không thì coi tôi là anh cậu đi". La Mông lại nói.

"Đừng khi tôi lúc này đầu óc không tốt liền có thể chiếm tiện nghi của tôi". Tiếu Thụ Lâm cười mắng một câu, trên mặt có chút biểu cảm chán chường.

La Mông cũng cười cười theo, một lát sau, anh nói: "Cậu ngủ 1 lát đi".

"Ừ, hàng hôm nay sao rồi?".

"Chị của tôi nghĩ cách xử lý rồi, việc này cậu đừng quản". Lúc này khi Tiếu Thụ Lâm khâu vết thương, La Mông liền gọi điện thoại nói tình huống với La Hồng Phượng, La Hồng Phượng bảo anh đừng lo lắng, cô mở tiệm ở trấn trên 1 thời gian rồi, cũng quen biết không ít người, tạm thời tìm chiếc xe cũng không khó.

La Mông lẳng lặng ngồi ở trong phòng bệnh, nhìn thấy Tiếu Thụ Lâm trên giường bệnh đã ngủ rồi, anh có chút nghĩ không rõ, chính mình như thế nào có thể thích người này như vậy, chỉ cần nhìn cậu ta như vậy, trong lòng liền cảm thấy vui sướng như vậy, một mình cười ngu liên tục, giống như 1 tên ngốc.

33. Chương 33: Đời Người Luôn Tràn Ngập Kinh Hỉ...

Sau khi trời sáng, La Mông chở Tiếu Thụ Lâm tới bệnh viện nhân dân trong huyện đi làm kiểm tra cụ thể, bác sĩ nói có chút chấn động não, bảo Tiếu Thụ Lâm trong khoảng thời gian này đừng làm vận động mạnh, thể lực và lao động trí óc đều tận lực đừng làm, nghỉ dưỡng 1 thời gian cho tốt đi.

Bên bọn Vương Tương Dương cũng đều biết tin liền chạy lại đây, thằng nhóc Vương Tương Dương kia vừa tới liền hô: "Anh chủ, anh cũng quá không có suy nghĩ, đều xảy ra chuyện lớn như vậy, sao còn có thể không nói cho chúng em biết, nếu không phải mấy người hải sản kia gọi điện thoại tới công ty mắng, lại từ bên đội cảnh sát giao thông nhận được tin, mấy anh em chúng em tới bây giờ còn tại văn phòng ngốc chờ anh đưa bữa sáng tới".

"Chú mày chỉ có biết ăn thôi". Tiếu Thụ Lâm nói, anh mày đều thành như vậy, chú mày còn nhớ thương bữa sáng sao?

"Không phải nha, anh chủ, lúc ấy sao anh không gọi điện thoại cho em chứ? Nếu anh gọi 1 cú cho em, Vương Tương Dương em lập tức bay tới hiện trường nha". Vương Tương Dương vội vàng giải thích.

“Lúc ấy cách trấn Thủy Ngưu gần”. Tiếu Thụ Lâm đoán rằng lúc ấy đầu óc chính mình đại khái không tốt lắm, bằng không cũng không có thể gọi điện thoại cho La Mông, hai người bọn họ tính quan hệ gì?

“Não chấn động, lúc này đoán chừng còn choáng, trước đừng ồn cậu ta”. La Mông nhắc nhở mấy người kia.

La Mông vừa nói, bọn họ liền đều chú ý tới anh, liên tưởng tới 1 chuyện, Vương Tương Dương đè thấp giọng nhỏ giọng nói thầm hỏi Tiếu Thụ Lâm, “Vậy, anh chủ, sau này ca sớm ai làm ạ?”.

Tiếu Thụ Lâm nhíu mày suy nghĩ chút, nói: “Không phải tôi phân lão Dương làm ca sớm sao, để anh ta làm lại ca sớm đi”.

“Nhưng mà anh chủ, lão Dương có bệnh đau bao tử nha”. Vương Tương Dương nói, lúc trước không phải anh nói anh ta có bệnh đau bao tử mới cứng rắn không cho anh ta làm ca sớm sao?

“Chẳng lẽ chú mày cũng bị đau bao tử sao?”.

“Chút bệnh vặt vãnh này em sớm đã hết từ lâu rồi”. Vương Tương Dương vội vàng biện giải.

“Cút, đừng ồn anh mày”. Tiếu Thụ Lâm cảm thấy đầu mình sắp bị cậu ta ồn tới nứt ra rồi.

“Đi liền, em cút là được, anh chủ, đừng có gấp, đừng nổi cáu nha”. Lúc này Vương Tương Dương lại ý thức được Tiếu Thụ Lâm là 1 bệnh nhân, chủ yếu là anh chủ của bọn họ thoạt nhìn rất tinh thần, không có chút dáng dấp của bệnh nhân nha.

Một người lớn tuổi trong đó, lúc này liền nói với La Mông, “La Mông này, nơi này giao cho chúng tôi là được rồi, trong nhà cậu chắc vẫn còn nhiều việc để làm, trở về làm đi. Hôm nay cậu giúp anh chủ của chúng tôi, chẳng khác nào là giúp tất cả anh em trong công ty chúng tôi, về sau có chuyện gì, đừng khách sao với chúng tôi, kêu một tiếng, không ai không đáp ứng……”.

“Giỏi quá ha, đừng xem tôi vô dụng vậy chứ, anh liền 1 người tài xế, đừng nói giống như người lăn lộn trong xã hội vậy”. Không đợi anh ta nói xong, Tiếu Thụ Lâm liền mất kiên nhẫn ngắt lời.

“Tôi chính là muốn nói, sau này muốn thuê xe, cứ việc tìm tôi là ok”. Người nọ cười cười, nói giải thích.

“Anh vậy mà gọi là báo ơn hả? Anh rõ ràng là chèo kéo làm ăn mà”. Bên cạnh còn có người phá đám.

“Đều đừng chen chúc ở bệnh viện mở tiệc liên hoan, tôi muốn về nhà, mọi người nên làm gì thì đi làm nấy đi, biến biến”.

Tiếu Thụ Lâm phất phất tay giống như đuổi ruồi bọ, ý bảo bọn họ đều nhanh cút đi, nhóm đàn ông này cứ như vậy, không chút nhẫn lực, không nhìn ra lúc này gã đang khó chịu sao.

Vẫn là thời điểm mấy giờ trước đó ở cùng La Mông thoải mái hơn, nghĩ vậy, Tiếu Thụ Lâm lại liếc mắt nhìn La Mông 1 cái, có chút mất tự nhiên xoay tay nói 1 câu với La Mông, “Hôm nay cám ơn cậu”. Gã hiển nhiên rất không quen loại sự tình nói lời cám ơn này.

“Không có việc gì”. La Mông cười cười nói: “Tôi đưa cậu về nhà nhé?”.

“Không cần, để thằng nhóc Vương Tương Dương đưa là được”. Tiếu Thụ Lâm quẳng 1 cái ánh mắt cho Vương Tương Dương, tên kia nhanh chóng chân chó (nịnh bợ) hề hề chạy lại đỡ Tiếu Thụ Lâm.

“Vậy cũng được, vậy tôi đi về trước”.

Đoàn người ra khỏi bệnh viện, La Mông ngồi xe bọn họ tới bến xe, những người trong công ty của Tiếu Thụ Lâm, đều là phải đợi đủ người rồi mới đi, bằng không chính là có người bao xe, lái xe không phải Tiếu Thụ Lâm, La Mông cũng không có lòng dạ chờ đợi, ngồi xe bánh mì đi trở về trước.

Lúc La Mông về tới nhà đã qua giờ cơm trưa, tất cả mọi người ăn cơm trưa xong rồi, Lưu Xuân Lan thấy La Mông trở về, liền làm 1 tô mì cho La Mông.

“Tiếu Thụ Lâm cậu ta sao rồi?”. Lưu Xuân Lan hỏi.

Chớp mắt Tiếu Thụ Lâm chở hàng cho nhà bà cũng được mấy tháng rồi, thời gian lâu, Lưu Xuân Lan liền cảm thấy Tiếu Thụ Lâm thằng nhóc này người thật không sai, tuy rằng không hay nói chuyện, nhưng mà

chăm làm, mỗi ngày đều sớm sớm tinh mơ tới nhà bà, vậy phải thức dậy lúc mấy giờ nha, ăn uống cũng tốt, có gì ăn nấy, thật sự dễ nuôi.

"Rất tốt, chỉ là đụng vào đầu, thời gian tới không thể lái xe". La Mông uống một ngụm nước mì, trả lời.

"Không xảy ra chuyện lớn là tốt rồi, vậy sau ai chở này hàng của nhà chúng ta?'.

"Nghe nói là người kêu là lão Dương". Đại khái chính là người nói cám ơn với chính mình, La Mông đoán vậy.

"À". Lưu Xuân Lan gật gật đầu, lại nói: "Hồng Phượng vừa mới nói với mẹ, muốn chia tiệm bánh mỳ bánh bao ra, con thấy sao?".

"Cũng được ạ, dù sao nhân công bên con cũng không eo hẹp lắm. Trong tiệm chị ấy nếu thuê thêm 2 người, tới lúc đó bữa sáng còn có thể có chút các loại mới mẻ khác, hiện tại trong tiệm nhà mình bán rất ít mặt hàng, ăn tới ăn lui cũng chỉ có mấy món đó thôi". La Mông cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

"Chị con cũng nói như vậy, mẹ chính là lo lắng 2 chị em con chia chác rồi, sau này liền không thân thiết nữa". Đặc biệt hiện tại lại liên quan tới chuyện làm ăn, nếu chị em không đồng tâm, sau này liền ồn ào ra chuyện khó xử cho coi.

"Mẹ cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, con và chị nhiều năm không gặp nhau, hiện tại cũng rất tốt đó thôi".

La Mông bảo mẹ anh đừng nghĩ nhiều như vậy, nhà anh từ xưa liền không có chuyện thiên vị ai hết, tình cảm của 2 chị em cũng tốt, không sinh ra khoảng cách gì, hiện giờ trưởng thành cũng đều hiểu biết rồi. La Hồng Phượng thoạt nhìn tính tình yếu đuối, nhưng mà chị ấy có thể vì 2 đứa con gái mà 1 xu cũng không cần, liền dọn khỏi nhà chồng, chứng minh chị ấy là người dám nghĩ dám làm, coi trọng tình cảm hơn tiền bạc.

"Chị con đi đâu rồi?". La Mông lại hỏi.

"Lên trên đỉnh núi kia của con hái rau rồi, ai dô, con nói coi sao rau ở mảnh đất đó có thể mọc nhanh như vậy chứ, mới hái xong lại mọc lên 1 đoạn nữa rồi, chỉ cần chừa gốc lại, nó liền từ từ dài ra mọc lá". Nói tới đất trồng rau nhà họ, Lưu Xuân Lan cũng là hiếu kì, vợ chồng bà sống tại làng này mấy chục năm rồi, còn chưa gặp qua chuyện như vậy đâu.

"Có thể mọc dài không tốt sao?". La Mông ăn mì xong, cầm chén bỏ vào bồn rửa chén, cười ha hả nói chuyện cùng mẹ anh.

"Sao không tốt chứ?". Lưu Xuân Lan cũng cười.

Lát sau La Mông đi lên đỉnh núi, thấy La Hồng Phượng, cô liền hỏi: "Tiếu Thụ Lâm không có việc gì chứ?".

"Không sao, chỉ là phải nghỉ ngơi 1 thời gian".

"Ừ, nói chuyện này với em, chị cũng thuê căn phòng đằng sau tiệm chị rồi, sau này chỗ làm việc liền rộng rãi, bánh bao bánh mỳ trong tiệm liền làm ở bên đó đi, tiện thể chị còn làm thêm mấy loại mới nữa". La Hồng Phượng cười hì hì nói với La Mông.

"Chuyện trong tiệm chị làm chủ là được". Trước kia giao hẹn tốt chuyện trong tiệm để La Hồng Phượng định đoạt, La Mông cũng liền không muốn lại nhúng tay vào, hơn nữa anh cũng không có thời gian, chỉ là 1 mảnh đỉnh núi đều đủ anh bận rộn rồi.

"Chị chỉ là nói 1 tiếng với em, để em cũng biết được". La Hồng Phượng cười đến sang sảng, hiện giờ nhìn lại cô, cùng lúc mới ly hôn kia, đã là 2 dạng khác biệt lớn rồi.

"Đúng rồi, có phải cửa tiệm nhà ta có chút nhỏ hay không?". La Mông lại hỏi La Hồng Phượng.

"Tuy nhỏ 1 chút, nhưng mà đoạn đường tốt, gần ngã tư đường, có người lái xe lại đây mua đồ ăn, còn có người đậu xe trước cửa trường tiểu học, chủ nhà cũng tốt, chị thương lượng cùng anh ta rồi, mấy ngày nữa tìm mấy người tới đây, tại cửa tiệm lên thêm 1 tầng nữa, nhà họ xây trần nhà cao". La Mông hỏi, La Hồng Phượng nói gốc rễ ngọn ngành quyết định của chính mình.

"Vậy tiền còn đủ dùng không?".

La Mông còn nợ La Hồng Phượng 10 vạn, gần đây tiền trong tay anh vào rồi lại ra, liền chưa đủ 10 vạn, anh còn tưởng chị anh không vội dùng tiền, liền chưa trả lại cho chị ấy.

"Không phải đã nói chị còn tiền tích cóp sao? Chuyện này em chỉ biết là được rồi, đừng quan tâm, việc này liền giao cho chị".

Tiền trước đó bị La Mông mượn hết rồi, nhưng tháng 4 vừa rồi lại được chia lời, tháng 5 cũng thu vào không ít, lúc này đều ở trong túi của cô, dù sao những người khác trong nhà chia phần đều là cuối tháng mới lấy, La Hồng Phượng dùng trước 1 chút cũng không sao, sửa tiệm xong là được rồi.

La Hồng Phượng nói như vậy, La Mông liền thật không thay chị anh quan tâm nữa, không bao lâu, cửa tiệm nhà họ liền xảy ra thay đổi. Đầu tiên là lên thêm 1 tầng, quả nhiên giống như La Hồng Phượng nói, nhà này xây trần nhà cao, lên thêm 1 tầng cũng không có vẻ chật chội, vị trí ăn cơm lập tức dôi ra gần gấp đôi.

Sau đó La Hồng Phượng lại lục tục thuê 4 người làm công, đều là phụ nữ lanh lẹ có khả năng. Mấy ngày đầu la Hồng Phượng liền mang theo các cô làm bánh mỳ sữa bánh bao sữa, nấu cháo sữa và vân vân, dần dần chờ các cố ấy thạo việc, liền để họ bao bánh bao rau.

Mỗi ngày hơn 2 giờ sáng, La Hồng Phượng liền đi Ngưu Vương trang giúp La Mông vắt sữa trâu, gần đây bên La Mông cũng là không đủ người, ba người vắt sữa gần 100 con trâu vắt mấy giờ liền, La Hồng Phượng cũng chỉ đành đi qua giúp đỡ.

Đợi tới lúc hơn 4 giờ, cô liền chở 1 xe sữa trâu tới tiệm, sáng sớm tất cả sữa trâu đều tại đây gia công đóng chai, lát sau lão Dương tới nhà La Mông chở bánh bao, còn phải tới tiệm La Hồng Phượng chở sữa trâu.

Buổi sáng 10 giờ trước đây, bên cửa tiệm cơ bản liền làm xong buôn bán của 1 ngày là có thể đóng cửa, mấy giờ thời gian giữa trưa La Hồng Phượng để mấy người phụ nữ trong tiệm về nhà làm bù việc nhà, đợi tới 2 giờ chiều, Cao Tố Nữ mang mấy người phụ nữ đi Ngưu Vương trang, 1 đám phụ nữ hi hi ha ha hái rau.

Gần đây trong tiệm của La Hồng Phượng thêm mấy loại bánh bao rau bán rất tốt, bánh bao củ cải, đậu đũa, rau xanh, hơn nữa bánh bao dưa chua được hoan nghênh nhất.

Rau buổi chiều hái về, 1 phần giữ làm nhân bánh bao, 1 phần liền muối, gần đây trong sân nhà La Mông thêm nhiều bình đựng rau, để ở dưới chân tường, bên trên còn có đại thụ che bóng, không bị mặt trời chiếu tới.

Xử lí xong đám rau này, La Hồng Phượng lại chở 1 ít sữa trâu chiều hôm nay vắt tới trong tiệm nhào bột, Cao Tố Nữ và mấy người phụ nữ còn lại còn phải ở ven đường chờ xe bánh mì, xe ba bánh của La Hồng Phượng quá nhỏ, chở không được nhiều người như vậy.

La Mông cân nhắc, có nên tích chút tiền mua 1 chiếc xe lớn hơn hay không, trước để La Hồng Phượng lái, xe ba bánh này của nhà họ để lại ở trên đỉnh núi dùng, chở chút cỏ khô, phân trâu và vân vân.

Nhưng mà La Hồng Phượng còn chưa thi bằng lái, đây cũng là chuyện phiền toái, La Mông suy nghĩ, việc này anh có thể đi hỏi Tiếu Thụ Lâm 1 chút, đúng lúc, cũng có 1 thời gian không gặp nhau rồi, không biết gần đây cậu ta bận rộn gì nữa.

Gần đây Tiếu Thụ Lâm thật sự là rảnh tới độ lông sắp dài ngoằng rồi, bác sĩ bảo gã tĩnh dưỡng thật tốt, Tiếu lão đại bắt gã cả ngày ở trong nhà, máy tính không được chơi không nói, ngay cả TV cũng không cho coi, nói là phí đầu óc, dày vò tới gã liền giống như người tàn phế cấp 3, cả ngày ngoại trừ ăn chính là ngủ.

Có một ngày gã rốt cục chịu không nổi, lén đi công ty, kết quả chưa được 1 lát, lại bị trục xuất trở về, nói mọi người đang bận rộn, bảo gã đừng làm rối loạn thêm nữa. Sau khi về nhà, đương nhiên không thể thiếu cũng bị Tiếu lão đại dạy dỗ 1 chút, lúc ấy Tiếu Thụ Lâm liền hô đau đầu, cha gã cũng không để ý.

Buổi chiều hôm nay Tiếu Thụ Lâm rãnh rỗi, liền bưng một ly nước mật ong, ngồi chồm hổm trong sân nhìn con kiến chuyển nhà, khát liền uống một ngụm nước mật ong, nhàm chán lại uống một ngụm nước mật ong, bực mình vẫn uống một ngụm nước mật ong.

Hồi này mợ gã tới, sau đó Tiếu lão đại liền đi ra ngoài, thời gian này mợ gã hay tới đây, xào rau này nấu canh kia và vân vân cho Tiếu Thụ Lâm, xong rồi thường thường tiện thể còn lấy chút rau về nhà, đều là rau trồng trên núi của nhà La Mông.

Từ lúc Tiếu Thụ Lâm bị thương, tạm rời cương vị công tác, kể từ ngày đó La Mông liền không ít lần nhờ lão Dương mang tặng đồ cho nhà gã, mật ong cẩu kỷ tự nhiên là không thiếu được, rau xanh, gà sống cũng là cách 3 ngày đưa tới. Khiến cho nhà mợ Tiếu Thụ Lâm gần đây đều ăn ké đồ ăn của nhà La Mông, nói là thật sự ăn ngon nha.

Hồi nãy lúc mợ Tiếu Thụ Lâm tới còn nói với gã, người tên La Mông kia, người thật không tệ, nghe nói cho học sinh tiểu học của trấn Thủy Ngưu cậu ta làm hoạt động thu hái, để mấy đứa trẻ con này giúp cậu ta hái cẩu kỷ đổi sữa trâu uống.

Đây là chuyện rất tốt nha, mợ Tiếu Thụ Lâm nói, một đám con nít bây giờ, cả ngày không phải dính lấy máy tính chính là bám lấy TV, khiến mỗi đứa đều thành bốn mắt (aka cận thị), con nít mới bây lớn, liền đeo kiếng cận, vậy sau này làm thế nào? Sớm nên kéo lên núi đi phơi nắng, con nít giống như cây con, không phơi nắng sao nó có thể lớn lên tốt được?

Mợ của Tiếu Thụ Lâm cũng là là 1 người phụ nữ rất lợi hại, mấu chốt là bà còn không sợ Tiếu lão đại. Thuở nhỏ Tiếu Thụ Lâm thường tới nhà bà, Tiếu lão đại lại bởi vì chuyện vợ mình, không thích lui tới cùng thân thích nhà vợ, cũng không đồng ý để Tiếu Thụ Lâm đi qua nhà bọn họ.

Sau lại vì việc này, mợ của Tiếu Thụ Lâm tranh cãi một trận thật lớn cùng Tiếu lão đại, xé giọng mắng tới khá to tiếng, mỗi câu đều là đâm tới tận tim. Sau lại không biết như thế nào, Tiếu lão đại còn có chút sợ mợ ấy, mỗi khi mợ ấy tới, Tiếu lão đại phải tìm cớ xa xa né tránh, liền để 1 mình Tiếu Thụ Lâm ở nhà nghe mợ cũa gã lải nhải.

Mợ của Tiếu Thụ Lâm nấu cơm rửa chén chà WC, lại lải nhãi cả buổi, lúc này mới rốt cục cảm thấy mỹ mãn cầm lấy 1 túi đậu đũa đi về nhà.

Tiếu Thụ Lâm nghe mợ gã nói đàn ông chính là không biết chăm lo cuộc sống, chính là lôi thôi, vân vân, gã cảm thấy cùng mợ ấy mới kêu không có biện pháp sống qua ngày á, ít nhất cha gã sẽ không tụng kinh với gã mấy tiếng liền, cũng không thở dốc.

"Mợ con đi rồi?". Lúc này Tiếu lão đại canh chuẩn thời gian trở về nhà.

"Đi rồi". Tiếu Thụ Lâm lên tiếng.

"Nước mật ong còn không?". Tiếu lão đại nói: "Mặt trời bên ngoài khá gay gắt, phơi nắng tới người sắp khô quắt luôn rồi".

"Không". Tiếu Thụ Lâm ngưỡng cổ, ừng ực ừng ực uống sạch chén nước mật ong.

"Đùa gì vậy, con có phải là con cha không?". Trong lòng Tiếu lão đại buồn bực, cảm thấy con ông coi như nuôi phí công rồi, ông mấy chục năm, liền nuôi lớn 1 thằng con trai như vậy, cả đời này ông đều xem như sống uổng phí.

"Đùa gì chứ, cha có phải là cha con không, sao gần đây thấy mợ là cha chạy mất dép vậy?". Gã chính là bệnh nhân, còn dám để gã nghe mấy chuyện linh tinh này.

"Con nhìn con đi, ăn tới mập ú rồi". Tiếu lão đại không tiếp tục đề tài đó nữa, chuyển hướng công kích thân thể.

"Ăn rồi ngồi không, có thể không mập sao?". Nói tới việc này, Tiếu Thụ Lâm liền càng tức giận, gã đều sắp bị nghẹn chết rồi.

"Sao?". La Mông vừa vào sân, chợt nghe tới 2 cha con này đang ầm ĩ.

"Không có chuyện gì, chỉ là rảnh tới trứng đau thôi". Tiếu lão đại coi như là vui vẻ hòa nhã đối La Mông.

"Cậu tới nhà chúng tôi là vì chuyện gì vậy?". Tiếu Thụ Lâm liền hỏi. Người này không có việc gì còn có thể đi tới nhà họ, gã đây chính là ở nhà tĩnh dưỡng 1 thời gian, cũng không thấy nửa cái bóng dáng của cậu ta, chỉ để lão Dương mang đồ tới nhà họ.

"À, muốn làm cái bằng lái xe cho chị tôi". La Mông trả lời. Nếu không thật vất vả tìm được cái cớ như vậy, anh cũng không thể tới nhà Tiếu Thụ Lâm. Thăm bệnh? Hai người bọn họ xem như quan hệ gì chứ, việc này có vẻ rất quái dị.

"Chị ấy biết lái xe?". Tiếu Thụ Lâm hỏi.

"Không".

"Vậy được rồi, việc này cậu tìm tới tôi xem như tìm đúng người rồi, học lái xe phải tìm đúng giáo viên, hôm nào tôi giới thiệu cho cậu 1 người, bảo đảm thuận thuận lợi lợi thi được bằng luôn". Cả ngày ăn đồ linh tinh của nhà người ta, hiếm khi tới lượt gã biểu hiện một hồi, Tiếu Thụ Lâm có thể không ra sức sao?

"Vậy làm phiện cậu rồi". La Mông khách sáo 1 chút, lại hỏi Tiếu Thụ Lâm, "Thời gian này bác sĩ bảo cậu tĩnh dưỡng, mỗi ngày ở nhà ngột ngạt khó chịu rồi ha?"

"Cũng gần vậy, người đều sắp 30 rồi, còn giở chứng cùng tôi". Lúc này Tiếu lão đại còn nhớ thương chuyện nửa chén nước mật ong kia.

"Cả ngày ở nhà buồn bực là đúng rồi". La Mông liền nói: "Nếu không có việc gì, tới chỗ tôi giải sầu cũng được mà".

"Không có việc gì đi chỗ cậu làm gì?". Tiếu Thụ Lâm nghĩ thầm, tới lúc đó người ta hỏi gã tới làng Đại Loan làm gì, gã nói sao a, chả lẽ nói gã rảnh tới không có chỗ đi, đi làng bọn họ hóng gió à, vậy có vẻ gã không tiền đồ lắm.

"À, gần đây chỗ tôi đúng lúc thiếu nhân công, dù sao hiện tại cậu không phải không có việc gì sao, cha cậu cũng không thể yên tâm để cậu đi ra ngoài lái xe, dứt khoát đi chỗ tôi làm chút công việc nhẹ, coi như thả lỏng thể xác và tinh thần". Vắt sữa không tính thể lực nặng đi, La Mông nghĩ thầm.

"Cha thấy sao?". Tiếu Thụ Lâm hỏi ý của Tiếu lão đại, lúc này nếu Tiếu lão đại không gật đầu, Tiếu Thụ Lâm gã cho dù có một ngàn một vạn cái nguyện ý cũng sẽ không dùng được.

"Con muốn đi thì đi, hỏi cha làm gì?". Tiếu lão đại vẫn là khá yên tâm đối La Mông, người trẻ tuổi này rất có nhãn lực (tầm nhìn), làm việc cũng rất bài bản đáng tin, biết tình huống hiện tại của Tiếu Thụ Lâm, khẳng định không thể để con ông mệt mỏi.

Hơn nữa Tiếu Thụ Lâm ở miết trong nhà, cả ngày cái mũi chính là cái mũi, khuôn mặt chính là khuôn mặt, ngay cả 1 nụ cười đều không có, ông nhìn thôi cũng rất bực rồi, thả nó lên núi cũng tốt, đi ra ngoài giải khuây, tâm tình đại khái có thể tốt 1 chút, thằng con này nếu tâm tình rất tốt, đối ông già của nó vẫn là rất tốt.

"Vậy cậu định trả bao nhiêu tiền lương cho tôi?". Giả khuây là giải khuây, gã cũng không thể để người ta sai sử không công.

"Tiền lương chỗ tôi thấp nhất là 1 ngàn 6, làm tốt hơn thì lại trả thêm cho cậu". Liền mức lương nơi này của họ, La Mông trả cho 1 bệnh nhân 1 ngàn 6, cái này tuyệt đối không phải tác phong nhất quán (trước sau như 1) của anh, nhưng mà ai bảo người này là Tiếu Thụ Lâm chứ.

Đôi bên quy ước tốt, sau này Tiếu Thụ Lâm mỗi buổi sáng liền ngồi xe cùng lão Dương tới làng Đại Loan, ăn xong bữa sáng cùng La Mông đi làm cùng nơi, cơm trưa ăn tại nhà La Mông, 4 giờ chiều lại theo xe công ty của bọn họ về nhà.

Hôm nay tâm tình của La Mông cực kỳ tốt, người ta nói đời người luôn tràn ngập đủ loại kinh hỉ, bây giờ lại để anh gặp được 1 cái.

34. Chương 34: Đại Hoa Là Ai?...

Sau khi về nhà La Mông nói chuyện này cùng người nhà, liền nói Tiếu Thụ Lâm ở nhà rãnh rỗi, thời gian này tới chỗ anh giúp chút việc, thuận tiện đi ra ngoài giải khuây.

Về phần trả hay không trả tiền lương, La Mông không nhắc tới, những người khác cũng không có hỏi, La Mông tốt xấu cũng là người sắp 30, cũng không lấy tiền trong nhà xài, tự anh tích tiền muốn dùng ra sao, cho tới bây giờ người trong nhà đều là không quản.

Trước đó lúc La Mông bao núi, mấy chục vạn lập tức liền ném ra ngoài, ông La và Lưu Xuân Lan cũng chưa nói qua cái gì. Ở trong mắt 2 người bọn họ, con cái lớn rồi, cũng đã ra ngoài xã hội rồi, có chủ ý hơn so với ông bà.

"Đi ra tản bộ cũng tốt, cả ngày ở rịt trong nhà cũng không phải chuyện tốt". Lưu Xuân Lan nói.

"Đúng vậy, bên Vĩnh Thanh đó, ngay cả địa phương hóng mát đều không có, không hiểu được trong thành phố có gì tốt, những người đó một đám đều muốn dọn tới ở trong thành phố". Tiếp đó ông La cũng phát biểu một chút ý kiến của chính mình.

"Con nít đi học tiện hơn 1 chút". La Hồng Phượng nói.

Giống như Cao Mĩ Tuệ nhà họ, từ trước ở Vĩnh Thanh đã đi mẫu giáo rồi, chẳng qua từ sau khi La Hồng Phương ly hôn, chuyện trong nhà nhiều, mỗi người đều rất bận rộn, nếu đưa Cao Mĩ Tuệ đi mẫu giáo, vậy Cao Mĩ Linh thật sự ngay cả người chơi cùng đều không có.

La Hồng Phượng định tháng 9 năm nay liền đưa Cao Mĩ Tuệ đi mẫu giáo trong trung tâm trấn Thủy Ngưu, tuy nói đi hay không đi mẫu giáo cũng liền như nhau, nhưng mà trẻ em liền dù sao cũng phải hòa đồng nha, bằng không đợi lúc học tiểu học, người ta học các thứ đều nhiều hơn so với nó, lúc đó làm sao đây.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Cao Mĩ Linh cũng quen thuộc với nhà bà ngoại rồi, cũng quen biết trẻ con trong làng rồi, tình huống cũng khá tốt rồi, chờ qua 1 năm nữa, nó cũng có thể đi theo chị nó đi trấn trên đi học.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tiếu Thụ Lâm liền thức dậy, đánh răng rửa mặt xong chờ ngay tại trong nhà, xe của lão Dương mới vừa dừng lại tại cửa nhà gã, Tiếu Thụ Lâm chợt nghe tới tiếng động liền đi ra.

"Sao tới muộn như vậy?". Tiếu Thụ Lâm oán giận leo lên ghế phó lái.

"Không muộn, tôi canh chuẩn thời gian mà". Lão Dương đều lái xe nhiều năm rồi, lái rất ổn định.

"Lát nữa mấy nhà bán hải sản gọi điện thoại trách cứ, tôi liền để kế toán trừ tiền thưởng của anh". Tiếu Thụ Lâm nói lầm bầm.

"Đừng mà, anh chủ, lúc này thật không muộn, còn chưa tới 3 giờ 20 phút mà, tôi rành đường này lắm, lúc này lại không có xe khác, thời gian còn rất dư dả". Lão Dương nói xong liền khởi động xe, chạy hướng trấn Thủy Ngưu.

"Sao? Còn muốn tăng tốc độ sao? Đừng tưởng rằng quen thuộc tình hình giao thông là có thể lơ là, tôi chính là tấm gương cho mấy người học đó, đều nhìn đường thật kỹ cho tôi". Nhớ tới tai nạn xe ngày đó, bây giờ Tiếu Thụ Lâm còn có chút nghĩ lại còn rùng mình, mạng nhỏ này của gã, thật đúng là thiếu chút nữa liền tiêu tùng rồi.

"Biết rồi, biết rồi". Lão Dương vội vàng nói sang chuyện khác: "Anh chủ, anh tới làng Đại Loan làm gì vậy?". Không thể liền là vì một chút bữa sáng chứ, tuy rằng chính gã cũng biết bữa sáng của nhà La Mông thật sự ngon.

"Anh chủ mấy người, liền bởi vì sơ sẩy lơ là, hiện giờ đã muốn tàn phế cấp 3 rồi, xe không thể lái, cũng chỉ đành đi làng Đại Loan trồng trọt thôi".

Tiếu Thụ Lâm dựa vào ghế dựa, thở dài một hơi, làm tới còn rất giống thật sự như vậy, trong lòng lão Dương nói, anh nha không làm cho nhà người ta thêm phiền hà liền xem như không tệ rồi, người ngay cả cái cuốc cũng chưa sờ qua, biết trồng trọt gì chứ, nhưng mà những lời này gã cũng chính là nói nói ở trong lòng thôi.

"Buổi chiều có đi về không?". Lão Dương hỏi Tiếu Thụ Lâm.

"Về chứ, hơn 4 giờ chiều là có thể về rồi, anh đánh tiếng với mấy anh em khác đi, lúc ấy ai đang ở trấn Thủy Ngưu, nhớ rõ chở tôi về". Nhà họ còn có 1 Tiểu lão đại, ông già có tuổi rồi, căn phòng lớn cái kia nếu 1 người ở, thật là rất lạnh lẽo rất quạnh quẽ.

"Không thành vấn đề". Lão Dương cười hì hì, xuất ra thủ thế (dùng tay ra hiệu) Ok.

"Đúng rồi anh chủ, anh có nghe nói qua chuyện nhà bọn họ hay không?". Xe chạy được nửa đường, lão Dương lại hỏi Tiểu Thụ Lâm.

"Chuyện gì vậy?". Tiểu Thụ Lâm ngáp một cái, hồi hôm ngủ muộn, hôm nay đột nhiên dậy sớm thật là có chút không quen.

"Chính là chuyện của La Mông, chuyện là…….Anh thật sự không có nghe nói qua sao?". Lão Dương cảm thấy lời này thật sự có chút khó nói ra khỏi miệng, gã là 1 người đàn ông, nói chuyện cùng 1 người đàn ông khác, nói chuyện đàn ông thích đàn ông, cái này có bao nhiêu mất tự nhiên chứ.

"Có việc cứ nói ra, đừng cọ cọ xát xát". Tiểu Thụ Lâm không muốn nhìn nhất loại người như vậy, phun một nửa chừa một nửa, mịa nó câu cá à.

"Chính là bên ngoài có người nói, La Mông cậu ta không thích phụ nữ thích đàn ông". Vì không lại tiếp tục bị ăn chửi, lúc này lão Dương trái lại sảng sảng khoái khoái nói thẳng.

"Anh nghe ai nói?". Chân mày của Tiểu Thụ Lâm liền nhíu lại 1 chút.

"Bên ngoài đều đang truyền, rất nhiều người nói như vậy, không phải một hai người, nói tới còn rất bài bản".

"Mọi người chỗ chúng ta rảnh tới hoảng rồi, không có căn cứ đều có thể nặn ra chuyện như thật".

Tiểu Thụ Lâm không tin, tên La Mông này còn có thể không thích phụ nữ sao? Lúc trước khi học cao trung, quan hệ của cậu ta cùng bạn học nữ cùng lớp chính là thiếu chút nữa liền vượt qua ranh giới bạn bè. Hừ, người bây giờ thật đúng là ăn nói tùy tiện, tùy tiện xem mấy bộ phim trên TV, tiểu thuyết, tranh châm biếm, liền coi toàn bộ thế giới dường như đều là đồng tính luyến ái (gay).

"Anh chủ thấy có phải không?". Lão Dương ngắm ngắm biểu cảm của Tiểu Thụ Lâm, thật cẩn thận hỏi han. Thời gian này La Mông nhờ gã mang cái này cái kia tới nhà Tiểu Thụ Lâm, sau đó gã liên hệ tới nghe đồn bên ngoài, nhịn không được liền suy nghĩ tới phương diện đó 1 chút. Nhưng loại chuyện này cũng không có thể trực tiếp hỏi đương sự, vì thế liền đề cập chuyện này với Tiểu Thụ Lâm.

"Quản cậu ta có phải hay không, La Mông thích người nào liên quan gì với anh chứ? Người ta còn có thể coi trọng anh sao?". Tiểu Thụ Lâm không thích tán dóc chuyện người khác, 1 người đàn ông mạnh mẽ, đừng giống như bà tám chứ.

Lão Dương bị Tiểu Thụ Lâm nói như vậy, nghĩ thầm quả thật cũng đúng, La Mông có phải thích đàn ông hay không, vừa mắt hay không vừa mắt anh chủ của bọn họ, liên quan gì tới gã chứ. Cho dù La Mông này vừa mắt, còn phải được Tiểu Thụ Lâm đồng ý mới có thể thành công, nếu Tiểu Thụ Lâm không đồng ý, cậu ta còn có thể làm ăn gì được chứ, Tiểu Thụ Lâm người ta chính là con trai của Tiểu lão đại, ai dám động Tiểu Thụ Lâm?

Xe một đường chạy tới trấn Thủy Ngưu, ở chợ dỡ hàng, lại chạy đi làng Đại Loan, Tiểu Thụ Lâm vẫn là giống thường lui tới chính mình cầm chén ăn bữa sáng. Mấy người Lưu Xuân Lan đang làm việc, thấy gã tới đây, liền hỏi thân thể gã sao rồi, tĩnh dưỡng cho tốt đi và vân vân, khiến cho gã còn rất ngượng ngùng.

Một lát sau La Mông vắt sữa xong trở lại trong làng ăn sáng, thấy Tiểu Thụ Lâm, cũng không nói gì, chỉ là gật gật đầu chào hỏi cùng Tiểu Thụ Lâm.

Trong lòng Tiểu Thụ Lâm nói, liền loại này còn có thể thích đàn ông sao, ẻo lả chân chính thích đàn ông, thấy chính mình dạng đàn ông chuẩn men như vầy, sớm nên choáng đi đường hết nổi rồi, còn có thể bình tĩnh như vậy? Quay ngược thời gian, người này còn từng đánh gã 1 trận.

Tiểu Thụ Lâm nhưng thật ra đã quên, lúc La Mông đánh nhau cùng gã, gã còn chưa kịp trưởng thành thành đàn ông chuẩn men đâu, liền 1 trái bí lùn, còn rất lớn lối, lớn lên chính là loại thiếu đánh, chẳng qua tất cả mọi người biết cha gã là Tiểu lão đại, không can đảm đụng tới gã.

Hơn nữa La Mông khác mấy người ẻo lả kia, anh tuyệt đối càng giống như động vật ăn thịt.

Nếm qua bữa sáng, lão Dương chở 1 xe hàng đi rồi, La Mông liền dẫn Tiểu Thụ Lâm tới đỉnh núi nhà mình làm việc, thuận tiện mang chút bữa sáng cho 2 cha con La Toàn Quý và La Tiến Hỉ, mấy cái bánh mỳ, 1 bình trà, canh mì.

La Mông nói với 2 cha con này, thời gian này Tiểu Thụ Lâm đang dưỡng bệnh, tới chỗ này của bọn họ giải khuây, nhân tiện làm giúp chút việc. Anh nói như vậy, chủ yếu là bởi vì này 2 cha con này đều là người thẳng tính, nếu phát hiện công nhân mới tới này không làm việc, sợ là nhìn Tiểu Thụ Lâm không vừa mắt.

La Toàn Quý và La Tiến Hỉ nghe nói Tiểu Thụ Lâm là 1 bệnh nhân, quả nhiên chiếu cố nhiều với gã hơn, không cho gã chọn phân trâu, cũng không gã vác cỏ khô, việc gì đều cướp làm.

"Vậy tôi có thể làm gì đây?". Tiểu Thụ Lâm có chút đành chịu hỏi lại.

"Cậu lên đỉnh núi trông đàn trâu đi, đừng để chúng nó chạy loạn". La Mông cho Tiểu Thụ Lâm công việc nhàn nhã, trên thực tế trâu của nhà bọn họ, ngoại trừ Nhị Lang, còn lại cũng sẽ không chạy loạn, ngay cả 2 con trâu con mới vừa sinh ra không bao lâu kia đều là vô cùng nhu thuận.

Ông chủ đều nói như vậy rồi, Tiểu Thụ Lâm tự nhiên cũng không ý kiến gì, đến đất trồng dưa leo bứt 2 trái dưa leo non, một đường gặm, đi lên núi phơi nắng.

Hơn nữa, đỉnh núi của Ngưu Vương trang này quả nhiên chính là thoải mái rất nhiều so với sân nhà gã, ánh mặt trời tháng năm đẹp đẽ, sáng tới có chú nong nóng, tại dưới mặt trời lớn này gặm mấy trái dưa leo mát lạnh ngon miệng này, có thể nói rất thoải mái khoan khoái.

Lại nói dưa leo của nhà La Mông bởi vì không dùng lán che, cũng là lúc này vừa mới bước vào kì thành thục, mấy ngày hôm trước La Hồng Phượng hái được một đám, muối chút dưa leo giòn mặn, kết quả ở trong tiệm bọn họ bán rất đắt hàng, 1 đồng 1 dĩa dưa muối, liền như vậy vài miếng dưa leo muối, những người đó ăn 1 dĩa lại gọi thêm 1 dĩa, còn nói: "Dưa leo này, liền phải là mùi vị này nha".

Còn có người muốn mua 1 túi, La Hồng Phượng không cho, nhiều nhất bán 5 đồng, nhiều hơn không bán, nếu lập tức bán hết rồi, khách hàng phía sau ăn gì nha.

La Hồng Phượng nói với La Mông, bán dưa leo muối này kiếm tiền được lắm, kiếm được hơn so với bánh bao sữa bánh mỳ sữa, trước tiên chi phí liền thấp nha, bảo anh đừng đem dưa leo này cho trâu ăn, đều giữ lại, mỗi ngày cô muối chúng, đem tới cửa tiệm bán.

Lúc ban đầu La Mông thấy đám dưa leo này ra trái nhiều như vậy, 100 con trâu sợ là ăn không hết, chưa từng nghĩ, bây giờ lại như vậy, đàn trâu này của nhà anh, năm nay tới bây giờ còn chưa hưởng qua dưa leo nhà anh là mùi vị gì.

Tiểu Thụ Lâm tận hưởng vui sướng khoan khoái của chính mình, gã liền không biết hương vị dưa leo trong miệng mình, lan tỏa tại trên đỉnh núi này, có bao nhiêu con trâu thèm thuồng, nhóm trâu mẹ cũng không biết liếc nhìn gã bao nhiêu lần rồi, cố tình người này một chút cũng không phát giác, chỉ nhét dưa leo vào trong miệng mình nhai, nhai tới rốp rốp rốp.

Đợi tới lúc vắt sữa buổi chiều, Tiểu Thụ Lâm rảnh rỗi cả ngày cuối cùng là tìm được việc để làm, vắt sữa không tính việc nặng, gã bệqnh nhân này cũng có thể làm.

La Mông đầu tiên là làm mẫu 1 lần cho Tiểu Thụ Lâm, tư thế trên tay phải bày như thế nào, động tác phải như thế nào đến, dùng sức ra sao, đều nói rõ từng cái một với Tiểu Thụ Lâm. Tiểu Thụ Lâm nhìn qua, việc này cũng không khó, vì thế cũng xắn tay áo bắt đầu làm.

"Ụm bò!". Còn chưa vắt được mấy cái, con trâu mẹ này liền khó chịu, phát ra một tiếng kêu to thật dài, trong thanh âm còn mang theo bất mãn nồng đậm.

"Hừ, sao yếu ớt vậy chứ, trước kiên nhẫn một chút, chờ động tác trên tay của tao thuần thục thì tốt rồi". Tiểu Thụ Lâm vỗ vỗ bụng trâu, tiếp theo lại vùi đầu vắt sữa.

"Ụm bò!". Đây là cảnh cáo con giun xéo lắm cũng oằn.

""Đừng nổi nóng". Tiểu Thụ Lâm lại vỗ vỗ bụng trâu, định tiếp tục vắt sữa.

"Ụm bò!". Nhị Lang con trâu con này không biết từ chỗ nào lủi ra, cào mạnh đất trên trên mặt đất hướng về Tiếu Thụ Lâm, giống như tùy thời đều muốn xông qua.

"Gâu! Gâu! Gâu gâu!". Bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc đi theo cũng bao vây xung quanh Tiếu Thụ Lâm. Bây giờ vừa là trâu rống lại là chó sủa, hơn nữa chúng nó thoạt nhìn thật có tính công kích, uy hiếp, làm tới đích thật có chút oai phong, đáng tiếc chính là chúng hơi nhỏ 1 chút.

"Đi xuống" La Mông ra lệnh một tiếng, 4 anh em Đông, Tây, Nam, Bắc liền đều im lặng lui qua một bên, chủ ý của chúng nó là không muốn như vậy, Nhị Lang là anh em của chúng nó, lúc này không phải chúng nó phải có nghĩa khí hay sao, nhưng mà không nghe lời chủ nhân đó là tuyệt đối không được.

"Nghé con này sao vậy?". Tiếu Thụ Lâm không rõ cho nên nhìn con trâu nhỏ phun khí phì phì đối diện gã, chắc sẽ không là vì cà chua trước kia còn muốn tìm gã quậy chứ? Gã không phải đã trả lại cho nó 2 trái sao?

La Mông cũng là không hiểu sao trăng gì hết, vừa cẩn thận nhìn 1 chút con trâu mẹ vừa mới bị Tiếu Thụ Lâm vắt sữa, lúc này mới có chút hiểu được, "Chú xem đây có phải là Đại Hoa hay không?". Anh hỏi La Toàn Quý, trâu nhà anh nhiều như vậy, bộ dạng lại đều giông giống, trong lúc nhất thời thật là có chút không nhận ra được.

"Đây không phải chính là Đại Hoa sao?". La Toàn Quý bên cạnh vỗ tay một cái, bộ dạng bỗng nhiên hiểu ra.

"Đại Hoa thì sao?". Tiếu Thụ Lâm không nghĩ ra, Đại Hoa liền rất giỏi a, Đại Hoa có thể không cho vắt sữa?

"Đại Hoa là mẹ của Nhị Lang". La Mông công bố đáp án cho Tiếu Thụ Lâm, Nhị Lang con trâu con này đây là bất bình thay mẹ nó

35. Chương 35: Thay Vương Gia Trang Bày Mưu Tính Kế.....

Trong khoảng thời gian này làng Đại Loan có rất nhiều chim chóc bay tới, mỗi ngày trời vừa sáng, liền líu ríu kêu không ngừng, người già trong làng đều nói, nhiều năm chưa thấy nhiều chim chóc như vậy.

"Gần đây làng chúng ta sao nhiều chim chóc như vậy chứ?". Buổi sáng tám chín giờ, người trong làng rãnh rỗi, liền thích ngồi ở dưới cây đại thụ ở cửa làng tán gẫu, dưới tàng cây đặt mấy viên đá tảng, có mấy người mang băng ghế trong nhà ra, ăn sáng, bóc cây đậu, lặt rau, đều thích qua chỗ này ngồi.

"Phong thủy rất tốt". Một bác gái cầm cái quần lủng của chồng bà trong tay đang khâu, nghe người ta nói như vây, liền cười ha hả đáp 1 câu.

"Từ lúc thằng con của Mười Sáu trở về, làng chúng ta liền náo nhiệt hơn so với ngày xưa". Ông lão chống cái cuốc là vừa từ trong ruộng trở về, người trong thôn thức dậy sớm, đều thích sớm đi trong ruộng làm xong việc trong ngày, sau đó sớm trở về, từ từ nhàn nhã trôi qua cả ngày.

"Theo tôi thì náo nhiệt này vẫn là Nhị Lang mang về tới". Bên kia lại có người khác nói.

"Có đạo lý nha". Loại cách nói này chiếm được rất nhiều người chấp nhận, mọi người đều nói Nhị Lang con Ngưu vương này có thể tới làng bọn họ, đây chính là phúc khí của làng Đại Loan bọn họ nha.

"Các ông bà nói xem đám chim chóc này tới làng chúng ta làm cái gì?". Lúc này lại có người hỏi. Người trong làng tin quỷ thần, tin tưởng vạn vật đều có linh tính, nhắc tới đàn chim chóc không việc gì chỉ là tới làng Đại Loan bay chơi, điều này bọn họ không tin đâu, nếu như ai giải thích đạo lý khoa học cùng bọn họ, vậy cũng không mấy người thích nghe.

"Đây không phải tới chỗ chúng ta bái lạy Ngưu vương sao?". Đây mới là đáp án tiêu chuẩn đồng cảm nhận của mọi người nha.

"Nói đùa gì vậy, chim chóc muốn bái lạy cũng là bái lạy phượng hoàng, bái lạy Ngưu vương gì chứ, hai bên cũng không liên quan". Đương nhiên, thanh âm không hài hòa cũng là sẽ có.

"Sao không liên quan chứ? Ngưu Lang Chức Nữ người ta, vẫn là chim khách bắc cầu cho đấy thôi". Lập tức có người phản bác.

"Trước đây tôi thả trâu ở trên núi, mỗi con chim trên đỉnh Thủy Ngưu Bối này, trâu cũng không đuổi chúng nó, chung sống rất tốt, tôi thấy giao tình của trâu và chim vốn liền không bình thường". Bên kia lại có người đưa ra ví dụ cho người bên cạnh.

"Trâu và chim này, cho dù không phải người 1 nhà, chúng nó cũng là thân thích nha, chim con chim cháu, tới núi này bái lạy Ngưu vương, đây đều là không phải là nên làm sao?". Ông cụ trong làng cầm ống điếu, rất là chắc chắc liền ra kết luận.

Sau này trẻ con nhà ai nếu muốn bắt chim, vậy liền khó khăn rồi, trong thôn bất cứ ai nhìn thấy, đều phải tóm lấy bọn nó, tụng 1 tràng dài: "Không thể bắt nha, chim chóc này chính là tới bái lạy Ngưu Vương, không thể bắt".

Lại nói bên Ngưu Vương trang, mấy ngày nay Tiểu Thụ Lâm liền vẫn khuyến khích La Mông mua máy vắt sữa, nói bây giờ là thời buổi gì rồi, ai còn dùng sức người vắt sữa chứ, sớm đều cơ giới hóa sản xuất rồi.

La Mông cũng không do dự liền đáp ứng rồi, mua máy vắt sữa, buổi sáng tốt nhất liền không để La Hồng Phượng tới đây vắt sữa nữa, chị ấy chỉ quản 1 cửa tiệm thôi liền không dễ dàng rồi.

Lấy 1 vạn đồng, mua 3 máy vắt sữa đôi*, có 2 cái máy này gia nhập lao động mỗi ngày, năng suất quả nhiên tăng lên không ít, tốc độ nhanh không nói, chủ yếu nhất là bớt sức người.

Nhưng mà mấy cái máy vắt sữa này trước mắt vẫn là bọn La Mông đang dùng, Tiểu Thụ Lâm rốt cuộc vẫn là không thể sử dụng, chủ yếu là gã căn bản quá kém, tay chân vụng về ngay cả vòi hút sữa đều lắp không tốt, lúc không ra sữa cũng không biết mát xa như thế nào, lúc nào xem như vắt sữa xong gã cũng không có khái niệm.

Vì không để Tiểu Thụ Lâm làm bị thương trâu mẹ, La Mông liền để Tiểu Thụ Lâm xách cái thùng sữa ngồi trên băng ghế nhỏ, tiếp tục luyện tập vắt sữa, trước làm quen cùng nhóm trâu mẹ.

Cũng may chuyện vắt sữa này cũng liền chú cái quen tay hay việc, Tiểu Thụ Lâm cũng không ngốc, 1 thời gian liền quen tay, trình độ ít nhiều cũng chậm rãi liền tăng lên, nhóm trâu mẹ cũng không kêu to, việc này ít nhiều làm cho gã vãn hồi một chút mặt mũi.

Trừ bỏ ngày đầu tiên bị Nhị Lang quậy như vậy, khiến cho Tiểu Thụ Lâm cảm thấy có chút mất mặt, vài ngày sau làm việc, sinh hoạt, cơ bản vẫn là khá suông sẻ, nhất là thức ăn của nhà La Mông rất là làm cho gã hài lòng.

Nhà La Mông tổng cộng có 6 người, La Mông và La Hồng Phượng đều là tuổi ăn được làm được, suốt ngày làm việc cũng nhiều, lúc ăn cơm cũng ngon miệng, ăn liền hai ba chén, chén lớn của La Mông, chén nhỏ của La Hồng Phượng.

Ông La và Lưu Xuân Lan tuổi tuy rằng không ít, nhưng mà mỗi ngày sinh hoạt quy luật, mức hoạt động cũng không nhỏ, cho nên ăn cơm cũng không kém so với người trẻ tuổi. Trong nhà còn có 2 đứa trẻ, Cao Mĩ Tuệ và Cao Mĩ Linh đang tuổi lớn, lượng cơm ăn nhưng cũng rất không sai, Cao Mĩ Linh còn chưa biết dùng đũa, lúc ăn cơm cầm muỗng nhỏ, 1 chén cơm còn chưa đủ, phải 1 chén rưỡi.

Bây giờ lại thêm Tiểu Thụ Lâm, đây tuyệt đối là người ăn nhiều nhất, ngoại trừ ngày đầu tiên phải giữ ý, liền ăn hai chén rưỡi, sau đó mỗi bữa đều là 3 chén bự.

Hôm nay lúc ăn cơm trưa, ông La liền nói: "Sang năm cha trồng nhiều lúa thêm 1 chút".

"La Mông có ở nhà hay không vậy?". Buổi chiều bọn họ đang vắt sữa, có 1 chiếc Mercedes chạy lên Ngưu Vương trang, trên xe bước xuống 1 người cao to lại mập.

"Chuyện gì vậy?". Nếu muốn mua mật ong, ít nhất cũng phải gọi 1 cuộc điện thoại đánh tiếng trước, không đánh tiếng trước thì La Mông đồng loạt không bán.

Gần đây La Mông bán mật bán tới thiếu chút nữa đem chính mình thành người công tác ngầm, không phải Cung Bạch Kì, Tiếu lão đại và mấy lão hộ khách giới thiệu tới đây, anh toàn bộ cũng không bán cho người ta, liền nói phải giữ lại tự mình ăn, giá cả cũng không nói. Sợ chính là mật của nhà mình tới lúc đó nổi bật quá, trêu chọc tới 1 ít phiền phức không cần thiết.

"Tôi gọi là Vương Đại Thắng, là người của Vương gia trang". Người đàn ông bự con kia cười cười, còn rất thân thiện.

"À, Vương gia trang". La Mông ngừng công việc trong tay, lau lau tay, đứng lên, lấy 2 băng ghế nhỏ ra từ chuồng trâu, bảo gã ta ngồi. "Tới tìm tôi là có chuyện gì vậy?".

Vương Đại Thắng này ngồi xuống bên ngoài chuồng trâu của La Mông, liền nói mục đích của chính mình khi tới đây. Vương Đại Thắng người này hơn 10 tuổi liền đi ra bên ngoài làm cu li ở công trường xây dựng cho người ta, sau lại từ từ liền leo lên đốc công, mấy năm nay lại làm bất động sản, buôn bán lời chút tiền.

Vương Đại Thắng người này cũng không tệ, nhớ tình cũ, chính mình phát đạt, nghĩ tới trong làng quê mình còn có không ít người đang gặp cảnh khốn cùng, liền trăm phương nghìn kế muốn tìm cách kiếm tiền cho Vương gia trang bọn họ, nhưng mà nơi này của bọn họ rất xa xôi, Vương gia trang cái gì cũng không có, chung quanh đều là núi, muốn làm giàu thật đúng là không dễ dàng.

Nhưng mà thời gian này gã nghe người ta nói, La Mông bao cái đỉnh núi ở chỗ bọn họ, nuôi trâu bán sữa trâu, làm rất ra hình ra dáng, gã liền tới đây học hỏi kinh nghiệm.

"Việc làm ăn này của tôi, các anh không làm được đâu". La Mông nghe xong lời nói của Vương Đại Thắng, lập tức liền phủ định ý tưởng của Vương Đại Thắng muốn người của Vương gia trang cũng đi theo nuôi trâu. "Chỗ các anh núi bao quanh, nuôi mấy con dê còn tạm được, nuôi trâu liền không thích hợp".

"Dê cũng có người thả rồi, tôi đều cân nhắc để bọn họ sau này nuôi dê rồi, cậu ngươi có biết làng chúng ta hiện tại người trẻ tuổi ít, hầu như là một ít ông cụ bà cụ, cánh tay cẳng chân yếu ớt kia, cả ngày còn chạy trên núi, nhìn thấy liền kinh hãi". Vương Đại Thắng này vì tìm cách phát triển Vương gia trang của gã cũng không phải một ngày hai ngày, nói tới việc này, tự nhiên là gã rất sành sõi rồi.

"Vậy cũng đừng nuôi trâu, hiện tại 1 con trâu giá bao nhiêu, một ngày cho bao nhiêu sữa, anh xuất thân từ nông thôn, trong lòng ít nhiều cũng có thể tính được rồi chứ? Số tiền này chính anh phải tính toán thật kỹ, liền biết rõ việc làm ăn này rất khó làm".

Người ta chân chân thành thành lại đây trao đổi cùng chính mình, La Mông cũng ôn hòa nói đạo lý, sự thật cùng gã ta. Bà con cùng quê này, không thể nhìn bọn họ nhảy vào hố lửa, thứ sữa trâu kia nếu muốn lợi nhuận liền không bán giá thấp, vậy giá cả kia hơi cao rồi, hơn nữa bọn họ nếu còn muốn học anh nuôi trâu bản địa, lượng sữa rất thấp.

"Tôi chính là không rõ điểm ấy, không phải mới tới tìm cậu đó sao?". Trong lòng Vương Đại Thắng tự nhiên cũng có tính toán rồi, mua bán sữa trâu này, tính ra sao cũng không được bao nhiêu lợi nhuận, sao nhà La Mông có thể làm việc mua bán này hưng thịnh chứ?

"Việc này tôi không thể nói với anh". La Mông vừa nghe Vương Đại Thắng nói như vậy, lập tức liền vui sướng.

Kinh doanh là kinh doanh, không nói đến linh tuyền vốn chính là không thể để người ngoài biết, cho dù chính là cơ mật thương nghiệp bình thường, vậy cũng không thể ngớ ngẩn mà nói với người khác, bí quyết gì đều để người ta biết hết, vậy anh còn làm ăn được gì nữa chứ?

"Nhưng mà với tình huống của Vương gia trang các anh, tôi thật ra có thể chỉ cho anh 1 con đường kiếm tiền". Đề tài vừa chuyển, La Mông lại đưa ra chủ ý cho Vương Đại Thắng.

"Con đường kiếm tiền gì vậy?". Vương Đại Thắng liền hỏi.

"Nuôi ong, chung quanh làng các anh không phải là nhiều núi sao, hoa dại trên núi cũng không ít, hàng năm xuân hè cũng không lo nguồn mật, đợi tới mùa thu, gần Vương gia trang các anh không phải còn có rất nhiều hoa quế rừng*, nở thành cụm thành cụm, mấy năm trước không phải nghe nói các anh còn muốn đem xuất khẩu sao, sau đó không biết sao lại thất bại nữa?".

Hoa quế rừng tên khoa học là linh mộc, mùa thu đông nở hoa, khi đó thời tiết lạnh, ong mật cơ bản đã không ra khỏi thùng nuôi ong nữa, chỉ có ong rừng còn có thể ra ngoài hút mật, vốn mật ong rừng thứ này liền đắt đỏ, hơn nữa lại là loại mật hoa quế hiếm có, vậy càng thêm đắt đỏ, tóm lại việc này nếu thành công, con đường kiếm tiền tuyệt đối là có.

" Giao thông chỗ tôi rất bất tiện". Vương Đại Thắng nói.

"Mật ong thứ này cũng không sợ giao thông bất tiện, mật hoa quế kia chính là loại mật hiếm, tới lúc đó làng các anh nếu có thể nuôi mấy chục thùng ong, quay mấy cái clip tung lên mạng, lại làm hoạt động mua bán nhìn tận mắt gì gì đó, để mấy người có tiền tới coi quá trình lấy mật, vậy mật ong kia còn có thể lo bán không được sao?". Ngồi ở bên cạnh chuồng trâu nhà mình, La Mông miêu tả một chút tương lai tốt đẹp của Vương gia trang cho Vương Đại Thắng nghe.

"Ong hoang này dễ nuôi không?". Nuôi ong, thả ong, đây không phải đều là kỹ thuật sống còn hay sao?

"Có gì không dễ nuôi chứ, mấy tháng trước tôi còn là tay ngang mà, hiện tại làm theo cũng không phải nuôi rất tốt hay sao. Anh có tiền, có đường kiếm tiền rồi, bỏ chút tiền tìm 1 người tới làng các anh dạy người trong làng không phải là được rồi sao. Tới lúc đó người của Vương gia trang các anh nếu từng nhà đều có thể nuôi mấy thùng ong, chỉ là bán đều có thể thu vào không ít rồi, còn có thể nghèo khó sao? Nhưng mà nếu không đi ra ngoài thả ong, chỉ dựa vào nguồn mật gần làng, vậy quy mô phải nhỏ 1 chút, muốn dựa vào việc này làm giàu cũng không dễ dàng lắm đâu".

Khuyến khích người của Vương gia trang nuôi ong, La Mông cũng là đương thời nghĩ ra, chủ yếu là lo lắng mật ong của nhà mình sau này rất chói mắt, người của Vương gia trang nếu có thể làm tốt việc này, có thể giúp anh chắn đi không ít đầu gió.

Hơn nữa nuôi ong bán mật ong, đối người của Vương gia trang quả thật cũng là 1 cách kiếm tiền không tệ, làng bọn họ có điều kiện. Chủ yếu Vương gia trang cách rất xa đỉnh núi của La Mông, ong bên kia cũng không thể trèo đèo lội suối bay qua bên này hút mật, đương nhiên tới lúc đó chẳng may nếu chúng nó muốn chuyển nhà lại đây, vậy La Mông cũng là rất chào đón.

Nghe xong những lời này của La Mông, Vương Đại Thắng vỗ đùi nói: "Nghe cậu nói những lời này, bây giờ trong lòng tôi thoải mái rồi! Hôm nay tới chỗ cậu thật đúng là tới đúng chỗ rồi, cám ơn cậu em nhé!".

"Chuyện môi trên chạm môi dưới mà, đều là bà con cùng quê, khách sáo gì". La Mông cười tủm tỉm nhìn Vương Đại Thắng đi khỏi Ngưu Vương trang, còn lại liền là đợi thôi, chờ tới ngày mật hoa quế của Ngưu vương trang nổi tiếng, mật cẩu kỷ của La Mông anh cũng sẽ không chói mắt như vậy.

"Cậu khuyến khích người ta nuôi ong làm gì?". Vương Đại Thắng kia vừa đi, Tiếu Thụ Lâm liền lên tiếng.

"A?". La Mông vừa quay đầu, nhìn đến Tiếu Thụ Lâm ngồi chồm hổm ngay tại bên cạnh anh, vừa rồi tế bào não của anh đều hao phí trên người Vương Đại Thắng, liền không chú ý tới Tiếu Thụ Lâm, "Sao cậu ngồi ở đây vậy?".

"Tôi đều ở chỗ này từ lâu rồi, là cậu bày kế cho người ta bày tới rất chuyên tâm, không có hơi sức đâu mà nhìn tôi". Vừa mới vắt sữa xong, Tiếu Thụ Lâm không có việc gì, liền cầm dưa leo gặm, ngồi chồm hổm nghe La Mông và Vương Đại Thắng nói chuyện, lấy hiểu biết của gã đối La Mông người này, việc này bên trong 8 phần có ẩn ý khác.

"Đây không gọi là bày kế, việc này đối với tôi cũng rất tốt, đôi bên cùng có lợi". La Mông ở trong lòng vì hình tượng phản diện của chính mình bi thương 1 chút, ở trong mắt Tiếu Thụ Lâm, anh rốt cuộc là loại người gì?

"Vậy cậu để người ta nuôi ong làm gì?". Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

"Không phải bọn họ muốn tìm cách kiếm tiền hay sao?". La Mông trả lời, lại nói: "Đúng lúc gần đây tôi có chút lo lắng mật hoa cẩu kỷ nhà tôi gây náo động quá".

"Gây náo động bộ không tốt sao?". Hiện tại còn có người không thích gây náo động?

"Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập". La Mông cười cười, cũng không nói tỉ mỉ cùng Tiếu Thụ Lâm, liền quan hệ hiện tại của anh và Tiếu Thụ Lâm, nói tới đây đã không sai biệt lắm rồi, nói tiếp thêm chút nữa, liền có

chút mùi vị thân thiết quá với người quen sơ, còn là đơn phương nữa, thật sự không ý tứ gì.

Tiếu Thụ Lâm cũng không muốn phản ứng La Mông, chuyện có bây lớn, còn làm ra vẻ ta đây, cũng không ngại mệt tới hoảng. Bên này không có việc gì, anh em bên công ty còn chưa gọi điện thoại tới, Tiếu Thụ Lâm liền lại đi hái 2 trái dưa leo, nằm trên đống rơm phơi nắng.

Chậc, mặt trời hơn 4 giờ chiều chính là tốt a, ấm áp dễ chịu, còn không nóng người.

"Ụm bò!". Hiển nhiên, chọn thời gian này nắm phơi nắng trên rơm rạ mềm mại không chỉ một mình Tiếu Thụ Lâm.

"Sao?". Tiếu Thụ Lâm liếc mắt nhìn Nhị Lang bên cạnh một cái, thấy nó đang nhìn chằm chằm dưa leo trong tay của chính mình, trong lòng nhất thời liền hiểu ra, "Không cho". Gã nói.

"Ụm bò……". Nhị Lang lại kêu lên 1 tiếng, thật dài, mang theo chút ý tứ lấy lòng.

"Mày nha, 2 ngày trước không phải còn rất thần khí sao, vừa dẫm chân lại phun khí phì phì, bây giờ mới nghĩ tới muốn tới vuốt mông ngựa (nịnh bợ), muộn rồi". Tiếu Thụ Lâm bắt chéo chân, một bên gặm dưa leo, một bên lên lớp giáo dục tư tưởng cho con nghé con này.

"Ụm bò……". Nhìn thấy mà ăn không ăn được, khó chịu biết bao nhiêu nha.

"Liền không cho". Hại gã mất mặt như vậy, lúc này Tiếu Thụ Lâm còn chưa bỏ qua cho đâu.

"Ụm bò……". Nhị Lang bám riết không tha.

"Bỏ đi, cho mày nửa trái, liền nửa trái thôi đó".

"……"

"Còn muốn? Mày không sợ tiêu chảy?".

"……"

36. Chương 36: Cạnh Tranh Kịch Liệt...

Từ sau lúc Tiếu Thụ Lâm đút Nhị Lang ăn dưa leo 1 lần, con trâu con này liền bám dính gã, khiến cho 4 anh em Đông, Tây, Nam, Bắc cũng cùng nhau chạy phía trước phía sau gã, hiện tại là Tiếu Thụ Lâm tới chỗ nào, phía sau đều phần phật đi theo 1 chuỗi, phong cách biết bao nhiêu.

"Tiếu Thụ Lâm người này thật không sai". Có một ngày lúc làm việc, La Toàn Quý liền nói 1 câu như vậy với La Mông ở bên cạnh.

"Sao chú biết người ta không tệ chứ?". La Mông cười liền hỏi.

"Người nào tốt người nào xấu, động vật biết rõ hơn chúng ta". Người đàn ông thật thà này, nói một câu thật có triết lý.

"Hắc, đúng vậy". Ở trong mắt La Mông, Tiếu Thụ Lâm đúng là rất tốt.

Nháy mắt lại là cuối tuần, trẻ con trấn trên lại tới nhà La Mông kiếm sữa trâu, lúc này đi theo tới, còn có mấy học sinh và phụ huynh trong huyện, bọn họ tìm La Mông nói chuyện, nói cũng muốn để con của mình tham gia hoạt động thu hái.

Thì ra không ít phụ huynh học sinh tiểu học trung tâm của trấn Thủy Ngưu, đều đi ra ngoài tuyên truyền thay La Mông, nói hoạt động thu hái này tốt ra sao tốt như thế nào.

Còn có người chụp 1 bức cho con nhà mình, đăng lên diễn đàn, dẫn tới rất nhiều vây xem, đều nói hoạt động này tốt, có lợi cho trẻ con trưởng thành và thể xác, tinh thần khỏe mạnh, để bọn nó rời xa Internet và

TV, gần gũi thiên nhiên nhiều hơn, hiện tại Ngưu Vương trang của La Mông, không chỉ có là ở trong huyện bọn họ, chính là ở trong thành phố, cũng coi như là có chút tiếng tăm.

"Mấy người thấy đó, rừng cẩu kỷ này của tôi tổng cộng liền lớn bây nhiêu thôi, tiểu học trung tâm trấn Thủy Ngưu mỗi một cuối tuần tới hơn 100 học sinh hái trái cây cũng liền xấp xỉ rồi, nhiều người cũng vô dụng". Nói cho cùng, La Mông vẫn là ghét bị phiền phức, không việc gì dẫn nhiều người như vậy tới đỉnh núi của chính mình làm gì chứ?

"La Mông ơi, cậu xem xem, phụ huynh chúng tôi cũng không phải muốn kiếm mấy phần sữa trâu nhà cậu, cậu đổi cho bọn trẻ con sữa trâu, chúng tôi đều có thể tự mình bỏ tiền mua cùng cậu, mang con cái tới chỗ cậu, chủ yếu chính là muốn cho bọn nó cùng sôi nổi vui vẻ, hoạt động 1 chút". Mấy phụ huynh học sinh này cũng đều là người văn hóa, nói chuyện cũng rất lễ phép.

"Nói thế nào thì chỗ tôi chính là nơi nuôi trâu trồng trọt, cũng không phải mở nông trại để tham quan, náo nhiệt như vậy để làm gì chứ, yên tĩnh mới làm việt tốt chứ, trên núi còn rất nhiều việc chờ làm nữa". Người ta ôn tồn nói chuyện, La Mông cũng là lời hay ý đẹp.

"Việc này chúng tôi có thể cam đoan, khẳng định không chậm trễ các cậu làm việc, nếu không cẩn thận đạp nát hoa màu, chúng tôi có thể ấn giá bồi thường". Phụ huynh học sinh cũng đều là không thiếu tiền.

"Vậy cũng được, lát nữa tôi tìm cho mấy người mảnh đất, gia đình mấy người đều hoạt động trong địa bàn của chính mình, nếu hoa màu có thiệt hại, liền ấn giá bồi thường, nếu hái tốt, cuối tuần sau mấy người muốn tới liền tiếp tục tới". Mấy phụ huynh học sinh này cũng không ngu ngốc, yêu cầu cũng không phải chuyện lớn gì, nếu đều có bàn bạc trước, không có vấn đề gì, La Mông cũng liền đáp ứng.

"Bên cẩu kỷ đủ người rồi, đúng lúc có một đám đậu tây* chín rồi, mấy người hái hay không?". La Mông hỏi đoàn người kia.

"Được, hái đậu tây cũng rất tốt, con nhà tôi cũng chưa thấy qua đậu tây ở trong trái đậu là hình dạng gì đâu". Mấy phụ huynh kia cũng không dị nghị.

"Vậy nói trước, mấy người chẳng những phải hái trái đậu xuống, còn phải lột hạt đậu ra, 10 cân (= 5 kg) hạt đậu đổi 1 chai sữa trâu, mấy người người lớn trẻ em làm 1 hồi đi, lao động hai ngày, hái đủ 70 cân (= 35 kg) là có thể nghỉ ngơi, hái nhiều hơn tôi cũng không cho sữa trâu nhiều hơn đâu. Sữa trâu này khẳng định liền không lấy tiền của mấy người, để tên, lớp, trường lại, hôm khác mang tới phòng thường trực ở cổng trường, mấy người cũng đánh tiếng cùng phía trường học đi".

Chuyện này làm đều làm rồi, La Mông cần gì còn phải vì mấy đồng tiền sữa trâu khiến người ta lưu một cái ấn tượng keo kiệt bủn xỉn chứ, dù sao con nít của trấn Thủy Ngưu là con nít, con nít trấn Vĩnh Thanh cũng là con nít, đều để bọn nó tới kiếm sữa trâu đi, chỉ cần không quậy phá là được.

Đậu tây còn gọi là đậu thận, hạt đậu lớn, cũng nặng ký, thời gian hai ngày người một nhà hái bảy mươi cân hạt đậu, đối với người trong làng cũng không xem như việc nặng gì, căn bản là chơi đùa thôi.

La Mông đưa mấy gia đình này tới bên ruộng bậc thang, lại dùng mấy cái cọc gỗ định mốc ranh giới cho bọn họ, sau đó liền để lại mấy cái sọt, để bọn họ tự mình làm việc, nói rõ trái đậu chưa chín không thể hái, hái cũng không sao, nhưng mà hái nhiều thì cuối tuần sau khẳng định liền không thể để bọn họ tới đây.

Dặn dò xong, La Mông liền 1 mình xuống núi, anh đứng ở trên đỉnh núi, rất xa liền nhìn đến Quách Đại Oa từ bên kia đường cái đi hướng tới bên đỉnh núi của anh, đi cùng còn có Bao Kì Phú và Lương Đức Hỉ.

Nói tới Bao Kì Phù này, từ sau khi trải qua sóng gió lần trước nợ tiền bị ngừng hàng, La Mông vẫn là mỗi ngày đúng hạn giao hàng cho gã, bên gã từng tháng cũng đúng hạn đều chuyển khoản tiền hàng qua, tổng thể mà nói, hợp tác coi như khá vui vẻ, nhưng mà 2 người không thường xuyên liên hệ, không nghĩ tới hôm nay gã thế nhưng có thể tới đây.

"Đại Quách sư phó, mấy người tới chỗ cháu làm gì vậy?". La Mông dọn mấy cái ghế ra, để bọn họ ngồi, bây giờ ghế trong chuồng trâu nhà anh thật ra không ít, vắt sữa, hái rau đều không thể thiếu ghế, La Toàn Quý khéo tay, thời gian trước ông cố ý tranh thủ thời gian làm 8 băng ghế, vừa chắc chắn lại đẹp.

“Không có việc gì liền không thể tới chỗ cậu ngồi hay sao?”. Quách Đại Oa cười ha hả, vui vẻ giống như phật Di Lặc, thật ra trong mấy người này thì ông ta tinh ranh nhất, nhưng mà cũng may ông ta tinh ranh thì tinh ranh, người cũng coi như thật không tệ.

“Không có việc gì tới chỗ cháu ngồi chơi gì chứ, bên cháu còn nhiều việc phải làm lắm, trường học bên chú thứ 6 được nghỉ sao?”. Cao trung cũng không giống tiểu học sơ trung còn có hai ngày nghỉ như vậy, ít nhất sáng thứ 6 còn phải học giờ học buổi sáng, học sinh phải đi học, căn tin bọn họ phải nấu cơm.

“Sao lại không đi học chứ, vừa mới sắp xếp công việc của chính mình mới đi ra ngoài”. Lương Đức Hỉ trả lời.

Sắp xếp tốt công việc mới đi ra ngoài, vẫn là 3 người cùng nhau, việc này khẳng định hẹn trước rồi mới có thể làm được, liền như vậy còn có thể là đi ra đi dạo sao? La Mông cười lại hỏi bọn họ, nói: “Nói một chút đi, tới tìm cháu làm gì?”.

“Gần đây rất nhiều người đều nói [Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm] nhà cậu có món mới, thêm mấy loại bánh bao, bọn tôi liền đi tới nhìn đồ mới 1 chút”. Quách Đại Oa nói xong lại oán giận: “Cậu, cậu đó, cũng thật không ý tứ hết, có đồ ngon, sao lại không hô 1 tiếng với bọn tôi?”.

La Mông nghe xong, cười trả lời: “Mấy thứ trong tiệm đều là chị cháu làm ra, nếu các chú muốn lấy hàng thì phải đi tìm chị ấy, cháu nói cũng không có ý nghĩa gì, chị ấy lát nữa sẽ về đây”.

“Trong tiệm nhà cậu bán dưa muối cũng rất ngon, mới nãy bọn tôi đều ăn rồi, mùi vị kia, rất tuyệt vời, nhà cậu làm như thế nào vậy?”.

“Cháu không biết, cũng không phải cháu làm”. La Mông duỗi duỗi tay, việc này anh thật không biết, thấy mấy người La Hồng Phượng ở trong sân làm dưa muối, trình tự làm việc từng cái từng cái, rất phiền phức.

“Tôi thấy 8 phần là rau ngon”. Quách Đại Oa nhìn đến luống rau cải thìa bên cạnh mới mọc kia, liền giơ tay ngắt 1 cái lá, liền bỏ vào miệng nhai nhai, đầu tiên là nhíu mày, sau đó lập tức lại giãn ra, ông ta giơ ngón tay cái lên, nói với La Mông, “Rau ngon nha!”.

“Hắc, là rất ngon”. La Mông cười ha hả tiếp lời.

“Như vầy đi, cậu xem a La Mông, dù sao bọn tôi mỗi buổi sáng đều phải lấy bánh mỳ bánh bao, nếu không sau này dứt khoát tiện thể thêm một ít rau củ, được không?”. Quách sư phó đây là coi trọng rau của nhà La Mông.

“Sớm như vậy, vừa vắt sữa lại là làm bánh bao, ai có thời gian hái rau chứ?”. Bây giờ vừa mới mua máy vắt sữa, mỗi ngày sáng sớm không cho La Hồng Phượng tới đây hỗ trợ, ba người bọn họ cũng phải bận rộn rất lâu, căn bản không thời gian hái rau, hơn nữa khi đó thời gian sớm như vậy, bên trong luống rau tối như mực, sao làm việc chứ.

“Vậy muộn 1 chút, hơn 9 giờ sáng có thể đưa tới cũng được, đừng qua 10 giờ sẽ cập rập”. Bao Kì Phú bên cạnh liền nói.

“Cháu nói này, các chú đều là bao căn tin, sao còn để bụng so với người ta mở khách sạn vậy?”. La Mông liền không rõ lắm, năm đó lúc anh đi học, cũng không thấy người trong căn tin trường nào có thể tận tâm làm hết phận sự giống mấy người bọn họ như vậy, đào rỗng tâm tư chỉnh tốt đồ ăn.

“Hài, đừng nói nữa, bọn tôi áp lực cũng lớn mà”.

Quách Đại Oa vẫy vẫy tay, tiếp theo liền nói cho La Mông về chuyện này của mấy trường học bọn họ. Cao trung không giống tiểu học sơ trung thuộc loại giáo dục bắt buộc như vậy, thời điểm tiểu học sơ trung, phần lớn cha mẹ đều để con mình làm quen với sách vở thôi, tốt nghiệp sơ trung, trường lựa chọn liền nhiều hơn.

Sau khi xong thi cuối cấp sơ trung còn có thể điền nguyện vọng, có ít phụ huynh liền sẵn lòng để con mình đi thành phố học, trường học trong thành phố có ưu thế, rất nhiều thầy cô giáo ưu tú đều đi dạy trong thành phố, luận phương tiện vật chất, cao trung của trấn Thủy Ngưu không thể so với trường trong thành phố. Đương nhiên càng nhiều phụ huynh đều là hướng về phía trường học trong thành phố.

Hơn nữa, mắt thấy lại là mỗi năm một lần thi cuối cấp sơ trung, mấy cao trung trong huyện đều rất khẩn trương, lo lắng cho trường mình năm tới không đủ học sinh. Mấy năm nay theo kế hoạch hóa gia đình mở

rộng, trẻ em tới tuổi học cao trung cũng là năm nay ít hơn năm trước, tới lúc đó lại chạy đi trong thành phố 1 đám, vậy trường học địa phương của bọn họ liền quạnh quẽ rồi.

Vì thế mấy trường cao trung này cũng đều có hành động, công tác tuyên truyền tự nhiên làm không ít, còn tung chiêu để học sinh sơ trung đi thăm hoạt động vườn trường cao trung.

Công tác căn tin cũng bị lôi ra mổ xe, chủ yếu là bởi vì từ mấy tháng trước kia, sau khi bọn họ tiến cử sữa trâu và bánh bao sữa bánh mỳ sữa, danh tiếng của mấy trường trung học này lại lớn không ít, hiện tại trẻ con đều thích lên mạng, có một số việc bị bọn nó ném lên mạng thổi phồng, phạm vi thổi ra kia liền bay xa luôn.

Phía trường học để mấy người phụ trách căn tin không ngừng cố gắng, tiếp tục làm tốt công tác căn tin, không chỉ có phải giữ chân học sinh trong vùng, tận lực làm cho bọn nó đừng chạy mất ra bên ngoài, còn có tận khả năng hấp dẫn học sinh vùng khác tới trường bọn họ học.

Do đó, bọn họ mấy người phụ trách căn tin nhận mệnh lệnh, liền hẹn nhau cùng tới chỗ La Mông mua bán 1 ít thứ.

"Mấy chú cũng thật không dễ dàng nha". Nghe xong ba người này giải thích, La Mông nhịn không được cảm khái nói.

"Đúng vậy, đầu năm nay làm gì cũng không dễ dàng". Lương Đức Hỉ cũng thở dài theo.

"Rau xanh kia, cậu có thể cung hàng cho bọn tôi hay không?". Bao Kì Phú bên cạnh lại hối thúc.

"Cung chứ, sao lại không cung, cung đầy đủ, để mấy người làm đồ ăn của căn tin bay hương 10 dặm (ý là nổi tiếng khắp nơi), khiến trẻ con trong thành phố mỗi đứa đều thèm ăn chạy tới Vĩnh Thanh của chúng ta". La Mông hi hi ha ha nói đùa.

"Vậy bọn tôi xem thử bây giờ cậu có chút rau củ gì trước đã?". Bao Kì Phú người này còn rất nóng vội.

"Chủng loại là không ít, nhưng mà lúc trước vốn liền định trồng chút tự mình ăn, nhân tiện cho trâu ăn 1 ít, cho nên liền không trồng nhiều, nếu như mấy chú muốn thì thời gian này cháu lại trồng thêm 1 đám, nếu cháu không làm kịp, tới lúc đó đế những người khác trong làng trồng cũng là giống nhau".

Ấn ý của La Mông, việc trồng rau này, về sau dứt khoát liền giao cho cho những người khác trong làng, nhưng mà trước mắt đối với ba người này, anh tự nhiên là không thể nói thẳng.

"Trong thôn cậu trồng rau, vậy có thể cùng 1 loại như vầy sao?". Quách Đại oa liền hỏi.

Hai người Lương Đức Hỉ và Bao Kì Phú hiển nhiên cũng có chút dáng vẻ lo lắng, bọn họ vốn chính là hướng về phía đồ ăn nhà La Mông mà tới, thật phải mua rau của nhà người khác, chung quanh trấn Vĩnh Thanh có 1 đống, còn cần gì phải chạy tới làng Đại Loan bọn họ xa như vậy?

"Giống nhau, sao lại không giống chứ, mấy chú nghĩ trồng rau còn có bí quyết gì chứ, còn không chính là trồng thôi sao, rau của nhà cháu ngon, đó là bởi vì nhà cháu dùng phân tốt, chính là phân trâu của hơn 100 con trâu nước bự mỗi ngày ị ra, cũng không biết vì sao, trồng ra rau chính là ngon hơn so với nhà người khác. Tới lúc đó, cháu để người trong làng chọn ít phân về bón, trồng ra rau khẳng định đều giống nhau, yên tâm đi, nếu bọn họ trồng không tốt, cháu cũng không chở chúng tới chỗ mấy chú đâu".

La Mông nói như vậy, mấy người Quách Đại Oa liền đều yên tâm, một đoạn này thời gian hợp tác cùng nhau, bọn họ đại khái cũng có một ít hiểu biết đối La Mông, mặc dù có lúc là khó nói chuyện chút, nhưng mà chữ tín vẫn là rất không sai.

"Đúng rồi, mới vừa chín một đám đậu tây, mấy chú muốn đi xem 1 chút hay không?". Trước đó La Mông lo lắng chính mình nuôi trâu bán sữa, trâu mẹ ăn nhiều cây đậu có thể có trợ giúp việc cho sữa, vì thế ở ruộng bậc thang của Ngưu Vương trang trồng rất nhiều cây đậu, đậu tương đậu đen đậu nành cũng trồng không ít, trong đó cũng bao gồm đậu tây được gọi là đậu cô ve (= đậu que).

Ba người bọn họ đi theo La Mông một đường đi vào ruộng bậc thang của Ngưu Vương trang, thấy không hề ít người lớn mang theo con nít đang làm việc, xem quần áo cũng không giống người làng này, có chút người

còn vừa làm vừa chụp hình nữa, trên hai đầu bờ ruộng còn để trái cây nước uống, nói là làm việc thật còn không bằng nói là tới dạo chơi ngoại ngoại ô.

Lương Đức Hỉ liền hỏi: "Những người này là ai vậy?".

"Người trấn Vĩnh Thanh mấy chú, tới chỗ cháu thể nghiệm cuộc sống". La Mông cười trả lời.

"Liền làm không công cho cậu à?". Bao Kì Phú nói ra lời trong lòng, người này cũng thật biết dùng người.

"Làm gì có, không phải đổi lại sữa trâu đó sao?". La Mông đáp lại.

"Gì, đổi sữa trâu?". Lương Đức Hỉ vừa nghe liền không vui, "Thằng nhóc La Mông cậu không phúc hậu, mấy trường học bọn tôi mỗi ngày chỉ 50 chai sữa trâu, hơn 1000 người, liền không đủ nhét kẽ răng, muốn cậu tăng số lượng lên nhưng cậu vẫn không thèm tăng, nói là mỗi ngày không cho được bao nhiêu sữa, trong tiệm cũng không đủ bán, sao còn có sữa trâu cho những người này hả?".

Lúc này La Mông mới ý thức được chính mình lỡ miệng rồi, bất quá chuyện này nếu làm, sớm hay muộn bọn họ đều sẽ biết thôi, biết thì biết, cũng không sao, anh bán đồ mà, cũng không phải nợ người ta không trả.

"Cháu có đồ ngon cũng không có thể liền gia tăng cho học sinh cao trung uống, chú xem đám con nít trong ruộng của cháu đi, đều là lúc phát triển thân thể". La Mông cảm thấy chính mình còn rất có lý.

"Đúng vậy!". Một bé trai bên cạnh đang làm việc, rất là ra sức phụ họa một tiếng, biểu cảm trên mặt, nghiêm túc miễn bàn.

La Mông cười cười với thằng nhóc kia, lại nói với mấy người Lương Đức Hỉ, "Hơn nữa, không phải chỉ chiêu cho các chú rồi sao, nấu cháo đi, mấy chục chai sữa trâu, nấu một nồi cháo, số lượng liền đủ".

"Sớm nấu rồi, uống tới đám nhóc con đó gào khóc luôn, nhưng mà La Mông này, cậu cũng tăng số lượng sữa trâu cho mấy trường học bọn tôi đi, hiện tại số lượng này quả thật là hơi ít". Câu trước Quách Đại Oa còn nói dễ nghe xíu, câu sau liền thay đổi, liền là đòi La Mông phải tăng lượng sữa lên.

"Vậy cũng được, nhân dịp hôm nay tất cả mọi người ở đây, trường học của mấy chú, trước hết cùng nhau tăng tới 100 chai, chờ sau này quy mô đàn trâu bên tcháu lại mở rộng, tới lúc đó lại tăng thêm cho các chú". Một trường học nhiều học sinh như vậy, liền cấp 50 chai sữa, đây quả thật là ít quá rồi.

"Hạt đậu này không tệ nha". Trong chốc lát mấy người nhìn đậu tây trong ruộng, liền nhịn không được khen ngợi.

Quách Đại Oa từ sọt trúc lấy 1 trái đậu ra, banh trái đậu ra lột hạt đậu bên trong, trực tiếp bỏ vào miệng nhai nhai. La Mông từ nhỏ sống ở nông thôn, biết hạt đậu này lúc chưa chín mùi vị không ngon xíu nào, mang theo một cỗ mùi vị cỏ xanh nồng đậm, Quách Đại Oa lại nói: "Không tệ, nhám miệng, còn rất ngọt".

"Sao chú có thể nếm ra được vậy?". La Mông tò mò.

"Không có chút tài năng này, Quách Đại Oa tôi có thể bao căn tin Nhất Cao trong huyện chúng ta sao?". Ở bên trong lĩnh vực chuyên nghiệp của chính ông ta, Quách sư phó này vẫn là vô cùng tự tin, "Cân trước cho tôi 50 cân đi, tôi làm thử trước đã, hạt đậu nhà cậu cũng rất đỏ".

*Đậu tây(tên khoa học Phaseolus vulgaris). Tên tiếng Anh Kidney beannghĩa tiếng Việt là đậu thận bắt nguồn từ hình dạng và màu sắc giống với quả thận (kidney). Đậu tây đỏ có thể bị nhầm lẫn với các loại đậu khác có màu đỏ, chẳng hạn như đậu đỏ (Azuki bean). Ở Jamaica, chúng được gọi là "red peas".

Có 4 loại đậu tây: đậu tây đỏ, đậu tây đốm đỏ, đậu tây đốm sáng, đậu tây trắng.

37. Chương 37: Dâu Tây Tháng 5 Ngon Miệng...

Đậu tây của nhà La Mông quả nhiên rất đỏ (đắt hàng í), hôm nay ngày thứ hai, Quách Đại Oa ở căn tin trường Nhất Cao làm món thịt kho tàu đậu tây, nấu khoảng một nồi lớn, chưa tới 20 phút, liền bị học sinh mới tan học cướp sạch.

Mùi vị đậu tây kia nha, không ngờ thơm như vậy, chỉ ngửi thôi đã thèm ăn rồi, ăn tới miệng tràn đầy vị ngon nha.

Học sinh của cả trường, liền không mấy ai có thể chống cự được loại mùi thơm này, mỗi người bưng tô cơm duỗi cổ, đội ngũ sắp xếp phía trước cửa sổ cái kia rất dài, phân nửa học sinh trong đội ngũ là như nguyện lấy món ăn này ăn tới miệng, học sinh của nửa đội ngũ sau cũng chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng giải tán, hoặc là tới chỗ bạn học khác ăn ké 1 chút.

Cùng lúc đó, đậu tây của bên Nhị Cao, Tam Cao cũng đỏ theo, giữa trưa La Mông liền nhận được điện thoại của ba người bọn họ, đều là tìm anh đặt hàng đậu tây, còn có rau dưa khác, cũng bảo La Mông nhanh chóng cung ứng.

La Mông nói không thành vấn đề, bảo bọn họ an tâm chờ buổi sáng ngày mai nhận hàng đi.

Bên La Mông cúp điện thoại, liền lập tức bỏ việc trong tay xuống, chạy tới nhà của trưởng làng La Toàn Thuận.

"Dì Phượng Liên, chú Toàn Thuận có ở nhà không ạ?". La Mông đi vào trong sân nhà La Toàn Thuận, nhìn đến Tào Phượng Liên đang phơi quần áo, liền hỏi dì ta 1 tiếng.

"Có nha, đang ngốc ở trong phòng kìa, cháu có việc gì thì vào nhà tìm ông ấy đi". Tào Phượng Liên thấy La Mông tới, cũng rất là nhiệt tình.

Hiện tại bà làm việc tại nhà La Mông, từng tháng có thể có thu nhập hơn 1 ngàn, mỗi buổi sáng còn từ nhà bọn họ lấy bánh mỳ bánh bao, đó đều là đồ tốt, ăn tới người trong nhà gần đây mặt đều sáng rỡ. Cháu trai cháu gái còn bắt sâu hái cẩu kỷ đổi sữa uống cùng La Mông, liền hai tháng nay, con bé La Tú trúc nhìn qua thật là xinh đẹp, tuy rằng nó vẫn đen, nhưng mà trong đen lại lộ ra hồng hào, người cũng tinh thần, người làm bà nội như bà trong lòng có thể không vui sướng sao?

"Toàn Thuận ơi, La Mông tới tìm ông này". Tào Phượng Liên nói xong lại hướng trong phòng hô một tiếng.

"La Mông tới à, mau vào, mau vào đi". La Toàn Thuận ở trong phòng liền đáp lời.

"Chú Toàn Thuận, ban ngày ở trong nhà làm gì vậy, cũng không đi ra ngoài đi dạo 1 chút?". La Mông vào nhà, thấy La Toàn đang cầm sách giáo khoa tiểu học xem chơi, nhất thời liền cười lên.

"Còn không phải rãnh rỗi, lấy sách giáo khoa cũ của thằng nhóc La Văn Phong coi 1 chút, còn thật thú vị, cháu nói coi sao bây giờ con nít liền không thích đọc sách như vậy chứ?". La Toàn Thuận khép sách giáo khoa ngữ văn rách tung tóe kia để lên trên bàn, nói chuyện cùng La Mông.

"Chú có thời gian vậy sao?". La Mông tự mình tìm cái ghế ngồi xuống.

"Là rất rãnh rỗi, trong ruộng sớm làm xong việc rồi". La Toàn Thuận cười khà khà nói.

"Nếu như chứ rảnh như vậy, vậy cháu giúp chú tìm chút việc làm được không ạ?". La Mông hỏi ông ta.

"Chuyện gì a?". La Toàn Thuận mặt mang vẻ vui mừng.

Nhà bọn họ không có nhiều đất trồng trọt, đầu năm nay tuy nói giá nông sản tăng, nhưng mà làng của bọn họ xa xôi, núi lại nhiều, nông sản dù có giá, đường núi này quanh co chở tới bên ngoài, cũng không có lời, cho nên người trong làng cơ bản vẫn là ra bên ngoài làm thuê, trong ruộng trồng trọt, phần lớn đều là chính mình ăn.

Hiện tại La Toàn Thuận mỗi ngày không có bao nhiều việc, tuy rằng khoác cái chức trưởng làng, nhưng mà trưởng làng chỗ bọn họ không quản chuyện người khác, cũng khôn có mấy việc, ngoại trừ thi thoảng mở hội làng, quanh năm suốt tháng cũng không bao nhiêu việc hết.

Hơn nữa La Toàn Quý em trai ông và La Tiến Hỉ cháu trai ông đều làm việc chỗ La Mông, Tào Phượng Liên vợ ông lại ở nhà bọn họ hỗ trợ làm bánh bao, đều có không ít thu vào, La Toàn Thuận liền cân nhắc, chờ La Mông lại tuyển người, để Tào Phượng Liên giúp ông hỏi 1 chút, xem chính mình có thể đi qua hỗ trợ hay không?

"Là như thế này, ngày hôm qua người của mấy trường cao trung trong huyện tới tìm cháu, nói là muốn mua rau của cháu, chú cũng biết tình hình bên chỗ cháu rồi, chỉ công việc hiện tại thôi đều làm không hết rồi, nào còn có thời gian trồng rau cho bọn họ chứ, cháu chính là muốn tới hỏi 1 chút, xem thử chú trồng hay không?"

La Mông không biết tính toán nhỏ trong lòng của La Toàn Thuận, liền chiếu suy nghĩ của chính mình nói chuyện này ra. Thật ra cho dù anh biết tính toán nhỏ trong lòng của La Toàn Thuận, vậy cũng phải làm như không biết, dù sao trưởng làng cũng là quan chức à, để ông ấy làm việc cho anh sao được chứ.

La Toàn Thuận nghe La Mông nói phần đầu, còn rất vui sướng, sau khi nghe được phần cuối liền lại có chút thất vọng, "Người ta tới tìm cháu mua rau, đó là vừa ý rau của nhà cháu, chú trồng ra có thể bán sao?".

"Sao lại không thể ạ?". La Mông liền nói: "Tới lúc đó chú tới chỗ cháu lấy mấy gánh phân trâu, trồng cái gì đều được".

"Sao làm vậy được chớ?". La Toàn Thuận liền vội vàng từ chối, mọi người trong làng Đại Loan của bọn họ biết phân trâu của nhà La Mông tốt, nơi đó còn lẫn nước thần đất thần của Ngưu Vương, còn có thể không tốt sao?

"Có gì không được ạ, bên cháu nhiều việc, tiền này không có thời gian kiếm, cháu cũng không thể để người ngoài tiện nghi được, việc này không tìm người trong làng chúng ta thì tìm ai chứ?". Cho người trong làng 1 ít phân trâu làm phân bón, La Mông vẫn là có thể bỏ được.

"Rau củ kia, bọn họ nói lúc nào lấy vậy?". La Mông đều nói như vậy, La Toàn Thuận cũng sẽ không lại từ chối, lại từ chối, vậy có vẻ giả tạo. Làng bọn họ xa xôi, không dễ kiếm tiền, đường kiếm tiền đưa tới tận cửa, nào có đạo lý đẩy ra bên ngoài chứ.

"Việc này chú không cần quản, thời gian này bọn họ lấy hàng bên cháu trước, dù sao chú chính là mau chóng trồng rau đi, tới lúc đó bên chỗ cháu liền rút lui". La Mông suy nghĩ 1 chút lại nói: "Tới lúc đó làng chúng ta nếu còn có người khác đồng ý trồng, cũng bảo bọn họ tới chỗ cháu chọn phân trâu, dùng làm đất màu mỡ, trồng ra rau cỏ hẳn là cũng không lo bán".

La Mông nghĩ đến chính mình vừa mới chỉ chiêu cho người bên Ngưu vương trang nuôi ong bán mật, làng Đại Loan bên anh cũng không thể tụt lại phía sau người ta, bằng không tới lúc đó có chút người trong làng nếu thấy mấy người Ngưu vương trang kiếm được tiền, cũng học theo nuôi ong, La Mông anh có thể ngăn cản sao? Thừa dịp hiện tại để bọn họ bận rộn lên, cũng kiếm được tiền, tới lúc đó liền không thể để mắt tới người khác rồi.

"Vậy phải tốn bao nhiêu phân trâu a". La Toàn Thuận liền cảm thấy tiếc rẻ thay La Mông.

"Cũng không đáng bao nhiêu, dù sao mỗi thứ 6 cuối tuần bên cháu nhiều người nhiều việc, dứt khoát sẽ không bón phân trên núi, các chú ai muốn, tới lúc đó liền tới chỗ cháu chọn đi". Tuy rằng đỉnh núi của nhà La Mông cũng còn chưa đủ phì nhiêu, nhưng mà bây giờ ngày còn rất dài, sau này từ từ tới cũng không muộn.

"Cháu đã nói vậy rồi, chú liền không khách sáo với cháu nữa, hai ngày nay ngâm hạt giống trước đã, chờ thứ 6 cuối tuần, chú liền đi tới nhà cháu chọn phân trâu". La Toàn Thuận nói.

"Được ạ, không cần khách sáo với cháu đâu, còn phải làm phiền chú nói một tiếng với người trong làng chúng ta". La Mông cười ha hả nói.

"Hài, việc này chỉ cần 1 câu nói thôi mà". La Toàn Thuận khoát tay, tỏ vẻ không có gì, sau đó ông đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi, La Chí Phương trong làng chúng ta, gần đây đã trở lại, cháu có biết không?".

"Không biết ạ". Một đoạn thời gian gần đây, La Mông ngoại trừ vùi đầu làm việc, chút tâm tư còn lại liền toàn bộ đặt ở trên người Tiếu Thụ Lâm, làm sao còn có thời gian quan tâm việc đâu đâu của người trong làng.

"La Chí Phương năm nay cũng 26 rồi, mới vừa tốt nghiệp đi ra ngoài công tác hai năm, liền sẽ không chịu làm ở bên ngoài nữa, 2 ngày trước đã trở lại, cũng không đi nhà cha mẹ cậu ta ở trấn trên, xách cái túi trở về trong làng tìm ông cậu ta, nói là muốn đào ao trồng sen". La Toàn Thuận liền nói chuyện của La Chí Phương cùng La Mông.

"Đó là chuyện tốt". La Mông nói.

Hiện tại trấn Thủy Ngưu bọn họ cũng không ai trồng củ sen, khu xung quanh cũng không mấy ai trồng, củ sen bán bên trong chợ lớn chợ nhỏ tại huyện bọn họ cơ bản là chở từ bên ngoài tới. La Chí Phương này nếu có thể trồng ra củ sen, trước không nói kiếm được bao nhiêu tiền, nguồn tiêu thụ khẳng định sẽ không lo.

"Có gì tốt chứ? Cậu ta 1 sinh viên ngon lành, tại một tháng bên ngoài có thể kiếm được mấy ngàn, nói không làm liền không làm, người nhà cậu ta có thể đồng ý sao? Ngày hôm qua cha mẹ cậu ta đều tới làng này, khuyên can mãi, cố tình thằng nhóc Chí Phương này chính là quyết tâm sắt đá rồi. Cháu nói coi cậu ta 1 chàng trai khỏe mạnh, công tác trong thành phố rất sạch sẽ, rất thể diện, bây giờ muốn về quê trồng trọt, khác không nói, về sau cưới vợ liền gặp trục trặc".

La Toàn Thuận nói tới đây, mới đột nhiên nhớ tới chuyện của La Mông, có chút xấu hổ im bặt, muốn tìm chút chuyện khác để nói, nhưng mà ông già rồi, đầu óc chính là không tốt, trong lúc nhất thời thế nhưng chuyện gì cũng nghĩ không ra.

"Không phải cậu ta muốn trồng củ sen hay sao, sao lại không thấy cậu ta đào ao vậy?". La Mông cảm thấy thật sự không sao hết, thuận miệng liền kéo đề tài quay lại.

"Cha cậu ta không cho, ông cậu ta cũng không dám để cậu ta làm, hơn nữa người trong làng cũng đều không đồng ý, làng chúng ta có ông bà già con nít, đào ao bên cạnh đường cái, ngộ nhỡ hôm nào trời mưa đường trơn……Cháu nói xem?". Lời nói điểm xấu nửa câu sau, La Toàn Thuận liền không nói hết.

"Đây quả thật cũng là 1 vấn đề". La Mông gật gật đầu nói. Mỗi người trong làng anh cũng không phải ai cũng biết bơi, nếu ở trong làng đào mấy cái ao, ngộ nhỡ có người té xuống, vậy cũng thật chính là dữ nhiều lành ít.

"Đúng vậy, hiện tại đào ao cũng không đào được, La Chí Phương cũng không chịu trở về cùng cha mẹ cậu ta, liền ở lại trong làng chúng ta, cũng không biết sau này tính toán gì". La Toàn Thuận đây là mở đường thay La Chí Phương.

"Vậy chú giúp cháu hỏi 1 chút, xem cậu ta có chịu tới chỗ cháu làm việc hay không, dù sao tiền lương là không nhiều bằng trong thành phố, nhưng mà bây giờ cậu ta cũng là rãnh rỗi, tìm việc gì làm trước cũng được".

Đều là người trẻ tuổi trở về làng từ trong thành phố, La Mông ngẫm nghĩ có thể giúp đỡ một phen, dù sao trên đỉnh núi nhà anh không phải cũng rất thiếu người đó sao, mắt thấy cây đậu cây bắp trên núi dần dần đều phải thành thục, sau này cần nhiều người làm việc hơn.

"Vậy được rồi, lát nữa chú đi tới nhà nó ngồi 1 chút". La Toàn Thuận làm trưởng làng cũng không phải làm cho có thôi, chuyện nhà này nhà kia trong làng, ông cũng đều rất để bụng.

Đi khỏi nhà La Toàn Thuận, La Mông liền quẹo về sân nhà mình, định tiện đường pha 1 bình trà đi Ngưu Vương trang, thời gian này trời nóng, làm việc dưới mặt trời gay gắt khiến cho cực kỳ khát nước.

Người nơi này của bọn họ cũng rất thích uống trà, nhưng mà phương pháp uống rất qua loa, không giống người thành phố pha một chén trà nóng thưởng thức non nửa ngày như vậy, cũng không như một ít người phương Nam thích pha trà đạo như vậy.

Người nơi này của bọn họ, hàng năm trước sau Thanh Minh* đều phải lên núi hái trà, cây trà trên núi nhiều, 1 ít là có chủ, 1 ít là vô chủ, tất cả mọi người có thể đi hái. Lá trà hái về, trải qua phơi nắng, xoa nắn, lên men, chế thành hồng trà, dùng túi nhựa gói kỹ để trong ngăn tủ liền uống được cả năm trời.

*Thanh Minh: là ngày cúng mồ mả tổ tiên trong phong tục của người Hoa, nó là ngày thứ 100 tính từ ngày Đông chí.

Lúc pha trà bốc 1 nắm lá trà bỏ vào bình trà, nấu 1 bình nước sôi pha 1 bình trà lớn, chờ để nguội liền uống, 1 bình trà này, bình thường người một nhà có thể uống cả ngày, mùa đông mùa hè đều uống như vậy.

"Con về tầm này làm gì vậy?". Lúc này Lưu Xuân Lam đang ở sân sau giặt quần áo, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu nhìn qua, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn đến vào nhà chính là La Mông, liền lên tiếng hỏi thằng con.

"Về pha bình trà ạ". La Mông trả lời.

"Lấy bình trà trong nhà mang đi trước đi, lát nữa mẹ lại pha 1 bình khác". Lưu Xuân Lan nói.

"Dạ". Cùng mẹ già nhà mình cũng không cần khách sáo gì, La Mông lên tiếng, liền bưng bình trà đi ra khỏi sân nhà mình.

Lúc đi qua mảnh rừng trúc bên cạnh nhà anh, La Mông thấy Cao Mĩ Linh và Cao Mĩ Tuệ đang chơi đùa khắp nơi, La Mông mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhìn đến trong chén nhỏ bị 2 đứa cháu gái để ở trên hòn đá, lúc này đang đựng mấy trái dâu tây đỏ au, thì ra mảnh dâu tây của nhà anh cũng bắt đầu bắt đầu chín rồi.

Nhưng mà số lượng không nhiều lắm, hai chén nhỏ lần lượt đựng 3 trái dâu tây, nhưng mà mấy trái dâu tây này thật ra rất lớn, 3 trái liền đựng đầy 1 chén nhỏ.

"Mĩ Tuệ, cháu cho cậu 1 trái dâu tây, được không?". La Mông hỏi đứa lớn trước.

"Được ạ". Cao Mĩ Tuệ thấy là La Mông, không hề nghĩ ngợi một chút, lập tức liền từ trong chén nhựa màu xanh của mình lấy ra 1 trái dâu tây đưa cho La Mông, sự sùng bái mù quáng của cô bé này đối cậu nó nhất thì nửa khắc (trong thời gian ngắn) sợ là không kết thúc được.

"Mĩ Linh cũng cho cậu 1 trái". La Mông cầm lấy dâu tây của Cao Mĩ Tuệ, sau đó lại nói như vậy với Cao Mĩ Linh.

"……". Cao Mĩ Linh nhìn nhìn La Mông, lại nhìn nhìn chị cô bé, rốt cục cũng từ trong chén nhựa màu hồng của mình cầm ra 1 trái dâu tây đưa cho La Mông. Sau khi xong, cô bé lại rất là rầu rĩ nhìn nhìn 2 trái dâu tây trong chén của chính mình, thở dài.

La Mông thấy cô bé bày ra biểu cảm người lớn như vậy, nhịn không được liền cười rộ, "Đừng luyến tiếc, sang năm cậu trồng 1 đống dâu tây cho 2 đứa, nhiều tới nỗi 2 đứa đều ăn không hết luôn".

"Thật ạ?". Cao Mĩ Tuệ lập tức kích động, Cao Mĩ Linh cũng là hai mắt trừng lớn giống như trái nho, nhìn chằm chằm La Mông.

"Gạt 2 đứa làm gì?". La Mông cười cười, tiện tay lật ngược nắp bình trà lên, thả 2 trái lên mặt nắp, 2 trái kia nằm trên mặt nắp bình, bưng cái bình liền đi Ngưu Vương trang.

Trên Ngưu Vương trang, lúc này Tiếu Thụ Lâm đang lột trái đậu, buổi sáng hôm nay gã và La Mông hai người đi đến trên đỉnh núi., nhanh tay nhanh chân kéo 1 bao tải trái đậu về, bây giờ mặt trời gay gắt, có thể ngồi ở chỗ râm mát chậm rãi lột.

La Mông dứ dứ bình trà trước mặt Tiếu Thụ Lâm, "Ăn thử chút đi".

Tiếu Thụ Lâm vừa thấy 2 trái dâu tây đỏ au kia, cũng có chút động tâm, ngoài miệng lại nói: "Đây không phải thứ con gái mới thích ăn sao?". Nói xong cầm 1 trái dâu tây, ngắt lá bỏ vào trong miệng.

"Mùi vị ra sao?". La Mông cười hỏi Tiếu Thụ Lâm.

"Cũng được". Tiếu Thụ Lâm híp mắt, cả người thiếu chút nữa bị hòa tan tại trong hương dâu tây nồng đậm thơm ngon.

38. Chương 38: Biết Đồ Ăn Cùng Cỏ Khác Nhau Cái Gì Không?...

Buổi sáng hôm sau hơn 6 giờ, La Chí Phương liền tới Ngưu Vương trang rồi, La Mông vừa thấy cậu ta tới anh liền vui vẻ, đầu năm nay người ta như thế nào người này lại cao hơn người khác thế. Vốn cho rằng Tiếu Thụ Lâm như vậy, ở địa phương này của họ liền coi như cao lắm rồi, kết quả lúc này anh vừa đứng bênh cạnh La Chí Phương, cũng liền là cao xấp xỉ nhau.

La Mông xem người trẻ tuổi kêu La Chí Phương này, bộ dạng ngũ quan coi như đoan chính, trên mặt không có biểu cảm gì, đầu bự, vóc người cũng bự, thoạt nhìn hơi lạnh lùng, nhưng lại mang chút ngây ngô, quần áo vô cùng giản dị, ấn tượng đầu tiên coi như không tệ.

"Tôi nhớ rõ nhà cậu dọn tới trên trấn Thủy Ngưu lâu rồi mà, trước đây cậu cũng không trồng trọt qua hả?". La Mông hỏi cậu ta.

"Không có". La Chí Phương ồm ồm trả lời.

"Vậy trước tiên cậu ở chỗ tôi thể nghiệm chút đi, nhìn xem trồng trọt làm như thế nào". La Mông lại nói.

La Mông suy nghĩ 1 chút, lại nói với cậu ta: "Lập tức liền tới cuối tháng rồi, mấy ngày nay tiền công của cậu ấn một ngày năm mươi đồng tính trước, đợi tới đầu tháng sau, nếu cậu vẫn bằng lòng ở tại chỗ này làm việc, tới lúc đó chúng ta bàn lại chuyện tiền lương, cậu thấy sao?".

"Được". La Chí Phương lại gật gật đầu.

"Chỗ tôi cộng thêm tôi với cậu liền có 5 người, cậu cũng biết Tiến Hỉ không nói được, thời gian trước Tiếu Thụ Lâm đụng phải đầu nên gần đây đang tĩnh dưỡng, bình thường lúc làm việc, cậu khoan dung chút nhé". Tuy rằng phản ứng của đối phương rất lạnh lạnh nhạt, nhưng mà lời nên nói, La Mông vẫn là phải nói với cậu ta.

"Được". La Chí Phương lại đáp lại 1 cau.

"Có chuyện gì liền hỏi chú La Toàn Quý". La Mông lại dặn dò cậu ta.

"Được". Vẫn là được.

Bị cậu ta đáp lại mấy câu như vậy, La Mông rốt cục cũng không biết nên nói gì mới tốt, anh gãi ót, cuối cùng nói với La Chí Phương: "Vậy không có việc gì, cậu liền đi làm việc đi, bây giờ đang hái rau, cậu đi hái cà chua trước đi, hái xấp xỉ 100 cân là được, ít hơn 1 chút cũng không sao".

"Được". La Chí Phương cuối cùng lại đáp 1 câu, liền xoay người từ bên cạnh chuồng trâu cầm cái sọt, đi ruộng cà chua, chỉ chừa cho La Mông một cái bóng dáng cường tráng. Khiến cho La Mông có chút dở khóc dở cười, người này, rốt cuộc nên nói cậu ta ít lời, hay là nói cậu ta lầm lì đây?

"Thằng nhóc này thật giống bà nội nó". La Toàn Quý bên cạnh đang xúc phân trâu ngừng việc trong tay, cười nói với La Mông.

"Bà nội cậu ta như thế nào ạ?". La Mông cảm thấy được việc này thật ra có thể tham khảo 1 chút.

"Liền giống như nó vậy, không thích nói cười cùng người khác, thật ra người rất tốt, ngày trước con nít trong làng chúng ta đều thích tới nhà bà ấy chơi, ầm ĩ ra sao bà ấy cũng không đuổi bọn nó đi, cũng không mắng người. Nhưng mà nếu bà ấy nổi giận, vậy cũng thật sự hung dữ". Nói tới chuyện này, La Toàn Quý hiển nhiên là muốn nhớ lại chuyện gì đó.

"Hung dữ bao nhiêu ạ". La Mông nhất thời liền có hứng thú rồi.

La Toàn Quý chống cái xẻng, cũng chậm chậm nhớ lại chuyện trước kia, "Có 1 hồi ông nội của La Chí Phương mê bài bạc, năm đó trước Tết âm lịch, ông ta lại cầm tiền trong nhà, trộm hết tiền bà nội La Chí Phương tích cóp để mua quần áo cho cô nó. Sau khi bà nội nó biết, liền đè ông nội nó trên mặt đất đánh cho 1 trận".

"Đè đánh?". Phụ nữ hiện đại cũng không mấy ai có thể đạt tới trình độ này của bà ấy.

"Đúng vậy, sau khi đánh xong liền mang theo mấy đứa con về nhà mẹ đẻ, sau lại ngay tại đầu cầu của trấn Thủy Ngưu chúng tam ở sạp bán tàu hủ (đậu phụ), vừa bán chính là rất nhiều năm. Sau đó ông nội La Chí Phương cũng không bài bạc nữa, tại dưới mọi người tác hợp trở về làng chúng ta. Nhưng mà những năm đó để lại bệnh căn, đi cũng cũng sớm (chết), bây giờ ông nội La Chí Phương nhớ tới việc này, còn rớt nước mắt ấy". Nói tới đây, La Toàn Quý cũng nhịn không được thở dài.

Vốn La Mông còn định đem việc này làm bát quái nghe nha, nhưng đề tài này nói xong, liền nặng nề, đường đời này nói ra cũng không phải liền chỉ có thể đi qua 1 lần thôi sao, trước đây đi qua con đường đó chính là đi qua rồi, tới khi sau này hối hận lại có tác dụng gì chứ?

La Chí Phương này quả nhiên giống như La Toàn Quý nói, nhìn qua rất ít lời không thích phản ứng với người khác, làm việc cũng rất chăm chỉ, cũng rất có kiên nhẫn với trâu nước.

Chỉ cần làm việc tốt là được, dù sao là trồng trọt nuôi trâu, lại không cần cậu ta đi ra ngoài xã giao, cũng không chú ý thái độ phục vụ gì, La Mông vẫn là khá hài lòng với công nhân mới này.

Có La Chí Phương này gia nhập, bọn La Mông rốt cục cũng có thể thở phào, bằng không mấy người họ vốn liền rất bận rộn, lại thêm hái rau, thật là có chút bận xoay quanh.

Hiện tại mỗi ngày rạng sáng hai giờ rưỡi sáng tới 4 giờ sáng phải vắt sữa, chờ vắt sữa xong thì ăn sáng, trời vừa sáng tỏ lại phải bắt đầu hái rau, hơn 7 giờ cùng ngày chở rau đi, vừa phải cho gà cho trâu ăn, quét tước chuồng trâu chuồng gà, nhặt trứng chọn phân trâu, ăn qua cơm trưa lại phải lột trái đậu, buổi chiều còn phải vắt sữa 1 lần nữa.

Cả ngày trôi qua trong bận rộn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều không có, đợi tới buổi tối, vừa chạm cái gối liền có thể ngủ rất say, cảm giác đều ngủ chưa được bao lâu, công việc của ngày hôm sau liền lại phải bắt đầu rồi.

Đây cũng không phải là cuộc sống nông thôn trong dự định của La Mông, vô cớ anh có được 1 cái linh tuyền, ngược lại khiến chính mình mệt mỏi tới giống như con lừa, còn làm cho người nhà cũng đi sớm về tối.

Vì không để chính mình giống con lừa cực khổ cả đời, La Mông quyết định phải liên tục không ngừng tuyển người làm công, biết đâu một ngày nào đó anh có thể rảnh tay làm ông chủ đó thôi.

Tình hình bên La Hồng Phượng cũng không thoải mái bao nhiêu so với bên La Mông, mấy trường cao trung trong thị trấn lại đặt bánh bao rau với cô, tuy rằng chính là bánh bao rau, nhưng mà thêm 3 trường học đó, số lượng đó cũng là vô cùng nhiều.

Nhưng mà cũng may làm việc trong tiệm nhẹ nhàng hơn 1 chút so với làm việc nhà nông, rất nhiều bà nội trợ không có việc làm ở trấn Thủy Ngưu, trong đó cũng không thiếu một ít người sẵn lòng chịu khổ nhọc.

Lần này La Hồng Phượng lại tuyển thêm mấy người, thời gian làm việc mỗi ngày chia làm hai ca. Hai tháng đầu, mấy ngươi cũ liền cùng Cao Tố Nữ làm ca sớm, mỗi ngày sáng sớm liền tới tiệm nấu cháo hấp bánh mỳ.

La Hồng Phượng lại cùng mấy công nhân vừa tới làm ca tối, sáng sớm sáu giờ tới trong tiệm, để 1 người ở lại trước tiệm giúp đỡ, những người khác vẫn là tới căn phòng phía sau nấu cháo hấp bánh bao, lúc mới đầu liền không biết làm gì, liền bắt tay dạy bảo từ đầu.

Buổi sáng khoảng 10 giờ đóng cửa tiệm, lúc này người làm ca sớm liền xong việc rồi, buổi chiều La Hồng Phượng liền mang theo mấy người làm ca tối lên trên núi hái rau, xong rồi lại chở sữa trâu tới tiệm nhào bột, chuẩn bị cho công việc buổi sáng ngày hôm sau.

Ca sớm tối hai tháng thay phiên một lần, chờ thêm hai tháng sau nữa, một đám người mới này cũng liền đều thành quen tay.

Tình huống của ông La và Lưu Xuân Lan tốt hơn 1 chút, La Mông và La Hồng Phượng cũng không đồng ý để cha mẹ già của chính mình theo chân bọn họ vất vả như thế.

Lưu Xuân Lan liền cùng mấy người phụ nữ trong làng làm bánh bao sữa bánh mỳ sữa, từ sau khi tiệm của La Hồng Phượng phân ra, lượng công việc trong nhà liền ít đi rất nhiều, nhân công coi như là khá đầy đủ, cho nên còn không tính rất vất vả.

Ông La có trồng mấy mẩu ruộng nước, ngoài ra chính là chăm sóc mấy con trâu mẹ trong chuồng trâu ở trong sân của nhà bọn họ, bị bố trí ở bên cạnh đều là một ít trâu mẹ chờ cho sữa, cần chăm sóc khá tỉ mỉ. Việc cũng không tính quá nặng, ít nhất đỡ hơn rất nhiều so với La Mông và La Hồng Phượng.

Bên bọn La Mông và La Hồng Phượng mệt chết mệt sống, điện thoại của bên ba trường cao trung trấn Vĩnh Thanh lại giống bùa đòi mạng gọi liên tục.

Nói tới người phụ trách căn tin của 3 trường cao trung này sau khi cùng nhau tới trấn Thủy Ngưu 1 lần, học sinh trong trường bọn họ liền lại điên cuồng rồi, bây giờ bọn nó không chỉ có vì bữa sáng điên cuồng, lại còn điên cuồng vì cơm trưa và bữa tối.

Bữa sáng không cần phải nói, bắt đầu từ mấy tháng trước, học sinh trong các trường này mỗi buổi sáng liền đều rất tích cực, vừa tới giờ cơm liền tranh nhau chen chúc đi tới căn tin.

Chuyện đi học trễ, đối với các học sinh này mà nói, đây đã là lịch sử vô cùng lâu đời rồi, mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại chỉ cần nghĩ tới mùi sữa trong căn tin, liền cũng không sẽ có lưu luyến gì với cái ổ chăn nữa, hơn nữa gần đây còn tăng thêm các loại bánh bao rau, món này vỏ mỏng nhân nhiều tươi sốt ngon lành.

Cạnh tranh của cơm trưa và bữa tối cũng vô cùng kịch liệt, động tác hơi chậm một chút, thật có thể liền không lấy được đồ ăn mình nhìn trúng.

Vì để tiết kiệm thời gian càng nhiều càng tốt, tô cơm cũng không để ở tủ chén trong căn tin, đều mang về trong lớp, để vào trong ngăn bàn, giữa trưa buổi tối vừa tan học, cầm tô cơm liền đi căn tin. Nói cách khác liền còn phải đi tủ chén lấy chén, thời guan đều bị kéo dài, liền thời gian nháy mắt như vậy, đội ngũ phía trước cửa sổ gọi mấy món đồ ăn kia liền rất dài nha.

Bọn học sinh cầm tô cơm chạy như điên trong sân trường, rất nhanh liền thành 1 trong những phong cảnh độc đáo của 3 trường cao trung của trấn Vĩnh Thanh.

Nhất là mỗi khi tiết cuối là giờ thể dục, tôcơm của mọi người liền không có chỗ để, không thể để trong hộc bàn, cũng không có thể nhét vào túi quần.

Vì không tại lúc gọi cơm bị trễ hơn người khác, bọn học sinh liền dũng cảm bưng chén cơm của bọn nó tới trên sân thể dục, ở vườn hoa bên cạnh xếp thành một cái hàng dài, trong đó có chén có cái muỗng, có chén có đôi đũa, có gốm sứ, nhựa, inox, kêu loảng xoảng cảnh tượng sôi nổi khác thường.

Bình thường hàng dài này còn sẽ có 1 cái chủ đạo, một cái hộp cơm rất lớn, đó là cả thầy thể dục của bọn nó.

Có học sinh liền chụp 1 bức đại quân gọi cơm của trường nó tung lên mạng, kết quả dẫn tới rất nhiều học sinh từ cao trung tới tiểu học và người trong xã hội đều vây xem.

Có người nói cài này tuyệt đối là sắp đặt rồi chụp, cũng có người hỏi lâu chủ*, chỗ của bọn họ có phải cơm ăn không đủ no hay không, vừa đến giờ cơm đều sắp đói xỉu rồi, còn có người hỏi lâu chủ, đồ ăn của căn tin trường học mấy người có phải không phải trả tiền hay không……

Lâu chủ nói với bọn họ, sở dĩ xuất hiện loại rầm rộ này, hoàn toàn là bởi vì đồ ăn của căn tin vì bọn họ thật sự ăn quá ngon.

Dưới lầu thổn thức một mảnh, không ai tin tưởng.

Sau đó lâu chủ liền nói, mấy người không hiểu được đâu, không qua 1 lần ăn rau củ chân chính, mấy người liền sẽ không biết cuộc đời này mình thật ra một mực ăn cỏ đâu.

Kết quả đưa tới dưới lầu vô số người ném đá.

*Lâu chủ: chỉ người mở topic (chủ topic)

39. Chương 39: Tri Âm Và Vân Vân...

Rau dưa của nhà La Mông có hạn, mỗi ngày phải đồng thời cung ứng căn tin ba trường học đó là khá trầy trật, hơn nữa bên La Hồng Phượng làm bánh bao muối rau cũng phải dùng đến không ít rau dưa.

La Mông liền để mấy trương học bọn họ mỗi ngày từ bên Vĩnh Thanh lại mua chút rau dưa bù vào, Quách Đại Oa nói bọn họ mua là mua rồi, nhưng bán không được, liền bảo La Mông ít nhất cam đoan mỗi ngày có thể cung ứng nhiều thêm chút cà chua và trứng gà, sản lượng 2 loại mặt hàng này của nhà La Mông vẫn là không tệ.

Đám học sinh cao trung này có đôi khi sự khó hầu hạ bốc lên đó là khó hầu hạ thật sự, nhưng mà có đôi khi cũng đặc biệt dễ tống cổ đi, chỉ cần bọn nó nhận chuẩn, mỗi bữa cơm làm trứng gà xào cà chua cho bọn nó thì bọn nó cũng ăn tới hăng say.

Cà chua của nhà La Mông quả thật nhiều, trong tiệm La Hồng Phượng cũng không dùng được bao nhiêu, nếu cao trung bên Vĩnh Thanh muốn, anh liền đưa cho bọn họ thôi.

Trứng gà tất nhiên không thể dồi dào, tuy rằng gần đây đám gà mái mới vừa trưởng thành này cũng đều lục tục bắt đầu đẻ trứng, nhưng mà bên Bao Đại Hoa lấy không ít, lượng dùng trong tiệm La Hồng Phượng cũng không sai, hiện tại lại còn cung hàng cho 3 trường cao trung, liền có vẻ có chút căng.

Mùa xuân năm nay, có một đám gà mái bắt đầu ấp trứng, La Mông liền cùng La Toàn Quý cùng nhau chọn chút trứng có trống để bọn nó ấp, thời gian này liền liên tục có một ít con gà con lông xù xuất hiện ở tại trong đàn gà, La Mông hy vọng chúng nó trưởng thành đều có thể là gà mái, đương nhiên đó là không có khả năng.

"Đàn gà trống nhà cậu còn định nuôi bao lâu?". Hôm nay lúc nhặt trứng, Tiếu Thụ Lâm liền hỏi La Mông, đàn gà trống này hiện giờ đã tới giai đoạn ăn phí thóc không thêm thịt rồi, lại tiếp tục nuôi, vậy không có lời.

"Đang định bán, còn chưa nghĩ tốt phải bán ở đâu". Chủ yếu là gần đây thật sự bận quá, vẫn cũng chưa có thể rảnh tay để làm chuyện này.

Hiện tại mối hàng của La Mông đều không tiêu thụ được đám gà này. Bao Đại Hoa đó là muốn làm khách sạn thương vụ, thứ này còn có người kêu là khách sạn kinh tế dây chuyền, đứng đầu chính là kinh tế, đám gà trống nhà anh hiển nhiên không quá kinh tế, cũng không thích hợp biến thành bữa sáng tự chọn.

KTV của Trần Sung Toàn thật ra muốn dùng tới thịt gà, nhưng mà bọn họ phần lớn đều là mua gà đông lạnh, chế biến gà thành đùi gà chiên, gà viên và vân vân, nếu mua đám gà trống này của nhà La Mông đi làm mấy món đó, vậy không khỏi cũng quá lãng phí đồ ăn rồi.

Ba trường cao trung trấn Vĩnh Thanh cũng không thích hợp, một muôi thịt gà mấy chục đồng, có thể có mấy học sinh ăn được chứ, cho dù ăn được, ở trong trường học bán món này, ảnh hưởng cũng không tốt.

"Không người mua, vậy cậu phải nói tôi biết chứ, cha tôi làm địa đầu xà (đại ca xã hội đen, boss) nhiều năm như vậy đều là lăn lộn toi công sao?".

Lúc này Tiếu Thụ Lâm lại tìm được một cái cơ hội biểu hiện, lần trước La Mông nói tìm thầy dạy lái xe cho La Hồng Phượng, gã thật ra giúp tìm gấp, nhưng mà gần đây đơn hàng của mấy trường cao trung bên Vĩnh Thanh, La Hồng Phượng liền bận tối mày tối mặt, tạm thời là không có thời gian học lái xe, làm hại Tiếu Thụ Lâm không công lãng phí không ít biểu cảm.

"Vậy làm phiền cậu". La Mông cũng không khách sáo, có qua có lại, quan hệ này mới có thể có phát triển.

Tối cùng ngày Tiếu Thụ Lâm trở về liền nói với Tiếu lão đại, "La Mông nói muốn bán gà, chính là cái loại gà trống nhỏ trước đó cha con mình ăn qua ấy, chậc, hiện giờ đều sắp trưởng thành gà trống bự rồi".

Tiếu lão đại vừa nghe, liền nói: "Vậy cha cũng mua trước 10 con về, đỡ phải sau này muốn mua còn mua không được".

"Cha mua về nhiều như vậy định nuôi ở đâu chứ?". Tiếu Thụ Lâm hỏi.

“Còn có thể nuôi ở đâu nữa, liền nuôi trong sân của nhà chúng ta”. Tiếu lão đại nói.

“Tới lúc đó cũng đừng để hoa cỏ của cha bị mổ sạch”. Tiếu Thụ Lâm nhắc nhở cha gã.

“Mổ liền mổ, cha còn đang muốn đổi một đám mà”. Tiếu lão đại không cho là đúng.

“Vậy cha muốn đổi chút gì vậy?’.

“Đổi một đám có thể mọc trái cây, liền cái sân này của cha, trống hơ trống hoắc như vầy, một chút cũng không lợi ích thực tế”. Lúc trước khi Tiếu lão đại bị người khác lừa mua đám hoa cỏ này, cũng là tốn không ít tiền, hiện tại ông hối hận rồi, trồng hoa cỏ gì chứ, không có việc gì trồng cây ăn quả thật tốt.

“Vậy ngày mai con liền mua 10 con về nhé?”. Tiếu Thụ Lâm suy nghĩ, nếu thật ở trong sân nhà mình nuôi 1 đám gà, 3 tới 5 ngày lại thịt 1 con, vậy cũng là thật không tệ.

“Đi đi, nhớ rõ trả tiền cho cậu ta”. Tiếu lão đại dặn dò.

“Biết rồi”. Tiếu Thụ Lâm nói, thoáng cái lấy 10 con gà còn có thể không trả tiền? Gã cũng không phải quân ăn cướp phường lưu manh.

“Đúng rồi, con nói cậu ta muốn bán gà, có nói định bán bao nhiêu tiền một cân hay không?”. Tiếu lão đại lại hỏi.

“Không có nghe cậu ta nói ạ”. Tiếu Thụ Lâm liền không nhớ tới phải hỏi giá cả.

“Không nói liền không nói”. Dù sao giá cuối cùng vẫn là đối mặt bàn bạc.

“Cha định giới thiệu cậu ta với ai vậy?”. Tiếu Thụ Lâm hỏi ông già nhà gã.

“Còn có thể có ai, thứ tốt này, tự cậu ta cũng bán không ra đẳng cấp đâu?”. Tiếu lão đại chê con của ông biết rõ còn hỏi.

Tiếu Thụ Lâm vận chuyển một chút đầu óc bình thường không sử dụng, cuối cùng cũng biết Tiếu lão đại nói chính là ai, “Tên đó cũng không phải là là người tốt lành gì”. Gã nói.

“Vậy con thấy ai mới là người tốt hử?”. Tiếu lão đại liền không tin tưởng hắn ánh mắt nhìn người của con ông.

Người xấu trong miệng của Tiếu Thụ Lâm, tên Mã Từ Quân, là cháu đích tôn của con cả nhà họ Mã, là đứa con đầu của cha và mẹ hắn ta sinh ra, theo thân phận mà nói, tuyệt đối là có khả năng nhất trở thành người thừa kế tiếp theo của nhà họ Mã trong hai người được chọn lựa.

Trước đây Mã Từ Quân cũng là học sinh gương mẫu thông minh hiếu học, nhưng mà theo thời gian trôi qua, không biết như thế nào liền lớn lên sai lệch.

Hiện giờ nói dễ nghe 1 chút là người này không màng danh lợi, nói khó nghe chút thì chính là không làm việc đàng hoàng. Đều là người hơn 30 tuổi rồi, cũng không cưới xin, cũng không phát triển sự nghiệp, vừa không theo kinh doanh cũng không theo chính trị, liền mở 1 cái Cực Vị lâu không lớn không nhỏ, từ các nơi vơ vét không ít món ngon, chuyên môn làm buôn bán ăn uống này.

Bậc cha chú của nhà họ Mã đối Mã Từ Quân tự nhiên là chứa nhiều bất mãn, đối với vấn đề muốn để hắn ta kế thừa gia sản hay không, cũng là chứa nhiều tranh luận. Cố tình ông cụ nhà họ Mã thích hắn ta, nghe đồn Mã Từ Quân hàng năm 2 mùa xuân hè đều có mấy tháng phải đi ra ngoài thả ong, hút mật về, mật tốt nhất đều chừa lại cho ông cụ nhà họ Mã, để ông ta ăn cả 1 năm, còn lại để lại ở Cự Vị Lâu tiêu thụ.

Nghe nói Mã Từ Quân này, ngoại trừ thả ong, còn có không ít thứ, dùng lời nói của cha hắn ta mà nói chính là chuyên môn làm một ít bàng môn tả đạo, chính là không đi đường ngay, cứ tiếp tục như vậy, gia sản của nhà họ Mã bọn họ sớm muộn gì cũng rơi vào trong tay của người khác.

Tiếu lão đại gọi điện thoại cho Mã Từ Quân, nói bên ông có 1 đám gà trống không tệ, hỏi hắn ta có hứng thú qua đây nhìn một cái hay không.

Mã Từ Quân coi như là hiểu Tiếu lão đại, biết nếu người này có thể gọi điện thoại cho mình, liền chứng minh đám hàng này là thật rất tốt, đáng giá đi qua nhìn thành quả.

La Mông không nghĩ tới, chính mình thời gian trước vất vả mất 10 cân mật ong mới xua người này đi khỏi làng Đại Loan của bọn anh, bên này Tiếu lão đại lại giúp anh mời người ta trở lại rồi.

Nguyên lão Tiếu lão đại thật ra không tới cùng, tuy rằng ông ta là địa đầu xà của địa phương nhỏ, nhưng mà dù sao coi như là chính là nhân vật nguyên lão (có địa vị và chức cao), nếu như bị người nhìn đến ông cắm đầu cắm cổ đi theo phía sau Mã Từ Quân, vậy quả thật là có chút ảnh hưởng hình tượng, vì thế liền phái Tiếu Thụ Lâm làm người dẫn đường.

"Người quen cũ nha". Mà Từ Quân như cũ vẫn là một bộ dạng thiếu đánh.

"Đúng vậy". La Mông cũng không bị lép vế.

"Mật ong nhà cậu không tệ". Mã Từ Quân lại nói.

"Ong mật nhà anh cũng không tệ". La Mông đáp lời.

"Ông nội tôi thích ăn loại mật ong này, bảo tôi mua cho ông ấy nhiều 1 chút, nói là muốn tặng người ta". Mã Từ Quân cười cười, lại nói.

"Dễ mà, chỉ cần anh trả tiền, tôi lập tức giao mật ong cho anh". Còn muốn ăn mật ong không cần trả tiền à, vậy liền không có đâu.

"Muốn đi xem gà trước hay không?". Tiếu Thụ Lâm lên tiếng cắt ngang hai người bọn họ nói chuyện, lại nói, La Mông còn thật hợp cạ cùng Mã Từ Quân, không biết vì sao nhìn thấy hai người này đối đáp qua lại như vậy, Tiếu Thụ Lâm chính là cảm thấy ngứa mắt.

"Đi chứ, vẫn là đi xem gà trống của nhà tôi trước". La Mông cười cười, dẫn Mã Từ Quân đi hướng chuồng gà.

Xem qua đàn gà trống này của nhà La Mông, Mã Từ Quân quả nhiên rất hài lòng, nói là muốn đặt hàng dài hạn, bảo La Mông mỗi cuối tuần chuyển 1 đám gà sống tới Cực Vị Lâu, phí chuyên chở do Cực Vị Lâu chi, về phần giá, bàn tốt liền ấn 50 đồng 1 cân.

Tuy rằng nếu như bán lẻ, giá của đám gà này còn có thể lại tăng thêm 1 chút, nhưng mà La Mông muốn bớt việc, giá của Cực Vị Lâu đưa ra vẫn chấp nhận được, hơn nữa ổn định dài hạn, đúng là bạn hàng chất lượng tốt.

"Mật ong của nhà cậu, tôi muốn số lượng không ít, liền giá trước mắt này, vẫn là hơi cao chút". Bàn chuyện gà qué xong, Mã Từ Quân lại bắt đầu bàn về giá mật ong.

"Trước tiên nói coi anh muốn bao nhiêu đã?". Hiện tại La Mông đã sâu sắc cảm nhận được phiền phức của việc bán mật ong, nếu có người có thể bao hết, vậy có thể bớt được biết bao nhiêu việc, chẳng qua lấy thực lực kinh tế của phần lớn người ở khu này của bọn họ, hơn nữa giá cả của mật ong nhà anh, người có thể mua số lượng nhiều thật đúng là không nhiều lắm, hơn nữa hiện tại người biết tới mật ong của nhà anh vốn liền ít.

"Nếu như giá hợp lí, vậy cậu có bao nhiêu thì tôi lấy bấy nhiêu". Mã Từ Quân bày ra một bộ dáng vẻ chân thành.

"Anh cảm thấy bao nhiêu tính tính hợp lí?". La Mông liền hỏi.

"Theo tôi thì ít nhất phải giảm 1 nửa nha". Mã Từ Quân này 1 dao đã muốn chém giá còn 1 nửa.

"Vậy tôi vẫn là không bán". La Mông cười cười, lòng thầm nói thằng cha này thật đúng là hung ác.

"Vậy ấn theo ý cậu, định bán bao nhiêu tiền?". Mã Từ Quân lại hỏi La Mông, dù sao mật hoa cẩu kỷ của nhà La Mông cũng là hàng hiếm nha, gã để chuyên gia trong thành phố kiểm tra rồi, mỗi người đều nói là mật tốt hiếm có.

"Theo ý tôi thì giá sẽ không thay đổi". La Mông sẽ không dễ dàng hạ giá đâu, mật hoa cẩu kỷ này anh ngay từ đầu liền quyết định chủ ý giá cả muốn bán, hiện giờ lại hạ xuống hơn nửa giá, khiến cho cao không cao, thấp không thấp, thật sự không có ý tứ gì.

"Cậu thật không có thành ý gì cả". Mã Từ Quân sắc mặt không vui nói.

"Giá tiền trước không nói, bên tôi thật ra có thể cho anh lợi ích thực tế cá biệt". La Mông không nhanh không chậm nói, tuy rằng Mã Từ Quân này là bạn hàng chất lượng tốt hiếm có, nhưng mà mật hoa nhà anh không lo không bán được, anh cũng không cần thiết xem sắc mặt người khác.

"Lợi ích thực tế gì, nói coi thử chút nào". Mã Từ Quân thấy La Mông phản ứng như vậy, liền chậm rãi đè ép sự không vui trên mặt của chính mình xuống.

"Khoản mua bán này nếu thỏa thuận thành công, sau này tôi sẽ không bán mật hoa cẩu kỷ cho những người khác, ngoại trừ Tiếu lão đại và mấy người quen thôi. Tôi là người sợ phiền phức, anh mua mật hoa này, liền nói với người ta tự anh đi mua từ người khác, tôi cũng không tuyên truyền việc này ra bên ngoài. Nói như vậy, mật hoa cẩu kỷ này, không phải thành thứ độc quyền của Cực Vị Lâu mấy anh sao?".

Thứ độc quyền này, có bao nhiêu quán rượu quán cơm, cho dù lỗ vốn cũng muốn tạo tên tuổi, anh cũng không tin Cực Vị Lâu này có thể ngoại lệ, hơn nữa dao nhỏ của Mã Từ Quân này rất bén, cho dù La Mông lại hét giá lên gấp đôi, gã ta đều có thể lại bán ra lợi nhuận đến.

"Cậu nói giữ lời chứ?". Mã Từ Quân híp mắt, gã xem như đã nhìn ra, La Mông này tuyệt đối là 1 cục xương khó gặm, muốn cậu ta hạ giá, đây tuyệt đối là ngàn khó vạn khó, hao hết hơi sức mới có thể đè giá của cậu ta xuống 1 chút, cũng không có ý nghĩa gì.

"Chuyện lớn có bây nhiêu thôi, còn đáng giá tôi nuốt lời?'. La Mông cũng bày ra một bộ tư thế ông chủ.

Hai người này liền xem như đạt thành hiệp nghị miệng, La Mông từ trong nhà lấy một đám mật hoa cẩu kỷ, lại bắt mấy con gà trống bỏ lên cốp xe của Mã Từ Quân, tiễn người ra khỏi làng Đại Loan, Mã Từ Quân nói 2 ngày nữa chuyển khoản tiền hàng qua, La Mông cũng không nghi ngờ gã ta.

Mật hoa cẩu kỷ của nhà mình có nơi thu mua, La Mông coi như là mất một khối tâm bệnh, hôm nay vận may không tệ, bán gà lại bán mật ong, thật đúng là nhờ ơn Tiếu Thụ Lâm. La Mông quay đầu liền thấy, Tiếu Thụ Lâm còn nhìn chằm chằm phương hướng Mã Từ Quân rời đi, ánh mắt sâu xa có chút đăm chiêu.

"Nghĩ gì vậy?". La Mông liền hỏi Tiếu Thụ Lâm.

Tiếu Thụ Lâm quay đầu liếc mắt nhìn La Mông một cái, sau đó gã nói: "Người này cũng không phải là kẻ tốt lành gì". Lời này ngày hôm qua gã cũng nói qua với Tiếu lão đại rồi, nhưng mà câu trả lời của Tiếu lão đại khiến gã rất không hài lòng.

"Tôi biết anh ta không phải kẻ tốt lành gì". La Mông vỗ vỗ bả vai của Tiếu Thụ Lâm, cười nói.

"Thật ư?". Tiếu Thụ Lâm nhếch miệng liền vui vẻ, mịa nó cuối cùng để gã gặp tri âm rồi.

trứng gà xào cà chua nà

40. Chương 40: Trước Khoen Mũi Có Gì? . . .

Nếu mật hoa cẩu kỷ của nhà mình đã bị bao hết, La Mông cảm thấy vẫn cần phải gọi điện thoại nói 1 tiếng với Cung Bạch Kì, bảo ông ta đừng lại giới thiệu khách hàng cho chính mình, sau này nếu lại muốn mua mật hoa cẩu kỷ, liền đi Cực Vị Lâu ở Đồng thành.

Khiến Cung Bạch Kì ở bên kia đầu điện thoại kêu khổ luôn miệng, "Làm sao liền bán hết cho Cực Vị Lâu rồi vậy? Thằng nhóc Mã Từ Quân kia rất đen tối, xem ra mật ong nhà cậu sau này tôi thật là uống không nổi rồi".

"Nếu bản thân bác muốn uống, vậy chỉ là chuyện nhỏ thôi, bác nói 1 tiếng với cháu, cháu để Tiếu Thụ Lâm mang qua cho bác". Nói như thế nào Cung Bạch Kì trong khoảng thời gian này cũng là mang tới không ít khách hàng cho La Mông, mất cối xay liền giết lừa, loại chuyện này rất không phúc hậu, hơn nữa ở giữa còn có một tầng quan hệ của Tiếu Thụ Lâm nữa.

“Hắc hắc, cũng là thằng nhóc cậu hiểu lòng người a”. Cung Bạch Kì đây là rất vui vẻ, cho dù ông có chút của cải, mật hoa cẩu kỷ của La Mông vẫn là khiến ông mua 1 lần liền thịt đau 1 lần.

“Vậy hiện tại đám cẩu kỷ nhà cậu có chỗ bán chưa?”. Cung Bạch Kì lại hỏi La Mông.

“Chưa ạ, liền định bán ở chỗ chúng cháu thôi”. Có mật hoa cẩu kỷ kiếm tiền liền kha khá rồi, cẩu kỷ này đó liền bán giá phải chăng thôi, cũng giống như sữa trâu, cũng thực dụng để người chỗ anh mua được, đừng để tất cả thứ tốt cuối cùng đều để người có tiền ăn hết.

Lại nói tiếp, gần đây La Mông bán mật hoa cẩu kỷ quả thật là buôn bán lời chút tiền, trả 10 vạn cho La Hồng Phượng, còn lại cũng không ít.

Anh cân nhắc, chờ bên Cực Vị Lâu lại kết sổ mấy lần tiền hàng, anh ngay tại Ngưu Vương trang này xây căn nhà, thuận tiện cũng xây kho hàng luôn, đỡ phải tới thời điểm vụ thu hoạch, ngay cả chỗ chứa lương thực đều không có.

Vì việc này La Mông còn nhờ La Toàn Thuận giúp anh hỏi bên địa chính, bên đó nói có thể xây nhà kho và nhà ở ở trên núi, nhưng mà diện tích không thể vượt qua 20 mẫu, hơn nữa nhà cửa này đều phải vì phục vụ nông nghiệp, không thể biến thành đất thổ cư.

Còn có liền là phải viết đơn xin bên trên phê duyệt, chuyện này liền danh chính ngôn thuận.

Chuyện nhà cửa không vội vã trong 1 lát được, lúc này quan trọng nhất chính là để người của làng Đại Loan trồng ra rau củ trước.

Thứ 7 cuối tuần, Ngưu Vương trang náo nhiệt hơn 1 ít so với bình thường, trên trấn Thủy Ngưu theo thường lệ tới đây một đoàn trẻ con hái cẩu kỷ, bên trấn Vĩnh Thanh cũng có phụ huynh học sinh lái xe đi vào Ngưu Vương trang, hiện giờ những người này phần lớn đều đã quen tay quen việc rồi, cũng không cần La Mông nói thêm cái gì, phân phối tốt nhiệm vụ liền tự tản ra đi làm việc của mình.

Mấy ngày hôm trước La Mông nhờ trưởng làng La Toàn Thuận hỗ trợ báo cho dân làng của làng Đại Loan, sau này mỗi cuối tuần hai ngày thứ 7, chủ nhật, phân trâu trên Ngưu Vương trang của anh liền đều để người trong làng chọn dùng. Hôm nay thứ 7 cuối tuần mới sáng sớm không ít người trong làng đã tới rồi, mỗi người đều mang theo đòn gánh, cái sọt.

“Mọi người đang nhìn gì vậy, phân trâu đều ở bên kia, xúc chọn trong sọt là được”. La Mông thấy mấy người này không nhúc nhích, liền bắt chuyện.

“La Mông này, phân trâu của nhà cậu liền cho không như vậy hả?”. Người trong làng vẫn là có chút không tin lắm.

“Bằng không còn có thể thu tiền của mọi người sao?”. La Mông vừa nghe liền cười lên, phải kiếm tiền cũng đi kiếm tiền của kẻ có tiền, ở trong làng bọn họ bán phân trâu có thể có lý thú gì chứ.

“Sao không thể thu chứ? Đầu năm nay một xe phân trâu cón tốn mấy trăm mà.”. Càng không nói nhà bọn họ còn có 1 con Ngưu vương nữa, độ màu mỡ cũng không bình thường.

“Cháu thật không thiếu mấy đồng tiền này, chỉ là gần đây thật sự mệt muốn chết luôn, mọi người vẫn là nhanh chóng chọn phân trâu mang về đi, nhanh chống trồng ra rau củ, cũng giúp cháu nghỉ ngơi tốt 1 chút”.

La Mông biết những người trong làng là đang ngại, mọi người ở nông thôn không giàu có, liền thấy tiền rất có giá, thấy tiền nhà mình bự, tiền của nhà người khác cũng thấy bự, lúc chiếm tiện nghi của người khác tự nhiên liền có vẻ đặc biệt ngượng ngùng.

“Có tiền kiếm còn sợ mệt sao?”. Một bác gái bên cạnh lớn giọng hỏi, người bên cạnh cũng đều vui lây.

“Sao lại không mệt ạ, kiếm được tiền cũng không có thời gian xài, kiếm nhiều có ý nghĩa gì ạ?”.

“Cháu nói trường học bên Vĩnh Thanh, thật có thể muốn rau củ của làng chúng ta trồng ra sao?”. Trong lòng người dân quê vẫn là có chút lo lắng.

“Tại sao không cần ạ? Mang phân trâu màu mỡ này về, đều đừng tiếc của, bón đầy đủ vào trong đất, trồng ra rau củ đảm bảo bọn họ đều tranh cướp hết luôn”. Bàn về kỹ thuật trồng trọt, người nào ở đây đều không thể mạnh hơn so với La Mông.

“Vậy thật là có chút tiếc a”. Người đàn ông nông thôn thật thà chất phác chống đòn gánh liền cười lên, bên trong phân trâu này còn xen lẫn đất thần nước thần của Ngưu vương nữa, bọn họ vẫn thật muốn chọn về tích trữ, từ từ dùng dần.

“Cái này nhất thiết không thể tiếc của được, sau này mỗi cuối tuần đều có hai ngày như vậy mà, còn để dành làm gì? Bằng không tới lúc đó trồng ra rau củ không hợp yêu cầu, vậy không phải bận việc uổng công sao?”. La Mông chỉ sợ bọn họ tiếc của, anh thật tình hy vọng dân làng có thể nhanh chóng trồng ra rau củ, cùng 3 trường cao trung bên Vĩnh Thanh thành lập quan hệ mua bán ổn định dài hạn.

“Vậy nghe lời cậu”. Nếu La Mông đều nói như vậy rồi, người trong làng cũng đều quyết định phải hào phóng bón phân, trước ngon lành trồng ra rau củ, hiếm khi có được đường kiếm tiền, cũng đừng để tới lúc đó lại bị chính bọn họ phá hỏng.

“Cháu là muốn bán đám rau củ này cho trường cao trung cho học học sinh ăn, các loại thuốc trừ sâu, tận lực ít phun thôi”.

La Mông cũng không yêu cầu bọn họ hoàn toàn không phun, hiện tại rất nhiều người trong nông thôn trồng rau củ cho chính nhà mình ăn, đều không thể thiếu phun chút thuốc trừ sâu, trong nhất thời liền muốn bọn họ đi con đường rau sạch, vậy không thực tế a, hơn nữa bọn Quách Đại Oa cũng không yêu cầu như vậy.

“Hiện tại trong làng chúng ta ai còn phun thuốc trừ sâu chứ? Đã sớm không phun rồi”. Ngô Đông Mai bên cạnh nhanh mồm nhanh miệng đáp lại 1 câu.

“Sao sẽ không phun vậy?”. La Mông vẫn nghĩ không ra, lúc nào thì dân làng trong làng anh liền giác ngộ cao như vậy?

“Còn có thể tại sao chứ, gần đây không phải nhiều chim chóc tới đây sao, bọn họ đều nói chim chóc này tới bái lạy Ngưu vương, cũng đừng để tới lúc đó bị trúng thuốc liền chết, điềm xấu. Hơn nữa chim chóc này nhiều lên, sâu tự nhiên cũng liền ít đi, không phun thuốc cũng không sao”.

Gần đây La Mông cả ngày vùi đầu làm việc, thật không biết trong làng anh thế nhưng còn có loại cách nói này.

“Đúng rồi, Nhị Lang nhà cậu đâu rồi?”. Nhóm dân làng này lại cho rằng Nhị Lang tới đây rồi.

“Không phải ở đằng kia sao?”. La Mông thuận tay chỉ chỉ hướng ruộng dưa leo, mỗi ngày buổi sáng giờ này, mấy con kia cơ bản đều ở đằng kia đợi.

Lúc này đúng lúc thời gian hái rau, lúc này Tiểu Thụ Lâm đang hái dưa leo trong ruộng, Nhị Lang liền đứng ở cách bờ rào, mở to mắt chờ mong nhìn Tiểu Thụ Lâm từ trên cái giá bựt bựt bựt hái mấy trái dưa leo xuống, thuận tay ném vào cái sọt ở phía sau, sau đó lại bựt bựt bựt hái xuống mấy trái dưa leo…….

Bốn anh em Đông Tây Nam Bắc lúc này cũng đều tinh thần hăng hái ngồi chồm hổm ở ngoài bờ rào, giống hệt Nhị Lang, tập trung tinh thần nhìn ruộng dưa leo.

“Bọn nó làm gì vậy?”. Nhóm dân làng xem không hiểu.

“Xem phim ấy mà”. La Mông cười nói.

“Chậc, hái dưa leo có gì đẹp chứ?”. Chủ yếu là người hái dưa leo kia vẫn là người đàn ông, nếu 1 người phụ nữ, vậy còn có thể nhìn nhiều 1 chút.

“Ai biết được”. Một câu này tuyệt đối không phải thật tình, thật ra La Mông cũng cảm thấy dáng vẻ Tiểu Thụ Lâm hái dưa leo rất đẹp, đáng tiếc anh không thể giống như 5 con vật kia, ngồi xổm cách bờ rào trắng trợn nhìn xem.

“Trận này Nhị Lang lớn rất nhanh nha, có phải nên đeo khoen mũi cho nó hay không?”. Lúc này có người lại nói.

“Khoen mũi của Ngưu vương cũng không thể qua loa, nếu không chúng ta góp tiền, đánh cái bằng vàng cho nó đi”. Lập tức lại có người ra chủ ý.

“Mỗi nhà góp 1 chút, cũng không tốn bao nhiêu”. Đối với Nhị Lang con Ngưu vương này, dân làng của làng Đại Loan đó là rất chịu chi.

“Có tiền liền góp nhiều, không có tiền liền góp ít đi 1 chút, chính là một phần tấm lòng”. Người nói như vậy, bình thường đều là người sẵn lòng bỏ ra nhiều 1 chút.

“……”. Những người này anh 1 lời tôi 1 lời, còn kém lập tức từ trong túi móc tiền ra.

“Nhưng mà treo cái khoen vàng ở trên mũi cũng không an toàn, nếu như bị chút người bên ngoài nhìn thấy, ngộ nhỡ nổi lên ý xấu thì sao?”. La Mông vội vàng liền lên tiếng phản đối. Nó 1 con trâu con, nếu mang cái khoen vàng, vậy cũng thật phô trương, ngộ nhỡ bị người ta để mắt tới, tới lúc đó đừng nói khoen vàng, làm không tốt ngay cả Nhị Lang đều tiêu đời.

“Vậy làm sao đây? Bằng không làm cái bằng bạc vậy?”. Nhóm dân làng cũng hiểu được khoen vàng quả thật là hơi chói mắt.

“Không cần thiết, làm cái khoen mũi bình thường cho nó là được”. La Mông cảm thấy con trâu khác như thế nào thì Nhị Lang như vậy là được, không cần làm cái gì đặc biệt cho con nghé con này.

“Này sao có thể được chứ?”.

“……”

Đám dân làng bên này tôi 1 lời anh 1 câu, nói tới rất náo nhiệt, bên kia Nhị Lang đầy lòng đầy mắt đều chỉ có một đám dưa leo xanh mướt kia thôi, hoàn toàn không biết ngay tại cách đó không xa, có một đám người đang bàn bạc phải đục 1 cái lỗ trên mũi của nó.

Vài ngày sau La Mông mời Bành Lão Cửu tới làng anh, gã ta là gia đình nuôi trâu lâu năm, lại là chuyên môn làm mua bán nghé con, nghé con qua tay gã ta đeo khoen mũi, ít nhất cũng có 180 con rồi. La Mông tìm gã ta tới đaây, chính là muốn cho con nghé con nhà anh có thể ít chịu đau đớn.

Về phần khoen mũi, La Mông cuối cùng vẫn là không có thể chiến thắng mấy người trong làng anh, liền theo ý của mọi người, để bọn họ góp tiền đi trấn trên đánh 1 cái khoen mũi bằng bạc ròng cho Ngưu vương.

Lúc mới đầu cái khoen mũi này đánh rất lớn rất khí thế, La Mông vừa thấy liền hoảng sợ, nói quá nặng, cũng đừng làm lỗ mũi của Nhị Lang nhà anh trĩu xuống hư mất. Những người này mới lại mang đi sửa nhỏ lại, tài liệu dư lại đều vẫn giữ lại, để trưởng làng La Toàn Thuận cất, nói là chờ tới ngày Nhị Lang trưởng thành, đem tài liệu này bỏ thêm vào cái cũ, lại đi đánh cái lớn hơn.

La Mông và Bành Lão Cửu cùng nhau đi tới trên đỉnh núi, lúc này Nhị Lang đang cùng 4 anh em Đông Tây Nam Bắc chơi đùa trên núi, nhìn đến La Mông ngoắc ngoắc nó, tung ta tung tẩy liền hướng bên này chạy qua, chỉ là nó mới vừa chạy chưa được mấy bước, liền nhìn đến Bành Lão Cửu bên cạnh, không biết như thế nào, con nghé con này liền đứng im tại chỗ không chịu lại gần thêm chút nào.

“Con nghé con này, sao lại có thể tinh như vậy chứ?”. Vì không để Nhị Lang tránh né gã, Bành Lão Cửu còn cố ý giấu cái kim gỗ xỏ lỗ mũi trâu trong túi, không nghĩ tới vẫn là vô dụng.

“Sao vậy?”. La Mông cũng có chút không rõ lắm.

“Bọn trâu này rất tinh, chúng nó có đôi khi chính là biết rõ, cũng không nói ra được rốt cuộc làm sao biết đến, thật sự rất tà đạo”.

“Lại đây”. La Mông vẫy tay với Nhị Lang.

“Ụm bò!”. Nhị Lang kêu một tiếng, vẫn là không nhúc nhích.

“Sao?”. Lúc này Tiếu Thụ Lâm lại đây, ông La mang theo Cao Mĩ Linh, Cao Mĩ Tuệ cũng đi theo lại đây.

“Không có gì ạ, đang muốn đeo khoen mũi cho Nhị Lang”. La Mông nói xong, lại hỏi cha anh, “Sao cha lại mang 2 đứa nó tới đây?”. Con gái mới lớn chút xíu như vậy, cảnh đeo khoen mũi đối 2 đứa nó mà nói có phải có chút máu me hay không?

"Nói là cho Nhị Lang ăn dâu tây". Ông La tại trước mặt 2 cháu gái đó là rất dễ nói chuyện, cơ bản cháu ngoại nói cái gì thì chính là cái đó, cũng không cò kè mặc cả.

"Lại đây đi, dù sao hôm nay mày trốn không thoát đâu". La Mông lại vẫy tay với Nhị Lang.

Nghé con này nhìn nhìn Bành Lão Cửu, lại nhìn nhìn La Mông, Tiếu Thụ Lâm và bọn ông La, rốt cục đi phía trước mấy bước, sau đó liền chấp nhận số phận nằm ở trên mặt đất không nhúc nhích.

Đút nó ăn mấy trái dâu tây Cao Mĩ TUệ và Cao Mĩ Linh mang tới, La Mông và ông La, Tiếu Thụ Lâm liền cùng nhau đè nó trên mặt đất, lát nữa Bành Lão Cửu đeo khoen mũi cho nó, ngộ nhỡ nó cảm thấy đau giãy dụa lên, một cái không cẩn thận tổn thương tới chính nó và Bành Lão Cửu. Về phần 2 chị em Mĩ Tuệ, Mĩ Linh, bảo 2 đứa đi bên cạnh chơi đi, tình cảnh tiếp theo không thích hợp với các bé gái.

Bành Lão Cửu không hổ là người kỳ cựu, một kim này đâm vừa nhanh vừa chuẩn, Nhị Lang đều còn chưa cảm thấy đau ra sao, cái khoen mũi bạc ròng liền đeo lên trên mũi nó rồi, lại bôi chút thuốc mỡ, việc này coi như là xong xuôi rồi.

"Ụm bò!". Nhị Lang nhìn La Mông lại kêu 1 tiếng, đôi mắt thật dài ướt sũng kia, người xem tim đều có thể tan chảy.

"Làm bộ làm tịch". Tiếu Thụ Lâm bên cạnh liền nói: "Chỉ là đeo khoen mũi, chuyện có chút xíu, bé gái nhà người ta còn xỏ lỗ tai nữa kìa".

"Hắc, đúng vậy, lỗ trên tai con gái nhà tôi vẫn là tôi tự bấm đó". Bành Lão Cửu liền nói tiếp: "Đeo khoen mũi cho Ngưu vương, tay phải rất vững, 2 cháu gái nhà cậu khi nào muốn bấm lỗ tai, liền nói 1 tiếng với tôi, bảo đảm làm rất đẹp cho 2 đứa nó".

Cách đó không xa Cao Mĩ Tuệ nghe Bành Lão Cửu nói như vậy, liền quay đầu qua nhìn 1 chút, đúng lúc liền nhìn đến Bành Lão Cửu cầm trên tay cái đinh gỗ vừa nhọn lại thô, bên trên còn dính máu trâu đỏ tươi nữa, không khỏi liền co rúm lại một chút.

41. Chương 41: Đất Nước Có Ngưu Nhân* Xuất Hiện

Ngưu nhân: ngôn ngữ mạng dùng ca ngợi người khác. Chỉ những người mạnh mẽ, làm những việc khác thường so với thường tình, khiến người khác ngạc nhiên, thán phục.

Đơn về nhu cầu xây dựng nhà cửa cư trú sử dụng đã trình lên rồi, liền chờ bên trên phê duyệt, La Toàn Thuận giúp La Mông hỏi qua người bên địa chính rồi, bên kia nói chuyện này không vấn đề gì, phó cục trưởng cục địa chính trong huyện bọn họ, gần đây mỗi cái cuối tuần đều phải mang theo vợ con tới Ngưu vường trang hái cây đậu mà.

La Mông thật sự không biết a, thì ra bên trong phụ huynh học sinh này thật còn có mấy cái nhân vật, nhưng mà phó cục trưởng liền phó cục trưởng, anh cũng sẽ không lạch bạch chạy tới nịnh bợ người ta, chờ sau này đỉnh núi này phất lên thì anh chính là nhân vật lớn, anh còn cần đi nịnh bợ ai chứ, việc lớn cần làm đầy ra đó thôi.

La Mông định xây hai căn nhà tại Ngưu Vương trang, 1 căn lớn, 1 căn nhỏ, căn lớn dùng làm kho hàng kiêm sau này nhóm công nhân ở lại sử dụng, căn nhỏ anh định chính mình ở, giống như bây giờ, chung quy ở trong chuồng trâu cũng không phải biện pháp.

Nhà cửa trong làng, chờ sau này Cao Mĩ Linh, Cao Mĩ Tuệ lớn hơn chút, liền có vẻ chật chội, hơn nữa La Mông tình huống này, thời điểm hiện tại độc thân, cùng người nhà ở chung cũng không cảm thấy có cái gì, sau này nếu anh có bạn trai, còn ở cùng cha mẹ chị gái cháu gái như vậy, liền có vẻ mất tự nhiên.

Nói tới căn nhà lớn, chờ qua thời gian nữa đơn phê duyệt gửi xuống, La Mông liền định khởi công, mời 1 đội công trình, không mất bao lâu liền có thể xây xong.

Căn nhỏ thì phải chờ tới lúc nông nhàn lại chậm rãi làm, tới lúc đó La Mông bỏ ra nhiều thời gian 1 chút, thiết kế thật ngon lành, dù sao căn nhà này một khi xây lên, chính là phải ở ít nhất mấy chục năm, rất có thể còn là phòng cưới của anh và 1 nửa của mình, không được qua loa.

Buổi sáng hôm nay chọn xong phân trâu, La Toàn Quý liền nói muốn dẫn La Tiến Hỉ đi chuồng gà quét dọn thật sạch, La Mông bảo La Chí Phương đi theo cùng bọn họ đi.

La Chí Phương này quả nhiên là người không thạo việc nhà nông lắm, mấy ngày mới đầu, đòn gánh vừa đè lên bả vai liền phồng rộp, sau bọt nước này bể, da mới liền mọc ra, hai ngày nay đỡ hơn nhiều rồi, cũng có thể đi theo La Mông, La Toàn Thuận chọn phân trâu từng gánh từng gánh gánh lên trên núi.

La Mông và Tiếu Thụ Lâm liền không đi bên chuồng gà, bởi vì qua 1 lát nữa, Lưu Xuân Lan liền nấu xong cơm trưa rồi, tới lúc đó La Mông và Tiếu Thụ Lâm liền về nhà ăn cơm trước, chờ bọn họ ăn xong rồi, sau đó lại thế chân cho mấy người La Toàn Quý, dù sao trên Ngưu Vương trang cần có người trông coi, nhiều trâu và gà như vậy, không ai trông giữ khẳng định là không được.

Bình thường chuyện này không tốn thời gian lắm, La Mông để bọn họ giữa trưa ở nhà nghỉ ngơi một hai giờ rồi lại tới, gần đây bọn họ làm việc nặng, từ sáng sớm tới tối thời gian cũng dài, giữa trưa nếu có thể ngủ ngắn 1 lát, tinh thần có thể tốt hơn rất nhiều.

La Mông và Tiếu Thụ Lâm trở lại bên chuồng trâu, thấy trong nhà còn chưa gọi điện thoại qua kêu về ăn cơm, bọn họ liền thuận tay lấy trái đậu chở về lúc sáng ra lột.

"Cậu nói xem, bây giờ xây nhà ở, xây kiểu gì mới tốt hả?". Lúc lột trái đậu, La Mông liền hỏi Tiếu Thụ Lâm.

"Cậu muốn xây nhà à?". Tiếu Thụ Lâm ngáp một cái, dáng vẻ có chút buồn ngủ.

Gã cũng là vừa mới cùng La Tiến Hỉ nhặt trứng gà về, buổi sáng ba giờ liền rời giường, tới lúc này cũng có bảy tám giờ, chờ một lát cơm nước xong trở về, Tiếu Thụ Lâm phải nằm trên đống rơm ngủ 1 lát, gần đây gã đều quen ngủ trưa trên đống rơm rồi, trên đỉnh đầu mặt trời chiếu sáng, gió thổi nhè nhẹ, ngửi mùi rơm, cảm giác này liền rất thích.

La Mông thấy Tiếu Thụ Lâm ngủ ở bên ngoài, có đôi khi sẽ cầm tấm thảm đi ra ngoài đắp cho Tiếu Thụ Lâm, lúc mới đầu Tiếu Thụ Lâm còn cảm thấy rất mất tự nhiên, về sau cũng thành thói quen, trước khi ngũ trưa chính mình liền đi lấy tấm thảm trên cái giường nhỏ của La Mông.

"Đúng vậy, chung quy không thể vẫn ở trong chuồng trâu". La Mông nói.

"Vậy xây biệt thự nhỏ đi, cả sân vườn lớn nữa, trong sân trồng 1 giàn nho, lúc mùa hè có thể hóng mát, mùa thu còn có trái nho ăn, tầng trệt xây lò sưởi âm tường, mùa đông bỏ mấy khúc củi vào trong lò, đốt lên trong phòng ấm áp dễ chịu, còn có thể nướng khoai, bắp và vân vân". Tiếu Thụ Lâm nói xong, trong lòng nhịn không được liền nghĩ tới viễn cảnh ấy, nếu có thể xây căn nhà như vậy, cuộc đời thật đúng là sung sướng.

"Vậy sân vườn nếu chỉnh lớn một chút, trồng thêm mấy giàn nho, lúc mùa thu ăn không hết, ủ thành rượu nho, mùa đông còn có thể ngồi quanh lò sưởi uống chút rượu". La Mông cũng hiểu cảm thấy cuộc sống như vậy quả thật không tồi.

"Ông chủ là người nào vậy?". Hai người bọn họ đang say mê, bên cạnh liền vang lên 1 âm thanh sát phong cảnh tới.

La Mông quay đầu nhìn nhìn, thấy người tới là cô gái trẻ tuổi chưa tới 30, dáng người cao gầy ăn mặc thoải mái, tóc cột đuôi ngựa, coi như là khá trẻ tuổi sáng sủa. Anh cảm thấy không vui, Tiếu Thụ Lâm tầm tuổi này đúng là tuổi bàn chuyện hôn nhân, bây giờ còn chưa kết hôn, liền chứng minh xung quanh không có người phù hợp, cho nên con gái trẻ tuổi từ bên ngoài tới, thường thường chính là nguy hiểm nhất.

"Chuyện gì vậy?". Tiếu Thụ Lâm hỏi cô ta.

"À, tôi ở trên internet nhìn đến học sinh trong huyện anh post bài, nghe được [Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm], lại một đường hỏi đường tới Ngưu Vương trang, chính là muốn hỏi anh 1 chút, chỗ anh có tuyển người không?". Cô gái này làm 1 tràng thật dài, cuối cùng hỏi 1 vấn đề khiến người mở rộng tầm mắt.

“Cô biết làm việc nhà nông không?”. La Mông liền hỏi cô ta, người không làm được việc nhà nông, chỗ anh chỉ cần 1 mình Tiếu Thụ Lâm là đủ rồi, những người khác nghĩ đến tới góp vui, cửa đều không có đâu.

“Đừng nhìn tôi thế này, nhưng làm việc cũng là người lành nghề đó, nếu anh lo lắng, không phải còn có thể thử việc trước mấy ngày hay sao?”. Cô gái kia không nói hai lời, mà bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ cho chính mình.

“Công việc chỗ tôi nặng nhọc, tiền lương cũng thấp, không thích hợp cho cô đâu”. La Mông chính là muốn đuổi người.

“Tiền lương thấp không sao nha, anh một ngày trả tôi 50 đồng liền được, không thì 30 đồng cũng được nha”. Cô gái này nói xong, lại bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ.

“Biết chỗ chúng tôi 50 đồng 1 ngày làm công là cái dạng gì hay không?”. La Mông liền hỏi cô ta.

“Cái dạng gì nha?”. Cái này cô thật đúng là không biết.

“Liền như vậy”. La Mông chỉ chỉ trên núi đối diện, lúc này La Chí Phương đang gánh 1 gánh phân gà nặng lên núi.

Cô gái kia vừa nhìn theo phương hướng ngón tay của La Mông, liền nhìn đến một người đàn ông khỏe mạnh gánh 1 gánh bự đang đi lên núi, xem vóc người của người nọ, ít nhất cao tới 1 mét 8, cân nặng ít nhất 170 cân (= 85kg). Lại nhìn nhìn cánh tay nhỏ cái chân nhỏ của chính mình, nhất thời liền nổi giận.

Trách không được mọi người đều nói vùng núi này kinh tế không phát triển, kiếm tiền rất khó, lao động khỏe mạnh như vậy, một ngày thế nhưng mới kiếm được 50 đồng, xem ra cuộc sống này thật đúng là càng ngày càng khó lăn lộn.

“Vậy không thì 1 ngày liền trả 20?”. Không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so hàng thôi, việc này vừa so sánh, cô liền mất tự tin luôn.

“Tại sao cô muốn làm việc ở đây vậy?”. La Mông cũng tò mò, bây giờ thời buổi gì rồi, còn có người bằng lòng 1 ngày kiếm được 20.

“Chỗ anh phong thuỷ tốt”. Con gái nhà người ta nói.

“Cô cũng biết xem phong thuỷ?”. La Mông nhịn không được liền cười lên, nhìn ngoại hình của cô ta, có chỗ nào liên quan tới phong thuỷ chứ?

“Biết 1 chút, tôi bình thường chính là đoán mệnh cho người ta, chuyện phong thuỷ chính là suy luận ra mà thôi, biết sơ sơ 1 xíu”. Nói đến chuyên ngành của chính mình, lòng tự tin của cô ta cuối cùng là lại đã trở lại hơn một nửa.

“Tuổi còn trẻ, còn biết đoán mệnh?”. La Mông cũng là tò mò.

“Từ nhỏ liền coi thầy tôi đoán mệnh cho người ta, trưởng thành liền đi theo ông ấy hành nghề”. Cô gái này thấy La Mông nói chuyện cùng mình, cũng không có ý đuổi người, liền để ba lô ở bên cạnh, kéo cái ghế tự mình ngồi xuống.

La Mông vừa nhìn, đây là tự nhiên như ruồi a, lại muốn đuổi người đã không còn kịp rồi, bên kia Cao Mĩ Tuệ gọi điện thoại qua cho anh, “Cậu, mau về nhà ăn cơm”.

La Mông cúp điện thoại, lại nhìn nhìn cô gái trước mặt gió bụi mệt mỏi này, cô ta cũng nghe thấy vừa mới nãy là điện thoại kêu ăn cơm, lúc này con mắt sáng long lanh nhìn La Mông.

“Bọn tôi phải về nhà ăn cơm, cô xem……”. Có phải cũng nên đi hay không?

“Không sao, tôi chờ hai anh ở đây 1 lát”. Cô gái này hiển nhiên còn không định phải đi.

“Có đi hay không vậy?”. Tiếu Thụ Lâm hối thúc La Mông 1 câu, gã vừa nghe ăn cơm, lập tức đã muốn quay về trong làng, kết quả La Mông liền vì cô gái vừa mới tới chỗ bọn họ, cọ cọ xát xát nửa ngày không chịu nhúc nhích. Lúc này gã lại nghĩ tới chuyện lão Dương nói với gã, lòng thầm nói nếu tên này không thích phụ nữ, Tiếu Thụ Lâm gã có thể đi làm hòa thượng.

“Cô ăn cơm trưa chưa?”. Đuổi 1 phụ nữ gió bụi mệt mỏi đường xa mà tới ra khỏi Ngưu Vương trang, đây thật không phải chuyện 1 người đàn ông nên làm, tuy rằng La Mông cũng không thích phụ nữ.

“Chưa ăn nữa”. Bên kia lập tức liền trả lời.

“Nếu chưa liền tới nhà bọn tôi ăn 1 chút đi”. La Mông chấp nhận số phận phát ra lời mời.

“Được nha”. Cô gái này căn bản là không biết khách sáo là cái gì.

Trở lại trong làng, Lưu Xuân Lan và ông La vừa thấy, sao còn mang 1 cô gái trở về vậy chứ?

“Đây là……”. Lúc này La Mông mới nhớ tới, chính mình đều còn chưa hỏi qua tên người ta nữa.

“Chú, thím, cháu gọi là Liễu Như Hoa, là tới Ngưu Vương trang của chú thím tìm việc làm”. Cô gái liền giống như lên dây cót, nhiệt tình dào dạt tự giới thiệu.

“Tới chỗ chúng tôi tìm việc làm?”. Ông La và Lưu Xuân Lan cũng là nhìn rồi lại nhìn cô gái Liễu Như Hoa trẻ tuổi này, thấy thế nào cũng không như là có khả năng làm việc nhà nông.

“Ăn cơm trước đi”. La Mông thấy Tiểu Thụ Lâm nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn phía đối diện, liền kêu mọi người ngồi vào bàn trước, có gì thì vừa ăn vừa nói.

“Cô còn có thể đoán mệnh cho người ta?”. Nói chuyện trên bàn ăn, La Hồng Phượng vừa nghe cô gái tuổi còn ít hơn 1 chút so với mình còn có thể đoán mệnh xem tướng, cũng cảm thấy rất mới mẻ, “Vậy sẵn dịp cô liền tính toán giúp mấy người nhà chúng tôi trước đi?”.

“Số mệnh số mệnh, thứ này nếu tính, rất thâm sâu, phải xem xét thật lâu. Hiện tại tôi liền đơn giản xem tướng mạo cho mọi người trước đã, liền nói sơ sơ thôi, chính xác hay không thì mọi người tự mình quyết định”.

Nói xong, Liễu Như Hoa liền nghiêm túc tỉ mỉ nhìn mặt của La Hồng Phượng, sau đó cô ta ngay tại trên bàn cơm nói về tướng mạo của La Hồng Phượng, cô ta dùng từ rất thâm ảo, lừa dối người 1 bàn mơ hồ, nửa hiểu nửa không, cảm giác hình như là còn rất chuẩn.

Hiếm có chính là Liễu Như Hoa này cũng không nói tới chuyện hôn nhân của La Hồng Phượng, hôm nay người một nhà đều ngồi ở trên cái bàn này ăn cơm, có cha mẹ anh chị em cũng có 2 đứa con, chỉ riêng thiếu ông chồng, người sáng suốt vừa nhìn liền biết hôn nhân của cô ấy có vấn đề, nếu lấy cái này để nói, vậy có vẻ vụng về.

Xem xong cho La Hồng Phượng, Lưu Xuân Lan lại để Liễu Như Hoa xem tướng mạo của 2 chị em Mĩ Linh, Mĩ Tuệ, Liễu Như Hoa này liền nói, cô ta mới vừa vào sân liền đã thấy được rồi, 2 cô bé này ngày thường đều mặt mày xinh đẹp.

Cô ta nói 1 đống lời hay, khen tới Lưu Xuân Lan và ông La vô cùng vui vẻ, La Hồng Phượng cũng rất vui vẻ, nói lời hay thì ai không thích nghe chứ.

“Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?’. Lưu Xuân Lan liền hỏi.

“28 ạ”.

“Vậy cháu 1 cô gái mở quán đoán mênh cho người ta, làm ăn được không?”. Cái này nhìn qua liền không đáng tin lắm.

“Bình thường cháu rất ít khi mở quán, mấy năm trước ở trong thành phố kinh doanh còn tạm được, thường thường có khách quen giới thiệu việc cho cháu”. Liễu Như Hoa trả lời, làm nghề này của bọn họ, quan trọng nhất chính là tiếng tăm, có tiếng rồi liền không lo không kiếm được.

“Nếu cháu làm việc ở chỗ chúng tôi, vậy có còn đoán mệnh cho người khác hay không?”.

“Đầu năm nay rất thuận tiện, phê bát tự liền gửi bát tự, xem tướng liền đưa 1 tấm hình, buổi tối cháu có thời gian bớt thời gian tính toán 1 chút là được”.

“Vậy cháu một ngày nhận được mấy việc?”. Ông La lại hỏi, bên này vừa phải làm việc, bên kia buổi tối vừa phải giúp người đoán mệnh, chuyện này nghe cũng không đáng tin lắm, có thể làm việc thật tốt sao?

“Bình thường 3 tới 5 ngày có thể nhận được 1 viêc đã là không tệ rồi ạ”. Liễu Như Hoa nói.

“3 tới 5 ngày nhận được 1 cái?”. Ông La vừa nghe, việc này sao cùng ông từ trước nghe nói cũng không giống nhau vậy, “Người ta là một ngày ba quẻ, sao cháu là ba ngày một quẻ vậy?”.

“Bản lãnh không cao thâm như người ta ạ”. Liễu Như Hoa cười cười, nói, “Việc đoán mệnh không thể qua loa được ạ, nếu mình tính không chuẩn, một ngày tính một trăm đều không có danh tiếng, nếu tính chuẩn, tính 1 cái có thể nổi tiếng khắp nước, tiên sinh đoán mệnh nổi tiếng nếu không quý trọng bảng hiệu của chính mình, sớm muộn có 1 ngày vẫn là bị mất trong tay của chính mình.

Nói xong, Liễu Như hoa liền trò chuyện cùng với mấy người trên bàn cơm, 1 đoạn cảnh ngộ của chính mình, “Ba năm trước đây cháu nhận 1 vụ làm ăn, khách hàng đưa cho cháu một ít bối cảnh tư liệu để cháu tính hung cát (điểm lành + xấu), cháu tính suốt 1 đêm, mọi thứ đều không phù hợp, tính tới tính lui cũng không ra, còn cho là công lực chính mình chưa đủ, cũng không dám trực tiếp nói kết quả cùng khách hàng, liền gọi điện thoại hỏi thầy cháu, thầy cháu vừa xem, liền nói tư liệu này có vấn đề, 99% không phải chân mệnh”.

“Sau đó cháu liền tới hỏi khách hàng đó, hỏi hắn ta có phải chưa đưa bát tự đúng hay không, kết quả mọi người đoán coi?’. Nói tới đây, Liễu Như Hoa đưa ra cái nút thắt nho nhỏ.

“Như thế nào?”. Một bàn người nghe tới cực kỳ mê mẩn, ông La, Lưu Xuân Lan thích nghe nhất tiết mục ngắn như vậy.

“Thì ra khách hàng đó trước đó liền thông qua người khác liên hệ cháu mấy lần, thời gian đó cháu bận bịu, liền không tiếp việc của hắn ta, người này trong lòng liền có bực tức, liền cố ý soạn thông tin giả tới chỉnh cháu”. Liễu Như Hoa nói.

“Người đó sao lại xấu tính như vậy chứ?”. Lưu Xuân Lan nói.

“Người cũng không xấu, đều là tức giận nhất thời, sau đó cháu lại đoán mệnh cho hắn ta, hắn ta cũng nói chuẩn, còn giới thiệu mấy việc khác cho cháu nữa”.

“Thầy cháu lợi hại như vậy, sao cháu không đi theo ông ấy vậy?’. Ông La lại hỏi.

“Ông ấy không cho cháu đi cùng, sợ cháu cướp việc của ông ấy”. Liễu Như Hoa hất hất cằm, cảm giác tự hào không diễn tả hết được.

Bữa cơm này ăn tiếp, mọi người một bàn chăm chú nghe Liễu Như Hoa nói chuyện, cũng chỉ có La Mông chú ý tới, Tiểu Thụ Lâm ăn nhiều hơn nửa chén cơm so với bình thường.

“Nói một chút đi, tại sao muốn tới chỗ tôi làm việc?”. Cơm nước xong, trên đường đi tới Ngưu Vương trang, La Mông liền hỏi Liễu Như Hoa. Chỉ bằng bản lĩnh lừa người của người này, tại công việc đoán mệnh này khẳng định là xài được, vậy còn phải chạy tới ngọn núi này của anh làm cu li sao.

Liễu Như Hoa cười cười, thay đổi hình tượng lọc lõi trước đó, nói: “Hai ngày trước đúng lúc ở Đồng thành, nhớ tới thời gian trước ở trên mạng nhìn đến bài post, liền nghĩ tới chỗ anh nhìn xem, một đường đi tới, phát hiện nơi này thật không tồi, liền định ở lại xem sao.

“Vậy được rồi, trước hết làm ở chỗ tôi, một ngày liền trả 50 đồng”. Nói đều nói tới phân thượng này rồi, La Mông cũng liền không có ý muốn đuổi người. Suy nghĩ cô ta 1 phụ nữ vào Nam ra Bắc cũng không dễ dàng, nghe cô ta nói từ nhỏ liền đi theo bên cạnh thầy mình nhìn ông ta đoán mệnh cho người khác, tuyệt nhiên không nắc tới người nhà của chính mình, xem ra cũng không phải người có tốt số gì.

“Anh chủ, tiền lương này có phải hơi cao hay không?”. Vừa nghĩ tới người đàn ông khỏe mạnh trên núi kia, Liễu Như Hoa liền cảm thấy chính mình một ngày cũng lấy 50 đồng liền chột dạ.

Cứ như vậy, trên Ngưu Vương trang rốt cục chào đón nữ công nhân đầu tiên, 1 cái thần côn*

*thần côn: người buôn thần bán thánh, dựa vào tín ngưỡng đi lừa đảo.

giàn nho nà

42. Chương 42: Cô Gái Biết Võ...

Trên Ngưu Vương trang lại có thêm 1 công nhân mới, công tác của mọi người liền càng thoải mái một ít, tuy rằng Liễu Như Hoa là phụ nữ, không làm được nhiều việc nặng, nhưng mà hái rau lột đậu vẫn là rất tốt, mỗi ngày vắt sữa cũng có thể hỗ trợ, bọn La Mông buổi sáng liền có thể ngủ muộn 1 chút mới thức dậy.

Về phần vấn đề chỗ ở của Liễu Như Hoa, tạm thời liền sắp xếp ở trong nhà của La Mông, nhà La Mông bây giờ còn 1 cái gác lửng trống, vốn là dùng để chứa đồ linh tinh, sửa sang lại 1 chút, cũng có thể để cái giường nhỏ, tạm thời để Liễu Như Hoa ở đó, chờ thời gian nữa trên Ngưu Vương trang xây nhà xong, lại để cô ta dọn qua ở.

Về đơn xin cư trú sử dụng nhà cũng rất nhanh được phê duyệt. Theo quy định, diện tích nhà cư trú sử dụng của vùng núi nhận thầu không được vượt qua 3% tổng diện tích, hạn mức cao nhất là 20 mẫu, diện tích vùng núi của La Mông rộng, cho nên liền ấn diện tích lớn nhất 20 mẫu tính.

Lúc này anh chỉ xin xây 2 căn nhà, tổng cộng cũng chỉ chưa tới diện tích 3 mẫu, xem như rất ít, phê duyệt cũng không xảy ra vấn đề gì.

Đội công trình cũng là trên trấn Thủy Ngưu có sẵn, trước đó cửa tiệm lúc của La Hồng Phượng lên thêm 1 tầng, chính là những người đó hỗ trợ làm. La Mông để La Hồng Phượng đánh tiếng cùng bọn họ, đốc công rất nhanh liền tới Ngưu Vương trang, đốc công này họ Cam, ở trấn Thủy Ngưu làm thợ cả xây nhà mấy chục năm, mọi người đều gọi ông ta là thợ cả Cam.

Thợ cả Cam nói việc này giao cho ông, liền thoải mái yên tâm đi, ông tại địa phương này xây nhà cho người khác mấy chục năm rồi, cho tới bây giờ còn chưa ai nói thợ cả Cam ông làm người không phúc hậu.

Ở chỗ của bọn họ, xây nhà bình thường cũng không bao toàn bộ, thợ cả Cam phụ trách liên hệ công nhân và vật liệu, cho phí này tới lúc đó ông sẽ viết hóa đơn cho La Mông, mua xong thì trả tiền kết sổ luôn, chờ xây nhà xong thì nợ nần cơ bản cũng liền hết.

Đương nhiên, mời bao nhiêu người, mua bao nhiêu vật liệu, chính bản thân thợ cả Cam cũng đều có hoa hồng, hoa hồng này là người khác chi, nên lấy bao nhiêu tự ông biết, mọi người cũng đều biết. Đốc công nào nếu dám không rõ ràng, sau này hắn ta lại muốn thu xếp chuyện gì, mọi người liền không lằm ăn với hắn ta nữa, địa phương nhỏ xíu như vầy, danh tiếng đều quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì.

Thợ cả Cam hỏi La Mông muốn xây nhà kiểu gì, La Mông liền nói muốn xây tứ hợp viện*, sân trung tâm phải lớn, sau này tắm nắng phơi lương thực, nhà phải dùng gạch xanh ngói đen, hai tầng rưỡi, tầng một toàn bộ dùng để làm kho hàng, tầng 2 trở lên để ở, xây thành tầng song song, trước phòng có hành lang công cộng, sau phòng phải có ban công riêng.

Diện tích chia 2 loại lớn nhỏ, nhỏ đại khái xấp xỉ 30 mét vuông, tầng dưới làm phòng khách, trên tầng chia phòng, trên tầng phải có cửa sổ, không cần phòng bếp, chỉ xây nhà vệ sinh. Lớn phải sáu mươi bảy mươi mét vuông, hơn nữa phải có gác xép, làm thành ba phòng ở hai phòng khách, phòng bếp nhà vệ sinh đều phải xây.

Thợ cả Cam nghe xong tự thuật của La Mông, liền thuận tay lấy ra cây viết vẽ bản vẽ sơ bộ, lại nói với La Mông, gạch xanh mắc hơn gạch đỏ, đừng nhìn 1 viên gạch cũng chỉ đáng mấy đồng thôi, nhưng mà LA Mông xây căn nhà lớn, tính ra rất tốn kém.

Việc này La Mông sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà xây nhà tại đỉnh núi nhỏ của nhà mình, thấy thuận mắt cũng là rất quan trọng.

Lại nói tiếp, gần đây anh có thể chi tiền xây nhà, thật đúng là ít nhiều nhờ đám gà trống nhỏ trong nhà. Sau khi Đồng thành Cực Vị Lâu thu mua đám gà trống của nhà La Mông, rất nhanh liền nhận được khách hàng mới cũ ủng hộ nhiệt liệt.

Nhân viên của Mã Từ Quân lái xe vận tải nhỏ tới đây hết chuyến này tới chuyến khác, qua mấy lần liền gom gần hết gà trống nhỏ mới vừa trưởng thành của nhà La Mông, còn lại mấy chục con kia La Mông nhất định không bán, nói là phải giữ lại chính mình ăn.

Tuy rằng mật có giá tốt, nhưng mà sản lượng cũng rất có hạn, vẫn là không bằng bán đám gà trống, đương nhiên trước khi bán gà trống, cũng là phải nuôi non nửa năm, chỉ có thể nói trong khoảng thời gian này là vất vả.

Bên Mã Từ Quân bảo La Mông nhanh chóng lại mua 1 đám gà con nuôi đi, nuôi nhiều 1 chút, nuôi 1 vạn con gã đều mua hết.

La Mông không có nghe lời gã ta, thật muốn nuôi 1 vạn con, tới lúc đó trưởng thành cùng lúc, bán là phải bán ra rồi, giá còn có thể bán được giá hay không còn chưa nói trước được, anh vẫn là chỉ có nuôi 2 ngàn con gà con, chờ thêm tháng sau lại mua 2 ngàn con, phân đoạn nuôi dưỡng, phân đoạn trưởng thành, nguồn tiêu thụ giá cả đều có bảo đảm.

Thợ cả Cam này động tác nhanh, mới ngày hôm qua liền nói qua cùng La Mông, ngày hôm sau liền triệu tập không ít người lên Ngưu Vương trang, sắt thép xi măng gạch đá cũng là từng xe một chở lên núi. Tới chỗ La Mông chọn, trải qua nghi thức động thổ đơn giản, mà bắt đầu đào móng.

Mọi người trong làng nghe được tin, cũng đều lại đây hỗ trợ, nói ra thì, mỗi thứ 7 cuối tuần La Mông đều cho không phân trâu, trong lòng bọn họ vẫn là có chút ngại, phân trâu kia của nhà La Mông chính là khác biệt nha, bón vào trong đất, rau mầm bộ dạng vô cùng khỏe mạnh, phân hóa học phân urê gì đó, cũng không bì kịp.

Lưu Xuân Lan liền cùng Tào Phượng Liên dựng cái bếp nấu nướng đồ ăn ở trên đỉnh núi, mỗi ngày thịt heo hầm đậu tây, chân heo hầm đậu đen, các loại rau xào mấy nồi to, cũng có rau trộn, lại nấu 1 nồi canh nóng, ăn tới người làm việc mỗi người đều là mặt mày hớn hở.

Nhiều người sức lực lớn, nhà cửa cũng xây nhanh, vừa thấy nó đổ móng, lại thấy nó đổ sàn tầng một, tường càng xây càng cao, từng cây cột được dưng lên, chớp mắt lại đổ sàn tầng hai, tường của lầu 2 lại xây lên, bên trên liền khỏi phải lại đổ sàn nữa, đều dùng ván gỗ lót.

Bên này thợ xây đang xây nhà, bên thợ mộc không ở không, dựa vào số liệu đã định trước, khung cửa sổ khung cửa là có thể làm trước.

Lúc mới đầu thợ cả Cam đề cử La Mông dùng cửa sổ nhôm hợp kim, đầu năm nay từng nhà đều dùng nhôm hợp kim, nhìn qua sạch sẽ, giá thực dụng, làm cũng tiện. La Mông tưởng tượng cửa sổ nhôm hợp kim này cùng nhà lầu gạch xanh ngói đen kia, sao có thể phù hợp chứ? Dù sao gạch xanh đều mua rồi, cũng không cần tiếc rẻ chút gỗ và phí nhân công.

Vì thế thợ cả Cam đành phải lại gọi điện thoại cho người ta giúp ông liên hệ thợ mộc. Đầu năm nay gia cụ (đồ dùng trong nhà) mua đồ có sẵn, cửa sổ dùng nhôm hợp kim, ngành nghề thợ mộc này cơ hồ đều sa sút rồi, thợ mộc trong làng hoặc là trồng trọt hoặc là đi ra ngoài làm thuê, thợ mộc trấn trên cũng phần lớn đều đổi nghề, may mà thợ cả Cam quen biết rộng, gọi mấy cuộc điện thoại, vẫn là mời được bảy tám thợ mộc.

Thời gian này La Mông vừa phải làm việc nhà nông, lại vừa quản chuyện xây nhà, bận lên cũng là tối mặt tối mày, ban ngày rất mệt nhọc, buổi tối liền ngủ như chết. Mấy ngày nay căn nhà kia lập tức liền bắt đầu lợp mái rồi, tưởng tượng đợi tới lúc nhà xây xong, lập tức liền lại muốn bắt đầu vụ thu hoạch hè, La Mông liền cảm thấy xương cốt cả người chính mình đều đau.

Buổi tối hôm nay La Mông cảm thấy chính mình mới vừa nằm ngủ không bao lâu, bên chuồng gà lại làm ầm ĩ lên, lấy di động ra nhìn nhìn, 12 giờ 16 phút, qua hai ba giờ liền lại thức dậy vắt sữa. Không có gì so với sau khi vất vả một ngày lại bị nửa đêm ồn ào tỉnh ngủ càng khiến người căm tức, đám chồn kia đáng chém ngàn dao!

La Mông mắt buồn ngủ mông lung từ trên giường đứng lên, cầm theo đèn pin liền đi hướng chuồng gà, hôm nay tiếng động lớn, tám phần là có chuyện bất bình thường xảy ra, nhưng mà không đi xem không được.

"Gâu! Gâu gâu gâu! Gâu gâu!". La Mông đi đến hàng rào ngoài chuồng gà, Đông Tây Nam Bắc bên trong như là nghe được tiếng động của La Mông, kêu tới càng vui sướng.

"Đừng kêu, nghe rồi".

La Mông đi vào chuồng gà, "tách" một tiếng mở đèn pin lên, theo tiếng động nhìn qua, liền nhìn đến 4 anh em Đông Tây Nam Bắc đang vây quanh cắn xé một con chồn, vừa cắn vừa kêu gâu gâu. Con chồn kia muốn chạy, lại luôn luôn bị 1 con chó con cắn nó không nhả, trong chốc lát là con này cắn cái đuôi của nó, trong chốc lát là con kia cắn chân của nó, liền không chừa cho nó cơ hội thở dốc.

La Mông vừa thấy liền cười lên, buồn ngủ cũng tiêu tan hơn phân nửa, đi qua liền vỗ 1 cái trên đầu con chồn, "Cho mày trộm gà của ông mày! Cho mày bắt nạt chó con!".

"Ngao ô!!!". Con chồn kia há miệng liền rống lên một tiếng, thanh âm kia có chút giống mèo kêu, so với tiếng mèo kêu càng thô rát một ít, nghe liền vô cùng hung ác.

"Còn thật thần khí". La Mông xách cổ nó liền nhấc nó lên, nhìn kỹ 1 chút, bốn con chó con này hạ miệng thật hung ác, trên người con chồn đã không hề ít vết máu, trên cái lổ tai còn thiếu 1 miếng.

Nhưng mà con chồn này vẫn khá hung hãn, ở không trung vừa vặn người, muốn cắn La Mông. La Mông phản ứng nhanh, vung mạnh tay, liền quăng nó tới đầu choáng váng lung la lung lay, không sức lực phản kháng nữa.

"Làm không tệ, ngày mai thịt 1 con gà cho bọn mày". La Mông tâm tình tốt, đút 4 anh em Đông Tây Nam Bắc uống chút nước linh tuyền, sờ sờ đầu chúng nó bày tỏ cổ vũ, lại đồng ý ngày mai thêm cơm.

"Gâu gâu……". Bốn con chó con vây quanh La Mông, lại cọ lại liếm tay anh, cảm xúc cũng vô cùng phấn khởi, uất ức lâu như vậy, hôm nay cuối cùng là nhả được 1 ngụm ác khí rồi, vui sướng đắc ý liền không cần phải nói.

Mang theo con chồn kia trở về chuồng trâu, La Mông nhất thời không tìm ra thứ nhốt nó, liền lấy cọng dây dừng buộc vào cổ nó, loại thừng nhựa này nhìn thấy mỏng, thật ra rắn chắc, hơn nữa chịu được cọ xát, con chồn này nếu muốn dùng răng nanh mài đứt nó, không 8 tới 10 ngày cũng làm không được.

Một đầu dây thừng khác tùy tay liền bị La Mông buộc ở tại cuối giường, trước khi ngủ nhìn bộ dáng nửa chết nửa sống của nó, thuận tay liền đút nó một chút nước linh tuyền, cũng đừng để nửa đêm nó chết mất, ngày mai anh còn muốn nó tới chỗ Tiếu Thụ Lâm khoe khoang nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau lúc La Mông thức dậy, con chồn bệnh tật thân mình bị thương nặng kia không biết khi nào thì leo lên giường của anh, ngay tại cuối giường cuộn người, thấy La Mông thức dậy, liền nhìn anh ô ô hai tiếng, thanh âm thê thảm kia, phối hợp dáng vẻ thê thảm của nó, nhìn qua thật là có chút đáng thương.

Chỉ cần nghĩ tới bọn chồn kia cắn chết bao nhiêu gà con nhà anh, gà con này sau khi lớn lên nếu bán cho Mã Từ Quân có thể kiếm về được rất nhiều tiền, La Mông liền nửa điểm đều không mềm lòng, muốn dùng khổ nhục kế với anh à, cửa đều không có đâu.

Buổi sáng lúc bận rộn vắt sữa, thời gian này không thể chậm trễ, La Mông liền không nói chuyện con chồn này với La Toàn Quý, Liễu Như Hoa, đương nhiên việc này cùng Tiếu Thụ Lâm lúc ấy không ở đó ít nhiều cũng có chút liên quan.

Đợi sau khi ăn xong bữa sáng, sau khi cùng bọn Tiếu Thụ Lâm cùng nhau trở lại trên đỉnh núi, lúc này La Mông mới xách con chồn này ra, con chồn này không chịu phối hợp, La Mông liền nắm cổ nó xách nó tới dưới cái bóng đèn.

"Đây là gì vậy?". Tiếu Thụ Lâm từ nhỏ lớn lên tại trong huyện, gã chưa từng thấy qua con chồn.

"Chồn". La Mông cười cười, xách con chồn lên cho Tiếu Thụ Lâm nhìn kĩ.

"Bộ dạng cũng không tệ lắm". Hình tượng con chồn ở trong cảm nhận của mọi người rất xấu xa, bị người ta nói xấu không ít, Tiếu Thụ Lâm còn tưởng rằng thứ này lớn lên là một bộ dáng vẻ lấm la lấm lét chọc người căm thù, không nghĩ tới còn có chút đáng yêu, đôi mắt vừa đen lại tròn, giống như thủy tinh cầu.

"Xem cái đầu của nó, vẫn chưa trưởng thành a?". La Toàn Quý cũng sáp qua nhìn nhìn, chồn trưởng thành khá hung hãn, hơn nữa am hiểu hoạt động ban đêm, chỉ bằng 4 con chó con nhà La Mông, muốn bắt chúng nó sợ vẫn là không dễ dàng.

"Muốn giết nó sao? Tấm da này cho tôi đi". Liễu Như Hoa giơ tay sờ sờ, nói: "Đáng tiếc bị cắn hư rồi, nhìn xem, trên cái đuôi này đều trọc 1 mảng lớn".

"Ô ô……". Con chồn kia như là cảm giác được nguy hiểm, bất an lại giãy giụa ở trên tay La Mông, nhưng mà lúc này nó học ngoan rồi, không dám cắn.

"Da này đều bị cắn thành như vậy rồi, không có giá nữa rồi, nếu không cạo lông nó, làm thành bút lông, nói không chừng còn đáng mấy đồng, nghe nói thứ đó kêu bút lông sói". Trước đây La Toàn Quý liền nghe người ta nói qua, chồn này nếu có thể bắt được, cũng là có thể đáng giá mấy đồng.

La Tiến Hỉ bên cạnh mắt long lanh nhìn, La Mông thấy cậu bé giống như cũng rất thích con chồn này, liền đưa qua cho cậu bé, "Tha hồ xem đi, cẩn thận đừng bị nó cắn là được".

La Tiến Hỉ cười cười với La Mông, liền cầm lấy con chồn kia, đặt ở trên mặt đất, vừa xem lại sờ, con chồn kia cũng như là chấp nhận số phận, bày ra một bộ dáng vẻ cứng đờ mặc cho người ta chà đạp.

Ngay tại lúc mọi người đều có chút lơ là, con chồn này bỗng nhiên tháo chạy, liền thoát ra chạy hơn 10 mét, mắt thấy liền sắp trốn thoát rồi, lúc này trời còn chưa sáng hẳn, nếu vừa chạy xa, liền thật tìm không thấy.

Lúc này La Mông chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, nhìn nhìn lại bên cạnh chính mình, liền ít đi 1 người.

"Liễu Như Hoa đâu?". La Mông hỏi.

"Đi bắt chồn rồi". Tiếu Thụ Lâm ngước ngước cằm, chỉ chỉ phương hướng một người một chồn biến mất.

"Cô gái này biết võ a?". La Toàn Quý cũng là trợn mắt há hốc miệng.

"……". La Tiến Hỉ không nói được, trong đôi mắt đều tràn đầy mong chờ.

Không mấy phút thời gian, Liễu Như Hoa liền mang theo con chồn kia chậm rì rì từ bên ngoài đi vào, "Đồ giảo hoạt, may mắn trên cổ còn buộc dây thừng nhỏ, bằng không liền để nó chạy mất rồi".

*tứ hợp viện: là một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, và xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh 4 cạnh của hình vuông đó là 4 khu nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín, nguy nga, hoành tráng và cổ kính. Tứ hợp viện tượng trưng cho sự giàu sang, quyền quý của giới quan lại thời phong kiến.

Bên ngoài Tứ hợp viện được bao quanh bởi các bức tường lớn, vững chắc, kiên cố, cho thấy khả năng phòng thủ tốt mỗi khi có thiên tai, địch họa gì. Bên trong Tứ hợp viện yên tĩnh, thoáng đãng, phù hợp cho gia đình đoàn viên, xum họp.

43. Chương 43: Một Ít Người Là Bao Nhiêu Người Nha……

Từ sau khi Liễu Như hoa lộ ra tay nghề đó, La Mông liền càng thêm chú ý công nhân mới này, rảnh rang liền tìm cô ta tâm sự, hỏi thăm 1 chút thầy cô ta hiện giờ đang ở nơi nào, ông ta có sở thích gì, có định tìm nơi phong thuỷ bảo dưỡng tuổi thọ và vân vân.

Căn cứ theo lời của Liễu Như Hoa, người ta kêu thầy cô là Bặc Nhất Quái, cụ thể tên thật gọi là gì, liền ngay cả đồ đệ cô kiêm con gái nuôi cũng không rõ lắm. Bặc Nhất Quái này trời sinh tính tình thoải mái không thích bị gò bó, lúc trẻ liền thích uống rượu, mấy năm nay tuổi tác nhiều rồi, cũng có chút sợ chết, vì thế lại bắt đầu sưu tập các thứ bổ khí dưỡng sinh kéo dài tuổi thọ.

Vì thế La Mông liền lấy mấy cân mật hoa cẩu kỷ của nhà mình, lại chọn một ít cẩu kỷ tốt nhất, dựa theo địa chỉ theo lời của Liễu Như Hoa, gởi bưu phẩm qua cho thầy cô ta, liền nói chính mình ngưỡng mộ thần thái của ông ta, mấy thứ này đều là anh hiếu kính ông ta.

Trong khoảng thời gian này Liễu Như Hoa cùng người một nhà La Mông cùng ăn cùng ở, tự nhiên cũng biết mật hoa cẩu kỷ và cẩu kỷ của nhà bọn họ đều là thứ tốt, tháy La Mông gởi bưu phẩm cho thầy cô ta, cô

ta cũng là vui vẻ mong việc này thành công, lại không nghĩ rằng, thứ này mới vừa gửi đi chưa tới 10 ngày, thầy cô ta liền xách cái túi nhỏ chạy tới Ngưu Vương trang.

Lúc này nhà trên Ngưu Vương trang cũng là vừa mới xây xong, một tòa tứ hợp viện gạch xanh mái đen, tọa lạc trên núi của Ngưu Vương trang, một mặt quay về làng, một mặt quay về hướng khe núi bên cạnh của Ngưu Vương trang.

Đứng ở trên ban công mặt hướng làng, có thể quan sát cả làng, đứng ở trên ban công khác nhìn ra ngoài, lại là núi non uốn lượn kéo dài, có ruộng đồng có đàn trâu, có rơm rạ dựng cạnh chuồng trâu, còn có 1 dòng suối nhỏ róc rách chảy qua.

Sau khi căn nhà này xây xong, tiền trong túi của La Mông cũng liền hết sạch, vừa mới trả hết nợ của La Hồng Phượng, lúc này lại lần nữa thiếu nợ, nợ còn nhiều hơn một chút so với lần đầu mượn.

Tầng hai khoảng hơn 50 phòng, trong đó cũng chỉ có 10 phòng làm trang hoàng đơn giản,phòng khác đều vẫn là xây thô, La Mông định đợi tới Tết anh mới làm biệt thự nhỏ kia của chính mình, lúc đó lại cùng nhau làm.

Mười căn phòng này, La Mông tự mình chiếm một phòng, cho Tiếu Thụ Lâm 1 phòng, Liễu Như Hoa ở 1 phòng, 2 cha con La Toàn Quý và La Tiến Hỉ cũng được chia 1 phòng, La Chí Phương cũng có 1 phòng, 5 phòng còn lại tạm thời để trống, giữ lại sau này dự phòng.

Tuy rằng nhà bên này rất tốt, nhưng La Mông không có cơ hội ở, bởi vì bởi vì hơn 100 con trâu bên chuồng trâu, buổi tối không ai trông coi khẳng định là không được.

La Toàn Quý nói ông muốn qua chuồng trâu ngủ, La Mông nghĩ nghĩ, liền nói thay phiên ngủ, chờ anh ngủ từ đầu tháng tới cuối tháng, tới lúc đó để La Toàn Quý qua đó trông 1 tháng. Trải qua mấy tháng thời gian ở chung, La Mông cũng vô cùng tín nhiệm La Toàn Quý, hơn 100 con trâu chính là hơn 100 vạn, giao cho ông ta trông giữ, cũng không cần lo lắng.

Chờ lại qua 1 thời gian nữa, bốn anh em Đông Tây Nam Bắc lại lớn thêm một chút, La Mông liền định bắt 2 con tới bên chuồng trâu.

Bây giờ còn chưa được, thời gian trước bọn nó bắt được 1 con chồn, khiến cho đám chồn kia gần đây mỗi ngày buổi tối tới nhà anh gây hấn, mỗi ngày ban đêm làm ầm ĩ, khiến cho La Mông bây giờ còn thật không biết làm gì với con chồn này, liền thả nó đi như vậy thì rất không cam lòng, giết chết sợ đám chồn kia tạo phản, vì thế tạm thời đành nuôi dưỡng như vậy.

Con chồn xui xẻo bị bắt này, gần đây mỗi ngày bị La Mông cột trên cây cột bên giường, ăn liền chỉ đút chút cơm thừa canh cặn, lúc ban ngày, 4 anh em Đông Tây Nam Bắc còn thường thường lại đây bắt nạt nó, khiến cho một con chồn xinh đẹp, thật là ốm nhom tới giống như chuột ấy.

Nhưng mà chồn và chuột chính là kẻ thù, nghe người trong làng nói, trên núi này có chồn trấn, chuột liền không trở mình được, nhưng mà đồng dạng, trong làng muốn nuôi mấy con gà, liền bị bọn nó nhớ thương.

Dù sao cũng không nói lên được chồn này rốt cuộc là tốt hay là xấu, nhưng mà bởi vì chúng nó thích hút máu, có chút dọa người, phần lớn người trong làng đều không thích.

Hôm trước buổi tối La Mông ngủ thẳng tới nửa đêm, lại nghe tới bên chuồng gà ầm ĩ, đi qua nhìn 1 cái, trở về mới vừa nằm xuống, chợt nghe tới bên cuối giường truyền tới âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt, còn tưởng đám chồn kia to gan lớn mật tìm tới tận chỗ anh, lập tức trở mình bay xuống dưới giường, tách 1 tiếng mở đèn trong chuồng trâu lên.

Kết quả liền nhìn đến con chồn xui xẻo bị tóm kia, ôm một con chuột đang gặm, con chồn này cũng quá lợi hại, buộc cái dây thừng nhỏ trên cây cột cạnh cái giường đều có thể bắt được con chuột. La Mông vỗ vỗ con chồn bị dọa ngu kia, để nó tiếp tục ăn, thuận tay lại đút nó chút nước linh tuyền, bắt chuột là việc tốt, phải cổ vũ.

Trước đó lúc nghe Liễu Như Hoa nói về thầy cô ta, La Mông còn tưởng ông ta chính là nhân vật tiên phong đạo cốt như thế nào nha. Cho nên buổi chiều hôm nay, lúc bọn họ đang vắt sữa, Ngưu Vương trang có 1 ông bác mập đầu hói lên tới, lại nghe Liễu Như Hoa gọi ông ta thầy, La Mông cũng là giật mình không nhỏ.

Bặc Nhất Quái này mặc toàn thân quần áo tơ lụa, trên chân mang giầy vải đen, trên giày còn thêu loạn xới một ít hoa văn màu vàng và màu bạc, trong tay cầm cái túi nhỏ, trên mặt còn đeo cái kiếng râm. Người này, thấy thế nào cũng giống kẻ lừa đảo sao í, ven đường thấy 1 số người như vậy, ai có thể yên tâm tìm ông ta đoán mệnh hay sao?

Lúc ông ta tới, bọn La Mông đang làm việc, liền xách cái ghế để ông ta ngồi trước, chờ lúc La Mông làm xong trở về, liền nhìn đến ông ta đang ngồi chồm hổm bên bờ ruộng nhà anh gặm cà chua, La Mông vừa thấy liền biết lại là 1 kẻ tự nhiên như ruồi rồi, cũng sẽ không khách sáo cùng ông ta.

"Tiên sinh biết võ sao?". La Mông hỏi. Ở địa phương này của bọn họ, tiên sinh là xưng hô một ít người làm nghề truyền thống, ví dụ như lão trung y, đạo sư trừ tà cho người ta, còn có chính là thầy bói linh tinh.

"Hài, người phiêu bạc trong giang hồ, sẽ không mấy lần động võ chứ?". Ông ta ăn xong cà chua lau miệng, rất là không khách sáo nói.

"Vậy ngài dạy tôi đi". Trên mặt La Mông lập tức liền hiện ra chân chó đến đây.

"Cậu đều cái tuổi này rồi, còn luyện võ thuật gì chứ". Ông ta xỉa xỉa răng, bộ dáng không quá để bụng.

"Còn chưa tới 30 mà!". Sao liền cái tuổi này chứ?

"Võ thuật phải luyện từ bé, cậu tuổi này rồi, muộn rồi". Bặc Nhất Quái lắc đầu, xem ra là thật không định thu La Mông làm đồ đệ.

"Ngài lại xem kỹ lại chút đi, tuy rằng tôi tuổi tác hơi lớn chút, nhưng mà căn cốt tốt, cũng là một cái hạt giống tốt". La Mông kiên trì không ngừng tiến hành đẩy mạnh tiêu thụ chính mình.

"Căn cốt của cậu cũng liền bình thường, 2 đứa kia, coi như là không tồi". Bặc Nhất Quái giơ tay chỉ chỉ, La Mông vừa nhìn, đó không phải là 2 người Tiểu Thụ Lâm và La Chí Phương hay sao, cũng được thôi, dù sao nước phù sa không lưu ngoại nhân điền.*

*Nước phù sa không lưu ngoại nhân điền (nước phù sa không chảy ra ruộng người khác): hàng tốt phải để người nhà mình xài, chứ không để cho người khác hưởng.

"Hắc!". La Mông hướng hai người bọn họ hô một tiếng: "Lại đây một chút".

"Làm gì?". Tiểu Thụ Lâm có chút không kiên nhẫn hỏi một câu, nhưng vẫn là cùng La Chí Phương bỏ công việc trong tay xuống cùng đi qua. La Chí Phương vẫn là không lên tiếng, tuy rằng người này tướng tá cao to, nhưng mà cảm giác tồn tại lại cực thấp.

"Thầy Bặc nói 2 người căn cốt tốt, muốn dạy các ngươi luyện võ". La Mông nói.

"Thật sao?". Tiểu Thụ Lâm nửa tin nửa ngờ, có chút không quá tin tưởng nhìn ông già mập trước mặt ăn mặc giống như nhà giàu mới nổi. La Chí Phương vẫn là biểu cảm vốn có, giống như cũng không động tâm lắm.

Bặc Nhất Quái vừa mới nghe La Mông nói như vậy, còn muốn nói chính mình lúc nào nói muốn thu 2 người bọn họ làm đồ đệ, nhưng mà lúc này vừa thấy phản ứng của hai người này, nhất thời buồn bực, "Còn không thích học sao?'.

"Cũng chính là chạy nhanh chút thôi". La Chí Phương nửa chết nửa sống quẳng 1 câu, lúc Liễu Như Hoa ra tay, gã cũng ở đó, cảm thấy không ngạc nhiên lắm, hiện tại gã muốn học trồng trọt mà, nào có thời gian học cái này chứ, chạy nhanh như vậy có tác dụng gì?

"Thằng nhóc cậu không phục? Muốn đánh với tôi 1 chút hay không?". Bặc Nhất Quải chủ động phát ra khiêu chiến, chuyện này đối 1 lão tiên sinh có thân phận mà nói đó là khá mất mặt, nhưng mà bất đắc dĩ người kêu La Chí Phương này, biểu cảm kia thật sự là rất không coi ai ra gì, rất khiến người ta chán ghét.

La Chí Phương nghe ông ta nói như vậy, liền có chút khó xử, tuy rằng gã không biết võ, sức lực vẫn là có một phen, ông ta lớn tuổi như vậy, ngộ nhỡ tới lúc đó té ngã bị thương thì sao?

"Vẫn là tôi tới, đánh 1 chút cùng tôi đi". Trước đây Tiểu Thụ Lâm thành tích học tập quá kém, không thi đậu đại học, lúc người ta học đại học anh cũng không phải không làm việc gì, cùng thầy dạy võ học qua

mấy năm. Lúc này gã vừa nhìn liền nhìn ra Bặc Nhất Quái này chính là người học võ, La Chí Phương gì cũng không hiểu, hôm nay nếu ra tay, khẳng định bị đánh 1 trận, tốt xấu cũng là đồng nghiệp một hồi, lúc này liền quyết định giúp cậu ta 1 chút.

"Hắc, cậu có bản lĩnh gì?". Bặc Nhất Quẻ cũng đã nhìn ra, người trẻ tuổi này học qua rồi.

"Mèo 3 chân mà thôi". Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, đức hạnh kia sao thiếu đánh thế, trước kia La Mông chính là bởi vì chịu không nổi đức hạnh này của gã, mới ra tay đánh gã.

Bặc Nhất Quái phủi phủi quần áo từ trên mặt đất đứng lên, khí tràng kia lập tức liền khác biệt, bên Tiếu Thụ Lâm cũng là nghiêm túc đối đãi, cùng cao thủ so chiêu, thiếu cảnh giác đó là bị thiệt thòi lớn.

"Cậu tới trước".

Bặc Nhất Quái xắn ống quần lên, bày ra tư thế, bộ đồ tơ lụa này phong cách là phong cách, nhưng mà không bền lắm, lát nữa lúc so chiêu, nếu quần đứt chỉ, vậy rất mất mặt, ông còn phảo giữ mặt mũi để lăn lộn ở Ngưu Vương trang nữa.

Nơi này linh khí dồi dào, linh khí có thể bồi dưỡng vạn vật sinh linh, tự nhiên cũng có thể tẩm bổ xương cốt già cỗi của ông, chẳng qua Bặc Nhất Quái ông là 1 người có thân phận có địa vị, phải ở lại đây, vậy cũng phải oai oai phong phong ở lại, khiến bọn nhóc con này thật lòng khâm phục.

Bằng không người ta đều chưa mời ông chưa cầu xin ông, liền tự ông mặt dày mày dạn nói muốn ở lại đây, vậy thật mất mặt nha, việc này đồ đệ ông Liễu Như làm rồi, ông không thể làm được.

Tiếu Thụ Lâm liền tại lúc Bặc Nhất Quái thất thần, bỗng nhiên đánh qua, còn tưởng rằng lần này mười phần chắc chín, kết quả lại bổ nhào vào khoảng không. La Mông bên cạnh chỉ thấy ông ta chợt nghiêng người, sau đó không biết như thế nào, Tiếu Thụ Lâm liền té trên mặt đất.

Tiếu Thụ Lâm thuận thế lăn đi, ngay sau đó lại là quét chân 1 cái, kết quả lại bổ nhào vào khoảng không, bị ông ta từ sau lưng đạp 1 cước, nhanh như chớp lăn xuống cái mương

"Thân thủ rất tốt!". La Mông nhanh chóng liếc mắt ngắm Tiếu Thụ Lâm trong mương 1 cái, thấy không bị gì, lập tức liền tươi cười đầy mặt, giơ ngón tay cái lên với Bặc Nhất Quái, sau đó lại hối thúc 2 người kia, "Còn không mau kêu thầy đi?".

Tiếu Thụ Lâm uể oải đi ra từ trong mương, cảm thấy chút mặt mũi của chính mình đều ném tại trong cái mương kia 1 đi không trở lại rồi. Trước đó thầy dạy võ còn nói vởi gã, lấy thân thủ hiện tại của gã, nhìn khắp thế giới, có thể đánh tay ngang tay cùng gã cũng liền có 1 ít người thôi.

Lúc ấy gã rất trẻ rất tự mãn, thế cho nên quên hỏi, 1 ít người theo như lời thầy ấy, rốt cuộc là bao nhiêu người, là 5 triệu, 10 triệu hay là 30 triệu, bằng không gã cũng không đến mức ngay cả ông già mập trước mắt này đều đánh không lại. Ai, sớm biết rằng trước đó liền không để cha gã cho ông thầy đó 1 bao tiền lì xì lớn như vậy.

"Thầy". Trình độ quá kém, xem ra còn phải tiếp tục bái sư học nghệ, Tiếu Thụ Lâm cũng chấp nhận số phận, sờ sờ cái mũi, coi như cung kính hô một tiếng.

"Còn có cậu nữa". La Mông nhấc chân liền cho La Chí Phương 1 đá, đồ ngốc này, trên trời rớt bánh xuống, cũng không biết phải giơ tay đón.

"Thầy". Tuy rằng La Chí Phương vẫn là có chút không hiểu lắm học võ rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng mà anh chủ đều bảo học rồi, vậy học đi.

"Thầy, thầy xem xem, tuy rằng tôi căn cốt kém 2 người đó 1 chút, nhưng mà ngộ tính tốt……". La Mông vẫn là chưa từ bỏ ý định.

"Đúng, đầu óc cậu tốt hơn 2 đứa nó nhiều". Bặc Nhất Quái cũng đã nhìn ra.

"Đúng vậy". La Mông việc đáng làm thì phải làm, Tiếu Thụ Lâm nghe được lời nói của hai người bọn họ, cằm đều sắp rớt xuống đất, trong lòng nói chỉ số thông minh của tôi vẫn là 150 mà.

"Cho nên nói, sau này cậu cứ liền dùng tốt đầu óc của mình đi, học người ta hô đánh hô giết, cái đó không phải sở trường của cậu đâu". Bặc Nhất Quái vỗ vỗ bả vai của La Mông, mang theo túi nhỏ liền đi xuống núi, tìm đại đồ đệ của ông ta.

Tiểu Thụ Lâm bên cạnh vừa nghe, tức thì liền vui vẻ, mịa nó ngay từ đầu nhận biết La Mông tới bây giờ, đây là lần đầu tiên gặp được tên này kinh ngạc.

"Lão thần côn!". La Mông ở trong lòng mắng một câu, lại làm cái thủ thế (dùng tay ra hiệu) mất lịch sự, sau đó anh rất nhanh lại cao vui vẻ lại, Tiểu Thụ Lâm nhà anh cười lên cũng thật đẹp……..

44. Chương 44: Tiêu Chuẩn Con Dâu Của Tiểu Lão Đại...

Tuy rằng bản thân La Mông không trở thành đồ đệ của Bặc Nhất Quái, nhưng anh vẫn là tích cực cố gắng giúp 2 đứa cháu gái đi lên con đường tập võ. Mới đầu Bặc Nhất Quái còn có chút không vui lắm. sau khi ăn cơm ở nhà của anh, liền ý kiến gì đều không có.

Đồ ăn của nhà La Mông quả thật ngon lắm, ăn mỗi ngày cũng không cảm thấy ngán, người ngoài thi thoảng tới nhà bọn họ ăn một chút, đều khen không dứt lời, Bặc Nhất Quải này cũng không ngoại lệ. Ông La và Lưu Xuân Lan nghe nói ông ta muốn dạy 2 cháu gái nhà họ tập võ, đối ông già mập vừa tới này cũng là cực kỳ nhiệt tình.

Cơm nước xong La Mông lái xe 3 bánh đi trấn Thủy Ngưu mua mền(=chăn), mùng (=màn), chiếu, gối và đồ dùng sinh hoạt khác, bố trí Bặc Nhất Quái ở tại 1 phòng nhỏ trên Ngưu Vương trang. Ông ta nhìn tới nhìn lui, cũng rất hài lòng, liền ngại hơi chút vắng vẻ. La Mông nói chờ thêm vài ngày bọn họ bắt đầu vụ hè thu, tới lúc đó liền náo nhiệt.

Cuộc sống của Bặc Nhất Quái ở làng Đại Loan cũng là vô cùng thong dong, mỗi ngày sáng sớm hơn 5 giờ thức dậy, trước dạy Tiểu Thụ Lâm, La Chí Phương và Cao Mĩ Tuệ, Cao Mĩ Linh tập võ 2 giờ, sau đó lại ăn sáng, cả ngày tiếp theo, ông ta thích đi đâu thì đi đó, thật sự tự do. Nhưng mà ông ta hiển nhiên cũng không đi xa, mỗi lần tới giờ cơm, ông ta đều nhất định đúng giờ xuất hiện ở trên bàn cơm của nhà La Mông.

Trong khoảng thời gian này, các dân làng cũng dần dần khuếch trương trồng ra 1 ít rau xanh ngắn ngày, như cải thìa, rau muống, rau xà lách vân vân, dài ra vốn liền cực nhanh.

Lúc mới đầu mọi người trong làng nói để rau củ này và rau củ của Ngưu Vương trang để chung, cuối tháng lại kết sổ, La Mông không đồng ý, nói vẫn là tính riêng đi, thanh toán rõ ràng.

Mỗi ngày xuất ra bao nhiêu rau củ, để bọn họ trực tiếp đối sổ cùng người phụ trách căn tin của mấy trường học kia, dân làng tự mình nhớ sổ sách của mình, bên căn tin trường học cũng có sổ sách, đợi tới cuối tháng, để mấy căn tin kia trực tiếp trả tiền cho mấy dân làng kia, La Mông sẽ không chen lẫn cùng họ.

Người trong làng trồng rau không ít, chủng loại cũng đều khá hỗn tạp, lúc mới đầu khó tránh khỏi sẽ có chút hỗn loạn, nhưng mà thời gian dài, trật tự tự nhiên liền hiện ra.

Tới lúc đó am hiểu trồng cà chua liền chuyên môn trồng cà chua, am hiểu trồng dưa leo liền chuyên môn trồng dưa leo, trong làng nếu hai nhà trồng dưa leo, nhà này trồng không ngon bằng nhà kia, người ta tự nhiên liền không thích lấy hàng của nhà đó, cho nên cạnh tranh vẫn là tồn tại, ngược lại chất lượng cũng liền tương đối đảm bảo.

Tổng thể mà nói, chất lượng rau dưa trồng ra từ làng Đại Loan của bọn họ đều vẫn là rất tốt, vốn chỉ có một nhà La Mông cung hàng, bọn học sinh đều phải tranh nhau cướp rau củ, lúc này có nhiều nông hộ cung ứng rau củ, thế cục khẩn trương cũng giảm bớt rồi, mỗi ngày thời gian ăn cơm cũng liền thành thời gian hạnh phúc của toàn bộ thầy cô giáo học sinh.

Lập tức liền tới nghỉ hè rồi, thầy cô giáo học sinh trong trường học thật sự có chút tiếc nuối đồ ăn của căn tin bọn họ. Trong đó học sinh năm 3 sắp tốt nghiệp càng không muốn, chẳng mấy chốc liền tới tháng 6 rồi,

căn tin trường học vừa mới thăng cấp, bọn họ cũng sắp tốt nghiệp rồi, nghĩ muốn lại ăn nhiều mấy năm nữa nha.

Bước vào tháng 6, cách thời gian thi đại học cũng liền không xa, lại qua không lâu, học sinh của Nhất Cao cũng đều phải nghênh đón hai tháng nghỉ hè. Mọi người trong làng liền có chút mất bình tĩnh, nói tới thời điểm bọn học sinh đều nghỉ hè, rau bọn họ trồng ra biết bán cho ai đây?

La Mông thật ra lại không lo lắng về việc này, người trong làng không biết rau củ chính mình trồng ra ăn ngon biết bao, đó là bởi vì trong khoảng thời gian này bọn họ cung sạch hàng cho mấy trường học kia, không chở tới trấn trên bán qua, không biết có bán được hay không, trong lòng liền lo lắng.

Nhưng mà La Mông cảm thấy, bán lẻ tuy rằng cũng có thể bán bán được hàng, nhưng mà nếu có thể có mấy bạn hàng ổn định dài hạn hợp tác cùng làng anh, vậy rất tốt.

Dù sao đợi tới sau này làng anh trồng ra nhiều rau củ hơn, nếu đều như ong vỡ tổ chở tới trấn Thủy Ngưu bán, liền dễ dàng xuất hiện cạnh tranh bị ép giá. Chờ rau của của làng Đại Loan anh có danh tiếng, lại sẽ ép một ít dân trồng rau xung quanh trấn Thủy Ngưu không có đường sống rồi, tới lúc đó liền tất nhiên sẽ có người làng khác giả mạo người làng Đại Loan bán rau củ.

La Mông gọi 1 cú điện thoại cho Quách Đại Oa, hỏi ông ta có bạn bè là làm quán rượu tiệm cơm hay không, mắt thấy nghỉ hè liền tới rồi, tìm một cái nguồn tiêu thụ khác cho rau củ của làng Đại Loan anh.

Quách Đại Oa nói bản thân cũng đang rầu rĩ vì chuyện này nè, ông có bạn bè mở tiệm cơm, nhưng mà một khi ông giới thiệu rau của của làng Đại Loan ra ngoài, tới lúc đó người ta nếu cảm thấy rau ngon, vậy giá liền có thể cao lên, vậy sau này căn tin mấy trường học bọn họ còn có thể mua được rau củ sao?

La Mông cười nói với ông ta, "Cho dù chú không giới thiệu, tới lúc đó bọn họ cũng phải tự mình tìm tới làng cháu".

Trước đó lúc La Mông một mình cung hàng cho mấy căn tin này, liền có mấy người như vậy tìm tới Ngưu Vương trang, muốn La Mông cung hàng cho bọn họ, nhưng mà đều bị La Mông từ chối. Nếu những người này biết hiện giờ không ít dân làng làng Đại Loan đều trồng rau củ, hơn nữa đều có loại chất lượng này, vậy khẳng định cũng là phải tìm tới, chẳng qua là bọn họ tới trước là chủ, lúc đó mấy trường học kia vẫn là một nhà La Mông đang cung hàng.

"Vậy sau này bọn học sinh trong trường chúng tôi liền có thể lại ăn được rau củ của làng cậu hay không?". Bên Quách Đại Oa liền hỏi.

"Sao lại ăn không được chứ ạ?". La Mông nói: "Người ta trả bao nhiêu tiền thì mấy chú cũng trả bấy nhiêu tiền liền mua được thôi. Sao nào, căn tin trường học liền không phải tham gia thị trường cạnh tranh?".

"Vậy rau củ đó, tới lúc đó còn có thể mua nổi sao?". Quách Đại Oa kêu khổ không ngừng.

"Để trường học phát cho căn tin mấy chú ít tiền trợ cấp đi, mấy trường cao trung các chú xấu lắm nha, học phí thu cao như vậy, còn không còn không cho học sinh ăn đồ ăn hảo hạng". La Mông tiện tay hái 1 trái cà chua trong ruộng nhà mình, một tay cầm cà chua gặm, một tay cầm di động, ngồi ở trên bờ ruộng chậm rãi trò chuyện cùng Quách Đại Oa.

"Việc này tôi có thể làm được hay sao?". Đầu điện thoại bên kia Quách Đại Oa cười khổ, "Cậu là không biết, 1 đám người bên ngoài đang chờ thay thế tôi chiếm cái căn tin này, tôi mặc kệ thì hiển nhiên sẽ có người làm thay, muốn cò kè mặc cả, không có cửa đâu".

Trong lòng La Mông nói ông biết giả vờ ghê, lại nói: "Yên tâm đi, tới lúc đó nếu bọn họ dám loại bỏ chú, học sinh trường chú liền tạo phản".

Lại nói tiếp Quách Đại Oa này đối chuyện của căn tin đó là rất để bụng, lúc trước nhà La Mông vừa mới bắt đầu bán bánh mỳ sữa bánh bao sữa, người này tìm tới cửa. Lúc này ông kêu khổ khóc than cùng La Mông, cũng chính là vì căn tin trường học ông học kỳ sau còn có thể mua được đến rau củ của làng Đại Loan.

"Cháu nói chuyện 1 chút cùng người trong làng, nếu thật sự không được, tới lúc đó bên Ngưu Vương trang cung hàng cho 1 mình chú". La Mông lại cho ông ta uống một viên thuốc an thần.

“Hài! Lời này sao cậu không nói sớm, làm tôi sốt ruột thượng hoả rồi nè!”. Quách Đại Oa vỗ đùi, tảng đá treo trong lòng cuối cùng là bỏ xuống được rồi.

“Hôm nào gọi người bạn của chú tới làng Đại Loan, cháu bàn bạc thật tốt cùng người ta”. La Mông nói.

“Được, không thành vấn đề, việc này giao cho tôi, cậu liền thoải mái đi, người bạn kia của tôi là làm đại sự nghiệp, ở Đồng thành hắn ta xưng đệ nhị, liền không ai dám xưng đệ nhất”. Quách Đại Oa ngưu bức* hò hét nói.

*ngưu bức/ : rất lợi hại; mạnh mẽ (mang ý bất nhã) (cách viết khác ngưu B(B)/ngưu X(X)/NB).

La Mông cười cười, chỉ coi anh là khoác lác thôi ư, không sao thật sao, chờ qua 2 ngày nữa, Quách Đại Oa mang người tới Ngưu Vương trang, La Mông vừa thấy, người này quả thật là dám xưng đệ nhất Đồng thành, chỉ bằng hiện tại Cực Vị Lâu bọn họ bán mật ong giá trên trời kia, sẽ không ai so được với.

“Sao lại là anh chứ?”. Thật mịa nó nghiệt duyên a, La Mông ở trong lòng bổ sung một câu.

“Đúng vậy”. Mã Từ Quân vẫn là dáng vẻ khiến người ta ghét kia.

“Cực Vị Lâu anh cũng bán rau xanh?”. La Mông nhếch miệng, lộ ra 2 cái răng trắng bóng.

“Bán chứ, tiện thể bán luôn”. Mã Từ Quân trả lời.

“Vậy anh vẫn là đừng mua rau xanh của làng tôi, rất ngon đó, tới lúc đó không cẩn thận một cái đoạt đi nổi bật của món ăn chủ đạo, vậy không phải giọng khách át giọng chủ hay sao?”. La Mông dõng dạc nói.

“Không sao”. Mã Từ Quân điềm tĩnh, cười tủm tỉm trả lời, giống như La Mông trước mặt chính là 1 con bọ chét vênh váo, căn bản không cần thiết so đo cùng La Mông.

“Sao, hai người quen nhau à?”. Quách Đại Oa bên cạnh liền hỏi.

“Người quen cũ”. La Mông trả lời.

“Đúng vậy”. Mã Từ Quân cũng phụ họa một tiếng.

“Vậy 2 người làm sao quen biết nhau?”. La Mông cũng tò mò, 1 người là nhận thầu căn tin cao trung, 1 người là người kế thừa của nhà họ Mã, ông chủ bự của Cực Vị Lâu, việc này tuy rằng miễn cưỡng có thể xem như người cùng nghề đi, chênh lệch không khỏi cũng quá lớn.

“Hài, cùng 1 thầy ra”. Quách Đại Oa liền nói.

“Quách sư phó thâm tàng bất lậu* nha”. La Mông khen.

*thâm thàng bất lậu: tính tình, tài hoa, mưu kế ẩn sâu không ai biết.

“Không phải tôi thâm tàng bất lậu, là thằng nhóc này rất can đảm, theo thầy tôi học bản lĩnh mèo 3 chân, liền dám phô trương như vậy”. Đối với đàn em cùng học 1 thầy, Quách Đại Oa liền không khách sáo cùng hắn ta, cũng không như thế nào đem thân phận người thừa kế của nhà họ Mã của hắn ta vào mắt.

Thì ra thầy của Quách Đại Oa là mở tiệm cơm ở Đồng thành, cửa tiệm không lớn, bảng hiệu lâu năm, cũng có chút danh tiếng. Có một ngày Mã Từ Quân tới tiệm bọn họ ăn cơm, ăn xong rồi không đi, muốn gặp đầu bếp chính, thấy đầu bếp chính liền ồn ào đòi bái sư, thầy ông bị hắn ta ồn ào tới không có biện pháp, cuối cùng đáp ứng dạy hắn ta mấy chiêu.

“Đó là thầy ấy mắt nhìn người rất chuẩn”. Mã Từ Quân ở bên cạnh sữa lời.

La Mông ha ha cười lên 2 tiếng, lười múa mép khua môi cùng hắn ta, hôm nay bọn họ còn có chính sự, vì thế liền mang theo hai người Quách Đại Oa, Mã Từ Quân, đi tới đất trồng rau của làng anh dạo 1 vòng.

Không hổ là cùng 1 thầy ra, Mã Từ Quân này thấy rau xanh trong ruộng, cũng giống như Quách Đại Oa, hái lá rau bỏ vào miệng nhai, vừa nhai vừa gật đầu nói không tồi. Trong lòng La Mông nói, đàn anh của anh đều nói không tồi, anh còn giả vờ giả vịt nhai cái qué gì chớ.

“Anh ta ăn rồi có nhận ra được ngon hay dở hay không?”. La Mông ở phía sau hỏi Quách Đại Oa.

“Không biết”. Quách Đại Oa cười cười, cũng không nói rõ.

Buổi chiều cùng ngày mới vừa tiễn Mã Từ Quân đi, sáng sớm ngày hôm sau chưa tới 6 giờ rưỡi, xe chở hàng của Cực Vị Lâu chạy vào làng Đại Loan. Hai chàng trai trên xe cũng đều là người cần mẫn, từ Đồng thành tới làng bọn họ phải chạy xe mất ba bốn tiếng, vậy mới sáng sớm đã xuất phát rồi nha.

Cũng may dân làng làng Đại Loan bọn họ cũng là người cần mẫn, ngày hôm qua nghe La Mông nói có 1 nhà hàng lớn của Đồng thành muốn mua rau của bọn họ, giá tốt, cho nên mới sáng sớm hôm nay, trời mới tờ mờ sáng đi ra ruộng hái rau, bây giờ liền chờ người tới thu hàng.

Hai chàng trai trẻ từ Cực Vị Lâu tới, người không chỉ có cần mẫn, còn rất tích cực, chọn rau chọn tới vô cùng cẩn thận, đám cải thìa này, già quá không lấy, non quá không lấy, trên lá có lỗ sâu đục không lấy, bên trên dính phân chim cũng không lấy.

Người trong làng liền nói, bọn họ trồng rau cũng không dùng thuốc trừ sâu, sâu này liền đều dựa vào chim chóc ăn, trên lá rau có dính chút phân chim là chuyện rất bình thường, rửa 1 chút không phải là được rồi hay sao, phân chim lại ăn không chết người. Hai chàng trai kia lắc đầu, chính là không lấy. Nghĩ tới bọn họ ra giá cao như vậy, các dân làng nhịn.

Nhưng mà rau củ này bị bọn họ vừa chọn như vậy, lát nữa chở rau cho mấy trường học bên Vĩnh Thanh, bán liền không được ngon như mọi ngày. Có chút dân làng băn khoăn, liền gọi điện thoại cho Quách Đại Oa, hỏi ông ta rau củ như vậy còn muốn lấy không, nếu không lấy, bọn họ còn phải di ruộng hái nha.

Bên Quách Đại Oa liền nói: "Chọn liền chọn đi, chở qua cho bên căn tin chúng tôi, không sao cả".

Khiến cho đám dân làng vừa cảm kích lại là ngượng ngùng, cố tình La Mông còn tại lúc này lại chém thêm 1 dao, "Ông chủ của Cực Vị Lâu này cũng là Quách sư phó giới thiệu cho cháu, hai người bọn họ là cùng đàn anh đàn em cùng 1 thầy, sau này chúng ta có bạn hàng dài hạn, nhưng cũng đừng ngừng cung hàng cho bên căn tin bọn họ".

"Ai có thể làm chuyện này được chứ?".

"Tôi sao có thể làm vậy chứ?".

"Dĩ nhiên rồi".

"Vậy không phải không phúc hậu hay sao?".

"Cho dù ra sao, rau của căn tin vẫn phải cung tiếp nha".

Nhóm dân làng mồm 5 miệng 8, đều là 1 ý, đó chính là sau này vẫn phải tiếp tục cung hàng cho mấy trường học bên Vĩnh Thanh.

Tuy rằng hai chàng trai bên Cực Vị Lâu xoi mói, nhưng mà người ta đưa ra giá quả thật là không tồi, hơn nữa lại là trả tiền mặt luôn, nhóm dân làng cầm tiền trong tay, mặt cũng vui sướng nha, chuyện rau củ vừa mới bị chọn chọn lựa lựađều sớm quẳng qua 1 bên rồi.

Hôm nay giữa trưa ăn cơm trưa xong, Tiếu Thụ Lâm liền nói chính mình có chút việc, phải đi về trước, La Mông cũng không nghĩ nhiều, rất sảng khoái đồng ý.

Buổi chiều hơn 3 giờ, bọn La Mông còn chưa vắt sữa xong, bên Cung Bạch Kì lại gọi điện thoại tới cho La Mông, vẫn là nói chuyện cẩu kỷ, ông chú này nói chính mình có người bạn làm buôn bán dược liệu, mấy năm nay muốn xuất khẩu, mua bán làm tới rất lớn, đám cẩu kỷ của La Mông nếu bán cho người đó, vậy giá tuyệt đối so với hiện tại có thể cao hơn không ít.

"Không bán". Liền về chút cẩu kỷ này, cần xuất khẩu gì chứ, có chút đồ tốt liền chuyển ra nước ngoài, thói xấu gì vậy.

"Giá thật có thể cao hơn nhiều". Bên Cung Bạch Kì lại nói.

"Giá cao cũng không bán". La Mông rất lưu manh đáp lại.

"Thật không bán à? Vậy chú nói lại như vậy với ông ta ha?". Cung Bạch Kì cuối cùng lại xác nhận lần nữa với La Mông.

"Chú cứ yên tâm mạnh dạn nói vậy với ông ta đi, cháu không bán".

“Chậc, tuổi còn trẻ, sao tính tình lại như vầy chứ”. Miệng Cung Bạch Kì nói như vậy, trong lòng vẫn là tán thưởng, người trẻ tuổi phải có cá tính, nói 1 là 1 mới là đàn ông chân chính, “Đúng rồi, lát nữa cậu bảo Tiếu Thụ Lâm mang 2 chai mật về, ngày mai để cậu ta mang tiền qua đưa cho cậu”.

“Còn lấy tiền gì chứ ạ, không phải nói rồi sao ạ, muốn ăn mật ong liền nói 1 tiếng với cháu là được rồi”. Từng nói qua cho người ta mật ong ăn rồi, bây giờ lại lấy tiền, vậy thật mất mặt.

“Trong túi cũng chưa được mấy đồng mà còn khách sáo với chú gì chứ”.

“Sao chú biết cháu không có tiền?”.Trong óc La Mông như là ra đa, lúc này lập tức liền phát hiện tin tức của Tiếu Thụ Lâm.

“Chính là Tiếu Thụ Lâm nói với chú”.

Quả nhiên!

La Mông tâm tình khoan khoái, “Nhưng mà hôm nay không được ạ, giữa trưa Tiếu Thụ Lâm về nhà rồi, nói có việc”.

“Có việc?”. Cung Bạch Kì bên kia giật mình, “À…..Xem trí nhớ của chú này, là hôm nay a, đúng đúng, hôm nay cậu ta đó là có việc”.

“Việc gì ạ?”. Trong lòng La Mông có dự cảm xấu.

“Còn có thể là chuyện gì, từng tuổi này mà còn độc thân, đi coi mắt”.

!!!Sấm sét giữa trời quang a!!!!

Bên La Mông trăm vuốt cào tim, bên Tiếu Thụ Lâm uống cà phê cùng con gái nhà người ta, sớm trở về nhà rồi.

“Sớm như vậy liền về rồi, sao rồi?”. Tiếu lão đại vừa nhìn liền biết 8 phần không thành công rồi.

“Không thích hợp”. Tiếu Thụ Lâm bưng ly nước mật cha gã mới vừa pha, ừng ực uống sạch, liền cà phê vừa mới nãy của cửa tiệm đó, uống không có mùi vị gì.

“Sao lại không thích hợp chứ?”. Đây là lần thứ mấy trở về rồi, lần nào cũng nói không thích hợp, mắt thấy con của ông cũng sắp 30 rồi, Tiếu lão đại cũng sốt ruột a.

“Không hợp là không hợp”. Tiếu Thụ Lâm lau lau miệng, liền nói với cha gã, “Người ta nói người ta thích thích ăn cánh gà chiên, uống coca”. Tiếu Thụ Lâm cũng thích ăn chân gà, gã thích xào, hấp, duy nhất không thích chiên.

“Con mặc kệ cô ta thích ăn cái gì, cô ta ăn của cô ta, lại không bảo con ăn cùng!”. Tiếu lão đại vừa nghe liền giơ chân, lúc này mới có chút chuyện vậy thôi, liền nói con gái nhà người ta không thích hợp, “Cha mặc kệ, dù sao trước chi cha mày chết, phải bồng cháu trai”.

“Cô ta còn không biết nấu cơm”. Tiếu Thụ Lâm liếc mắt nhìn cha gã một cái, lại nói.

“Không biết nấu cơm?”. Tiếu lão đại cũng không kích động rồi.

“Đúng, không biết nấu cơm”. Tiếu Thụ Lâm lắc đầu nói.

“Cái này, đây quả thật không thích hợp lắm, cha lần tới xem kỹ 1 chút”.

Không biết nấu cơm, vậy thật không thích hợp, cưới cô vợ ngay cả nấu cơm cũng không biết, vậy sau này con trai ông còn có thể có hi vọng gì trong cuộc sống hôn nhân chứ, dù sao không thể vì ôm cháu trai liền hủy con của ông a. Tiếu lão đại thở dài, chấp nhận số phận, chậc, tiếp theo chờ thôi, cháu nội dù sao cũng sẽ có mà.

45. Chương 45: Tuyển Công Nhân Trên Mạng...

Ngày hôm sau buổi sáng lúc nhổ cây đậu, La Mông liền hỏi Tiếu Thụ Lâm, "Nghe nói ngày hôm qua cậu đi coi mắt hả?". Lúc nói chuyện vẻ mặt La Mông rất bình tĩnh nhưng trong lòng đang dậy sóng nha.

"Nghe ai nói vậy?". Tiếu Thụ Lâm tay thì nhổ đậu, nhíu mày liếc mắt nhìn La Mông một cái, hiển nhiên không muốn nói đề tài này lắm.

"Chú Kì, vốn chú ấy muốn bảo cậu đem cho chú ấy 2 chai mật". La Mông nói.

"À". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, vậy liền dễ nói rồi, ngày hôm qua gặp mặt cô gái kia, vẫn là Cung Bạch Kì giới thiệu cho gã.

"Sao rồi, vừa ý hay không?". La Mông không phải người không nhãn lực, cũng nhìn ra Tiếu Thụ Lâm không thương thích nói chuyện này, nhưng mà lúc này vuốt mèo đang cào trong lòng anh, chính là muốn biết.

"Không". Tiếu Thụ Lâm lắc đầu.

"Tại sao?". La Mông nhịn không được lại hỏi.

"Không hợp chính là không hợp, nào có tại sao gì chứ?". Tiếu Thụ Lâm mất kiên nhẫn, đàn ông đàn ang, sao lại nhiều chuyện như vậy.

Kỳ thật Tiếu Thụ Lâm cũng không nói lên được tại sao, ngày hôm qua nói lý do đó cùng cha gã, tuy rằng coi như cũng là 1 trong những nhân tố, nhưng cũng không phải là điều trọng yếu.

Vấn đề trọng yếu này, vẫn là tại chính bản thân gã, từ nhỏ đến lớn Tiếu Thụ Lâm ngay cả bạn bè cũng chưa kết giao được mấy người, vốn liền không biết chung sống cùng người khác, chỉ cần tưởng tượng tới việc mai mối này, rất nhanh chính mình sẽ cưới cô gái trước mặt này về nhà, cả ngày sớm chiều ở chung cùng cô ta, trong lòng gã liền cảm thấy bài xích, sự bài xích này, tự nhiên liền coi mắt đều coi không vừa mắt.

"Đừng gấp, từ từ thôi, dù sao sẽ tìm được người thích hợp". La Mông nghĩ nghĩ, lại làm bộ an ủi.

"Tôi gấp cái rắm". Tiếu Thụ Lâm không thích nghe người khác nói như vậy với gã nhất, nói tới giống như gã là hàng tồn kho, Tiếu Thụ Lâm gã nói như thế nào cũng là 1 người đàn ông chân chính, muốn tìm 1 người vợ còn không được sao? Lúc này còn chưa tìm được, đó là bởi vì chính gã còn chưa có hạ quyết tâm, chờ gã hạ quyết tâm, lập tức tìm được.

"A". La Mông cười cười, cũng không tức giận, trong lòng nói cậu không gấp vậy rất tốt, đỡ phải làm tôi sốt ruột.

Giải quyết xong một khối tâm bệnh, La Mông rốt cục lại có thể chuyên tâm vào sự tình trên Ngưu Vương trang. Đầu tiên chuyện thứ nhất, anh liền thả con chồn kia đi, hôm nay ông chủ tâm tình tốt, đại xá thiên hạ, con chồn kia được tự do, bịch 1 cái liền lủi lên trên núi.

Dù sao cứ cột con chồn này hoài quả thật cũng không phải chuyện tốt, không thả nó, đám chồn trên núi liền suốt ngày lại đây làm ầm ĩ, khiến cho mỗi con gà mái trong chuồng gà kinh hồn bạt vía, vừa chấn kinh liền đẻ trứng cũng liền không năng suất, ảnh hưởng nghiêm trọng thu nhập của La Mông.

Còn có chồn quả thật cũng hơi dọa người à, tuy rằng La Mông cũng là 1 người đàn ông gan dạ, nhưng mà mỗi khi nhìn đến con chồn này ngồi xổm cuối giường anh, ngậm 1 con chuột gặm răng rắc, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng răng nanh sắc bén của nó cắn nát xương cốt của con chuột, anh vẫn là nhịn không được cảm thấy da đầu run lên.

Nhanh chóng thả nó đi, cũng làm cho anh ngủ ngon yên tĩnh ngủ, nhốt nó lâu như vậy, tin tưởng nó cũng học được bài học rồi, nếu lần tới còn dám tới ăn trộm gà ăn, tuyệt đối giết không tha.

Sau đó chính là vấn đề tuyển nhân công, trên ruộng bậc thang của Ngưu Vương trang trồng loại cây ngắn ngày, thành thục cũng sớm, cây bắp còn có thể chờ 1 thời gian, cây đậu liền không chờ được, cuối tuần mấy học sinh và phụ huynh lại đây đổi sữa, đã không thỏa mãn được nhu cầu sử dụng công nhân của Ngưu Vương trang rồi.

Vấn đề tuyển công nhân không dễ giải quyết, bởi vì từ lúc La Mông giúp người làng Đại Loan tìm cách kiếm tiền, sau đó trong làng hễ là ông già bà già thân thể khỏe mạnh chút đều trồng rau củ, ngay cả mấy người Ngô Đông Mai, Triệu Hạ Bình làm việc ở nhà La Mông, cũng đều trồng rau theo, hiện tại còn muốn ở trong làng tìm người làm việc, vậy khó khăn rồi.

Đến trấn trên tuyển nhân công? La Mông thật ra để La Mông ở của hàng dán cái thông báo tuyển người rồi, kết quả tìm đều là một ít ông lão bà lão, tuổi trẻ sức lực cường tráng, cũng liền là vô cùng ít.

Trấn trên người trẻ tuổi hoặc đều là lúc đầu năm, sớm liền đi ra ngoài làm thuê rồi, hoặc là chính là chính mình có nghề nghiệp khác, về phần không nghề nghiệp lại không chịu đi ra ngoài làm thuê, vậy càng không thể trông cậy vào bọn họ làm việc nhà nông.

Những người phụ nữ của trấn trên, bất kể là 20 tuổi, 40 tuổi hay là 60 tuổi, đều lấy làn da trắng nõn là chuẩn mực cái đẹp, nếu tiệm của La Hồng Phượng tuyển người, vậy nhiều người sẽ đồng ý làm, muốn tới trên núi đi làm việc nhà nông, một tháng trôi qua có thể phơi người ta giống như đường mật, các bà các cô sẽ không thích.

Ông già bà già của trấn trên phần lớn không có thu nhập gì, không mấy người có được lương hưu, cơ bản đều là cần con cái nuôi, con cái hiếu thuận thì cuộc sống rất tốt, con cái nếu bất hiếu thì cuộc sống liền khó khăn.

Đương nhiên việc nặng này liền không trông chờ vào bọn họ được, ngộ nhỡ làm người ta mệt chết mệt sống, tới lúc đó con cái thân thích người ta liền tìm tới cửa, La Mông làm sao nói lý với họ được.

Bản thân La Mông và Tiếu Thụ Lâm, bọn họ mấy người trẻ tuổi chạy đỉnh núi đi nhổ cây đậu, nhổ từng gốc cây đậu lên, để bọn trâu chở tới phụ cận chuồng trâu, mấy ông già bà già này liền ngồi ở trong bóng râm ở tứ hợp viện lột trái đậu, một ngày 30 đồng, giữa trưa bao cơm trưa.

Làm vậy được bốn năm ngày, La Mông lại thấy không ổn nha, một mảnh đỉnh núi rất lớn nha, liền mấy người bọn họ mệt chết mệt, thu là có thể thu trở về, người cũng mệt mỏi quá đi mất, thu cây đậu xong còn có cây bắp nữa, chờ thu xong cây bắp rồi, hoa hướng dương, dưa hấu, bí đỏ cũng đều sắp chín, chẳng lẽ còn làm như vậy?

Theo ý của La Mông, tốt nhất có thể tuyển được 1 đám người, ào một phát 3 tới 5 ngày có th đều thu sạch tất cả cây đậu trên đỉnh núi, vậy thật sung sướng, bớt bao nhiêu việc nha.

Cuối tuần này lại có phụ huynh học sinh trong thành phố mang theo con cái tới nhổ cây đậu, nhìn đến bọn họ, La Mông nhất thời tìm được linh cảm. Lạch bạch chạy về nhà, mở mấy tính ra, lên 1 diễn đàn bản địa của Đồng thành, đăng 1 bài viết, nội dung như sau:

Thông báo tuyển công nhân

Bản nhân (chủ topic) có vùng núi, hiện tại cây đậu trên núi thành thục diện tích lớn, tuyển công nhân bất kể số lượng, chào đón đông đảo nhân dân thành phố tới nông thôn lao động, chia xẻ niềm vui thu hoạch.

Yêu cầu:

Tuổi: không giới hạn

Tứ chi kiện toàn (hơi khuyết tật có thể xem nhẹ cho qua)

Chỉ số thông minh bình thường (hơn 60 cũng có thể)

Có thể chịu trách nhiệm an toàn cho chính mình (câu cá té vào suối, trèo cây té bị thương, trộm mật ong bị ong mật chích, bản nhân không chi trả tiền thuốc men).

Đãi ngộ

Làm nhiều hưởng nhiều, ấn thành quả lao động trả tiền lương. Phụ: Giống lâu chủ (chủ topic) lao động cường tráng như vầy, mỗi ngày có thể thu vào 100 đồng, người già bản địa phụ trách lột trái đậu, mỗi ngày thu vào 30 đồng.

Bao ăn ở: ở chính là tứ hợp viện gạch xanh ngói đen, hiện có mấy phòng trang hoàng đơn giản chắc chắn, tới trước được chọn trước, còn lại toàn bộ phòng xây thô. Ăn chính là bánh mỳ bự nhà tự làm, nồi canh bự, nếu có nhu cầu cải thiện thức ăn thì mời bỏ tiền túi ra.

Mỗi ngày người nào không kiếm đủ 50 đồng, mời tự bỏ tiền túi bù vào phí ăn ở (việc này mời mọi người thông cảm cho 1 chút, mời làm thuê như vậy tôi đã là lỗ vốn rồi). Mỗi ngày người nào kiếm không đủ 50 đồng, nếu như còn muốn ở lại bản địa lãnh hội phong cảnh tự nhiên, mời tới khách sạn trấn trên tìm nơi ở trọ, sạch sẽ vệ sinh giá cả rẻ, người dân trấn Thủy Ngưu thành thật, tuyệt không tồn tại hiện tượng chặt chém khách.

Phụ: Dưới là hoàn cảnh công tác, đổi mới hình ảnh liên tục, mời mọi người chậm rãi thưởng thức, nếu ai có ý định, mời trực tiếp đi Đồng thành trước rồi tới Ngưu Vương trang ở làng Đại Loan trấn Thủy Ngưu, không cần phải hẹn trước.

Mấy bài post tiếp theo, La Mông liền tiện tay đăng mấy tấm hình trước đó anh chụp lên, đám hình này có làng Đại Loan, có trấn Thủy Ngưu, càng nhiều vẫn là Ngưu Vương trang, núi non trùng điệp uốn lượn, hoa màu khắp nơi, đàn trâu nhàn nhã thong dong, còn có hoa hướng dương vừa mới nở hoa thành mảnh thành mảnh.

La Mông thật cũng không có chụp nơi này của bọn họ giống như bồng lai tiên cảnh trên trời, chính là cuộc sống đơn giản mộc mạc của trấn nhỏ, hơi thở nông thôn, liền cái này đối người thành phố định cư trong đô thị mà nói, tuyệt đối cũng là hấp dẫn không thể ngăn cản nha, thể nghiệm cuộc sống nông thôn còn có thể kiếm tiền, sẵn lòng đi khẳng định không phải ít.

Bài viết này đăng lên, dưới lầu (bài post bên dưới) lập tức liền có người bình luận: "Bản nhân rất có ý tứ, chính là có một vấn đề không rõ ràng lắm, xin hỏi [lao động cường tráng giống như lâu chủ vậy] là cường tráng như thế nào nha? Hy vọng lâu chủ có thể đính kèm hình chụp nửa người bản nhân nha".

La Mông nhìn, nhếch miệng cười, ở trên baidu đính kèm hình ảnh đưa vào hai chữ "đàn ông cường tráng", chọn hình thứ nhất lại thêm hình thứ 2, tùy tay liền chỉnh sửa khuôn mặt của chính mình 1 chút, trả lời tin nhắn nói: "← chính là loại trình độ này."

Đưa tới dưới lầu một đám người gào khóc thảm thiết: "Hố cha nha!".

La Mông nhìn rồi cười cười, tắt máy tính, tới Ngưu Vương trang tiếp tục làm việc. Anh mới vừa lên đỉnh núi, liền nhìn đến con nghé con Nhị Lang kia đang đi phía sau Tiểu Thụ Lâm đang kêu ụm bò liên tục, bốn anh em Đông Tây Nam Bắc cũng ồn ào theo, khiến cho Tiểu Thụ Lâm phiền không tả nỗi.

"Đây là sao?". La Mông đi qua vỗ vỗ cái cổ của Nhị Lang, con trâu con này lần trước lúc mới vừa đeo khoen mũi còn rất tủi thân, chờ ngày hôm sau Tiểu Thụ Lâm đút nó mấy trái dưa leo, lập tức lại vui vẻ.

"Không biết". Tiểu Thụ Lâm dừng công việc trong tay, vén vạt áo lau lau mồ hôi trên mặt, có chút bất đắc dĩ nói.

Cảnh đẹp tới rất đột nhiên, La Mông không hề phòng bị, chấn động quá lớn, máu mũi thiếu chút nữa chảy xuống……

"Khụ khụ, vậy nó có phải lại muốn ăn dưa leo hay không?". Tiểu Thụ Lâm người này miệng cứng lòng mềm, Nhị Lang con trâu con này chính là nắm chắc điểm này, mới có thể quấn quít lấy gã.

"Vừa mới đút qua, không ăn".

"Không ăn?". Ngay cả dưa leo cũng không ăn, còn có việc này?

"Ụm bò!". Nhị Lang có chút dồn dập kêu một tiếng, La Mông và Tiểu Thụ Lâm nửa điểm cũng nghe không hiểu. Chậc, ngôn ngữ bất đồng chính là phiền toái như vậy đó.

Sau một lúc lâu La Mông quan sát nó, thấy nó vẫn vây quanh đi vòng vòng quanh 1 cây đậu trên mặt đất, bên cạnh có trâu mẹ chở cây đậu đi qua, nó liền vươn cổ nhìn qua đó, đôi mắt nhỏ kia, liền giống như mấy đứa bé trong làng chưa tới tuổi đi học nhìn chằm chằm cặp sách của người ta.

"Chẳng lẽ là muốn đi làm việc?". La Mông suy đoán nói.

“Liền nó?”. Tiếu Thụ Lâm có chút không tín nhiệm nhìn nhìn Nhị Lang, liền nó thân thể nhỏ xíu này, có khả năng gì?

“Thử xem sao”. La Mông đau lòng Nhị Lang tuổi còn nhỏ, liền chia bó cây đậu trên mặt đất làm đôi, ở giữa buộc cọng dây thừng nhỏ, 1 trái 1 phải đeo trên lưng Nhị Lang, con trâu khác trên lưng lưng đeo nặng gấp 2 lần của nó.

“Ụm bò!”. Nhị Lang cào cào hai chân sau, hiển nhiên đối sức nặng đột ngột này còn có chút không thích ứng, chờ La Mông buộc tốt, nó liền lắc lắc cái đuôi, đi xuống ruộng bậc thang, đi hướng tứ hợp viện, 4 anh em Đông Tây, Nam, Bắc cũng vẫn là chạy trước chạy sau theo sát

“Đây thật đúng là tìm việc để làm”. Tiếu Thụ Lâm cũng là tò mò.

“Không tệ, giống người đàn ông rồi”. La Mông nhếch miệng liền cười lên, con trâu con này không uổng công thương nó, còn biết phải giúp anh làm việc.

“Ụm bò!”. Nhị Lang đi tới bên ngoài tứ hợp viện, thấy dưới bóng cây có mấy con trâu mẹ, liền đi qua chỗ chúng nó, cái đuôi nhỏ phía sau vui vẻ vung qua lại.

“Ụm bò……”.

“Ụm bò……”.

“Ụm bò……”.

Nhóm trâu mẹ đều hướng về phía Nhị Lang kêu to lên, cho dù bọn La Mông không nghe hiểu tiếng trâu, cũng tuyệt đối nghe ra đây là trăm phần trăm đều là khen và cổ vũ, tràn đầy dạt dào tình mẹ. Nhị Lang dây dưa 1 hồi lâu ở chỗ trâu mẹ, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ngẩng đầu ưỡn ngực chở cây đậu vào tứ hợp viện.

“Ai dô, đây là Ngưu Vương đi, nhỏ như vậy có thể chở cây đậu rồi!”. Cách thật xa, La Mông và Tiếu Thụ Lâm đứng ở trên đỉnh núi, đều có thể nghe được nhóm ông cụ bà cụ trong tứ hợp viện kinh hô.

“Nó là đang khoe khoang đi?”. La Mông không quá xác định hỏi Tiếu Thụ Lâm.

“Nó tuyệt đối là đang khoe khoang”. Tiếu Thụ Lâm nói.

“Lát nữa tôi cho nó chở nhiều cây đậu 1 chút, để nó cũng hiểu được 1 chút, lao động chân chính là như thế nào”. Trong miệng La Mông ra chiêu xấu, trên mặt cười tới rất vô lại.

“Được”. Tiếu Thụ Lâm xấu xa nhếch nhếch khóe miệng.

46. Chương 46: Hoàng Đại Tiên Thật Hung Tàn...

Hoàng đại tiên: cách gọi tôn kính đối con chồn

Buổi tối hôm nay La Mông ngủ thẳng nửa đêm lại tỉnh cầm lấy di động nhìn nhìn, mới mười 12 giờ 14 phút, đều là đám chồn kia ồn ào, mỗi buổi tối ầm ĩ không thôi, quậy tới gần đây ban đêm anh tỉnh đều tỉnh ra thói quen luôn rồi.

Ngay khi ánh sáng màn hình di động sắp tắt, La Mông ánh mắt đảo qua, liền nhìn đến đầu giường chính mình có cái gì đó, lớn khoảng nắm tay, giống như là mặt mèo.

“A!”. La Mông người này giác ngộ không đủ cao, không phải người kiên định theo chủ nghĩa vô thần, lần này thật sự là bị dọa đến, lập tức liền từ trên giường nhảy xuống dưới, tách tách tách đều mở hết tất cả đèn trong chuồng trâu lên.

“Ụm bò……”.

“Ụm bò……”.

"Ụm bò……". Đàn trâu cũng bị hành động đột ngột của La Mông dọa sợ.

La Mông lại nhìn đầu giường của mình, thế nhưng lại là con chồn xui xẻo kia, lúc này nó liền ngồi chồm hổm bên cạnh cái gối của anh, bên cạnh còn đặt một con chuột chết, con chồn này thế nhưng ngậm con chuột chết lên trên giường của anh!! Để gần sát cái gối như vậy!

"Ngao ô!". Con chồn này phát ra một tiếng kêu to thô dát, ngậm con chuột chết từ trên giường nhảy xuống, thả nó tại trước mặt La Mông, sau đó liền mắt long lanh nhìn chằm chằm La Mông.

Nếu con chồn này nghe hiểu được tiếng người, lúc này La Mông đã sớm chửi ầm lên, nhưng cố tình nó chính là nghe không hiểu, cùng thứ 4 chân có thể nói đạo lý gì chứ? La Mông đành phải chấp nhận số phận đút nó một ngụm linh tuyền, đuổi cổ nó đi.

Có thể bắt chuột cũng tốt, lương thực trên Ngưu Vương trang của anh mùi vị ngon, gần đây chuột trên núi bỗng chốc nhiều hơn, mấy ngày nay lại thu cây đậu, La Mông còn lo lắng đám cây đậu này bị chuột cắn nát, chồn này liền giúp anh bắt chuột.

Chuyện tốt a, cần phải cổ vũ, La Mông trấn an trái tim bé nhỏ kinh hồn chưa ổn định của chính mình, tắt đèn tiếp tục ngủ, nhưng mà chuyện vừa rồi thật sự là bị kinh sợ rất nhiều, mấy giờ tiếp theo anh liền như thế nào đều không ngủ được, ngày hôm sau tinh thần cũng không tốt lắm.

"Đang nói chuyện với con đó, cái thằng này, đang suy nghĩ gì vậy?". Trên bàn cơm, Lưu Xuân Lân vỗ vỗ cánh tay của La Mông, gọi La Mông một tiếng.

"Hôm qua ban đêm không ngủ ngon". La Mông áy náy cười cười.

"Cũng đúng thôi, ban ngày con lao động vất vả, buổi tối lại ngủ chuồng trâu, vậy sao có thể nghỉ ngơi tốt được chứ, nếu không để mẹ với cha con đi qua thay con 1 thời gian nhé?". Lưu Xuân Lan rốt cuộc vẫn là đau lòng con trai mình.

"Không sao, chờ qua tháng này, để chú La Toàn Quý lại đây thay phiên một tháng, đều bàn xong rồi".

Bên ông La cũng có việc, trong sân còn nuôi trâu mẹ chờ cho sữa, mỗi ngày buổi sáng Lưu Xuân Lan vừa thức dậy phải làm bánh mỳ, chạy tới chạy lui cũng là phiền toái, hơn nữa đến lúc đó con chồn kia nếu lại tới, lỡ đâu dọa 2 ông bà ra chuyện gì thì sao.

"Đúng rồi, hồi nãy mọi người nói gì vậy?". La Mông hỏi.

"Chị con nói sửa họ cho Mĩ Tuệ, Mĩ Linh, mẹ với cha con liền bàn bạc, để 2 chị em nó vào gia phả, liền ghi dưới tên của con, hỏi một chút 2 chị em con nghĩ như thế nào?". Lưu Xuân Lan liền nói ngọn nguồn rõ ràng.

La Mông nghe xong, liền nhìn nhìn La Hồng Phượng ngồi ở đối diện bàn ăn, La Hồng Phượng liền nói: "Việc này để La Mông quyết định đi, con không có ý kiến".

Việc này La Hồng Phượng thật đúng là không tốt tỏ thái độ, nếu cô phản đối, liền có vẻ so đo, không bỏ được 2 đứa con gái nhà mình, nếu cô đồng ý, lại gây nghi ngờ cô ham muốn tài sản của La Mông.

La Mông cũng đồng dạng không tốt tỏ thái độ, nếu anh phản đối, chỉ sợ cha mẹ mất hứng, đồng ý thì lại lo lắng trong lòng chị anh không thoải mái.

Cũng là bởi vì như vậy, việc này mới bị kéo dài tới bây giờ, bằng không trước đó lúc La Hồng Phượng ly hôn, 2 đứa bé gái này sớm nên sửa họ, cũng không có thể kéo dài tới bây giờ. Hiện tại là không thể lại kéo dài, lúc này đã là tháng 6 rồi, chờ tới tháng 7 tháng 8 nghỉ hè, trường học trấn trên liền bắt đầu đăng ký, bọn họ phải đưa Mĩ Tuệ đi qua đó học mẫu giáo 1 năm nữa.

La Mông nhìn thoáng qua Tiếu Thụ Lâm vô tri vô giác, người này xưa nay liền không nghe nhà bọn họ nói chuyện, lúc này vung đôi đũa đang ăn tới hăng say. Nhìn đến người này, trong lòng La Mông liền rất vui, sau này nếu trở thành người nhà, La Mông có thể để cậu ta chịu ủy khuất hay sao?

Cho dù không phải vì Tiếu Thụ Lâm, La Mông cũng không hy vọng ở giữa mình và La Hồng Phượng chôn tai hoạ ngầm, có con gái hay không La Mông cũng không coi trọng, làm cậu cũng rất tốt.

"Vẫn là viết dưới tên của chị con đi, viết dưới tên chị ấy cũng không sao, không cần viết dưới tên con". La Mông tỏ thái độ về việc này.

"Chị con không có tên trên gia phả". Ông La liền nói.

Ở chỗ bọn họ, con gái vốn không có tên trong gia phả, đợi tới tuổi lập gia đình, qua bên chồng liền ghi lên gia phả nhà chồng. Ngoại trừ là nhà ai không có con trai, để con gái bắt con rể, tới lúc đó con gái con rể liền đều ghi lên gia phả. Khi đó La Hồng Phượng là đi lấy chồng, cho nên trên gia phả của dòng họ La bọn họ không có tên cô.

"Vậy hôm nào con nói chuyện 1 chút với người trong họ, cũng ghi tên của chị con lên đó". La Mông và 1 ngụm cơm, nói.

"Việc này……". Lưu Xuân Lan có chút khó xử nhìn nhìn mấy người ngoài trên bàn cơm, lời này vốn là không thể nói trước mặt người khác, nhưng mà lúc này bà cũng không quản được nhiều như vậy, "Vậy sau này chị con còn gả được cho người khác hay không?".

Dù sao Lưu Xuân Lan là cảm thấy như vậy không ổn, mặc dù La Hông Phượng ly hôn, vậy cũng không đại biểu đời này cô phải 1 mình trải qua, sau này nếu có người thích hợp, vậy còn có thể tái hôn, nếu ghi lên trên gia phả, vậy sau này liền phải kén rể hay sao?

Kén rể là sự tình dễ làm như vậy hay sao? Con gái hơn 20 tuổi cũng khó mà tìm được, La Hồng Phượng còn nuôi 2 đứa con gái, muốn tìm 1 người thích hợp vốn liền khó rồi, huống chi là kén rể? Cứ như vậy, sau này đường đời con gái bà không phải càng khó khăn sao?

"Đừng lo lắng việc này, đầu năm nay rất nhiều con gái một lấy chồng theo chồng, trên gia phả liền đều để nhà người ta đoạn tuyệt hay sao? Khẳng định không thể làm như vậy, bên bọn họ hẳn là có phương pháp đối phó, người ta làm như thế nào thì chị con làm như thế ấy".

"Trên gia phả nên ghi liền ghi, sau này chị ấy lập gia đình liền lập gia đình, cùng lắm thì tới lúc đó liền gạch bỏ tên ở bên này, dù sao gia phả bên chúng ta, 5 năm 10 năm không phải phải một lần nữa ghi chép lại 1 lần hay sao, sửa đổi một chút cũng không phải không được".

Tuy rằng lời này của La Mông là nói với Lưu Xuân Lan, nhưng đồng dạng cũng là nói cho La Hồng Phượng nghe, dù sao chị ấy mới là đương sự. Lưu Xuân Lân và La Hồng Phượng nghe La Mông nói như vậy, cũng đều không ý kiến gì, chỉ có ông La không dấu vết thở dài, việc này ông nghĩ tới rồi, nhưng mà có dễ dàng như vậy hay sao?

Dòng họ La ở trấn Thủy Ngưu coi như là họ lớn, từ trước trong họ đã từng có mấy người tài giỏi, tuy rằng mấy năm nay không có gió to sóng lớn, nhưng mà vẫn có sóng ngầm.

Năm đó lúc La Mông đi thi đại học, trong họ bọn họ liền đưa 1 vạn đồng cho ông, nói là thanh thiếu niên trong họ có thể thi đậu trường trọng điểm không nhiều lắm, bảo con ông phải học hành thật tốt vào, tương lai cho dòng họ bọn họ nở mày nở mặt.

Khi đó một vạn đồng tiền chính là số tiền lớn, trong họ có thể xuất ra nhiều như vậy tiền, cũng không phải chuyện hết sức dễ dàng, có tiền này, ông La và Lưu Xuân Lan cũng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhà nông người ta, phải nuôi con trai học đại học cũng là không dễ dàng.

Bản thân La Mông biết mình chưa làm cho dòng họ La nở mày nở mặt, nhưng mà mất mặt khẳng định là rất nhiều, lúc trước sự kiện ầm ĩ tới mọi người đều biết, trong họ bọn họ khẳng định cũng là biết đến.

Hiện giờ lại muốn đi trong họ, tuy rằng ngoài miệng nói cứng như vậy, thật ra trong lòng vẫn là không chắc chắn lắm.

"Từ đường dòng họ của các người thật ra xây không tệ". Cùng tại trên bàn cơm Bặc Nhất Quái liền nói.

"Tiên sinh nhìn qua rồi à?". La Mông nhất thời lại có tinh thần?

"Xem qua, còn trò chuyện cùng mấy ông già đó". Bặc Nhất Quái lải nhải, La Mông liền biết lão thần côn này tám phần là lừa dối mọi người tới choáng váng luôn.

"Nếu không tiên sinh đi 1 chuyến cùng cháu được không?". Trợ lực tốt như vậy, nào có đạo lý không dùng.

"Được". Lúc này Bặc Nhất Quái lại rất sảng khoái.

Có Bặc Nhất Quái ra tay, chuyến đi này hiển hiên là thuận lợi không ít, tuy rằng mấy ông già trong họ vẫn là chưa cho La Mông sắc mặt tốt đẹp gì, nhưng mà chuyện cho La Hồng Phượng vào gia phả, liền coi như thành công 8,9 phần rồi.

Nói xong chính sự, Bặc Nhất Quái này lại tán gẫu cùng mấy ông già này, đơn giản chính là một ít chuyện để ý vận mệnh, mấy ông già này đều rất để bụng với việc này, nhưng mà bình thường cơ hội tiếp xúc cũng không nhiều, hơn nữa trấn Thủy Ngưu này của bọn họ, không có mấy cao nhân, cho nên liền càng tin phục đối với Bặc Nhất Quái.

Bặc Nhất Quái nói 1 chú mệnh số này, bên này tăng, bên kia giảm, đều phải chú ý cân bằng âm dương a, ai cũng trốn không được, nếu ai muốn mệnh lý chính mình mọi thứ đều tốt, đó là không có khả năng.

Liền mượn thằng nhóc La Mông này mà nói, đậu trường trọng điểm, có được Ngưu Vương, đó là mệnh số gì a? Ngàn dặm mới tìm được một! Nhưng cậu ta có thể mọi việc như ý hay sao? Không có chuyện tốt như vậy. Được cái này mất cái kia, cuộc đời này cậu ta không có người nói dõi tông đường.

"Hay!". Đi khỏi từ đường họ La, La Mông liền giơ ngón tay cái với Bặc Nhất Quái.

"Thằng nhóc cậu định cám ơn tôi như thế nào?". Bặc Nhất Quái này cũng là 1 người tinh quái, mấy ngày này ông ta lủi đông lủi tây, chút chuyện của trấn Thủy Ngưu đều bị ông ta thăm dò rõ như trong lòng bàn tay, trong đó tự nhiên cũng bao gồm chuyện của La Mông, thời gian này ông ta thấy chàng trai La Mông này coi như không tồi, liền quyết định giúp cậu ta lần này.

"Tiên sinh ngài là cao nhân, ngài hẳn là cũng chướng mắt tiền tài tục vật kia nha". Tiền tài tục vật kia, gần đây La Mông đúng lúc cũng thật sự thiếu.

"Hắc, mật hoa cẩu kỷ nhà cậu không tệ, tôi ông già này còn có mấy người bạn thân hợp ý……". Bặc Nhất Quái cũng không khách sáo, trực tiếp liền mở miệng đòi thứ này thứ kia.

"Được ạ, chỉ là hiện tại mật ong không nhiều lắm, 1 cân 2 cân tặng đi cũng không hay, ngài chờ một chút, để cháu tồn trữ trước một hai tháng đã, tới lúc đó bớt lại 1 chút của bên Cực Vị Lâu". La Mông cũng là rất sảng khoái đáp ứng, có buổi nói chuyện hôm nay của Bặc Nhất Quái, sau này anh có thể ít bị ném gạch đá nha, mấy cân mật ong đáng gì chứ.

Hơn 10 cân mật ong, nếu đổi thành tiền mặt, cũng chính là 10 vạn đồng, Bặc Nhất Quẻ này ở bên ngoài lăn lộn có tiếng có miếng, ông ta cũng là không để vào mắt số lượng này, mật hoa cẩu kỷ của nhà La Mông, quý liền quý ở chỗ hiếm có, đầu năm nay, mật ngon hiếm có, hơn nữa La Mông lại cùng hàng cho Cực Vị Lâu, hiện tại ai còn muốn mua, vậy càng khó.

Nói về trước đó Trương mập của Đồng thành liền cắn răng mua 3 chai mật hoa cẩu kỷ về, mới đầu còn thịt đau, thường xuyên lầm bầm cùng vợ gã ta, có phải hai người bọn họ nóng đầu liền bị kẻ ác làm thịt hay không. (bị chém 1 mớ tiền ấy mừ)

Mẹ ông ta 1 thời gian đúng là quả thật là ăn mật hoa cẩu kỷ, nhưng bà ấy cũng chích thuốc uống thuốc, như thế nào liền không thấy được thứ này có hiệu quả trị bệnh chứ?

Cho tới thời gian trước, 1 ông lão hàng xóm trong tiểu khu bọn họ tới nhà bọn họ ngồi chơi 1 lát, ông lão hàng xóm này là 1 cán bộ kỳ cựu về hưu rồi, lúc này tuy rằng đã lui về rồi, nhưng mà vẫn còn mặt mũi nha, ông ta tới nhà của bọn họ, vợ chồng Trương mập dĩ nhiên là đem đồ ngon nhất ra chiêu đãi, trong đó còn có mật hoa cẩu kỷ của nhà La Mông.

Ông lão kia vừa uống nước mật ong này, mày liền nhăn lại, trong lòng Trương mập lộp bộp một chút, còn cho là có vấn đề gì.

"Mật ong nhà anh chị……". Ông lão hàng xóm kia có chút đăm chiêu nói.

"Sao ạ?'. Trương mập cũng muốn biết mật ong nhà bọn họ rốt cuộc ngon hay là không ngon, dù sao uống là uống rất ngon, thứ này rốt cuộc tốt hay không tốt thì ông ta cũng không rõ, ông lão trước mặt này hơn nửa đời làm cán bộ, đồ tốt gì ông lão này không nếm qua chứ, miệng cũng là thật sự kén.

“Sao cùng mật ong tôi uống ở Cực Vị Lâu cùng 1 vị nhỉ?”. Lão hàng xóm kia liền nói.

“Cực Vị Lâu, không thể nào?”. Trương mập và vợ ông ta đều là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tuy rằng bình thường không tính là tiết kiệm lắm, nhưng mà cũng không xa xỉ lắm, Cực Vị Lâu ka chính là chỗ đốt tiền a, ông cũng chỉ là lúc mời khách tới đó mấy lần, bình thường chính mình là tuyệt đối không nỡ đi.

“Sao không thể chứ? Nói cho anh biết, đầu lưỡi này của tôi nếm thử đều chuẩn hơn so với kia phòng thí nghiệm xét nghiệm ra, tôi nói cùng 1 vị, thì phải là cùng 1 vị”. Lão hàng xóm kia vô cùng chắc chắc nói.

Trương mập và vợ ông ta mắt trừng mắt, liền biết trong lòng đối phương lúc này suy nghĩ cái gì, hai vợ chồng đều là một cái phản ứng: má ơi, gặp may rồi!

“Mau nói cho tôi biết, mật ong này mua ở đâu?”. Hàng xóm của Trương mập liền hỏi.

Trương mập bị ông lão kia vừa hỏi như vậy, liền nghĩ tới dặn dò hồi trước của Cung Bạch Kì, Cung Bạch Kì còn cố ý gọi điện thoại lại cho ông, nói chỗ mua mật hoa cẩu kỷ này, không thể nói cho người khác biết.

Trương mập lúc ấy còn thấy khó hiểu, người khác đều là moi hết tâm tư muốn tuyên truyền, sao chổ bọn họ còn không cho nói vậy? Lúc này nghe lão hàng xóm của ông vừa nói, ông liền hiểu được, nếu mỗi người đều tới trấn Thủy Ngưu mua mật ong, vậy Cực Vị Lâu còn làm mua bán gì nữa?

“Việc này người ta không cho nói”. Trương mập có chút khó xử từ chối.

“Anh liền nói cho 1 mình tôi, tôi cũng không nói cho người khác a”. Lão hàng xóm kia như thế nào có thể dễ dàng liền buông tha.

“Nói cho bác cũng vô dụng, lúc ấy cháu cũng nhờ người giới thiệu mới mua được 1 ít này, bây giờ nếu như Cực Vị Lâu đang bán, vậy còn có thể tới lượt chúng ta sao?”. Nếu ông để lộ nguồn cung cấp mật hoa cẩu kỷ này ra ngoài, vậy Cực Vị Lâu có thể để yên cho ông sao? Mã Từ Quân kia cũng không phải là kẻ tốt lành gì.

“Cũng phải”. Lão hàng xóm kia cũng hiểu được, tuy rằng trong lòng còn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhưng mà cũng liền không lại dây dưa nhiều.

Rất nhanh, tin tức nhà Trương mập có 3 cái chai cùng loại mật hoa cẩu kỷ của Cực Vị Lâu liền lan truyền, mấy ngày thời gian, trong tiểu khu này trồng danh hoa, nuôi danh cẩu, sưu tập tem, nuôi chim, nổi bật lập tức đều bị ông ta đoạt hết.

Vợ chồng Trương mập cũng là vừa vui vừa khổ, ở tại trong tiểu khu này của bọn họ đều là chính là nhân vật có máu mặt của Đồng thành, không giàu cũng sang, có thể nhận được ưu ái của bọn họ tuyệt đối là chuyện tốt. Khổ liền khổ, gần đây người tới nhà bọn họ uống ké nước mật ong cũng là một ly tiếp 1 ly a, uống tới trong lòng vợ chồng Trương mập chảy máu.

Đợi tới lúc bọn họ hỏi thăm rõ ràng giá nước mật ong của Cực Vị Lâu, hai vợ chồng liền giấu mấy chai mật đó thật kỹ, không phải vạn bất đắc dĩ (ko còn cách nào khác), tuyệt đối không lấy ra để người khác thấy.

Hơn nữa bên La Mông, giải quyết tốt chuyện gia phả, tâm tình La Mông cũng là rất thư sướng, hôm nay buổi tối sớm liền nằm trên giường đi ngủ, một đêm không ngủ đủ, đêm nay nhất định phải ngủ bù.

Kết quả ngủ thẳng nửa đêm, La Mông lại tỉnh, nhìn bên cạnh cái gối một cái, lại là 1 khuôn mặt mèo, tuy rằng biết tên này là ai, La Mông vẫn là nhịn không được dựng thẳng tóc gáy.

“Không cần nổi điên cùng súc vật, đút nó nước suối đi, đút xong rồi nhanh chóng đuổi nó đi”. La Mông tự nói với chính mình như vậy, sau đó giơ tay liền đút một ngụm nước linh tuyền cho con chồn này.

“Ngao ô……”. Con chồn uống nước linh tuyền, thế nhưng còn không chịu đi.

“Mày muốn cái gì?”. La Mông lập tức từ trên giường ngồi dậy, có thể nhịn được thì phải nhịn, con chồn xui xẻo này lại muốn anh làm gì đây?

“Ngao ô!”. Trả lời La Mông vẫn là một tiếng kêu to thô dát như vậy.

“Đại gia mày!”. La Mông nổi giận đùng đùng xuống giường bật đèn lên, kết quả đèn điện vừa mở lên, vừa nhìn đầu giường của mình, La Mông lại hoảng sợ.

"Ngao ô……". Con chồn lại kêu 1 tiếng đối La Mông, con chồn này còn cùng ngày hôm qua giống nhau, ngồi chồm hổm bên cạnh cái gối của La Mông, bên cạnh còn có mấy con chuột chết, lúc này không phải một con, mà là ba con, ba con chuột xám chết liền nằm thù lù như vậy ở bên cạnh cái gối của La Mông.

La Mông xách cái ghế ngồi xuống trong chuồng trâu, như vậy không được nha, con chồn này cả ngày để chuột trên giường của mình, bây giờ cho nó nước linh tuyền, lần tới nó liền tiếp tục để ở chỗ đó, vậy anh còn có thể ngủ được hay không đây?

"Ngao ô……". Con chồn bên cạnh lại thúc giục, hôm nay nó bắt 3 con chuột, La Mông mới đút nó uống một ngụm nước linh tuyền, mua bán này bất công nha.

"!". La Mông ngồi ở trên ghế, cơn buồn ngủ liền kéo tới, thiếu chút nữa té xuống khỏi cái ghế. Về phần biện pháp, anh chưa nghĩ ra, phải trao đổi như thế nào cùng chồn, vấn đề này khó giải quyết.

"Chúng ta thương lượng được không?". Sau này đừng tha chuột chết để trên giường của tao". La Mông không biết làm sao nhìn con chồn và mấy con chuột chết kia.

"Ngao ô!". La Mông nghe ra được, con chồn này là mất kiên nhẫn rồi, hối thúc anh nhanh chóng đút nó nước linh tuyền.

"Bỏ đi, ăn xong rồi nhanh chóng đi đi". La Mông mệt nhọc, giường gần ngay trước mắt, lại bị chồn và con mồi của nó chiếm đoạt, anh muốn đi ngủ, vì thế anh lại thỏa hiệp, lại đút con chồn này 2 ngụm nước linh tuyền.

Hoàng đại tiên rốt cục đạt được mong muốn, cảm thấy mỹ mãn ngậm cái đuôi của 3 con chuột kia, kéo chúng nó liền ra khỏi chuồng trâu

47. Chương 47: Một Xâu Mộc Nhĩ Xám...

Khoảng cách La Mông mở topic tuyển người đảo mắt đã vượt qua thời gian ba ngày, trên Ngưu Vương trang lại như cũ không có nghênh đón một cái lao động cường tráng nào, đây là có chuyện gì? Vì thế La Mông đành phải lại nhín thời gian lên mạng đi xem tột cùng là tại sao.

Vừa mở diễn đàn này ra, La Mông nhìn đến bài post của chính mình bị đẩy lên đầu, bên trên còn đốt 1 ngọn lửa đỏ rực, đỏ như vậy, thế nhưng không ai tới? Mở bài post ra, La Mông coi 1 chút xem những người này đều nói cái gì.

"Người này chắc sẽ không là [đùa người khác] chứ?".

"Trêu đùa chúng ta sao?".

"Lại nói, tòa nhà phục cổ này thật không sai, còn có cửa sổ trời* nữa, mở cửa ra có thể nhìn đến chim chóc".

"Uhm, con chim này bộ dạng không tồi".

"Đây là chim gì vậy?".

"Chim sẻ sao?

"Bạn đừng SB (= ngớ ngẩn), chim sẻ mà dáng vẻ như vậy à?".

"Mấy người người thành phố thật không có kiến thức mà, ngay cả chim khách cũng chưa gặp qua".

"À, thì ra là chim khách nha, tôi nói con chim này sao lại nhìn quen mắt như vậy chứ, trong quốc hoạ không hiếm thấy chúng nó lên sân khấu nha".

"Nói coi, tuyển người này là thật sao?".

"Kêu gọi lâu chủ! Cầu chân tướng!". (lâu chủ = chủ topic)

“Kêu gọi lâu chủ! Cầu số điện thoại!”.

“Kêu gọi lâu chủ! Cầu bàn tiền lương!”.

“Kêu gọi lâu chủ!……..”.

“Kêu gọi lâu chủ!”.

“……..”

Chỗ này tỉnh lược rất nhiều trang.

“……..”

“Kêu gọi lâu chủ!”.

“Ruộng nhà anh ta còn trồng dưa hấu! Các bạn nhìn thấy không? Các bạn nói coi bây giờ đã có dưa hấu ăn chưa?

“Lão tử cũng muốn đến ở nông thôn đi ăn dưa hấu! Thiên nhiên trong lành! Tôi chịu đủ bột ngọt rồi nha!”.

“Ai, đầu năm nay, dưa hấu ngon đều bị phá hỏng tới không còn nguyên vị rồi”.

“Mấy vị lâu trên (=chỉ bài post bên trên) đều hết hy vọng đi, nhìn dưa hấu trong ruộng nhà anh ta kìa, chín còn phải đợi một hai tháng nữa, sớm bỏ cuộc đi”.

“Dưa hấu đúng là không có, dưa leo cà chua 1 đống, thiên nhiên trong lành không bón phân hóa học thuốc trừ sâu”. La Mông xem xong bình luận của những người này, bình luận lại 1 một câu, sau đó thuận tay lại up 2 tấm hình chụp 2 hôm nay lên, một ít dưa leo vô cùng xanh mượt và cà chua đỏ rực, tươi ngon mọng nước.

“A! Lâu chủ tới rồi!”. Lâu dưới (bài post bên dưới) lập tức liền có người hô lên.

“Người này lại tới dụ dỗ chúng ta nè!”.

“Liền dùng mấy trái dưa leo? Làm như ai chưa từng ăn dưa leo í!”.

“Lại nói, hôm kia tôi chợ mua 2 trái dưa leo, tới bây giờ còn rất tươi nè, cái này bình thường hay sao?”.

“Dưa leo nhà bạn bằng nhựa hả?”.

“Dưa leo nhà bạn không phải dùng để ăn, chuyên môn để nghệ thuật gia người ta làm người mẫu, để mấy tháng, tươi như cũ”.

“Lâu chủ? Tuyển người này là thật hả?”.

“Không lừa trẻ em người già!”. La Mông trả lời.

“Lâu chủ! Dưa leo nhà anh ăn ngon không?”.

“Vừa non lại giòn, cắn một ngụm, đều là mùi dưa leo”. La Mông lại trả lời.

“Lâu chủ? Tuyển người này thật là sự thật sao?”.

“Bạn chắc là bị lừa nhiều rồi phải không?”. La Mông hỏi lại người đó.

“Đúng vậy”. Người nọ gởi cái icon, mạnh mẽ gật đầu.

“Thành phố rất đáng sợ, tới ở nông thôn đi, chàng trai”. Ai, người thành phố cảnh giác rất cao, đầu năm nay người không có việc gì lên mạng loạn đùa giỡn cũng nhiều, khiến cho hiện tại La Mông lên mạng tuyển người, thế nhưng không ai tin.

Ngày hôm sau, La Mông thấy vẫn là không ai tới, anh liền lại lên mạng, đăng hình ảnh lao động vắt sữa trâu lên, người làm thuê của nhà anh cũng đều chụp, có La Toàn Quý, có La Tiến Hỉ, La Chí Phương, Liễu Như Hoa, La Mông còn chụp 1 tấm đặc tả cô ta, lực hấp dẫn của gái đẹp phát huy đến mức tận cùng. Về phần Tiểu Thụ Lâm, liền không có, người trong lòng có thể đăng hình lên mạng để mọi người coi sao?

“Ngửi được mùi sữa hay không?”. La Mông hỏi.

“Cái này là sữa trâu?”

“Lâu chủ hào phóng ghê nha! Thế nhưng toàn bộ nuôi trâu bản địa!”.

“Nuôi trâu bản địa vắt sữa, vậy phải bán bao nhiêu tiền 1 chai?”.

“Tính như thế nào cũng không có lời nha”.

“10 đồng, 20 đồng, lão tử đều chấp nhận, ngày mai liền mang Nha Nha nhà tôi tới nhà anh uống sữa”.

“Nha Nha nhà anh mấy tuổi? Con gái của tôi năm nay đều 9 tuổi rồi, còn chưa có thấy qua trâu thật nữa, đang do dự có nên đưa nó đi Ngưu Vương trang này hay không?”.

“Nha Nha nhà tôi 4 tuổi rưỡi, đứng thẳng dậy đều 1 mét bảy”.

“Giống gì?”.

“Husky”.

“Cái hả”.

“Đực nha”.

“Hố cha rồi!

Lại đợi một ngày, như cũ không ai tới, La Mông bất đắc dĩ đành phải lại lên mạng, lần này anh đăng cảnh tượng mấy người Lưu Xuân Lan làm bánh mỳ, dùng máy quay phim quay 1 đoạn video. Sau đó lại ngay lúc đó chụp 2 tấm hình bánh mỳ bánh bao hấp chín rồi, toàn bộ đều chụp, chụp mấy tấm liền.

“Bữa sáng này liền ăn cái này là đủ”. La Mông nói.

“Bánh bao này vừa nhìn liền muốn ăn rồi”. Có người lập tức bình luận.

“Ăn càng ngon”.

“Lâu chủ, bánh mỳ này nhỏ như vậy, tôi 1 phát liền ăn hết 5 cái luôn”.

“Tôi có thể ăn 10 cái”.

“Nha Nha nhà tôi đại khái cũng có thể ăn 10 cái”.

“Nha Nha nhà anh không lao động được, không bao ăn ở”. La Mông bình luận lại.

“Nếu như tôi đi tới đó, Nha Nha nhà tôi ăn gì?”.

“Tốt nhất đừng mang thú cưng”. La Mông trả lời.

“Không được nha, lão tử là 1 người độc thân, vẫn không thể bỏ Nha Nha 1 mình ở lại trong nhà”.

“Vậy mang tới đây đi, cùng đãi ngộ thức ăn như Đông, Tây, Nam, Bắc nhà tôi, một ngày 50”. Tới lúc đó lại để chúng nó luyện tập 1 chút, 4 anh em Đông, Tây, Nam, Bắc chỉ đánh nhau cùng chỗn, còn chưa đánh nhau với chó đâu.

“Đôn, Tây, Nam, Bắc?”.

“Đây là 1 con hay là 2 con, hay là 4 con?”.

“4 con”.

“Lâu chủ! 50 rất mắc nha!”.

“Mỗi ngày có sữa trâu, mỗi bữa có thịt xương”. La Mông trả lời.

“Rất xa xỉ! Lão tử ăn còn chưa ngon bằng bọn nó!”.

“50 thật tình rất thực dụng”.

“Nghiệp chướng nha, thứ tốt đều cho chó ăn sạch”.

“Lâu chủ! Cầu đãi ngộ thức ăn giống như bọn nó!”.

“Có thể bắt chồn không?”. La Mông hỏi người này.

“Không thể”.

“Có thể túc trực 24 giờ hay không?”. La Mông lại hỏi người nọ.

“Không thể”.

“Có thể không đòi tiền công hay không?”. La Mông lại hỏi người nọ.

“…… Không thể”.

“Vậy bạn vẫn là gặm bánh mỳ đi”.

Bài post này đăng mấy ngày rồi, người vô góp vui không ít, tới đăng ký là không có lấy 1 người nào, không phải nói hoài nghi thật giả thì liền là nói đang đi làm, xin nghỉ rất khó, nếu là có ngày nghỉ liền tới đây xem 1 chút.

La Mông đợi mấy ngày, rốt cục cũng nản lòng một ít, nếu không sao lại nói tuyển người rất khó chứ, lúc này anh cuối cùng là kiến thức tới rồi.

Về phần con chồn hố cha kia! Vì ước muốn sinh hoạt hạnh phúc sau này, La Mông quyết định nhín thời gian dạy dỗ nó 1 phen thật tốt.

Đầu tiên, thời gian giao dịch phải sửa, không thể cứ nửa đêm như vậy tìm đến anh nha, hiện tại may mà anh vẫn độc thân, sau này nếu có bạn đời thì sao?

La Mông quyết định định thời gian giao dịch tại rạng sáng 3 giờ, bọn họ gần đây đều là hơn 3 giờ 10 chia nhau vắt sữa, lựa chọn giao dịch lúc này, đầu tiên có thể cam đoan La Mông có thể có thời gian ngủ khá đầy đủ.

Sau đó, địa điểm giao dịch cũng phải sửa lại, không thể cứ ở đầu giường anh nha, chuột chết và vân vân, cả ngày để ở trên giường anh, thật dọa người a.

La Mông từ trong nhà cầm 1 cái giỏ trúc cũ nát sang đây, lại đặt ở chỗ cách đầu giường không xa, lại cầm cái đồng hồ báo thức, định thời gian đổ chuông ở 3 giờ.

Buổi tối hôm nay con chồn này lại đây tìm anh, nhảy lên nhảy xuống liền tha chuột chết lên giường anh, nó tha đi lên một con, La Mông liền ném vào cái giỏ trúc một con, con chồn kia nhìn nhìn, lại tha con chuột trong giỏ trúc ra, một lần nữa tha tới trên giường.

“Ngao ô……”. Sau khi đi đi về về mấy lần, con chồn nóng nảy, không cho linh tuyền, còn ném con chuột của nó làm gì a?

“Đều thả vào trong giỏ trúc cho tao”. La Mông chỉ chỉ cái giỏ trúc kia.

“!”. Con chồn kia nhìn nhìn La Mông, lại nhìn nhìn cái giỏ trúc kia, ngồi chồm hổm tại chỗ không nhúc nhích, La Mông thấy nó rốt cục không dày vò nữa, đắp mền trùm đầu liền ngủ, có thể ngủ một lát liền ngủ 1 lát đi.

“Ngao ô!”. Quả nhiên, con chồn này đợi chờ, không đợi đến nước linh tuyền, vừa gấp, hì hục lại tha chuột chết lên giường.

“Còn chưa tới thời gian đâu, gấp cái gì?”. La Mông xách mấy con chuột kia, từng con từng con lại ném trở lại trong cái giỏ trúc, trùm đầu tiếp tục ngủ.

“Ngao ô! Ngao ô! Ngao ô……”. Con chồn kia sốt ruột thượng hoả nha, ở bên cạnh cái gối của La Mông kêu to liên tục, thanh âm vừa thô dát vừa nôn nóng, nếu nó có thể nói chuyện, lúc này đoán chừng sớm mắng chửi rồi.

“Cút! Đừng ồn lão tử ngủ!”. La Mông xốc mền lên rống 1 tiếng.

“Ô……”. Con chồn rụt cổ lại, không hé môi, nó lại vây quanh La Mông đi qua đi lại mấy vòng, thấy La Mông như thế nào cũng không phản ứng chính mình, lại nhìn nhìn con chuột trong cái giỏ trúc, rốt cục vẫn là không nhúc nhích, ở bên cạnh cái gối tìm chỗ nằm xuống.

"Tích tích tích tích tích tích……". Ngay tại lúc hoàng đại tiên buồn ngủ, đồng hồ báo thức ở đầu giường của La Mông đột nhiên vang lên.

"!". Con chồn này lập tưc tỉnh táo, im hơi lặng tiếng nhảy xuống giường, liền lẻn đến trên thanh ngang của chuồng trâu.

"Tới giờ rồi". La Mông mắt buồn ngủ mông lung từ trên giường đi xuống, mở đèn lên liền thấy ở đầu giường lại là 1 con chuột chết, cảm giác con chồn này ngủ 1 chút rồi, cảm thấy mấy con chuột này cách mình quá xa, không quá yên tâm, lại đi xuống xách cái giỏ lại gần.

La Mông cũng so đo cùng nó, xách cái đuôi con chuột, từng con từng con lại ném vào trong giỏ trúc, sau đó vẫy vẫy tay với con chồn đang cảnh giác toàn thân kia.

Lại nói, kể từ sau khi có được cái linh tuyền này, bây giờ cảm quan của La Mông linh mẫn rất nhiều so với trước kia, liền ví dụ như hiện tại, anh vừa liếc mắt một cái có thể phát hiện con chồn kia trốn chỗ nào rồi.

"Ngao ngao ngao ngao……". Chồn kia từ trong yết hầu phát ra một chuỗi thanh âm giống như thị uy, cũng không nhảy xuống dưới đất.

"Xuống dưới đi, không sao". La Mông vẫy chút linh tuyền ra rửa sạch tay.

"Ngao ô!". Con chồn lại kêu 1 tiếng, thấy quả thật không sao, lúc này mới từ xà ngang nhảy xuống dưới.

Mấy buổi tối tiếp theo, La Mông theo thường lệ vẫn là cùng đêm thứ nhất giống nhau, chưa tới thời gian không cho nước linh tuyền, con chuột chết đều để trong cái giỏ trúc. Con chồn này sau khi trải qua chờ đợi đêm đầu tiên, đêm thứ 2 liền có vẻ không gấp gáp như vậy, biết La Mông không phải không cho nó uống nước linh tuyền, chỉ là cho muộn 1 chút.

Đêm thứ 3, nó liền tới trễ hơn 1 chút so với thường ngày, đây là dấu hiệu tốt nha, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, chờ lại qua 1 thời gian nữa, nói không chừng nó liền sẽ đợi tới 3 giờ lúc chuông báo vang lên lại tới.

Bên này kế hoạch thuần phục chồn tiến triển không tồi, bên kia La Mông lại phát hiện một vấn đề, có lẽ là chuột trên Ngưu Vương của anh thật sự rất nhiều rất dễ bắt, thu hoạch mỗi buổi tối của con chồn này càng ngày càng nhiều.

Hôm nay La Mông tâm huyết dâng trào, liền đem mấy con chuột chết ra nhìn 1 chút, vừa nhìn, liền nhìn ra vấn đề, trong đó có mấy con, anh nhìn thấy rất quen mắt, ngày hôm qua giống như cũng gặp qua, lại xem xét tỉ mỉ, nó đã chết 1 thơi gian rồi……

"Mày con chồn không phúc hậu này". La Mông chỉ trích con chồn kia.

"Ngao ô!". Chồn kia cũng không yếu thế, há mồm liền rống lại.

"Mày không thành thực nha". Quả nhiên, chồn chính là động vật gian trá giảo hoạt.

"Ngao ô!". Chồn kia lại rống lên 1 tiếng.

"Nếu mày không tự giác, vậy tao đành phải áp dụng một ít thủ đoạn cần thiết giữ gìn giao dịch công bằng giữa 2 ta". La Mông nhếch miệng cười cười, từ trong thùng dụng cụ lấy ra 1 cái kéo, đều cắt tai trái hết của mấy con chuột trong giỏ trúc kia, dùng dây thép mỏng xâu thành 1 xâu, liền treo tại trong góc chuồng trâu.

Buổi tối ngày hôm sau, con chồn này quả nhiên lại tha mấy con chuột không có lỗ tai trái vào trong cái giỏ trúc. Sau khi La Mông thức dậy, xách cái đuôi con chuột lên đều xem xét từng con một, nhìn đến hai cái lổ tai đầy đủ hết, liền chỉnh tề đặt ở bên cạnh cái giỏ trúc, nhìn đến thiếu lỗ tai trái, liền qua loa ném tới 1 bên.

"Ngao ô!". Chồn kia nóng nảy, tha con chuột La Mông ném ra thả trở về.

"Thiếu này, không được". La Mông chỉ chỉ vị trí chỗ trống của lỗ tai trái con chuột, lại quẳng nó ra ngoài.

"Ngao ô!". Con chồn lại lủi qua hướng con chuột bay qua, lại tha trở về.

“Nói không được chính là không được”. La Mông không thỏa hiệp chút nào, lại một lần nữa ném con chuột kia ra ngoài.

Cắt tai trái cho mấy con chuột còn lại, theo thường lệ vẫn là xâu tại dây thép kia, lại đút con chồn uống mấy ngụm nước linh tuyền, liền đuổi nó đi, không đi cũng không được, dù sao lúc này mặc kệ nó lại làm ầm ĩ như thế nào, La Mông cũng không lại sẽ thỏa hiệp.

Bên này La Mông đấu trí so dũng khí cùng chồn, bên kia Đồng thành, cũng có mấy người trẻ tuổi thường xuyên vào diễn dàn, tập kết một cái tiểu đội, định tới Ngưu Vương trang tìm hiểu ngọn nguồn. Mấy năm nay trong đám người trẻ tuổi có ít người làm nghề tự do, phần lớn vẫn là đi làm văn phòng, xin nghỉ không dễ, cho nên lúc này liền kéo dài.

Lúc bọn họ tới, La Mông đúng lúc về nhà ăn cơm trưa, trên Ngưu Vương trang cũng chỉ có 2 cha con La Toàn Quý và La Tiến Hỉ, và La Chí Phương không thích nói chuyện. La Toàn Quý gọi điện thoại cho La Mông, La Mông liền chạy lên Ngưu Vương trang.

Những người này ở trên Ngưu Vương trang nơi nơi xem thứ mới mẻ, một hồi xem trâu, 1 hồi xem hoa màu trong ruộng, còn có mấy người liền đi thăm chuồng trâu và tứ hợp viện.

Lúc La Mông tới, còn có người hỏi anh, “Chỗ cậu còn mọc mộc nhĩ nữa hả?”.

“Mộc nhĩ gì?”. La Mông cũng là Trượng Nhị hòa thượng sờ không được ý nghĩ*, còn có thứ mọc nhĩ này hả?

“Chính là cái này”. Nói xong, một người phụ nữ đeo kiếng hơn 30 tuổi ăn mặc rất trang nhã liền lấy thứ đó ra từ trong chuồng trâu.

“……”. La Mông vừa nhìn, nói thật, thật đúng là rất giống 1 xâu mộc nhĩ xám.

*Trượng Nhị Hòa thượng sờ không được ý nghĩ (nguyên văn: | Trượng Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não)

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Chạm không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

48. Chương 48: Chó Bự Biệt Nữu

Biệt nữu: tính cách mất tự nhiên, kỳ quặc, khó tính…..

“Cái này nhìn không giống mộc nhĩ nha, bề ngoài mộc nhĩ bóng loáng hơn so với cái này”. Người đàn ông kia nói.

“Vậy là cái gì?”. Người phụ nữ kia liền hỏi.

“À, đây là nấm cháu gái tôi hái ở ven đường, cũng không biết là loại gì, không thể ăn”. La Mông có thể nói cho bọn họ đây là cái lổ tai con chuột hay sao? Tới lúc đó người ta muốn hỏi anh tại sao lại cắt lỗ tai con chuột xâu thành 1 xâu, anh nên nói như thế nào, sở thích à? Dù sao chồn là khẳng định không thể khai ra rồi.

Những người này vừa nghe là hái ven đường, cũng không phải thứ hiếm lạ gì, tự nhiên cũng liền không để ý nhiều nữa, nhưng mà người phụ nữ và người đàn ông kia còn rất tò mò, lăn qua lộn lại nhìn một hồi lâu mới để La Mông treo lại chỗ cũ.

"Trước sắp xếp chỗ cho mấy người nghỉ lại". La Mông nói xong liền dẫn mấy người này đi tứ hợp viện.

Lúc này tới đây tổng cộng có 9 người 1 chó, con chó kia đại khái chính là Nha Nha, 1 con Husky vô cùng uy phong xinh đẹp, một thân lông rậm đen trắng xen kẽ, chất lông xoã tung mềm mại, vừa nhìn chính là được chăm sóc rất tốt. Chủ của con chó này đại khái là sợ nó gây họa, gắt gao lôi kéo xích chó không cho nó đi xa.

Trong mấy người đó, có 2 người phụ nữ, 1 bé gái tầm tám chín tuổi, 1 bé trai tầm sáu bảy tuổi, còn lại 5 người đàn ông nhìn qua đều cũng không tệ lắm, ngoại trừ trong đó có 1 người hơi mập, 4 người khác nhìn qua đều như là loại hình thích vận động.

"9 người mấy người ở 3 phòng, 3 nữ ở 1 phòng, 6 nam khác tự mấy người chia". La Mông nói xong liền dẫn bọn họ đi chỗ mấy căn phòng nhỏ trang hoàng tốt còn chưa phân phối.

"Không thể để người một nhà bọn tôi ở cùng 1 phòng sao? Cũng là 3 người". Một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi trong đó liền nói.

"Không thể". La Mông cười lắc đầu. "Nếu để người nhà các người ở cùng 1 phòng, sau này sẽ khó sắp xếp tốt công việc". Tới lúc đó thừa nam nam nữ nữ, sắp xếp lên liền phiền phức, chỗ này của anh là làm ký túc xá, cũng không phải là khách sạn gia đình.

"Ha ha, người một nhà mấy người cũng thật biết nghĩ nha, chúng ta đây chính là tới làm việc, còn coi là nghỉ phép sao?". Một người đàn ông bên cạnh liền tùy tùy tiện tiện nói đùa.

"Chỉ là hỏi một chút". Chồng của người phụ nữ trung niên, cũng chính là người đàn ông mập mạp, cười cười, tốt tính nói.

Khi nói chuyện liền tới vị trí mấy căn phòng kia, những người này đi vào vừa nhìn, cũng rất là hài lòng, nhà lầu giả cổ sạch sẽ thoáng mát, trên sàn đều lót gỗ, trên ban công cũng lót gỗ, còn đóng lan can gỗ rắn chắc.

Trên lầu còn có một cái cầu thang nhỏ đi thông vị trí gác mái, mở ra cửa sổ, thoáng cái liền có thể làm mấy con chim hoảng sợ bay mất, thanh âm chim nhỏ đạp cánh còn chưa tan, cảnh đẹp cũng đã ánh vào mi mắt, theo vị trí này nhìn xuống phía dưới, lướt qua mái ngói phong cách cổ xưa ngăm đen, cả Ngưu Vương trang thu hết vào đáy mắt.

Bên ngoài cửa trời còn có một cái sân thượng, nếu có thời gian rãnh rỗi, còn có thể trồng mấy chậu hoa ở đó, hoặc là nuôi 1 lồng bồ câu.

"Thế nào? Có hài lòng với điều kiện nghỉ lại không?". La Mông hỏi bọn họ.

"Khách sạn cấp mấy sao cũng không tuyệt bằng nơi này!". Mập mạp kia nói xong liền giơ ngón tay cái lên.

"Người ta đồng bộ tốt rồi, chỗ tôi hiện tại vừa mới bắt đầu làm, sinh hoạt là hơi chút bất tiện, cái sân bên ngoài cạnh ruộng có một cái rãnh nước, nước đó là nước suối tôi từ trên núi dẫn xuống, nơi này tạm thời không có giếng nước, cũng chỉ đành tới chỗ đó lấy nước về trước, nếu cảm thấy không sạch sẽ, cũng có thể tới con suối trên núi gánh về, đi dọc theo rãnh nước liền có thể tìm được". La Mông thuận tay liền chỉ chỉ phương hướng cái rãnh nước ngoài ban công.

"Vậy ăn cơm thì sao?". Bên này lại có người hỏi.

"Căn phòng đối diện tầng trệt tòa nhà này của chúng ta, bị tôi giữ lại làm căn tin, bếp lò đều xây tốt rồi, lát nữa tôi đi trấn trên mua chút nồi niêu xoong chảo, lại mua chút gia vị, tôi liền nấu cơm ăn tại chỗ này".

Lo lắng tới bên Lưu Xuân Lan vốn còn có việc, lần này vấn đề thức ăn của một nhóm người này, La Mông liền không định giao cho mẹ, giải quyết ngay tại bên Ngưu Vương trang, thuận tiện cũng cùng nhau giải quyết cơm trưa của 1 đám ông bà già kia.

“Cái này là muốn muốn chúng ta tự mình làm?”. Người phụ nữ hơn 30 tuổi liền hỏi, đại khái là sợ việc này sẽ rơi vào trên người cô và 1 người phụ nữ khác, ở nhà làm nhiều việc nhà rồi, hiếm khi đi ra ngoài 1 chuyến, chẳng lẽ còn nấu cơm cho người khác ư?

“Tôi làm”. La Mông nói. “Tới lúc đó các người có ai muốn qua đó bộc lộ tài năng, tùy thời chào đón”.

“Ông chủ! Nấu cơm trả tiền công không?”. Người trẻ tuổi mang theo Nha Nha tới liền hỏi.

“Lúc múc cơm cho thêm 1 muôi”. La Mông trả lời gã ta.

“Xí!”. Một đám người lập tức liền thổn thức cười ha hả.

“Các người đều ăn qua cơm trưa rồi chứ?”. La Mông hỏi bọn họ.

“Vừa mới ở trấn trên ăn rồi, nghe nói trên trấn Thủy Ngưu có tiệm [Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm] là nhà cậu mở à?”. Một người đàn ông đeo kiếng hơn 30 tuổi liền hỏi, người này nhìn qua trắng trắng sạch sạch, cơ bắp trên người lại có vẻ rất có sức lực, cả người thoạt nhìn cũng cực kỳ có sức sống.

“Đúng vậy, sau này mấy người nếu bình quân mỗi người mỗi ngày có thể kiếm được hơn 50 đồng, tôi liền mời mấy người tới tiệm nhà tôi ăn bữa sáng”. La Mông mời người tới đây, chính là hy vọng bọn họ có thể làm được nhiều việc, nếu những người này thảnh thơi thảnh thơi giống như du lịch, vậy còn không bằng không đến.

“Con nít không tính như vậy chứ?”. Người phụ nữ trung niên kia lập tức liền hỏi.

“Con nít cũng tính như vậy”. La Mông nói.

“Con nít một ngày sao có thể kiếm được 50 chứ?”. Người đàn ông thoạt nhìn mặt mày vô cùng bình thường liền nói, đại khái là cha của cậu bé kia.

“Cho nên nói phụ huynh mấy người liền phải làm nhiều hơn thôi”. La Mông cười liền nói.

Anh làm như vậy, tuyên bố chính là không cổ vũ dẫn con cái theo, muốn dẫn con cái theo, cha mẹ liền làm nhiều hơn thôi, bằng không kéo người một đội chia đều giá trị, mọi người liền đều không ăn được “Đại Thủy Ngưu”.

Nhưng mà La Mông định tiêu chuẩn cũng không tính cao, chính anh mỗi ngày vắt sữa trâu, còn làm không ít việc, thời gian một ngày đều có thể nhổ nhiều cây đậu như vậy về, bọn họ những người này đều là có thời gian cả ngày, đàn ông thân thể cường tráng một ngày kiếm 50 đồng không khó.

“Vậy ông chủ ơi, tiền công của bọn tôi tính như thế nào?”. Rốt cục có người hỏi trọng điểm.

“Trước mắt các người phải làm việc chính là thu cây đậu, chuyển cây đậu tới trong tứ hợp viện, giao cho ông bà cụ trong sân phơi nắng tuốt hạt. Các người có thể mấy người cùng 1 tổ, phân công hợp tác, nhổ cây đậu, buộc cây đậu, chuyển cây đậu, tại lúc chuyển cây đậu, trâu trên núi có thể để các người sử dụng”. La Mông đại khái giảng giải cho bọn họ 1 chút nội dung lao động.

“Ông chủ, đám cây đậu này anh còn dựa vào sức người tuốt hạt hả? Người ta sớm xài máy móc rồi, máy tuốt hạt, mấy ngàn đồng 1 máy, xài rất tốt nha”. Một người đàn ông trong đó liền nói.

“Không nhìn thấy 1 sân ông bà cụ chỗ tôi à?”. La Mông cười nói: “Nếu mua máy móc, bọn họ kiếm tiền gì nữa? Hơn nữa bây giờ dầu diesel cũng không rẻ, động cơ diesel loảng xa loảng xẻng ồn muốn chết, tới lúc đó làm cho gà mái trên núi không đẻ trứng, trâu mẹ không cho sữa, vậy không phải lỗ lớn sao”.

“Sức người cũng rất tốt, mấy ông bà cụ này cũng kiếm được mấy đồng, thực tế chi phí cũng không kém máy móc bao nhiêu”. Người phụ nữ kia liền tiếp lời.

“Ông chủ làm người không tồi! Tôi liền sẵn lòng giao tiếp với người như vậy!”. Cha của Nha Nha kia liền nói.

“Tôi liền sẵn lòng giao tiếp cùng người làm được việc, lát nữa vào trong ruộng biểu hiện cho tốt”. La Mông vỗ vỗ bờ vai của gã ta, nói: “Nếu anh một ngày không kiếm đủ 50, tới lúc đó còn khiến tôi phải bỏ tiền túi ra, đừng trách, cầm đủ tiền mặt đi ra ngoài không vậy?”.

“Không có, nếu kiếm không đủ 50, tôi liền đem chính mình gán nợ”.

“Anh liền không cần, gán nợ Nha Nha là được, Đông Tây Nam Bắc nhà tôi còn nhỏ, hiện tại đang cần 1 con có thể giữ nhà, tôi thấy Nha Nha nhà anh liền không tệ nha, uy phong, trấn được”. La Mông thừa nhận, hiện tại anh quả thật là có chút thòm thèm con chó bự này.

“Vậy tôi phải ở lại cùng nó nha, giữ nhà rất nguy hiểm”. Chó cha liền nói.

“Được nha, đến lúc đó hai người liền cùng 1 chỗ trông nhà cho tôi, một ngày cho anh 50”.

“Vậy sau khi chở cây đậu này về, tính giá như thế nào?”. Có người lại kéo đề tài quay trở về.

“Cân, một trăm cân 15 đồng”. Giá này La Mông cũng là nghĩ tốt trước rồi.

“Vậy 1 cân không phải chỉ có 15 xu?”. Vừa tính toán nhân chia như vậy, liền có vẻ thảm quá, 15 xu nha, rơi trên đất cũng không ai thèm lượm đâu.

“Nhổ 1 gốc cây đậu đều có 3 tới 5 cân, ai còn ấn một cân tính?”. Lúc này La Mông liền lộ rõ bản tính của ông chủ địa chủ.

“Vậy nếu muốn kiếm đủ 50, một ngày phải nhổ 350 cân cây đậu”. Bên này rất nhanh lại có người tính ra.

“350 cân cũng không tính gì, mấy ngày trước 1 mình tôi một ngày liền nhổ hơn 1000 cân, trong đó còn có mấy giờ vắt sữa trâu nữa”. Nếu không cực nhọc quá, La Mông cũng không có thể nghĩ đến lên mạng đi tuyển nhân công.

“Trâu này không dễ sai sử đâu, buổi chiều mấy người trước làm quen chúng nó đi, hơn 100 con trâu, đừng cứ mãi dùng một hai con, thay phiên nhiều 1 chút, để bọn nó cũng nghỉ ngơi một chút”.

“Đừng nhìn bọn trâu nước này bộ dạng thô kệch, thật ra đều rất chiều chuộng, đến lúc đó nếu chúng nó nổi cơn không chịu làm việc, mấy người cũng đừng tới tìm tôi, tôi khẳng định đứng ở bên đám trâu này. Trâu này tính tình bướng bỉnh, nhưng mà tính tình đều là rất ôn hòa, phải vuốt thuận lông. Người nào nếu dám đánh chúng nó, Ngưu Vương trang nhà tôi liền không bằng lòng, đến lúc đó nếu trâu tạo phản, mấy người liền tự mình chịu trách nhiệm đi”.

Hơn phân nửa của cải của La Mông đều đặt ở trên người đám trâu này, tuy rằng kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng bình thường cũng là ăn ngon uống ngon, trên Ngưu Vương trang đều xem đám trâu này là bảo bối, trâu của nhà mình nếu bị người khác đánh, cho dù da trâu dày không biết đau, bọn họ cũng không có thể đồng ý.

“Trâu nhà cậu còn có thể tạo phản sao?”. Không phải đều nói tính tình của trâu ngoan ngoãn nhất hay sao, nhiều nhất chính là dắt không đi đánh không bước thôi, thật sự bướng bỉnh.

“Vốn là sẽ không, liền trên Ngưu Vương trang nhà tôi, có 1 con nghé con, mọi người trong làng nói nó là Ngưu vương, có thể tạo thế lực”. La Mông nói tới giống như thật, thực tế thằng nhãi con Nhị Lang này nếu muốn tạo phản, anh 1 chưởng liền có thể đánh bại nó.

“Vậy trâu này, em có thể dùng được không?”. Người phụ nữ trung niên kia liền hỏi chồng của cô ta.

“Dùng chứ, bọn họ dùng như thế nào mình liền dùng như thế ấy”. Mập mạp này cũng đã nghĩ rõ ràng rồi, bọn họ là lên Ngưu Vương trang này làm việc, ông chủ của Ngưu Vương trang này còn có thể để bọn họ gặp chuyện không may hay sao? Nói như vậy tám phần là hù dọa bọn họ, chính là lo lắng có người ngược đãi trâu, nếu người ta có kiêng kị này, vậy tự bọn họ chú ý chút là được.

Nên nói đều nói rồi, La Mông liền 1 cấp cho mỗi người 1 cái mũ rơm đội, một đôi bao tay bảo hộ lao động, dẫn nhóm người này đi làm quen công việc.

Mặt trời tháng sáu lớn, nhưng mà trên núi có gió, gió núi còn mơ hồ mang theo mát lạnh, cho nên ở dưới mặt trời chói chang lao động thật ra cũng không cực kỳ khó có thể chịu được.

Nhổ cây đậu buộc cây đậu không có gì hay để dạy, chủ yếu là muốn dạy bọn họ sai sử trâu như thế nào, trâu này ở dưới tay La Mông đều thật sự nhu thuận, bảo làm gì liền làm nấy, không có quậy quạng gì, đổi người khác liền không dễ dàng như vậy, còn phải coi bọn nó thích làm hay không.

La Mông thấy những người này thích ứng coi như tốt, để bọn họ tự mình thể nghiệm đi, chính mình lái xe ba bánh tới trấn trên mua sắm, nồi chén muôi chậu dầu mối tương dấm, còn có một ít chiếu chăn bông, mấy thứ này nhiều tới nỗi xe ba bánh của anh chứa không hết, đành kêu thêm một chiếc xe ba gác giúp anh chở tới trên Ngưu Vương trang.

Chờ anh trở lại Ngưu Vương trang, lại tới thời gian vắt sữa, 4 anh em Đông Tây Nam Bắc liền sớm ngậm chén nhỏ của bọn nó chờ ở một bên. Ngay cả con nghé con Nhị Lang kia đều có phần, con nghé này hiện giờ đều hơn 1 tuổi rồi, khổ người cũng không nhỏ, trong nhà người bình thường sớm cai sữa cho nó rồi, nhưng mà sữa trên Ngưu Vương trang dồi dào, uống chút La Mông cũng không tiếc, kệ nó đi.

La Mông cũng không dùng máy vắt sữa, lấy cái thùng đặt ở phía dưới bụng trâu, phụt phụt thử mấy cái liền vắt hơn nửa thùng sữa, vẫy tay, 4 con chó con và con nghé con kia liền ngậm tô cơm nhỏ của chính mình lại đây, Nhị Lang con nghé này học theo Đông Tây Nam Bắc, ngậm chậu sữa của nó đi qua, thật sự là không một chút dáng vẻ của trâu gì hết.

La Mông rót sữa vào trong tô của bọn nó, mấy con này liền đều vểnh mông uống, vừa uống còn vừa vẫy đuôi.

"Gâu……Gâu gâu gâu!". Trên đỉnh núi chạy xuống tới 1 con chó bự, đối với Đông Tây Nam Bắc chính là liên tục sủa to.

"Gâu! Gâu gâu!". Đông Tây Nam Bắc cũng không chịu yếu thế, còn cho là tới cướp sữa trâu uống, nhe răng nhếch miệng liền sủa lại, đều triển khai tư thế bảo vệ sữa.

"Ụm bò……Ụm!". Nhị Lang cũng gia nhập chiến trường.

"Gâu gâu gâu gâu!". Nha Nha này quả nhiên vô cùng hung hãn, cho dù khổ người của trâu nhỏ người ta lớn hơn so với nó, con chó này cũng là không hề sợ hãi.

"Ụm bò!" Nhị Lang mất hứng.

"Ụm bò……".

"Ụm bò……".

"Ụm bò……". Nhóm trâu mẹ đều lên tiếng ủng hộ.

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu!". Nha Nha lấy một địch trăm, vô cùng anh dũng.

"Chó nhà anh quậy gì vậy?". La Mông hỏi chó cha.

"Hắc". Người nọ ngượng ngùng xoa cái mũi, "Nha Nha nhà tôi rất cô đơn, không có bạn, vừa thấy chó nhỏ liền hưng phấn".

"Tôi thấy nó không giống như là định kết bạn". Bên kia đều nhanh ồn ngất trời, La Mông thật ra không lo lắng.

"Nó biệt nữu, liền thích bắt nạt chó nhỏ để thu hút chú ý của người ta". Chó cha giải thích.

"Liền bắt nạt chó nhỏ?". Trong lòng La Mông nói con này sao lại không đi bắt nạt chó bự đi?

"Có đôi khi cũng bắt nạt con nít". Chó cha rất là xấu hổ thẳng thắn nói.

"Buổi sáng lúc gặp mặt, Kiều Sở nhà tôi đều bị nó dọa khóc". Người phụ nữ trung niên lúc này cũng nói chuyện, nói buổi sáng hôm nay, đừng nói con gái cô, chính cô ta đều bị dọa tới sợ quá trời.

"Khổng Ích Kì cũng khóc". Cô bé kia lập tức liền khai ra 1 cậu bé.

"Tôi không khóc". Cậu bé kia thề thốt phủ nhận.

"Nha Nha nhà anh, phương thức biểu đạt cũng đủ đặc biệt". La Mông nhìn 6 con bên kia, lòng nói sao còn chưa đánh nhau đi, đánh một trận, cũng cho anh biết sức chiến đấu của Đông Tây Nam Bắc như thế nào.

"Hài, đều do tôi không chăm sóc tốt cho nó". Chó cha nói. "Thật ra Nha Nha nhà tôi rất ngoan, cho tới bây giờ cũng chưa cắn ai".

Chó cha liền nói quá trình hình thành tính tình biệt nữu của Nha Nha, gã nói gã là làm thiết kế, công tác thường thường tăng ca thêm giờ, không thời gian chơi với Nha Nha.

Bình thường lúc gã đi làm, liền đều chuẩn bị sẵn đồ ăn cả ngày cho nó, 1 chậu cơm, 1 chậu 2 chậu 3 chậu xếp sẵn, Nha Nha này đói bụng liền ăn, bực bội liền hất, cửa ban công đều bị nó mở ra.

Trong 1 ngày phần lớn thời gian, Nha Nha đều ghé vào trên ban công nhìn ra ngoài, nếu nhìn đến con chó nhỏ người ta đi qua, liền sủa gâu gâu, tiểu khu bọn họ người nuôi chó cũng nhiều, con chó nhỏ có bạn chơi, dĩ nhiên không thíc phản ứng cho chó bự hung dữ trên ban công.

Vì thế tâm hồn yếu ớt của Nha Nha liền tổn thương, tiếp theo liền biệt nữu rồi, cả ngày ở trên ban công sủa gâu gâu mấy con chó nhỏ, vừa tới lúc đi hóng mát, liền áp sát sủa chúng nó, cái này cũng chưa hết, miễn là chó trong tiểu khu vừa thấy thân ảnh của Nha Nha, liền liều mạng chạy vào nhà, rất nhiều con còn đổi thời gian đi chơi nữa.

Tiếp theo không biết như thế nào, Nha Nha lại nhìn trúng đám con nít trong tiểu khu, cả ngày thấy bọn nó chơi đùa ở dưới lầu, Nha Nha cũng rất hâm mộ, nó dùng tiếng sủa thu hút sự chú ý của đám con nít này.

Nhưng mà đám con nít này cũng không phản ứng nó, thậm chí còn có đứa dùng ná bắn nó, vì thế Nha Nha bắt đầu ghét con nít, thấy đứa con nít nào liền phải bắt nạt, bắt nạt tới bọn nó oa oa khóc lớn, trong lòng Nha Nha liền thoải mái.

"Ai, Nha Nha nhà anh cũng không dễ dàng nha". La Mông vỗ vỗ bả vai của chó cha, nói.

"Đúng vậy". Hốc mắt chó cha đều đỏ, đó là thật tình yêu chó nha

49. Chương 49: Người Đàn Ông Mạnh Mẽ Tình Cảm Và Vân Vân...

"Nha Nha! Lại đây!". La Mông nói xong liền gào 1 tiếng với con chó bự hung mãnh kia.

"Gâu gâu gâu gâu……". Nha Nha như là cũng cảm giác được nguy hiểm, hạ thấp người nhìn La Mông và cha nó, cũng không sủa to. Bên nó vừa ngừng sủa, bên Đông Tây Nam Bắc và Nhị Lang bọn nó cũng liền không ầm ĩ nữa, bọn trâu mẹ cũng đều yên tĩnh.

"Đừng hung dữ với Nha Nha nhà tôi như vậy……". Chó cha đau lòng, Nha Nha là đứa bé mẫn cảm, cần đối đãi dịu dàng. Hơn nữa, khi con nhà mình cãi nhau cùng con nhà người khác, cha mẹ không phải nên trách mắng con nhà mình hay sao? Tại sao La Mông phải hung dữ với Nha Nha?

"Đừng bởi vì áy náy liền một mực dung túng, như vậy sẽ chỉ làm Nha Nha nhà anh càng lúc càng tùy hứng biệt nữu, đời này đều đừng nghĩ muốn lại kết bạn". La Mông lại vỗ vỗ bờ vai của gã ta, tình sâu ý xa nói.

"Không, không nghiêm trọng như vậy đi?". Nha Nha nhà anh khá ngoan.

"Có nghiêm trọng như vậy". Trong đám người đi cùng gã có người nói.

"Tiếp tục như vậy thật sự rất nghiêm trọng".

"Nếu ngày nào đó mất kiểm soát cắn bị thương người ta, sẽ bị người đời tiêu diệt".

"Sẽ không cắn bị thương người khác, cho tới bây giờ Nha Nha nhà tôi không căn ai cả". Chó cha biện giải nói.

"Nếu tâm lý vặn vẹo tới trình độ nhất định, tới lúc đó sẽ". Người đàn ông trắng nõn đẩy cái kiếng trên mũi, miệng nói ra lời nói tàn khốc.

"Không, anh đừng nói nữa, tôi phải suy nghĩ kĩ lại". Hiện tại chó cha cũng thật yếu ớt thật mê mang.

"Nha Nha, lại đây, lại đây cho mày uống sữa". La Mông từ trên xe ba bánh cầm 1 cái tô inox xuống, rót vào trong hơn nửa tô sữa trâu.

"Ô……". Nha Nha nhìn cha nó, lắc lắc cái đuôi.

"Lại đây đi". Chó cha vẫy tay, Nha Nha tung tẩy chạy tới, phe phẩy cái đuôi chẹp chẹp liền uống sữa trâu, 4 con chó con bên cạnh giải trừ cảnh giới, cũng cúi đầu uống phần của chính mình.

"Ô……". Nha Nha rất nhanh liền uống hết 1 tô sữa trâu bự kia, ngẩng đầu nhìn cha nó, cái đuôi phía sau mông lắc mạnh.

"Lại cho thêm 1 chút đi". Chó cha tội nghiệp nhìn La Mông.

"Không". La Mông trực tiếp liền từ chối.

Bốn anh em Đông Tây Nam Bắc uống xong sữa trâu rồi, liền ngậm tô rời đi, Nhị Lang cũng ngậm chậu chậm rì rì theo sát ở phía sau chúng nó, Nha Nha ngoái cổ nhìn nhìn, cũng ngậm tô inox kia chạy theo.

"Gâu gâu……". "Gâu gâu……". Đông Tây Nam Bắc mang theo đội ngũ đi vào bên Tiểu Thụ Lâm, thả tô trên mặt đất, trong miệng phát ra thanh âm lấy lòng nho nhỏ.

"!". Nha Nha liếm liếm sữa dính ở bên miệng, có chút chưa thỏa mãn nhìn thùng sữa thật to trên máy vắt sữa của Tiểu Thụ Lâm, trực giác nói cho nó, bên trong khẳng định chứa đồ ngon.

"Đừng giả bộ với tao, vừa mới đều uống qua rồi, cút". Tiểu Thụ Lâm đang làm việc, thấy mấy con này lại muốn tới chỗ gã hết ăn lại uống, quay đầu liền mắng một câu.

"Gâu……Gâu……" Đông Tây Nam Bắc vừa sủa to vừa vẫy đuôi với Tiểu Thụ Lâm, Nhị Lang dứt khoát nằm xuống đất, chậm rãi chờ, không cho sữa đại khái cũng sẽ không đi.

"?". Nha Nha nhìn 4 con chó con kia, lại nhìn Nhị Lang, cũng ngồi xuống đất, hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm hai thùng sữa kia.

"Gâu gâu……". Tiểu Thụ Lâm vắt sữa 1 con trâu xong, đẩy máy vắt sữa tới chỗ 1 con trâu khác, 4 anh em Đông Tây Nam Bắc kêu to một tiếng, ngậm tô liền đi theo, Nhị Lang cũng đứng lên từ trên mặt đất, ngậm chậu đi theo phía sau.

Con Husky kia có chút mệt rã rời, đang lười biếng ngáp, hơn nữa, sau khi uống xong sữa trâu thật là có chút muốn ngủ, trước khi ngủ có thể ại uống 1 tô nữa liền càng tốt. Chờ lúc nó phục hồi tinh thần lại, Đông Tây Nam Bắc và Nhị Lang đều đi xa, con chó này "Gâu" 1 tiếng, ngậm tô cơm chạy theo, cuối cùng là không tụt lại phía sau.

"Bọn nó ỏ cùng nhau cũng không tệ lắm". La Mông có chút chưa thỏa mãn lại nhìn thoáng qua phong cảnh Tiểu Thụ Lâm đẩy máy vắt sữa đi lại ở trên sườn núi, lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, nói với chó cha ở bên cạnh.

"Nha Nha nhà tôi cuối cùng có bạn rồi". Lúc này chó cha mới hơi chút thoát ra khỏi cơn ác mộng Nha Nha nhà gã bị người đời tiêu diệt.

……Vẫn giống như chưa tới trình độ bạn bè, nhiều nhất liền coi như 1 tay sai thôi, La Mông suy nghĩ 1 chút lại hỏi chó cha, nói: "Nha Nha nhà anh khẳng định sẽ không cắn người?".

"Điều này đương nhiên!". Chó cha hùng hồn nói.

"Vậy được rồi, hai ngày này liền tách ra đi, để nó ở tại trên Ngưu Vương trang chạy nhảy khắp nơi đi". La Mông nghe xong chuyện của Nha Nha, cũng là có chút đồng cảm, chỉ cần nó không cắn người, gây chút họa và vân vân, anh cũng chấp nhận.

"Ông chủ, anh thật sự là người tốt!". Chó cha vô cùng cảm kích.

"Không cần nói những lời này, chỉ cần sau khi anh về nhà giúp tôi tuyên truyền 1 chút, lôi kéo thêm nhiều lao động khỏe mạnh tới đây là được". Hiện tại La Mông liền cực cần lao động cường tráng, cái khác đều là hư ảo.

Kỳ thật không cần La Mông nói, mới nãy đã có người dùng di động đăng lên diễn đàn bọn họ thường lên, ở dưới bài post La Mông tuyển nhân công, nói:

"Ngưu Vương trang tuyển người xác nhận có thật, các anh em muốn tới thì nhanh lên, ông chủ nói mỗi ngày mỗi người kiếm hơn 50 đồng, mời ăn bữa sáng xa xỉ, các anh em không tự tin kiếm được 80, cũng đừng mang vợ theo, các anh em không tự tin kiếm được 100 liền đừng mang con cái theo tới đây".

Phía dưới lập tức liền có người bình luận: "Các anh em, tôi vừa muốn dẫn vợ lại muốn dẫn con theo thì làm sao đây?".

Phía dưới lập tức lại có người bình luận: "Vì không kéo thấp mức bình quân, ba người nhà bạn một ngày phải nhổ cây đậu, buộc cây đậu chở cây đậu 1 ngàn cân, tính toán vợ con có khả năng bao nhiêu, còn lại sẽ nhìn bạn tự mình có thể gánh thay hay không?".

Mấy cái bình luận này rất nhanh lại ở trong diễn đàn khiến cho một trận xôn xao nho nhỏ, có 1 số người lại bắt đầu kết nhóm, có chút người còn muốn lại xem xét 1 chút, còn có một ít lại xóa bỏ ý tưởng đi Ngưu Vương trang.

Lúc mới đầu La Mông đăng bài post tuyển nhân công này, có chút người còn cho là chiêu mới của nông trại hấp dẫn du khách, nhìn anh đăng hình ảnh lên quả thật là dân dã mười phần, liền nhịn không được có chút động lòng, nhưng mà sau lại bị những người này vừa nói như vậy, bọn họ liền hiểu được, đây là làm việc thật, không phải du lịch.

Trên Ngưu Vương trang nấu cơm, La Mông, Tiếu Thụ Lâm liền không quay về trong làng ăn, Liễu Như Hoa cũng ăn ở đây, hai người La Chí Phương, La Toàn Quý giữa trưa cũng không cần về nhà nấu cơm, thật sự bớt việc.

Liền Bặc Nhất Quái, ông lão này bởi vì đang dạy Cao Mĩ Tuệ Cao Mĩ Linh tập võ, hưởng thụ chính là đãi ngộ của tiên sinh, vẫn là tới nhà La Mông hưởng chăm sóc đặc biệt.

"Tay nghề kém 1 chút so với dì". Ngày hôm trước lúc ăn cơm tối, Liễu Như Hoa liền nói.

Trong lòng La Mông nói có thể không kém 1 chút hay sao, anh cũng đổ không ít nước linh tuyền vào trong lu nước nhà mình, mặc dù có khi Lưu Xuân Lan vẫn là sẽ kéo ống nước bơm thêm nước suối vào, nhưng mà có nước linh tuyền ở trong, mùi vị dĩ nhiên là khác biệt rồi.

Lúc này nấu cơm cho nhiều người như vậy, La Mông liền không thêm nước linh tuyền, mấy căn tin trường học kia nếu thêm nước linh tuyền, không làm mấy đưa học sinh đó ăn tới gào khóc hay sao, đồ ăn trên Ngưu Vương trang của anh chỉ cần ngon như bình thường là được, không cần rất ngon.

"Như vậy còn kém?". Chó cha rất nể tình giơ ngón tay cái hướng La Mông, "Ăn ngon!".

"Mùi vị không tệ, ông chủ tay nghề tốt nha".

"Quả thật ăn ngon nha, dưa leo này, như thế nào có thể thơm như vậy giòn như vậy chứ".

"Dưa leo nhà tôi ngon". La Mông khiêm tốn nói, về nhà gần nửa năm, nghe người ta khen không ít, lúc này người khác khen như thế nào, anh đều là bình tĩnh.

"Cũng được". Tiếu Thụ Lâm múc 1 muỗng canh miến rau trứng, nói.

"Cũng được hả?". La Mông vừa nghe Tiếu Thụ Lâm nói như vậy, nhất thời liền vui vẻ tới cười tít mắt. Mới nãy bên trên nói cái kia, không bao gồm Tiếu Thụ Lâm.

Nói tới Tiếu Thụ Lâm người này chính là không hòa đồng lắm, giống như hôm nay Ngưu Vương trang náo nhiệt như vậy, ngay cả La Tiến Hỉ đều nhịn không được nhếch miệng cười lên, còn dạy những người này sai sử trâu, liền liền 1 mình gã, vẫn là việc cần làm thì làm, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Tiếu Thụ Lâm như vậy ở trong mắt La Mông, liền giống như Nha Nha, bề ngoài thoạt nhìn vừa lạnh lùng lại cool, thật ra nội tâm là rất cô đơn. Tiếu Thụ Lâm như vậy khiến La Mông rất đau lòng, liền muốn đối tốt với cậu ta, rồi lại không biết xuống tay thế nào, sợ không cẩn thận một cái, liền dọa người ta chạy mất.

Ngày hôm sau, những người này bỏ công bỏ sức làm việc, những người này đều giao hẹn tốt rồi, thế nào cũng phải ăn không phải trả tiền một chút "Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm" của nhà La Mông.

Vốn cho rằng gia đình 2 người 3 miệng ăn kia sẽ có chút khó khăn, nhưng cũng là làm tới ra hình ra dáng, 2 người nữ nhổ cây đậu, 1 chút cũng không chậm hơn so với nam giới, còn có người mập mạp kia, người ta một lần nhiều nhất dắt 2 con trâu, gã ta 1 lần có thể dắt 4 con, hiệu suất thẳng tắp bay lên.

La Mông thấy những người này làm tới hăng say, liền để Tiếu Thụ Lâm và La Toàn Quý cũng đều nghỉ ngơi 1 chút, hai ngày nay tất cả mọi người mệt muốn chết rồi, lúc này liền thu dọn vườn rau 1 chút, quét dọn chuồng gà 1 chút, từ từ làm, dù sao chở cây đậu về rồi, mấy ông bà cụ không kịp tuốt hạt cũng là không tốt.

Bản thân La Mông lại cầm thùng nuôi ong, máy quay mật ong, đi lên núi phân thùng cho ong mật, thuận tiện lại quay mật ong 1 lần. Mấy thùng ong mật của anh sinh sôi nẩy nở thật nhanh, qua 1 thời gian lúc lấy mật, liền phát hiện có ong mật xây tổ ong ở trên cái mạng mỏng, đây là đây là dấu hiệu vị trí cầu ong không đủ.

Gần đây trên đỉnh núi hoa hướng dương nở rộ mảng lớn mảng lớn, La Mông thi thoảng cũng có thể nhìn đến ong mật của nhà mình qua bên đó hút mật, đại khái là liên quan nguồn mật của bên rừng cẩu kỷ có chút không đủ dùng.

La Mông liền định phân chia mấy thùng ong mật đặt ở chỗ hoa hướng dương, hy vọng tới lúc đó bọn nó có thể liền hút mật ở đó, giảm sức ép cho nguồn mật của bên rừng cẩu kỷ, cho nên càng bảo đảm tốt độ tinh khiết của mật hoa cẩu kỷ, nếu không thành công, tới lúc đó anh liền đành phải bán đi mấy thùng ong mật, thà rằng sản xuất ít 1 chút mật hơn.

Mỗi khi La Mông quay mật ong trở về, động vật to to nhỏ nhỏ trên Ngưu Vương trang liền đều có lộc ăn, máy quay mật ong và thùng lớn đựng mật đều dính rất nhiều mật ong, La Mông cũng không tỉ mỉ vét, liền dùng nước súc 1 chút, đổ vào trong máng nước bự trong chuồng trâu, để bọn nó uống được 1 chút nước mật ong ngon lành.

Nhóm trâu mẹ chen chen chúc chúc vây xung quanh máng nước chật như nêm cối, 4 anh em Đông Tây Nam bắc liền từ phía dưới cái bụng của nhóm trâu mẹ tiến vào, tiến tới bên cạnh máng nước uống nước mật ong, bị trâu mẹ phía sau lấn 1 cái, bõm bõm bõm liền rơi vào trong máng nước, còn lại một con không té xuống, suy nghĩ 1 chút, bõm một tiếng liền tự mình nhảy xuống, cũng không sốt ruột trèo lên, ngay tại dưới đó ừng ực ừng ực uống tới bụng căng tròn.

Nhị Lang khổ người hơi lớn, nhưng mà con này vĩnh viễn đều chiếm vị trí tốt nhất bên cạnh máng nước, không con trâu mẹ nào đuổi nó.

Nha Nha mới tới nhìn Nhị Lang kiêu ngạo, lại nhìn Đông Tây Nam Bắc từ phía dưới mông nhóm trâu mẹ tiến vào, con chó này chạy tới chen chúc cùng trâu mẹ, không chen vào được, liền học Đông Tây Nam Bắc như vậy, ở dưới cái bụng nhóm trâu mẹ bò tới.

Con chó này liền từ giữa 2 chân trước của 1 con trâu mẹ vươn đầu ra, tiến tới máng nước uống nước mật ong.

"Ụm bò……". Trâu mẹ chê nó vướng víu.

"Gâu……". Nha Nha xê dịch thân mình, không chịu đi.

"Phì!". Trâu mẹ tính tình tốt, thờ phì 1 cái, liền không lại đuổi nó, tiếp tục uống của chính mình.

Lúc chập tối, La Mông ngay tại trong sân tứ hợp viện cân đám cây đậu được thu về, nếu không sao lại nói nhiều người sức lớn chứ, tuy rằng 9 người này đều là tới từ thành phố, nhưng mà cả ngày bận rộn làm việc, cây đậu được thu về đã ở xếp thành 1 ngọn núi nhỏ trong sân rồi.

Đống cây đậu này vừa cân xong, thế nhưng cũng có cũng hơn 2.900 cân, thiếu 1 chút, không đủ 3.000 cân, nhưng àm vì cổ vũ bọn họ, La Mông vẫn là tuyên bố nói rõ ngày mai đi "Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm" ăn sáng.

Về phần trước đó anh từ trấn Thủy Ngưu tuyển mấy người công nhân kia, vốn chính là tính tiền lương theo kiểu bậc thang, làm việc càng nhiều tiền công càng cao, cho nên sẽ không dẫn bọn họ đi, vốn người của trấn Thủy Ngưu liền không ai chưa ăn qua đồ của "Đại Tủy Ngưu", không thấy hiếm lạ.

Hôm nay buổi sáng 5 giờ rưỡi, La Mông liền mang theo đoàn người này lái xe đi trấn Thủy Ngưu, xe là xe bánh mì bọn họ tự mình từ Đồng thành chạy tới.

Những người này lần đầu tới trấn trên, liền nhìn đến nhìn đến rất nhiều ông cụ bà cụ bưng chậu mang tô, còn có người cầm ấm nước. Thì ra gần đây trên Ngưu Vương trang thu không ít đậu nành về, La Hồng Phượng liền mua mấy cái máy làm sữa đậu nành, ở trong tiệm vừa làm vừa bán, bán cũng rất tốt, mọi người ăn cháo sữa nhiều rồi, thi thoảng uống ít sữa đậu nành thay đổi khẩu vị cũng là không tệ, vì thế còn có không ít người mang theo ấm nước đi đựng.

Trên trấn Thủy Ngưu bưng chậu bê tô ngoại trừ ông bà già, cũng có không ít người trẻ tuổi, trong tay bưng phần lớn là cháo, trong ấm nước chứa phần lớn là sữa đậu nành, cũng có người bưng miến nước, thi thoảng còn có thể nhìn đến người xách giỏ đi chợ mua đồ ăn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, túi nhựa đã dần dần ít xuất hiện trong cuộc sống của người dân trấn Thủy Ngưu, lúc bắt đầu là mấy người La Hồng Phượng làm cái bảng "Chính mình mang to đủ phân lượng". Tiếp theo, còn có không ít người nói đến môi trường ô nhiễm này, cùng vấn đề vệ sinh vệ sinh khi dùng túi nhựa đựng đồ ăn.

Đầu tiên là mang chậu mang tô tới "Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm" mua bữa sáng, tiếp theo chậm rãi liền thành thói quen, lúc đi nhà khác mua đồ, cũng dần dần mang tô.

Một khi có bắt đầu, còn lại liền nước chảy thành sông, đựng đồ ăn vặt hoa quả hoa quả để con mình tới trường ăn cũng không dùng túi nhựa đựng, mua cái cà mèn (=cặp lồng) cho bọn nó, đựng trong cà mèn. Lúc mua đồ ăn cũng không cũng không thích dùng túi nhựa, nhất là loại thức ăn chín giống như đậu hủ (=đậu phụ).

Phải triệt để từ bỏ túi nhựa, điều này vẫn là không quá khả thi, giống cái túi bự đựng rác trong nhà không có chính là không được, lúc mua đồ ăn phần lớn mọi người vẫn là quen dùng túi nhựa.

Nhưng mà có thể làm tới loại trình độ này đã rất tốt rồi, dân số trấn Thủy Ngưu hơn vạn người, mọi người nếu có thể dài hạn duy trì loại thói quen sinh hoạt này, bất kể là đối thân thể của chính mình khỏe mạnh, hay là bảo vệ đối môi trường, đều rất có ưu đãi.

Những người này một đường xúc động thổn thức, rất nhanh liền tới Đại Thủy Ngưu, xếp hàng khoảng nửa giờ, sau đó ở trên tầng 2 của tiệm chiếm hai bàn, ăn một chút bữa sáng phong phú.

Gần đây La Hồng Phượng bỏ không ít công sức vào bữa sáng trong tiệm, bất kể là chủng loại hay là mùi vị cũng đều miễn bàn, ăn tới những người này gọi thêm vô cùng nhiệt tình mười phần, cổ vũ lẫn nhau nói lát nữa trở về làm thật tốt, ngày mai lại tới ăn.

Chỉ có cha của Nha Nha mặt như đưa đám, công việc của người này thật sự là bi ai hối thúc không thôi, bình thường tăng ca thêm giờ còn chưa tính, lần này vất vả hạ quyết tâm dẫn Nha Nha nhà gã đi ra ngoài giải khuây, cùng ông chủ nhà gã nhõng nhẽo quấn lấy, mới tranh thủ lại đây được 3 ngày.

Còn lạithời non nửa ngày, chó cha cảm thấy vô cùng dày vò dày vò nha, đợi tới giữa trưa, gã rốt cục phán án tử hình cho chính mình, "Nếu không, liền gởi nuôi Nha Nha ở chỗ anh 1 thời gian đi".

"Anh cam lòng sao?". La Mông liền hỏi, chó cha này có thể nói là người yêu chó điên cuồng, tách khỏi Nha Nha nhà gã, gã còn sống được sao?

"À, đều là vì tốt cho nó". Cha của Nha Nha nói xong lại đỏ hốc mắt, "Sinh hoạt phí từng tháng tôi đều đúng ngày chuyển qua cho anh, anh đối tốt với nó 1 chút".

"Không cần sinh hoạt phí đâu, có rảnh cứ tới đây làm việc giúp tôi". Tốt nhất lại mang thêm nhiều lao động cường tráng tới đây, La Mông ở trong lòng bổ sung nói.

"Ừ, tôi được nghỉ liền tới đây". Từ nay về sau, sinh hoạt nghiệp dư của cha chó cũng chỉ còn lại 1 cái nội dung làm không công cho La Mông thôi.

"Được rồi, anh cứ yên tâm để nó lại ở chỗ tôi, người lớn còn khóc cái gì?". Người này nhìn dáng người xấp xỉ cũng phải gần 1 mét 8, bộ dạng lại khá xoàng, khuôn mặt kia không chỉ có đen, còn mọc đậu thanh xuân

(aka mụn đó), gồ ghề giống như vỏ ngoài của mặt trăng, hơn nữa một phen nước mũi một phen nước mắt, thật sự là vô cùng thê thảm.

"Tôi không khóc". Cha chó hít hít mũi 1 chút, nói.

"Ô ô……". Con Husky nhà gã ta cũng phát ra một trận kêu rên rất không tương xứng với hình thể của nó.

"Nha Nha à, đừng luyến tiếc ba ba, con liền đợi ở Ngưu Vương trang đi, nơi này tốt hơn so với nhà của chúng ta". Chó cha vuốt lông từng cái từng cái cho con gã.

"Ô……". Nha Nha bi ai kêu, lại duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm 1 bàn tay của cha nó.

"Con phải nghe lời, đừng gây họa, hức, ba ba không ở bên người, phải chăm sóc tốt chính mình……"

"Ô ô……Ô……".

"Đừng đánh nhau cùng mấy con chó nhỏ kia, hức, chúng nó nhiều người, con đánh không lại".

"Ô……".

"Người khác cho thứ gì cũng đừng ăn, phải nghe lời của La Mông, nhớ ba ba thì bảo La Mông gọi điện thoại cho ba ba……Hức……".

"Ô……Ô……".

La Mông rốt cục nghe không nổi nữa, lên tiếng cắt ngang 2 kẻ này: "Cuối tuần này anh không được nghỉ à?".

"Được".

"Được nghỉ anh không tới đây à?"

"Tới".

" Đó không phải là ngày mốt sao, diễn sinh ly tử biệt gì chứ!?".

50. Chương 50: Mấy Tên Trộm Tới Đây...

Chó cha đi rồi, con Husky này liền đi theo La Mông ngủ trong chuồng trâu, con chó này bị cha nó chiều hư rồi, thế nào cũng phải ngủ ở trên giường. Nhiệt độ cơ thể của con chó này rất cao, khiến cho buổi tối La Mông nóng tới ngay cả mền cũng không muốn đắp, nếu như mùa đông thì tốt rồi, trên giường có con này làm ổ, giống như lò sưởi.

Thứ 7 cuối tuần chó cha gọi điện thoại tới, nói ông chủ gã không cho gã nghỉ, công ty gã mới vừa nhận 1 hợp đồng, khách hàng muốn đòi kế hoạch gấp, ông chủ gã liền để chó cha tăng ca, lý do trước đây gã vừa mới xin nghỉ 3 ngày.

Chó cha ở bên trong điện thoại hỏi cái này hỏi cái kia, hỏi đều là Nha Nha nhà gã, La Mông ngại phiền, liền ném di động cho Husky, để 2 cha con bọn họ a ô a ô đi, mặc kệ hai người bọn họ a ô bao lâu, dù sao nhận điện thoại không tốn tiền.

Nói đến Nha Nha này, hiện tại La Mông hoàn toàn thất vọng đối nó rồi, con chó này lại đây ngủ chuồng trâu buổi tối đầu tiên, đại khái rạng sáng khoảng hơn 2 giờ, con chồn kia lại tới nữa.

"Ngao ô!". Hoàng đại tiên phát hiện trên giường La Mông có chó, sợ tới mức lập tức lại nhảy lên trên xà ngang.

"Ô……". Nha Nha bị ồn tỉnh.

"Ngao ô!". Hoàng đại tiên đi tới đi lui ở trên xà ngang, có vẻ vô cùng bực bội.

"Ô ô a ô……". Nha Nha ngưỡng cổ, miệng cũng không biết đang kêu to cái gì.

"Ngao ngao ngao ngao ô!". Hoàng đại tiên cho rằng đối phương là đang khiêu khích.

"Ô ô a ô……". Nha Nha kêu tới càng hăng say.

"Ngao ô……". Hoàng đại tiên có chút ầm ĩ không rõ, bốn chó con bên chuồng gà, sớm thức dậy sủa rồi.

"Ngao ô ô……". Nha Nha phí sức nửa ngày, cuối cùng là học tiếng chồn giống 7 phần.

La Mông xem 1 màn này ở trong mắt, trước đó còn có ý tưởng để con Husky này hỗ trợ giữ nhà, rốt cục liền tan thành mây khói.

"Ngoan, ngủ đi". La Mông sờ sờ đầu chó của Nha Nha, làm cho nó yên tĩnh ngu người, cho dù không thể hỗ trợ, ít nhất đừng gây chuyện, con chồn này chính là cao thủ bắt chuột, còn không đánh chủ ý với gà con nhà anh, hiếm có à, đừng lại dọa chạy mất.

Lúc mới đầu hoàng đại tiên còn vô cùng kiêng kị đối con chó bự kia, mỗi lần lúc giao dịch cùng La Mông đều phải cẩn thận lại cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận, thời khắc chú ý hướng đi của con chó bự kia, Nha Nha trở người 1 cái, đều có thể làm nó sợ tới mức nhảy lên trên xà ngang.

Nhưng mà dần dần, nó coi như là nhìn thấu rồi, con chó này chính là bộ dạng hung ác, kỳ thật căn bản là bao cỏ, không phải là mối đe dọa.

Gần đây trên Ngưu Vương trang tới không ít người, mỗi ngày có người tới có người đi, nhân công đủ dùng, La Mông liền nhàn nhã, cả ngày nấu cơm làm đồ ăn làm hậu cần, mê trai ngám Tiếu Thụ Lâm, thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Hôm nay buổi tối La Mông cùng Nha Nha nằm trên giường đang ngủ, mơ hồ chợt nghe tới có tiếng xe, người này từ sau khi có được linh tuyền, lỗ tai liền rất thính, may nhờ nông thôn yên tĩnh, nếu ở trong thành phố, xe chạy tới xe chạy lui, thế nào cũng làm cho anh mất ngủ cho mà coi.

"Hắc, tỉnh tỉnh". La Mông giơ tay liền đẩy tỉnh con Husky bên người, con này vẫn là chó mà, ngủ đều sâu hơn so với anh.

"Ô……". Nha Nha vùi đầu xuống gối, tiếp tục ngủ, cái gối này là chó cha từ Đồng thành chuyển tới cho nó, nói Nha Nha nhà gã đổi cái gối khác liền không thể ngủ ngon, thật ra ở trong mắt La Mông, con này cho dù không có gối cũng ngủ giống như heo chết.

"Ngủ chết mày luôn đi". La Mông bất đắc dĩ đứng lên từ trên giường, lặng yên không một tiếng động liền đi ra khỏi chuồng trâu, con Husky kia ngẩng đầu nhìn phương hướng La Mông biến mất, suy nghĩ 1 chút cũng đứng lên đi theo ra ngoài, bên ngoài tối mù, có chút lạnh, con chó này nhịn không được liền hắt xì 1 cái.

"Ai!?". Một cái đèn pin phút chốc liền soi lại đây.

"Gâu! Gâu! Gâu gâu!". Nha Nha rốt cục cũng cảm giác được tình huống không đúng, nhe răng nhếch miệng liền sủa ầm lên, nghe nói Husky thuần chủng không hề học sủa, nhưng mà con chó này trước đây vì hấp dẫn chú ý của con chó nhỏ dưới lầu, thật ra tốn không ít công sức tại phương diện này.

"Bên kia có người!". Mịa, La Mông cũng nổi điên.

"Sao mày không sủa sớm hơn đi?". La Mông mắng mắng một câu, quay đầu lại chạy đi hướng chuồng trâu, nhanh tay nhanh chân tháo dây buộc trâu cho đám trâu mẹ, lại mở hàng rào.

"Ụm bò……". Đêm khuya quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, tâm tình của nhóm trâu mẹ cũng không vui vẻ lắm.

"Đi ra! Đi ra! Đi ra!Nhanh, đừng ngủ nữa! Ngủ mê liền đều thành thịt trâu!".

"Nhị Lang! Chạy mau đi! Chạy lên trên núi đi! Đi ăn dưa hấu!". Nhị Lang nửa tỉnh nửa mê, nghe được La Mông gọi nó đi ăn dưa hấu, lạch bạch chạy lên trên núi, con này mấy ngày hôm trước gặm 1 trái dưa hấu, còn chưa chín hẳn, nhưng mà cũng rất ngọt, sau đó bị La Mông phát hiện, bị anh dạy bảo 1 trận.

La Mông một bên gào to, một bên liền hướng cửa sau chuồng trâu đi ra ngoài, hơn 100 con trâu anh chưa kịp đều thả hết chúng nó ra, loại thời điểm này cũng không quản được nhiều như vậy, những người đó chạy xe tải tới, nhân số nhiều, nếu như bị bắt được, anh nhất định ăn quả đắng.

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu!". Con Husky kia còn đứng tại chỗ sủa to, con này dũng khí vẫn là có, chỉ là vô dụng với đối phương.

"Chạy đi! Còn sủa cái rắm". Mắt thấy những người đó liền sắp tới bên chuồng trâu này rồi, La Mông thô bạo kéo con chó ngốc kia 1 chút, bỏ chạy đầu tiên, lúc này bên chuồng trâu chỉ có 1 mình anh, những người này khẳng định liền sẽ muốn hạ gục anh trước, lát nữa chậm rãi dọn sạch cả chuồng trâu.

"Ô…….". Nha Nha nhìn nhìn bóng dáng La Mông điên cuồng chạy trốn, lại nhìn xem mấy chùm tia sáng lóe lên ở đối diện, mơ hồ cũng cảm giác được nguy hiểm, sau khi do dự một phen, rốt cục cũng hướng cái phương hướng La Mông chạy vội qua.

"Mau rời giường đi! Ăn trộm tới!". La Mông một bên chạy, một bên há họng liền gào lên.

"Gâu gâu…….". Nha Nha cũng sủa to theo.

"Người mau tới a! Có ăn trộm a!".

"Gâu…….gâu gâu…….".

"Mau tới giúp đỡ a! Tai nạn chết người!".

"Gâu gâu…….gâu……gâu gâu…….".

La Mông vung chân chạy như điên ở trên núi, lúc mới đầu Nha Nha còn đi theo phía sau anh, chưa tới mấy phút liền chạy tới đằng trước anh, hướng về phương hướng tứ hợp viện, nhanh như chớp chạy không còn bóng dáng.

Nếu phía sau không có người truy đuổi, lúc này La Mông sớm cởi giày ném nó, liền chưa gặp qua 1 con chó không có nghĩa khí như vậy!

"Ụm bò!". Nhị Lang chạy tới trên núi, bị gió đêm vừa thổi, đầu óc cuối cùng là tỉnh táo, đứng ở trên núi nhìn xuống dưới, liền nhìn đến có mấy người cầm đèn pin đang đuổi theo hướng tứ hợp viện, ánh đèn vụt qua vụt lại, thi thoảng soi tới người phía trước, không phải La Mông thì là ai, người này chạy trốn rất chật vật, vừa chạy vừa gào to, nhìn thấy thật thảm.

"Ụm bò…….!!". Nhị Lang khí dẫn đan điền*, ở trên núi phát ra một tiếng trâu rống thật dài, tiếng rống kia rất lớn, cả làng Đại Loan đều nghe tới rõ ràng rành mạch. Con trâu này kêu xong 1 tiếng này, liền từ trên sườn núi một đường lao xuống dưới, cái đầu tuy rằng không lớn, khí thế lại kinh người.

"Ụm bò!".

"Ụm bò!".

"Ụm bò!". Nhóm trâu mẹ giống như nghe được kèn chiến đấu, đàn trâu vốn phân tán, nhất thời giống như là tìm được xương sống, liền chạy về hướng mấy người cầm đèn pin.

Thân hình trâu nước trưởng thành to lớn cồng kềnh, trâu trưởng thành, ngoại trừ là trâu đực ở mùa giao phối, bằng không rất ít chạy băng băng. Một đàn trâu này chạy lên, dẫm tại mặt đất rung động ầm ầm, thực sự có chút xu hướng động đất.Bị đàn trâu này truy đuổi, mấy người này liền tan tác, phân tán đến trên núi đều tự chạy trối chết.

"La Mông, chuyện gì vậy?". Bặc Nhất Quái đi theo Nha Nha liền đi ra tới đây.

"Quay lại, đừng cho bọn họ đi ra ngoài, đàn trâu không khống chế được!". La Mông vội vàng bảo ông ta trở về, đêm khuya thế này, mấy chục con trâu ở trên núi chạy như điên, chẳng may ngộ thương ai liền phiền toái, chân trâu giẫm 1 cái, mấy ai còn giữ được mạng nhỏ chứ.

"Mau quay về, đều đừng xem náo nhiệt". Bặc Nhất Quái gào lên một tiếng với người phía sau, chính mình vẫn là đi tới chỗ La Mông, thoắt 1 cái, đi tới trước mặt La Mông, xách cổ áo của La Mông, liền xách La Mông đi tứ hợp viện.

Nha Nha hì hục chạy một đường đi theo Bặc Nhất Quái, vừa quay đầu lại thấy ông ta lại đi trở về, vừa chạy liền chạy đi thật xa rồi, con chó này quay đầu lại nhìn nhìn đàn trâu phía sau cuồn cuộn lao tới, a ô một tiếng liền chạy như điên.

La Mông vào trong tứ hợp viện liền đi căn tin, cầm nồi cầm sạn đi ra, đứng ở trên núi gõ mạnh một chút, gõ tới đám trâu đều rối loạn trận tuyến, mấy người nửa đêm cầm đèn pin lên Ngưu Vương trang, lúc này mới đều tự nhặt lại được một cái mạng nhỏ.

Trong tứ hợp viện nhiều người, còn có Bặc Nhất Quái võ lâm cao thủ này, một đám người ba chân bốn cẳng, hai ba cái liền trói mấy người này thành bánh chưng để tại trong sân. Trong đó Đông Tây Nam Bắc cũng qua đây góp mặt, lại bị La Mông quát lớn đuổi về.

"Nói! Nửa đêm tới chỗ ông mày làm cái gì?". Gây sức ép như vậy! La Mông mấy ngày nay khó khăn mới có thể thở phào ngủ ngon, mịa nó sao liền không thể để người ta sống qua ngày yên tĩnh vậy?

"Hiểu lầm nha, hiểu lầm, chúng tôi là ở trên mạng nhìn đến tin tức tuyển nhân công, lại đây tìm việc". Một cái bánh chưng trong đó nói xạo, nói.

"Rạng sáng 1 giờ, tìm việc gì chứ? Lừa quỷ hả?". La Mông nói xong liền đạp gã 1 phát, mịa nó mới nãy chính mình nếu rơi xuống trong tay mấy người này, tám phần cũng là đãi ngộ này.

"La Mông ơi, đây là sao vậy?". Khi nói chuyện, bên làng cũng không ít người tới đây, hầu như là 1 ít ông bà cụ, cầm cuốc cầm đòn gánh đều có, xem ra là định tới đây đánh nhau. Ông La, La Hồng Phượng cũng đều đi theo tới đây, Lưu Xuân Lan không có tới, đại khái là ở lại trong nhà trông cháu rồi.

"Không có việc gì ạ, bắt được mấy tên trộm". La Mông hỏi bọn họ, "Sao mọi người lại đến đây ạ?".

"Nghe được Ngưu Vương kêu, sao có thể không tới chứ?". Trưởng làng La Toàn Thuận liền nói.

"Vừa nãy tiếng kêu kia là Nhị Lang nhà chúng ta kêu sao?". Ông La cũng hỏi.

"Đúng ạ". La Mông liền vẫy vẫy tay với Nhị Lang cách đó không xa, con trâu này phe phẩy cái đuôi ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, đại khái là cảm thấy chính mình hôm nay biểu hiện không tồi, liền chờ La Mông khen ngợi.

"Mày nha hôm nay thiếu chút nữa gây tai nạn chết người rồi đó biết hay không?". La Mông đối con nghé con này cũng là thật sự đau đầu, nóng lòng bảo vệ chủ dĩ nhiên là tốt, nhưng mà con nghé này không biết nặng nhẹ, thật xảy ra chuyện thì làm sao đây?

"Ụm bò……". Nhị Lang cúi đầu vẫy vẫy cái đuôi, có chút giận hờn.

Hôm nay việc này, La Mông thật sự là không có biện pháp khen nó, nếu ra tai nạn chết người, sự tình này liền rất lớn, tới lúc đó trâu trên Ngưu Vương trang này bị người đời tiêu diệt đều còn nhẹ đó.

"Hôm nay khẳng định là tình huống đặc thù, bình thường Nhị Lang này rất nhu thuận" Nhóm dân làng nghe được Nhị Lang bị dạy bảo, lập tức liền có người đứng ra nói chuyện thay nó.

"Đúng vậy, lúc ấy đàn vương bát* trâu này đang truy đuổi cháu í". La Mông cũng không hy vọng Ngưu Vương trang truyền ra chuyện trâu nổi điên đả thương người, bảo vệ chủ cùng đả thương người, chênh lệch rất lớn đó.

"Vậy em có bị thương hay không?". La Hồng Phượng vội vàng liền hỏi.

"Không sao, chỉ là chạy vội quá, cổ chân có chút đau". Lúc mới bắt đầu chạy, La Mông còn không có phát hiện chân mình đau nữa, bây giờ thả lỏng rồi, mới cảm giác được đau.

"Để tôi xem cho". Bặc Nhất Quái bảo người ta đặt cái ghế để La Mông ngồi xuống, cởi giày liền thấy, lập tức liền mắng mỏ: "Cậu thằng khờ này, chân đều như vậy sao chính mình còn không biết?".

"Như thế nào ạ?". La Mông trực giác giống như không nghiêm trọng như vậy.

"Lúc này nhìn qua không thấy gì, qua 1 giờ nữa, liền sưng thành cái bánh mỳ". Bặc Nhất Quái bảo Liễu Như Hoa đi phòng ông ta cầm chai rượu thuốc xuống, lập tức liền xoa bóp giúp La Mông.

"Mấy thằng này còn mang hung khí". Trên Ngưu Vương trang có mấy người trẻ tuổi, mới nãy liền cùng vào trong cái xe tải kia xem bên trong có cái gì.

Kết quả lấy ra không ít hung khí, có búa sắt bự, hình như dùng giết trâu, nếu trâu không nghe lời, đập 1 búa liền xong đời. Có mấy con dao nhỏ vừa dài lại mảnh, dao kia rất bén, bên trên còn có rãnh hứng máu. Thậm chí còn cầm theo cung nỏ, đều là thép tấm, cũng vô cùng bá đạo.

Mang nhiều hung khí như vậy, thật không biết nhóm người này rốt cuộc là muốn giết trâu hay là giết người nữa?

"Phải báo cảnh sát". La Mông cũng không muốn trước mặt nhiều người như vậy dùng hình phạt riêng, dứt khoát ném tới đồn công an, tới lúc đó nếu có người đứng sau đám người này, anh lại mời Tiếu lão đại ra tay.

"Cậu vẫn là gọi điện thoại cho Tiếu Thụ Lâm trước đi". Bặc Nhất Quái liền nói, Tiếu Thụ Lâm là người từng trải, biết những người này vào trong cục cảnh sát, sẽ rơi vào trong tay ai trước, vậy xử lý lên khác biệt cũng thật sự lớn.

La Mông vừa suy nghĩ, quả thật cũng là đạo lý này, mới nãy mạng nhỏ của anh coi như là chỉ mành treo chuông, không thể tiện nghi đám người này.

Lúc này Tiếu Thụ Lâm đã thức dậy rồi, nhìn đồng hồ treo tường trên tường, thời gian còn rất sớm, liền mở TV coi, mới nãy Tiếu lão đại thức dậy đi WC, còn mắng gã một câu.

Bên La Mông kể lại chuyện vừa nãy, bên Tiếu Thụ Lâm cúp điện thoại liền đi gõ cửa phòng cha gã, "Đừng ngủ nữa, Ngưu Vương trang đã xảy ra chuyện rồi".

"Chuyện gì vậy?". Tiếu lão đại lập tức từ trên giường ngồi dậy, Ngưu Vương trang là dưới sự che chở của ông, ông sớm tại trên đường thả tin này ra, là thằng cháu nào không có mắt như vậy chứ?

"Liền mấy tên trộm thôi, chạy xe tải tới Ngưu Vương trang trộm trâu, bây giờ đã bị bọn La Mông bắt rồi".

"Có ai bị thương không?". Tiếu lão đại lại hỏi.

"La Mông bị thương ở chân". Vấn đề này gã vừa mới ở trong điện thoại cũng hỏi.

"Nghiêm trọng không?". Tiếu lão đại nhướn mày, người dưới sự che chở của ông, bị người ta đả thương?

"Không nghiêm trọng, chỉ là bị truy đuổi sít sao, trẹo chân". Nói tới đây, Tiếu Thụ Lâm nhịn không được liền nhếch miệng cười lên, trong lòng nói thằng ranh La Mông kia, bình thường mồm 5 miệng 10, thời điểm mấu chốt quả nhiên vẫn là chỉ có chạy trối chết. Nhưng mà lại nghĩ tới tình cảnh thằng ranh đó bị người đuổi chạy khắp núi, Tiếu Thụ Lâm lại cảm thấy trong lòng không vui vẻ chút nào.

"Chuyện không lớn lắm thì buổi sáng ngày mai hẵng tới đó". Trẹo chân! Đó cũng coi như bị thương?

"Sao cha vừa tới sự kiện mấu chốt liền bàn lùi vậy?". Tiếu Thụ Lâm giáp mặt liền dạy bảo cha gã.

"Cha bàn lùi hồi nào, bây giờ tính thời điểm mấu chốt gì chứ?".

"Vậy lần tới lại muốn mật ong thì chính cha tự qua lấy đi, dù sao con là không có mặt mũi rồi". Tiếu Thụ Lâm ngồi xuống bên giường cha gã, vẫn không đi.

Gã còn có thể để Tiếu lão đại tiếp tục ngủ hay sao? Đó là không có khả năng. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở để biểu hiện à, cũng làm cho thằng ranh kia nhìn thật kỹ, nhà họ Tiếu bọn họ ở nơi này có lực ảnh hưởng ra sao, để cậu ta hiểu rõ, cha con bọn họ ăn chút đồ nhà cậu ta, cũng không là ăn không.

"Được rồi, hiện tại đi liền đi, cha đi gọi điện thoại trước". Tiếu lão đại bất đắc dĩ, bây giờ nếu ông không đi theo thằng con này, sau này Tiếu Thụ Lâm liền không vui vẻ gì với ông.

"Vậy con đi pha ly nước mật ong cho cha trước". Tuổi càng lớn Tiếu Thụ Lâm lại càng phát hiện, ông già nhà gã phải dỗ dành.

"Nói tôi là cha anh, anh mới là cha tôi". Tiếu lão đại hừ hừ nói.

"Hài, quản ai là cha ai chứ, chúng ta không phải là cha con hay sao?". Tiếu Thụ Lâm nói xong liền lách người đi ra khỏi phòng Tiếu lão đại.

“Không biết người trên kẻ dưới!”. Tiểu lão đại giơ tay từ dưới giường mò ra đôi dép lê, bụp 1 tiếng ném ở trên ván cửa.’

Tiểu lão đại gọi mấy cuộc điện thoại, cục công an huyện liền phái xe đi ra, đi qua nhà bọn họ đón 2 cha con này, một đường liền chạy hướng trấn Thủy Ngưu làng Đại Loan.

Kế tiếp việc này xử lý liền nhanh, vốn chính là bên bọn La Mông chiếm lý, lại có mạng lưới quan hệ của Tiểu lão đại, hơn nữa mấy người này còn mang theo cung nỏ dao dài, có vật chứng này, mấy tên này là muốn chạy cũng chạy không thoát, lúc này đây chắc chắc ăn cơm tù rồi.

Ghi chép khẩu cung xong, La Mông liền cùng Tiểu Thụ Lâm đi ra khỏi cục công an, Tiểu Thụ Lâm lái xe, chấn động não của gã đã rất tốt rồi, chẳng qua công ty bọn họ gần đây cũng không bao nhiêu việc, hiện giờ chính mình lại cùng Bặc Nhất Quái tập võ, cho nên vẫn là ở lại tại Ngưu Vương trang.

Trên đường lúc đi qua chợ thủy sản của trấn Vĩnh Thanh, La Mông liền nói muốn đi vào mua chút hải sản. Người này khập kha khập khiễng đi chợ thủy sản, Tiểu Thụ Lâm đi theo ngay tại phía sau.

“Cậu đều thế này rồi, còn nghĩ tới ăn nữa?”. Tiểu Thụ Lâm không có một chút tự giác cười nhạo La Mông

“Ăn nhiều một chút mới có thể khỏe nhanh”. Cho dù bị Tiểu Thụ Lâm cười nhạo, La Mông cũng cảm thấy trong lòng sung sướng.

“Tôm biển của nhà này không ngon, tôi đưa cậu qua nhà bên kia, tôm Cửu Tiết, tôm tự nhiên “. Tiểu Thụ Lâm cũng không quản sắc mặt người bán tôm kia khó coi, trực tiếp đẩy La Mông liền đi.

“Chỗ chúng ta vẫn còn tôm biển tự nhiên sao?”. Cũng không phải vùng duyên hải, có thể ăn được tôm biển nuôi trồng liền không tệ rồi, tôm biển tự nhiên trong biển bắt về, không phải người phụ cận đều mua hết rồi sao, còn có thể tới lượt người nơi này của bọn họ sao?

“Kiếm được tiền, tự nhiên liền có người chở lại đây”. Nhìn đến phản ứng của La Mông giống như người nhà quê, Tiểu Thụ Lâm cuối cùng cũng tìm được một ít cảm giác ưu việt rồi, tâm tình rất là tốt.

Tiểu Thụ Lâm trách móc La Mông, kết quả chính gã trước tiên dẫn La Mông đi mua tôm Cửu Tiết, xong rồi lại dẫn La Mông đi mua ghẹ hoa, tiếp theo lại dẫn La Mông đi mua lươn biển, sau đó là mực…….

Chờ lúc La Mông xách mấy túi bự khập khiễng đi ra khỏi chợ thuỷ sản, hai giờ đã trôi qua. Tiểu Thụ Lâm đi phía sau dứt khoát khiêng cái thùng xốp, gã mua hơn 10 cân cá hố sắp chết, nghe nói đều là tự nhiên, mua về nhà có thể dùng bã rượu của rượu gạo nếp vàng muối chế biến, Tiểu lão đại liền thích ăn món này.

Hai người đi một chuyến nhà Tiểu Thụ Lâm trước, để cá hố này vào, sau đó mới lái xe trở về làng Đại Loan, đồ đạc khác đều bỏ trong nhà, liền cầm 2 túi mực bự đi lên Ngưu Vương trang.

“Chậc, hôm nay cơm để tôi tới làm đi”. Nhìn thấy La Mông khập kha khập khiễng, Tiểu Thụ Lâm cũng cảm thấy lòng bực bội.

“Được”. La Mông cũng không đi, liền ngồi ở bàn ăn ở căn tin, giúp Tiểu Thụ Lâm lột hành tỏi và vân vân, thi thoảng ngẩng đầu nhìn người kia trước bàn bếp, ngay cả tạp dề đầy mỡ nhầy cậu ta đeo ở trước người đều cảm thấy được đẹp dã man.

Mấy tên trộm kia thật sự là giúp đại ân, trong lòng La Mông vui vẻ.

Tiểu Thụ Lâm đầu tiên là bỏ thêm măng, củ cải đỏ xào 1 nồi bự mực xào, La Mông giơ tay cầm 1 miếng bỏ vào miệng.

“Thế nào?”. Tiểu Thụ Lâm liền hỏi

“!”. La Mông bị bóng tới nhất thời nói không nên lời, chỉ biết mãnh liệt gật đầu: “……. Ăn ngon”.

“Vẫn ổn chứ”. Tiểu Thụ Lâm nhếch miệng liền cười lên, khác không nói, xào đồ ăn vẫn là có tay nghề a.

La Mông nhìn thấy Tiểu Thụ Lâm như vậy, đột nhiên anh liền hiểu ra, thì ra Tiểu Thụ Lâm nhà anh, cần nhất cũng không phải bị căm sóc, mà là được dựa vào!

Cái gọi là dựa vào dựa vào, đó không phải là vừa dựa vừa vào, lại dựa lại dựa, không phải lại thượng (ấy ấy người khác) hay sao? Mẹ ôi! Đạo lý đơn giản như vậy, sao anh liền sẽ không sớm một chút nghĩ tới chứ?

La Mông lại cảm thấy, mấy tên trộm kia lúc này thật sự là giúp đại ân.

51. Chương 51: Người Này Sao Có Thể Sống Thành Như Vậy Chứ...

Chân của La Mông rốt cuộc vẫn là sưng phù lên, chỗ cổ chân sưng tới giống như cái bánh mỳ, ngay cả giày đều không mang vào được, chỉ có thể đi dép lê ngồi trên ghế.

Vốn Bặc Nhất Quái đã xoa bóp qua cho La Mông, đáng lẽ không nghiêm trọng như vậy, cố tình buổi sáng cùng ngày anh còn cùng Tiếu Thụ Lâm cùng đi khắp chợ thuỷ sản gì đó, một đường đi khập kha khập khiễng kia, không chuyển biến xấu mới là lạ ấy.

Nhưng mà tôm Cửu Tiết tự nhiên mùi vị quả thật không tồi, Bặc Nhất Quái ăn rồi tâm tình tốt, liền lại xoa nhẹ một hồi giúp La Mông, việc này ông ta cũng đã nói rồi, đừng nhìn chỉ là bị trẹo 1 chút, làm không tốt sau này liền để lại mầm bệnh.

Lưu Xuân Lan bảo La Mông đừng đi Ngưu Vương trang, ngay tại trong nhà nghỉ ngơi mấy ngày, dù sao chuyện trên Ngưu Vương trang giao cho 2 người La Toàn Quý và Tiếu Thụ Lâm cũng không xảy ra chuyện gì được, La Mông vẫn không đồng ý, ngày hôm sau sáng sớm ăn xong bữa sáng, liền đi nhờ xe của Tiếu Thụ Lâm cùng cậu ta đi lên Ngưu Vương trang. Gần đây Tiếu Thụ Lâm có thể tự mình lái xe, mỗi ngày sáng sớm liền tự mình lái xe lên Ngưu Vương trang, không hề chờ lão Dương.

Bên chuồng trâu hiện tại là La Toàn Quý và La Chí Phương đang ngủ, sau khi trải qua chuyện hôm ấy, mọi người cũng đều đề cao cảnh giác, chỉ sắp xếp một người ngủ ở đó vẫn cảm thấy không đủ, liền lại ở bên trong đặt thêm 1 cái giường.

La Chí Phương tên khờ này, trước đó còn không quá để bụng đối tập võ, trải qua chuyện này ầm ĩ như vậy, gã liền cảm thấy tập võ việc này quan trọng, mỗi ngày sáng sớm đều thành thành thật thật luyện đủ thời gian, cũng không lại qua loa xong việc.

Lại nói buổi sáng hôm nay La Mông vừa tới đỉnh núi, liền phát hiện Nhị Lang không phản ứng anh, ngay cả cái chào hỏi cũng không làm, chính là nửa chết nửa sống nằm úp sấp trên đống rơm, cái đuôi cũng không vẫy, La Mông vừa nhìn liền biết, con này đây là cáu kỉnh.

"Đi a Nhị Lang, chúng ta lên núi ăn dưa hấu". La Mông bắt chuyện với nó.

"Phì". Nhị lang thở phì 1 cái, không phản ứng La Mông.

"Đại Hoa, lại đây". La Mông gọi mẹ của Nhị Lang qua, hai tay vừa chống, liền ngồi trên lưng trâu, một bên lại nói với Nhị Lang, "Mày không đi thì bọn tao đi đây, mày có thể suy nghĩ lại, ăn dưa hấu liền hôm nay chỉ lần này thôi".

La Mông nói xong cũng không nhìn nó, vỗ vỗ lưng của Đại Hoa để nó đi tới ruộng dưa hấu trên núi, Nhị Lang ngẩng đầu nhìn, lại lần nữa vùi đầu vào trong đống rơm, qua một hồi lâu, nó mới không tình nguyện đứng lên, xa xa theo sát ở phía sau bọn La Mông, cũng lên núi.

Dưa hấu trong ruộng vẫn chưa chín, La Mông đi ở trên núi tìm một hồi lâu, mới tìm được 1 trái trên cuống hơi hơi có chút vàng, dùng cái chìa khóa đâm mấy cái bổ thành hai nửa, 1 cỗ mùi dưa thơm mát trong veo nhất thời đối mặt xông tới.

La Mông tự mình cắn 1 miếng trước, thịt quả xốp giòn ngon miệng, hơi hơi mang chút chua, còn thật ngọt.

"Ăn hay không ăn?". La Mông hỏi Nhị Lang.

"Ụm bò!". Nhị Lang đứng ở chỗ cách đó mấy mét, chính là không chịu lại đây.

“Còn cáu kỉnh cùng tao à?”. La Mông nói xong tự mình lại cắn 1 miếng nữa, cái mũi dính 1 chút nước dưa hấu, lấy tay lau 1 cái, tiếp tục ăn.

“Ụm bò! Phì!”. Nhị Lang quay đầu, không nhìn La Mông và dưa hấu trong tay anh.

“Lại đây, ngoan!”.

“Ụm bò!”.

“Hừ, mày không tới hả?”.

“Ụm bò!!!”.

“Được rồi, tao sai rồi, ngày hôm qua nên khen ngợi mày, tới đây đi, dưa hấu lạnh liền ăn không ngon”.

“Ụm bò!”. Nhị Lang cuối cùng lại hô 1 tiếng với La Mông, lúc này mới sáp qua đây tới ăn dưa hấu.

La Mông đem nửa miếng dưa hấu bự kia cho Nhị Lang non nửa trái liền cho Đại Hoa, nhưng mà lúc này Đại Hoa liền nằm trên mặt đất, từ tốn từ tốn nhai cỏ dại trong ruộng dưa hấu, cũng không nhìn dưa hấu La Mông cho nó.

Nhị Lang ăn xong 1 nửa trái dưa hấu kia, La Mông liền đem nửa còn lại cũng nó, đây là Đại Hoa phần lại cho con nó ăn.

Nhị Lang 1 bên ăn, La Mông một bên liền giáo dục nó, “Mày nha, cho dù là Ngưu vương, vậy cũng phải khiêm tốn, hiện giờ mọi người không tin tà ma, nếu như có người mất mạng, bọn họ kéo mày tới lò mổ như thường, tao không quyền không thế, tới lúc đó không thể cứu được mày thì sao?”

Nhị Lang đứa khờ này, chỉ có biết ăn thôi, hiếm khi bớt thời giờ ngẩng đầu hướng La Mông ụm bò một chút, cũng không biết nói chính là cái gì, La Mông đoán nó đại khái vẫn là đang nói dưa hấu ăn ngon.

Bên Vĩnh Thanh, sau khi trải qua một phen thẩm vấn, mấy tên trộm kia rất nhanh liền nhận tội, thì ra phiền toái này vẫn là cái bài post tuyển người của La Mông gây ra.

Mấy tên trộm này là người ngoại tỉnh, tình cờ lên mạng vào diễn đàn của Đồng thành, thấy được bài post tuyển người của La Mông, nhưng mà những người này muốn không phải là muốn tới nông thôn làm việc hoặc là du lịch, ánh mắt của bọn họ liền dán tại trên người đám trâu mẹ trên Ngưu Vương trang.

Mẹ ơi, hơn 100 con trâu mẹ liền là hơn 100 vạn a, vẫn không có bao nhiêu người nhìn thấy được, nếu bọn họ lái xe qua làm 1 chuyến, xong rồi nhanh chóng trốn đi, vậy La Mông còn có thể truy đuổi bọn họ tới chân trời góc biển hay sao? Có người chống lưng thì sao, ít nhất phải tìm ra bọn họn trước?

Mấy người bọn họ ăn ý hợp rơ, lập tức liền đi lái 1 chiếc xe tải nhập bọn, cầm hung khí, liền lên Ngưu Vương trang, vì đảm bảo an toàn, những người này đều vẫn không dám lái xe tải chạy lên núi, không nghĩ tới vẫn là bị phát hiện, vốn định đánh ngất người trong chuồng trâu, sau đó chậm rãi trộm trâu, vì thế liền đuổi theo hắn ta chạy một đoạn, không nghĩ tới sau đó thế nhưng liền ầm ĩ như vậy.

Đối với việc xử lý mấy người này, La Mông liền có 1 yêu cầu, bồi thường tổn thất trên đỉnh núi của nhà anh.

Về phần bồi thường bao nhiêu tiền, vậy ấn theo giá thị trường tính, làng Đại Loan bọn họ chính là cung hàng cho Đồng thành Cực Vị Lâu, một cân đậu bao nhiêu tiền, 1 cân rau bao nhiêu tiền, tổn thất bao nhiêu cân, tăng giảm bù trừ tính 1 chút, số lượng lòi ra liền dọa người.

Cho tới sau này, bên trấn Vĩnh Thanh mới có mấy người biết, làng Đại Loan thế nhưng im ỉm ìm im cung hàng cho Đồng thành Cực Vị Lâu.

Tự nhiên, đối với chiêu bài mới mật hoa cẩu kỷ của Cực Vị Lâu, cũng có người liên tưởng nó với rừng cẩu kỷ của nhà La Mông, nhưng mà bọn họ suy đoán chỉ là suy đoán, Cực Vị Lâu này vốn liền không dễ chọc, hơn nữa La Mông còn có Tiếu lão đại chống lưng, ai ăn no rửng mở đi tìm rắc rối chứ?

Về Nhị Lang một tiếng Ngưu vương rống kia, tức thì bị truyền tới vô cùng kì diệu, không chỉ có người xung quanh gần xa lân cận rất nhanh đều nghe nói, nhưng lại có người đăng chuyện này lên mạng, liền vẫn là cái diễn đàn kia, có người phát 1 đoạn video.

Đoạn video này tối thui tối mò cái gì đều không thấy rõ lắm, chợt nghe đến ầm ầm rầm rầm, còn có người nào đó hét lên:

"Mau quay lại, đàn trâu mất khống chế rồi".

"Chuyện gì vậy?".

"Mới nãy tiếng Ngưu vương rống anh không có nghe thấy sao?".

"Nghe thấy được, sao?".

"Đó là Ngưu vương nổi giận, lúc này đàn trâu đang nổi điên, anh phải đi xuống dưới, không nhanh thì bị đạp thành thịt nát đó".

"Sao vậy, ban ngày còn tốt mà".

"Đúng vậy, rất nghe lời, còn chở cây đậu nữa".

"Nghe nó có ăn trộm tới, đuổi theo ông chủ đuổi 1 đường luôn".

"Bây giờ sao rồi?".

"Không sao rồi, bị 1 ông lão xách trở về rồi".

"Ha ha, mới nãy mấy người là có nghe được hay không, là lâu chủ của chúng ta kêu to đó".

"Sao?".

"Dã man".

"Anh nghe thấy không?".

"Nghe thấy, nghe thấy anh ta gọi tôi mới tỉnh lại".

"Chậc, đừng cười người ta, nếu anh ta không hét to như vậy, liền như anh vậy, ngủ thẳng nửa đêm bị người ta khiêng đi đều còn không biết".

Lát sau lại là 1 hồi tiếng vang leng keng leng keng, còn có thể nghe được La Mông hắng giọng quát, giọng nói có chút khàn, thi thoảng còn pha thêm tạp âm:

"Ầm ĩ cái rắm! Đều yên tĩnh cho tao".

"Trở về! Trở về! Đứa nào quay về chuồng trâu đầu tiên, ngày mai phần thưởng 1 trái dưa hấu bự!".

"Nhị Lang mày đồ thiếu tầm mắt! Còn rống! Còn rống!"

"……"

La Mông nghe xong đoạn video này, lập tức liền bình luận, nói: "Tối hôm qua là người nào nói tôi dã man hả, nhanh chóng thú tội, thẳng thắn được khoan hồng".

"Có thưởng dưa hấu không?". Dưới lầu lại có người ồn ào.

"Ông chủ nếu đồng ý thưởng dưa hấu bự, tôi liền gánh trách nhiệm thay người kia".

"Nếu có dưa hấu, bây giờ tôi trước hết chửi một câu đồ dã man, lát sau lại đi tự thú".

"Việc này, câu nói này quả thật là tôi nói, vậy thật sự có dưa hấu hay sao?".

"Mấy người đám thích chiếm lợi này, 1 trái dưa hấu liền bán chính mình, mấy người có thể có chút tiền đồ được không?".

"Tiền đồ là gì, ăn ngon hơn so với dưa hấu hay sao?".

"……"

La Mông xem những người này đùa nghịch trêu chọc 1 lát, sau đó lại đi dạo lòng vòng trên diễn dàn, trong đó có ba năm bài post đều là nói một tiếng ngưu vương rống trên Ngưu Vương trang kia.

Trên Internet cơ hồ không có bí mật gì đáng nói, nói chuyện cũng là đi thẳng về thẳng, chuyện đêm qua có dân mạng đăng lên diễn đàn thảo luận, người sáng suốt một chút liền nhìn ra rồi, người này có người chống lưng. Một cái lý do trong đó, chính là lúc ấy xe của cục công an trong thị trấn tới, mà không phải xe của đồn công an trấn bọn họ, cái này rất rõ ràng.

La Mông coi mấy bài post này, trong lòng cũng hơi hơi nổi lên tiếng chuông cảnh tỉnh, xem ra sau này vẫn là khiêm tốn chút đi, cái khác đều không sao, nếu chuyện linh tuyền lộ ra liền xong đời rồi.

Thứ đó lấy đi lại lấy không được, nếu có người đặt chủ ý tới đó, còn không đem La Mông cũng cùng nhau đem đi hay sao, vậy đời này anh còn có thể sống như 1 con người hay sao?

Còn chưa tới giờ cơm trưa, cha Nha Nha liền tới rồi, người này vô cùng lo lắng đi lên Ngưu Vương trang, vừa thấy La Mông liền vô cùng lo lắng hỏi: "Nha Nha nhà tôi sao rồi?".

"Rất tốt, nhảy nhót lung tung". Mấy con không tim không phổi kia, mới nãy La Mông còn thấy chúng nó đang vui vẻ ở chỗ thu cây đậu kìa.

"Nha Nha nhà tôi đánh nhau cùng mấy tên lưu manh hả?". Chó cha kinh hồn bạt vía lại hỏi.

"Đánh nhau cái rắm!". Trong lòng La Mông nói liền con chó kia nhà anh, còn đánh nhau gì chứ, "Lúc chạy trối chết, chạy trốn đều nhanh hơn so với tôi".

"A ô…….Ô…….". Lúc này Nha Nha đúng lúc ngửi thấy mùi của cha nó liền tìm tới đây, nghe được La Mông nói nói như vậy, nhất thời liền sẽ không vui nha, không phải hắn ta bảo nó chạy hay sao?

"Vậy mày cũng không thể chạy trốn nhan hơn so với tao". Việc này là hữu lí.

"A ô! A ô!". Nha Nha lập tức liền rống ngược lại. Con Husky này thời điểm mấu chốt không đáng tin cậy, thời điểm cãi nhau lại nửa điểm cũng không chịu thiệt.

"Làm tốt lắm Nha Nha! Lần tới vẫn làm như vậy nhé, biết chưa, bé ngoan!".

"Ử! Ử!". Husky được khen, le lưỡi liếm mạnh lên mặt cha nó, cái đuôi lắc lư giống như cái quạt.

Hai tên này đang thân thiết, di động của chó cha liền vang lên, La Mông vừa nhìn sắc mặt gã liền biết, người này tám phần không xin phép bỏ chạy ra ngoài, gọi điện thoại 9 phần chính là ông chủ của gã, nghe nói người đó là loại người ăn tươi nuốt sống người ta.

"Hôm nay không thấy cậu a, như thế nào, muốn đi ăn máng khác?". Chậc lỗ tai thính quá chính là không tốt, ngay cả người ta nói chuyện điện thoại đều nghe được rõ ràng rành mạch.

"Không có, ông chủ, tôi có thể đi đâu chứ?".

"Cậu ký hợp đồng chính là 10 năm, hậu quả hủy hợp đồng có chút nghiêm trọng a".

"Tôi biết mà ông chủ, lập tức trở về liền, ông chủ".

"Không đi làm, đi lung tung ở bên ngoài làm gì?".

"Việc này, tôi đi Ngưu Vương trang gặp Nha Nha, ông chủ".

"À, vậy kế hoạch kia cậu làm như thế nào rồi, tốt rồi?

"Chưa đâu, buổi tối tôi tăng ca, ông chủ".

"Được rồi, lúc trở về thuận tiện mang ly cà phê cho tôi".

Sau khi chó cha cúp điện thoại nhìn đồng hồ, nhất thời liền nóng nảy, luống cuống tay chân từ trong cặp lấy ra 1 túi bánh quy chó đưa cho Nha Nha, lại lôi kéo La Mông nói nhất định phải chăm sóc thật tốt con của gã, sau đó liền lái con xe QQ dứt khoát rời đi.

"Chậc, người này sao có thể sống thành như vậy chứ?" La Mông rất không đồng cảm nhìn phương hướng cha chó biến mất, lắc lắc đầu.

"La Mông, cậu để vỏ quế ở đâu vậy?". Lúc này, trong căn tin Tiếu Thụ Lâm liền hô lên.

"À, ngay tại trong ngăn tủ ấy, cậu chờ đóm tôi tới lấy cho cậu". Miệng vừa đáp lời, liền khập khiễng khập khiễng đi nhanh vào sân.

"Hừ!". Con Husky oai phong lẫm lẫm khinh thường nhìn nhìn bóng dáng của La Mông, đắc ý dào dạt ngậm bánh quy đi tìm Đông, Tây, Nam, Bắc, mấy con chó nhà quê kia 8 phần chưa thấy qua thứ này.

Con xe QQ của chó cha nà

52. Chương 52: Trời Mưa Sét Đánh...

Đám người tham ăn trên Ngưu Vương trang rất nhanh liền phát hiện, tuy rằng tay nghề của ông chủ La Mông tốt, nhưng mà so với tay nghề của người đàn ông trẻ tuổi Tiếu Thụ Lâm kia, đó vẫn là kém một chút.

Ngày hôm qua làm mực xào, liền ngon tới bọn họ thiếu chút nữa ngay cả đầu lưỡi cũng nuốt vào luôn, hôm nay cá miếng chiên sốt này, cũng là ăn tới những người này khen không dứt miệng, liên tục nói tay nghề của Tiếu Thụ Lâm tốt, đều tốt hơn so với La Mông.

Khen tới Tiếu Thụ Lâm vô cùng đắc ý, trong lòng nói La Mông có là gì chứ, đánh nhau đánh không lại gã, xào rau lại xào không ngon bằng gã, tên đó liền là tên mù đắc ý thôi.

La Mông lại nửa điểm cũng không để ý làm phông nền cho Tiếu Thụ Lâm, ở trong mắt anh, khen Tiếu Thụ Lâm nhà anh cùng khen anh đều là giống nhau.

Lại nói gần đây cuộc sống của La Mông cũng không tệ lắm, việc gì cũng không cần làm, liền suốt ngày ngồi ở trên lưng trâu đông đi 1 chút tây lăng quang 1 chút (lang thang khắp nới í), vừa tới thời gian nấu cơm, liền đúng giờ xuất hiện ở trong căn tin, làm việc vặt thay Tiếu Thụ Lâm, thuận tiện nhìn cho đã con mắt và vân vân.

Mỗi ngày buổi sáng và buổi tối đều phải ngồi xe Tiếu Thụ Lâm trở lại làng, lúc lên xuống xe Tiếu Thụ Lâm còn có thể giơ tay đỡ anh, tứ chi tiếp xúc và vân vân, tốt đẹp tới La Mông thiếu chút nữa tim hồng bay phấp phới.

Hôm nay buổi chiều mặt trời gay gắt, cả trai lẫn gái làm công trên Ngưu Vương trang như cũ làm việc ở trên đỉnh núi, La Mông cũng không thương tiếc bọn họ, dù sao những người này quanh năm suốt tháng cũng chính là hiếm khi phơi nắng 1 hồi như vầy, đổ đổ mồ hôi bài bài độc, thuận tiện lại được mặt trời sát sát trùng, có lợi cho thân thể khỏe mạnh.

Bên ngoài tứ hợp viện có mây cây đại thụ, trên cây ve sầu kêu rả rích liên tục, La Mông ngồi ở dưới tàng cây than thở.

"Cậu sao vậy?". Lúc Tiếu Thụ Lâm đi ngang qua thấy La Mông như vậy, liền nhịn không được hỏi một câu.

"Không biết dưa hấu trên núi chín chưa?". Trong lòng La Mông nói cậu cuối cùng cũng chú ý tới tôi rồi, nét mặt cũng khoa trương.

"Còn sớm mà?". Tiếu Thụ Lâm vừa nghe dưa hấu sắp chín, nhất thời liền có tinh thần.

"Ừ, bên trên núi một mảnh kia trồng sớm, chín cũng sớm hơn". La Mông chỉ chỉ một mảnh suòn núi của chính mình, liền nói với Tiếu Thụ Lâm, "Hai ngày trước Nhị Lang cáu kỉnh, tôi liền hái cho nó 1 trái, bổ ra còn chưa đỏ hẳn, hương vị nhưng thật ra không tồi".

"Vậy lát nữa tôi đi lên đó xem thử 1 chút, cho cậu ăn đỡ thèm". Tiếu Thụ Lâm nói 1 câu với La Mông, xoay người vào sân, chưa được mấy phút, gã lại từ trong sân đi ra, đi thẳng hướng sườn núi mới nãy La Mông vừa chỉ.

Chỉ 1 lát sau, La Mông từ rất xa liền nhìn đến Tiếu Thụ Lâm ôm 1 trái dưa hấu bự từ trên sườn núi đi xuống tới đây, tay trái 1 trái, tay phải 1 trái, chính giữa còn kẹp 1 trái.

"Tới căn tin ăn đi". Tiểu Thụ Lâm cất 2 trái dưa hấu trong đó lên trên xe của chính mình, lại cầm cái áo khoác mỏng đi ra quấn quấn trái dưa hấu còn lại, kẹp ở dưới nách liền đi vào tứ hợp viện, liền làm giống như ăn trộm.

"Thật vất vả mới tìm được 3 trái này, tôi bổ 1 trái trước, 2 trái kia chừa lại, lát nữa chia cho nhà tôi và nhà cậu, để bọn họ cũng ăn thử 1 chút". Ở trong căn tin, Tiểu Thụ Lâm nói như vậy với La Mông.

"Ừ, mấy trái đầu tiên hái được, như thế nào đều phải để người nhà cũng thưởng thức 1 chút". La Mông khen Tiểu Thụ Lâm suy nghĩ rất chu đáo.

Tiểu Thụ Lâm rửa sạch dao và thớt gỗ, sau đó dùng con dao đó cắt qua vỏ dưa hấu, 1 dao hạ xuống, răng rắc một tiếng, dưa hấu lập tức bị đứt đôi.

"Ai, cậu còn thật biết chọn dưa nha". La Mông lập tức liền vỗ mông ngựa .

"Tàm tạm thôi". Dưa hấu này còn chưa đỏ hẳn, ở giữa là một khối đỏ, 10 cm bên cạnh bề dày đều là hồng hồng trắng trắng, nhưng mà có thể từ trong ruộng dưa hấu chưa chín, lấy ra 1 trái như vậy, liền coi như là có bản lĩnh rồi.

Tiểu Thụ Lâm lại cắt 1 dao đối 1 nửa trái dưa hấu trong đó, sau đó đưa cho La Mông non nửa trái dưa hấu, 1 cái muỗng, La Mông liền từ chính giữa múc 1 miếng bỏ vào miệng, lập tức liền híp mắt.

"Thế nào?". Tiểu Thụ Lâm cười hì hì hỏi La Mông.

"Ngọt!". Trong veo trong veo, hương vị thật sự rất ngon, chính là vừa mới phơi nắng dưới mặt trời, còn mang theo ấm áp, nếu có thể ngâm ở trong mương nước 1 hồi rồi bổ, vậy ngon hơn.

"Dưa nhà cậu cũng không tệ lắm". Tiểu Thụ Lâm ăn 1 miếng, cũng cảm thấy ăn rất ngon. "Mau ăn đi, chúng ta ăn xong rồi lại mang đi cho bọn họ". Bên ngoài 1 đống người, nếu để bọn họ biết có dưa hấu ăn, hai người bọn họ đoán chừng liền ăn không được mấy miếng đâu.

"Ừm'. Miệng La Mông nhét 1 miếng dưa hấu, hàm hồ nói với Tiểu Thụ Lâm, "Lát nữa cậu cắt thành miếng nhỏ 1 chút". Dưa ít sói nhiều nha.

"Còn cần cậu nói sao".

Chờ 2 người đều ăn xong rồi, Tiểu Thụ Lâm liền cắt nửa trái dưa hấu còn lại, bưng tới trong sân, để mấy ông bà cụ phơi nắng cây đậu, tuốt hạt, mỗi người lấy 1 miếng, sau đó lại bê ra ngoài sân rống 1 tiếng: "Ăn dưa hấu đi! Số lượng không nhiều, tới trước được trước!".

"Gâu gâu!".

"Gâu!".

"Ô……".

"Ụm bò!!!".

Đông, Tây, Nam, Bắc và Nha Nha Nhị Lang 6 con này, chạy rất nhanh, thoáng cái liền quây vòng xung quanh Tiểu Thụ Lâm, nhảy lên nhảy xuống đòi ăn dưa hấu.

"Một người 1 miếng, lĩnh xong rồi liền qua chỗ khác, nhiều hơn không có đâu". Tiểu Thụ Lâm cho mỗi con 1 miếng dưa hấu, Đông, Tây, Nam, Bắc là nghe lời, ngậm dưa hấu liền ngồi chồm hổm trên đống rơm chặm rãi gặm, vừa gặm vừa lắc lắc cái đuôi nhỏ.

Nhị Lang nhai nhai miếng dưa hấu nuốt vào trong bụng, sau đó liền duỗi cổ nhìn chằm chằm cái mâm đựng dưa hấu, Tiểu Thụ Lâm vừa nhác cái mâm kia lên cao, con này liền nhìn không tới, vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng, chính là không chịu đi.

Nha Nha ăn xong miếng dưa hấu của chính mình, nhìn nhìn Đông, Tây, Nam, Bắc, lại nhìn nhìn Nhị Lang, cũng ngồi chồm hổm tại chỗ không nhúc nhích, 1 lát sau trên núi mọi người hô to gọi nhỏ xuống dưới lãnh dưa hấu, nó thấy có đứa bé cầm mấy miếng dưa hấu liền hướng trên núi đi, vẫy đuôi to liền theo đi lên……

"Nha Nha! Mau trở về cho tao!". La Mông phát hiện sớm, một tiếng thét liền gọi Nha Nha quay lại.

“Ô…….”. Con chó này nằm sấp xuống, vô tội nhìn La Mông.

“Làm bộ!”. La Mông mới không mắc mưu của nó, con này vừa nãy rõ ràng chính là có ý xấu.

“A ô a ô…….”. Nha Nha liên tục biện giải cho chính mình.

“Mày có quay về hay không?”. La Mông mặt hổ.

“Ô…….”. Nha Nha lưu luyến nhìn nhìn bóng dáng đứa bé kia càng chạy càng xa, cách đó không xa, cha mẹ đứa bé đang ở trên sườn núi chờ bé, cơ hội đã không còn rồi, lúc này nói cái gì đều chậm rồi, vì thế đành phải tiếc nuối lắc lắc cái đuôi, hướng La Mông đi qua.

“Nếu mày lại gây rắc rối, tao liền nhốt mày lại”. La Mông đe dọa nó nói.

“A ô a ô a ô…….”. Nha Nha sủa loạn với La Mông, vị đại gia này vừa mới bỏ lỡ mất mấy miếng dưa hấu, lúc này tâm tình cũng không tốt.

“Đều do cha mày chiều hư, nhìn xem Đông, Tây, Nam, Bắc nhà tao kìa”.

La Mông vô cùng hãnh diện, không uổng công trước đó chính mình có mắt nhìn hàng, lãnh về 4 con Trung Hoa điền viên khuyển, bằng không một cái không cẩn thận lãnh về mấy con giống như Nha Nha, anh thật sự là khóc cũng không có chỗ để khóc a, bọn này lại biết giả bộ đáng yêu, bỏ nó đi thì cũng thật là không nỡ.

Trước đó dưa hấu bị Tiếu Thụ Lâm nhét vào trong xe, lúc chập tối thả 1 trái ở trong sân nhà La Mông, đúng lúc mấy người Tào Phượng Liên đều còn chưa về, liền kêu bọn họ cũng ăn thử 1 chút, trái còn lại liền bị Tiếu Thụ Lâm mang về nhà.

Sau khi Tiếu Thụ Lâm về nhà liền đổ 1 chậu nước ngâm dưa hấu, chờ gã và Tiếu lão đại đều tắm rửa xong lúc ngồi ở phòng khách xem TV, mới xách trái dưa hấu kia ra từ chậu nước, lau qua 1 hồi, bổ làm đôi, cầm 2 cái muỗng, chính mình 1 nửa, Tiếu lão đại 1 nửa.

“Hắc! Làm gì đó, từ từ”. Tiếu Thụ Lâm đang định đưa thìa qua múc thịt dưa để ăn, bỗng chốc liền bị Tiếu lão đại gọi dừng lại.

“Sao?”. Tiếu Thụ Lâmkhông hiểu vì sao.

“Ăn nhiều như vậy, no chết con”. Tiếu lão đại cầm nửa trái dưa hấu của con trai mình qua dùng dao cắt 1 dao, sau đó mới cầm 1 miếng trong đó đưa cho con mình.

“Keo kiệt”. Gã là 1 người đàn ông cao to, mới nửa trái dưa hấu có thể no chết sao?

“Ai, dưa này không tệ”. Tiếu lão đại một chút cũng không đem oán giận của con mình để vào mắt.

“Hôm nay khó khăn mới tìm được 3 trái, ngày mai còn không biết còn có được trái nào hay không nữa”. Liền 3 trái này, còn đều là chưa chín hẳn nữa.

“Cho nên mới nói, phải ăn từ từ”. Còn nửa trái dưa hấu kia, ngày mai cả 1 ngày ông liền xử lý tiếp.

Hai cha con ăn dưa hấu coi TV, Tiếu Thụ Lâm đột nhiên liền hỏi cha gã: “Con nói nè, cha rốt cuộc tính toán gì vậy?”.

“Tính toán gì gì hả”. Nói không đầu không đuôi, Tiếu lão đại thật đúng là nghe không hiểu.

“Cha liền không tính toán lại tìm 1 người bầu bạn sao?”. Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

“Thằng nhóc con vẫn là quản tốt chính mình trước rồi hẵng nói”. Tiếu lão đại khinh thường đáp lại một câu, nó đều sắp 30 tuổi rồi, còn ế chổng ế chơ, còn bắt bẻ ngược lại cha nó.

“Gần đây không phải thân thể rất tốt sao, ít nhất cũng có thể sống thêm hai ba mươi năm nữa, liền tính toán cứ tiếp tục sống như vậy sao?”.

Gần đây Tiếu Thụ Lâm qua ngày trên Ngưu Vương trang cũng không tệ lắm, mỗi ngày sáng sớm luyện luyện võ, bữa sáng lại hợp khẩu vị, bữa trưa bữa tối nấu cơm trên Ngưu Vương trang, Ngưu Vương trang

thật náo nhiệt, Đông Tây Nam Bắc và Nhị Lang, Nha Nha đều đều chơi đùa rất vui, Tiếu Thụ Lâm ở đó cũng thật vui vẻ.

Gã ở bên ngày qua ngày rất vui vẻ, sau khi về nhà thấy Tiếu lão đại 1 mình vắng vắng vẻ vẻ, trong lòng liền càng cảm thấy khó chịu, vì thế lúc này mới có đoạn đối thoại bên trên này.

"Cha mày ít nhất có thể sống tới 100 tuổi!". Đâu chỉ hai ba mươi năm a! Ít nhất còn có bốn mươi mốt năm.

"Nếu không cha lên Ngưu Vương trang ở 1 thời gian đi? Gần đây chỗ đó rất náo nhiệt, mới xây tứ hợp viện, hơn nữa con còn có 1 phòng riêng, tới lúc đó cha liền ở phòng kia của con".

Tiếu Thụ Lâm biết cha gã không có hứng thú yêu thích gì, sẽ không ca hát, sẽ không khiêu vũ, không biết chơi cờ, sẽ không dùng bút lông viết chữ, lại không thích đánh bài và vân vân, cho nên ngày qua ngày thật sự cũng là có chút nhàm chán. Trước kia bởi vì thân thể không tốt, cũng không làm sao có thể đi nơi này đi nơi kia, ở trong nhà thật cũng thích hợp, hiện giờ thân thể rất tốt, nên sinh hoạt phong phú 1 chút.

Mấy tháng trước nhà bọn họ còn có một con chó bự, kết quả bị Tiếu lão đại tặng cho người khác, nguyên nhân là nó ăn rất nhiều, đương nhiên cũng là đúng lúc, trong đám bạn của Tiếu lão đại có 1 người cuồng yêu chó, mỗi lần ông ta đến nhà Tiếu lão đại, một người 1 chó đều rất thân thiết, vì thế Tiếu lão đại dứt khoát vung tay, cho ông ta mang về nhà nuôi luôn.

Giờ thì hay rồi, mỗi ngày Tiếu Thụ Lâm vừa ra khỏi cửa, Tiếu lão đại liền ngay cả người làm bạn đều không có, nhiều nhất chính là đi công viên dạo chơi.

"Không đi, toàn là người trẻ tuổi, cha lên đó làm gì?". Tiếu lão đại cũng là vô cùng sĩ diện, người này cho dù là vô cùng cô đơn cũng không muốn cho muốn cho người khác biết.

"Gần đây không phải còn có 1 ông lão tới nữa sao". Đó không phải còn có Bặc Nhất Quái hay sao.

"Chính là cái thầy tướng số kia?". Tiếu lão đại ghét nhất là thầy tướng số.

Mấy năm trước ông và mấy người bạn già đi lên núi thắp hương, thắp hương xong từ trong chùa đi ra, nhìn đến ven đường có ông lão bày quán đoán số mệnh, ông liền thuận tay lật mấy cái thẻ, hỏi chính mình khi nào mới có thể bồng cháu trai.

Thầy tướng số kia văn vẻ một đống một đống, Tiếu lão đại lại là nghe không hiểu, nhịn không được liền thúc giục ông ta, "Ông liền nói cho tôi biết, rốt cuộc là lúc nào?".

"Đừng vội, đừng vội". Ông lão kia liền nói: "Cháu trai sớm muộn gì đều là sẽ bồng được, nhưng mà vẫn là khó có được đứa bé nhanh nhạy, chẳng qua ấn ý nghĩa của bên trên cái thẻ này, đứa bé này cũng không phải là con ruột của con trai ông".

"Gì? Ông nói con tôi sẽ bị vợ ngoại tình?!". Tiếu lão đại vừa nghe lời này, vậy còn có thể không nóng nảy sao? Nhất thời nổi cơn tam bành! Nếu không phải mấy người đi cùng ông ngăn ông lại, sạp của thầy tướng số này tám phần có lẽ là tan nát rồi.

"Bặc Nhất Quái người này cũng không tệ lắm". Tiếu Thụ Lâm sờ sờ cái mũi, có chút chột dạ nói, biết cha gã ghét thầy tướng số, chính mình bái thầy học võ việc này còn chưa nói với cha, vào lúc ban đêm về nhà liền nói trên Ngưu Vương trang tới 1 thầy bói, vừa thấy phản ứng kia của Tiếu lão đại, lời nói tiếp theo lập tức nuốt ngược vào.

"Không tồi cái rắm, chính là kẻ lừa đảo thôi". Tiếu lão đại vẫn là kiên trì ý kiến của mình, nếu thầy tướng số kia nói đúng, vậy cong ông liền thật bị người ta căm sừng sao? Tiếu lão đại chết cũng không thừa nhận chuyện này.

Tiếu Thụ Lâm thấy không đả động được cha gã, đành phải thôi, chính mình vẫn là mỗi ngày đi Ngưu Vương trang, dù sao không thể bởi vì cha gã không đi, gã cũng liền không đi, nếu gã không đi Ngưu Vương trang, trái cây rau củ mật ong cẩu kỷ trong tủ lạnh của Tiếu lão đại lấy đâu ra chứ?

Lại nói trên Ngưu Vương trang mấy người từ thành phố tới làm công, từ sau khi hưởng qua một hồi dưa hấu, mảnh ruộng dưa hấu của nhà La Mông liền bị những người này nhớ thương, bận hay rãnh liền muốn đi qua sờ sờ trái dưa hấu này nhìn nhìn trái dưa hấu kia.

“Đừng đạp nát dưa non đó”. Buổi sáng hôm nay, La Mông cố nhịn xuống bất mãn trong lòng, rất khách sáo nhắc nhở bọn họ.

“Sẽ không, đều nhìn kỹ mà”.

“Đừng làm rụng dưa hấu”. Đợi tới giữa trưa, La Mông nhịn không được còn nói bọn họ một hồi.

“Không có chuyện đó đâu, rất cẩn thận mà”.

“Mấy người đừng sỡ nữa, lông đều rụng hết rồi, dưa hấu còn có thể lớn lên sao?”. Tính nhẫn nại, thứ này dù sao sẽ có ích tới khi nào hết chịu nỗi thì thôi.

Buổi chiều hôm nay, nhóm người trên Ngưu Vương trang đang bận rộn, mới nãy mặt trời trên cao chói chang, đột nhiên liền tối sầm xuống, người đang làm việc trên núi nhanh chóng chạy hướng tứ hợp viện, trong tứ hợp viện, bọn La Mông lại liều mạng thu hạt đậu.

“Mau mau! Đừng để mưa làm ướt”.

Đám hạt đậu này đều phơi nắng xấp xỉ rồi, nếu như bị mưa ướt, toàn bộ phải một lần nữa phơi nắng không nói, rất nhiều hạt đậu đều muốn biến đen thối rữa, nếu lại dính mưa thêm mấy ngày nữa, một đám đậu này liền hư toàn bộ.

La Mông đang ngồi xổm trên mặt đất nhanh nhẹn nhét đậu vào trong bao tải, trong sân vang lên một trận tiếng xe máy, anh ngẩng đầu vừa nhìn, liền nhìn đến La Hồng Phượng lái xe, chở ông La và Lưu Xuân Lan qua đây.

“Sao mọi người đều qua đây vậy?”. Hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ ai trông a? Hôm nay sắc trời âm trầm, lát nữa nếu trời mưa sét đánh, hai bé gái chính mình chờ ở nhà có thể ổn sao?

“Chỗ này có chúng ta liền được rồi, em liền đi về trước đi, thuận tiện giúp chị trông 2 đứa nó”. La Hồng Phượng nói xong liền nhanh nhẹn mở bao tải ra, cũng ngồi chồm hổm trên mặt đất gom đậu vào.

“Chị vẫn là nên về nhà đi”. Cha mẹ chị gái đều ở chỗ này làm việc, anh 1 người đàn ông nào có thể không biết xấu hổ về nhà đợi chứ?

“Con thằng ranh này sao không nghe lời vậy, thầy Bặc đã nói gì với con hả, quên rồi à? Liền cái chân này của con, bây giờ còn có thể dính nước mưa sao?”. Lưu Xuân Lan nói xong, liền từ trong cái góc trong sân lấy ra mấy cái sọt, ông La vung xẻng liền xúc đậu vào bên trong.

“Vậy được rồi, vậy con đi về trước đây, mọi người có thể thu bao nhiêu thì thu, đừng để mắc mưa”. Tuy rằng biết lời này nói cũng vô dụng, nhưng mà La Mông vẫn là nhịn không được dặn dò một câu, sau đó liền lái xe ba bánh La Hồng Phượng vừa mới chạy tới đây, quay về trong làng.

La Mông vừa ra khỏi tứ hợp viện, liền bắt đầu sấm chớp, đùng đoàng đánh mấy tia xuống, mưa to rất nhanh liền đi theo trút xuống. La Mông đi về sớm, trên người thật cũng không dính bao nhiêu nước mưa, chờ anh vào trong sân, liền nhìn đến hai chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ đều tự bung dù ngồi xổm trong ruộng dâu tây.

“Chú”. La Mĩ Tuệ nhìn đến La Mông đã trở lại, liền kêu chú một tiếng, La Mĩ Linh không lên tiếng, liền nhìn chằm chằm La Mông.

“Sao hai đứa lại ngồi chồm hổm ở đây hả?”. La Mông không thể không hỏi lí do, một tay 1 đứa liền ôm 2 đứa vào trong hành lang.

“Dâu tây đều bị hư rồi!”. La Mĩ Tuệ nói xong, liền lại muốn đi ra ngoài. La Mông vừa nhìn, quả nhiên, không lâu sau, dâu tây trong ruộng liền bị mưa to đánh cho ngã trái ngã phải.

“Chờ, cậu nghĩ cách giúp cháu”. La Mông một tay kéo Mĩ Linh trở lại, vào nhà tìm kiếm khắp nhà, lại là không tìm được cái gì có thể che chắn, đành phải cầm hai túi nhựa bự, quấn 1 cái lên cái chân bị thương của mình, lại làm giống như 2 đứa cháu, che dù ngồi xổm trong ruộng.

Hai chị em ngồi xổm trong hành lang nhìn 1 lát, sau đó lại che dù nhỏ của mình đi ra ngoài, 1 trái 1 phải ngồi xổm hai bên La Mông.

“Sao lại đi ra rồi?”. La Mông hỏi 2 đứa.

“Bên cạnh không che tới được”. Cao Mĩ Tuệ trả lời.

“Đúng vậy”. Cao Mĩ Linh cũng gật gật đầu theo.

“Lạnh hay không?”. La Mông chỉnh chỉnh quần áo cho 2 bé gái.

“Không lạnh”. Cao Mĩ Linh mím môi, lắc đầu.

Bầu trời mưa to ào ào rơi xuống, đập bộp bộp vào cái dù, La Mông liền che dù như vậy, cùng 2 cháu gái ngồi chồm hổm trong ruộng dâu tây.

Mảnh dâu tây này được 2 chị em chăm sóc tốt, nhìn thấy cọng cỏ dại nào đều nhổ đi, lúc này mưa nện thẳng lên trên bùn đất, bắn lên từng khối từng khối đất, trên người La Mông và 2 cháu gái đều dính không ít.

“Ngồi xổm ở đây làm gì vậy?”. Lúc Tiếu Thụ Lâm đi vào sân, nhìn thấy chính là một phen tình cảnh như vậy, mới nãy lúc gã thu đậu bị mắc mưa, trên người đều ướt sũng, Lưu Xuân Lan bảo gã về làng đi, trước lấy quần áo của La Mông mặc đỡ, thuận tiện bọn họ cũng có thể ngồi xe của Tiếu Thụ Lâm trở về.

“A?”. La Mông không nghĩ tới một màn ngốc hề hề này của mình còn có thể để Tiếu Thụ Lâm gặp phải, trò hề này, nên nói sao mới tốt đây? Bảo vệ dâu tây? La Mông ngẩng đầu liếc nhìn Tiếu Thụ Lâm 1 cái, người này, lập tức liền bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc.

Trong mưa to Tiếu Thụ Lâm không có che dù, liền cứ như vậy đứng ở ngoài cửa xe, mưa xối cả người cậu ta ướt đẫm, vốn dáng người đã cao ngất rồi hiện tại liền có vẻ càng thêm cao ngất, trên mặt vẫn là không có biểu cảm gì, rất lạnh lùng, nhưng mà La Mông rõ ràng nhìn đến trong mắt của cậu ta mang theo ý cười, ấm áp……..

“!”. Trên người la Mông vốn liền dính nước mưa, lại che dù ngồi xổm trong ruộng dâu tây lâu như vậy, nhiệt độ cơ thể có chút thấp, lúc này nhịn không được liền run rẩy mấy cái.

Tiếu Thụ Lâm thấy dáng vẻ ngốc nghếch kia của La Mông, nhếch miệng liền cười lên, lo lắng trong mắt càng đậm.

53. Chương 53: Lại Cho Em Mượn Chút Tiền Nữa Ha...

“La Mông cái thằng con chết bầm này! Con điên rồi!”. Lưu Xuân Lan xuống xe, thấy con trai bà đang che dù ngồi chồm hổm trong ruộng dâu tây, trên người vừa dính nước vừa dính bùn đất, nhất thời liền gào lên.

La Mông bị gào tới rụt rụt cổ, cuối cùng từ trong nam sắc phù dung xuất thủy* tỉnh táo lại, anh liền ngồi chồm hổm như vậy, chỉ cái chân đã bao túi nhựa với mẹ anh, nói: “Đều bao kỹ rồi, không sao”.

*phù dung xuất thủy: thanh tú như sen hé nở trên mặt mặt nước (theo giải thích của QT)

“Chỉ bao chỗ đó không có tác dụng cái rắm! Còn không đứng lên cho mẹ, muốn bị phong thấp hay là sao hả?”. Lưu Xuân Lan hung hãn như cũ, La Mông bị mẹ anh gào thét, uể oải liền đứng lên, làm trò trước mặt người trong lòng, có thể chừa chút mặt mũi cho anh hay không?

“Xem quần áo ướt nhẹp của con kìa, cởi ra nhanh lên”.

Hiện tại? Ở đây? Làm trò trước mặt Tiếu Thụ Lâm? La Mông do dự, làm như vậy không tốt lắm.

“Bảo con cởi mà, phát ngốc gì hả?”. Lưu Xuân Lan nói xong liền đánh La Mông 1 cái, bà thật sự là rất tức giận, nó đều sắp 30 tuổi đầu rồi, sao lại còn khiến người ta không bớt lo như vậy chứ, thân thể của chính mình cũng không biết phải giữ gìn, sau này già rồi phải ăn bao nhiêu khổ nha.

La Mông có chút ngại ngùng nghiêng người, giơ tay liền lột áo ra, Lưu Xuân Lan thuận tay liền từ bên cạnh cầm lấy 1 cái khăn, không đầu không đuôi lau lau cho La Mông.

“Đây là khăn gì vậy?”. La Mông khó chịu, lau anh tới 1 thân mùi giẻ lau, Tiếu Thụ Lâm sẽ chê anh hôi nha, đừng nhìn Tiếu Thụ Lâm nhìn như rất qua loa, thật ra rất thích sạch sẽ (thuở nhỏ mặc đồ dơ, bị người chê bai rất nhiều, liền bị ám ảnh tâm lí).

“Con quản mẹ dùng khăn gì chứ, nhanh lên, lên lầu thay quần ra luôn đi”. Lưu Xuân Lan hả giận, bốp 1 cái vỗ lên phía sau lưng màu tiểu mạch của La Mông, đuổi La Mông đi lên lầu.

“Dạ”. Đều còn chưa tắm rửa mà! Tiếc là lúc này hiển nhiên không phải thời cơ tốt có thể biểu đạt bất đồng ý kiến, La Mông đành phải ngoan ngoãn đi lên lầu, cũng không thể không biết xấu hổ quay đầu liếc mắt nhìn Tiếu Thụ Lâm 1 cái, mặt mũi đều mất hết rồi.

“Quần lót cũng phải thay luôn!”. Lưu Xuân Lan lại với theo la 1 câu.

“!”. La Mông đang đi lên lầu thiếu chút nữa bước hụt.

“Lại lấy 1 bộ quần áo xuống cho Thụ Lâm, lớn 1 chút”. Lưu Xuân Lan lại nghĩ tới Tiếu Thụ Lâm cũng là cả người ướt sũng.

“Biết rồi ạ”. La Mông vào phòng của chính mình, nhịn không được liền thở dài một hơi, thay quần ra lại mặc quần áo mới, cầm 1 bộ đồ sạch đi xuống lầu đưa cho Tiếu Thụ Lâm.

Tiếu Thụ Lâm giũ quần áo ra vừa nhìn, ở giữa còn có 1 cái quân lót tứ giác màu trắng, cotton 100%.

“Cái này không cần”. Tiếu Thụ Lâm có chút xấu hổ nhếch nhếch khóe miệng, cầm cái quần lót tứ giác kia đưa trả lại cho La Mông.

Quả nhiên…… Bị ghét bỏ……..La Mông cảm thấy tận thế cũng cũng bất quá như thế này thôi, anh ỉu xìu vẫy vẫy tay: “Mới mà, giặt qua 1 lần rồi, vẫn chưa mặc lần nào”. Nói xong liền giống như âm hồn bay lên lầu.

Tiếu Thụ Lâm đứng ở chỗ cũ, trong tay còn cầm lấy cái quần lót tứ giác kia, nhất thời có chút không biết làm như thế nào.

“Cháu mặc kệ nó đi”. Lưu Xuân Lan bên cạnh liền nói với Tiếu Thụ Lâm, “Càng lớn càng khác người, nói nó 2 câu liền tỏ thái độ”.

“Dạ”. Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, lại kẹp cái quần lót kia ở giữa bộ quần áo, hơn nữa, xúc cảm còn rất tốt, còn sướng hơn so với nhãn hiệu gã hiện tại mặc, không thì hôm nào thay đổi 1 chút?

Lát sau Lưu Xuân Lan nấu 1 nồi lớn nước nóng, La Hồng Phượng liền múc 1 thau tới sân sau tắm rửa cho 2 chị em Mĩ Linh Mĩ Tuệ, 2 bé gái này hôm nay cũng không có thể may mắn thoát khỏi đại nạn, đều đã bị phê bình.

Tiếu Thụ Lâm bưng 1 thùng nước đi vào nhà tắm tắm rửa, lại mặc quần áo La Mông đưa cho gã, áo và quần đều tàm tạm, tối đa chính là mặc đồ thoải mái thành đồ bó sát thôi, quần lót liền hơi chật, Tiếu Thụ Lâm kéo kéo mấy cái, liền mặc tạm, dù so còn đỡ hơn so với bị ướt.

Bên La Hồng Phượng liền bưng 1 thau nước nóng tắm rửa đi phòng của La Mông, “Em cũng đừng xối nước, liền lau người 1 chút thôi”.

“Mẹ ơi, cái khăn mới nãy của mẹ dùng để làm gì vậy? Sao còn ngửi thấy mùi cá vậy?”. La Mông tuyệt vọng, anh thế nhưng một thân mùi cá xuất hiện ở trước mặt Tiếu Thụ Lâm! Ngao! Cậu ta nhất định ngửi thấy rồi!

“Mùi cá gì?”. Lưu Xuân Lan suy nghĩ 1 chút, sau đó lại có chút ngượng ngùng cười lên: “Buổi sáng hôm nay giết con cá, mẹ dùng nó lau tay 1 chút, liền chút xíu thôi, nào có mùi bấy nhiêu chứ?”.

“Mẹ ngửi thử ngửi thử đi!”. La Mông nói xong liền nhào qua trước mặt mẹ anh.

“Có hôi gì đâu chứ?”. Lưu Xuân Lan vừa nói liền đi khỏi phòng của La Mông, “Con thoa nhiều sữa tắm lau 1 hồi, lau lau liền hết mùi liền”.

Lưu Xuân Lan vừa đi, La Mông liền chạy tới phái trước phòng, ghé vào phía trước cửa sổ nhìn Tiếu Thụ Lâm lên xe, sau đó quẹo xe 1 cái liền chạy xe khỏi sân của nhà bọn họ. La Mông cảm thấy, tình yêu của chính mình cũng giống như chiếc xe kia, thoáng cái liền chạy không còn bóng dáng.

Mấy ngày tiếp theo, La Mông liền đều uể oải, cho tới sáng sớm 1 ngày kia, Tiếu Thụ Lâm ở trên Ngưu Vương trang hầm giò heo.

Giò heo kia xử lí rất sạch sẽ, trụng qua nước sôi, lại vớt lên dùng nước ấm rửa qua, rửa sạch bỏ vào nồi đất, thả mấy miếng gừng tươi, mấy hạt tiêu, lại thả 1 trái óc chó còn nguyên vỏ, thêm một chút rượu Thiệu Hưng, từ sáng sớm 4 giờ hơn hầm tới buổi sáng 10 giờ hơn, hầm tới da bong thịt nát, mùi thơm tứ phía.

Hôm nay buổi sáng 10 giờ, La Mông vẫn là đúng giờ xuất hiện ở căn tin, cho dù tâm tình tuyệt vọng như thế nào, anh cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ bất cứ phúc lợi nào.

"Uống đi". Tiếu Thụ Lâm bưng 1 chén canh giò heo để trước bàn La Mông.

"Gì?". Đồng chí La Mông cảm thấy chính mình đã thất tình rồi, lúc này đại não đã trì trệ rồi.

"Canh giò heo, ăn gì bổ nấy, uống rồi chân của cậu sẽ nhanh khỏi".

Mấy ngày nay Tiếu Thụ Lâm thấy La Mông ỉu xìu như vậy, liền rất tự nhiên liên tưởng đến thời gian chính mình ở nhà dưỡng bệnh kia, cả ngày buồn bực muốn chết luôn, lúc trước khi gã như vậy, La Mông còn mời gã tới Ngưu Vương trang giải khuây, hiện giờ tới lượt La Mông, gã cũng phải có chút biểu thị mới được.

Đúng lúc ngày hôm qua nghe Tiếu lão đại lải nhải nói ngoại thành tại nhà ai đó, hôm nay buổi tối giết heo, co, heo mập hơn 400 cân, nuôi để nhà ăn, cho ăn đều là đồ ngon. Vì thế Tiếu Thụ Lâm nửa đêm liền đi khỏi nhà, mua giò heo liền đi thẳng tới Ngưu Vương trang, trước làm sạch sẽ rồi hầm, lúc này mới đi làng Đại Loan tập võ.

Vừa mừng vừa lo và vân vân đã hoàn toàn không thể chuẩn xác miêu tả tâm tình giờ phút này của La Mông, anh rất kích động, lại lo lắng bị Tiếu Thụ Lâm nhìn thấy sẽ thấy có vẻ quái dị, liền vội vàng cúi đầu uống một ngụm canh giò heo trắng sữa trắng sữa kia.

Vừa uống 1 ngụm, nước mắt của La Mông đều sắp rơi xuống rồi, tay nghề của Tiếu Thụ Lâm nhà anh sao lại có tốt như vậy!?

"Sao nào?". Tiếu Thụ Lâm tin tưởng mười phần hỏi La Mông.

"Uống ngon!". La Mông vội gật đầu không ngừng.

"Dĩ nhiên, nhà nông tự mình nuôi heo mọi để ăn có thể không ngon sao? Nói hơn nói thiệt mãi mới đồng ý bán cho tôi 2 cái chân heo 1 trước 1 sau". Đương nhiên cũng tiêu tốn không ít tiền.

"!". La Mông đã nói không nên lời rồi, chỉ biết cười ngu với Tiếu Thụ Lâm, hạnh phúc tới rất đột nhiên!

La Mông người này lại sống lại rồi, giữa trưa được Tiếu Thụ Lâm cho ăn 1 chén canh giò heo, buổi chiều liền vui vẻ, khiến cho Tiếu Thụ Lâm cũng rất là ngạc nhiên, hiệu quả của giò heo này có thể quá mạnh mẽ hay không? Gã không biết, đây là sức mạnh của tình yêu nha!

Đồng chí La Mông 1 lần nữa tìm về hy vọng lại sinh long hoạt hổ*, hơn nữa chân lại tốt nhiều rồi, có thể đi khắp nơi rồi, hôm nay La Hồng Phượng nói Cao Tố Nữ muốn tìm căn nhà ở trấn Thủy Ngưu, La Mông liền cùng đi, thuận tiện cũng thăm dò giá thị trường bất động sản của vùng này.

*sinh long hoạt hổ (mạnh như rồng như hổ): khỏe như vâm, khỏe như trâu

Bọn họ ba người một đường hỏi thăm, liền đi tới một cái khu cư dân ở phía sau đường lớn ở trung tâm trấn Thủy Ngưu, tại 1 cái sân trước nho nhỏ nhìn đến mấy chữ "Có nhà cần bán", bốn phía sân nhỏ này có tường vây cao 1 mét, bên trong trồng rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ, còn có một ít hành lá, rau xanh và vân vân, quét dọn vô cùng sạch sẽ, Cao Tố Nữ vừa thấy, liền động lòng.

"Có người ở nhà không?". Mấy người La Hồng Phượng ở bên ngoài sân hô hai tiếng, trong phòng liền có 1 ông bác dáng cao cao tóc bạc trắng đi ra.

"Bác ơi, bác muốn bán căn nhà này ạ?". Cao Tố Nữ liền hỏi ông bác.

“Nhà này để con cái tôi ở, muốn bán không phải nhà này đâu”. Ông bác kia trả lời.

“Vậy nhà bác muốn bán ở đâu vậy ạ?”. La Hồng Phượng liền hỏi.

“Chính là cái đại viện lò rèn phía trên kia”. Ông lão cảm thấy được các cô đại khái sẽ không mua, cho nên cũng không mở cổng sắt nhỏ của nhà mình, liền cách bức tường thấp nói chuyện cùng bọn La Hồng Phượng.

“Lò rèn đó ở đâu ạ?”. Cao Tố Nữ không quá quen thuộc đối trấn Thủy Ngưu, lúc này cũng chỉ đành hỏi La Hồng Phượng.

“Có phải cái lò rèn gần thôn Đại Loan hay không ạ?”. Trong lòng La Hồng Phượng đại khái đã biết ông bác này nói chính là căn nhà nào rồi, bất quá cô vẫn là muốn xác nhận một chút.

“Đúng vậy, chính là cái đại viện đó”.

“Gần làng của chị hả?”. Cao Tố Nữ vừa nghe vị trí này, liền không hài lòng lắm.

“Từ làng chị đi xuống thêm 1 đoạn, đại viện đá xanh kia bên cạnh đường cái, từ lâu không ai ở”.

Cái đại viện kia bọn La Mông cũng đều biết, từ lâu không ai ở, hồi nhỏ La Mông còn nghe người ta nói, chỗ đó có ma, rõ ràng không có ai ở, lại nơi nơi đều sạch sẽ giống như có người ở, cỏ dại cũng không mọc, con nít trong làng nói, đó là bà quỷ ông quỷ không nỡ bỏ căn nhà của chính mình, chết rồi cũng không chịu đi, liền vẫn ở lại trong trong đại viện, con nít bị đồn đãi này dọa sợ, không đứa nào dám đi chỗ đó chơi.

“Em 1 mình ở đó, không thích hợp”. Cao Tố Nữ vừa nghe, tức khắc liền rút lui có trật tự.

“Chị cũng thấy cũng không thích hợp, em ở 1 mình, ngay tại trấn trên tìm cái phòng nhỏ, đừng ở chỗ vắng vẻ”. La Hồng Phượng nói xong liền tạm biệt ông bác kia, “Làm phiền bác rồi ạ, bọn cháu lại đi chỗ khác xem 1 chút ạ”.

“Đi đi”. Ông bác kia khoát khoát tay, hiển nhiên đã quen loại sự tình này rồi, xoay người định đi vào nhà.

“Khoan đã, bác ơi, bác định bán cả tòa đại viện đó ạ?”. La Mông vội vàng gọi người lại.

“Cậu muốn mua?”. Ông bác quay đầu lại, nghi hoặc đánh giá La Mông một phen.

“Em muốn mua à?”. La Hồng Phượng liền hỏi La Mông.

“Em nói chuyện với bác ấy 1 chút, nếu không 2 chị đi chỗ khác xem thử trước 1 đi?”. Hai chị ấy cũng không phải người rảnh rang gì, căn nhà này không thích hợp, nên nhanh chóng tìm căn nhà tiếp theo, không cần thiết cùng anh dây dưa.

“Vậy được rồi”. Lúc này trong lòng La Mông có chủ ý gì, La Hồng Phượng nửa điểm cũng không đoán được, cô cũng lười đi đoán, buổi tối về nhà hỏi lại em ấy là được.

“Bác ơi, bác mở cửa để cháu vào trước đã, chúng ta từ từ trò chuyện”.

Trên trấn nhỏ người dân thật thà chất phác, bởi vì đều là người địa phương, đánh nhau cãi nhau thường thường đều có nghe nói, sự kiện đánh bị thương người khác đó là rất ít, cho nên tường vây của sân nhà cũng liền xây thấp, cao 1 thước (= 0.23 mét) La Mông 1 chân có thể bước qua, nhưng mà làm trò trước mặt chủ nhà như vậy dù sao luôn không tốt lắm.

Hai người xách ghế ngồi ở trước nhà, ông bác này thấy La Mông thật có ý mua cái đại viện kia, vì thế liền nói lịch sử của đại viện này.

Ông bác này họ Lâm, hàng xóm đều gọi ông là bác Lâm, thuở xưa tổ tiên bọn họ không phải người địa phương này, hơn 100 năm trước ông nội ông cụ ở phương Bắc đắc tội một cái đại nhân vật (người tai to mặt lớn = có chức có quyền), vì thế mang theo một nhà già trẻ kể cả người hầu, tới trấn Thủy Ngưu tránh họa.

Lúc ấy bọn họ lần đầu tiên đặt chân tới nơi này, nhân số lại không ít, muốn ở trên trấn Thủy Ngưu mua nhà mua đất vẫn là hơi khó khăn, cuối cùng ông nội ông liền nhìn trúng một mảnh vùng núi gần làng Đại Loan, vung bạc mua 1 cái ngọn núi nhỏ.

Ông nội của bác Lâm có tư tưởng lớn, nói đại viện liền muốn dùng đá xây, có thể truyền cho hậu thế (thế hệ sau này), đứng sừng sững mấy trăm năm như cũ kiên cố như lúc ban đầu. Cho nên liền mời rất nhiều

dân làng gần đó hỗ trợ, xây lên một tòa đại viện đá xanh như vậy, nhà chính 5 gian, nhà chái hai bên bảy gian, tổng cộng mười chín gian đại viện đá xanh cao hai tầng, ở thời ấy coi như là phong cảnh 1 thời.

Vợ của bác Lâm là ông nội ông nhặt về từ trên núi, đại khái gia đình nào đó sinh con gái, liền bỏ bà lại trên núi, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vẫn làm bạn tới già.

Thế sự tang thương, hiện giờ khoảng cách ông nội của bác Lâm xây đại viện này đã hơn 100 năm trôi qua rồi, địa phương làm nghề rèn này đã sớm không còn nữa náo nhiệt như lúc trước rồi, người làm sớm tản mác rồi, đất đai lân cận cũng không còn là của nhà bọn họ nữa, con cháu của bác Lâm cũng đều đi thành phố, cũng chỉ còn lại ông và vợ, thường thường còn trở về quét dọn một phen.

Mấy ngày trước vợ ông cũng đã qua đời rồi, bản thân bác Lâm lại là tuổi già cơ thể già cỗi rồi, đã vô lực lại trông nom đại viện kia rồi, lúc này mới nổi lên tâm tư bán nhà.

"Đại viện kia, bác định bán bao nhiêu tiền ạ?". Gần đây trong túi La Mông eo hẹp (ít xiền ấy), mắc quá thì đúng là anh mua không nổi.

"Cậu mua nó dùng làm gì?". Bác Lâm liền hỏi lại La Mông. Thời gian này không ít người tới hỏi đại viện kia, liền là muốn tại ngọn núi đó nuôi trâu nuôi dê và vân vân, cũng có muốn nuôi gà vịt, bác Lâm không bằng lòng, liền hét giá cao 1 chút, những người đó liền đều bị dọa bỏ đi.

"Mở khách sạn ạ". La Mông liền đáp lại.

"Liền chỗ đó còn có thể mở khách sạn sao? Bệnh tâm thần mới chạy tới đó ở". Ông bác vừa nghe cái mũi liền tưc tới lệch luôn, trong lòng nói chàng trai trẻ này thoạt nhìn nhân mô nhân dạng*, nói chuyện sao liền không đáng tin như vậy chứ.

*nhân mô nhân dạng: thoạt nhìn có vẻ tử tế, đàng hoàng, có học thức

"Sao liền bệnh tâm thần ạ?". La Mông không giận lại cười: "Liền đại viện đá xanh kia, nếu cháu tu sửa thật tốt, lại trồng thêm chút hoa cỏ, có thêm người vào ở, náo náo nhiệt nhiệt, ai không muốn ở ạ?".

"Tôi là lớn lên tại nơi đây, có tình cảm với chỗ đó, này có chỗ nào giống nhau chứ?". Đại viện kia nếu thật có thể náo nhiệt lên, bác Lâm khẳng định là muốn ôm bài vị của vợ ông trở về đó, coi như là lá rụng về cội.

"Nếu bác có thể sẵn lòng, vậy người khác cũng có thể sẵn lòng, bác cứ chờ xem ạ, đại viện này giao vào tay cháu, đảm bảo sửa sang nó ngăn ngăn nắp nắp náo náo nhiệt nhiệt, vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu". La Mông một khi đoán được tâm tư của ông cụ, lập tức có thể đúng bệnh hốt thuốc.

Ông bác này thấy La Mông nói lời này còn rất chân thành, trong lòng liền có chút dao động, nhưng mà ông cũng không phải không có tầm mắt, sẽ không bị người ta lừa dối mấy câu liền không cần tiền tặng không, "Vậy nếu chiếu theo lời cậu, tốn 50 vạn mua đại viện này của tôi rất xứng đáng?".

"Đáng giá ạ! Sao không đáng giá?". Một căn nhà nhỏ hai tầng đá xanh ngói đen còn chưa tới 3 vạn, kể cả chi phí nguyên vật liệu và phí nhân công cũng không tốn nhiều tiền như vậy, chẳng qua là bây giờ mọi người thích vào trong thành phố, địa phương hoang vắng kia, liền không ai sẵn lòng bỏ tiền mua cái giá như vậy.

"Nhưng mà bác Lâm à, gần đây cháu có chút tiền đều mua trâu hết sạch rồi, cháu trả tiền cho bác theo kì được không?". Kiếm tiền thì lâu tiêu tiền thì nhanh nha, tiền trong tay La Mông vẫn đều rất căng.

"Cậu chính Ngưu Vương Trang……". Bác Lâm vừa nghe La Mông nói chuyện mua trâu, rất tự nhiên liền liên tưởng cậu ta cùng Ngưu Vương trang.

"Đúng ạ, cháu chính là La Mông nha bác Lâm". La Mông nói xong, liền từ trong túi lấy ví tiền ra, từ bên trong rút ra chứng minh đưa cho bác Lâm, mang theo chứng minh bên người, đây đều là mấy năm ở trong thành phố dưỡng thành thói quen, trong thời gian ngắn vẫn chưa sửa được.

Bác Lâm từ trên bậu cửa sổ cầm cái kính lúp xuống soi soi, "Ai dô, thật sự là La Mông a! Thằng nhóc con này sao cháu không nói sớm hả?".

"Bác biết cháu ạ?". La Mông cũng là vừa mừng vừa lo.

"Ở trấn Thủy Ngưu chúng ta, ai mà không biết cháu chứ?". Hiện tại vừa nghĩ như vậy, bác Lâm liền nghĩ thông rồi, mới nãy 2 người phụ nữ kia chẳng lẽ chính là La Hồng Phương và Cao Tố Nữ hay sao? Ông còn mỗi ngày tới tiệm các cô mua cháo ăn mà. Con người ông, cả đời liền một cái tật xấu như thế nào đều không đổi được, đó liền là không nhận ra người ta, không nhớ mặt cũng không nhận ra giọng nói, không biết thiếu chính là dây thần kinh nào, dù sao đời này cứ như vậy.

"Vậy bác Lâm, đại viện này?". La Mông rèn sắt lúc còn nóng liền hỏi.

"Hài, chuyện tiền bạc từ từ trả, bác cũng chưa cần dùng, lát nữa chúng ra ký giấy chuyển nhượng, cầm công chứng một chút là được, lò rèn và làng Đại Loan đều là cùng làng, vấn đề chuyển nhượng này trước đó bác đã dò la tốt rồi, hắc, đây cũng là trùng hợp".

Ông bác này nghe nói người muốn mua đại viện của ông là La Mông, trong lòng liền vô cùng cao hứng, ông nghe nói La Mông bao 1 đỉnh núi, sửa sang thật sự là không tồi, nếu đại viện của ông tới trong tay cậu ta, tám phần cũng không kém được.

Ông nội ông dưới mồ cũng nên an tâm, tuy rằng trước đó ông muốn truyền cho con cháu của chính mình, nhưng con cháu của ông không muốn ở lại nông thôn, vậy có cách nào chứ? Chẳng lẽ liền trơ mắt nhìn thấy đại viện nhà bọn họ liền hoang phế như vậy?

Buổi chiều hôm nay La Mông liền cùng bác Lâm ký giấy chuyển nhượng, sau đó La Mông lại đi ngân hàng một chuyến, rút toàn bộ tiền trong tài khoản của mình đưa cho bác Lâm, sau đó còn nợ lại bao nhiêu tiền, lại viết giấy nợ đưa cho bác ấy.

Đi ra ngoài 1 buổi chiều, La Mông mua mua 1 tòa nhà, thu hoạch này cũng thật không nhỏ, trong lòng vô cùng cao hứng, trở lại sân nhà mình, thấy La Hồng Phượng cũng đã về rồi, liền cười cười sáp qua.

"Chị, lại cho em mượn chút tiền đi".

54. Chương 54: Một Anh Đẹp Trai

Tòa đại viện đá xanh này, trước kia lúc xây dựng dùng vật liệu rất tốt, hiện giờ chỗ cần tu sửa cũng là không nhiều lắm.

La Mông mời Cam sư phó lại đây nhìn nhìn, Cam sư phó nói tòa nhà này là do ông nội ông xây, xà nhà dùng đều là gỗ hạch đào loại tốt nhất, sàn nhà cũng là lót gỗ cây lâu năm, nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không thấy nó bị mục.

Chỉ là cửa sổ hư hỏng lợi hại, có một số đều đã không thể mở ra được nữa, cũng có thủy tinh bể dùng ván đóng lên, 1 lần nữa làm mới, tốn không bao nhiêu tiền.

Đại viện này bởi vì là kết cấu gỗ đá, ván gỗ dính mưa dễ dàng hư hỏng, cho nên sẽ không có ban công, La Mông bảo bọn họ ở trước sau lầu hai trổ 2 cái cửa sổ, đều bắc lan can gỗ, chuyên môn dùng để đặt chậu hoa, tới lúc đó lại làm mấy chậu hoa để lên đó, cả sân liền tỏa sức sống.

Về phần phương diện tài chính (aka tiền), gần đây trong tay La Hồng Phượng cũng không có bao nhiêu tiền, có thể cho mượn sớm đều cho La Mông mượn hết rồi, vì thế liền doanh thu tháng này trong tiệm cho La Mông dùng trước, bảo La Mông trước cuối tháng bù lại mấy phần của cha mẹ là được, bản thân cô lại không cần, hiện giờ cô ở nhà có ăn có uống, cũng không làm sự nghiệp gì, tạm thời là không dùng tới tiền.

Tuy rằng cha mẹ đều nói không sao, nhưng mà La Mông vẫn là thật không thể dùng tiền của cha mẹ, chủ yếu là sau này việc cần dùng tiền vẫn còn nhiều, bây giờ một khi có bắt đầu, chỉ sợ không phanh lại được, tốt nhất vẫn là không nên mượn.

Bên lò rèn giao cho Cam sư phó La Mông cũng rất yên tâm, bản thân anh liền vẫn là đợi ở Ngưu Vương trang, thi thoảng đi qua nhìn xem, mang dưa hấu qua cổ vũ thăm hỏi bọn họ.

Nói tới dưa hấu, ruộng dưa hấu trên Ngưu Vương trang, gần đây dưa hấu chín cũng nhiều, ngoại trừ để nhà mình ăn, phần lớn liền bán cho mấy người thành phố tới đây làm việc, tuy rằng La Mông nói qua không ở nhà trong nhà và trên Ngưu trang bán đồ linh tinh, nhưng mà đối với những người tới đây làm việc, vẫn là cung cấp cho bọn họ một chút lợi ích đi, lúc đi muốn mua 1 chút đậu, dưa hấu, rau củ và vân vân, đó là có thể.

Đại khái là bởi vì liên quan tới nghỉ hè tới rồi, gần đây người tới trên Ngưu Vương trang nhiều thêm rồi, trong đó một bộ phận rất lớn thoạt nhìn là học sinh hoặc là thầy cô giáo.

Những người này da mỏng thịt non, vừa phơi nắng dưới mặt trời lớn liền lột da rồi, trong đó có 1 tên ngu, liền truyền một đoạn clip chính mình phơi nắng bả vai bị lột da lên trên diễn đàn của bọn họ, mấy người rãnh rỗi trong thành phố kêu gào, sau đó La Mông liền có thêm 1 cái tên, lão Chu, lấy từ Chu lột da.

Gần đây trên diễn đàn lại có người nói: "Dưa hấu nhà lão Chu chín rồi!".

"Tôi mua qua rồi, một cân 2 đồng rưỡi, con gái của tôi còn đặc biệt thích ăn, hố cha a".

"Không phải chứ, siêu thị bên cạnh nhà tôi mới bán 1 đồng hai".

"Không phải cùng 1 đẳng cấp, không thể so sánh".

"Hai đồng rưỡi vẫn là có chút thịt đau nha (aka tiếc tiền), tôi liền mua 2 trái, cân lên 43 cân (= 21.5 kg), hôm trước bổ 1 trái, trái còn lại tới bây giờ vẫn tiếc không dám bổ, ăn hết rồi liền không có ai bán nữa".

"Mắc thì thật mắc, ăn là thật rất ngon".

"Có bao nhiêu ăn ngon a, ngày hôm qua tôi ở ven đường mua 1 trái, cũng rất ngọt".

"Bây giờ còn có dưa hấu không ngọt hay sao?".

"Bón 1 chút chất tạo độ ngọt vào rễ, bảo đảm mỗi trái đều ngọt".

"Anh bạn lầu trên (bài post trên) vừa nhìn chính là tay ngang, không chuyên nghiệp, ăn dưa hấu, không chỉ có phải chú ý màu sắc mùi thơm, còn phải chú ý mùi vị".

"Màu này, dưa hấu vừa bổ chẳng lẽ bạn không nhìn màu sắc trước hay sao? Dưa hấu không bị động qua tây chân (aka chưa bị bón thuốc, ủ thuốc.....) màu thịt đỏ và trắng đan xen là hàng tự nhiên, sau đó chính là thịt dưa màu đỏ này, nếu bạn mua màu đỏ sậm, như vậy chúc mừng bạn, rốt cục lại mua được sản phẩm gia công rồi".

"Lại nói mùi thơm này, mùi dưa hấu thuần thiên nhiên, đó là so với hương nhân tạo của ai đó đều ăn đứt, nhẹ nhàng khoan khoái, ngửi thấy bạn liền không nhịn nổi".

"Lại nói tơi mùi vị, vô luận là dưa hấu hay là trái cây khác, cũng không phải là càng ngọt càng tốt, đương nhiên, nếu như gieo trồng thuần tự nhiên liền không tồn tại phiền não độ ngọt quá cao, dùng nhiều phân hóa học phức hợp, bón chất tạo độ ngọt, phải chú ý vấn đề này".

"Cuối cùng chính là vị giác, dưa hấu mới vừa chín, bạn 1 dao bổ xuống, thịt quả trong đỏ lộ ra trắng, ăn vào hơi chua, cảm giác xốp giòn ngon miệng, lại để 1 hồi liền càng ngọt, không có vị chua, dưa hấu để lâu, múc thịt dưa ở giữa thành viên tròn, cắn một ngụm, vừa mịn lại ngọt……..".

"Ngao! Xin bạn! Đừng nói nữa!".

"Được rồi, không nói nữa, mấy người lớn lên trong thành phố, chưa ăn qua dưa hấu của nhà lão Chu, khẳng định không có cách tưởng tượng đâu, dưa hấu lại có thể có mùi vị kia".

"Ngao! Chịu không nổi! Tôi muốn đi Ngưu Vương trang ăn dưa hấu!".

"Hai vợ chồng đều đi làm, không có thời gian nha".

"Dưa hấu 1 cân 2 đồng rưỡi, bảo bọn tôi 1 tháng còn không kiếm được tới 2 ngàn đồng sao có thể ăn nổi chứ".

"Muốn ăn dưa hấu, trong túi không có tiền, vậy lên Ngưu Vương trang làm việc đi, gần đây nhà lão Chu mới vừa thu xong cây đậu, đã bắt đầu thu cây bắp rồi, nghe nói còn muốn trồng củ cải, cải trắng cuối mùa".

“Làm việc, có dưa hấu ăn?”.

“Giữa trưa buổi tối, hai bữa cơm đều có dưa hấu, mỗi người định mức lãnh 1 miếng”.

“1 miếng bự bao nhiêu?”.

“Một miếng khoảng 8 gram, Tiếu Thụ Lâm hạ tay rất chuẩn, 1 dao bổ xuống, không lệch 1 li”.

“Tôi và vợ tôi không có thời gian, con tôi mới vừa nghỉ hè, nếu không thì để nó mang miệng và bụng lên Ngưu Vương trang đi”.

“Con anh bao nhiêu tuổi, một ngày nếu không kiếm được 50 thì cha mẹ phải gánh, bằng không kéo thấp mức bình quân, tới lúc đó một đám người liền đều không ăn được bữa sáng của [Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm]”.

“Yên tâm đi, năm sau con tôi Cao nhị rồi (= lớp 11 í), sức lực đều lớn hơn so với tôi”.

“Tiếu Thụ Lâm là ai?”.

“Một anh đẹp trai”.

“Đẹp trai như thế nào?”.

“Vừa cao lại cool, còn biết võ”.

“Ngao! Ngày mai liền xuất phát! Tới xem tiểu Thụ Lâm!”.

“Con bà nó! Quả nhiên vẫn là bị nhớ thương rồi!”. La Mông nhìn đến đây, nhịn không được liền mắng một câu, đóng di động, đi tìm Tiếu Thụ Lâm, “Bữa trưa chúng ta ăn gì?”.

“Củ cải muối xào thịt, rau muống trộn”. Sau đó lại phát cho mỗi người 1 miếng dưa hấu, đủ rồi.

“Vậy tôi đi hái rau muống”. La Mông thích nhất làm việc cùng 1 chỗ với Tiếu Thụ Lâm, hái hái rau, lại ngắm ngắm Tiếu Thụ Lâm, trong lòng thật vui.

“Ừ”. Tiếu Thụ Lâm cũng không từ chối.

Ngưu Vương trang tại 11 giờ rưỡi trưa đúng giờ ăn cơm, cho tới bây giờ không người nào ăn cơm muộn, hơn 11 giờ 10 mọi người liền đều lục tục từ trên núi xuống dưới, cầm khăn mặt tới rãnh nước lau rửa, biến thành khoan khoan khoái khoái đi vào nhà ăn, tòa nhà này không biết có phải bởi vì liên quan tới dùng gạch xanh xây hay không, ở trong còn thật mát mẻ.

Tiếu Thụ Lâm và La Mông trước tiên chia tốt đồ ăn cho bọn họ, mỗi ngày làm bao nhiêu đồ ăn, toàn bộ đều chia sạch, cơ bản đồ ăn chia ra đều bị ăn hết, tồn tại cực nhỏ tình huống lãng phí.

Từ trong ruộng hái rau muống về rửa qua sau, bằm tỏi cho vào, lại cho thêm chút muối thêm dấm chua trộn lên, ngon miệng ăn với cơm. Củ cải muối là Lưu Xuân Lan tự muối, hơn nữa thêm chút ớt tươi, cùng thịt ba chỉ cùng nhau xào, thơm nức. Lại phát cho mỗi người 1 miếng dưa hấu, hôm nay bữa trưa cũng là ăn tới những người này cái bụng tròn xoe, nghe nói không ít người tới Ngưu Vương trang làm việc, chính là hướng về phía thức ăn này tới.

Cơm nước xong những người này liền trải chiếu ngũ trưa, nam 1 bên, nữ 1 bên, liền vắt ngang ở trên hành lang nằm ngay đơ như vậy, trên hành lang thông gió, so với trong phòng đương nhiên lại mát mẻ một ít.

“Cậu có ngủ hay không vậy, còn chiếu nè”. La Mông rửa sạch chén, liền hỏi Tiếu Thụ Lâm đang quét rác.

“Tôi đi ra ngoài ngủ”. Tiếu Thụ Lâm lau bàn quét rác xong, liền đi khỏi tứ hợp viện, ngủ dưới tàng cây nhãn lớn bên cạnh chuồng trâu, có một ụ rơm. Mỗi ngày giữa trưa, Tiếu Thụ Lâm ngay tại chỗ này ngủ, Nhị Lang và Đông, Tây, Nam, Bắc còn có Nha Nha cũng ngủ ở đây.

Hôm nay giữa trưa Tiếu Thụ Lâm ngủ thẳng một nửa, chợt nghe tới trên Ngưu Vương trang có xe tới, Tiếu Thụ Lâm mở mắt ra nhìn nhìn, là một chiếc Mercedes Benz G bóng loáng, từ chân núi dọc theo đường đất chạy tới cửa tứ hợp viện, trên xe buớc xuống 1 người đàn ông bóng loáng, người này lấy di động gọi 1 cuộc, sau đó La Mông liền mắt buồn ngủ tóc rối đi ra.

Lại là Mã Từ Quân, Tiếu Thụ Lâm từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, trở người không lại nhìn bọn họ.

"Anh sao lại tới nữa rồi?". La Mông cũng không nhiệt tình lắm đối Mã Từ Quân, nhất là lúc nằm mơ mơ một nửa bị kêu thức dậy, mới nãy anh còn mơ thấy Tiểu Thụ Lâm nữa.

"Nghe nói dưa hấu nhà cậu chín rồi". Mã Từ Quân người này thật tinh thần, trên đỉnh đầu mặt trời chói chang, gã như cũ vẫn là nhẹ nhàng khoan khoái, La Mông có chút hoài nghi, trên người người này không có tuyến mồ hôi hay sao? Không tuyến mồ hôi như thế nào có thể có vị đàn ông?

"Mới vừa chín, không nhiều lắm". La Mông ngáp một cái, trả lời.

"Hái 1 trái về tôi nếm thử". Mã Từ Quân cho tới bây giờ cũng không là khách sáo.

"Mặt trời lớn như vậy, không muốn lên núi". La Mông đi qua chân tường ngồi xuống, liền không chịu nhúc nhích.

"Ngồi xe của tôi đi lên, máy lạnh thổi thổi, lập tức liền tới nơi rồi". Mã Từ Quân trên mặt cười cười, trong lòng cũng rất là buồn bực, khiến gã xin xỏ dỗ dành mua đồ của đối phương, La Mông Ngưu Vương trang này vẫn là độc nhất.

"Đừng cán nát dưa của tôi". La Mông nhìn nhìn chiếc xe, bộ dáng giống như quả thật rất thoải mái.

"Yên tâm đi, tôi nhìn đường mà". Mã Từ Quân nói xong liền ân cần mở cửa ghế phụ ra, tiếp đón La Mông lên xe.

La Mông lên xe, gió máy lạnh thổi qua, quả thật cũng thật mát mẻ, liền kệ Mã Từ Quân lái xe chạy lên núi.

Không biết khi nào thì Tiểu Thụ Lâm lại trở người, thấy La Mông lên xe của Mã Từ Quân, hai người cùng đi lên núi, nhịn không được lại hừ một tiếng, lại trở người qua.

Người này trở mình trở tới trở lui, khiến cho Nha Nha có chút bực bội, a ô a ô sủa Tiểu Thụ Lâm hai tiếng, kết quả liền trúng chân của Nhị Lang, ngủ đi, ồn cái lông.

La Mông và Mã Từ Quân lên núi, từ trong ruộng hái 1 trái dưa hấu bự quay về, sau đó mã Từ Quân liền để trái dưa hấu này vào trong tủ lạnh trong xe.

"Chậc, cái này đốt bao nhiêu dầu nha, anh cũng thật không biết bảo vệ môi trường". Hiện tại giá dầu mắc, La Mông ở trong lòng nói bổ sung.

"Bình thường cũng không xài". Mã Từ Quân người này vẫn là cười tủm tỉm.

Qua 1 lát Mã Từ Quân liền bổ trái dưa này, dùng dao nhỏ khoét 1 miếng thịt dưa ăn. "Không tồi, đáng giá 2 đồng rưỡi". Gã nói.

"Anh nha tin tức thật nhanh nhạy a". Lúc này La Mông mới bán dưa hấu được mấy ngày, anh ta liền biết rồi.

"Tôi ** trong diễn đàn kia, không phải đều truyền khắp rồi sao". Mã Từ Quân nói xong lại khoét 1 miếng thịt dưa ăn.

"Vậy anh cũng biết, dưa hấu này của lão tử là muốn để dành câu dẫn lao động giá rẻ". Lời này La Mông sớm liền muốn nói rồi, bất quá ngẫm lại người này ngày nóng như vầy chạy xe từ xa tới Ngưu Vương trang, trước đó liền nhịn không nói ra.

"Cậu bán giá cao cho tôi, lát nữa lại lấy tiền này tăng tiền lương lên, không phải giống nhau hay sao?". Theo ý của Mã Từ Quân, dưa hấu này gã cũng muốn bao hết, liền giống như mật hoa cẩu kỷ, khiến những người đó ngoại trừ Cực Vị Lâu, tìm không ra chỗ khác để mua.

"Việc này không có ý nghĩa, không làm". La Mông cảm thấy được hiện nay Ngưu Vương trang như vầy liền rất tốt, nếu thứ tốt gì đều bị Cực Vị Lâu mua hết, liền còn lại một ngọn núi và một đống tiền mặt, vậy thật không thú vị gì.

"Cậu đây là làm ăn hay là làm chơi vậy, còn phải thú vị sao?". Mã Từ Quân nhịn lại nhịn, rốt cục bùng nổ.

"Lão tử liền làm chơi đó, tôi tự nguyện, anh quản được ư?". La Mông nói xong liền cầm lấy dao nhỏ của Mã Từ Quân qua, cũng khoét 1 miếng thịt dưa ăn, người này rất không tự giác, chỉ biết tự làm tự mình ăn.

Mã Từ Quân bỗng chốc bị nghẹn tới không thể nói gì, liền giơ tay đoạt dao nhỏ trong tay của La Mông, khoét 1 miếng thịt dưa bự, cầm trong tay cắn.

Chờ ăn xong miếng thịt dưa này, sự nhẫn nại của Mã Từ Quân lại đã trở lại, "Vậy nếu không thì một ngày cậu liền bán 100 trái cho tôi". Một trăm trái dưa hấu ngoại trừ nhà gã ăn, đến Cực Vị Lâu cũng liền không còn lại bao nhiêu.

"10". La Mông nói.

"10? Còn chưa đủ nhét kẽ răng". Cực Vị Lâu một ngày bao nhiêu khách hàng chứ, liền cho 10 trái dưa hấu, người này thật đúng là nói mà không biết xấu hổ.

"Lại cho thêm chút dưa lê, dưa bở và vân vân". La Mông cũng không thích ăn dưa lê dưa bở, lúc trước trồng cũng không nhiều, bây giờ cũng xấp xỉ đều bắt đầu chín rồi, chẳng qua bị dưa hấu lấy hết nổi bật, hiện giờ còn chưa có tiếng tăm gì.

"10 không đủ". Chỉ 1 đám người nhà gã thôi, một ngày liền ăn nhiều dưa hấu như vậy rồi.

"Vật thì 20 trái, nhiều hơn không có đâu".

Nhà mình trồng ra dưa hấu ngon, La Mông cũng muốn để bà con xung quanh đây cũng đều ăn 1 chút, không muốn bán cho Cực Vị Lâu lắm. Hơn nữa người tới Ngưu Vương trang của anh làm việc rồi lại đi, lúc trở về bình thường đều phải mua mấy trái dưa hấu, dưa nhà anh căn bản không lo bán không được.

"50 trái". Mã Từ Quân nghiến răng nghiến lợi nói, lập tức liền hạ số lượng như vậy, việc này rất không phù hợp tác phong trước sau như một của gã.

"30 trái, không lấy thì thôi. Đừng nán lại ở trên núi nữa, đi xuống đi". Tiếu Thụ Lâm nhà anh không sai biệt lắm cũng nên tỉnh ngủ rồi, nơi này đúng lúc bổ 1 trái dưa hấu, để cậu ta cũng ăn mấy ngụm.

Trên đường xuống núi, Mã Từ Quân còn vẫn nói 40 trái 40 trái cùng La Mông, La Mông đều làm như không có nghe đến, chờ xe chạy xuống núi, sau khi La Mông xuống xe liền muốn xoay người lại ôm nửa trái dưa hấu, chỉ thấy Mã Từ Quân kia mở tủ lạnh ra rồi đóng lại, cất 2 nửa trái dưa hấu vào hết.

"Cho tôi 1 nửa". La Mông nói.

"Hắc". Mã Từ Quân nhếch miệng cười cười: "30 trái dưa hấu, mỗi ngày buổi sáng lúc thu rau cùng nhau thu". Nói xong liền sáp nửa người trên qua, duỗi cánh tay dài, đóng cửa xe bên ghế phụ lại, lái xe liền đi mất.

"Kiểu người gì vậy trời". Dưa này gã còn chưa trả tiền mà, nó liền là của Ngưu Vương trang, đây không phải là ăn cướp giữa ban ngày hay sao?

"Anh ta tới đây làm gì?". Chờ La Mông vào sân, Tiếu Thụ Lâm hỏi La Mông.

"Nói là muốn mua dưa hấu". La Mông trả lời.

"Lại muốn bao hết à?". Tiếu Thụ Lâm hừ một tiếng.

"Đúng vậy".

"Cậu đồng ý rồi?". Tiếu Thụ Lâm ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn La Mông 1 cái, hỏi.

"Không đồng ý". La Mông vội vàng lắc đầu nói.

"À". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, đi rồi.

Lát sau Cam sư phó lại gọi điện thoại qua, nói đại viện lò rèn kia làm không sai biệt lắm rồi, hỏi La Mông muốn đi qua xem xem có cái gì cần tu sửa nữa hay không. La Mông hỏi Tiếu Thụ Lâm có muốn cùng đi hay không, Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, cùng đi.

Tòa đại viện đá xanh này sau khi trải qua một phen tu sửa, quả nhiên có vẻ càng có sức sống hơn so với trước kia, dùng đá xanh xây nhà đông ấm hè mát, người ở vô cùng thoải mái, nếu không phải nơi này cách Ngưu Vương trang có chút xa, bản thân La Mông đều muốn dọn tới nơi này ở.

La Mông trong ngoài đều nhìn, không có vấn đề gì, nhà này hoàn toàn có thể để người ở rồi, liền để Cam sư phó dắt đội ngũ này, từ ngày mai bắt đầu đi lên Ngưu Vương trang, gần đây nhiều người tới làm việc, ban ngày phơi nắng cả ngày dưới mặt trời, buổi tối còn để người ta ở phòng thô, thật sự là có chút không thỏa đáng lắm.

"Cậu nói coi trồng hoa gì trong đại viện này thì được?". Chờ những người đó đều đi rồi, La Mông liền hỏi Tiếu Thụ Lâm. Trồng hoa xuống rồi, tới lúc đó lại chụp mấy tấm hình đăng lên mạng quảng cáo cho thuê, nếu số đỏ, 3 tới 5 năm là hoàn vốn rồi.

"Không phải Ngưu Vương trang có 1 ruộng cải cúc nở hoa rồi hay sao?". Tiếu Thụ Lâm liền nói.

"Dùng chậu hoa đựng nó vào, mang qua bên này?". La Mông lập tức liền hiểu được ý của Tiếu Thụ Lâm.

"Không cần mua chậu hoa, liền dùng giỏ trúc đựng đi". Tiếu Thụ Lâm ngồi ở ghế đá xanh trong sân, nhìn quanh cả tam hợp viện, cảm thấy nơi này thật không sai, nếu không hôm nào mang cha gã tới đây?

"Ý kiến hay!". La Mông khen.

Tiếu Thụ Lâm cười cười, không nói chuyện.

55. Chương 55: Tới Lò Rèn Đi

Lập tức La Mông và Tiếu Thụ Lâm cùng nhau trở về Ngưu Vương trang, chuyển ra hai ba mươi giỏ trúc đựng đồ linh tinh, trước tiên trải 1 lớp đất trong giỏ trúc, sau đó lại lót một tầng phân trâu, cuối cùng dùng cái xẻng xúc rau cải cúc nở hoa kể cả rễ, bỏ vào trong giỏ trúc.

Phòng ở bên lò rèn tổng cộng có 19 phòng, mỗi phòng ở cửa sổ trước sau đều treo giỏ hoa, từng cửa sổ treo hai ba cái giỏ hoa. Hai ba mươi giỏ này hiển nhiên còn chưa đủ, hai hôm nữa La Mông còn phải lên núi chặt chút cây trúc mang về, để La Toàn Quý bện 1 đám giỏ cho anh.

Treo xong đám giỏ hoa này, trước tiên La Mông chụp mấy tấm hình, tòa đại viện đá xanh này phong cách cổ xưa, dưới sự tô điểm của hoa cúc vàng, lại phát ra sức sống bừng bừng, La Mông tách tách chụp mấy tấm hình, đều cảm thấy rất là không tồi.

Chụp chụp, La Mông vừa quay đầu, liền nhìn đến Tiếu Thụ Lâm đang ngồi trên ghế đá xanh hút thuốc, cảnh nền phía sau liền giống như trong tranh, người cũng giống như người trong tranh. "Cũng chụp 1 tấm cho cậu nhé".

"Không cần". Tiếu Thụ Lâm cười, tách tách một tiếng liền bị La Mông chụp 1 tấm.

Buổi tối trở về, La Mông ngay tại diễn đàn thường lên đăng 1 bài post mới, tiêu đề viết: "Chán ghét cuộc sống thành phố sao? Hướng tới nông thôn và thiên nhiên sao? Cảm thấy mệt mỏi sao? Sốt rột sao? Chán đời sao? Vậy tới lò rèn đi, tìm kiếm yên tĩnh sâu trong tâm hồn".

Nội dung cụ thể của bài post như sau:

Tại Đông thành có núi vây quanh trấn Thủy Ngưu vị trí gần làng Đại Loan, bản nhân có 1 tòa đại viện đá xanh, phòng ở lớn nhỏ tổng cộng 19 phòng, đều là kết cấu gỗ đá, nhà hai tầng, lầu một có thể làm phòng bếp phòng khách, mỗi phòng trang bị một cái bàn bếp, lầu hai chỉ có 2 phòng, bên trên còn có 1 cái gác lửng, có thể đựng đồ đạc linh tinh cũng là thể làm phòng ở.

Đại viện này tất cả bức tường đều dùng đá xây đông ấm hè mát, tiền thuê rẻ, giao thông hơi chút bất tiện, gần đường cái, tự mình chuẩn bị xe cộ, mỗi ngày còn có tuyến xe cố định, thời gian không chắc chắn.

Chung quanh đại viện còn có 1 ngọn núi hoang, hiện tại không ai nhận thầu, hộ gia đình trong lò rèn liền có thể khai khẩn quanh đó, thể nghiệm lạc thú canh tác, còn trở về hòa mình với thiên nhiên.

Dưới là điều khoản cụ thể hợp đồng cho thuê phòng, xin nghiêm túc đọc.

Tiền thuê: Chính diện 5 phòng lớn, mỗi gian phòng tiền thuê 1 năm bảy ngàn, 1 tháng 700, 1 ngày 50. Hai căn nhà bên hông tổng cộng 10 phòng, mỗi phòng tiền thuê 1 năm 5 ngàn, 1 tháng 500, 1 ngày 40. Nếu ai muốn tìm người thuê chung, xin tự tìm người thuê chung, thật sự tìm không được, có thể trao đổi cùng bản nhân.

Hai: điện và nước. Tiền nước miễn toàn bộ, trong sân có giếng cổ, nước giếng mát lạnh ngọt lành không cần tiền, nhưng mà căn cứ nguyên tắc bảo vệ môi trường, xin chớ lãng phí. Tiền điện theo số điện trong công tơ điện, dưới 50 số 7 xu mỗi số, dưới 100 số 1 đồng 4 mỗi số, dưới 200 số 2 đồng 8 mỗi số, dưới 300 số 5 đồng 6 mỗi số, người nào mỗi tháng dùng hơn 300 số điện, mời tự mình dọn đi, bổn đại viện đi chính là xu hướng đơn giản, không thích hợp người xa xỉ.

Ba: chọn hàng xóm. Mỗi người vào ở, đều có quyền lựa chọn hàng xóm, khi mỗi hộ gia đình trong đại viện mang tới rác rưởi ô nhiễm nghiêm trọng, tạp âm ô nhiễm ô nhiễm, ô nhiễm ánh sáng hoặc là bất tiện khác trong sinh hoạt, có hơn 3 hộ gia đình phàn nàn với bản nhân, thì sẽ phát động bỏ phiếu, nếu hơn 8 phần hộ gia đình yêu cầu hộ đó dọn đi, thì hộ gia đình đó dọn đi vô điều kiện, tiền thế chấp toàn bộ trả lại, tiền thuê còn thừa trả 1 nửa.

Bốn: Không được khất nợ tiền thuê nhà điện nước, người có kinh tế khó khăn, có thể tới Ngưu Vương trang làm công, bao cơm 3 bữa, tiền lương kết toán trong ngày.

Năm: nếu có chút vấn đề khác, hộ gia đình có thể bàn bạc giải quyết cùng chủ nhà, giải quyết không được, có thể hủy hợp đồng, nếu do phía hộ gia đình đề xuất hủy hợp đồng, tiền thế chấp toàn bộ trả lại, tiền thuê còn thừa trả 1 nửa, nếu do chủ nhà đề xuất hủy hợp đồng, tiền thế chấp trả lại gấp đôi, tiền thuê còn thừa trả lại toàn bộ.

Dưới là 1 số hình chụp lò rèn đại viện đá xanh, đổi mới liên tục, mời mọi người chậm rãi thưởng thức.

(tiếp theo là vị trí đăng tấm hình).

" Lão Chu lại post bài mới rồi!".

"Tòa nhà này thoạt nhìn không tệ".

"Chỉ là hơi vắng vẻ, cũng không có hơi người, lần trước đi qua chỗ đó rồi, một cái bóng quỷ cũng không nhìn tới".

"Hố cha a, tiền điện 5 đồng 6! Lão Chu anh sao không đi cướp đi?".

"Cá nhân tôi cho rằng việc này cực kỳ hợp lý, một tháng dùng nhiều điện như vậy, tạo thành tổn hại đối môi trường là không thể lường được, chúng ta cần phải vì xa xỉ của chính mình mà trả hóa đơn".

"Nếu không xài máy lạnh, một tháng không xài bao nhiêu điện đâu, dưới 100 số liền tính 1 đồng 4, có thể chấp nhận".

"Nhà đá xanh khá mát mẻ, đừng nói máy lạnh, tôi thấy ngay cả quạt điện cũng không xài, buổi tối ngủ còn phải đắp mền".

"Lò vi sóng, nồi cơm điện cũng có thể bỏ bớt, ở đó không phải có bàn bếp hay sao, lên núi đi nhặt củi khô đốt là được".

"Ấm điện cũng không xài".

"Nghe người ta nói buổi tối dùng cái rổ treo đồ ăn thừa trong giếng, hiệu quả giống như tủ lạnh í".

"Vậy chẳng lẽ đều có thể không kéo dây điện?".

"Bạn ngốc à, buổi tối không có đèn sao được?".

"Còn có di động nha, chẳng lẽ không sạc điện?".

"Còn có máy tính nữa, người hiện đại không máy tính có thể sống sao?"

"Lại nói, chỗ đó có internet hay không?".

“Chắc có, chỗ này còn gần trấn Thủy Ngưu hơn so với làng Đại Loan, liền sát bên đường cái, không khó kéo”.

“Sao bạn biết rõ như vậy chứ?”.

“Lần trước tôi đi Ngưu Vương trang làm việc, lúc đi ngang qua liền nhìn trúng đại viện này, không nghĩ tới bị lão Chu đoạt trước rồi”.

“Nếu không sao lại kêu lão Chu chứ”.

“Đây là hoa gì? Nhìn đẹp ghê”. Rốt cục có người nhắc tới vấn đề mấu chốt.

“Không biết nha, nhìn qua giống hoa cúc”.

“Cúc châu Phi?”.

“Tôi nói là rau mấy người tin hông?”.

“Không thể nào? Rau gì?”.

“Rau cải cúc”.

“……..”

“Tôi đã vô lực phun tào rồi”.

*Phun tào: là hay nói mấy lời lải nhải, như rủa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm.

“Rau này không dễ dàng nha!”.

“Lúc còn non bị người ta hái cho vô nồi không nói, già rồi còn phải tiếp tục canh gác, cửa sổ cao như vậy, bên trên gió lại lớn, các ông nội rau cải cúc, các người vất vả rồi”.

La Mông đợi non nửa ngày, vẫn là không đợi được tới 1 ai nói muốn thuê phòng, có chút thất vọng đóng máy tính, an ủi chính mình nói không sao, trước kia lúc vừa mới bắt đầu tuyển nhân công, cũng không phải cũng không ai tới hay sao, bây giờ xem trên Ngưu Vương trang anh náo nhiệt bao nhiêu.

Lại nói gần đây Ngưu Vương trang hiệu suất làm việc cao, thu xong cây đậu rồi thu cây ngô, chờ đám cây ngô này thu xong rồi, La Mông liền định trồng củ cải, cải trắng, cải xanh, cải bẹ các loại trên ruộng bậc thang, củ cải có thể muối thành của cải mặn củ cải chua, cải trắng có thể làm thành cải trắng cay hoặc là phơi nắng làm thành dưa muối, cải xanh cải bẹ cũng đều muối hết.

Rau này tới lúc đó ngoại trừ làm dưa cải để trong Đại Thủy ngưu nhũ phẩm, Ngưu Vương trang của La Mông cũng có thể tiêu hao không ít, gần đây nhiều người tới làm việc, dùng rau cũng nhiều hơn, nếu như dùng không hết tới lúc đó còn có thể bán cho người tới làm việc, lại bán không hết liền cho mấy trường cao trung bên Vĩnh Thanh tiêu thụ.

Chủ yếu gần đây nhân công có chút đầy đủ quá, nhiều người tới, La Mông cũng không thể để bọn họ rãnh rỗi, cho dù đất đai của Ngưu Vương trang rộng lớn, nhưng cũng gây sức ép, thứ nào chỉ cần có thể trồng ra liền có thể thu hoạch, anh liền không ngại nhiều.

Hôm nay buổi sáng ngủ thẳng rạng sáng ba giờ, hoàng đại tiên đúng giờ đến thăm, con này hiện tại không nghe tiếng đồng hồ báo thức đều có thể tới chuẩn giờ luôn, cũng không biết nó tính giờ như thế nào, dù sao thật sự chuẩn, từ đầu đến cuối sẽ không vượt quá 10 phút.

Lúc trước La Mông chân bị thương, lúc mới vừa dọn về nhà ở, con chồn này hơn 2 giờ tha con chuột tới chuồng trâu vừa nhìn thấy, đổi người rồi, nhất thời gấp đến độ xoay quanh, loạn tìm khắp nơi 1 trận, ngay hôm ấy ban đêm tại tứ hợp viện nghe người ta nói, có con gì đó nửa đêm cào cửa sổ của bọn họ, roạt roạt roạt, nghe rất dọa người.

Sau đó lúc ba giờ, đồng hồ báo thức trên đầu giường của La Mông vang lên, con chồn này tha con chuột liền đi thẳng, một đường cực kỳ trôi chảy, chính là lúc trèo cửa sổ mất chút sức. Hoàng đại tiên chi chi oa oa ồn ào một chút với La Mông, La Mông lười phản ứng nó, làng Đại Loan liền lớn bi nhiêu thôi, con chồn này tìm khắp nơi không thấy người, còn không biết xấu hổ kêu đại tiên?

Theo thường lệ cắt lỗ tai trái cho mỗi con chuột, lại đút con chồn mấy ngụm nước linh tuyền, La Mông liền đi xuống lầu súc miệng rửa mặt, lát sau lại ăn 2 cái bánh mỳ mới ra khỏi lồng hấp, lại uống 1 chén canh nóng, liền mang 1 chút bữa sáng cho nhóm La Toàn Quý trên Ngưu Vương trang.

Lại qua 1 lát nữa chờ đám người ở tứ hợp viện thức dậy, La Mông còn phải dẫn bọn họ đi Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm, những người này gần như mỗi ngày đi Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm ăn sáng, mỗi lần vừa đi, liền giống như kẻ cướp vào thành phố, một chút cũng không bình tĩnh như người của trấn Thủy Ngưu.

Buổi sáng La Mông đang cùng Tiếu Thụ Lâm ngồi trong căn tin chọn đậu, Cam sư phó tới tìm La Mông nói chuyện:

"Gần đây lão già Tạ ở Bạch Ốc Giác đang cần tiền gấp, định từ trên đỉnh núi nhà bọn họ chặt chút cây sam bán, hỏi bên tôi có ai mua hay không, đúng lúc cậu không phải có hơn 100 phòng phải lót sàn nhà hay sao, hơn nữa tầng hai, mỗi phòng tốn không ít gỗ, cậu thấy sao?".

"Mua của ông ấy có thể rẻ bao nhiêu a?". Một đám gỗ này khẳng định tốn không ít tiền, gần đây túi tiền La Mông eo hẹp, nếu từ từ trang hoàng, bên anh luôn luôn có thu vào, nhưng thật ra cũng cung ứng không đủ, nếu vội vàng mua rồi, liền không đủ tiền. Cho nên nếu tiền không chênh lệch bao nhiêu, anh vẫn là định từ từ làm, một bên kiếm tiền một bên trang hoàng.

"Nếu cậu mua ít, vậy cũng chênh lệch không bao nhiêu, nếu mua nhiều, ít nhất có thể chiết khấu 2%". Mất một chân của xưởng gỗ, người mua và bán đều có thể được chút lợi, ông làm người trung gian, cũng là có thể có lợi hơn 1 chút.

La Mông vừa nghe chiết khấu 20%, có chút động lòng, mua 30 vạn tiền gỗ có thể bớt được 6 vạn, 6 vạn này có thể dùng vào nhiều việc khác, được cho không, có thể không động lòng sao?

"Chú chờ đã, cháu xem thử trong tài khoản đã có tiền bọn họ chuyển qua chưa". Hai hôm nay La Mông vừa mới xuất 1 đám hàng cho Cực Vị Lâu, chủ yếu là mật hoa cẩu kỷ, cẩu kỷ cũng có không ít, bên anh còn chưa nhận được tin nhắn báo tiền đã vào tài khoản, thằng cha Mã Từ Quân kia đại khái còn chưa chuyển tiền cho anh.

La Mông liền định gọi điện thoại qua hối thúc, phải mua được đám gỗ này, thật sự không mua hết được thì mua trước 1 phần, còn lại qua 1 thời gian nữa mua tiếp, tới lúc đó nhờ Cam sư phó nói tốt với họ.

"Khoảng bao nhiêu tiền?'. Tiếu Thụ Lâm bên cạnh liền hỏi.

"Khoảng 3 tới năm mươi vạn". Đối phương không nói cụ thể, nhưng mà trong lòng Cam sư phó đại khái cũng đoán được, mảnh rừng cây sam của lão già Tạ ở Bạch Ốc Giác không lớn lắm, cũng chặt không được bao nhiêu gỗ đâu.

"Đừng gọi điện thoại, số tiền hàng kia chuyển tới cũng không đủ dùng, trước cứ lấy từ chỗ tôi đi". Tiếu Thụ Lâm nói với La Mông.

"Cũng được". La Mông cười cười, đồng ý rồi.

"Vậy tôi sẽ nói ông già Tạ chứ?". Cam sư phó tại địa phương này quen biết nhiều người, dĩ nhiên cũng biết Tiếu Thụ Lâm là con trai của Tiếu lão đại, cậu ta nói như vậy, vậy khẳng định liền không sai được.

"Dạ, chờ bàn giá xong rồi, chú bảo bọn họ yên tâm chặt cây đi, hai ngày nữa cháu kêu mấy chiếc xe qua chở". Công ty vận chuyển của Tiếu Thụ Lâm cũng có mấy chiếc xe tải, bình thường không dùng nhiều lắm, lúc có hàng mới chạy thôi.

"Chất lượng của đám gỗ này, chú coi kỹ giúp cháu". La Mông cuối cùng lại dặn dò Cam sư phó, dù sao cũng là thứ tốn hơn 10 vạn, chú ý nhiều bao giờ cũng chắc ăn hơn.

"Việc này tôi hiểu mà, lát nữa tôi liền mang lão Đường thợ mộc đi Bạch Ốc Giác xem gỗ, thuận tiện lại bàn giá 1 chút". Cam sư phó làm đốc công mấy chục năm tại địa phương này, có thể làm cho bảng hiệu của chính mình hỏng vì đám gỗ này hay sao?

"Cám ơn nha". Chờ Cam sư phó đi rồi, La Mông nói lời cám ơn với Tiếu Thụ Lâm.

"Không có gì". Tiếu Thụ Lâm thản nhiên đáp lại 1 câu.

Giữa trưa cơm nước xong, Tiếu Thụ Lâm liền đi trấn Thủy Ngưu rút tiền, lúc trở về liền đưa 1 túi tiền cho La Mông, tròn 50 vạn.

Bản thân La Mông cũng là từng gây dựng lập nghiệp qua, biết rõ một cái công ty mới vừa hoạt động 2 năm, căn bản không kiếm được bao nhiêu tiền, có chút doanh thu, cơ bản đều là tái đầu tư, công ty vận chuyển của Tiếu Thụ Lâm cũng liền vừa mới kinh doanh mấy năm, 50 vạn này cho dù không phải toàn bộ vốn liếng, cũng tuyệt đối là hơn phân nửa vốn liếng rồi.

"Tới lúc đó dùng còn thừa, tôi tả lại cậu". Cam sư phó nói 30 – 50 vạn, có lẽ khoảng 30 vạn thôi, tới lúc đó tiền này còn dư.

"Gần đây không dùng tiền, cậu giữ xài đi". Tiếu Thụ Lâm nói xong liền từ trong túi lấy ra gói thuốc lá.

"Cũng cho tôi 1 điếu". La Mông nói.

Hai người liền như vậy ở hành lang tứ hợp viện hút thuốc lá, Tiếu Thụ Lâm đứng, La Mông ngồi xổm, trong tay còn ôm 1 túi tiền, nặng trình trịch.

Hai hôm nay Tiếu Thụ Lâm không bình thường, lại càng không thích nói chuyện so với trước đây, bỏ thuốc đã lâu lại hút lại, người cũng không đắc ý nữa, Tiếu Thụ Lâm như vậy giống như là con nhím không có gai, tuy rằng mềm mại, nhưng cũng khiến người khác đau lòng cực kỳ.

Xem thay đổi của Tiếu Thụ Lâm ở trong mắt, La Mông hiển nhiên cũng nghĩ tới phương diện kia, hiện giờ cậu ta lập tức có thể cho mình mượn 50 vạn, suy đoán trong lòng cơ bản liền thành sự thật rồi.

Tiếu Thụ Lâm hút xong 1 điếu thuốc lá, theo thói quen ném tàn thuốc xuống đất nghiền nghiền, rời đi.

La Mông nhìn bóng lưng rời đi của Tiếu Thụ Lâm, hung hăng hút 1 hơi thuốc, mày đều nhăn thành một đoàn. Anh là trời sinh, năm đó thân thể bắt đầu dậy thì liền biết, con đường này là ông trời dành cho anh, không có lựa chọn khác, Tiếu Thụ Lâm lại là có lựa chọn.

Trong lòng La Mông rất mâu thuẫn, càng là thích một người, lại càng không đành lòng khiến cậu ta khó xử, càng hy vọng cậu ta sống tốt.

56. Chương 56: Ngày Hoàng Đạo...

Hôm nay buổi tối Tiếu Thụ Lâm mơ ác mộng, mơ thấy trời sáng rồi, gã ở trên giường mở to mắt, liền nhìn đến La Mông tựa vào đầu giường, cười đến giống như tên ngốc, miệng không biết đang nói cái gì, Tiếu Thụ Lâm liền như vậy nhìn cậu ta, trong lòng vừa khoan khoái lại thỏa mãn.

Chờ khi gã tỉnh giấc, ngoài cửa sổ trời vẫn tối, đầu giường cũng là trống không, Tiếu Thụ Lâm cảm thấy trong lòng trống rỗng có chút mất mác. Từ lúc còn nhỏ gã liền ngủ 1 mình, trong nhà thường thường cũng chỉ có 1 mình gã ở, trước đây cũng không cảm thấy có cái gì bất thường, bây giờ, thế nhưng cảm thấy cô đơn như vậy.

Sau đó, Tiếu Thụ Lâm liền biết chính mình muốn chính là cái gì.

Tiếu Thụ Lâm 1 mình ngồi ở trong phòng tối như mực chậm rãi nhớ lại, từ lần đầu tiên ở trên xe lúc bắt đầu gặp được La Mông, lại tới sau đó từng li từng tí.

Từ nhỏ Tiếu Thụ Lâm liền không thích suy nghĩ về chuyện giữa người với người, bởi vì suy nghĩ nhiều trong lòng luôn sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng việc này cũng không đại biểu gã là người không có đầu óc.

Đầu tiên là lão Dương nói qua chuyện đó, sau đó còn có gã thường xuyên ra vào nhà La Mông, chưa bao giờ nghe người nhà bọn họ nhắc tới vấn đề hôn nhân của La Mông, La Mông năm nay cùng tuổi với Tiếu Thụ

Lâm, qua hai năm nữa liền 30 rồi, người nhà bọn họ hoàn toàn không nói tới đề tài này, hiển nhiên không bình thường.

Lại liên tưởng đến mấy tháng này thái độ của La Mông đối chính mình, không khó đoán ra, cậu ta khẳng định có ý đối chính mình, Tiểu Thụ Lâm nghĩ đến đây, nhịn không được liền nhếch miệng cười lên, nếu La Mông thật thích đàn ông, có thể nhìn trúng gã thật cũng bình thường.

Vậy chính gã lại là từ lúc nào bắt đầu chứ? Ở chung cùng La Mông trở thành 1 chuyện vui vẻ như vậy, ở Ngưu Vương trang cảm thấy tự do như vậy, chăm sóc bọn Đông, Tây, Nam, Bắc và Nhị Lang cũng có vẻ tự nhiên như vậy.

Tiểu Thụ Lâm cũng không cực lỳ khó có thể chấp nhận tâm tình chính mình thích một người đàn ông, đàn ông hay là phụ nữ, người đời sẽ đối xử bọn họ như thế nào, gã căn bản không hề gì, chỉ duy nhất gã không thể không băn khoăn chính làcảm nhận của Tiểu lão đại.

Ông già này ngay cả bạn đời đều không có, hơn nưa đời đều độc thân, liền sống nương tựa lẫn nhau cùng gã đứa con trai này, hiện giờ còn đau khổ chờ ôm cháu nội nữa.

Tiểu Thụ Lâm phải như thế nào nói với cha, chính mình nhìn trúng 1 người đàn ông, nhỡ ra tới lúc đó Tiểu lão đại giận dữ công tâm muốn tìm người đánh La Mông, Tiểu Thụ Lâm gã có năng lực làm cái gì chứ, lấy cái chết ép buộc hay là cắt đứt quan hệ cha con cùng ông ấy?

Gã cái gì cũng làm không được. Thật ra Tiểu lão đại không bao nhiêu bãn lĩnh, đặc biệt lúc tuổi trẻ, không văn hóa không tay nghề, tính tình còn rất nóng nảy, lúc lăn lộn kém cõi nhất, ngay cả cơm đều không có mà ăn, cứ như vậy, ông đều nuôi lớn con trai của chính ông, hiện giờ ông già rồi, chính mình lại khiến ông đau lòng hay sao?

Rõ ràng động lòng, rõ ràng đối phương cũng có ý, gã lại vô luận như thế nào cũng không có thể hướng phía trước bước ra từng bước, việc không biết làm thế nào này khiến cho Tiểu Thụ Lâm trở nên rất ngột ngạt, Tiểu lão đại hỏi qua mấy lần, gã cũng không nói gì hết.

Cố tình tên Mã Từ Quân kia còn cả ngày bu quanh La Mông, đại thiếu gia nhà họ Mã thích đàn ông, việc này ở ngoài coi như là bí mật mọi người đều biết, từ trước người nhà họ Mã còn có thể lấy cớ nói anh ta người trẻ tuổi thích mới mẻ, chính là chơi đùa thôi, hiện giờ Mã Từ Quân đều hơn 30 tuổi rồi, phương diện hôn nhân vẫn là nửa điểm tin tức đều không có, tính hướng của anh ta liền cơ bản đã không có trì hoãn gì rồi.

Tiểu Thụ Lâm không biết có phải người nọ là nhìn trúng La Mông hay không, dù sao mặc kệ có phải hay không, gã cũng không muốn nhìn đến La Mông lên xe của người đó, nói nói cười cười cùng người đó. Tiểu Thụ Lâm chịu không nổi nhất là lúc La Mông thiếu tiền dùng, người đầu tiên nghĩ tới thế nhưng vẫn là Mã Từ Quân.

30 – 50 vạn kia cho dù cho La Mông thì Tiểu Thụ Lâm cũng không sẽ cảm thấy có một chút đáng tiếc nào, bất kể hai người bọn họ cuối cùng là thành hay là không, tiền không có còn có thể lại kiếm, đời người lại có thể có mấy lần động tình chứ. Gã chính là hy vọng La Mông có thể chờ thêm 1 thời gian nữa, đừng cứ thế liền dời ánh mắt về phía khác.

La Mông tự nhiên là phải đợi, vừa đợi, nháy mắt lại là hơn 10 ngày trôi qua, hôm nay bên lò rèn chào đón hộ gia đình đầu tiên tới ở, lúc La Mông nhận được điện thoại đúng lúc là thời gian vắt sữa buổi chiều, anh liền mượn xe của Tiểu Thụ Lâm, tự mình lái xe đi qua.

Đối phương chạy 1 chiếc xe tải loại nhỏ, lái xe chính là 1 người phụ nữ hơn 50 tuổi, ngồi ghế phụ và ghế sau còn có 3 cô gái, bộ dáng thoạt nhìn đều hơn mười tuổi.

Bài post quảng cáo cho thuê lò rèn đã đăng 1 thời gian rồi, nhưng thật ra cũng có người hỏi qua, nhưng mà cuối cùng đều bởi vì nguyên nhân cách làng quá xa rất vắng vẻ không an toàn linh tinh nên không có ai thuê, còn có chính là hiện tại cả đại viện một hộ gia đình đều không có, nếu ai tới đây trước tiên, cũng chỉ có 1 nhà người ta trơ trọi.

La Mông nào ngờ, người đầu tiên vào ở, thế nhưng chính là mấy người phụ nữ, xem mấy người già già trẻ trẻ này, La Mông còn có chút lo lắng thay cho bọn họ.

“Chị hai à, đại viện này bây giờ còn chưa có ai ở, nếu bọn chị ở lại đây, buổi tối không sợ hả?”. Các chị em này lá gan lớn, La Mông còn không yên tâm đâu.

“Không sao, bọn em còn có Đại Hắc và Tiểu Bạch mà”. Cửa xe bên ghế phụ mở ra, đầu tiên là 1 cô bé bước xuống, tiếp theo nhảy xuống con mèo trắng, sau đó là 1 có chó đen. Hai cô bé ngồi ở ghế sau cũng đều mở cửa xe từ trên xe nhảy xuống.

“Đừng gọi tôi chị gái, tôi lớn tuổi rồi, cậu liền gọi tôi dì Vân đi”. Người phụ nữ nói chuyện cười tủm tỉm, thoạt nhìn vô cùng lịch thiệp.

“Vậy dì Vân, mọi người ở trong này, nếu có vấn đề gì, liền gọi điện thoại cho cháu, mặc kệ thời gian nào, đều đừng ngại”. Liền bọn họ mấy người phụ nữ ở 1 cái đại viện, thời gian dài quá khẳng định không được.

“Vậy cám ơn cậu”. Dì Vân nói cám ơn, lại kêu mấy cô bé kia cùng dì cùng nhau dọn gia cụ (vật dụng trong nhà: bàn, ghế…)tới trong phòng.

La Mông vừa thấy, chuyển nhà như vậy sao được chứ, vội vàng liền nhắc nhở bọn họ, nói: “Phòng này mấy chục năm cũng không ai ở rồi, trước đó lúc tu sửa cũng liền quét tước sơ sơ một chút, vẫn là không quá sạch sẽ, trước xách mấy xô nước cọ rửa 1 chút, sau đó lại hong khô toàn bộ, chờ một lát phòng khô rồi, lại chuyển vào ở là được”.

“Hài, tôi liền hồ đồ ghê, thiếu dây thần kinh, có đôi khi còn phải dựa vào chị em bọn nó nữa”. Dì Vân có chút ngượng ngùng cười cười, bảo 1 cô bé leo lên xe trước xách xô nước và khăn lau ra, sau đó lại chạy tới bên cạnh giếng xách nước.

Bọn họ nhiều người, hơn nữa lại cần không gian đặt khung thêu chỉ thêu và tài liệu, công cụ, cho nên liền muốn 1 phòng lớn.

Ký xong hợp đồng thu xong tiền thuê nhà, La Mông cũng không vội đi liền giúp bọn họ dọn dẹp một chút, khiêng khiêng đồ đạc và vân vân, bốn người phụ nữ này đều không có sức lực lắm, gia cụ hơi chút một chút, bọn họ liền bốn người cùng làm, La Mông nhìn mà đổ mồ hôi giùm bọn họ.

Bên này làm việc vừa nói chuyện, La Mông cũng lền hiểu sơ sơ về hoàn cảnh của mấy người dì Vân, thì ra dì Vân này, làm vẫn là nghề đứng đầu ngày xưa, thêu tay, thường gọi tú nương.

*tú nương (tú: thêu, nương: chỉ người phụ nữ đã có chồng): người phụ nữ làm nghề thêu tay. Hông tìm được cụm từ nào thay cho tú nương nì. Bợn nào tìm được cụm từ nào hay hơn thì giúp Mèo vs nha.

Dì Vân từ nhỏ liền cùng mẹ dì học thêu hoa, việc nhà đều không làm qua, sau khi lập gia đình, chồng dì chê dì vừa không biết cách sống lại không tình thú, cuỗm mấy ngàn đồng của dì chạy trốn.

Sau đó dì Vân liền sống 1 mình, mấy năm trước sống cũng tốt, dì liền lục lục tục tục nhận nuôi 3 chị em gái, 4 mẹ con sinh hoạt tại căn nhà cũ mẹ dì để lại, ngày qua còn thật mỹ mãn.

Hiện tại căn nhà cũ kia bị giải tỏa, dì Vân cũng xem qua bản đồ quy hoạch nhà mới, cảm thấy không thú vị gì, dứt khoát liền bán, định tìm 1 địa phương nhỏ sống an nhàn.

Địa phương lò rèn này vẫn là con gái nhà dì lúc lên mạng nhìn đến, dì Vân nhìn hình chụp, cũng thật thích, liền lái xe mang theo 3 cô con gái và một xe gia sản thêm con chó con mèo, tới lò rèn thuê phòng ở lại.

Vừa nói chuyện vừa làm việc, đợi bọn họ đều dọn công cụ tài liệu làm việc lên hết, dì Vân liền ngồi trước khung thêu sửa sang lại một bộ tác phẩm dì chưa hoàn thành, La Mông nhìn thấy bức tranh không tệ, liền tại dưới sự đồng ý của dì sau đó chụp 1 tấm hình.

Đại viện đá xanh này trống rỗng mấy ngày cũng không sao, nhiều nhất thu ít mấy ngày tiền thuê, mấy người phụ nữ bọn họ cũng không thể vẫn không có hàng xóm, cho nên La Mông quyết định đêm nay lại lên mạng tuyên truyền 1 chút, nhanh chóng kéo mấy khách thuê vào ở.

Chờ anh trở lại Ngưu Vương trang, Tiếu Thụ Lâm đang ở trong căn tin chọn ngọn khoai lang, La Mông ở ruộng dốc trồng 1 mảng lớn khoai lang, ngày hôm qua liền có người nới muốn ăn ngọn khoai lang xào, buổi sáng hôm nay không việc gì, La Mông liền đi lên núi hái 1 sọt về, chỉ nhặt ngọn non lá non.

“Bên lò rèn có 1 tú nương dọn tới”. La Mông xách 1 cái ghế qua, cùng Tiếu Thụ Lâm làm việc 1 hồi.

“Bao nhiêu tuổi?”. Tiếu Thụ Lâm ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn La Mông một cái.

“55, nhìn qua còn thật trẻ”. Mới nãy đăng ký chứng minh La Mông liền tiện thể chú ý một chút năm sinh, quê quán.

“Mặt mũi ra sao?”. Tiếu Thụ Lâm còn cảm thấy thật hứng thú.

“Rất đẹp nha, tôi còn chụp 1 tấm nè, cậu coi đi”. La Mông nói xong liền lấy di động ra cho Tiếu Thụ Lâm coi.

Tiếu Thụ Lâm nhìn kỹ người phụ nữ trong tấm hình, nhướn mày mắt sáng trưng, sau đó nói với La Mông, “Cậu gởi tấm này tới di động tôi”.

Vào lúc ban đêm lúc Tiếu Thụ Lâm về nhà, Tiếu lão đại ngồi xổm trong sân nhà mình cho gà ăn, cho rốt cuộc là vỏ dưa hấu ăn còn sót lại. Tiếu Thụ Lâm dừng xe xong, liền nói với cha gã, “Phòng bên lò rèn hôm nay cho thuê 1 phòng rồi”.

Tiếu lão đại vừa nghe, cũng thật hiếm lạ, ngồi xổm trên mặt đất cười hắc hắc nói: “Địa phương quỷ quái kia thật là có người ở a?”.

“Ở rồi, đó là mấy người phụ nữ”. Tiếu Thụ Lâm vào nhà vào nhà cầm non nửa trái dưa hấu đi ra, ngồi xổm trong sân, dùng muỗng múc ăn, gần đây trên Ngưu Vương trang dưa hấu chín nhiều, không thể thiếu phần cho 2 cha con bọn họ ăn.

Tiếu lão đại vừa nghe, nhất thời liền vui vẻ: “Hắc, thôn quê hoang dã này, một tòa đại viện tối tăm lạnh lẽo, bên trong còn mấy người phụ nữ, con nói coi có dọa người hay không a, cha thấy ngay cả trộm cũng không dám đi chỗ bọn họ”.

Tiếu Thụ Lâm nghe cha gã nói như vậy, cũng lười nhiều lời cùng cha mình, dứt khoát lấy di động ra, mở tấm hình kia cho cha xem, “Vậy cha xem thử 1 chút, người này lớn lên giống quỷ không?”.

Tiếu lão đại đầu tiên là không chút để ý liếc mắt ngắm một cái, sau đó lại cầm lấy di động nhìn trái nhìn phải nhìn nửa ngày, lúc này mới hỏi con trai ông, nói: “Nói 1 chút coi, tình huống như thế nào?”.

“Ly dị, không con cái, nhận nuôi 3 cô con gái, năm nay 55”. Người phụ nữ này 55 tuổi, cha gã năm nay 59 tuổi, vừa vặn kém bốn, hoàng kim phối hợp, mấy năm nay Tiếu Thụ Lâm bị ép coi mắt, nghe người ta nói chuyện này không ít.

“55, thoạt nhìn còn thật trẻ”. Tiếu lão đại cười ha hả, “Xem tấm hình này, bà ấy đang là thêu hoa hay là làm gì?”.

“Dạ, là một tú nương”. Tiếu Thụ Lâm nuốt một ngụm dưa hấu, nói: “Còn giống như thật có thể kiếm tiền, nuôi 3 cô con gái, ngày qua cũng không tệ lắm”.

“Từng tuổi này rồi, kiếm nhiều tiền như vậy làm gì, xài được bao nhiêu chứ, 1 người phụ nữ liền dám mang theo mấy cô con gái tới chỗ đó ở”. Tiếu lão đại trong lòng vừa ý, trên mặt lại làm bộ làm tịch nói.

“Lần trước bảo cha đi Ngưu Vương trang, không phải cha không bằng lòng hay sao, lúc này bên lò rèn tổng cộng liền có 19 phòng, cha xem phòng nào thích hợp chiếm trước 1 cái, con đánh tiếng cùng La Mông, bằng không hơn 10 phòng này tới lúc đó thật muốn thuê cũng nhanh hết lắm, chớp mắt liền hết phòng rồi”.

Tiếu Thụ Lâm là thật hy vọng cha gã có thể nhanh chóng tìm được bạn đời, tới lúc đó nhỡ may gã đứa con trai này thật khiến ông ấy tâm lạnh, ông già này ít nhất còn có thể có chỗ ngồi khóc.

“Được a, con bảo cậu ta chừa cho cha 1 phòng đi, vậy vừa đến mùa hè a, trấn Vĩnh Thanh chúng ta liền không mát mẻ bằng trên núi của bọn họ”. Lúc này Tiếu lão đại lại thật sự dứt khoát.

“Vậy cha định hôm nào dọn qua?”. Nếu cha định tốt ngày nào dọn, Tiếu Thụ Lâm trước tiên sắp xếp tốt 1 chút, chọn 1 ngày tốt gì đó chẳng hạn.

Tiếu lão đại vào nhà lật lật lịch treo tường, nói: “Liền ngày mai đi, ngày hoàng đạo a”.

*ngày hoàng đạo: Theo các chiêm tinh gia, ngày Hoàng đạo là ngày có nhiều cát tinh hội tụ nên tốt lành. Vì thế các nhà Thuật số chọn ngày này để khai trương, xuất hành, cúng kiến, an táng…

57. Chương 57: Chúng Ta Cùng Đi Bán Dưa...

Ngày hôm sau buổi sáng, Tiếu Thụ Lâm chở cha gã tới lò rèn, sau thùng xe chứa một cái tủ lạnh, một cái bếp ga, một bình ga, nồi niêu chén đũa đầy đủ, dầu muối tương dấm chua một đống, dưa hấu hai trái, một đám gà trống nhỏ ngoài ra còn có hai cái gối hai cái thảm và một ít đồ dùng vệ sinh cá nhân, những thứ này chính là toàn bộ gia sản cha con bọn họ chuyển nhà tới đây.

Giường và cái tủ và vân vân liền hết thảy không mang, đúng lúc bên Ngưu Vương trang gần đây không phải đang làm trang hoàng, trực tiếp tới đó dọn mấy món qua đây là được, mấy thứ trong nhà liền không dịch chuyển chúng nó, cha con bọn họ ngộ nhỡ ngày nào đó phải đi về một chuyến, thiếu này thiếu kia, cũng bất tiện.

Bên lò rèn, căn phòng của Tiếu lão đại đã sớm quét dọn sạch sẽ, tối qua La Mông nhận được điện thoại của Tiếu Thụ Lâm, bỏ chén đũa xuống liền chạy đi lò rèn.

Tiện tay còn từ trong nhà xách một trái dưa hấu cho dì Vân, cho dù Tiếu Thụ Lâm không nói, La Mông cũng biết Tiếu lão đại tới lò rèn làm cái gì, cùng dì Vân tám phần là thoát không được quan hệ, hơn nữa mẹ con dì ấy lẻ loi ở tại lò rèn này, La Mông cũng là định phải thường xuyên đi qua xem một chút, đừng để xảy ra sự cố gì.

Một trái dưa hấu bự này ăn tới dì Vân và ba cô con gái mặt mày hớn hở, nói từ trước ăn đều không có ngon bằng dưa này, ăn xong nửa trái dưa hấu, ba cô bé kia cũng quen thuộc cùng La Mông, thấy anh muốn quét dọn phòng ở, liền đều vén tay áo hỗ trợ, vừa xách nước lại quét bụi, biến căn phòng của Tiếu lão đại thành vô cùng sạch sẽ nha.

Dì Vân và các cô con gái đều thích ăn dưa hấu của nhà La Mông, dì liền muốn mua thêm hai trái để trong nhà, bảo La Mông có thời gian mang qua cho dì, trái dưa hấu đầu tiên này dì cũng là muốn trả tiền, La Mông chính là không lấy, nói bỏ trái này trái kế mới bắt đầu lấy tiền.

Anh nói với dì Vân là dưa hấu này hai đồng rưỡi 1một cân, người ta lại là ngay cả ánh mắt cũng chưa chớp một chút, La Mông nghĩ cũng đúng thôi, người phụ nữ này sống năm mươi lắm năm rồi, liền làm tú nương xấp xỉ năm mươi năm rồi, trình rất cao, cho dù không phải cái bậc thầy tiếng tăm gì, cũng tuyệt đối chính là nhân vật cấp bậc thầy, còn có thể thiếu chút tiền ăn dưa hấu này sao?

Hai người Tiếu lão đại và Tiếu Thụ Lâm liền muốn một gian phòng nhỏ, hai cha con bọn họ đơn giản, phòng lớn cho bọn họ cũng vô dụng, lấy cái phòng nhỏ, trên lầu lấy hai cái phòng nhỏ, Tiếu lão đại ở một phòng, một phòng liền lưu cho Tiếu Thụ Lâm.

Bây giờ Tiếu lão đại đều tới lò rèn ở rồi, Tiếu Thụ Lâm lại cả ngày đều ở trên Ngưu Vương trang, buổi tối khẳng định là sẽ không quay về Vĩnh Thanh, tạm thời liền ở lại bên lò rèn, chờ sau này nơi này có nhiều người vào ở rồi, gã có thể làm quyết định khác.

Hôm nay buổi sáng La Mông mang theo hai trái dưa hấu vừa tới lò rèn không bao lâu, xe của Tiếu Thụ Lâm liền tới rồi, Tiếu lão đại vừa xuống xe liền hỏi La Mông: “Là gian phòng nào vậy?”.

La Mông chỉ chỉ căn phòng cách vách căn phòng của dì Vân, nói với chú ấy: “Chính là phòng này ạ”.

Ông già này vẻ mặt nghiêm nghị gật gật đầu, đeo kính râm chắp tay sau lưng liền đi qua, trên đường gặp được dì Vân bê 1 thau quần áo dơ đang chuẩn bị tới giếng nước bên cạnh giặt quần áo, ông liền rất nghiêm túc gật gật đầu, sau đó liền đi vào nhà.

“Cha cậu sao lại mất tự nhiên như vậy?”. La Mông nhịn không được liền hỏi Tiếu Thụ Lâm, chú ấy như vậy, lúc nào mới có thể nói chuyện cùng người ta chứ?

“Nửa đời người cô đơn rồi, lúc này đại khái chưa tìm ra được trạng thái”. Tiếu Thụ Lâm sờ sờ cái mũi, có chút ngượng ngùng cười cười, tại trên chuyện này, Tiếu lão đại và Tiếu Thụ Lâm đó là quá giống.

Lát sau Tiểu Thụ Lâm giúp cha gã sắp xếp đồ đạc, La Mông liền chạy xe của gã lên Ngưu Vương trang dọn hai cái giường và mấy cái tủ mới có ngăn lại đây.

Chờ đều làm xong rồi, Tiếu lão đại sẽ ký hợp đồng trả tiền thuê, La Mông nói còn tốn công làm cái đó làm gì, nếu chú sẵn lòng ở lại thì cứ ở đi, Tiếu lão đại cũng không đồng ý, không chỉ có trả tiền thuê nhà, còn đưa thêm hai nghìn đồng cho La Mông, coi như là mua hai cái giường và mấy cái tủ của cậu ta.

La Mông thấy ông chú này còn rất nghiêm túc, liền quy củ ký hợp đồng cùng ông ấy, lại giao chìa khóa phòng cho ông ấy.

Bên này còn chưa làm xong, bên bác Lâm cũng tới lò rèn rồi, "Nghe nói bên lò rèn của tôi cho thuê phòng?".

"Ôi, bác Lâm tới à, bác không tới cháu cũng định đi xuống nói một tiếng với bác, chính là còn chưa có thời gian ạ". La Mông là thật không rảnh, ngày hôm qua mấy người dì Vân mới dọn vào, hôm nay Tiếu lão đại lại tới rồi.

Bác Lâm này một đường nhìn ngắm kĩ La Mông, cả buổi mới bừng tỉnh đại ngộ: "Đây là La Mông à?".

"Dạ, là cháu ạ". La Mông cười ha hả, ông bác này sao lại không nhớ mặt người ta như vậy chứ.

Bác Lâm ngồi xuống ghế đá trong sân, nhìn trái nhìn phải, sau đó nói với La Mông, "Đại viện này được cháu sửa sang như vậy, quả nhiên liền hiện ra hơi người có người tới ở liền, sao rồi, hiện tại có mấy hộ dọn vào ở rồi?".

"Mới hai hộ ạ". La Mông nói trả lời ông ấy.

"Có hai hộ liền tốt rồi, so với một hộ đó là tốt hơn nhiều rồi, có chuyện gì, đều còn có thể săn sóc lẫn nhau". Bác Lâm lẩm bẩm nói.

"Đúng vậy". Dì Vân bên cạnh đang ngồi xổm trên mặt đất giặt quần áo nghe xong, liền cười đáp lại một câu.

"Ông nội, ăn dưa hấu ạ". Lúc này, cô con gái thứ hai của dì Vân liền cầm một miếng dưa hấu qua cho bác Lâm.

"Ôi, con gái nhà ai vậy, còn biết ông già này bây giờ đúng lúc khát nước". Bác Lâm thật cao hứng liền cầm lấy miếng dưa hấu, ánh mắt nhìn cô bé cũng rất là yêu thương.

"Đây là con gái thứ hai nhà cháu ạ, tên là Liêu Tương Lâm, bác cứ kêu nó là Nhị Nha là được rồi ạ". Dì Vân nói xong với bác Lâm, lại nói với đứa con gái thứ hai nhà dì: "Con đứa bé này, sao liền chỉ cầm một miếng cho ông nội vậy, trong sân nhiều người như vậy mà".

Nhị Nha này nhìn nhìn La Mông và Tiếu Thụ Lâm, lại nhìn nhìn Tiếu lão đại, đứng tại chỗ không nhúc nhích, phải ấn thứ tự tới nói, cô tiếp theo nên cầm dưa hấu qua cho Tiếu lão đại.

"Không sao, nhà bọn họ còn có". La Mông vội vàng nói một câu, anh có chút bất đắc dĩ nhìn nhìn Tiếu lão đại, ông chú này hôm nay cũng không biết nổi điên cái gì, mới sáng sớm liền đeo kiếng râm rồi, dọa người ta không biết ông ấy có phải là xã hội đen hay không?

"La Mông à, hợp đồng của cháu còn hay không vậy, đưa cho bác, bác cũng ký một cái". Lúc này lời nói của bác Lâm đúng lúc phá vỡ không khí hơi hơi có chút xấu hổ trong sân.

"Ài, bác sẵn lòng ở lại đây, tùy tiện khi nào thì dọn qua đây là được, còn ký hợp đồng gì ạ". Đại viện này mấy ngày hôm trước vẫn là của bác Lâm mà, hiện giờ vừa chuyển nhượng, chính mình liền muốn từ bác ấy thu tiền thuê nhà, vậy thật không tốt lắm.

"Đại viện này bán cho cháu liền là của cháu rồi, bác ký hợp đồng, giao tiền thuê, yên tâm đi, bác có tiền". Chậc, đây lại là người không thiếu tiền.

Sự tình bên này xong rồi, La Mông liền và Tiếu Thụ Lâm lái xe đi khỏi lò rèn, xe đầu tiên là đi qua cổng làng làng Đại Loan, lát sau lại đi qua cửa suối nhỏ Ngưu Vương trang, Tiếu Thụ Lâm đều không có chạy đi vào, mà là dọc theo đường cái vẫn chạy lên trên núi, chạy thẳng tới trên một ngọn núi, lúc này mới dừng xe

ở cạnh đường cái, nơi này địa thế cao vị trí tốt, từ cửa xe thủy tinh nhìn ra ngoài, cả trấn Thủy Ngưu thu hết vào đáy mắt.

Tim của La Mông loạn đập thình thịch, anh quay đầu liếc mắt nhìn Tiếu Thụ Lâm một cái, Tiếu Thụ Lâm liền nở nụ cười một chút với anh, lần này cười tới La Mông nhất thời liền choáng váng, lập tức nhào qua…… Chờ lúc ý thức của anh lại trở về, hai người đã ôm nhau lăn thành một đoàn.

La Mông giống như dã thú xổng chuồng, cả người đè ở trên người Tiếu Thụ Lâm, vội vàng mút lấy môi lưỡi của Tiếu Thụ Lâm, hai tay từ vạt áo của Tiếu Thụ Lâm vói vào, một bàn tay sờ soạng vuốt ve ở trước ngực của Tiếu Thụ Lâm, tay kia thì lại một đường đi xuống…….

"Đừng ở chỗ này". Tiếu Thụ Lâm tóm lấy bàn tay kia của La Mông, tựa vào trên bờ vai của La Mông dồn dập thở dốc, nhiệt tình của La Mông khiến gã kinh hãi, nhưng cũng đồng dạng khiến dục vọng trong cơ thể gã chạy chồm mãnh liệt. Nhưng mà bây giờ còn chưa được, không thể ở trong này, lần đầu tiên của bọn họ, gã muốn lưu lại cho La Mông một đoạn ký ức càng tốt đẹp hơn nữa.

"A……". La Mông ham muốn sắp điên rồi, hận không thể một ngụm liền nuốt Tiếu Thụ Lâm vào bụng, nhưng mà anh phải nhịn, không thể giống như con cầm thú, khó khăn lắm hai người mới đi tới bước này, đừng vì 1 phút bất cẩn lại khiến Tiếu Thụ Lâm bị dọa chạy mất.

Bọn họ liền như vậy tựa vào cùng nhau, mở ra cửa kính xe gió núi thổi vào, thẳng đến nhiệt tình chạy chồm trong cơ thể dần dần bình ổn, lúc này mới lại lái xe trở về Ngưu Vương trang.

Cả một buổi chiều này La Mông đều vượt qua ở trong dày vò ngọt ngào, lúc mới vừa từ trên núi trở về, La Mông cũng suy nghĩ rồi, quan hệ của hai người bọn họ hiện tại hiển nhiên còn chưa tới lúc công khai, nếu như muốn làm chuyện thân mật, ở Ngưu Vương trang hoặc là làng Đại Loan khẳng định là không được, bên lò rèn vậy càng miễn bàn, nếu như hai người bọn họ cùng lúc đi ra ngoài, vừa đi chính là nửa ngày hoặc là cả ngày, dù thế nào cũng phải tìm cái cớ thích hợp mới được nha.

Như thế nào mới có thể ăn người tới miệng đây? Sói đuôi bự buồn rầu.

Đợi tới lúc chập tối, La Mông tắm rửa xong ở trong sân ngồi 1 lát, trước khi ngủ liền theo thói quen lên cái diễn đàn anh thường lên kia.

Bài post rao cho thuê vẫn là không có động tĩnh gì, ngày hôm qua anh đăng hình của dì Vân lên, liền nói bên lò rèn đã chào đón hộ gia đình đầu tiên, kết quả dưới lầu một mảnh la ó, đều là khen dì Vân lớn lên xinh đẹp hiền lành và vân vân. Về phần mấy cô bé gái kia, sau khi trải qua sự kiện trộm trâu lần trước, La Mông cũng lưu ý rồi, liền không ở trên mạng nói tới.

La Mông tùy tiện đi dạo loanh quanh, lại nhìn tới một cái bài post không biết là ai post, tiêu đề viết: "Dưa hấu ngon nha! Mấy chục năm mới gặp được một trái dưa hấu thiệt là ngon!".

Nhấn vào bài post kia, trong bài post kia liền nói: "Ngày hôm qua từ nhà lão Chu mua về hai trái dưa hấu, đây thật sự là dưa ngon nha! Có hình ảnh làm chứng nà, mời xem hình chụp bên dưới, dao mới vừa cắt vào chưa tới 2 cm, bên dưới đều tự nứt ra rồi…… Lại xem tấm hình này……."

Phía dưới còn có người bình luận nói: "Mẹ ơi! Lão tử đều ngửi được mùi dưa hấu thơm!".

"Ai còn đi Ngưu Vương trang không? Mang cho tôi hai trái, thật sự không có thời gian nha, công ty hố cha, cuối tuần chỉ được nghỉ một ngày".

"Tôi cũng muốn!".

"Ba đồng một cân cầu mua!".

"Ba đồng mốt một cân cầu mua!".

"Ba đồng hai một cân cầu mua!".

"……"

"Năm đồng một cân, tôi mang cho các người".

"Cút!".

“Người này sao có thể xấu xa như vậy chứ?”.

“Ai, ngày hôm qua tôi hỏi lão Chu có thể mua nhiều thêm mấy trái hay không, cậu ta nói nhiều nhất mười trái, tôi mua mười trái về, bị mẹ già của tôi ôm đi hai trái, mẹ vợ ôm đi hai trái, cậu em vợ ôm đi một trái, em trai tôi ôm đi một trái, ông cụ sát vách kia, cũng theo tôi nhõng nhẽo quấn quít lấy đi một trái trồi, hôm nay bổ một trái rồi, liền còn lại hai trái, phòng khách phòng bếp còn không dám để, liền giấu ở dưới giường con gái tôi”.

“Ài, cùng tình huống nhà tôi gần giống nhau, nói tới đều là nước mắt nha”.

“Ngao! Cầu cấp trên ban cho tôi một trái dưa hấu của nhà lão Chu! Đại Kim nhà tôi không có dưa hấu không chịu ăn cơm”.

“Đại Kim? Kim Mao?”. (kim = vàng, mao = lông: lông vàng = chó Golden Retriever)

“Tên này đặt thật…….”.

“Thật không sáng tạo tí gì”.

“Nếu không người anh em này cũng học như cha Nha Nha ấy, gởi nuôi và vân vân”.

“Hai ngày trước còn tại trên Ngưu Vương trang nhìn đến Nha Nha, con chó này lớn lên thật đẹp trai, chỉ là ngốc miễn bàn”.

“Hiện tại cuộc sống của Nha Nha thật thoải mái, mỗi ngày một chậu sữa trâu, nhìn đến lão tử đều hâm mộ”.

“Còn có dưa hấu, tôi không ít lần thấy lão Chu đút trâu nhà bọn họ ăn dưa hấu!”.

“Vậy anh mua rồi?”.

“Không, tôi được cho rồi”.

“Được cho như thế nào?”.

“Ngồi xổm tại chỗ không đi á”

“……”

“Anh bạn nhỏ năm nay bao nhiêu tuổi?”.

“Mười hai”.

“Hố cha nha, trong diễn đàn chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu vị thành niên?”.

“Vị thành niên thì sao, tôi lên Ngưu Vương trang một ngày còn có thể kiếm được 50 đồng nha, một chút cũng không cản trở các người”.

“Lần tới cậu lại muốn đi, liền hú tôi một tiếng, tôi đi cùng với cậu”.

“Các người khẳng định là không thành công đâu”.

“Sao không được?”.

“Tuy rằng năm nay tôi mười hai tuổi, nhưng mà vóc dáng lùn, thoạt nhìn cũng liền tám chín tuổi, ngồi xổm tại chỗ, còn lùn hơn so với Nha Nha, bán manh (làm bộ dáng kute í) có ưu thế nha”.

“Tôi cướp một miếng!”.

La Mông xem những người này trêu đùa chọc ghẹo, xem một chút, trong lòng liền sinh ra cái chủ ý, sau đó anh liền gọi điện thoại cho Tiếu Thụ Lâm: “Tớ mới vừa lên mạng, thấy mấy tên thèm dưa hấu của nhà chúng ta đều sắp thèm điên rồi”.

“Ừ”. Tiếu Thụ Lâm lên tiếng, để La Mông tiếp tục nói.

“Dù sao gần đây trên núi chúng ta dưa hấu chín không phải nhiều sao, tớ liền cân nhắc, hôm nào rãnh rỗi liền chở 1 chuyến đi bán cho bọn họ, tộc đi làm công này cũng không dễ dàng”. Bên này La Mông lại nói.

“Sau đó thì sao?”. Tiếu Thụ Lâm biết phía trước đều chỉ là bước đệm chân thôi, trọng điểm còn tại phía sau.

“Hôm nào cậu cùng tớ đi bán”. La Mông phát ra lời mời.

Bên kia Tiếu Thụ Lâm dừng một chút, tim La Mông liền vọt lên tới cổ họng, sau đó anh nghe được Tiếu Thụ Lâm ở đầu kia điện thoại nói một câu: “Được”.

Ngao! Cậu ta nói đi kìa!

Chó Golden Retriever

58. Chương 58: Chồng Chồng Song Song Hái Dưa...

Tiếu Thụ Lâm đều đồng ý rồi, La Mông lập tức liền lên mạng hô 1 tiếng: “Ngày mốt buổi sáng 10 giờ, chở 1 xe dưa hấu tới quảng trường văn hóa Đồng thành mỗi người hạn mức mua 5 trái, tới trước được trước”.

Bài post này vừa tung lên, còn chưa tới mấy phút, bình luận liền kéo dài tới mấy trang, “Ngao! Là lão Chu! Anh ta nói chở dưa hấu qua cho chúng ta! Tôi không phải đang nằm mơ chứ!”.

“Ngày mốt!? Không được nha, ngày mốt mới thứ 5, buổi sáng 10 giờ tôi đang đi làm, đổi cuối tuần được không?”.

“Lầu hai cút! Lão tử không đợi được tới cuối tuần, Đại Kim nhà tôi đều hai ngày không ăn cơm rồi!”.

“Ít giả vờ đi, hai ngày không ăn cơm sớm đều ngủm rồi, còn có thể đợi tới thứ 5”.

“Không ăn cơm không thể uống canh thịt à?”.

“Ngày mai phải đi xin phép, ngày mốt buổi sáng xin nghỉ nửa ngày”.

“Tôi không xin phép, tôi trực tiếp đi muộn”.

“Hắc hắc, lúc này liền lộ ra công ty nhỏ thật là tốt, tôi không cần quẹt thẻ”.

“Tôi ngẫm nghĩ, có nên để ông bà cụ nhà tôi tách ra hành động hay không?”.

“Anh như vậy không được nha, đều bị nhà các người mua hết, người ta ăn gì?”.

“Nhà chúng tôi 12 miệng ăn, mua 10 trái dưa hấu không quá đáng mà?”.

“Gì? 12 miệng ăn?”.

“Bốn gia đình, cùng ở chung, cùng 1 tòa nhà cùng 1 tầng, thứ tư buổi sáng chín giờ, người lớn đi làm con nít đi học, liền còn lại hai ông bà cụ rãnh rỗi”.

“Ngày nóng như vậy, đừng khiến người già mệt chết nha”.

“Tới lúc đó để ông bà đi taxi, lại mang theo cái xe đẩy, chắc là không sao”.

“Tôi chỉ sợ thứ 5 rất nhiều người, ông bà cụ nhà tôi không chen vào được”.

“Nói trước rồi, tới lúc đó đều xếp hàng nha!”.

“Thằng nào dám chen lấn ông cụ nhà tôi, nửa đêm anh ném bể cửa sổ nhà nó”.

“Nhà tôi ở tầng 19, lực cánh tay anh như thế nào”.

“Tôi nói nè, chúng ta có phải nên đổi chỗ trò chuyện hay không?”.

“Làm cho bài post này chìm xuống?”.

“Đi bài post khác dội bom, lập tức liền nhấn chìm bài này”.

La Mông vừa thấy đoàn người này suy nghĩ mấy chuyện xấu, lập tức từ đáy nước trồi lên tới: "Cậu nha nhấn chìm lão tử thử xem".

"Ôi! Lão Chu vẫn còn online nà".

"Chúng tôi chỉ là sợ tới lúc đó người nhiều qua, loạn".

"Đúng, ngộ nhỡ lại tới mấy kẻ đạo đức bại hoại tố chất thấp, lấy dưa hấu còn không trả tiền thì sao?".

La Mông có thể dễ dàng để bọn họ lừa dối như vậy hay sao? Ngộ nhỡ tới lúc đó anh và Tiểu Thụ Lâm 1 đường chở dưa hấu đi Đồng thành, kết quả người tới mua không có mấy người, làm trò trước mặt người trong lòng, vậy anh thật sự rất mất mặt đó.

"Lão tử ngày thứ 5 tới Đồng thành bán dưa, nếu như không ai tới, sau này liền không đi bán nữa, các người tự xem làm sao thì làm đi".

"Lão Chu ơi, anh xem, không phải anh là bán dưa hay sao, cũng không phải biểu diễn nghệ thuật, muốn nhiều người tới như vậy làm gì chứ?".

"Tôi nếu không muốn bán dưa hấu, còn cần phải tới Đồng thành?".

"Lần này lão Chu chính là chuyên môn vì cho chúng ta tộc đàn đi làm công khổ bức này đưa dưa tới nha!".

"Lão Chu là người tốt nha!".

"Lão Chu vinh quang!".

"Lão Chu vĩ đại!"

"Lão Chu tâm địa Bồ Tát!".

"Các anh em các chị em, lần tới trở lại nhà lão Chu nhổ cây đậu, chúng ta nhơ kỹ cũng nhổ hết cỏ dại trên bờ ruộng nhà bọn họ nha".

"……"

Hơn nữa bên Tiểu Thụ Lâm, hôm nay chập tối Tiểu Thụ Lâm vừa về tới bên lò rèn, chợt nghe tới hai cô bé trong sân đang nói chuyện, 1 cô bé trong đó nói: "Hôm nay người dọn tới sao kỳ quái như vậy chứ?".

"Sao?". Một người liền hỏi.

"Ban ngày gì cũng không làm, liền ngồi xổm sau vườn nhìn chằm chằm ngắm mấy con gà trống nhỏ nhà ông ấy".

"Đại khái là vừa chuyển nhà, lo lắng mấy con gà kia không thích ứng đi".

"Em có biết buổi sáng lúc mới vừa thấy ông ấy, chị nghĩ tới ai không?".

"Ai vậy?".

"Ông nội Quy tiên nhân". (= quy lão Kame mê gái trong truyện Dragon Ball)

"Ha ha ha, liền bởi vì người ta đeo kiếng râm hả?".

"Bộ dáng đi đường cũng giống".

"……."

"Khụ khụ". Tiểu Thụ Lâm vốn định chờ các cô bé nói xong mới đi vào, đỡ phải xấu hổ, không nghĩ tới hai cô bé này lại tiếp tục nói không ngớt, gã đành phải lên tiếng tỏ vẻ nơi này còn có một người.

Hai cô bé kia nhìn thấy Tiểu Thụ Lâm, có chút ngượng ngùng cười cười với gã, sau đó một trước một sau vội vàng liền vào nhà rồi.

Tiểu Thụ Lâm vào căn phòng nhà mình liền thấy, Tiểu lão đại quả nhiên còn ngồi xổm sau vườn nhìn gà.

"Ăn cơm chưa?". Tiểu Thụ Lâm hỏi cha gã.

“Vừa mới ăn chút mì”. Tiếu lão đại thấy con trai về rồi, cũng liền không ngồi xổm tại sau vườn nữa, đứng dậy vào phòng.

“Nếu không hôm nào con chở TV tới đây cho cha?”. Cả ngày liền ngồi xổm sau vườn nhìn gà, cũng không phải chuyện hay.

“Muốn thứ đó làm gì?”. Ông lúc này không có hứng xem TV.

“Sao rồi, chưa nói chuyện cùng người ta à?”. Tiếu Thụ Lâm hạ giọng hỏi một câu.

“Chưa”. Tiếu lão đại làm như không nghe thấy trả lời nói.

“Dù sao cũng không thể không nói chuyện cùng bọn họ?”. Tiếu Thụ Lâm nóng nảy, liền biểu hiện hiện tại này của cha gã, lúc nào mới có thể cùng dì Vân thành sự chứ? Tới lúc đó nhỡ ra lại bị người khác đoạt trước, Tiếu lão đại làm sao đây, đều đã mấy chục năm rồi, vẫn là lần động lòng đầu tiên.

“Bằng không làm sao? Bên bọn họ 1 phòng phụ nữ, nếu không có việc gì cha đi qua nói này nói kia, người ta còn có thể coi cha là người đứng đắn hay sao?”. Tiếu lão đại nói.

Tiếu Thụ Lâm nghĩ cũng đúng, chuyện này có được hay không có thể từ từ sẽ đến, trước lưu ấn tượng tốt trước mắt mới là việc quan trọng nhất, sau đó gã liền chỉ chiêu cho Tiếu lão đại, “Không phải nói dì Vân nói bản thân không biết chu toàn cuộc sống hay sao, tay nghề nấu ăn đại khái cũng không ra sao, ngày mai cha làm đồ ăn ngon bưng qua cho bọn họ thử xem”.

“Làm món gì mới được?”. Tiếu lão đại bình thường đầu óc cũng xài tốt, hôm nay lại giống như chai keo dán, liền dựa vào con ông.

“Trước hầm 1 con gà trống đi”. Tiếu Thụ Lâm liền nói.

Lát sau La Mông liền gọi điện thoại lại đây, nói muốn Tiếu Thụ Lâm cùng anh đi Đồng thành bán dưa. Hai người này củi khô bốc lửa đi ra khỏi nhà, ngẫm lại đều biết đó là vì chuyện gì.

Tiếu Thụ Lâm vốn còn định từ từ, trước bồi dưỡng tình cảm cùng La Mông, sau đó lại phát triển tới tiếp xúc thân mật, tốt xấu cũng đừng tỏ ra gã giống như 1 con cầm thú. Nhưng mà La Mông nếu đều chủ động nhắc tới, nếu như gã từ chối, vậy đối phương chắc hẳn rất mất mặt, vì thế gã đáp ứng.

Buổi tối hôm nay tâm tình của Tiếu Thụ Lâm rất phức tạp, có chút khẩn trương lại có chút chờ mong, lập tức nhịn không được lại nghĩ tới giữa trưa hôm nay La Mông nhiệt tình như lửa, lăn qua lộn lại đến quá nửa đêm mới ngủ.

Ngày hôm sau buổi sáng lúc Tiếu Thụ Lâm thức dậy, Tiếu lão đại đang ngồi trên băng ghế nhỏ nhổ lông chân của 1 con gà trống nhỏ, nhìn xem thời gian mới hơn 4 giờ, ông già này tối hôm qua rốt cuộc có ngủ hay không?

Chờ luyện võ xong ăn qua bữa sáng, Tiếu Thụ Lâm đi tới Ngưu Vương trang, nhìn đến La Mông hái dưa hấu về đã chất thành 1 đống cao như ngọn núi nhỏ bên cạnh chuồng trâu. Lúc này mới vừa bình mình bao lâu? Tối mò cũng có thể hái dưa?

“Phải hái nhiều như vậy hay sao?”. Lúc này gã đúng lúc nhìn đến La Mông lái xe ba bánh chở1 xe dưa hấu từ trên núi xuống, Tiếu Thụ Lâm liền hỏi La Mông.

Chiếc xe ba bánh này vẫn là gần đây mới vừa mua, lần trước đám gỗ kia cuối cùng chỉ tốn chưa tới 40 vạn, còn lại tới hơn 10 vạn Tiếu Thụ Lâm bảo La Mông giữ mà dùng, hơn nữa bên Cực Vị Lâu ở Đồng thành lại chuyển khoản 2 món tiền hàng, tiền trong tay La Mông dư dả, liền lại đi Vĩnh Thanh mua 1 chiếc xe máy ba bánh.

Chiếc xe này mã lực càng mạnh hơn so với chiếc xe của La Hồng Phượng, hơn nữa thể hình xe 3 bánh nhỏ, đặt ở trên Ngưu Vương trang sẽ cực kỳ thích hợp.

“Bài post đăng lên còn thật hỏa (hot=rực lửa=nhiều người xem), đừng tới lúc đó không đủ bán”. La Mông vừa nhìn đến Tiếu Thụ Lâm, liền cao hứng lộ 2 cái răng trắng.

“Cậu nghỉ một lát đi, tớ làm cho”. Tiếu Thụ Lâm nói xong xắn tay áo liền muốn thế chỗ cho La Mông.

“Không sao, tớ tự làm được mà, lát nữa nếu cậu rảnh, liền đi Vĩnh Thanh chạy xe tải tới đây, hôm nay bốc hết hàng lên xe, sáng mai có thể đi rồi”. La Mông nghĩ nghĩ, lại giấu đầu hở đuôi nói bổ sung: “Đi sớm 1 chút hóng gió”.

“Xe tải tớ để lão Dương hỗ trợ chạy tới đây là được”. Lúc này Tiếu Thụ Lâm không muốn lái xe lắm.

“Cũng được, tớ liền thừa dịp hiện tại mặt trời chưa gay gắt, hái nhiều dưa về”. La Mông nhìn Tiếu Thụ Lâm, cười đến kêu một cái rực rỡ, anh rất sẵn lòng làm việc cùng 1 chỗ cùng Tiếu Thụ Lâm. Tiếu Thụ Lâm bị La Mông nhìn, nhịn không được nhếch miệng cười cười theo, không biết tại sao, dù sao trong lòng chính là cảm thấy cao hứng.

Đúng lúc này, di động trong túi La Mông rất sát phong cảnh liền vang lên, La Mông vừa nhìn màn hình hiển thị, tức giận liền nhận cuộc gọi: “Chuyện gì vậy, bây giờ đang bận mà”.

“Thằng nhóc la Mông nhà ngươi, lần trước lão tử nói hơn nói thiệt, cậu mới đáp ứng một ngày cho tôi 30 trái dưa, không phải nói không còn sao, hừ, nghe nói ngày mai muốn đi quảng trường văn hóa bày sạp hả?”. Đầu điện thoại kia Mã Từ Quân bày ra một bộ sắc mặt quỷ đòi nợ, chất vấn La Mông.

“Ôi, tin tức còn thật nhanh nhạy”. La Mông móc móc cái lổ tai, đổi bên khác nghe điện thoại.

“Thằng nhóc cậu không coi trọng nghĩa khí! Chính cậu nói chút coi, mấy tháng này kiếm được bao nhiêu tiền của lão tử? Làm ăn sao có thể không nói đạo lí như vậy?”. Mã Từ Quân tiếp tục lên tiếng phê phán La Mông

“Bớt nói nhảm đi, nói tới giống như chính anh không nhờ phúc của lão tử kiếm tiền ấy”. La Mông không lép vế trước cái bộ dạng đó của gã ta. “Trước kia lúc anh tới Ngưu Vương trang là mùa vụ gì hả? Dưa hấu trên núi một ngày có thể hái năm sáu mươi trái, có thể cho anh 30 trái là tốt rồi, gần đây trên núi dưa nhiều, tăng gấp đôi cho anh, một ngày 60 trái, sao nào?”.

“Tôi nói cậu không có việc gì bày sạp làm gì chứ? Đó không phải tìm việc làm hay sao? Có bao nhiêu dưa cậu nói 1 tiếng với tôi, bốc dỡ hàng vận chuyển, cái gì cũng không cần cậu bận tâm”. Nói trắng ra là, Mã Từ Quân vẫn là không muốn để La Mông chở dưa tới quảng trường văn hóa bán, tới lúc đó người ta ăn qua, dưa này sao lại có cùng 1 mùi vị giống như dưa của Cực Vị Lâu vậy? Vậy không phải làm sập tiệm Cực Vị Lâu của gã hay sao?

“Thật đúng là bị anh nói trúng rồi, tôi chính là không có việc gì tìm việc làm, dù sao sau này Cực Vị Lâu một ngày liền 60 trái dưa, giá cả không thay đổi, được rồi, không có việc gì thì cúp máy đi, còn có một đống việc chờ làm đây”. La Mông nói xong, cũng không chờ Mã Từ Quân đồng ý hay không đồng ý, trực tiếp liền cúp điện thoại.

Người này cũng thật xấu xa, Cực Vị Lâu bọn họ mỗi ngày đều có dưa hấu, người ta cũng chỉ là thi thoảng tại bên ngoài mua 1 hồi thôi, cứ như vậy gã còn muốn làm xáo trộn việc này, Tiếu Thụ Lâm nhà anh nhìn người chính là chuẩn, người này quả thật không phải người tốt đẹp gì.

A, Tiếu Thụ Lâm đâu rồi? La Mông nhìn trái nhìn phải, nơi nào còn có bóng dáng của Tiếu Thụ Lâm. Xong rồi! Giận rồi!

La Mông hớt hải đi tìm. Một đường chạy tới trên núi, gặp bọn Nhị Lang đang nhảy nhót vui vẻ, liền hỏi nó: “Nhị Lang, có nhìn thấy Tiếu Thụ Lâm hay không?”.

“Ụm bò!”. Nhị Lang hướng đỉnh núi bên trái nó quơ quơ đầu.

“Bé ngoan, buổi chiều bổ dưa hấu cho mày ăn”. La Mông đang muốn đi hướng bên đỉnh núi kia, nhưng lại bị Nha Nha cản đường.

“A ô…….Ô…….”. Nó cũng biết, nhưng La Mông không có hỏi nó.

“Được rồi, đều là bé ngoan, buổi chiều đều có dưa hấu ăn, đi chơi đi, đang bận mà”. Hiện tại La Mông một lòng một dạ đều đặt ở trên người Tiếu Thụ Lâm, nào có thời gian phản ứng nó?

“A ô a ô a ô…….”. Con chó này còn khá hăng hái.

"Được rồi, Nha Nha, Tiếu Thụ Lâm đâu?". Mịa nó, lúc này hiển nhiên không phải lúc có thể phân cao thấp cùng còn Husky này, La Mông rất sảng khoái liền thỏa hiệp.

"Gâu gâu!". Husky ngốc được thỏa mãn như mong muốn, rất là thần khí hướng phiến đỉnh núi vừa nãy kia sủa hai tiếng, bốn anh em Đông Tây Nam Bắc liến ngồi xổm ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn con chó bự này.

"Bé ngoan, đều là bé ngoan". La Mông qua ải, hớt hải liền chạy hướng trên núi, một bên chạy còn một bên không yên lòng lắm quay đầu lại dặn dò 1 câu: "Đông, Tây, Nam, Bắc bọn mày ngàn vạn lần đừng học theo Nha Nha! Biết không?".

La Mông mới vừa lên núi, liền thấy Tiếu Thụ Lâm đang đào mương, đào mương này là kỹ thuật sống còn, không thể trông cậy vào nhân viên nghiệp dư trong thành phố tới, chỉ có thể chính mình chậm rãi làm, tới bây giờ chưa làm xong nữa.

"Không phải nói cùng nhau đi hái dưa hay sao? Sao lại chạy tới đây đào mương vậy?". La Mông đi tới bên người Tiếu Thụ Lâm, nhẹ giọng chậm rãi nói.

"……". Tiếu Thụ Lâm căn bản cũng không nhìn La Mông cái nào.

"Đi thôi, chúng ta vẫn là đi hái dưa hấu thôi". La Mông cẩn thận kéo kéo quần áo của Tiếu Thụ Lâm.

Thấy Tiếu Thụ Lâm vẫn là không phản ứng, La Mông nhìn trái nhìn phải đều không có ai cả, liền bất chấp: "Tớ không thích Mã Từ Quân, chỉ thích cậu". Lời nói chua lè như vậy, đời này anh vẫn là lần đầu tiên nói đó.

Tiếu Thụ Lâm nghe xong, quay đầu lại còn thật nghiêm túc nhìn La Mông, giống như đang phân biệt những lời này có thể đáng tin bao nhiêu. La Mông thấy Tiếu Thụ Lâm rốt cục chịu quay mặt qua đây, lập tức sáp qua, hôn bẹp một cái.

Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, vứt công cụ trong tay xuống: "Đi hái dưa".

Dù sao mai đây người này đều là của chính mình, về phần thằng cha Mã Từ Quân kia, hắn ta nghĩ cũng đều đừng nghĩ, không có cửa đâu.

59. Chương 59: Viên Mãn Rồi...

Lúc giữa trưa lão Dương liền lái xe tải chạy lên Ngưu Vương trang, sau đó lại lái xe của Tiếu Thụ Lâm quay về công ty, trong thùng xe chứa 3 trái dưa hấu bự, dưa bở, dưa lê các thể loại, còn có các loại đậu rau dưa vân vân, người này chạy một chuyến này, kiếm được cũng không ít so với chở hàng cho người khác.

Buổi sáng La Mông và Tiếu Thụ Lâm liền hái hết dưa trên núi có thể hái được, ngoại trừ cấp số lượng nhất định cho Cực Vị Lâu, còn lại tất cả đều bốc lên xe tải.

Hai người hẹn tốt thứ 5 hôm nay buổi sáng năm giờ xuất phát, kết quả Tiếu Thụ Lâm lúc 4 giờ rưỡi tới rồi, La Mông đã ngồi xổm chờ, người này hôm nay mặc áo sơmi màu trắng thoải mái, có vẻ lại nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều so với bình thường, Tiếu Thụ Lâm cảm thấy còn rất đẹp.

"Cậu tới lâu chưa?". Tiếu Thụ Lâm hỏi La Mông.

"Không, tớ cũng vừa mới tới". La Mông cười cười với Tiếu Thụ Lâm, nói.

Xe một đường từ trấn Thủy Ngưu chạy tới Đồng thành, từ bầu trời tối đen chạy đến bình minh, chờ lúc bọn họ tới Đồng thành, mặt trời đã treo cao thật cao.

Tiếu Thụ Lâm chạy xe tới quảng trường văn hóa của Đồng thành, La Mông vừa nhìn, người đầy non nửa quảng trường, chút dưa hấu của anh đủ chia gì chứ, vội vàng liền mở cửa xe lủi lên đỉnh xe hô lên: "Mọi người xếp thành hàng, mỗi người hạn mức mua 2 trái dưa hấu".

Trật tự này phải theo ngay từ đầu liền thành lập lên, bằng không loạn lên như thế này, vậy liền muộn rồi.

"Con tôi nói là 5, sao hiện tại lại biến thành 2 vậy?". Một người bác gái trong đó liền bất mãn.

La Mông vừa thấy bác gái này liền hoảng, trong tay bác kéo xe đẩy, cùng xe đẩy trong phân xưởng nhà máy trước kia của anh giống nhau như đúc, có thứ như vậy trong tay, kéo bốn năm trái dưa hấu về, vậy còn không phải dễ như chơi hay sao.

"Nhiều người a, không đủ chia thì sao?". La Mông cũng là bất đắc dĩ, ngày nóng như vậy, mọi người khó khăn chạy tới nơi này, dù sao không thể để người ta tay không trở về chứ?

"Cậu nói bọn họ à?". Bác gái chỉ vào một đám người cách đó không xa, liền hỏi.

"Dạ". La Mông lên tiếng, trong lòng cũng thầm nghĩ, hay là bọn họ không phải?

"Hài, bọn họ không phải tới mua dưa hấu". Quả nhiên, bác gái kia liền nói: "Quảng trường văn hóa này của chúng ta mỗi ngày đều rất nhiều người, đều là tới tìm đối tượng cho con gái nhà mình".

"Nhiều người như vậy đều thế sao?". La Mông nhịn không được liền hỏi.

"Đều là nha, bây giờ người trẻ tuổi cũng không thích tìm đối tượng, người già trong nhà đều sắp lo chết rồi, mấy người ở xa, sáng sớm năm sáu giờ liền thức dậy bắt xe buýt, lúc này mọi người coi như ít đó, mỗi ngày sáng sớm lúc bảy tám giờ, đó mới kêu náo nhiệt". Bác gái là người bản địa, nói tới chuyện này đó là biết rành mạch.

"Vậy à, nếu bọn họ không phải, vậy cháu vẫn là theo ban đầu, hạn mua 5". La Mông sờ sờ cái mũi, còn tưởng dưa hấu của nhà mình hot như vậy, thì ra là do anh nghĩ nhiều rồi.

"Hiện tại bắt đầu bán à?".

"Đúng, hiện tại".

"Vậy tôi liền đi xếp hàng trước, xếp hàng xếp hàng, tới trước xếp phía trước, tới sau xép phía sau, bắt đầu từ phía sau tôi, từng người từng người xếp tiếp". Bác gái kia hắng giọng liền hô lên.

La Mông nghe hai câu trước còn thật đường hoàng, lúc 2 câu sau kia lòi ra, suýt nữa rớt xuống khỏi xe. Người này sao liền thích chiếm tiện nghi như vậy chứ?

La Mông xách cái cân trong xe tải ra, Tiếu Thụ Lâm liền bê từng trái từng trái dưa hấu trong thùng xe để xuống dưới mặt đất, khách nào chọn xong dưa hấu rồi, La Mông liền cân thu tiền của họ.

Bọn họ bên này xếp hàng mua dưa, bên kia ông cụ bà cụ này cũng có lại đây hóng hớt, 1 ông cụ trong đó liền ngồi xổm trên mặt đất lăn qua lộn lại nửa ngày 1 trái dưa hấu của nhà La Mông, vẫn là nhìn không ra thành quả gì.

"Cậu bán chính là dưa gì?". Ông cụ kia liền hỏi La Mông.

"Dưa bản địa". La Mông lưu loát giúp 1 bà cụ bỏ 2 trái dưa hấu vào trong túi bột mì, nhà bọn họ làm bánh mỳ mỗi ngày phải dùng không ít bột mì, sau 1 thời gian, liền chất đống rất nhiều túi bột mì, lúc bán dưa hấu cơ bản dùng nó đựng.

"Dưa bản địa 1 cân muốn bán 2 đồng rưỡi à?". Mấy ông cụ bà cụ này đối giá cả rau dưa hoa quả trên thị trường đó là biết rành mạch. "Người ta tối đa mới bán 1 đồng rưỡi".

"Cái đó khác biệt". La Mông cũng nghiêm túc nói với ông ấy.

"Khác biệt ra sao?". Ông cụ vẫn không chịu bỏ qua, thế nào cũng phải truy hỏi.

La Mông bỏ việc trong tay xuống, liếc mắt nhìn ông cụ kia một cái, cười liền nói: "Cái này rốt cuộc chỗ nào khác biệt, ông hỏi những người xếp hàng đi, bọn họ cũng đều biết rõ, cháu nói ông cũng không tin nha".

"Ông, ông già này cũng thật là, người ta làm buôn bán mà, ông đây không phải phá đám hay sao?". Bác gái kia đứng lúc lại nói xen vào, người này cuối cùng cũng không có thể xếp đầu tiên mua dưa hấu, bởi vì ánh mắt của quần chúng đều là sáng như tuyết, bà căn bản là không phải người thứ nhất tới đây.

“Tôi phá đám gì hả, tôi chính là muốn làm rõ thôi, dưa hấu nhà cậu ta sao liền khác biệt với người khác”. Tính tình bướng bỉnh của ông cụ này cũng nổi lên.

“Khác biệt gì sao? Ăn ngon đó!”. Bác gái hắng giọng lớn giọng, nói xong liền cười ha ha lên, rất nhiều người trong đội ngũ cũng đều cười theo.

“Thật sự ăn ngon à?”. Ông cụ kia liền nói với La Mông: “Vậy cậu bổ thử 1 trái đi”.

“Dưa hấu bự, bổ ra rồi không bán được”. La Mông biết ông cụ này hôm nay không làm rõ đầu đuôi ngọn nguồn chuyện này, ông ta là không định đi khỏi, vì thế liền chọn trái dưa hấu nhỏ 1 chút, cầm dao gọt trái cây, rắc rắc rắc đâm 3 lần góc 60 độ, ở trên vỏ dưa cắt ra cái hình tam giác, lấy ngón tay móc ra, miếng vỏ dưa hấu kia liền bị moi ra rồi, bên trên còn mang theo một khối thịt dưa đỏ tươi.

“Ăn thử chút đi”. La Mông cắt thịt dưa xuống đưa cho ông cụ kia, vỏ dưa lắp lại vị trí cũ.

Ông cụ kia ăn một ngụm, lắc ngón tay liền chỉ chỉ trái dưa mới này: “Trái này, tôi mua, cậu chọn 2 trái nữa cho tôi”.

“Hài, ông đây là không phải chen ngang hay sao?”.

“Được lắm ông già, chen ngang còn chen tới rất có trình độ”. Người xếp hàng phái sau liền bất mãn.

“Được rồi, xếp hàng thì xếp hàng”. Ông cụ vẫy vẫy tay, vẫy cánh tay già chân già liền đi phía sau đội ngũ, lúc này còn liên tục có người tới đây, thoáng trì hoãn 1 chút, liền lại kéo dài thêm 1 chút.

“Sao rồi? Thật ăn rất ngon hả?”. Nhóm ông cụ bà cụ đi cùng ông cụ này liền đều hỏi ông ta.

“Ăn thật ngon”. Ông cụ rất nghiêm túc gật đầu nói.

“Mùi vị ra sao?”. Có người không yên tâm, liền lại hỏi.

“Vị dưa hấu, vị dưa hấu chân chính”. Dưa hấu mà, chẳng lẽ còn có thể ăn vị dâu tây?

“Nè, mấy người nhanh chóng lại đây xếp hàng, lão Thiết nói dưa hấu nhà này ăn ngon, khẳng định không sai được”.

“Thật sự?”.

“Vậy tôi cũng mua 1 trái ăn thử”. Liền thời gian ngắn ngủn như vậy, đội ngũ lại kéo dài thêm.

La Mông coi thời gian, còn chưa tới 10 giờ, xem ra hôm nay người nào chậm chân, đều đừng nghĩ mua được dưa hấu. Chuyện này thật không thể trách anh, những người đó hiểu rõ tình huống của Đồng thành hơn so với anh, trước đó liền nói muốn tới quảng trường văn hóa bán dưa, những người đó như thế nào liền không nghĩ tới những ông cụ bà cụ này chứ?

Cố tình lúc này, 1 chị gái vừa mới mua dưa lại làm rớt bể 1 trái dưa hấu trên mặt đất. Chị gái này cũng là người mạnh mẽ, chạy chiếc xe đạp điện vác cái túi lại đây mua dưa, trong ba lô còn đựng 1 trái dưa hấu bự, tay xe trái phải còn treo 2 trái, chỗ để chân còn để 2 trái, dùng dây buộc rất chặt, thật cũng không rớt được.

Mới vừa cô chính là một cái không cẩn thận, khiến xe nghiêng một chút, không chống ổn, trái dưa hấu của tay lái bên phải liền rớt xuống đất, bụp một tiếng bể thành mấy miếng, nước dưa hấu màu đỏ chảy ra, mùi dưa hấu trong veo bay đi ra ngoài thật xa.

Mấy người mở tiệm gần đó đi ngang qua, ngửi được mùi dưa hấu liền tới đây, đội ngũ lập tức lại kéo dài thật dài.

“Phía sau đừng xếp hàng nữa, xếp cũng không mua được”. La Mông liền hô lên với những người phía sau.

“Ông chủ, không đủ bán cậu liền bán ít đi 1 chút cho họ, đừng ấn 5 trái, hai ba trái cũng có thể mà”. Người phía sau liền chỉ chiêu cho La Mông.

“Dựa vào cái gì hả, bà đây 8 giờ liền xếp hàng ở đây, lần tới nếu mấy người nếu muốn, cũng đến sớm một chút”. Người xếp hàng phía trước có thể để bọn họ làm như vậy sao?

"Ôi, bác gái này, sao bác lại ở đàng đó vậy? Mới nãy không phải đều mua qua rồi hay sao?". Giữa đội ngũ liền có người chỉ vào 1 bác gái phía sau, nói.

"……". Bác gái không hé răng, người ta làm bộ không có nghe thấy.

Đúng lúc này, 1 cô bé trong đội ngũ liền hô: "Ôi, dưa hấu của ai vậy? Đều bị người ta ôm chạy rồi?".

La Mông theo ánh mắt của cô bé liền thấy, quả nhiên, ở bên kia trong lùm cây, giấu mấy trái dưa hấu, không nhìn kỹ căn bản không nhìn thấy, lúc này 1 người đàn ông trung niên quần áo lôi thôi đạp xe ba bánh đang bê dưa hấu lên trên xe của chính mình.

"Ông già ơi! Dưa hấu nhà mình bị người ta chôm rồi kìa!". Bác gái bị nói xếp hàng 2 lần liền lớn tiếng quát lên.

"Gì?". Một ông bác xếp hàng ở phía trước cách đó không xa vừa nhìn, dưa hấu nhà mình bị người khác chôm rồi, vậy ông còn có thể làm sao chứ, "Hắc, ai lấy dưa hấu nhà tôi đó? Mau bỏ xuống cho tôi, 1 trái hơn 50 đồng đó, bắt được xử tử ngươi luôn".

Nói xong liền đuổi theo, tên trộm kia vừa nhìn, dưa hấu còn lại cũng không cần, đạp xe ba bánh, chở 2 trái dưa hấu bỏ chạy.

"Mình đi xem 1 chút". La Mông nói xong cũng chạy đuổi theo, ra khỏi quảng trường văn hóa này chính là đường cái lớn, hai người này 1 người chạy 1 người đuổi theo, cũng đừng để xảy ra chuyện gì, liền vì 2 trái dưa hấu, không đáng giá.

Tên trộm kia cọt kẹt cọt kẹt đạp xe ở phía trước, miệng còn nói với ông bác, "Bác ơi, bác liền đừng đuổi theo nữa, liền 2 trái dưa". Gã vốn liền muốn trộm 2 trái dưa hấu này về cho vợ con ăn thử 1 chút, không nghĩ tới ông bác này còn đuổi theo không tha, đường cái lớn này, nếu xảy ra chuyện gì, vậy không phải tạo nghiệt hay sao?

"Liền 2 trái dưa? Cậu như thế nào không tự mình mua đi? ". Ông bác hiển nhiên không phải cái loại người dễ dàng có thể thuyết phục này.

"Bọn cháu rất nghèo, dưa 1 cân hai đồng rưỡi làm sao ăn nổi nha". Người đàn ông đàng trước liền nói.

"Không ngờ cậu ngay cả giá đều dò la rồi, có phải đi loanh quanh ở phụ cận ở đàng kia đã lâu hay không? Liền nhìn chằm chằm mấy ông già bà già chúng tôi xuống tay! Cậu nha còn là người sao?". Ông bác tức tối không chỗ phát tiết, đuổi lại đuổi không kịp, lấy giầy liền ném.

"Bác ơi, chúng ta vẫn là bỏ qua đi". La Mông mang 1 đôi dép lê chạy theo 2 người này, khó khăn đuổi theo ông bác kia, dưới chân một cái lảo đảo, chậc, dép hư rồi.

Đây là buổi sáng hôm nay đặc biệt từ trong ngăn tủ tìm ra mang đó, thoạt nhìn không bắt mắt lắm, trước kia lúc mua còn tốn hơn 1 ngàn của anh đó, đặc biệt giữ lại ở lúc mấu chốt dùng làm màu đó, còn chưa mang mấy lần đâu, liền hư rồi, liền vì đuổi theo 2 trái dưa hấu kia.

Lúc này đang chạy, dép lê vừa hư, La Mông khẳng định phải té, ngay tại lúc mũi anh sắp đập trên mặt đất, La Mông chỉ cảm thấy sau lưng có người túm lấy anh, sau đó trước ngực căng thẳng, tiếng roẹt 1 cái vang lên, áo sơ mi trên người cũng tiêu tùng luôn, giống như đôi dép lê kia, đây cũng không phải hàng rẻ tiền.

"Cậu không sao chứ?". Tiểu Thụ Lâm có chút ngượng ngùng hỏi han, mới nãy gã hẳn là kéo cánh tay của La Mông, nhưng mà lúc đó gấp quá, đầu óc liền không kịp suy nghĩ, giơ tay liền hướng cái áo của cậu ta.

"Không sao". La Mông cười cười: "Một cái áo áo sơ mi đổi một cái mũi, đáng giá".

Tiểu Thụ Lâm chạy rất nhanh, xe ba bánh kia đạp đi, không chạy được bao xa, liền bị Tiểu Thụ Lâm đuổi kịp, dùng sức kéo ghi đông của xe ba bánh, xe ba bánh liền đụng lên bức tường, người đàn ông đạp xe kia cũng từ chỗ ngồi té xuống, sau đó rất nhanh lại bò lên, chính là xước 1 chút da.

Ông bác kia thấy người bị ngăn lại rồi, cực kỳ kích động chạy đi lên liền giáo huấn thông suốt 1 phen, xong rồi từ trên xe bê 1 trái dưa hấu xuống, "Được rồi, cậu cũng không dễ dàng, trái dưa hấu kia liền mang về cho vợ con ăn đi".

Ông bác kia cơn giận cũng phát tiết rồi, dưa hấu cũng ôm trở về 1 trái, còn người kia cảm ơn rối rít, cuối cùng là thỏa mãn, sau đó ông bác quay người lại, vừa quay đầu lại liền nhìn đến bộ dạng chật vật của La Mông, "Cậu sao thành như vầy chứ?".

"Không sao ạ". La Mông vẫy vẫy tay, so đo cùng ông bác trẻ con làm gì chứ.

Dép lê không thể mang, La Mông liền thuận đường quẹo vào 1 tiệm giày dép ven đường, mua một đôi dép lê nhựa 10 đồng, về phần quần áo, rách thì rách, thật cũng không lộ thịt lắm, mặc đỡ đi, bán dưa hấu xong nói sau.

Chờ 1 xe dưa hấu này bán xong, hai người đều mệt tới ra 1 thân mồ hôi hôi rình, La Mông qua loa kéo vạt áo lau lau mồ hôi trên mặt, cười nói với Tiếu Thụ Lâm: "Đi a, nhanh chóng tìm một chỗ tắm rửa đi".

"Ừ". Tiếu Thụ Lâm nhếch miệng cười cười, liền chạy xe tới 1 khách sạn gần đó.

Nơi này trang hoàng còn thật xa hoa, hai người đậu xe tải giữa 1 đống xe việt dã, sau đó liền ngông nghênh đi vào đại sảnh, đợi trước bàn lễ tân, La Mông vừa muốn bỏ tiền túi, liền bị Tiếu Thụ Lâm ngăn cản lại.

"Để tớ". Tiếu Thụ Lâm lưu loát đưa ra chứng minh, lại trả tiền thuê phòng, sau đó đưa thẻ phòng cho La Mông, "Cậu đi lên trước đi".

"Ừ". La Mông cười cười, cũng không quản cô gái ở bàn lễ tân có phải có ánh mắt khác thường nhìn anh hay không.

La Mông tìm được phòng của bọn họ, đi vào trước mở máy lạnh lên, lại sung sướng hưởng hơi lạnh, chỉ chốc lát sau, Tiếu Thụ Lâm liền trở lại, tay trái cầm 1 cái túi bự, bên trong là quần áo gã mua cho La Mông, tay phải ôm 1 trái dưa hấu.

"Oa, cậu còn chừa lại 1 trái nha". Ban ngày mệt mỏi rồi, lại không có chuyện gì sướng hơn so với ăn dưa hấu.

"Ừ". Đường nét khuôn mặt của Tiếu Thụ Lâm có chút căng thẳng.

"Cậu đi tắm trước, mình bỏ nó vào tủ lạnh trong bếp làm lạnh".

Nửa giờ sau, Tiếu Thụ Lâm đã tắm rửa xong rồi, La Mông cũng ôm dưa hấu cầm muỗng trở lại rồi, hai người liền ngồi đối diện ở trên sàn nhà cạnh cái giường, từng miếng từng miếng ăn dưa hấu.

Chờ ăn tới không sai biệt lắm, La Mông quay đầu nhìn Tiếu Thụ Lâm, phát hiện Tiếu Thụ Lâm cũng đang nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, có cái gì đó hết sức căng thẳng, La Mông nhào qua hôn một cái, thơm thơm mát mát mùi dưa hấu.

Chỉ cần một chút đốm lửa, hai thân thể đói khát này liền không thể ức chế bốc cháy lên, bọn họ giống như dã thú lăn lộn trên mặt đất, gặm cắn thân thể của đối phương, xé rách quần áo vướng bận……

"A……". Tiếu Thụ Lâm khó nhịn thở gấp gáp, môi lưỡi của La Mông tựa như 1 ngọn lửa, từng chút từng chút đốt cả người gã, rõ ràng biết tiếp tục như vậy là không đúng, nhưng mà sảng khoái và sung sướng cực hạn như vậy làm cho gã nhịn không được bị hút vào, tùy ý chính mình cùng La Mông cùng nhau bốc cháy, quay cuồng.

Vực sâu của dục vọng không có đáy, 2 thân thể trẻ tuổi từ buổi sáng dây dưa tới buổi tối, cho tới khi hai người đều sức cùng lực kiệt, La Mông còn chưa thỏa mãn từng chút từng chút hôn sau ót của Tiếu Thụ Lâm.

Nơi này là khu vực mẫn cảm của Tiếu Thụ Lâm, tại lúc tình cảm mãnh liệt đang nồng, chỉ cần La Mông dâm dê liếm sau ót của Tiếu Thụ Lâm, người đàn ông cao to này sẽ giống như con mèo nheo mắt lại, phát ra nức nở khó nhịn, có đôi khi thậm chí còn có thể vong tình đong đưa vòng eo mềm dẻo hữu lực của cậu ta……

"Cút". Tiếu Thụ Lâm chưa bao giờ biết, định lực của chính mình lại kém như vậy, bị sờ mấy cái hôn mấy cái liền mặc người ta xâm lược, sự tình phát triển cùng dự đoán trước kia của gã rất không giống nhau, lúc này gã vẫn là có chút không tiếp nhận được.

"Tắm rửa trước một cái lại ngủ". Lại hôn hôn bả vai của Tiếu Thụ Lâm, La Mông xuống giường tới phòng tắm xả nước, nếu có thể, anh một khắc cũng không muốn tách khỏi người này.

"Lão tử tự tự mình tắm". Lúc tắm rửa, Tiếu Thụ Lâm lại cảm giác được nguy hiểm, nhưng mà đã quá muộn rồi, trong thân thể gã cất giấu một cái lại một cái chốt mở của dục vọng, La Mông luôn có thể chuẩn xác tìm được vị trí của chúng nó, sau đó không lưu tình chút nào toàn bộ mở ra, còn lại, cũng chỉ có trầm mê vô tận.

Hơi nước trong phòng tắm mù mịt, người đàn ông dồn dập thở dốc, khó nhịn rên rỉ, bọt nước văng khắp nơi bắn vào trên người gã, sau đó dọc theo dọc theo đường cong cơ thể tràn ngập lực lượng chậm rãi trượt xuống……. Hết thảy của hết thảy, đều tràn ngập cảm quan của La Mông, chỉ cảm thấy Tiếu Thụ Lâm trước mặt đẹp không thể tưởng tượng nổi, làm cho anh nhịn không được muốn càng nhiều…….

Tác giả thiệt là ác mà, sau 59 chương mới có H, mà không thèm tả chi tiết gì hết, có mấy câu là xong mịa màn H của 2 anh giai rồi, nguyền rủa tác giả a!!!!!

Bắt đầu từ chương này 2 anh đã xác định tình êu dánh cho nhau rồi nhé, Mèo sẽ đổi xưng hô giữa 2 anh thành tớ vs cậu.

60. Chương 60: Thái Hoa Xà Tìm Dược Đường Sống Trong Chỗ Chết...

"Ngồi dậy, đừng ngủ nữa". Ngày hôm sau buổi sáng trời còn chưa sáng, Tiếu Thụ Lâm liền đánh thức La Mông.

"Trở về cũng không có việc gì làm, ngủ thêm 1 lát nữa đi". La Mông đêm trước dùng nhiều sức rồi, lúc này vẫn là cảm thấy có chút mệt nhọc.

"Đi sớm 1 chút, buổi sáng mát mẻ". Tiếu Thụ Lâm nói xong liền xuống giường mặc quần áo, ngày hôm qua lúc gã mua quần áo cho La Mông, thuận tiện cũng mua 1 bộ cho chính mình, quần áo dơ liền bỏ trong cái túi, về nhà lại giặt.

"Cậu có chỗ nào khó chịu hay không?". La Mông kéo kéo vạt áo của Tiếu Thụ Lâm, ghé vào trên giường nghiêng mặt nhìn Tiếu Thụ Lâm.

"Không có, sao cậu còn chưa ngồi dậy?". Tối hôm qua liền giống như cầm thú, lúc này không thể lực rồi?

"Ngồi dậy thì ngồi dậy". La Mông vội vàng trở người 1 cái ngồi dậy: "Lát nữa vẫn là tớ lái xe đi". Anh biết với tính tình của Tiếu Thụ Lâm, cho dù là khó chịu cũng khẳng định sẽ không nói.

"Không cần". Tiếu Thụ Lâm nói xong liền đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

"Nếu cậu khó chịu……". La Mông vừa mặc quần áo vừa cất cao giọng nói với Tiếu Thụ Lâm, tối hôm qua chính là lần đầu tiên của Tiếu Thụ Lâm, lúc ấy anh lại không kiềm chế được chính mình, liền làm mấy lần luôn, bây giờ Tiếu Thụ Lâm có thể thức dậy xuống giường đã xem như không tồi rồi.

"Đều nói lão tử rất thoải mái!". Tiếu Thụ Lâm miệng đầy bọt kem đánh răng liền từ trong phòng tắm nhô đầu ra. Mịa nó, bị cậu ta đè rồi, liền thật coi hắn là đàn bà?

La Mông đầu tiên là sửng sốt, lập tức lại nhếch miệng cười lên, mang dép lê lẹt quẹt đi tới trước mặt Tiếu Thụ Lâm, cười đến giống như con sói đuôi bự, "Rất thoải mái sao? Vậy lần tới tớ lại đến?".

Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, tiếp tục chà răng của gã. Lần tới? Lần tới liền không biết là ai làm cho ai thoải mái đâu.

Hai người súc miệng rửa mặt xong liền thu dọn một chút ra khỏi phòng, tới trước quầy lễ tân trả thẻ phòng lấyy lại tiền thế chấp, dọc theo đường đi La Mông thấy Tiếu Thụ Lâm quả nhiên thần thái sáng láng tinh thần mười phần, không giống như là kiểu có cái gì khó chịu, dần dần cũng liền thả lỏng tâm tình.

Tiểu Thụ Lâm muốn lái xe liền để cậu ta lái xe, tuy rằng La Mông còn không biết tại sao Tiểu Thụ Lâm sẽ tinh thần như vậy, đoán chừng không phải tác dụng của linh tuyền chính là tiểu Thụ Lâm nhà anh dị bẩm trời sinh, dù sao đều là một chuyện tốt, có lợi với cuộc sống tình dục hài hòa của chồng chồng bọn họ.

Hai người bọn họ khoảng tám giờ mới tới Vĩnh Thanh, vừa qua khỏi trạm thu phí không xa, liền nhìn đến bên cạnh đường cái có hai người trẻ tuổi kéo một con rắn lớn đang đẩy mạnh tiêu thụ với chủ của một chiếc xe hơi, bất quá dễ nhận thấy đối phương cũng không cảm thấy hứng thú lắm, dừng lại nhìn nhìn, rất nhanh lại lái xe đi rồi.

"Bán như thế nào?". Tiểu Thụ Lâm đậu xe tải ven đường, liền hỏi, Tiểu lão đại cha gã gần đây thân thể căn bản vẫn ổn, lại làm 1 con rắn bồi bổ cho ông ấy thật cũng không sai.

"Năm ngàn". Một tiểu thanh niên đầu nhuộm vàng chóe trong đó liền nói.

"Năm ngàn? Nó mới nặng được mấy cân chứ?". Tiểu Thụ Lâm áp sát nhìn con rắn kia, cực kỳ bự, nhưng mà muốn năm ngàn vẫn là có chút hố cha, dù sao cũng là thái hoa xà, không phải loại quý hiếm gì, ở chỗ này của bọn họ rất phổ biến.

"Gần 30 cân, đây là nó chưa ăn no đó nha". Mộttiểu thanh niên nóng đầu (kiểu người hấp tấp) vội vàng liền nói.

"Một cân đều sắp 200 đồng, cậu coi đây là thịt rồng à, hai ngàn đồng tôi lấy nó". Tiểu Thụ Lâm rất là sảng khoái liền giảm hơn 1 nửa giá.

"Con rắn bự như vầy, hai ngàn đồng anh tới chỗ nào mua được chứ? Thứ này sống lâu rồi, lại rất tinh, bình thường đều đừng nghĩ quơ được nó, đêm qua cũng là trùng hợp, nó đang lột da, liền bị bọn tôi gặp phải, năm ngàn đồng, anh muốn mua liền mua, không mua còn có người khác muốn mua mà". Tiểu thanh niên đầu vàng chóe này vừa thấy chính là tên rành trả giá.

"Cậu xem con rắn này có phải sắp chết hay không?". La Mông cầm đuôi rắn lắc mấy cái, thái hoa xà này lại là không nhúc nhích xíu nào. "Thừa dịp hiện tại có người muốn mua, hai ngàn đồng nhanh bán đi, chờ lát nữa nó nghẻo, đừng nói hai ngàn, hai trăm cũng không nhất định có thể bán được đâu".

Hai tiểu thanh niên liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó người tóc vàng kia liền nói: "Ba ngàn".

"Không được, nhiều nhất cho các cậu thêm hai trăm đồng". Biểu cảm trên mặt La Mông còn thật nghiêm túc.

"Hai ngàn rưỡi, anh muốn mua thì mua, không mua thì thôi". Lúc này, tên nóng đầu kia lại nói.

La Mông cũng đã nhìn ra, tính tình của thằng nhóc này bướng một chút hơn so với tên tóc vàng kia, lúc này cậu ta nói như vậy đại khái chính là không thương lượng nữa, vì thế liền xách túi tiền bự bán dưa qua, đếm hai ngàn rưỡi lấy ra, mua con rắn này, định cầm đi hiếu kính cha vợ.

Tiểu Thụ Lâm cũng không tranh cùng La Mông, nói thật, lúc này trong túi gã thật đúng là không có hai ngàn rưỡi tiền mặt, hai tiểu thanh niên cũng không có thể để gã quẹt thẻ a.

Hai người bọn họ sau khi mua rắn xong, lại chạy xe tới công ty vận chuyển của bọn Tiểu Thụ Lâm, đậu xe tải trong bãi, sau đó lái chiếc xe bình thường Tiểu Thụ Lâm hay dùng kia, trực tiếp liền chạy đi bên lò rèn.

Tới bên lò rèn rồi, Tiểu Thụ Lâm đi ở đằng trước, La Mông khiêng rắn đi theo phía sau, một trước một sau liền vào đại viện đá xanh. Chỗ râm mát trong sân, dì Vân và ba cô con gái của dì bày khung thêu đang thêu hoa, Tiểu lão đại ngồi xổm bên cạnh giếng nước rửa rau, bác Lâm ngồi ở ghế đá nói này kia với ông ấy.

"Ôi! Rắn!". Một cô bé trong đó không quá chuyên tâm, lập tức liền nhìn đến hai người La Mông vào sân, trong thanh âm của cô bé lộ ra tâm tình mới lạ sợ hãi kinh ngạc vui mừng một chút phức tạp.

"Con rắn thật bự nha!". Hai cô bé khác cũng không làm việc nữa, đều vây lại đây xem rắn.

"Cẩn thận một chút, đừng để bị nó cắn". Dì vân vội vàng liền nhắc nhở ba cô con gái nhà mình, bọn nó mấy cô bé này chưa từng gặp qua rắn núi, nhiều nhất chỉ thấy trong sở thú, cười ngu cũng không biết sợ hãi gì.

"Không sao, cái này gọi là thái hoa xà, ăn con chuột, không có độc". Tiểu lão đại tự nhiên liền tiếp lời.

“Thái hoa xà bự như vậy, rất nhiều năm cũng chưa gặp qua, đều sắp bị người ăn tuyệt chủng rồi”. Bác Lâm cũng rất cảm khái nói.

“Hoang dã?”. Tiếu lão đại lăn qua lộn lại con rắn này nhìn nửa ngày, híp mắt liền hỏi Tiếu Thụ Lâm, thứ này cho đàn ông ăn là bổ nhất.

“Chắc là đúng vậy, nói là lúc lột da quơ được”. Tiếu Thụ Lâm thấy rắn này cũng không giống như rắn nuôi, hơn nữa trại nuôi dưỡng người ta bình thường cũng sẽ không nuôi rắn tới bự như vầy, thịt rắn lớn tới trình độ nhất định, sau này trưởng thành liền rất chậm, lại nuôi tiếp liền không có lời.

“Bác Tiếu, các bác định ăn nó ạ?”. Hiển nhiên là canh gà tấn công nhắc lên hiệu quả, ông nội quy tiên nhân đều thành bác Tiếu rồi.

“Nào có a? Chúng phải bảo vệ động vật hoang dã mà phải không?”. Tiếu lão đại không cần suy nghĩ liền nói rồi.

“Vậy muốn phóng sinh à? Tốn không ít tiền mua đi?”. Dì Vân dù sao cũng là người hơn 50 tuổi rồi, cũng không phải hoàn toàn không nhẫn lực, lúc này bà còn có chút ngượng ngùng, các con gái nhà bà nếu không có thêm mấy câu nói này, con rắn này hôm nay buổi tối xử lí tốt chính là một nồi canh rắn ngon miệng, tuy rằng lúc này mới làm hàng xóm chưa được mấy ngày cùng Tiếu lão đại, nhưng mà bà cũng đã nhìn ra, ông già này toàn ăn ngon.

“Người trẻ tuổi mà, khiến bọn nó tốn ít tiền có sao đâu, tiền tiêu rồi có thể lại kiếm thôi, rắn này có thể để bọn nó gặp được, vậy cũng là cơ duyên trong số mệnh của bọn nó, như thế nào có thể giết chứ?”. Tiếu lão đại nói tới còn thật như đúng rồi, giống như ông vừa nãy không nghĩ tới muốn lột da rút gân chặt chặt con rắn này nấu lên ấy.

“Đúng vậy, rắn này sống lâu rồi, cũng có linh tính, không thể giết, không thể giết”. Bác Lâm tại bên cạnh tiếp lời.

Cứ như vậy, đoàn người liền cùng nhau đi khỏi lò rèn, xuyên qua đường cái đi vào phía dưới mép dòng suối nhỏ, thả con thái hoa xà kia vào trong dòng suối. Con rắn to kia tới trong nước rồi, hơn nữa ngày cũng không nhúc nhích, giống như chết rồi.

Ngay tại lúc Tiếu Thụ Lâm vừa định nói đã chết rồi thì liền ăn đi, con rắn này uốn éo thân mình, chưa được mấy cái liền lủi trong bụi cỏ chạy không thấy bóng. Chậc, hai ngàn rưỡi liền ném xuống nước như vậy, tròn một ngàn cân dưa hấu đều trồng suông bán không công rồi.

Tiếu lão đại vừa bỏ thứ yêu thích, quả nhiên khiến cho ấn tượng của ba cô bé nhà dì Vân đối ông lại tốt hơn rất nhiều, bác Tiếu bác Tiếu kêu tới thân thiết, quan hệ cùng các cô bé này thân thiết lên, khoảng cách cùng dì Vân kia còn có thể xa sao?

“Cha cậu thật giỏi!”. Trên đường quay về Ngưu Vương trang, La Mông cười liền nói với Tiếu Thụ Lâm.

“Hắc, hơn hai ngàn đồng này xài còn thật giá trị”. Tiếu Thụ Lâm nhếch miệng cười cười, không nghĩ tới ông già này còn thật biết giả bộ, nếu như trước đây, để ông ấy thấy một khối thịt rắn bự như vậy, đã sớm mài dao soàn soạt rồi, lúc này có thể nhẫn nại, vậy chứng mính ông già nhà gã là thật thích dì Vân kia.

“Thờ gian này nếu có người tới đây thuê phòng, cậu liền chú ý một chút, tuổi xấp xỉ ông già tôi toàn bộ đều đừng để bọn họ vào ở”. Tiếu Thụ Lâm liền bố trí nhiệm vụ cho La Mông.

“Yên tâm đi, hơn 40 tuổi tới dưới 70 tuổi còn độc thân, một mực không nhận”. Chuyện của cha vợ có thể không để bụng sao?

Trên Ngưu Vương trang toàn bộ như thường, chính là La Mông và Tiếu Thụ Lâm đi ra ngoài ngày càng nhiều, người oán giận chất lượng thức ăn giảm xuống nhiều hơn, tay nghề chú Toàn Quý và La Chí Tường, so cùngTiếu Thụ Lâm đó là kém xa.

La Mông liền ngẫm nghĩ, qua thời gian nữa có nên lại mướn một đầu bếp về hay không, không thể cứ để Tiếu Thụ Lâm nấu cơm a. Ngày trước không nhắc tới việc này, là bởi vì anh sợ Tiếu Thụ Lâm chạy mất, hiện giờ đều cùng nhau vào thành phố bán dưa hấu rồi, quan hệ liền khác rồi, La Mông cũng có thể thoáng thả lỏng rồi.

Nhưng mà tốt nhất vẫn là lại chờ một chút nữa, đợi tới lúc quan hệ của hai người bọn họ lại củng cố một chút.

Hai ngày này trên núi lục lục tục tục lại có một đám dưa hấu bắt đầu chín rồi, vì thế nhóm trâu trên Ngưu Vương trang liền có lộc ăn rồi, trước đó lúc dưa hấu chín, bọn nó tối đa chính là ăn theo gặm vỏ dưa hấu, lúc này dưa hấu chín rồi, vỏ dưa thịt dưa đều là của bọn nó.

La Mông và Tiếu Thụ Lâm lúc rảnh rỗi, liền lái xe ba bánh chạy khắp núi, thấy dưa hấu, dưa hấu trồng lấy hạt, dưa bở, dưa lê dưa chuột chín rồi, toàn bộ hái hết chở về tứ hợp viện, xếp trong một nhà kho dưới lầu.

Mỗi ngày sau giấc ngủ trưa, bọn họ sẽ kéo mấy trăm trái dưa hấu lấy hạt tới trong sân, để mấy ông cụ bà cụ mắt tinh bổ dưa lấy hạt. Có rất nhiều phương pháp lấy hạt dưa hấu, La Mông liền chọn loại lấy hạt thủ công chậm nhất vụng nhất này.

Thứ nhất là anh còn muốn dùng thịt dưa này để cho trâu ăn, không thể làm tới mắc ói được, thứ hai là số lượng người già trong khu nhà này của anh rất nhiều, gần đây cây bắp đều sắp thu xong rồi, bọn họ có khả năng không có bao nhiêu việc để làm.

Mấy ngày hôm trước còn có mấy người già tới hỏi qua La Mông, nói chờ đám hạt bắp này phơi nắng xong rồi, bọn họ có phải liền hết việc làm hay không? La Mông nói không sao, có lẽ tiếp sau đó, vẫn còn việc để làm mà.

Mấy người già này sáng sớm tới buổi tối rời đi, một ngày 30 đồng, lúc mới đầu là chỉ bao một bữa cơm trưa, sau đó bên Ngưu Vương trang nổi lửa (= nấu nướng í), bọn họ cũng liền theo ăn xong cơm chiều lại trở về.

Thời gian này người làm việc trên Ngưu Vương trang càng nhiều rồi, mỗi ngày buổi sáng chở người đi Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm, kêu to gọi nhỏ một chút có thể có thể chật ních tiệm luôn, hai hôm nay La Mông liền không dẫn bọn họ đi, mà là từ trong tiệm trực tiếp chở bữa sáng tới trên núi, cứ như vậy, những ông bà cụ này nếu buổi sáng tới sớm, cũng liền cùng bọn họ ăn.

Đừng xem một ngày 30 đồng không nhiều lắm, nhiều người như vầy, một tháng trôi qua, tổng số tiền tính ra cũng là rất nhiều, đầu tháng lúc La Mông tính tiền lương, cũng là bị hoảng sợ. Nhưng mà chỉ cần ngẫm lại một chai nhỏ mật ong của nhà anh có thể bán một ngàn đồng, người ta bận việc một tháng còn không có kiếm được tiền một chai mật ong nhà anh nữa, vừa nghĩ như vậy, La Mông cũng liền thả lỏng.

Tuyển những người già này làm việc có lợi là rõ ràng, một hai tháng này trôi qua, thanh danh của La Mông ở trấn trên thẳng tắp bay lên, hơn nữa bị truyền còn đều vẫn là mỹ danh, La Mông là người tốt, ai muốn nói La Mông là biến thái, những ông cụ bà cụ này là người đầu tiên không đồng ý.

Một đám dưa hấu lấy hạt tròn xoe đều bị cắt thành hai nửa chất đống trên mặt đất, những người già đeo bao tay cầm nửa trái dưa hấu, dùng muỗng xoay tròn, một khối thịt dưa ở giữa liền bị múc ra.

Vỏ dưa đặt ở trong thùng nước bên cạnh, thịt dưa cầm trên tay, dùng muỗng khoét mấy viên tròn, từng chút từng chút móc hạt dưa ra, bên dưới đặt cái chậu đựng, chưa tới mấy phút, có thể lấy hết hạt của một trái dưa hấu, thịt dưa lấy hết hạt rồi và vỏ dưa bỏ qua trong một cái thùng, lát nữa lúc mấy người La Mông vắt sữa, liền thuận tiện chở đi cho trâu ăn.

Chớp mắt quay về Ngưu Vương trang cũng có mấy ngày rồi, những người đó trên diễn đàn mỗi ngày ở đó kêu gào, muốn La Mông chở dưa bán cho bọn họ một lần nữa.

Nhất là lần trước không mua được, kêu gào biết vậy chẳng làm, như thế nào liền quên đám ông cụ bà cụ ở quảng trường văn hóa chứ, đều nói lần này muốn chọn địa phương hẻo lánh một chút, nơi hoả táng liền rất tốt, công viên yên tĩnh lúc chập tối cũng không sai nha……

La Mông cũng gấp a, anh hỏi Tiếu Thụ Lâm mấy lần rồi, Tiếu Thụ Lâm đều nói với anh chờ một chút, cũng chưa được bao nhiêu dưa đâu, chạy đi Đồng thành để làm gì chứ ——? Đương nhiên là làm chuyện đó!

Đáy lòng của La Mông đang rít gào, trên mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ, cười tủm tỉm liền nói, cũng được, vậy đợi mấy ngày nữa lại đi.

Hôm nay buổi tối La Mông đang ngủ, mơ hồ chợt nghe tới bên Ngưu Vương trang có tiếng động, làng bên này cách Ngưu Vương trang có chút khoảng cách, hơn nữa địa thế mấp mô, bình thường tiếng động không

quá lớn đều không gnhe thấy, hơn nữa lúc hướng gió ngược chiều, lại cái gì cũng không nghe thấy.

Cũng do cái lổ tai của La Mông rất thính, cũng là âm thanh của người phụ nữ này rất the thé, tóm lại, lúc này anh nghe được, nhưng lại bị ồn tỉnh, nửa đêm rồi, cũng không biết là bởi vì tại sao. Nhưng mà La Mông thật cũng không lo lắng lắm, Bặc Nhất Quái và hai đệ tử của ông ta đều ở bên đó mà, không xảy ra chuyện lớn gì, tám phần là người phụ nữ nào từ thành phố tới thấy con chuột con gián thằn lằn con nhện và vân vân, bị dọa.

Chưa tới mấy phút, Liễu Như Hoa bên kia liền gọi điện thoại cho La Mông, "Bắt được một con rắn bự, tôi nướng nó ăn được không?". Trên Ngưu Vương trang ngay cả rau dại cũng không cho phép hái, một mình săn thú hiển nhiên cũng là không cho phép, nếu muốn ăn con rắn này, vậy còn phải được La Mông duyệt mới được.

"Hai ngàn rưỡi, trước trả tiền lại giết". La Mông ngáp một cái, lười biếng trả lời nói.

61. Chương 61: Bụng Nó Tròn Như Nắm Tay...

"Hai ngàn rưỡi!". Đây không phải hố người ta sao? Cô một tháng tiền lương mới hai ngàn, nhưng lại là cái loại cả năm không có ngày nghỉ, nếu không phải do nơi này phong thuỷ tốt đồ ăn ngon, Liễu Như Hoa cô sớm chạy trốn rồi.

"Đúng vậy". La Mông đoán con rắn này chính là cái con mấy hôm trước anh mua không nhầm đâu, cho dù nhầm, anh cũng không lỗ lã gì.

"Ăn không nổi nha, nếu không tôi vẫn là thả nó đi nha". Liễu Như Hoa nói xong, bịch bịch liền mang con rắn bự kia xuống lầu, con rắn này còn muốn phản kháng, bị Liễu Như Hoa nắm bảy tấc, run run, lập tức liền thẳng đơ.

"Trước nhìn xem trong bụng nó đã ăn gì rồi". La Mông giao nhiệm vụ cho Liễu Như Hoa.

"Xem thế nào nha?". Mổ ra? Đây chính là hai ngàn rưỡi đồng đó!

"Cô liền xách đuôi nó dựng thẳng lên, lắc nhiều lần không phải ọc ra hết sao?". La Mông chỉ chiêu cho Liễu Như Hoa.

"Vậy tôi tìm chỗ cao chút trước đã, con rắn này quá dài……". Liễu Như Hoa nói xong, dẫn một đám xem náo nhiệt liền ra khỏi tứ hợp viện, ở gần đó tìm bờ ruộng, đứng ở trên bờ ruộng, xách đuôi rắn, giơ cánh tay lên, từng chút từng chút lắc lắc.

"Tay đều mỏi nhừ, nó không ọc ra được". Một lát sau, Liễu Như Hoa liền oán giận với La Mông.

"Bây giờ mới lắc mấy cái, lại lắc thêm chút đi". La Mông nằm nói chuyện không sợ đau eo.

"Để tôi làm để tôi làm cho, tay tôi có lực hơn". Bên cạnh lập tức liền có người hăng hái báo danh.

"Anh từng bắt rắn chưa?". Liễu Như Hoa hỏi gã ta.

"Không có a". Việc này có gì đâu, rắn này đều đã bị lắc hôn mê rồi.

"Vậy anh vẫn là ở bên cạnh nhìn đi, con rắn bự như vầy, lại là thuần hoang dã, sức lớn, nếu bị nó quấn lấy, anh số đỏ chút thì chính là gãy tay gãy mấy cái xương sườn, nếu như số đen thì tiêu, hừ hừ". Liễu Như Hoa cười lạnh hai tiếng, nói tới giống như thật, đáng tiếc con rắn bự nửa chết nửa sống trong tay cô không có gì sức thuyết phục gì.

"Chị Liễu, vậy chị học qua rồi?". Một thằng nhóc đeo mắt kiếng vẻ mặt sùng bái nhìn Liễu Như Hoa, tuy rằng ban đêm nơi nơi tối như mực cậu ta cũng nhìn không thấy rõ ràng lắm.

"Cũng chưa học qua, chính là ở trại rắn làm công hai tháng". Liễu Như Hoa lắc lắc di động trong cái tay kia, tỏ vẻ chút từng trải ấy căn bản không đáng giá nhắc tới.

“Hắc! Ra rồi, ra rồi!”. Tiếp theo La Mông ở đầu điện thoại kia liền nghe tới có người ồn ào, cùng với tiếng ồn ào này, nối gót chính là một trận âm vang “Bộp bộp bộp”.

“Ọe! Mùi này quá khó ngửi!”.

“Đưa đèn pin cho tôi, tôi xem thử có gì nào”. Thanh âm của Liễu Như Hoa vẫn là thật bình tĩnh.

“Đây đều là gì a?”.

“Không được rồi, tôi chịu không nổi, ô oa……”. Tiếp theo lại là một trận âm vang bộp bộp, không cần nhìn đến La Mông cũng biết là gì.

“Mày sao lại ghê tởm như vậy chứ?”. Liễu Như Hoa liền ghét bỏ con rắn, “Ai tìm nhánh cây lại đây cho tôi, dính dớp, ai biết bên trong đều là chút gì chứ?”.

“Có gà hay không?”. La Mông liền hỏi Liễu Như Hoa.

“Không nhìn thấy”. Liễu Như Hoa một bên gẩy một bên nói trả lời.

“Lại tìm một chút xem có lông gà hay không, nếu như không có thì thả nó đi”. Giống bác Lâm nói, con rắn này có thể bự như vậy cũng không dễ dàng, nó đều có linh tính rồi, nếu nó không gây chuyện, La Mông liền để nó ở lại Ngưu Vương trang, cũng hưởng một chút linh khí theo.

“Thứ đó không có, toàn bộ là một vài con chuột chết, con rắn này rất tàn nhẫn, ngay cả chuột con đỏ hỏn đều nuốt, vừa nuốt chính là trọn ổ”. Đây cũng quá không có lòng thông cảm rồi, Liễu Như Hoa nói xong lại lắc lắc con rắn bự trong tay cô.

“Vậy lát nữa cô nhớ rõ xúc chút đất lấp chỗ đó lại”. Tới lúc đó đừng khiến Tiểu Thụ Lâm nhà anh mắc ói.

“Hắc, mấy người này, còn sững sờ gì vậy, xúc chút đất lấp chỗ này lại đi, còn có mấy người hồi nãy mới ói đó cũng lấp lại luôn đi”. Liễu Như hoa lưu loát liền sai mấy người trẻ tuổi xem náo nhiệttới đây, hiện tại người trẻ tuổi sao đều yếu ớt như vậy, còn ói ra, thật sự là, đây không phải làm gia tăng lượng công việc cho người ta sao?

“Ông chủ, chuyện ghê tởm như vậy tôi đều làm thay anh, lúc nào đó cũng tăng lương cho tôi nha?”. Chờ xử lý xong chỗ đó, lại thả con rắn bự bị gây sức ép tới nửa chết nửa sống kia đi, Liễu Như Hoa lại tìm La Mông bàn chuyện tiền lương.

“Trước đó không phải cô còn sợ 50 đồng tiền công một ngày hơi nhiều sao, bây giờ một tháng đều hai ngàn rồi”.

“Trước đó là bị anh lừa thôi, La Chí Phương người ta hiện tại một tháng đều hai ngàn rưỡi, tôi còn là sư tỷ của anh ta, tiền lương đều lãnh thấp hơn so với anh ta, việc này thật rất mất mặt nha”.

“Được a, cũng tăng tới hai ngàn rưỡi cho cô, mấy ngày hôm trước cô từ chỗ thầy cô lấy đi một chai mật ong, nhớ rõ thanh toán tiền cho tôi, bằng không trừ lương cũng được, đợi tới cuối tháng, tôi liền đưa cô một ngàn rưỡi”.

Mấy ngày hôm trước lúc La Mông đi qua trước phòng của Liễu Như Hoa, liền ngửi thấy mùi mật hoa cẩu kỷ, đãi ngộ này là cho Bặc Nhất Quái, cô ta cũng không có phần, gần đây cô ta liền làm chút việc nhẹ, giá trị vũ lực không cao bằng thầy cô ta, thứ hai Bặc Nhất Quái còn dạy mấy người La Mĩ Tuệ, La Mĩ Linh và Tiểu Thụ Lâm, La Chí Phương luyện võ thuật, hơn nữa bản lãnh lừa người, Liễu Như Hoa còn chưa sánh bằng Bặc Nhất Quái, bản lãnh cũng kém chút.

“Ông chủ, tôi sai rồi, tôi vẫn là ấn hai ngàn đồng a!”. Liễu Như Hoa cũng thật thức thời thời điểm mấu chốt co được dãn được.

“Vậy đi, không có việc gì tôi cúp máy đây, còn ngủ nữa”. Con nhóc ranh, cùng tôi đấu.

Người một nhà La Mông đều rất bận, chỉ có tới thời gian chập tối mỗi ngày, người một nhà mới có thời gian ở cùng một chỗ trò chuyện.

Hôm nay chập tối lúc bọn họ ở trong sân hóng mát, La Hồng Phượng liền nói với La Mông, “Nghe nói đêm qua, bên Ngưu Vương trấn bắt được một con rắn bự”.

“À, Liễu Như Hoa gọi điện thoại nói với em”. La Mông gật gật đầu nói.

“Thật ư, bị ai bắt vậy?”. Lưu Xuân Lan liền hỏi.

“Tiểu Liễu a”. La Hồng Phượng trả lời nói, hôm nay lúc bọn cô ở trên Ngưu Vương trang hái rau, liền nghe không ít mấy tiểu thanh niên kia nói Liễu Như Hoa lúc ấy dũng mãnh phi thường như thế nào.

“Là rắn gì vậy?”. Ông La hỏi.

“Thái Hoa xà, nghe nói khoảng hai ba mươi cân đó, rất dài”. La Hồng Phượng đang nói, lúc này Cao Mĩ Tuệ từ trong phòng cầm ra một trái dưa leo, La Hồng Phượng cầm con dao cong bọn cô dùng lúc hái rau trên bậu cửa sổ xuống, bỏ dưới vòi nước rửa sạch, gọt vỏ trái dưa chuột cho con bé ăn, Cao Mĩ Linh cũng lại đây đòi, cô liền cắt cho con gái một miếng cỡ ngón tay.

“Cũng cắt cho em một miếng”. La Mông giơ tay liền hướng chị gái đòi.

“Đều là bị con chuột dẫn tới a, gần đây làng chúng ta có rất nhiều chuột, không thấy con mèo hoa nhà La Toán Thuận kia sao, mỗi ngày ăn tới cái bụng tròn xoe”. Ông La cũng cầm một miếng dưa leo La Hồng Phượng đưa qua, cắn một miếng, vừa nhai vừa nói, bên Ngưu Vương trang trồng ra dưa leo giòn rộm trong veo, ăn rất là ngon.

“Mẹ muốn ăn không?”. La Hồng Phượng cầm non nửa trái dưa leo còn lại quơ quơ với mẹ cô.“”Mẹ không thích ăn cái này, lạt nhách”. Lưu Xuân Loan khoát tay, bà rất ít thích ăn mấy thứ nhạt nhẽo này, mỗi ngày cơm nước xong, còn đặc biệt thích ăn một ít bánh ngọt rắc đậu phộng ngọt ngấy.

“Chờ thêm mấy nữa nhóm hạt dưa đầu tiên phơi nắng xong, con trước rang một nồi để nhà mình ăn”. La Mông liền nói.

“Hạt dưa này như thế nào?”. Ý là nói có bị con chuột ăn rồi hay không, dân quê đều tin tưởng con chuột có thể nghe hiểu tiếng người, có chút lời nói ra bị chúng nó nghe được, sẽ không chịu nói rõ. Còn lại non nửa trái dưa leo không ai muốn, La Hồng Phượng liền tụ mình cầm gặm, gần đây cô ăn rất được, thân thể thật sự tốt.

“Không sao, rất tốt”. Trên Ngưu Vương trang vốn còn có một con chồn nhảy lên nhảy xuống bắt chuột giúp anh, lúc này còn có một con rắn bụng bự, con chuột này sợ là nhảy nhót không được mấy ngày.

“Đúng rồi, trong làng chúng ta thời gian này lại nháo chồn, gà con trên đỉnh núi của con cũng phải trông kỹ”. Lưu Xuân Lan lại nghĩ tới chuyện này.

“Nhà ai bị mất gà?”. La Mông thuận miệng liền hỏi.

“Việc này thì không có, chính là quậy rất dữ, con không có nghe đến a?”. Lưu Xuân Lan nghi hoặc liếc mắt nhìn La Mông một cái, thằng con này bình thường cái lổ tai không phải rất thính sao?

“Ngày đó buổi tối em ấy không ở nhà, đi vào thành phố”. La Hồng Phượng liền giải thích nghi hoặc cho mẹ cô.

“Hài, xem trí nhớ của mẹ này”. Lưu Xuân Lan cười cười, lại nói với La Mông, “Dù sao con cũng cẩn thận chút, ban ngày cũng để Đông, Tây, Nam, Bắc trông chừng, đừng để lũ chúng nó chạy loạn khắp núi lớn, coi chừng mấy con chó con đó thành hoang dã hết”.

“Biết rồi ạ, ban ngày gà mái rất hung dữ, không xảy ra chuyện gì”. Mới có được mấy con chó con, đừng liền gò bó bọn nó, để bọn nó chơi đùa mấy tháng nữa, buổi tối có thể giúp anh trông coi chút là được.

“Ừ”. Lưu Xuân lan gật gật đầu, gà mái nuôi trong nhà đều bảo vệ con, ban ngày đều dám đấu cùng diều hâu trên trời, chính là vừa đến buổi tối, ánh mắt của gà mái liền gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể rụt cổ kêu cục tác cục tác, ai, lại nói tiếp cũng là đáng thương.

“La Hưng Hữu của làng chúng ta đã trở về rồi, con có biết không?”. Lát sau, ông La lại nói với La Mông.

“La Hưng Hữu?”. Đừng nói có biết người này trờ về rồi hay không, lúc này La Mông ngay cả người kia là ai đều không nghĩ ra.

“Chính là chồng của Triệu Hạ Bình”. La Hồng Phượng lập tức liền nói cho em trai.

"À, sao anh ta lại về?". Không phải nói muốn làm thuê kiếm tiền trả nợ sao, lúc này mới là giữa năm, anh ta sao lại liền về rồi?

"Ai, thời gian trước lúc làm việc trong nhà máy gặp chuyện không may, cắt đứt mất một ngón tay rồi". Lưu Xuân Lan nói xong liền vươn tay trái so so ngón út của chính mình. "Ông chủ nhà máy người ta thay cậu ta thanh toán tiền thuốc men, lại cho cậu ta mấy vạn đồng, liền đưa cậu ta về".

"Hôm nào con rảnh tới nhà bọn họ ngồi một chút, không lộ mặt không được, ai không biết, còn nghĩ chúng ta mới vừa kiếm được ít tiền liền kiêu căng". Ông La nói với La Mông như vậy.

"Con biết rồi". La Mông gật gật đầu, đáp lại. Gần đây anh suốt ngày đều ở trên Ngưu Vương trang, đối trong làng chính là quả thật không hiểu được bao nhiêu, Triệu Hạ Bình còn làm thuê ở nhà anh, trong nhà xảy ra chuyện như vậy, La Mông lẽ ra phải tới một chuyến.

Lại nói, gần đây làng Đại Loan cũng kiêu ngạo rồi, trước đó bởi vì mấy trường cao trung trong huyện nghỉ, mỗi ngày sau khi người bên Cực Vị Lâu tới thu mua qua rau dưa, bọn họ còn muốn đem rau dưa còn lại chở tới trấn trên bán.

Lúc mới đầu cũng rất không dễ dàng, mùa hè giá rau dưa rẻ, cạnh tranh giữa người cùng nghề cũng rất kịch liệt, có đôi khi bán không hết, cũng chỉ đành mang về nhà cho gà ăn, hoặc là phơi nắng thành rau kho, ướp muối thành dưa muối và vân vân.

Nhưng mà bây giờ bán tới bán lui, liền bán ra danh tiếng rồi, đầu tiên là người của trấn Thủy Ngưu chấp nhận mua rau của làng Đại Loan bọn họ, tiếp theo là Vĩnh Thanh và mấy trấn lân cận tin tức linh hoạt, cũng tới trấn Thủy Ngưu bọn họ mua rau dưa của làng Đại Loan.

Hiện tại lại thăng cấp, mỗi ngày sáng sớm sáu bảy giờ, còn có không ít người chạy xe hơi, lái xe máy tới làng Đại Loan, tại sân phơi bên cạnh cổng làng của bọn họ, đã làm mua bán xong cùng người của Cực Vị lâu, liền gánh rau tới bên này bán, bình thường hai sọt bự rau xanh, chưa tới nửa giờ liền đều có thể bán hết rồi.

Nghe nói bên Vĩnh Thanh còn có người kết nhóm tới chỗ bọn họ mua rau, bốn năm người đi một xe tới làng Đại Loan, người lái xe không bỏ tiền túi, mấy người ngồi xe mỗi người lấy mấy đồng trả tiền xăng, cứ như vậy, nhưng thật ra có lời hơn so với ngồi xe khách, cũng thuận tiện, chủ xe lại bớt được tiền xăng, tất cả mọi người đều có lợi.

Dưới loại tình huống này, tương lai trồng rau của làng Đại Loan liền xem như khá lạc quan, mấy người già liền đều gọi điện thoại bảo con cái quay về làng cùng bọn họ trồng rau.

Nhưng mà người trẻ tuổi lại vẫn đều rất do dự, hiện tại bọn họ nếu một đôi vợ chồng làm thuê ở bên ngoài, nếu hai người đều đi làm, một tháng ít nhất có thể kiếm bốn năm ngàn, khấu trừ sinh hoạt phí, mỗi tháng để dành ba bốn ngàn đó là không có vấn đề gì.

Làm tốt một hai chục năm, nuôi lớn con cái, lại ở trên trấn Thủy Ngưu bọn họ mua một căn nhà, lúc tuổi già cơ bản coi như là an nhàn, hiện tại nếu bọn họ đổi việc tới đổi việc lui, chờ thêm mấy năm tuổi tác lớn rồi, làm công người ta cũng không thuê nữa.

Người già trong làng mỗi người đều nói muốn kêu con trai con dâu nhà mình trở về, nhưng mà ai cũng không nghĩ tới, cuối cùng người thứ nhất trở về, thế nhưng chính là La Hữu Hưng này, mà còn lại là tại loại hình thức này trở về.

Nhìn thấy trên tay cậu ta quấn từng vòng từng vòng băng vải kia, tâm tư của mấy người già liền càng nặng nề.

La Mông cũng không nói được người trẻ tuổi trong làng trở về là tốt hay là xấu, người dân quê sinh hoạt tại trong thành phố không dễ dàng, nhịp điệu sinh hoạt trong thành phố nhanh, quan hệ giữa người và người cũng khá căng thẳng, tại dưới loại hoàn cảnh này sinh hoạt lâu rồi, đối xử người khác tự nhiên sẽ không ôn hòa giống như trước như vậy, tâm tư cũng phức tạp, tâm nhãn cũng nhiều.

Nếu theo quan điểm xuất phát từ bản thân, La Mông tự nhiên là không hy vọng tình huống trong làng biến phức tạp, hiện nay như vậy liền rất tốt, nhưng mà ngẫm lại người trẻ tuổi trong làng bọn họ xa xứ, tại bên

ngoài cũng thật vất vả.

Muốn về liền về thôi, dù sao anh là binh tới tướng ngăn, nước tới đất chặn, ai dám kéo chân sau của Ngưu Vương trang, La Mông cũng không ngại muốn xuất chiêu xử lý bọn họ một chút, đương nhiên, nếu có thể cùng hòa hòa thuận thuận vậy liền thật là tốt biết bao, La Mông rốt cuộc vẫn là mong muốn trải qua những ngày yên tĩnh.

Ngày hôm sau rạng sáng ba giờ, đồng hồ báo thức đầu giường La Mông đúng giờ vang lên, lại tới lúc buôn bán cùng hoàng đại tiên.

Gần đây sự nghiệp bắt chuột của hoàng đại tiên này cũng là làm tới vui vẻ trôi chảy, mỗi ngày bắt được con chuột càng ngày càng nhiều, sau đó La Mông liền không thể không giảm một chút phân lượng mỗi một ngụm nước suối của nó, tránh cho con chồn này no bể bụng, đương nhiên, cũng là vì đề cao tính tích cực làm việc của nó, nếu một lần đút nó no căng, con chồn này lần tới liền sẽ không bắt nhiều chuột như vầy tha tới đây.

Con chồn này tinh thì tinh, nhưng nó vẫn là không biết trong xã hội con người thế nhưng còn có chuyện xấu xa thiếu cân thiếu lạng (thiếu kg thiếu gram) như vậy, cho nên nó liền không phát hiện La Mông bớt nước linh tuyền của nó, mỗi lần đều là hồ đồ giao con chuột, uống nước linh tuyền La Mông đút cho nó liền cảm thấy mỹ mãn đi rồi.

Đêm nay thu hoạch của nó cũng coi như không tồi, lúc La Mông đang giúp con chuột bự này cắt lỗ tai, chợt nghe tới ngoài cửa sổ có tiếng động, anh ngẩng đầu vừa nhìn, liền nhìn đến một cái đầu rắn bự bằng nắm tay, con rắn bự này quấn chính mình tại trên cây hồng ngoài cửa sổ, đang ló đầu ra nhìm trộm trong phòng.

La Mông liếc mắt nhìn nó một cái, không phản ứng nó, lát nữa lúc anh lên Ngưu Vương trang, phải nhớ rõ bắt nó mang theo, tránh cho dọa hai đứa cháu gái nhà anh, trẻ con nêu bị dọa sợ, đó chính là thật sự phiền phức, qua một thời gian đều không tốt lên được.

Chờ La Mông đuổi con chồn kia đi, con rắn bự kia tại bên ngoài do dự một hồi, sau đó liền thật cẩn thận vào phòng. Đi vào đúng lúc, đỡ phải anh lát nữa còn phải đi bắt nó, lòng La Mông nói.

Con rắn bự này vào phòng, đầu tiên là nhìn chằm chằm La Mông một hồi lâu, thấy La Mông không có ý tấn công nó, lại phun lưỡi rắn trườn quanh phòng hai lần, sau đó nó nằm thẳng ngay tại trên sàn nhà, bụng co lại co lại, có tiết tấu mấp máy lên.

"Làm gì vậy? Mày nhưng đừng làm ẩu nha!". Trong lòng La Mông đã có dự cảm chẳng lành rồi.

Rắn kia nhìn La Mông một cái, sau đó há to miệng, miệng của nó mở ra tới bự như cái tô bự, nhìn thấy thật hung tàn.

"Đại ca! Xin mày! Đừng làm như vậy được không?". Hiện tại La Mông hối hận, anh thật sự sai rồi! Anh không nên bảo Liễu Như Hoa cầm cái đuôi con rắn này lên lắc lắc!

Tiếp đó, La Mông liền nhìn đến bụng của con rắn bự này phập phồng một chút giống như sóng biển, con rắn này mở miệng to như chậu máu, ngay sao đó chính là "bộp bộp bộp" vang lên. Thanh âm này anh nghe qua rồi, chẳng qua lần trước là ở trong điện thoại, nghe không rõ ràng lắm.

Thái hoa xà này nhìn nhìn một đống con chuột chết chính mình nhổ ra trên sàn nhà, rốt cục hài lòng, chậm rì rì ngóc thân lên, chờ La Mông đếm.

62. Chương 62: Con Rắn Này Khi Dễ Tớ!...

"Mày cho là làm như vậy ông mày sẽ cho mày nước linh tuyền sao?". La Mông tại trong tanh hôi đầy phòng khẽ cắn môi nghiến răng, hôm nay anh là tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, hôm nay nếu thỏa hiệp, con rắn này chẳng phải là sau này mỗi ngày đều phải làm như vậy, vậy sau này cuộc đời của anh liền thật sự là không sống nổi.

"!". Con rắn bự nghieng nghiêng đầu, như trước nhìn chằm chằm La Mông.

"Ăn chúng nó đi!". Tưởng tượng tới đám này thế nhưng phải tự mình dọn, La Mông liền hận không thể một gậy đập con rắn ngốc này hôn mê rồi nướng ăn.

"?". Thái hoa xà theo ngón tay của La Mông nhìn nhìn cái đống trên sàn nhà, nhiều đồ ăn như vậy, nhổ ra rất tiếc, lại ăn vào liền không thể, nó cho tới bây giờ đều chỉ ăn sống.

"Liền biểu hiện này của mày, còn nghĩ muốn linh tuyền? Không có cửa đâu!". La Mông nói xong liền cam chịu số phận đi khỏi phòng, muốn dựa vào cái thứ hai ngàn rưỡi tự quét dọn phòng kia liền không khác người si nói mộng (chuyện viễn vông, không tưởng), làm người vẫn là phải thực tế chút.

"!!!". Thái hoa xà thấy La Mông ra khỏi phòng, vội vàng liền đi theo đi ra ngoài, nó giao nhiều con chuột như vậy, còn chưa có được nước linh tuyền đâu! Con rắn này trườn trườn theo sát La Mông đi xuống lầu, một lát sau lại trườn trườn theo sát trở về phòng.

La Mông cầm cái hốt rác, quét cái đống trên sàn nhà vào một cái thùng nước, sau đó xách nó liền đi một mảnh rừng trúc gần sân của nhà anh, đào một cái hố ở đó, chôn đống ghê tởm này.

"Đi theo ông mày cũng vô dụng, ngốc ở chỗ nào mát mẻ đi". La Mông nói xong lại cầm mấy thứ kia tới mương nước gần đó cọ rửa, lát nữa anh còn phải trở về lau sàn nhà nữa, cái mùi kia thật tởm.

La Mông rửa xong thùng nước, vừa quay đầu lại thấy con rắn kia còn tại phía sau anh, quơ cái chổi liền đuổi nó đi, lát nữa người nhà anh đều muốn thức dậy, cha mẹ già nhà anh tuổi tác chính là không nhỏ, bị một con rắn bự như vầy hù dọa một lần, đây cũng không phải là chuyện đùa.

"Đi! Đi mau! Nếu không đi tao ra tay đó!".

"Tê!". Thái hoa xà kia thấy La Mông động tay, lập tức ngóc đầu cao cao, hơn nữa rất nhanh làm một cái động tác nhiều tính công kích, đầu rắn kia cách La Mông còn kém mấy cm, La Mông bị dọa tới lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té xuống mương nước.

"Cậu ở đằng đó làm gì vậy?". Lúc này Tiếu Thụ Lâm đúng lúc từ bên trên mương nước đi qua, thấy La Mông một mình tại bên dưới mương nước tự nói chuyện một mình, liền hỏi La Mông.

La Mông vừa xem thời gian, vừa dây dưa, đều sắp bốn giờ rồi, Tiếu Thụ Lâm và La Chí Phương mỗi ngày buổi sáng khoảng tầm này liền phải bắt đầu tập võ, đợi tới lúc hơn năm giờ, Bặc Nhất Quái và hai chị em Mỹ Linh, Mỹ Tuệ mới thức dậy, tới lúc đó liền bắt đầu một ngày tập luyện.

"Con rắn này khi dễ tớ". La Mông thật không biết xấu hổ liền méc Tiếu Thụ Lâm.

"Chính là cái con chúng ta tốn hai ngàn rưỡi mua á?". Tiếu Thụ Lâm cũng nghe nói chuyện con rắn kia tới Ngưu Vương trang, chính là không nghĩ tới nó thế nhưng sẽ tìm đến La Mông.

"Đúng vậy, chính là con hai ngàn rưỡi kia". Nếu thời gian có thể quay ngược lại, đừng nói hai ngàn rưỡi, hai trăm rưỡi La Mông cũng không mua.

"Cậu chờ đó, tớ xuống dưới xem sao". Tiếu Thụ Lâm rất quý ông liền đồng ý ra mặt thay La Mông, ở trong mắt gã, La Mông người này chỉ là to mồm thôi, chân chính tới thời điểm mấu chốt, đó còn phải dựa vào gã tới bảo vệ.

"Tê!". Thái Hoa xà nhìn nhìn La Mông, lại nhìn nhìn Tiếu Thụ Lâm càng chạy càng gần, cảm thấy được chính mình hôm nay đại khái là không có được nước linh tuyền rồi, đành mệt mỏi mà thả đầu lại tới trên mặt đất, lủi vào trong bụi cỏ, liền không còn bóng dáng rồi.

"Rắn ở đâu?". Tiếu Thụ Lâm xuống tới bờ mương, liền hỏi La Mông.

"Vừa mới chạy rồi, may mà cậu tới rồi". La Mông không thể không thừa nhận, giá trị vũ lực của chính mình vẫn là quá thấp, ngay cả năng lực đuổi cổ một con rắn đều không có, ai……

"Ừm". Tiếu Thụ Lâm gật gật đầu, cũng không vội đi lên.

Bờ mương tối như hũ mút liền hai người bọn họ, sắc đẹp trước mặt, La Mông sao lại bỏ qua, người này bỏ chổi xuống đất, chậm rãi liền đi tới trước mặt Tiếu Thụ Lâm, đầu tiên là cọ cọ trên người Tiếu Thụ Lâm, sau đó lại sáp qua hôn lên một cái.

Tiếp theo anh liền cảm giác được Tiếu Thụ Lâm một tay đè lại cái ót của anh, một tay eo của anh, làm sâu thêm nụ hôn này. Ôi! Tiếu Thụ Lâm nhà anh hôm nay thật sự là rất nhiệt tình! A……. Chính là cái tay bên dưới kia có chút lưu manh…….Nhưng mà anh thích!

La Mông vừa kịch liệt phiến tình đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của Tiếu Thụ Lâm, vừa dùng bụng của chính mình từng chút từng chút cọ Tiếu Thụ Lâm, chiều cao hai người bọn họ ước chừng chỉ cách nhau có mấy cm, thoáng nhón chân một chút, thật cũng cọ được đến.

Thời gian không biết qua bao lâu, nụ hôn này rốt cục kết thúc rồi, La Mông choáng váng đặt ót lên trên vai của Tiếu Thụ Lâm, ngửi mùi xà phòng nhàn nhạt trên người của Tiếu Thụ Lâm……

Sau đó anh chợt nghe đến Tiếu Thụ Lâm dùng tiếng nói khàn khàn gợi cảm nói với anh, "Trên người cậu có mùi gì vậy?".

Những lời này liền giống như dòng nước lạnh xối qua, bong bóng phấn hồng trong thế giới màu phấn hồng của La Mông, lập tức liền đều bị đông lạnh, ào ào rơi xuống, nát bấy.

"Tớ đi về tắm một chút". La Mông đầu tiên là lùi từng bước ra sau, sau đó xoay người cầm lấy chổi thùng nước trên mặt đất, lập tức chạy mất dép.

Bỏ lại Tiếu Thụ Lâm một mình đứng ở bờ mương nước tối như mực, xoa miệng mình cảm giác có chút chưa thỏa mãn, sớm biết rằng mới nãy liền làm bộ không ngửi thấy rồi.

La Mông chạy về nhà đầu tiên là cọ rửa sàn nhà một trận, sau đó lại tắm sạch chính mình từ đầu tới chân hai lần, lúc này mới thần thanh khí sảng đi Ngưu Vương trang.

Tuy rằng hôm nay buổi sáng con rắn kia mang tới ký ức không vui cho anh, nhưng mà nụ hôn của Tiếu Thụ Lâm liền giống như gió xuân thổi qua, làm cho La Mông dễ dàng liền quẳng toàn bộ khó chịu đó ra sau đầu, cả ngày này, anh đều có món ăn tinh thần dồi dào.

Từ trong tiệm ở trấn trên chở một xe đồ ăn sáng lên Ngưu Vương trang, chờ những người đó ăn xong rồi đi làm việc, La Mông quyết định quyết định đi nhà Triệu Hạ Bình một chuyến.

Vốn anh còn muốn gọi Tiếu Thụ Lâm cùng đi, nhưng mà Tiếu Thụ Lâm không hứng thú lắm đối chuyện nhà người khác, cũng không quan tâm lắm, thả rằng ở trên Ngưu Vương trang hái rau phơi nắng, vì thế anh liền đành phải tự mình đi.

La Hưng Hữu chồng của Triệu Hạ Bình là một người đàn ông đen gầy thành thật, từ nhỏ liền ít lời ít nói, sau đó lại cõng một thân nợ nần, cả người liền có vẻ càng thêm trầm lắng.

Lúc La Mông đi tơi nhà bọn họ, anh ta đang ở trong sân chẻ củi, tay trái còn quấn băng vải, không thể dùng sức, khúc gỗ lớn một chút, bổ búa xuống dùng tay phải đi lấy, vừa lấy vừa bỏ xuống này, hiệu suất làm việc vô cùng thấp.

"Sao không nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa?". La Mông liền hỏi anh ta.

"Hài, nhàn rỗi khó chịu". La Hưng Hữu thấy có đàn ông tới, liền lấy cái ghế từ bên cạnh bảo La Mông ngồi, "Hạ Bình cô ấy đi ruộng rồi".

"Không sao, tôi ngồi một lát liền đi". La Mông khoát tay.

"Ha ha". La Hưng Hữu cười cười, liền không nói.

"Tay anh sao rồi?". La Mông nhìn băng vải của anh ta đều nhiễm đỏ, có thể là miệng vết thương lại mở rồi.

"Không hệ trọng gì, vốn cái ngón tay này liền không quan trọng gì". La Hưng Hữu ngây ngô cười cười với La Mông.

"Còn phải chừa chút sức, gần đây trời nóng, cũng đừng tới lúc đó lại bị nhiễm trùng, đi bệnh viện cũng phải tốn không ít tiền". La Mông liền khuyên anh ta.

“À, biết rồi”. La Hưng Hữu cười cười, gật gật đầu, lại không nói.

“Vậy sau này anh có dự định gì?”. La Mông suy nghĩ một chút, lại hỏi anh ta, nếu anh không muốn ra tay giúp đỡ, là tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy.

“Liền theo người trong làng trồng rau”. May mắn hiện tại triển vọng trồng rau của làng bọn họ coi như là không tồi, nếu vẫn như trước đây, vậy liền càng khó rồi.

“Được, tới lúc đó ngày thứ bảy, chủ nhật, anh liền cùng bọn họ tới chỗ tôi chọn phân trâu đi, đừng ngại”.

“Được”. La Hưng Hữu rất lên tiếng, sau đó liền không biết nên nói cái gì, sau khi gã quay về trong làng quả thật nghe nói qua chuyện La Mông cuối tuần để người trong làng tới chỗ nhà họ lấy phân trâu, nhưng mà bây giờ gã tới sau, nếu La Mông không nói một tiếng này, gã thật là có chút ngại.

“Bây giờ nhà anh còn nợ bao tiền?”.

“Còn có hơn mười vạn”. Nói đến nợ nần, biểu cảm trên mặt La Hưng Hữu có vẻ có chút u ám.

“Hơn mười vạn, nếu chỉ dựa vào trồng rau vậy cũng không có thể”. Nơi này bọn họ dù sao cũng là vùng núi, không giống vùng đồng bằng, trồng rau trồng lương thực, vừa trồng chính là hơn mười mẫu mấy chục mẫu thậm chí hơn trăm mẫu, còn có thể đưa vào cơ giới hoá.

Nơi này của bọn họ, từng người đàn ông trong làng có thể phân tới vài phần ruộng nước như vậy, một mảnh đồi nhỏ, quy mô căn bản không thể tăng, quy mô tăng rồi người cũng chịu không thấu, hiện giờ triển vọng làng bọn họ trồng rau bán rau coi như là ổn, nhưng mà nếu muốn dựa vào việc này làm giàu, đó vẫn là không thể nào, nghĩ muốn dựa vào việc này trả nợ cũng là quá sức một chút.

“Từ từ vẫn được, bằng không làm sao đây”. La Hưng Hữu cũng là không có biện pháp.

“Trên đỉnh núi của tôi cũng còn thiếu một người nuôi trâu vắt sữa, mỗi ngày rạng sáng phải thức dậy làm việc, buổi tối còn phải thay phiên ngủ chuồng trâu, nếu anh bằng lòng tới, chờ vết thương trên tay khỏi rồi, cũng có thể tới chỗ tôi làm việc”. Hai vợ chồng kiếm hai phần tiền lương, lại kiêm trồng rau, hai ba năm đại khái có thể trả xong món nợ này, chính là vất vả chút.

“Vậy cám ơn cậu trước, chờ tay tôi khỏi rồi liền đi”. La Hưng Hữu nghe La Mông sẵn lòng cho gã việc làm, đó còn có cái gì không muốn.

“Anh trươc tiên nghe nói cho hết lời tôi nói đã”. La Mông khoát tay, ý bảo anh ta đừng có gấp, “Chính là làm như vậy, muốn trả xong món nợ này cũng không dễ dàng, trừ bỏ nghỉ đông và nghỉ hè anh và vợ anh có thể nhàn rỗi một chút, thời gian còn lại, mỗi ngày sáng sớm hai người đều phải rời nhà làm việc, trong nhà liền còn lại ông bà già con nít, mắt mẹ anh không tốt, tuổi tác lại dần dần lớn…….Theo ý của tôi, hai vợ chồng anh tốt nhất vẫn là có thể để một người ở nhà, trừ bỏ trồng rau, lại kiêm một cái công việc khác”.

“Còn có thể có công việc gì chứ?”. Chỉ có một cái trồng rau này, hay là gần đây làng bọn họ xuất hiện cách kiếm tiền mới, hai hôm nay gã bàn bạc cùng Triệu Hạ Bình, chờ sau này nếu không trồng rau được, gã còn phải tới bên ngoài đi làm thuê, bàn tay trái thiếu ngón út, tìm công việc khó khăn một chút, chắc cũng không quan trọng lắm.

Bây giờ La Mông bảo gã đi Ngưu Vương trang làm việc, đây đều đã là chuyện rất tốt bầu trời rơi bánh rồi, còn có thể có chuyện gì tốt hơn được nữa?

“Mở cái tiệm online bán nông sản của làng chúng ta cũng là một con đường a”. Bây giờ mở tiệm onine cũng không tính chuyện mới mẻ gì, chờ sau này nếu làng bọn họ phát triển lên, nhiều người trẻ tuổi trở về, sớm muộn gì cũng có người nghĩ đến muốn làm chuyện này.

“Việc này làm thế nào?”. La Hưng Hữu cũng có chút động lòng, nếu làm tốt, có thể kiếm được thêm chút tiền, trả hết nợ nần, cũng để cha mẹ già con cái sống những ngày hạnh phúc, hơn nữa hai năm nay Triệu Hạ Bình đi theo gã cũngcăn không ít khổ, gã cũng muốn để vợ nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Cho dù là làm không tốt, có thể kiếm được một ít cũng được, gã liền ở lại trong nhà, chăm sóc mẹ gã, trông nom con cái, có thời gian lại đi trong ruộng trồng rau, tốt hơn so với hai người đều đi làm.

“Hiện tại rau làng chúng ta trồng là không lo bán không được, nhưng mà nếu anh mở tiệm online, cũng không bán được rau dưa mới mẻ này, tốt nhất làm chút đậu, khoai, miến và vân vân, rau làm dưa muối cũng có thể bán, đợi tới mùa thu, mọi người trong làng thu khoai lang, anh liền làm chút khoai lang sấy bán thử xem, dù sao chỉ cần là thứ có thể dễ vận chuyển, liền đều có thể tha tới trên mạng bán”.

“Anh giúp người trong làng bán hàng, đồ của các nhà đều để bọn họ tự định giá, lúc anh đưa hàng lên, liền viết rõ ràng đồ này của nhà ai, ví dụ như chú La Toàn Thuận muốn anh bán giúp miếng khoai lang nhà chú ấy, anh hỏi rõ ràng, chụp tấm hình đăng lên trên mạng, liền viết [miến khoai lang của nhà La Toàn Thuận]”.

“Khách hàng mua lần đầu tiên, nếu cảm thấy ăn ngon, lần sau họ liền còn muốn mua đồ của nhà đó, nếu họ cảm thấy ăn không ngon, lần tới liền đổi mua nhà khác, dù sao các nhà có khách hàng quen của các nhà, cứ như vậy bọn họ sẽ không lừa gạt anh, bên anh cũng dễ làm”.

“Anh giúp người trong làng bán 100 đồng tiền hàng, liền lấy ba tới năm phần trăm hoa hồng, tích ít thành nhiều (=góp gió thành bão), một tháng trôi qua đại khái cũng có thể kiếm chút tiền”. La Mông nói ý nghĩ của chính mình từng chứt từng chút với La Hưng Hữu, chuyện tiệm online này trước đây anh có nghĩ qua rồi, chẳng qua nhà anh không có người để kiếm món tiền này, cuối cùng vẫn bỏ qua.

“Vậy tôi liền làm thử một chút xem?”. La Hưng Hữu này thoạt nhìn thật khờ, thật ra trong lòng còn rất có chủ ý, La Mông nói với anh ta việc này, anh ta cảm thấy không tồi, liền quyết định thử xem một chút.

“Anh dũng cảm làm đi, làm được thì tốt, làm không được cũng không lỗ mấy đồng, tới lúc đó tay của anh cũng tốt rồi, liền vẫn lên Ngưu Vương trang tôi làm việc đi”. La Mông lại cho anh ta uống một viên thuốc an thần.

“Ừ!”. La Hưng Hữu thật cao hứng lên tiếng, lúc này gã tỉnh ngộ, tự biết nửa ngón tay không còn, nói không chừng vẫn là một chuyện tốt.

La Mông cười cười, lại nói với anh ta, “Lúc mới bắt đầu, anh cũng đừng tìm những người trong làng nói, phí võ mồm, đợi tới lúc buôn bán làm tốt rồi, cái gì cũng không cần nói, lên tiếng kêu gọi, bọn họ liền đều có thể phối hợp với anh”.

“Anh trước hết bán mấy thứ trên đỉnh núi nhà tôi trước, bên tôi năm nay mới vừa thu tới không ít đậu, bắp, đều còn chưa có tìm người mua, anh bằng lòng mở tiệm online, trước hết anh bán mấy thứ này”.

“Hôm nào anh tới chỗ tôi chở mấy trăm cân lại đây trước, làm hoạt động tám đồng gửi qua bưu điện dùng thử, mỗi loại đậu anh đều cân 200 gram, dùng túi đóng kín đựng, để người mua tùy chọn ba loại trả tám đồng bưu phí (cước gởi hàng hóa qua bưu điện) mua về ăn thử trước một chút, nếu ăn ngon, lập tức có thể có khách hàng quen”.

“Có một số địa phương xa, tám đồng bưu phí có thể còn chưa đủ, tới lúc đó nếu thiếu một chút, anh tìm tôi lấy, đồ nhà tôi bán, không cần anh bù tiền. Sau này những người khác trong làng nếu cũng muốn làm như vậy, anh cũng tính như vậy cùng người ta, nhưng mà làm hoạt động đơn phương này, mua bán lỗ vốn, anh cũng liền không có được trích phần trăm”.

Năm nay La Mông thu đậu, ngô còn thật nhiều, lúc này còn chưa có bắt đầu bán đâu, cũng có người tới cửa hỏi, nhưng mà anh không muốn bán đồ nhà mình cho đám con buôn này. La Hưng Hữu này nếu có thể làm được tiệm online này đó là tốt nhất, đồ nhà bọn họ có thể bán được khắp nước, để dân chúng khắp nơi đều ăn được đồ của Ngưu Vương trang bọn họ.

Bởi vậy, bản thân La Mông có thể kiếm nhiều chút tiền không nói, mua đồ cũng có thể có chút lợi ích, La Hưng Hữu có hoa hồng, ngay cả mấy nhà trên Trấn Thủy Ngưu sắp lần lượt có mua bán theo, đây thật sự tính ra thì là một chuyện rất tốt a.

“Vậy lát nữa tôi đi mua một cái máy tính trước”. La Hưng Hữu có chút ngượng ngùng nói, đầu năm nay người trẻ tuổi không có máy tính thật rất ít, tuy rằng bằng cấp gã và Triệu Hạ Bình cũng không cao, nhưng mà cũng đều biết chữ, trước kia lúc ở bên ngoài làm thuê, cũng thường thường sẽ lướt mạng chơi, hiện giờ kết hôn rồi, hai người lại là ngay cả một cái máy tính cũng không nỡ mua.

“Được, anh trước mua máy tính, kéo mạng, cameras thì anh cứ lấy cái của tôi dùng trước, chờ sau này có lời, tự mình lại mua một cái mới”.

"Ừ! Được!".

"Vậy không có chuyện gì nữa tôi trở về trên núi trước, nếu anh có khó khăn gì, ban ngày tôi đều Ngưu Vương trang, buổi tối cơ bản ở nhà, anh cứ thoải mái tìm tôi, đừng ngại". La Mông thật ra cũng là người sợ phiền phức, cũng chỉ là khách sáo với người ta, anh mới dám nói lời này.

Trở lại trên Ngưu Vương trang, La Mông lại đi lấy mật ong của khu trồng hoa hướng dương một lần, trước đó La Mông ở bên ruộng bí đỏ cũng để máy quay ong mật. Đại khái là bởi vì hoa màu trên Ngưu Vương trang đều là dùng nước linh tuyền ươm giống, lại liên quan tới dùng phân trâu bón phân, mật ong này thật cũng không khủng hoảng, để thùng nuôi ong ở chỗ nào chúng nó đều sẽ bay tới gần đó hút mật, cũng không đi bên rừng cẩu kỷ tranh cướp nguồn mật.

Kể từ đó, La Mông ngoại trừ mật hoa cẩu kỷ, liền còn có thể sản xuất một ít loại mật khác, mật này sau này liền không bán cho bên Cực Vị Lâu. Tới lúc đó bán một chút ở trong làng, còn lại liền quăng lên trên mạng, kêu La Hưng Hữu bán giúp, hai vợ chồng La Hưng Hữu và Triệu Hạ Bình đều là người thành thật trung hậu, chuyện này giao cho bọn họ, La Mông cũng rất yên tâm.

Chớp mắt lại qua một ngày, La Mông một đêm không mộng mị, vẫn ngủ thẳng rạng sáng hai giờ năm mươi bảy phút mới tỉnh lại, mới vừa ngồi dậy ngáp một cái, con chồn kia liền gõ cửa thủy tinh mò tới, sau đó đồng hồ báo thức đầu giường anh cũng vang theo.

La Mông tắt đồng hồ báo thức đi mở cửa sổ, bình thường anh là sẽ không đóng cửa sổ ngủ, chẳng qua đêm qua anh nghĩ tới phụ cận còn có một con Thái Hoa xà, sợ con rắn này nửa đêm tìm anh quậy, lúc này mới đóng cửa sổ lại.

Hoàng đại tiên vừa mới tiến đến, con rắn bự kia cũng đi theo vào được, con rắn này như cũ vẫn là ở trong phòng tuần tra một vòng, sau đó ngay tại sàn nhà nằm ngay đơ.

Hôm nay nó không định xếp sau con chồn, ngày hôm qua không được tới nước linh tuyền, nó dùng cái đầu xài không tốt lắm của chính mình quy nạp tổng kết một chút, cho rằng thật có thể là liên quan tới chính mình bỏ mất tiên cơ, vì thế lúc này đây nó liền quyết định phải tiên phát chế nhân (hành động trước để kiềm chế đối phương).

La Mông vừa thấy cái bụng của con rắn này còn lớn hơn nữa so với ngày hôm qua, nhất thời liền đầu hàng, "Đại ca! Ngàn vạn lần đừng làm như vậy! Tao biết mày là tay bắt chuột cừ khôi, tao liền không cần đếm, tới, uống một ngụm nước linh tuyền".

La Mông đút một ngụm bự nước linh tuyền vào trong cái miệng như chậu máu của con rắn bự, con rắn này nuốt nước suối, liền không muốn lại ói ra, cái bụng cũng không động, liền trườn trườn trước mặt La Mông, chờ La Mông lại đút ngụm nữa.

"Chưa đủ à, tới, lại uống một ngụm". La Mông nói xong lại giơ tay đút một ngụm nước linh tuyền vào cái miệng như chậu máu của nó.

"!". Thái Hoa xà vui tới phun phun lưỡi rắn, nhẹ nhàng đong đưa đuôi rắn của nó mấy cái, lại đưa cái đầu tới gần trước mặt La Mông.

Không thể lại đút, lại tiếp tục đút, con này khẩu vị liền nhiều rồi, La Mông nhẹ nhàng sờ sờ đầu rắn, Thái Hoa xà uốn éo thân mình, liền quấn trên người La Mông, La Mông khiêng nó lên, đưa tới cạnh cửa sổ, "Được rồi, hôm nay định mức của buổi sáng đã ăn xong rồi, ngày mai lại tới đi".

"Tê!". Thái Hoa xà nhìn nhìn ngoài cửa sổ tối như mực, lại nhìn nhìn La Mông, quấn ở trên người La Mông vẫn không chịu đi.

"Đi đi, tạm biệt, bye bye". La Mông ngay liền lôi con rắn trên người mình ra, đem nó tới ngoài cửa sổ, "Được rồi, đi chơi đi, ăn nhiều con chuột một chút, buổi sáng ngày mai lại đến, ai, bé ngoan".

Vất vả đuổi con rắn này đi rồi, La Mông lau lau mồ hôi ót, quay đầu lại liếc mắt nhìn con chồn trên sàn nhà một cái, vẫn còn ở đó, con chồn này đứng thẳng người lên, rất không cao hứng kêu to một tiếng với La Mông, La Mông vừa nhìn thu hoạch hôm nay của nó, quả nhiên ít hơn một chút so với thường ngày.

"Đừng tức giận, chuột vẫn sẽ có, bên Ngưu Vương trang không bắt được, mày còn có thể tới trong làng bắt".

63. Chương 63: Đi Khai Hoang Thôi Người Thành Phố

Lúc này tại một gia đình bình thường ở Đồng thành, một nhà sáu miệng ăn đang ăn cơm, người nhà này họ Tôn, trong nhà là làm buôn bán vật liệu xây dựng, mấy năm trước Đồng thành phát triển nhanh chóng, nơi nơi đều xây nhà dựng cửa, nhà họ cũng vì thế kiếm được không ít tiền.

Nhà này có ba người con, hai đứa trên là con trai, cuối còn một cô con gái. Cậu con cả đã kết hôn, con trai con dâu hiện tại đều sống cùng nhà, bình thường liền giúp cha buôn bán, hai vợ chồng đối người khác đều rất khôn khéo. Con gái út đang học đại học, đều vô cùng sôi nổi tham gia các hoạt động ở trường, thường thường cũng rinh về nhà mấy cái này cái kia huy chương, thật khiến hai ông bà vui vẻ.

Duy chỉ có cậu con trai thứ hai Tôn Lâm Mộc, tại nhà bọ họ là khác người, Tôn Lâm Mộc đứng thứ hai, vốn không phải con cả cũng chẳng phải con út không thế nào khiến người thích, cố tình anh ta lại cực kỳ chất phác.

Hai vợ chồng nhà họ Tôn từ nhỏ liền dạy dỗ con cái, nói phải hăng hái tranh đấu, bây giờ học hành thật giỏi, trưởng thành mới có thể có tương lai, gã lại chẳng để trong lòng, thành tích học tập dạng bình thường, hoạt động này nọ trong trường học có thể không tham gia liền không tham gia.

Chỉ chớp mắt Tôn Lâm Mộc tốt nghiệp đại học cũng hai năm rồi, đổi chỗ làm mấy lần, trước đó lại đôi co mấy câu đối quản lý của gã, kết quả người ta cho đi tiểu hài*, cuối cùng gã liền đành phải nghỉ việc cho xong chuyện.

*tiểu hài: ví với việc ngầm gây khó khăn cho người khác

Tôn Lâm Mộc nghỉ việc, từ công ty kí túc xá dọn về nhà, hôm nay lúc ăn trưa, trên bàn cơm, ba Tôn liền hỏi sao gã lại nghỉ việc, anh trai và em gái đều nói gã như vậy là không được, đối nhân xử thế không khéo léo, tâm lý và năng lực thừa nhận lại quá kém, vân vân, trong lời nói ít nhiều có chút ý khinh bỉ.

Trên bàn cơm một món đồ ăn gã thích đều không có, mẹ gã còn bảo lát nữa gã ăn cơm xong, tự mình đem vỏ mền drap giường trong phòng gã đi giặt sạch, lại lau phòng sạch sẽ.

Người 25, 26 tuổi, tự mình giặt chăn mền không tính cái gì, chẳng qua trong trí nhớ gã, anh trai và cô em gái anh ta kể cả chị dâu đã làm dâu hai ba năm rồi, cho tớ bây giờ chưa từng bị yêu cầu làm việc này, mẹ anh ta là bà nội trợ toàn năng, mấy việc này trong nhà là bà luôn làm.

Ăn cơm xong trở lại phòng mình, Tôn Lâm Mộc cảm thấy chán ghét sâu sắc, ở ngoài xã hội còn chưa tính, ở trong nhà mình, gã làm một người con, một người em trai, một người anh trai, có phải cũng phải có tiền đồ rạng rỡ cũng phải rất khôn khéo hay không, tâm lí và khả năng thừa nhận rất mạnh mới có thể được người nhà coi trọng?

Gã trời sinh liền không có dã tâm lắm đối với trở nên nổi bật kiếm nhiều tiền phát tài, liền muốn an an ổn ổn qua ngày, nhưng tại xã hội hiện nay, nguyện vọng của gã lại hiển nhiên là ngây thơ không thực tế.

Mỗi người của tộc đi làm mỗi ngày đều như là đang đánh giặc, cùng khách hàng cùng đồng nghiệp cùng cấp trên, đều tự có đường có lối riêng, mấy thứ này không sáng tạo giá trị gì cho xã hội, bọn nó lại tiêu hao vô số tâm sức của người trẻ tuổi, đây là căn bệnh rất bất hợp lý

Nhưng mà nếu bạn nghĩ sinh tồn, như vậy đầu tiên phải đi thích ứng, có một số người năng lực thích ứng mạnh một chút, có một số người năng lực thích ứng kém một chút, Tôn Lâm Mộc năng lực thích ứng càng kém, cho nên gã liền sống thật không tốt lắm.

Tôn Lâm Mộc cầm lấy một tờ giấy trên bàn, mặt trên có ghi một dãy số điện thoại, gã hơi do dự, theo lý thuyết, càng là vào thời điểm này, gã lại càng cần phải chui đầu ra ngoài xã hội, để chính mình xông pha trong đó cho đến khi tìm được con đường sinh tồn của bản thân.

Nhưng mà người thanh niên này bây giờ thật sự mệt mỏi, gã muốn tìm một chỗ yên tĩnh ẩn náu, ở chỗ đó gã không cần quá giỏi giang, không cần quá khôn khéo, lại càng không cần tâm lí và năng lực thích ứng rất mạnh.

"A lô, xin chào, La tiên sinh sao?". Gã bấm dãy số trên tờ giấy.

"À, là tôi." La Mông lúc này đang chà nồi, nghe tiếng di động reo, vội vã cởi bao tay cao su tiếp điện thoại.

"Tôi ở trên mạng nhìn thấy bên anh có phòng cho thuê."

"Bên lò rèn kia a, còn có rất nhiều đó."

"Tôi chỉ ở một mình, muốn một phòng, được không?". Nghe nói có thể tìm người thuê chung, tốt nhất là tự tìm người hợp ý thuê chung.

"Có thể, hiện tại phòng trống nhiều, anh thuê một phòng, cũng liền cho anh một phòng tùy ý sử dụng, chờ sau này nhiều người, vậy thì không được". Nghe thanh âm này là một người tuổi trẻ, đúng lúc bên lò rèn bây giờ lão lão tiểu tiểu*, tới thêm mấy người trẻ tuổi không có gì không tốt.

*Lão lão tiểu tiểu: ý là lò rèn chỉ có hoặc người già hoặc trẻ con

"Vậy lát nữa tôi xuất phát, đại khái chạng vạng hôm nay tới." Tôn Lâm Mộc nói xong liền nhìn xung quang phòng mình một chút, hôm qua mới nghỉ việc về nhà, hành lý còn chưa mở ra, lúc này nhưng thật ra bớt việc, ngay cả đóng gói cũng không cần.

"Được, khi nào anh tới thì gọi điện thoại cho tôi". La Mông nói xong, vui vẻ cúp điện thoại.

"Ai vậy?". Tiếu Thụ Lâm đang quét rác ở bên cạnh liền hỏi.

"Một người nam, cũng rất trẻ, nói là muốn thuê phòng bên lò rèn ở". La Mông mang bao tay, tiếp tục chà nồi.

"À". Tiếu Thụ Lâm gật đầu, cũng biết đây là chuyện tốt.

"Chuyện cha cậu và dì Vân kia như thế nào rồi a?". La Mông cũng rất quan tâm mùa xuân thứ hai của ông già đó.

"Cũng như cũ, cả ngày làm món này món kia bưng tới nhà họ, cũng không thể bỏ qua bác Lâm, cho nên bây giờ trên cơ bản liền thành đầu bếp, mọi người trong viện đồ ăn ông ấy làm". Lại nói tiếp, hai cha con họ đây đều thành đầu bếp.

"Cậu nói xem chỗ chúng ta có phải nên tìm người nấu cơm hay không?". La Mông có chút ngượng ngùng hỏi Tiếu Thụ Lâm.

"Ừ, tìm đi." Đang lúc gã cũng có chút phiền, muốn ăn có sẵn.

"Vậy lát nữa tớ gọi điện thoại cho Quách sư phó, chú ấy quen nhiều đầu bếp, nhờ chú ấy giúp tìm người tay nghề tốt chút".

Buổi chiều khoảng ba giờ, La Mông liền gọi điện thoại cho Quách Đại Oa, bây giờ đang là nghỉ hè, Quách Đại Oa ngốc tại trong nhà nhãn nhã, lúc này ông ta mới ngủ trưa dậy.

"Muốn tìm đầu bếp à, cậu có yêu cầu đại khái gì?". Quách Đại Oa nghe La Mông muốn ông giúp cậu ta tìm đầu bếp cho Ngưu Vương Trang, liền hỏi yêu cầu cụ thể.

"Không có yêu cầu gì, chỉ là muốn nấu ăn ngon chút". Chỗ của anh chỉ là một ngọn núi nhỏ, tìm đầu bếp còn có bao nhiêu yêu cầu.

"Chỗ cậu nhiều việc không?". Quách sư phụ lại hỏi.

"Không nhiều, bữa sáng không cần anh ta làm, cơm trưa và cơm tối liền làm hai món, bình thường cũng chỉ có mấy chục người ăn, chờ thứ bảy chủ nhật thì nhiều hơn chút, à, giờ đang dịp nghỉ hè, người cũng là nhiều chút, chờ khai giảng vậy càng ít". Mấy bữa nay anh và Tiếu Thụ Lâm làm cũng chẳng hao sức mấy, chỉ là mỗi ngày nấu cơm, làm lâu, cũng có chút chán.

“Bên tôi đúng lúc có hàng tuyển, tay nghề nấu nướng đó là miễn chê, tiền lương yêu cầu cũng không cao”. Quách Đại Oa nói.

“Người này có khuyết điểm gì vậy?”. Tay nghề thật cao như vậy, tiền lương làm sao có thể không cao, trừ phi có khuyết điểm gì đó.

“Khuyết điểm lớn không có, chỉ là lười biếng một chút”. Quách Đại Oa hắc hắc cười hai tiếng, nói.

“Lười biếng bao nhiêu a?”. Nếu rất lười cũng không được a.

“Chính là thích ăn thích ngủ, nhưng nấu nướng thì rất chú tâm”. Quách Đại Oa nghe ra được La Mông có chút không hài lòng, vội vàng chọn lời hay nói.

“Anh ta có quan hệ gì với chú vậy?”. Người này nghe qua liền không đáng tin lắm, nếu không có quan hệ gì, Quách Đại Oa cũng không thể tích cực giới thiệu đến chỗ anh.

“Hài, đàn em cùng một thầy, bao nhiêu năm nay vẫn luôn đi theo thầy, muốn nói tới tay nghề nấu nướng, vậy cậu ta là tốt hơn tôi rất nhiều”.

“Nói một chút đi, rốt cuộc cụ thể là chuyện như thế nào.”. Nếu không hỏi rõ ràng mọi chuyện, La Mông khẳng định là không thể để anh ta lên Ngưu Vương Trang.

“Thật ra, chuyện là thế này…”. Tiếp theo quách Đại Oa liền nói tình huống của đàn em của chính ông với La Mông

Đàn em ông tên là Hậu Tuấn, từ nhỏ liền thích ăn, năm ấy khoảng mười tuổi cùng với một người thân trong nhà tới tiệm thầy mở ăn một chút, liền thích mê, từ đó trở đi mỗi ngày trốn học tới phòng bếp của bọn họ, giúp rửa chén rửa rau linh tinh, liền vì kiếm hai miếng ăn, sau đó dứt khoát liền bỏ học luôn, suốt ngày ngâm mình tại phòng bếp.

Thầy họ thấy thằng nhóc này vì một miếng ăn, ngay cả trường học cũng không đi, dứt khoát liền nhận cậu ta làm học trò, chớp mắt mười năm trôi qua, cả đám đàn anh đàn em năm đó đều ra nghề, liền Hậu Tuấn này, người ta mời cậu ta đi làm việc, chưa được hai ngày liền tự chạy về, nói là nhiều việc, ngại mệt, ăn cũng không ngon bằng bên thầy.

Vốn thầy cũng ôm thái độ thuận theo tự nhiên, Hậu Tuấn không muốn đi ra ngoài, liền để cậu ta đi theo bên mình, dù sao tên học trò này tuổi còn nhỏ, tuy rằng học đã mười mấy năm, nhưng tính tuổi, năm nay cũng vừa mới hai mươi hai.

Cố tình Hậu Tuấn lại còn nhiều lần khiêu chiến điểm giới hạn của thầy, cũng chính là mấy ngày hôm trước, bạn của thầy tặng đến một sọt cua lông, đều là chính cua lông chính tông đạc sản động Đình Hồ a, thầy ông bán vài con cho khách quen, còn lại mấy con đặt ở phòng bếp, tính ngày mai tìm mấy người bạn đến uống chút rượu.

Ngày hôm sau buổi sang ông chạy đến phòng bếp vừa nhìn, còn cái gì cua lông a, liền còn một đống vỏ cua.

“Hậu Tuấn! Thằng thỏ con đáng chém ngàn dao này! Ông già chính là tức giận tới giậm chân.

“Thầy, lại sao ạ?”. Đầu bếp trẻ trắng trắng mập mập liền hỏi.

“Lại sao? Con lại ăn vụng đồ ngon gì?”. Đây cũng không phải lần đầu tiên, sự nhẫn nại của ông già rốt cục bị mài mòn.

“Hài, chỉ là mấy con cua lông, không phải chúng ta bán còn thừa?

“Con đồ óc heo, cua lông bự như vầy ngon như vầy, còn có thể bán còn thừa? Bỏ đi, dù sao lão tử nuôi không nổi con, nhanh chóng ra ngoài tìm việc đi.”

“Thầy, đừng đuổi con đi a, con cũng không cần tiền lương.”

“Con ăn còn nhiều hơn so với tiền lương!”.

Cứ như vậy, ngày hôm đó thầy họ liền gọi điện thoại cho mấy học trò của mình, bảo bọn họ giúp để ý một chút, có công việc phù hợp hay không, sắp xếp một chút giúp Hậu Tuấn.

Chỉ là học trò của ông, hiện giờ phần lớn đều làm việc ở nhà hàng lớn, quy củ rất nhiều, Hậu Tuấn tay nghề là tốt, nhưng người này lười nhác như vậy, chỗ nào dám thuê cậu ta a? Liền ngay cả Quách Đại Oa bao căn tin, cũng không muốn nhận tên này, công việc ở căn tin cũng không thoải mái, ăn uống lại chẳng ra sao, liền Hậu Tuấn như vậy, khẳng định là ở không được.

Lúc này La Mông gọi điện thoại cho ông, Quách Đại Oa liền nhớ ra việc này, Ngưu Vương Trang này một ngày liền làm hai bữa cơm, mỗi bữa liền làm hai món đồ ăn, công việc lại khá thoải mái, La Mông bên đó lại không thiếu ăn ngon, đây không phải là đúng lúc thích hợp?

"Người này nấu ăn thật ăn rất ngon a?" La Mông cẩn thận nghe xong tình huống này, cảm thấy vấn đề có vẻ không lớn, có thể thử xem một chút.

"Khác không nói, tay nghề đảm bảo nổi trội!". Đối đàn em này, Quách Đại Oa liền có chút lòng tin tại phương diện này

"Vậy chú gọi cậu ta tới thử một chút, còn tiền lương, chú nói trả bao nhiêu thì thích hợp?"

"Cậu một tháng trả nó hai ngàn đồng là được, người này lười nhác, đưa tiền cho nó nó cũng không thích đi ra ngoài tiêu xài."

"Hai ngàn đồng?". Thế này có chiếm tiện nghị quá hay không, đầu bếp a, tốt xấu cũng là có tay nghề.

"Trả hai ngàn đồng là được, bên cậu không phải còn nuôi gà sao, nghe nói đều bán cho Cực Vị Lâu, mỗi tháng cậu lại trợ cấp cho nó hai con gà trống là được". Quách Đại Oa rốt cục cũng tranh thủ một chút ích lợi vì đàn em cùng thầy.

"Việc này không thành vấn đề, chỉ cần cậu ta làm việc thật tốt, nếu làm không tốt, lúc đó cháu đành phải đuổi người". La Mông đây là đem chuyện xấu nói trước.

"Hài, đó là tất nhiên, đến lúc đó cậu cũng đừng ngại, nên làm gì thì làm". Chuyện sau này thì mặc kệ nó, trước cứ tích cực giới thiệu đi đã rồi nói sau, mấy hôm nay thầy ngày nào cũng gọi điện thoại cho ông, gọi lại đây nhắc tới cả buổi, ông không nghe không được, ầm ĩ thế, thật vất vả mới được nghỉ hè, ông muốn được yên tĩnh mấy ngày a.

"Vậy được, khi nào cậu ta đến đây a?"

"Ngày mai đi, lát nữa tôi gọi điện thoại cho nó, tối nay kêu nó thu dọn một chút, sáng mai ra cửa, giữa trưa có thể đến". Lấy tính tình của ông già kia, giờ hẳn đang nổi nóng, nhất định là hận không thể hôm nay liền đóng gói Hậu Tuấn đưa lên Ngưu Vương Trang, nhưng mà cũng không thể tỏ ra rất gấp.

Chạng vạng khoảng sáu giờ, bên Tôn Lâm Mộc gọi điện thoại tới, nói là gã đã đến lò rèn. La Mông và Tiểu Thụ Lâm đúng lúc đều làm xong việc hôm nay, liền cùng nhau đi lò rèn.

Hai người bọn họ chạy xe tới đường cái bên dưới lò rèn, liền nhìn đến một người tuổi còn trẻ bao lớn bao nhỏ mang theo một đống hành lý chờ ở bên cạnh đường cái, La Mông nhìn nhìn, một ba lô leo núi cỡ lớn, một vali hành lý lớn, còn có một túi xách, sau đó bên hông trên mặt đất còn để một cái cuốc.

"Anh mang cái cuốc làm gì?" La Mông liền hỏi anh ta

"Mới mua tại trấn trên." Tôn Lâm Mộc có chút ngại ngùng cười cười, người này ngũ quan coi như đoan chính, tay dài chân dài trông khá thuận mắt, đứng lên lưng thẳng tắp, cũng có một chút khí chất của hình nam*.

Hình nam: giai cao lớn có cơ bắp

"Định ở chỗ này trồng trọt a?". La Mông và Tiểu Thụ Lâm xuống xe, giúp bốc đồ đạc của gã ta vào cốp xe, từ đoạn đường cái này đến lò rèn, còn có một đoạn đường núi dốc rất dài phải đi

"Tôi nhìn thấy ở trong bài post anh nói, chỗ này phụ cận không ít đất hoang, hiện tại không ai nhận thầu, có thể tự mình khai khẩn trồng trọt". Tôn Lâm Mộc tới chỗ này thuê phòng, cũng không chỉ vì ở, gã còn muốn thử một lần, trừ ở trong thành phố đi làm, gã có thể đổi cách sống khác hay không.

64. Chương 64: Một Nắm Hạt Dưa...

Edit: Hạ Chi

Beta: MèoCạnh lò rèn này có một mảnh lớn đất hoang, từng bị ông nội bác Lâm mua lại, sau này khi cải cách ruộng đất lại chia ra, sau đó lại là công xã ồn ào, mảnh đất này lại thành đất công của làng.

Trước kia lúc trong làng còn nhiều người, ai muốn trồng liền tới nơi này trồng ít khoai lang dưa hấu và vân vân, mấy năm nay trong làng càng ngày càng ít người, đất cạnh thôn đều trồng không xuể, chỗ này liền bỏ hoang rất nhiều năm.

Tôn Lâm Mộc đến khiến La Mông nghĩ tới một chuyện, tuy rằng mảnh núi này của bọn họ tạm thời không ai nhận thầu, ai muốn trồng liền trồng, giống Tôn Lâm Mộc đang tạm thời thuê ở chỗ này của bọn họ, cũng có thể tự mình khai khẩn một ngọn núi nhỏ trồng trọt, người trong làng khẳng định sẽ không quan tâm, đất hoang có người trồng mới tốt, trồng vài năm liền thành đất vườn, đến lúc đó bọn họ thu hồi, đó chẳng phải là giống như nhặt không.

Nhưng mà sau này ngộ nhỡ có người nhận thầu mảnh đất này, như vậy thu hoạch lúc đầu họ trồng liền toi công, hoặc là người bao núi được hời, hoặc là tự nhổ hết, ai cũng đừng nghĩ chiếm được lợi ích gì. Hơn nữa này mảnh núi liền sát bên lò rèn, đối phương dễ nói chuyện còn đỡ, ngộ nhỡ là người so đo,vậy sau này va va chạm chạm liền rất nhiều.

Tôn Lâm Mộc được La Mông xếp tại một phòng bên hông đối diện Tiêu lão đại, như vậy hai bên hông phòng dì Vân đều có người, buổi tối nếu có động tĩnh gì, hai bên đều có thể săn sóc lẫn nhau.

Tôn Lâm Mộc liền ở cái phòng đằng trước trên tầng hai, gã muốn thuê nửa năm, La Mông liền thu gã một ngàn hai trăm đồng tiền thuê nhà, lại giữ năm trăm đồng tiền thế chấp, ký hợp đồng viết biên lai, đây là liền coi như xong xuôi rồi.

Bên lò rèn mới tới một anh thanh niên, mấy hộ gia đình tới trước đều rất nhiệt tình, Tiếu lão đại vốn chẳng phải người nhiệt tình, lúc này cũng phải nhiệt tình theo, dùng lời chính ông nói là:

"Nếu như tôi không nhiệt tình với người khác, liền nhiệt tình đối nhà dì Vân, vậy có vẻ rất quái dị, người ta liền không nghĩ lung tung sao, đến lúc đó còn có thể xem tôi là người đứng đắn sao?".

Sau khi chờ La Mông đi, Tiếu Thụ Lâm trở về phòng, Tiếu lão đại liền thần bí hề hề cầm ra một cái áo sơ mi cho gã xem, Tiếu Thụ Lâm nhìn trái nhìn phải nhìn không ra cái gì kì lạ, đây không phải là cái áo sáng nay cha gã mặc sao, có cái gì để xem?

"Hừ! Con không phát hiện cúc áo được đơm lại?". Tuổi còn trẻ mắt sao lại không tốt như vậy chứ?

"À, đơm cũng không tệ lắm." Tiếu Thụ Lâm nhìn nhìn, cảm giác không cái gì đáng nhìn, bèn ném lên trên ghế.

"Con liền không nhìn ra cái gì?". Tiếu lão đại lại giơ tay cầm áo sơ mi lên, giống như báu vật gấp tới ngay ngắn chỉnh tề.

"Dì ấy đơm cho cha à?". Tiếu Thụ Lâm cũng không phải không đầu óc, cha gã như thế này, cái nút áo này khẳng định không là cha gã tự đơm, không phải dì Vân còn có thể là ai?

"Con làm thế nào nhìn ra được?". Tiếu lão đại lại hỏi ngu, vừa nãy còn trách người ta nhìn không ra.

"Đây không phải vừa nhìn liền nhìn ra". Nhìn ông già nhà mình liền có thể nhìn ra, còn cần nhìn cái khác?

"Hắc, thằng nhóc con."

Tiêu lão đại vui vẻ, cầm áo sơ mi lại đi lên lầu, Tiếu Thụ Lâm nhếch miệng cười cười, liền đơm nút áo, coi cha gã vui như vậy, gã và La Mông đều này nọ rồi, còn chưa hiện sơn lộ thủy đâu*.

*Hiện sơn lộ thủy: công khai, để lộ ra ngoài

Nghĩ đến La Mông, Tiếu Thụ Lâm cũng bịch bịch đi lên lầu, gã còn phải tiếp tục học bù, lần trước chính là vì không đủ kinh nghiệm nên ăn mệt, trong khoảng thời gian này gã liền bỏ không ít công sức tại phương diện này, tìm hết trên mạng internet, các loại cách thức tư liệu tải về không ít.

Sắp xếp xong Tôn Lâm Mộc, La Mông trở về làng, đầu tiên phải đi một chuyến nhà trưởng làng La Toàn Thuận.

"Chú Toàn Thuận, có nhà chứ?". La Mông vào sân nhà bọn họ, liền nhìn đến La Toàn Thuận phe phẩy quạt hương bồ nhìn chằm chằm hai đứa cháu nhà mình làm bài tập đâu.

"Ôi, La Mông tới à, nhanh vào ngồi."

"Đây là làm gì vậy ạ, lớn như vầy rồi, làm bài tập ông nội còn nhìn chằm chằm?".

"Hài, Tú Trúc con bé này còn đỡ, La Văn Phong liền không được, đều nghỉ hè bao lâu rồi, bài tập hè mới làm được một chút, tới lúc khai giảng, lại cuống quít, năm ngoái còn sai em nó làm giúp nữa, liền nó như vầy, nếu là ngày xưa, ngay cả sơ trung bảo đảm đều không thi đậu".

"Ông nội, trời đều tối rồi, bà nội con sao còn chưa về nấu cơm vậy? Con đi tìm bà nội". La Văn Phong con khỉ này thấy trong nhà có người tới, liền muốn tìm cớ chuồn.

"Tám phần ở nhà chú Hưng Hữu con, tìm bà ấy làm gì, đói bụng hâm nóng cháo buổi trưa ăn lót dạ chút đi".

"Con liền đi xem một chút". La Văn Phong nói xong, nhanh như chớp bỏ chạy khỏi sân.

"Tú Trúc à, hôm nay bài tập làm tàm tạm rồi, con cũng đi chơi đi, lát nữa trở về, nhớ gọi bà nội về". La Toàn Thuận nói xong cũng để cháu gái cũng đi ra ngoài chơi, vào lúc chạng vạng, bọn con nít trong làng đều thích đi ra ngoài chạy nhảy một chút.

"La Mông à, hôm nay đến tìm chú lại là có chuyện gì đi?". Cháu trai cháu gái đều đi rồi, La Toàn Thuận vừa dọn dẹp một chút đống ngổn ngang thằng nhóc La Văn Phong để lại, vừa hỏi mục đích tới của La Mông.

"Chỉ là muốn hỏi chuyện một chút ạ, mấy chục mẫu núi phụ cận bên lò rèn, hiện giờ có ai muốn nhận thầu không?". Thời gian gần đây làng bọn họ trồng rau giá cả không thấp, có ai nhìn trúng mảnh núi kia hay không, việc này còn phải hỏi thăm trước một chút.

"Gần đây trong làng chúng ta cũng có mấy người trẻ tuổi muốn trở về, những người trẻ tuổi này nếu trở về, chút đất ấy của các nhà các hộ liền không đủ dùng, khẳng định phải bao núi a, cũng có người hỏi, nhưng mà đều nhìn trúng sau lưng làng chúng ta, sát bên mấy đỉnh núi Ngưu vương trang của cháu".

"Chân núi Ngọa Ngưu Sơn của chúng ta, đồi núi lớn lớn nhỏ nhỏ rất nhiều, vốn miếng đất bên lò rèn coi như là khá tốt, nhưng mà trên mảnh núi kia ít con suối, muốn dẫn nước tưới tiêu liền không dễ dàng, trồng khoai lang và vân vân liền còn được, muốn trồng rau xanh, kia chỉ tưới nước liền quá tốn sức, dù sao hiện tại không ai hỏi đến mảnh đất đó, thế nào, cháu muốn bao mảnh đất đó à?".

"Mảnh đất đó, giá khoảng bao nhiêu ạ?". Gần đây La Mông trong tay thật đúng là không có bao nhiêu tiền, nếu mắc quá, mảnh đất này không mua cũng được, dù sao có Ngưu vương trang một mảnh địa phương lớn như vậy, đều đã đủ gây sức ép cho anh, bên lò rèn sau này liền chỉ cho thuê phòng, không làm cái khác.

"Mảnh núi đó lại đi lên một chút, chính là nghĩa địa của làng chúng ta, lúc này nếu muốn tìm đất rừng cho cháu, đó là không có khả năng". La Toàn Thuận nói tới đây, liền cười ha ha.

Nói trắng ra là, lần trước La Mông bao mảnh đất Ngưu vương trang đó, liền bị đồng hương ép buộc một phần, trong lòng La Toàn Thuận cũng không vui.

Muốn chỉ là mảnh núi làng họ, giá tất nhiên không chỉ mười hai đồng một mẫu, thế nhưng kia mảnh đất rừng dốc đứng kia gom chung lại, giá tự nhiên liền không thể nâng lên, giá cao La Mông cũng có thể không muốn, như vậy tính ra, vẫn là bọn làng Đại Loan họ chịu thiệt, cho người bên Vương gia trang chiếm lợi.

"Vậy chú dự tính, đại khái bao nhiêu tiền ạ?". La Mông biết, hiện tại núi hoang phụ cận làng Đại Loan, cùng mấy tháng trước đã là hai loại giá thị trường rồi.

“Gần đây làng ta trồng rau trồng tới không tồi, giá núi liền tăng theo, nhưng mà đại khái cũng không quá ba mươi đồng, nếu cháu muốn bao, chú liền nói một tiếng với người trong làng, miếng đất này diện tích nhỏ, đều là trong phạm vi làng chúng ta, cơ bản chúng ta có thể tự quyết định”.

Nói thật, từ ngày có Ngưu vương trang của La Mông, làng họ trồng rau bán rau tới rất hưng thịnh, gần đây ông trưởng làng làng Đại Loan lưng cũng thẳng hơn rất nhiều, tiếng nói ở trong làng cũng có trọng lượng hơn so với trước kia, chuyện này cũng là nhờ phúc của La Mông, cho nên La Mông muốn lại bao một mảnh đất, ông cũng là rất sẵn lòng giúp.

Trên thực tế chuyện này thật đúng là không cần ông ra sức, hồi mùa xuân Vương Đại Thắng của Vương gia trang tới Ngưu Vương trang một lần, khi đó La Mông liền chỉ chiêu cho gã thuyết phục bọn họ nuôi ong lấy mật.

Bây giờ bên Vương gia trang từng nhà đều nuôi mấy thùng ong địa phương, lúc đầu cũng rất khó khăn, chỗ bọn họ không giống Ngưu vương trang của La Mông có linh tuyền tẩm bổ, ong địa phương thứ này lại đặc biệt khó hầu hạ, dễ hoảng sợ, làm không tốt liền bị vỡ tổ, có mấy nhà bị gây sức ép tới đều muốn chẻ thùng nuôi ong làm củi đốt.

Gần đây ngược lại có khởi sắc, mấy nhà tiên phong, lần này kiếm được tiền trước, lấy một lần mật, một cân có thể bán được một trăm tám, bọn họ vui tới không khép miệng lại được, lúc trước không chăm sóc tốt đàn ong, lần này cũng thấy được hi vọng, tìm được động lực rồi.

Kể từ đó, mấy cán bộ lãnh đạo bên Vương gia trang, ấn tượng đối với La Mông cũng rất tốt, lần này cậu ta lại muốn bao đất, tự nhiên liền không tìm cách khó xử.

Từ trong nhà La Toàn Thuận đi ra, La Mông thuận đường lại đi một chuyến nhà La Hưng Hữu, xem tiệm online của anh ta làm như thế nào rồi.

Sân nhà La Hưng Hữu còn rất náo nhiệt, nghe nói đợt này gã mua máy tính về, muốn ở nhà mở tiệm online, trong làng không ít người liền đều đến xem náo nhiệt, thấy hai vợ chồng bọn họ lại là chụp hình lại là đăng lên, cũng rất là mới mẻ.

“Sao thế, đều cùng tới đây xem náo nhiệt?”. La Mông vào sân, liền bị cả sân đầy người khiến cho hoảng sợ, mới đầu còn tưởng người trong làng sẽ không xem trọng đối cửa tiệm online này, không nghĩ tới năng lực tiếp thu của người bây giờ đều rất mạnh.

“Hưng Hữu nói cho tôi, bây giờ cậu ấy mở tiệm, đồ của nhà ai liền viết tên nhà đó, đây là cậu chỉ cho cậu ấy hả?”. Ngô Đông Mai thấy La Mông đến đây, mở miệng liền hỏi La Mông.

“Sao chị biết vậy?”. La Mông cười hắc hắc hai tiếng.

“Đây quỷ tinh trong quỷ tinh*, còn có thể là chính cậu ta nghĩ ra đến sao, bọn tôi liền đoán chính là cậu”.

*Quỷ tinh: ý là thông minh, quỷ quái, ranh ma

“Thế nào, chủ ý này không tốt a?”. La Mông cười liền hỏi.

“Sao lại không tốt, rất tốt, nên làm như vậy, đỡ phải tới lúc đó bọn tôi loại người thực dụng này, bị bọn họ kéo chân sau”. Ngô Đông Mai cũng là mở miệng nói thẳng, nửa thật nửa giả nói.

“Còn không biết được ai kéo chân ai đâu, liền cái tính keo kiệt của cô, người ta mua một lần liền không mua lần thứ hai”. Tào Phượng Liên cũng không phải người sẵn lòng chịu thiệt, liền hăng hái phản bác lại.

“Vậy tới lúc đó cạnh tranh một chút, xem nhà ai làm ăn tốt?”. Ngô Đông Mai liền phát thư khiêu chiến.

“Được, liền so hai tháng, nếu ai thua, liền mời mọi người ăn cơm, đến lúc đó cô cũng đừng nấu nồi cháo đuổi người”.

“Đến lúc đó nếu ai thua, liền đi chợ mua hai cái chân heo về, lại giết hai con gà, thêm đậu đen vào nấu một nồi lớn, mời toàn bộ người trong làng cùng ăn”. Gần đây Ngô Đông Mai kiếm được chút tiền, cũng không keo kiệt như trước kia.

"Vậy đi, Hưng Hữu a, cháu xem các nhà các hộ chúng ta không phải đều phải tách ra đến tính sao, cháu nói nhà này nhà kia người khác cũng không làm rõ ràng được, người ta bán tương ớt không đều dán hình chính mình lên chai sao, nếu không ta cũng chụp một tấm?". Người già còn rất thích mới mẻ, nói xong, lại muốn chụp một tấm hình ra.

"Vậy nếu không thì, mỗi người chụp một tấm?". La Hưng Hữu cũng hiểu được ý tưởng này không tồi, nhưng mà gã vẫn là muốn hỏi ý La Mông một chút.

"Mọi người tự quyết đi". La Mông khoát tay, tỏ vẻ chuyện này anh không quản.

"Vậy nếu muốn chụp, liền bắt đầu từ La Mông đi". Trong đám người lại có người nói.

"Đúng đúng, cậu ấy vốn chính là người đầu tiên nha, hạt đậu đều chuyển tới rồi".

"Tới đây, La Mông, đừng ngại ngùng, chuyện đời gì ta còn chưa thấy qua a, còn sợ chụp một tấm hình?".

"Không phải, cháu còn chưa tắm". Bận việc một ngày, một thân mồ hôi, cứ như vậy còn chụp chiếu gì chứ?

"Tắm rửa gì, cũng không phải đi mai mối, không sao, ta bán lương thực, không phải phải có bộ dáng nông dân sao, cứ như vậy rất tốt, nhanh, vậy đi, Hưng Hữu a, cháu chụp cho nó tấm ảnh trước".

"Dạ, được ạ".

Cứ như vậy, La Mông liền bị bắt chụp tấm hình nửa người trên, trên người liền mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh xám, trên cổ áo còn có một vòng mồ hôi, cũng không rửa mặt, đen xì bóng nhẫy, bối cảnh là một mặt tường gạch màu đỏ, chỉnh thể mà nói, liền mười phần nông dân.

Trưa hôm sau chưa đến mười một rưỡi, Quách Đại Oa liền mang theo Hậu Tuấn tới Ngưu Vương Trang, La Mông vừa nhìn, quả nhiên là người mập mạp (=Bàn tử), xem anh ta thân cao tối đa chưa tới 1 mét 75, thể trọng kia, ít nhất phải có 250 cân (125kg), da lại trắng, mặc thêm cái yếm ôm con cá chép đều có thể lên lịch treo tường.

Bàn tử này mặt ủ mày ê tới Ngưu vương trang, ăn một bữa cơm trưa cùng mọi người, mặt đen kia nhất thời liền tan thành mây khói: "Đàn anh, chỗ này tốt vậy sao bây giờ anh mới đưa em tới vậy?". [bên Tung Của hay kêu mấy bạn mập là Bàn tử, Mèo sẽ thay tên Hậu Tuấn = Bàn tử (= mập mập nhé)]

"Nghe nói cậu nấu ăn rất ngon?" La Mông liền hỏi anh ta.

"Đúng." Bàn tử rất hào phóng nhận lời khen ngợi.

"Nếu không, chúng ta thử tay nghề trước một chút?". Nếu không thích hợp, lát nữa liền để Quách Đại Oa lại tha gã về.

"Anh muốn làm chút gì?". Bàn tử liền hỏi.

"Hai ngày nay vừa lúc phơi nắng ít hạt dưa, cậu làm cái này trước đi". Đúng lúc hạt dưa này, La Mông và Tiểu Thụ Lâm đều không biết phải làm như thế nào.

"Vậy đơn giản". Bàn tử nói xong, liền leo lên chiếc xe vận tải của Quách Đại Oa tha hành lý xuống, chỉ thấy gã hì hục từ trên xe kéo xuống đến một cái rương lớn, mở rương ra, bên trong đều là đủ loại gia vị, Bàn tử nhanh chóng từ bên trong chọn mấy thứ cần dùng.

La Mông vừa nhìn, nhịn không được liền nghĩ, một tháng hai ngàn đồng còn tự mang tài liệu, người này sẽ không lỗ vốn chứ?

Hậu Tuấn cầm hạt dưa La Mông cho gã tới bên bếp lò, người này nhìn không đáng tin, vừa tới bếp lò, khí tràng cả người lập tức liền thay đổi, La Mông nhìn một đống tài liệu kia của gã, liền lười học rồi, Tiểu Thụ Lâm nhìn nhìn, cũng lắc đầu ra khỏi phòng bếp.

"Xem ra say này tớ vẫn là ăn sẵn đi". La Mông nói với Tiểu Thụ Lâm.

"Ừ". Tiểu Thụ Lâm gật gật đầu, cũng là nghĩ như vậy, gã bình thường làm vài món đồ ăn kia, đó đều là sở thích, so với sự chuyên nghiệp của người ta, vậy liền có vẻ rất nghiệp dư.

Một chảo hạt dưa, cũng không biết Hậu Tuấn này làm như thế nào, vẫn là rang hơn hai giờ, mất công là mất công một chút, làm ra hạt dưa đó là thật thơm.

Người này sau khi làm xong bản thân thử một hạt trước, nói một câu: "Hạt dưa nhà anh không tồi". Sau đó liền bốc một nắm, đi trong sân ngồi cắn, nửa điểm không coi mình là người ngoài.

La Mông cũng thử một hạt, quả thật ăn ngon, hạt dưa này chắc mẩy lại bự, bỏ trong miệng cắn, còn có thể nhai ra nhân thịt thơm ngát, Bàn tử nêm gia vị cũng là vừa phải, không đậm không nhạt vừa tròn vị, hạt dưa này bị gã chế biến thành như vậy, ăn càng có vị, nhưng mà không giống hạt dưa đóng gói bên ngoài, ăn một hạt miệng đầy mùi hương liệu.

Một chảo bự hạt dưa, La Mông lấy một tô lớn cho mấy người La Hồng Phượng đang hái rau mang về trong làng, để cha mẹ anh cũng nếm thử.

Lại để ông bà cụ trong sân nếm một chút, còn thừa liền để lại, chờ buổi tối ăn cơm xong, liền phát hết cho mọi người, một chảo hạt dưa đầu tiên, để mọi người cùng nếm thử.

Buổi chiều lúc rãnh rỗi, La Mông và Tiểu Thụ Lâm liền ở trên ban công của tứ hợp viện cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa liền trực tiếp ném xuống dưới ban công, thứ này cũng là thuộc loại có thể phân giải, có thể trực tiếp trở về thiên nhiên.

Tiểu Thụ Lâm liền muốn ném hạt dưa vào miệng nhai, chủ yếu là gã cho rằng cái động tác cắn hạt dưa rất không đàn ông, không ngửi nổi, cho nên gã không thể làm chuyện đó. Vì thế La Mông cũng rất chân chó (lấy lòng)từ trong phòng chuyển ra một cái bàn nhỏ, bóc a bóc a bóc một đống nhân hạt dưa, sau đó lại để Tiểu Thụ Lâm rất đàn ông một ngụm ăn luôn.

Người này bản thân không cần ăn hạt dưa, chỉ là chảy nước miếng nhìn tiểu Thụ Lâm nhà mình liền đều vui vẻ hơn so với ăn bất cứ cái gì.

Cách ban công không xa, dưới một gốc cây to, đầu bếp Hậu Tuấn vừa mới tới Ngưu vương trang liền ôm một bó rơm ngồi tại chỗ cắn hạt dưa, cắn một chút gã liền nằm xuống, nằm một chút gã liền ngủ.

Đông, Tây, Nam,Bắc và Nhị Lang còn có Nha Nha đúng lúc liền tại gần đó chơi, mũi chó rất thính, nắm hạt dưa trên tay Hậu Tuấn thơm nức sớm khiến chúng nó chú ý, lúc này thấy người này ngủ rồi, mấy con chúng nó liền ngồi xổm từ xa nhìn, có nên đi qua hay không? Đây là một vấn đề.

Đầu tiên là Nha Nha từ mặt đất đứng lên, giả vờ giả vịt từ con đường nhỏ đằng trước Hậu Tuấn đi qua, một lát sau, nó lại từ đầu bên kia đi tới, quay đầu nhìn Bàn tử kia, không phản ứng, sau đó nó liền tại cách đó không xa ngồi xổm xuống.

Con chó này liền quỳ rạp trên mặt đất, nhìn trái nhìn phải, sau đó xê dịch hướng Bàn tử, tới gần một ít, gần một chút nữa, tiếp liền giương móng vuốt, trước gảy mấy hạt dưa rơi rụng trên bó rơm qua, dùng đầu lưỡi cuốn liền ăn đến miệng, híp mắt nhai nhai.

"A ô… Ô…". Nha Nha ngốc vui sướng kêu to một tiếng với bọn Đông, Tây, Nam, Bắc, tỏ vẻ ăn rất ngon.

"Gâu!". Trong đám Đông, Tây, Nam, Bắc có một con chó con kêu to một tiếng với Nha Nha, đại khái là không đồng ý cách làm của con Husky này lắm.

"Ô ô a ô…" Nha Nha ngốc ăn xong mấy hạt dưa, liếm liếm miệng, lại duỗi móng vuốt ra gẩy hạt dưa trong tay Bàn tử, kết quả kinh động tới Bàn tử.

"Nha". Bàn tử chẹp chẹp miệng, nghiêng người tiếp tục ngủ.

"!". Nha Nha ngốc rụt cổ đợi chờ, chờ Bàn tử không nhúc nhích nữa, lại tiếp tục gẩy hạt dưa trong tay gã.

"Gâu!". Trong đám Đông, Tây, Nam, Bắc có một con lớn một chút, lúc này liền quay đầu nhìn La Mông và Tiểu Thụ Lâm trên ban công.

"Tới đây". La Mông vẫy tay với bọn nó, mấy con chó nhỏ này lập tức liền vẫy đuôi vui vẻ vào tứ hợp viện, Nhị Lang cũng xoạch xoạch đi theo phía sau.

Nha Nha ngốc nhất thấy bọn nó đều đi rồi, ngẩng đầu nhìn La Mông trên ban công, lại nhìn nhìn bàn tay béo múp nắm hạt dưa của Hậu Tuấn, Bàn tử này nắm mấy hạt dưa thật chặt, nó lại là gảy nửa ngày cũng chưa có thể làm ra đến, cân nhắc nhiều lần, con chó bự này vẫn là quyết định phải đuổi kịp đoàn thể kia.

65. Chương 65: Đây Cũng Rất Trâu Bò . .

Edit: Hạ Chi

Beta: Mèo

Ngưu Vương trang có đầu bếp tới, đám người ăn hàng có phúc. Hậu Tuấn quả thật là nấu ăn ngon, chiều nay gã ngủ một giấc tỉnh lại, đi loanh quanh Ngưu vương trang một vòng, rất nhanh nhìn trúng đậu tương của nhà La Mông, nói đậu tương này ngon, làm đậu hủ khẳng định khác biệt.

Bởi vì Bàn tử này vừa lộ ra một tay nghề rất khác thường, hạt dưa rang tới rất tiêu chuẩn, La Mông cũng khá có lòng tin, Bàn tử nói muốn làm đậu hủ, La Mông và Tiếu Thụ Lâm liền lái xe đi chở cái cối xay đá xanh bự bên lò rèn tới Ngưu Vương trang.

Cái cối xay này là người thời ông nội La Mông làm, lúc nhỏ La Mông còn thấy cha mẹ anh sử dụng, hiện giờ đã nhiều năm không động tới, gác ở cạnh tường trong sân, thiếu chút nữa liền lưu lạc thành đá kê chân, lúc này vất vả lắm mới có thể quay lại làm công việc ban đầu của nó.

Bàn tử này sớm ngâm nước ấm đậu tương, chờ cối xay đá chuyển đến đây, bèn cùng bọn La Mông cọ rửa sạch sẽ cối trong trong ngoài ngoài cối xay đá.

Hơn tám giờ tối, Bàn tử dẫn dắt mọi người trong tứ hợp viện bắt đầu xay sữa đậu nành, những người này hằng năm sống trong thành phố, nhìn cối xay đều cảm thấy lạ, càng đừng nói là làm đậu hủ, người người đều cảm thấy rất hứng thú. La Mông và Tiếu Thụ Lâm ngày mai còn phải dậy sớm, liền không cùng bọn họ phí thời giờ tới quá muộn, sớm trở về nhà đi ngủ.

Sữa đậu nành trước trước sau sau xay cả thảy ba lượt mới tính xong, sau đó dùng thùng nước xách đi phòng bếp nấu, nấu ra sữa đậu nành vừa thơm lại đậm mùi, mùi này bình thường bọn họ ngửi không ít, vào mỗi sáng sớm ăn bữa sáng của Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm, đều có loại sữa đậu nành này.

Nấu xong lại lọc một lần, cho ít nước muối, chờ sữa đậu nành đều ngưng thành hoa đậu, Bàn tử liền đem một chậu thủng đặt trên một cái thùng lớn, lại trải vải thưa bên trong chậu thủng, múc từng muôi từng muôi hoa đậu vào trong cái chậu thủng, hơi nước bên trong hoa đậu ào ào chảy qua vải thưa của chậu thủng rơi xuống thùng nước bên dưới.

Chờ hơi nước ra gần hết, Bàn tử liền từ trong chậu múc một muôi đậu hủ nóng bán thành phẩm ra, lại rưới lên non nửa muôi nước sốt trước đó đã chuẩn bị tốt, rắc một ít hành lá, bưng ra ngoài hành lang ngồi xổm, chính mình ăn trước.

Mọi người vừa thấy, cũng liền học bộ dáng của gã, tìm tô cơm của mình ra, tự múc đậu hủ thêm nước sốt rắc hành lá. Mùi vị của đậu hủ nóng có chút khác với uống sữa đậu nành họ hàng ngày uống, cảm giác mềm, đủ hương vị, lại trộn với nước sốt của Bàn tử, trộn thêm hành lá đặc biệt ngon trên Ngưu Vương Trang, hương vị thật sự là tuyệt!

Những người này phù phù ăn một hơi, làm gì còn có đậu hủ có thể thừa đến ngày mai, La Mông sáng hôm sau đến căn tin vừa nhìn, đừng nói đậu hủ, ngay cả bã đậu cũng không thấy, nghe nói là bị Bàn tử làm thành bánh bã đậu ăn.

"Bàn tử! Đậu hủ đâu?" La Mông mặc kệ.

"Ăn hết rồi". Hậu Tuấn còn vui vẻ nói: "Tôi đã nói đậu tương này làm đậu hủ ăn ngon, không nghĩ tới so với tôi tưởng tượng còn ăn ngon hơn!".

“Đều ăn hết? Một ngụm cũng không chừa cho lão tử?”. Tiếu Thụ Lâm nhà anh còn chưa nếm qua đâu!

“Không chỉ một mình tôi ăn, bọn họ đều ăn”. Hậu Tuấn cảm thấy rất oan uổng, cho dù gã ăn nhiều, cũng ăn không hết một nồi lớn đậu hủ a.

“Bọn họ muốn ăn cậu liền cho? Ai mới là chủ của cậu hả?”. La Mông lúc này bày ra tư thế ông chủ: “Mau mau lại ngâm đậu tương, đến tối chúng ta lại làm lần nữa”.

“Đã sớm ngâm rồi, buổi chiều liền có thể làm”. Tối hôm qua Bàn Tử phù phù ăn một chén lớn đậu hủ, nhìn lại, hết rồi, liền chế biến bã đậu làm thành vài cái bánh gặm, còn cảm thấy chưa đã ghiền, lập tức lại ngâm một đống đậu tương, tranh thủ nhanh nhanh ăn lần thứ hai.

Chờ đến buổi chiều bọn họ làm ra đậu hủ, La Mông ăn một lần, quả nhiên mùi vị thật ngon, nghĩ mình gần đây không dư dả mấy, đậu hủ này nói không chừng có thể kiếm được nhiều tiền, vì thế liền gọi điện cho Mã Từ Quân: “Bên tôi mới làm đậu hủ cũng không tệ lắm, bên anh muốn lấy hay không?”

“Ngày mai cậu chuyển mấy chục cân qua chỗ tôi bán thử một chút”. Đối với đồ nhà La Mông, Mã Từ Quân vẫn là khá có lòng tin.

“Ok, tôi cúp máy đây”. La Mông nói xong liền cúp điện thoại, nịnh bợ hỏi Tiếu Thụ Lâm: “Lại ăn một chén nữa không?”. Người này hấp thụ giáo huấn sâu sắc lần trước, lúc gọi điện thoại ngàn vạn lần không thể lạnh nhạt Tiếu Thụ Lâm bên cạnh, nhất là khi đầu dây bên kia là Mã Từ Quân.

“Không ăn “. Tiếu Thụ Lâm nói. Trên thực tế gã đã ăn ba chén, vẫn là dùng cái loại chén đặc biệt bự.

“Lúc này mới ăn bao nhiêu, lại ăn một chén đi”. La Mông đặc biệt thích nhìn Tiếu Thụ Lâm ăn, Tiếu Thụ Lâm ăn tới càng nhiều anh lại càng vui vẻ.

“Ừ.” Bị khuyên một câu, Tiếu Thụ Lâm không giữ lập trường liền đồng ý, vì thế La Mông lại múc cho gã chén thứ tư.

Đêm qua Bàn tử này ngâm rất nhiều đậu tương, vốn tính một phần làm đậu hủ, còn lại liền giữ làm tương đậu, kết quả La Mông nói một câu, đám đậu tương đều xay hết, bắc hai cái nồi lớn ở trong sân, bận rộn nấu sữa đậu nành làm đậu hủ một hồi, vốn gần đây các ông bà cụ có vẻ có chút nhàn rỗi rốt cuộc lại tìm được việc làm.

Làm đậu hủ vốn liền không khó, trong viện của La Mông người nhiều, sau này để cho các ông bà cụ chậm rãi làm là được, có thể làm bao nhiêu liền bán bấy nhiêu, cứ như vậy, cho dù là tới lúc mùa đông nông nhàn, trong viện anh vẫn là sẽ có việc làm.

Ông bà cụ tới chỗ La Mông làm việc, có một số quả thật chính là vì tiền lương cùng một ngày ba bữa, nhưng phần lớn, thật ra vẫn là tới vì náo nhiệt, người một khi tuổi lớn, cách cuối đời càng gần, so với lúc trẻ càng thêm mẫn cảm yếu ớt, không thích ở một mình, thích náo nhiệt.

Ở trên Ngưu Vương trang, bình thường có ít việc để làm, thời gian này liền phí hoài, hơn nữa người già nhiều, còn có thể trò chuyện, buổi sáng cùng nhau tới, tối cùng nhau đi về nhà, giống bọn trẻ con đi học, đến đến đi đi, quen biết nhiều người hơn, cuộc sống cũng phong phú theo.

Năm nay đậu, bắp nhà La Mông đều là ông bà cụ này phơi, còn có trong khoảng thời gian này con nít trong làng giúp anh hái cẩu kỷ về, cũng đều là ông bà cụ này phụ trách phơi nắng, nói thật, thật sự là giúp La Mông bớt được rất nhiều việc.

Bây giờ nếu đậu hủ làm được, bản thân La Mông có thể tăng thêm chút thu nhập, cũng có thể cho ông bà cụ này việc để làm, cũng là việc tốt một công đôi việc.

Chiều nay sau khi tan tầm, lúc La Mông vàTiếu Thụ Lâm về liền bê hai chậu đậu hủ nóng mới làm xong lên xe, lại mang theo một ít nước sốt Bàn tử chế, một chậu đem về nhà mình để một nhà già trẻ cùng nếm thử, một chậu khác tất nhiên liền đưa đi lò rèn.

Ngày hôm qua hạt dưa rang ăn tới mọi người khen không dứt miệng, hôm nay lại đưa lại đây một chậu lớn đậu hủ, sau khi dì Vân và mọi người ăn xong hai chén đậu hủ, chùi chùi miệng có chút ngượng ngùng nói:

"Tới nơi này liền luôn ăn ngon nhờ hai đứa, cố tình dì không biết nấu ăn, cũng không dám nấu, chờ sau này hai đứa kết hôn, dì tặng mỗi đứa một bộ quần áo".

"!". La Mông cùng Tiếu Thụ Lâm liếc mắt nhìn nhau, nhất thời liền có chút kinh hãi, người phụ nữ này khi nào nhìn ra tới?

Dì Vân thấy cả hai đều không lên tiếng, nghĩ lại, mới phát hiện lời của chính mình có nghĩa khác, vội vã sửa lời nói: "Dì là nói chờ tới lúc hai đứa sau này cưới vợ."

"À, vậy cám ơn dì trước". La Mông gật gật đầu, trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bây giờ công khai quan hệ của hai người còn sớm chút, công tác bên Tiếu lão đại còn chưa bắt đầu làm đâu, ngộ nhỡ đến lúc đó ông ấy không tiếp thụ được, tới một gậy đánh uyên ương* thì phải làm thế nào?

*Gậy đánh uyên ương: chia rẽ đôi tình nhân

Tuy rằng lò rèn không có mấy người, nhưng cũng ăn hết bảy tám phần chậu bự đậu hủ, nhìn sắp thấy đáy, còn lại liền để cho Tôn Lâm Mộc. Tối qua và cả ngày hôm nay, La Mông mang cái này cái kia cho bên này, làm cho đến bây giờ Tôn Lâm Mộc còn chưa nổi lửa đâu, đều ăn sẵn.

Hôm nay người này còn đi lên núi khai hoang, phơi nắng dưới mặt trời lớn cả ngày, cả người phơi tới vừa đen lại đỏ, La Mông nhìn, phỏng đoán hai ngày nữa gã phải lột da.

Lúc này di động của La Mông di động liền reo, La Mông vừa nhìn là trưởng làng La Toàn Thuận gọi tới, liền nghe.

"La Mông a, sao muộn như vậy cháu còn chưa về nhà hả?". La Toàn Thuận còn cho rằng lúc này cậu ta còn làm việc ở trên Ngưu Vương trang.

"Tại bên lò rèn ạ, có chuyện gì không chú Toàn Thuận?". La Mông trong lòng đại khái cũng biết là chuyện gì, nhưng ngoài miệng vẫn phải hỏi một chút.

"Còn có thể là chuyện gì a, liền chuyện tối hôm qua cháu nói với chú, hôm nay chú đi làng kia một chuyến, bên kia nói không thành vấn đề, cũng không hét giá cao, một mẫu đất hai mươi lăm đồng một năm, chỉ cần người làng ta không ý kiến gì, chuyện này liền coi như xong xuôi rồi".

Người trong làng còn có thể có ý kiến gì, hiện tại bọn họ mỗi cuối tuần đều phải lên Ngưu vương trang gánh phân trâu sao, bây giờ La Mông muốn bao mấy chục mẫu núi họ còn có thể có ý kiến gì, lại còn trả tiền nữa, cũng không phải xài không, xài không bọn họ đại khái cũng không ý kiến gì, khối đất này cách xa làng, còn khó dẫn nước, cơ bản đều không tính đất tốt gì.

"Được a chú Toàn Thuận, lần này lại làm phiền chú nhiều rồi". Tối qua nói chuyện này, hôm nay La Toàn Thuận liền đi làng bên, chứng minh ông quả thật rất để tâm.

"Có gì phiền toái, vốn chính là chuyện thuộc bổn phận, nhưng mà La Mông a, kỳ hạn hợp đồng kỳ bây giờ liền quyết định ba mươi năm, cháu xem được không, nếu không được, ngày mai chú đi làng bên nói một chút".

Bây giờ bên Vương gia trang đều nuôi ong mật, làng Đại Loan họ trồng rau lại trồng tới không tồi, mắt thấy làng bên liền phát triển lên, cán bộ làng bên liền thương lượng thời hạn nhận thầu núi hoang giảm một chút, ai biết qua hai ba mươi năm, núi hoang chỗ họ là giá gì chứ.

Theo ý của chính La Toàn Thuận mà nói, ông cũng hi vọng lúc này La Mông chỉ nhận thầu mảnh núi này ba mươi năm liền tốt rồi, La Mông không phải còn có Ngưu vương trang a, mấy chục mẫu núi này, đối với cậu ta cũng không phải rất quan trọng, thế nhưng đối với công ăn việc làm sau này của làng họ, ảnh hưởng liền không nhỏ.

Giờ tương lai trồng rau của làng họ cũng không tệ lắm, sớm muộn gì cũng sẽ có người trẻ tuổi trở về thử xem, đến lúc đó khó tránh khỏi muốn bao núi, thời hạn bao núi này, La Toàn Thuận liền không muốn lại định bảy mươi năm cho họ.

Vốn thời hạn này dài ngắn, hợp đồng song phương đều hẳn có lợi có hại, thế nhưng việc này ở trong làng, liền khác rồi, thời hạn hợp đồng định dài quá, làng chắc chắn bị thiệt hại.

Nói trắng ra là, người trong làng nhận thầu vùng núi làng họ, hợp đồng ký quá dài cũng vô dụng, vì sao, tới lúc đó người ta một câu không có tiền, núi này tôi mặc kệ, anh có thể làm gì được hắn, người cùng làng, lên tòa án a? Hơn nữa cũng không có lợi a.

Thế nhưng hợp đồng này một khi ký quá dài, chờ thêm hai mươi ba mươi năm, núi hoang chỗ họ giá tăng gấp vài lần, đến lúc đó người ta cầm trong tay hợp đồng bảy mươi năm, chiếm một mảnh núi lớn, anh có thể cứng rắn thu hồi đến a? Thu không được.

Cho nên mặc kệ nói như thế nào, hợp đồng ký dài quá đối trong làng chính là một chút ưu đãi đều không có, La Toàn Thuận làm trưởng làng đương nhiệm của làng Đại Loan, cũng không tưởng muốn để lại cục diện rối rắm như vậy cho thế hệ sau, nếu đã làm trưởng làng, ông phải làm cho tốt chuyện này.

Lần này nếu La Mông chỉ ký hợp đồng ba mươi năm, công việc sau này của ông sẽ dễ làm, sau này mặc kệ ai muốn bao núi, liền nói bây giờ ở quê sửa lại chính sách, tối đa cho bao ba mươi năm, ai đến cũng không thương lượng, trước đó La Mông cũng không phải chỉ bao ba mươi năm sao.

Ngộ nhỡ lúc này nếu La Mông không đồng ý, xem tại phân thượng cậu ta dẫn dắt cả làng trồng rau bán rau, chuyện này La Toàn Thuận cũng phải giúp cậu ta làm, với cả bây giờ những người làng bên đều nể mặt cậu ta, chuyện này hẳn là thành công, nhưng mà sau này những người khác trong làng lại muốn bao núi, khó tránh khỏi liền muốn nói đến thời hạn bảy mươi năm kia.

"Không sao ạ, ba mươi năm liền ba mươi năm đi". Trong việc này cũng không lắt léo lắm, La Mông vừa nghĩ liền rõ, anh còn có Ngưu Vương trang mà, không cần thiết vì mấy chục mẫu núi này mà bị người ta nói xấu.

"Vậy được, lát nữa chú lại nói một tiếng với người trong làng, không có gì ngoài ý muốn ngày mai liền soạn xong hợp đồng". La Mông đồng ý, vậy là coi như là quết định xong, còn thiếu trình tự phải làm thôi.

Nói chyện qua điện thoại với La Toàn Thuận xong, La Mông liền nói với Tôn Lâm Mộc, "Mới nãy trưởng làng gọi điện thoại cho tôi, nói về mấy chục mẫu núi xung quanh viện này."

"Chuyện gì?" Tôn Lâm Mộc cũng không ăn đậu hủ nóng, lúc này gã mới vừa tính toán muốn khai hoang, nhưng đừng xảy ra chuyện gì.

"Cũng không có chuyện gì, tôi chỉ là lo lắng sau này có ai bao mảnh đất này, mọi người ở đây cũng không yên bình, thế nên tôi liền bao xuống trước".

"Vậy sau này tôi còn có thể trồng trọt ở đây được không?". Hiện giờ nơi này đều thành của La Mông, muốn khai hoang, đương nhiên phải hỏi ý của anh ta trước.

"Anh muốn trồng liền trồng, muốn khai hoang lớn bao nhiêu liền lớn bấy nhiêu, chờ sau này thu hoa màu, trả tôi 20% làm tiền thuê đất là được". Đất này La Mông cũng là bao tới, không phải được không, đương nhiên không thể để anh ta trồng suông được.

"Được". Tôn Lâm Mộc nghe La Mông nói vậy, liền yên lòng, lúc trước gã còn lo mình khai hoang trồng trọt tại bên cạnh, chờ đến lúc mảnh núi này bị người ta bao đi, gã chẳng thu được gì, hiện giờ tuy nói phải giao chút tiền thuê đất cho La Mông, nhưng mà trong lòng cũng kiên định.

"Anh định trồng cái gì trên núi này?. Lúc này La Mông muốn biết sau này mình sẽ thu về chút hoa màu gì.

"Khoai lang". Tôn Lâm Mộc cúi đầu ăn một ngụm đậu hủ, trả lời nói.

"Không cái khác?". La Mông cũng trồng không ít khoai lang tại kia mảnh núi, không thấy hiếm lạ.

"Tôi cũng không biết trồng cái khác". Tôn Lâm Mộc cười cười, nói.

La Mông nghĩ cũng đúng, gã ta một người tới từ thành phố, còn có thể trông chờ năm thứ nhất gã ta có thể trồng ra cái gì tốt chứ? Nhưng mà anh vừa nghĩ, trong lòng lại có chút lo lắng, "Vậy anh biết trồng khoai lang?".

"Bác Lâm nói hai ngày nữa bác ấy dạy tôi". Nói đến đây, Tôn Lâm Mộc còn rất vui vẻ, cảm thấy chính mình tới đây thật sự là đúng rồi, mọi người ở lò rèn đều rất nhiệt tình, tặng đồ ăn cho gã, còn nói muốn dạy gã trồng khoai lang.

"Bác Lâm nói với anh lúc nào?." Không biết làm sao, lúc này trong lòng La Mông liền sinh ra một ý tưởng không đáng tin lắm.

"Mới nãy". —— Quả nhiên.

Đây là kiểu người gì vậy, ngay cả khoai lang cũng không biết trồng, liền vác cuốc lên núi khai hoang, còn tự phơi nắng thành bánh rán.

66. Chương 66: Chó Cha Đến Đây...

Ngày đầu tiên giao đậu hủ cho Cực Vị Lâu, bởi vì thiếu công cụ, ép là ép ra, đậu hủ già đậu hủ non ép được hai khuông, chính là hình dạng không đẹp mắt lắm.

Hai chàng trai thu hàng của Cực Vị Lâu vừa thấy đậu hủ này, lông mày lập tức liền nhăn lại, suy xét tới đây là ông chủ cố ý dặn dò qua, hơn nữa ngày đầu tiên dùng thử La Mông cũng không lấy tiền, lúc này mới không nói gì thu hàng.

Bằng không lấy tác phong trước sau như một của hai người họ, ngoại hình không qua cửa đó là tuyệt đối không được. Bình thường hai người bọn họ tới chỗ La Mông thu dưa hấu, đều phải chọn hình dạng quy củ hoa văn xinh đẹp, có sẹo đều phải đổi.

La Mông có một hồi bị hai người bọn họ làm mất kiên nhẫn, liền hỏi Mã Từ Quân đây là từ nơi này mời được người kỳ lạ này vậy? Thằng cha Mã Từ Quân kia còn thật đắc ý: "Lúc mời vừa mời về nào có như vậy, đây đều là sau này tôi vất vả mới huấn luyện ra đó".

Ngày hôm qua đậu hủ kia, sau khi La Hồng Phượng nếm qua cũng nói đặc biệt ngon, bảo La Mông nếu có thể làm nhiều một chút, liền cũng cung cấp cho tiệm của bọn họ, sau này lại thêm món đậu hủ trộn.

Gần đây làm ăn của Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm thật tốt. Vừa nghỉ hè, rất nhiều học sinh đi học bên ngoài liền đều về nhà, còn có người có tiền trước kia dọn khỏi trấn của bọn họ, mỗi khi tới mùa hè cũng có không ít người về trấn Thủy Ngưu nghỉ mát.

Những người này vừa trở về, trấn Thủy Ngưu liền náo nhiệt nhiều hơn so với trước kia, bán bữa sáng, bán ăn khuya, buôn bán đều có thể náo nhiệt hơn so với bình thường, Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm lại nghênh đón mùa tiêu thụ thịnh vượng kéo dài hai tháng.

Lúc mới vừa bắt đầu nghỉ hè, một hộ gia đình bình thường của trấn Thủy Ngưu, cũng giống nhà người ta đón con trai đi học bên ngoài trở về, đứa con trai này của bọn họ ngày hôm sau buổi sáng ăn bữa sáng ngay tại Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm mà ba mẹ giới thiệu.

Kết quả thằng nhóc này vừa tới phụ cận cổng trường tiểu học, đã bị hàng dài đội ngũ ở bên ngoài cửa tiệm Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm chấn động, lập tức liền lấy di động tách tách chụp một trận.

Ông bác bà bác trong đội ngũ còn rất vui nha, trong tay bưng chậu bê tô, còn hướng màn ảnh cười nữa.

Người trẻ tuổi cũng không để ý lắm, hơn nửa năm trôi qua, họ mỗi buổi sáng đều xếp hàng ở chỗ này, người đi xứ khác mỗi lần trở về trấn trên, bọn họ liền bị người ta ngạc nhiên nhìn một hồi, sớm đều quen rồi. Hơn nữa lúc này người trẻ tuổi của trấn trên, phần lớn đều là đi học ở bên ngoài về, đối bọn họ tự nhiên cũng khoan dung hơn một chút.

Tên nhóc này một đường xếp hàng một đường chụp, chờ tới lúc tới lượt cậu ta, gọi đồ ăn rồi vẫn chưa chịu đi, "Chị ơi, chị cho em chụp mấy tấm ở trong tiệm nha".

Cao Tố Nữ vung cái muôi lớn lên: "Chụp đi, bọn chị lại không có cơ mật buôn bán gì, chụp tùy thích, chỉ cần người ăn sáng tự nguyện là được".

Vì thế tên nhóc này ngay tại trong tiệm chụp đã ghiền, chụp mặt tiền cửa hàng lại đi chụp cái bếp phía sau, tên nhóc này lớn lên khá đẹp trai, miệng lại ngọt, dụ dỗ tới dì làm thuê cười ha hả, ai cũng không đuổi cậu ta.

Chờ cậu ta chụp đã ghiền, lại ăn tới bụng tròn xoe, đi ra khỏi Đại Thủy Ngưu, liền chạy thẳng tới cái máy tính trong nhà, đầu tiên là đăng hình lên QQ, sau đó lại là miêu tả hình chụp một hồi, khen bữa sáng của Đại Thủy ngưu nhũ phẩm tới nỗi chỉ có trên trời mới có, bạn tốt ham ăn học đại học cùng cậu ta nước miếng ào ào đối với màn hình máy tính.

"Nhóm đồng chí! Giết hướng Trấn Thủy Ngưu! Cướp Đại Thủy Ngưu!". Lập tức liền có người trong bầy đàn phất cờ hò reo. Lập tức nhất hô bách ứng, chưa tới hai ngày, hơn 10 học sinh lân cận Đồng thành liền tới trấn Thủy Ngưu, thậm chí còn có khuyến khích cả nhà già trẻ cùng nhau đi.

Những người này rạng sáng xuất phát, sáng sớm chín mười giờ đi vào trấn Thủy Ngưu, đi Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm ăn bữa sáng một chút, đều cảm thấy chưa thỏa mãn, vì thế ở nhờ nhà người thân liền đi ở nhờ, ở khách sạn liền ở khách sạn, đều quyết định phải ở lại chỗ này hai ngày mới đi.

Nhắc tới trấn Thủy Ngưu có cái gì chơi vui, vậy thật đúng là không có, phong cảnh nổi tiếng không có, hoạt động tham quan phong tục tập quán dân tộc cũng không cung cấp. Trấn nhỏ bốn phía đều là núi, mùa xuân thu còn có thể đi lên núi, mùa hè lại không được, trên núi rắn côn trùng nhiều, cỏ lại sắc, dễ dàng xảy ra chuyện bất trắc.

Người của trấn Thủy Ngưu cũng không có hoạt động gì, mỗi ngày buổi sáng ăn bữa sáng của Đại Thủy Ngưu, xong rồi nên mua đồ ăn thì mua đồ ăn, nên làm việc thì làm việc, nên nhàn rỗi thì nhàn rỗi. Đợi tới buổi tối, tắm rửa một cái lại ra ngoài đi dạo một vòng, ở đầu cầu uống đồ uống lạnh, hoặc là gọi bạn gọi bè ăn đồ nướng uống bia lạnh.

Người trên trấn nhỏ này chính là sinh hoạt như vậy, nơi này ngoại trừ không khí tốt hơn một chút so với bên ngoài, xe ở ngã tư đường ít chút, dòng suối nhỏ sạch sẽ chút so với con sông trong thành phố, gió trên núi mát hơn một chút, tới buổi tối sao trên trời nhìn rõ hơn một chút, cái khác thật không có hiếm lạ gì.

Muốn tới trấn Thủy Ngưu chơi đó là thật không có gì hay để chơi, nhưng mà muốn sống ở nơi này, đó là thật không sai, trong nhà có tiền, tự nhiên liền sinh ra ý tưởng kinh doanh đặc biệt ở nơi này. Nhưng mà người như vầy rất ít, có thể biến ý tưởng thành sự thật, vậy càng ít.

Dù sao liền hiện nay xem xét, trấn Thủy Ngưu không có triển vọng đầu tư gì, tiền của bọn họ nếu ở trong thành phố, quản lý thật tốt, thì chính là tiền sinh tiền, nếu ném vào trấn Thủy Ngưu này, vậy thật có thể liền thành tiền chết.

Những người này tới trấn Thủy Ngưu ở hai ba ngày liền đều đi về, trước khi đi, cũng có không ít người nghe người địa phương giới thiệu, tới làng Đại Loan mua một chút rau. Rau này mua về, đó cũng là được yêu thích, nhưng mà đáng tiếc chỗ bọn họ cách làng Đại Loan quá xa, không thể mỗi ngày mua.

Lúc này đều chưa có mấy người biết làng Đại Loan vừa mới mở một cửa tiệm online. Lại nói La Hưng Hữu mở tiệm online này được mấy ngày rồi, lại là một chút động tĩnh đều không có, hai vợ chồng cũng đều có chút sốt ruột.

La Mông bảo bọn họ đừng nóng vội, lúc này La Hưng Hữu không phải còn chưa có khả năng làm việc nặng sao, ở nhà cũng không có việc gì, để anh ta lên mạng đi tìm những tiệm online khác học kinh nghiệm và kiến thức, học hỏi người ta nhiều một chút.

Vốn La Mông nếu sẵn lòng tuyên truyền một chút cho bọn họ, buôn bán này lập tức có thể náo nhiệt lên, nhưng mà La Mông không làm như vậy. Chuyện này là muốn từng bước một tới, sau này mới có thể bước đi vững chắc, mở tiệm online cũng có không ít đường ngang ngõ tắt, La Hưng Hữu và vợ anh ta còn đều là tay mơ, phải để bọn họ tốn chút thời gian mò mẫm tìm tòi trước.

Hơn nữa đồ của làng Đại Loan bọn họ không tệ, giá bán cũng không mắc, bên La Mông lại muốn làm một cái hoạt động 8 đồng bao bưu phí dùng thử, buôn bán sớm muộn gì là phải tới cửa, chính là không nhanh như vậy.

Lại nói tiếp hàng hóa của tiệm online nhà bọn họ mới đăng lên chưa tới hai ngày, lại là phải tin dùng một tiệm mới không uy tín nên phải căn nhắc, người ta muốn tìm bọn họ cũng không dễ dàng. Chờ qua hai ngày nữa, hành hóa đăng lên được năm sáu ngày, từ từ liền sẽ được đẩy lên trước, tới lúc đó tám phần có thể được người ta chú ý tới.

Dù sao La Mông là không nôn nóng, cả nước nhân dân hơn mười triệu, rất nhiều người thật tinh mắt, đồ nhà bọn họ tốt như vậy, còn có thể lo không bán được?

Bên La Hồng Phượng nói muốn đậu hủ, bên Cực Vị Lâu đại khái cũng không vấn đề gì lớn, buổi sáng hôm nay La Mông liền đều kéo sư phó thợ xây và thợ mộc đang trang hoàng phòng ở qua đây.

Trước để sư phó thợ xây giúp anh xây cái bếp thấp, muốn cái loại bếp ba lò nấu, vị trí liền chọn ở phía bên phải cửa vào tứ hợp viện, lát nữa lại dựng cái lều phía trên cái bếp, tới lúc đó gió thổi không lọt mưa không ướt, trời nổi gió hạ mưa đều có thể làm việc.

Lại để thợ mộc chọn gỗ tốt, giúp anh làm cái máng gỗ nông vuông vức, bên trên lại làm cái nắp đậy khớp với nó, hình dạng giống nhau lớn nhỏ hơi nhỏ một vòng, tới lúc đó dùng tới máng gỗ này, ép đậu hủ ra liền có khuôn rồi.

Hạt đậu đêm qua liền ngâm rồi, mấy ông bà cụ ngày hôm qua đã làm một hồi đậu hủ, hôm nay xuống tay cũng khá nhanh, chỉ là cái bếp thấp mới vừa xây xong chưa dùng được, còn phải giống ngày hôm qua tạm thời bắc hai cái nồi bự xài, chờ ngày mai cái bếp này khô, có thể dùng.

Máng gỗ mới làm có chút mùi gỗ, bỏ thêm chút dấm chua từng cái một bỏ trong nồi bự luộc qua, lại bỏ vào ngâm trong nước lạnh, phơi nắng tới lúc xài, liền không còn mùi gì nữa.

Buổi chiều vắt sữa xong, đậu hủ bên tứ hợp viện cũng làm tới không sai biệt lắm, Bàn tử đang ở tại trong bếp nấu cơm, La Mông và Tiểu Thụ Lâm ngoại trừ chờ cơm ăn cũng không có việc gì làm, liền một người cầm một đống hạt dưa ngồi bên đống rơm bên ngoài cắn hạt dưa.

Hai ngày nay Tiểu Thụ Lâm luyện được một tay công phu giỏi, hạt dưa không cần cắn, bóp ăn, hạt dưa rất lớn rất rắn chắc bị gã hắn dùng ngón tay bóp liền nứt toát, lại nhẹ nhàng tách ra, nhân hạt dưa liền lấy ra. La Mông nhìn mà rất là hâm mộ, biết võ chính là tốt a, xem Tiểu Thụ Lâm nhà anh ăn hạt dưa này ăn tới rất có phong phạm có phong cách a!

Rất nhanh, Đông, Tây, Nam, Bắc và Nha Nha nghe mùi hạt dưa chạy tới, thứ này hồi trước Nhị lang cũng hưởng qua rồi, không hứng thú gì, lúc này liền không tới đây, lúc vừa mới vắt sữa con trâu này liền ở bên cạnh ăn không ít dưa hấu, lúc này đang nằm trên đống rơm tiêu hóa.

"Lão Đại, tới cắn hạt dưa". Bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc lớn lên đều na ná nhau, La Mông cũng không phân biệt được, hơn nữa trước đây lúc anh mang bọn nó về nhà, Cung Bạch Kì cũng không nói với anh bốn con con chó nhỏ kia con nào là lão Đại.

Nhưng mà hai ngày nay anh nhưng thật ra phát hiện bên trong bốn con chó nhỏ này có con khổ người lớn hơn một chút, thoạt nhìn cũng chững chạc, ba con chó nhỏ khác đều có chút ý tứ đối nó như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, La Mông liền coi nó là lão Đại luôn, con chó này trên bốn chân đều có một nhúm lông tơ trắng trắng, cũng rất dễ phân biệt.

"Gâu!". Lão Đại phe phẩy cái đuôi đi tới, đầu lưỡi cuốn hạt dưa trong tay La Mông ăn tới miệng, La Mông và Tiểu Thụ Lâm chỉ nghe tới "răng rắc" một tiếng vang nhỏ, sau đó chỉ thấy nó phun hai miếng vỏ hạt dưa ra.

"Làm tới thật không tệ". La Mông vỗ vỗ ót nó khen một câu: "Tiếp theo lão Nhị tới". La Mông vẫy tay với ba con chó nhỏ còn lại, liền lại có một con chó nhỏ đi tới, không ngờ không cần người khác sắp xếp thứ tự cho bọn nó, tự chúng nó cũng đã tự lập thứ tự rồi.

Lão Nhị này cắn hạt dưa liền không thuận lợi như lão Đại cắn, nhổ ra vỏ hạt dưa cũng là nát bấy, nhưng mà tốt xấu coi như là cắn ra được, La Mông cũng sờ sờ đầu chó của nó khen một câu: "Ai, không tồi".

"Lão Tam tới". Bên La Mông mới vừa kêu lão Tam, Nha Nha bên kia mặc kệ rồi, nó đều chờ cả buổi, sao còn chưa tới lượt, a ô a ô liền tại chỗ kêu to.

"Mày lại không biết cắn hạt dưa, còn bắt ông mày lột vỏ đút mày, mày con chó ngu!". Nuôi Husky chính là không tiện lợi bằng nuôi chó ta, chỉ là đút mấy hạt dưa, phải tốn công bao nhiêu chứ, cố tình La Mông còn không có thể bảo nó ngay cả vỏ cũng ăn tuốt, nếu ăn ra bệnh, chó cha thế nào cũng phải thế nào cũng chắc chắn tìm anh liều mạng.

"Nha Nha ơi! Ba ba tới rồi!". Rất xa, thanh âm của chó cha liền bay qua đây, chậc, người này sao liền thiêng như vậy chứ?

"Ô!". Husky ngốc nghe được thanh âm của cha nó, phe phẩy cái đuôi tung tẩy liền chạy qua, con chó này gần đây bộ dạng càng khỏe mạnh, bộ lông cũng sáng bóng, chạy lên thật đúng là rất đẹp.

Một nhà một người một chó ở trên sườn núi thân thiết một trận, Husky ngốc a ô a ô kêu to liên tục với cha nó, La Mông đại khái là nhìn ra rồi, con chó này tám phần là đang tố cáo chính mình, nói anh không đút hạt dưa cho nó ăn, còn mắng nó ngu ngốc, đáng tiếc cha nó không có nghe hiểu, "Nha Nha nhớ ba ba chứ, ba ba cũng nhớ con, ô……. Rất xin lỗi, ba ba tới trễ rồi…….".

"Gâu!". Lúc này, con chó nhỏ trước mặt La Mông sủa một tiếng, nhắc nhở anh đừng chỉ xem náo nhiệt, quên mất không đút hạt dưa cho nó ăn.

"Được rồi, đều đi ngậm tô tới đây". La Mông ra lệnh một tiếng, bốn con chó nhỏ này vui vẻ liền ngậm tô cơm của chính chúng nó, bảo đi ngậm tô, vậy nói rõ vấn đề gì? Đủ phân lượng a!

Chờ chúng nó ngậm tô lại đây, La Mông ngay tại trong đôi mắt nhỏ khát vọng của mấy con chó nhỏ này, hướng từng cái tô thả 10 hạt dưa, vừa nãy hai con chưa tới lượt, lại phân biệt bỏ thêm một hạt, lát nữa liền ăn cơm rồi, lúc này không thể để bọn nó ăn nhiều hạt dưa quá.

"Gâu!". Nhóm chó con mới từ lĩnh hạt dưa từ chỗ La Mông, lại ngậm tô đi tới chỗ Tiếu Thụ Lâm, Tiếu Thụ Lâm nhìn nhìn trên tay chính mình không còn lại mấy hạt dưa, liền hướng trong tô chúng nó thả một hạt.

"Gâu gâu…….". Nhóm con chó nhỏ kêu tới vô cùng tủi thân nha, liền cho một hạt?

"Được rồi, đừng sủa nữa, cho bọn mày thêm một hạt". Lại tống khứ bốn hạt dưa đi, Đông, Tây, Nam, Bắc rốt cục thỏa mãn, ngậm tô sắp xếp hàng ngũ cùng nhau đi tìm chỗ yên tĩnh, ngồi túm tụm một chỗ chậm rãi cắn.

đậu hủ trộn

67. Chương 67: Nha Nha Rất Khổ Sở...

"Cũng không phải cuối tuần, sao anh lại có thời gian tới chỗ tôi vậy?". Lát sau lúc ăn cơm, La Mông liền hỏi cha của Nha Nha.

"Tôi từ chức rồi". Chó cha lùa một ngụm cơm, nói.

"Từ chức?". Người này không phải ký hợp đồng mười năm sao? "Ông chủ anh đồng ý rồi?".

"Dù sao tôi liền không đi làm, anh ta có thể làm gì tôi chứ?". Chó cha lúc này xem ra là định không đếm xỉa gì nữa.

"À". La Mông gật gật đầu, lòng nói liền loại như gã còn từ chức cái rắm, quá hai ngày liền bị xách cổ về, xem kiểu chân chó lần trước gã tiếp điện thoại kia, ông chủ nhà gã tuyệt đối là ăn gã gắt gao.

"Mấy ngày nay tôi ở chỗ cậu làm việc trước được không?". Nhà là không trở về được rồi, đối phương có chìa khóa nhà.

"Tới lúc đó nếu ông chủ anh đuổi theo tới đây, sẽ không nóng đầu san bằng núi nhỏ của tôi chứ?". La Mông trực giác liền không muốn quản việc này lắm, vợ chồng son cãi nhau, xen vào cho tới bây giờ liền không có kết cục tốt gì.

“Sẽ không, xin cậu đó, liền ở vài ngày”. Chó cha đau khổ cầu xin nói.

“Ô ô ô…..”. Husky ngốc cũng tiếp lời theo, con chó này hôm nay liền ỷ vào có chỗ dựa là cha nó, cũng đi theo vào căn tin, Đông, Tây, Nam, Bắc đều chưa vào căn tin đâu, La Mông liền không muốn chiều hư bọn nó.

“Vậy được thôi”. La Mông cũng không phải hoàn toàn bất cận nhân tình*, người này trên tình cảm bị suy sụp, phải dựa vào Nha Nha chữa khỏi cho gã, chẳng lẽ còn có thể đuổi hai cha con này ra khỏi Ngưu Vương trang?

*bất cận nhân tình: Ko theo thường tình con người, dịch ra tiếng Anh là unreasonable, cũng để chỉ tính tình hoặc ngôn ngữ hành động kỳ lạ, hình như xuất phát từ 1 sách nào đó của Trang tử.

Bên Cực Vị Lâu giữa trưa liền gọi điện thoại tới, nói đậu hủ này rất ngon, bảo La Mông ngày mai gởi qua 500 cân cho bọn họ, La Mông đồng ý, trong sân bọn họ nhiều ông cụ bà cụ như vậy, đậu hủ đều là nước, 500 cân kỳ thật không bao nhiêu.

Nhưng thật ra bên La Hồng Phượng, tới lúc đó nếu thật bày món này bán, bán ra khẳng định nhanh. Hơn nữa trong tiệm La Hồng Phượng cũng không có một đầu bếp chính quy, đậu hủ trộn này lượng nước sốt làm như thế nào, bọn họ thật đúng là không biết, không có biện pháp, La Mông đành phải bảo Bàn tử dạy.

Bàn tử này vừa nghe, lúc mới đầu còn lời thề son sắt nói, đây là bí quyết của sư môn, không thể truyền bên ngoài. Sau đó La Mông liền cho gã ta một chai mật hoa hướng dương mới ra lò gần đây, gã vừa mở nắp chai ra ngửi, ánh mắt liền híp lại, lại duỗi ngón tay vào chấm một chút ném thử, sau đó liền dễ bàn rồi.

“Anh chờ, tôi gọi điện thoại thương lượng một chút với thầy tôi”. Bàn tử nói xong, lấy di động liền đi trong sân gọi điện thoại cho thầy gã.

Hai mươi phút sau, Bàn tử trở lại rồi, “Thầy tôi nói, trong tiệm chị cậu nhiều người mắt tạp, phối phương này cho chị cậu, liền xấp xỉ với công khai, ông ấy muốn 10 chai mật hoa hoa hướng dương”.

“Được, 10 chai liền 10 chai”. La Mông rất sảng khoái đáp ứng, dù sao hiện tại anh sản xuất rất nhiều mật, mật ong này cho mấy người này, không tính của hiếm gì lắm.

Buổi tối La Hồng Phượng qua đây học quá trình chế tác nước sốt, La Mông liền từ trong đám mật hoa hướng dương mới lấy hồi trước lấy 10 chai trong đó đưa ra, đưa cho Bàn tử bảo gã hôm nào gửi bưu điện cho thầy gã. Ở trong mắt La Mông, thầy của Bản tử tám phần cũng là ông già ham ăn, học trò học mười mấy năm cùng ông ta không xuất sư ông ta cũng không sốt ruột, ăn mấy con cua của ông ta liền gào thét đuổi người, không phải ham ăn là cái gì.

Vào lúc ban đêm thu xếp ký túc xá, La Mông liền thu xếp một phòng đơn cho chó cha, anh đoán chừng ông chủ của chó cha này, hôm nay buổi tối không đến ngày mai cũng nên đến đây, cho một mình một phòng, tới lúc đó hai người bọn họ giải quyết vấn đề cho tốt.

Cố tình tối hôm nay Nha Nha còn thật không có nhãn lực ngậm cái gối chạy tới ngủ cùng cha nó, kết quả khuya khoắt liền bị người đuổi ra khỏi phòng. Khiến cho Husky ngốc rất là tức giận, ở ngoài cửa cào cào một hồi lâu, vì chuyện này nó ngày hôm sau còn bị La Mông phê bình một trận.

Về phần cha nó ở trong phòng kia, lúc mới đầu còn chửi bới, còn giãy dụa, chờ lại qua một lát, cũng chỉ còn lại hừ hừ.

Một trận gió đêm thổi qua, Nha Nha nhịn không được hắt xì mấy cái, nó có chút khổ sở ô ô hai tiếng, sau đó liền ngậm cái gối quay về chuồng trâu. Từ lúc mặt phụ nữ kia xuất hiện, tình yêu của cha nó đối nó liền không còn kiên định giống như ngày trước nữa, hiện nay Husky ngốc vẫn là chó tơ rất là không thể lý giải, tình yêu vì sao có thể làm cho người ta thay đổi nhiều như vậy……..

Ngày hôm sau La Mông đi lên Ngưu Vương trang, liền phát hiện trên đỉnh núi nhà mình thừa ra một người cực phẩm (cũng chỉ là mẽ ngoài), người này lớn lên vừa phong lưu lại tiêu sái, người cao gầy ngũ quan tuyệt đẹp, còn để một đầu tóc dài giống như tơ lụa, làn da cũng mịn tới kỳ cục, người cả đại viện so với anh ta, quả thực đều thành hàng thô ráp chất lượng kém.

La Mông nhìn nhìn đối phương rõ ràng mang theo ánh mắt thù địch, rất là tỉnh bơ hừ một tiếng, bộ dạng xinh đẹp thì thế nào? Không làm việc liền không cho cơm ăn.

Cả ngày này, cả Ngưu Vương trang đều phấp phới một cỗ không khí vi diệu, đàn ông phụ nữ đều càng chú ý hình tượng, nói chuyện đều nhỏ giọng nhỏ nhẹ, cử chỉ đều lịch sự nhã nhặn, hơi một tí liền nhiều người cầm di động, tiếng tách tách cũng càng vang thường xuyên.

La Mông cảm thấy chính mình mời hai người đó tới làm là lỗ rồi, một chó cha còn đỡ, chết người chính là cái ông chủ lớn lên rất đẹp của gã, hắn tới đây, La Mông mời tới lao động giá rẻ khắp núi liền đều thành người nhã nhặn, nhã nhặn như vậy còn làm việc như thế nào?

Lúc chập tối, cha Nha Nha liền từ chỗ La Mông muốn một ít hạt dưa, bóc vỏ từng hạt từng hạt đút cho đứa con chó bảo bối của gã. Tối hôm qua Nha Nha bị người đuổi ra khỏi phòng, hôm nay lại bởi vì chuyện cào nát cửa bị La Mông phê bình, lúc này nó rất tủi thân, không muốn nói chuyện, cũng không muốn để ý ai, nhưng mà nhân hạt dưa vẫn là tưng cái từng cái ăn vào miệng.

Ông chủ của chó cha liền ngồi bên người chó cha, chó cha cũng không phản ứng hắn, cả ngày nay Nha Nha cũng không phản ứng gã, Nha Nha nhà gã chính là đứa nhỏ mẫn cảm, người này nửa đêm thế nhưng còn đuổi nó ra khỏi phòng, đây thật sự là hơi quá đáng, làm cha của Nha Nha, gã tuyệt đối không thể tha thứ loại hành vi nay của hắn.

Bóng dáng người này lạnh lùng im hơi lặng tiếng ngồi ở chỗ đó, nhìn thấy thật rất thương cảm, La Mông nhìn nhìn, thở dài liền chuẩn bị đi tìm Tiểu Thụ Lâm cùng nhau đi về.

Không nghĩ tới anh mới vừa vào tứ hợp viện, bên ngoài liền ầm ĩ, còn nghe được có người ở nơi đó hô: "Đánh nhau rồi!! Đánh nhau rồi!".

"Ai đánh nhau với ai?". Là người nào không có mắt gây sự ở Ngưu Vương trang của anh!?

"Người đẹp đánh nhau với chó bự!". Người bên ngoài lại la lên.

"Mịa nó!". Sao lại không khiến người ta bớt lo vậy? Đều có thể đánh nhau cùng Nha Nha ngốc kia, đây là người kiểu gì a?

La Mông vừa đi ra, chợt nghe tới chó cha tại nơi đó rống: "Tề Tư Nguyệt! Anh mau mau dừng tay cho tôi!".

"Là nó ra tay trước!". Lúc này người đẹp tóc bù xù, quần áo cũng dơ rồi, hình tượng cũng không còn rồi, đang bóp cổ Nha Nha cùng nó lăn lộn khắp sườn núi.

"Anh nhổ trộm lông nó, tưởng tôi không phát hiện hả?". Chó cha rất là rõ ngọn nguồn sự việc.

"Anh không nhổ!". Ông chủ của chó cha thề thốt phủ nhận.

"Anh nhổ!".

"A ô a ô!".

"Đừng đè cây con của lão tử!". Vừa thấy một người một chó này vui vẻ lăn qua hướng mảnh cây con của mình, La Mông nhất thời cũng giậm chân theo.

"Để đó cho tớ". Tiểu Thụ Lâm vỗ bả vai của La Mông biểu thị trấn an, sau đó liền đi hướng một người một chó kia, từ lần đầu tiên gặp mặt, Tiểu Thụ Lâm liền không quá vừa mắt người mặt phụ nữ này, lúc này người này đưa lên cửa để gã trừng trị, gã có thể không công bỏ qua?

Chỉ thấy gã đi xuống, rất nhanh liền xẹt qua mọi người vọt tới chỗ bọn Tề Tư Nguyệt và Nha Nha, một tay một người liền xách cổ hai người họ lên, tiếp theo chính là hai tiếng vang tõm tõm, một người một chó này, đều tự chiếm một cái một cái vũng nước để tỉnh táo bình tĩnh lại.

"Ai ném lão tử!". Tính tình của người đẹp cũng không vừa.

"Tôi ném đó, sao nào?". Tiểu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt nhìn thẳng người ướt sũng như chuột lột trong vũng nước, bộ dạng đẹp thì sao, ngay cả Nha Nha đều không đối phó được, đánh nhau cũng không biết, tính đàn ông gì chứ.

"!". Người đẹp nghiến răng nghiến lợi, hắn thật đúng là không thể làm gì Tiểu Thụ Lâm, vì thế chỉ có căm giận đi ra từ vũng nước, quay về trong tứ hợp viện thay quần áo.

Nha Nha bên cạnh cũng đi ra từ vũng nước, Nha Nha lắc lắc lông, liền đi bên chuồng trâu ngủ, cũng không phản ứng cha nó, điều này làm cho chó cha rất bị đả kích, gã thất hồn lạc phách hỏi La Mông, "Có rượu không?".

Vì thế La Mông liền từ phòng bếp lấy bình rượu vàng dùng xào rau cho gã, bình rượu này chính là thời gian trước anh và Tiếu Thụ Lâm cùng đi mua, kết quả sau khi Bàn tử tới đây chê hai người họ mua không đúng hiệu, La Mông đành phải một lần nữa mua cho Bàn tử, bình này liền dôi ra.

Bảo mọi người giải tán, La Mông và Tiếu Thụ Lâm liền bồi chó cha ngồi một lát ở bờ ruộng, chó cha uống rượu vàng, liền kể chuyện về gã và ông chủ gã với bọn La Mông.

Thì ra chó cha và ông chủ gã từ nhỏ liền quen biết, hai người họ ở cách nhau không xa, chẳng qua một người là ở khu dân nghèo, một người là ở khu nhà giàu, chó cha là con trai của gia đình bình thường, đối biệt thự to to nhỏ nhỏ cách nhà gã không xa cũng từng hướng tới, nhất là một đứa trẻ trong đống biệt thự đó, cậu ta như thế nào có thể lớn lên đẹp như vậy.

Đứa trẻ này chính là Tề Tư Nguyệt, hắn là giấc mộng từ nhỏ của chó cha, tuy rằng bọn họ cho tới bây giờ đều không có nói qua một câu, việc hồi nhỏ chó cha làm nhiều nhất, chính là ghé vào trên tường nhà họ Tề, trộm nhìn chằm chằm bé trai nhà người ta.

Sau đó lúc học sơ trung, chó cha liền chuyển nhà, tiểu khu kia của họ bị phá bỏ và di dời, phải xây dựng lại thành khu thương nghiệp, không dọn cũng không được, nhà họ vừa dọn liền dọn tới thật xa, bởi vì đúng lúc gặp phải ba gã điều động công tác, dứt khoát liền đổi thành phố ở.

Từ đó trong sinh mệnh của chó cha liền không còn có thể nhìn thấy đứa bé trai xinh đẹp kia rồi, cho tới năm đó khi gã từ cậu bé trưởng thành thành đàn ông, mới lại liên tiếp mơ thấy hắn, chó cha bi ai liền cong.

Sau đó chờ chó cha có thể độc lập tự chủ, hơn nữa lúc có tiền mua vé xe trở về cái thành phố ban sơ kia, Tề Tư Nguyệt cũng dọn đi rồi.

Lại một lần nữa gặp mặt là ở mấy tháng trước, chó cha đổi công tác, lúc phỏng vấn phát hiện ông chủ của công ty này vậy mà là Tề Tư Nguyệt, sau đó gã liền đậu phỏng vấn, tuy rằng hợp đồng mười năm có chút hố cha (lừa đảo), nhưng mà gã vẫn là ký rồi.

Chó cha rất quý trọng phần công tác này, tuy rằng ông chủ họ luôn yêu cầu tăng ca, khiến cho thời gian ở chung của gã và Nha Nha càng ngày càng ngắn.

Chuyện xưa tiếp theo có chút cũ rích, có một hồi lúc công ty họ liên hoan, chó cha một mình đưa ông chủ Tề say rượu về nhà, chuyện sau đó, liền bị bá vương ngạnh thượng cung (rape í mà).

Sau đó quan hệ thân thể của hai người họ liền bảo trì đứt đứt đoạn đoạn một đoạn thời gian, tiếp theo quan hệ lại càng lúc càng sâu rồi, chó cha một chút cũng không để ý chính mình là người nằm dưới, gã chính là chịu không nổi Tề Tư Nguyệt không tốt đối Nha Nha, còn lại không cho chính mình tới thăm nó.

Chó cha và Nha nha sống nương tựa lẫn nhau rất nhiều năm, vô luận là từ trên tình cảm hay làn nói trên đạo nghĩa, gã tuyệt đối là muốn đối tốt với Nha Nha, không thể làm cho nó chịu uất ức, cho dù là buông tha cho người đàn ông trong mộng cũng là sẽ không tiếc.

Nghe tới đó, La Mông liền đại khái hiểu điểm mấu chốt rồi, chó cha đây là đặt Nha Nha ở trước ông chủ của gã, tên đó không giận dỗi mới là lạ.

Lại nói chó cha từ nhỏ nhìn chằm chằm ông chủ gã, ông chủ gã liền thành một phần tuổi thơ của gã, theo một cái góc đô mà nói, cảm giác ưu việt này bỗng chốc không còn, ông chủ của chó cha chính là từng ngày từng ngày lớn lên trong ánh mắt ngưỡng mộ hướng tới của chó cha, người xem bị nghiện, người bị xem chẳng lẽ sẽ không nghiện?

Tên đó không chỉ có nghiện, hắn còn có lòng tự tin mãnh liệt và cảm giác ưu việt, sau đó mười mấy năm sau gặp lại cảm giác ưu việt này bỗng chốc không còn, ở trong mắt chó cha, Nha Nha chính là bầu trời, Nha Nha chính là mặt đất, vị trí của hắn đã bị con Husky ngốc này chiếm rồi.

La Mông ở trong lòng lặng lẽ chảy một phen nước mắt chua xót cho ông chủ xinh đẹp của chó cha, vấn đề này căn bản không có cách giải quyết, thế nào cũng phải đợi tới ngày nào đó Nha Nha thọ chung chính tẩm

(chết già í), hắn mới có thể từ trong biển dấm chua (ghen í) từ từ đi ra.

Lúc nói chuyện, người tên Tề Tư Nguyệt kia tắm rửa sạch sẽ thay quần áo liền đi ra đây, người này lúc này rất gợi cảm, nút áo sơ mi đều sắp cởi tới rốn rồi, ngực một mảnh tuyết trắng, hai hạt đậu đỏ như ẩn như hiện, phía dưới liền mặc một cái quần đùi, hai cái chân trơn bóng thon dài liền lộ ra như vậy.

Tề Tư Nguyệt đi tới bên người chó cha, cúi đầu cọ cọ, sau đó dùng giọng nói trầm thấp nói: "Long Long, anh sai rồi, mình đi về ngủ đi".

Một màn màn này xem ở trong mắt La Mông, nhịn không được liền suy nghĩ miên man, người trước mắt tự động thay thành Tiếu Thụ Lâm, cũng mặc một thân quần áo như vậy, ngực lộ ra tảng lớn tảng lớn cơ thịt rắn chắc đẹp đẽ, còn có hai hạt đậu đậu kia.

Cậu ta di chuyển hai chân thon dài hữu lực, đi tới bên người La Mông, cúi đầu tựa vào trên vai chính mình, dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp nói với anh, "Mông Mông, cùng nhau ngủ nào". Hơi thở lửa nóng liền như vậy phun ở trên cái cổ mẫn cảm của anh, mùi đàn ông nồng đậm đều bao phủ cả thế giới của anh…….

Ngao! Đây thật sự là rất kích thích! La Mông chỉ cảm thấy mũi nóng lên, giơ tay vừa sờ, chính là một tay máu, vội vàng vén quần áo đi lau.

"Có đẹp tới như vậy à". Lúc này chó cha và ông chủ của gã ta sớm đi mất bóng dáng rồi, bên cạnh cũng chỉ còn lại Tiếu Thụ Lâm, lúc này đang đen mặt nhìn La Mông.

"Không có". La Mông vừa thấy sự hiểu lầm lớn này, vội vàng không biết thẹn là gì liền giải thích nói: "Tớ vừa nãy nghĩ tới đều là cậu".

Tiếu Thụ Lâm nhìn chằm chằm La Mông, cũng không biết tin hay không, gã giơ giơ cằm nói với La Mông, "Đi theo tớ". Sau đó liền dẫn đầu đi ở phía trước.

"Ừm". Lúc này La Mông còn nghe lời hơn so với bọn chó con nhà anh, bám chặt đi theo phía sau Tiếu Thụ Lâm.

Tiếu Thụ Lâm mang theo La Mông vào tứ hợp viện, lên cầu thang, mở cửa một căn phòng mới vừa trang hoàng xong còn chưa có ai ở, đứng ở cửa chờ La Mông đi vào, sau đó liền khóa trái cửa lại.

Trong phòng tối như mực, hai người họ ai cũng không mở đèn, bất quá hai người này mắt đều rất tốt, mơ hồ còn có thể nhìn đến đối phương. La Mông liền nhìn đến Tiếu Thụ Lâm giơ tay cởi áo ra, để tại trên cái bàn nhỏ bên cạnh, sau đó nói với anh, "Tới".

Trong bóng đêm, La Mông toàn thân căng thẳng, đã hưởng qua một lần thân thể ngon ngọt rồi, ở một phút Tiếu Thụ Lâm cởi quần áo ra, cũng đã không thể ức chế kích động bùng lên. Nhưng mà anh không hề nhúc nhích, chỉ là nhìn mặt của Tiếu Thụ Lâm, trong lòng có chút khổ sở —— anh vẫn là không tin.

"Chúng ta có thể từ từ tới". La Mông kéo tay của Tiếu Thụ Lâm, đặt cằm của chính mình ở trên bờ vai của cậu ta, nhẹ giọng nói.

"Nơi này của cậu cũng không phải là nói như vậy". Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng, một phen liền tóm lấy thứ cực nóng dưới thân của La Mông.

"Đừng như vậy". La Mông cọ cọ mặt ở sườn mặt của Tiếu Thụ Lâm, tạo ra khoảng cách, rất nghiêm túc nhìn đôi mắt của Tiếu Thụ Lâm. Quan hệ của hai người họ khó khăn mới có tiến triển, anh không muốn làm cho người này hiểu lầm sâu thêm.

Tiếu Thụ Lâm cũng nhìn La Mông, một lát sau, gã nhẹ nhàng nghiêng sườn mặt qua một bên, di chuyển tầm mắt. La Mông vươn cánh tay vòng qua cổ của Tiếu Thụ Lâm, làm cho thân thể của hai người liền nhè nhẹ tựa vào nhau.

Qua hồi lâu, không biết là môi ai dán lên môi ai trước, ở lúc hai người hôn tới khó phân thắng bại, La Mông nghe được Tiếu Thụ Lâm nói với anh, "Lại đi bán dưa hấu lần nữa đi".

"Được". La Mông cao hứng tới toét miệng cười cười, sau đó vừa quấn quít cùng Tiếu Thụ Lâm, vừa men theo cái bụng bằng phẳng rắn chắc của cậu ta, nắm dục vọng dâng trào của cậu ta ở tại trong lòng bàn tay, hiểu lầm đã tiêu tan rồi, còn lại cũng chỉ có lửa nóng của lưỡng tình tương duyệt.

*lưỡng tình tương duyệt: đôi bên đều có tình cảm với nhau, hai bợn í yêu nhau í.

"A!". Tiếu Thụ Lâm kêu rên một tiếng, quay người một cái, liền đè La Mông tại trên ván cửa, lại một lần nữa hung hăng hôn lên, hai người dây dưa thở hổn hển, hai tay lớn mật tình sắc thăm dò trêu chọc ở trên người đối phương, môi lưỡi quấn quít, lộ vẻ khát vọng ướt át này……

68. Chương 68: Bị Ghét Bỏ...

Nói tới bên Cực Vị Lâu Đồng thành, mấy tháng nay làm ăn cũng là ngày càng đi lên, nhất là gần đây mùa hè nóng bức, Cực Vị Lâu cung ứng nước mật ong và dưa hấu được săn đón, sáng hôm nay chưa tới 10 giờ, một đám ông già ham ăn liền hẹn nhau đi Cực Vị Lâu.

"Ai, hôm nay trời nóng quá, ăn uống đều bị nóng tới mất ngon".

"Đêm qua liền ăn không vô, chỉ nghĩ tới dưa hấu của họ".

"Hắc, một ngày ba bữa đó là khẳng định ăn không nổi rồi, liền ăn một chút, tốt xấu phải giữ cái mạng lại".

"Phục vụ, mang dưa hấu lên trước".

"Bán dưa hấu còn muốn làm một người hạn mua một miếng, chuyện này mấy ông trước đó nghe nói qua chưa?".

"Cứ như vầy, tới muộn liền không còn đâu".

Một lát sau đồ ăn bê lên, bọn họ liền phát hiện Cực Vị Lâu tặng một món ăn mới, thoạt nhìn trắng trắng không biết là gì.

"Ôi, đây là cái gì?".

"Nghe nói món này kêu [não khỉ tái]". Phục vụ liền nói.

"Não khỉ? Cái này làm từ gì? Từ từ, cậu trước đừng nói, bọn tôi ngửi ngửi đoán thử xem".

"Nhìn thấy giống đậu hủ mà".

"Nếm thử chút".

"Sao rồi?".

"……". Người bị hỏi kia không hé răng, yên lặng bưng cả dĩa đậu hủ kia tới trước mặt bản thân, vung thìa múc ăn.

"Hắc! Ông cái ông già ham ăn này!". Mấy người bên cạnh vừa thấy, cũng đều biết món này ăn ngon, đều ào ào lấy thìa múc, một dĩa đậu hủ có bao nhiêu chứ, họ múc mới mấy muỗng liền trống trơn.

"Món não khỉ tái này, lại bưng lên mấy phần cho bọn tôi".

"Xin hỏi còn muốn mấy phần?".

"Mang một……. Liền cho chúng tôi mỗi người một phần đi".

"Món này ăn ngon, làm như thế nào nhỉ?".

"Không giống như là dùng hương liệu làm ra vị ngon, ăn vào cảm giác rất thật, tuyệt vời".

"Là bởi vì đậu hủ này ngon?".

"Mã Từ Quân này, rốt cuộc từ chỗ nào lấy được nhiều đồ tốt như vậy chứ, các ông nói coi?".

"Đều để ông biết, ông cũng có thể mở Cực Vị Lâu".

Bữa cơm này ăn tới kêu sảng khoái tràn trề a, chờ ăn xong rồi lúc phải tính tiền, vấn đề đến đây.

“Tôi nói sao lại kêu não khỉ tái, thì ra nó là ở trên giá tiền não khỉ tái này”.(ăn xong trả tiền mặt tái mét ^^)

“Ai, quen rồi, ông còn hi vọng Cực Vị Lâu có thể lời ít đẩy mạnh tiêu thụ à?”.

“Ngày mai tôi liền gọi khác một chút, một người một phần đậu hủ, mấy miếng dưa hấu, lại thêm mấy chén cơm là được”.

“Đúng, chút lương hưu của tôi đều xài sạch ở đây, nếu không kiềm chế chút, phải giơ tay xin tiền con trai, tới lúc đó lão Trương này nên giấu mặt đi đâu đây”.

“Xem xem, một người hết bao nhiêu?”.

“Thằng nhóc Mã Từ quân kia thật tàn nhẫn, cách kiếm tiền như vậy, rất đen tối, cũng không sợ về sau sinh con không có…”.

“Ông chủ bọn tôi nói ông ấy không sinh con”. Cuối cùng những lời này là cô gái thu ngân má lúm đồng tiền như nói.

Mấy tháng gần đây Mã Từ Quân quả thật là buôn bán lời đầy bồn đầy bát, chính là đáng tiếc La Mông luôn không chịu cho cung nhiều hàng cho gã, bằng không gã đều cần phải mở chi nhánh rồi, nhưng mà thực tế gã đối mở chi nhánh cũng không hứng thú lắm, gã liền có hứng thú đối kiếm tiền.

Theo quan niệm của ông già gã, hình như chỉ có mở công ty làm kinh doanh kiếm tới tiền mới là tiền, nhà hàng này của gã kiếm tới tiền liền giống như không phải tiền ấy, kỳ thật kiếm như thế nào đều không phải là kiếm chứ, chỉ cần tìm đúng bài, cực kỳ dễ dàng liền có thể kiếm được tiền, cần gì mệt chết mệt sống khiến chính mình chịu tội chứ.

Ông già nhà họ liền mở mắt rồi, gần đây vừa là mật hoa cẩu kỷ lại là dưa hấu, khiến ông cụ vô cùng vui vẻ, lúc này lại thêm đậu hủ, ngày hôm qua bảo đầu bếp trong nhà làm một phần, ông cụ một mình liền ăn hết rồi, nói đậu hủ này tốt, thích hợp nhất cho ông già không răng, người trẻ tuổi cũng đừng đi theo đoạt, ăn thịt đi.

Hơn nữa bên Ngưu Vương trang, La Mông và Tiểu Thụ Lâm đang hái dưa hấu, hai người này sáng sớm hôm nay liền lên núi hái dưa hấu, dưa hấu hái về giống như ngọn núi nhỏ, liền chất ở bên cạnh chuồng trâu.

Chờ lão Dương chạy xe lên, liền bốc lên xe, làm việc xong, xem đồng hồ mới hai giờ chiều, La Mông lại nhìn một xe dưa hấu kia, lại nhìn nhìn Tiểu Thụ Lâm, nhịn không được liền thở dài một hơi, thời gian trôi qua cũng thật chậm a……

Lát sau chó cha liền chạy tới tìm La Mông mua hạt dưa, nói lát nữa ăn cơm chiều xong hai người họ liền phải quay về Đồng thành, bảo La Mông giúp gã chăm sóc Nha Nha một chút, đợi tới cuối tuần gã lại tới đây.

Nhà La Mông gần đây phơi nắng không ít hạt dưa, nhưng mà con chưa rang số lượng lớn, chủ yếu là người biết làm chỉ có một mình Bàn tử, đây thuộc về chuyện ngoài công việc của cậu ta, La Mông cũng không tốt sai bảo cậu ta làm.

Dù sao Bàn tử rang bọn La Mông liền ăn, có đôi khi còn bán một chút, người trong làng, còn có người tới Ngưu Vương trang làm việc, thường thường đều phải tìm La Mông mua hạt dưa này, chờ lúc Bàn tử này muốn ăn phát hiện không còn rồi, gã liền còn phải đi rang.

La Mông cân nhắc phương pháp rang hạt dưa này anh cũng phải nhờ Bàn tử này dạy, tới lúc đó để ông bà cụ trong viện rang là được rồi, nhưng mà trước mắt vẫn là trước không vội, lúc này vừa mới làm đậu hủ mà, còn chưa thông thạo, bận rộn quá có chút loạn, trước để họ làm quen một chút.

Trước khi rời đi, chó cha cầm một túi hạt dưa đi tìm Nha Nha, vừa bóc hạt dưa cho nó, vừa nói chuyện cùng nó, chính là lúc này Nha Nha còn chưa hết giận hờn, hạt dưa cứ ăn, nó lại không phản ứng người ta. Một lát sau, chó cha liền đẩy đẩy ông chủ người đẹp của gã.

“Làm gì vậy?”. Ông chủ của gã ngồi xổm không nhúc nhích.

“Nhanh lên”. Chó cha hối hắn nói.

“Được rồi, đừng hối nữa”. Ông chủ mỹ nhân khổ đại cừu thâm* nhíu mày nhăn mặt, chuẩn bị một hồi lâu, mới ồm ồm nói một câu với con Husky đang cáu kỉnh kia, “Nha Nha, rất xin lỗi, tao sai rồi”.

*khổ đại cừu thâm: mối thù sâu nặng

“!”. Nha Nha dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn một cái, vẫn là không phản ứng.

” Khụ khụ”. Ông chủ mỹ nhân hắng hắng giọng, từ trong túi quần lấy ra tờ giấy, vuốt thẳng đọc theo nội dung trên đó: “Tao không nên bắt nạt mày, không nên nhổ lông của mày, không nên đánh lộn với mày……”.

“Ô ô!”. Nha Nha lúc này chen một câu, tỏ vẻ hắn bỏ sót một chuyện rất quan trọng.

“Được rồi, tao không nên làm nhất, chính là đang nửa đêm xách cổ mày quẳng khỏi giường, còn đuổi mày ra khỏi phòng”.

“A ô a ô a ô!”. Nói tới chuyện này, Nha Nha tới bây giờ còn rất là tức giận phẫn nộ.

“Khụ Khụ”. Ông chủ mỹ nhân lại hắng hắng giọng, tiếp tục đọc: “Tao cam đoan, sau này không bao giờ bắt nạt mày nữa, tao sẽ học cách chấp nhận mày, cùng ba ba mày yêu mày thật tốt……”.

“Gấu!”. Nha Nha rất là khinh thường nhe răng.

“Được rồi, tao thừa nhận việc này không dễ dàng lắm”. Ông chủ mỹ nhân cũng cho rằng việc này trước mắt mà nói vẫn là rất không thực tế, không sao, sau này sẽ có thực tế, đêm qua vì viết thư kiểm điểm này, Long Long nhà hắn không ít gây sức ép hắn.

“Tao cam đoan sau này cuối tuần không bao giờ bắt cha mày tăng ca nữa, để em ấy mỗi cuối tuần đều có thể tới gặp mày, đương nhiên tao cũng cùng tới, cha mày một ngày tối đa mới kiếm được 100 đồng, hai ngày mới 200, còn không đủ trả tiền phí ăn uống một tuần của mày, khụ khụ, làm một phần tử của nhà chúng ta, tao quyết định cũng muốn cống hiến một phần sức lực của chính mình……”.

“!”. Nha Nha ngáp một cái.

“Sau này mỗi tối thứ bảy, để mày ngủ cùng với cha mày, tao không bao giờ đuổi mày ra nữa”. Ông chủ mỹ nhân nói xong lại bỏ thêm sức nặng, không có biện pháp, không vuốt xẹp sự cáu kỉnh của con chó bướng bỉnh này, cha nó liền không chịu trở về cùng chính mình.

“Ô!”. Thật ư? Người này nhưng thật ra cũng không tệ lắm.

“Tao cam đoan”. Ông chủ mỹ nhân vội vàng lời thề son sắt nói.

“Nha Nha, ba ba lại phải trở về đi làm, con một mình ngoan ngoãn chờ ở trong này, đừng chạy loạn khắp nơi biết không, bên ngoài nhiều người xấu”. Chó cha hít hít cái mũi, nói với Husky ngốc.

“Ô ô ô ô ô……”. Husky ngốc còn thật có tình.

“Chờ lát nữa ba ba liền mang túi hạt dưa này về, chờ lúc thứ bảy lúc tới, liền đều bóc vỏ hết rồi, tới lúc đó cho con ăn một lần đã ghiền được không?”. Chó cha là nguyện ý phát ra từ đáy lòng làm việc này vì con trai gã.

“Ô ô……”. Nha Nha xê dịch thân mình, đặt ót của nó lên đầu gối của cha nó, cái này xem như nguôi giận.

“Nha Nha ngoan nhất, ba ba thích con nhất”. Chó cha động tình nói.

“Ô ô……”. Nha Nha cũng kêu to a a ô a ô lên theo, miễn nói thâm tình bao nhiêu.

” Nha Nha con đừng lại giận ba ba nữa”.

“A ô a ô……”.

“……”. Ông chủ mỹ nhân nhíu mày nhếch khóe miệng, không lên tiếng, có bất đồng ý kiến gì sao, có thể chờ hắn đem người về trong thành phố rồi sau này chậm rãi biểu đạt.

Tiễn bước chó cha và ông chủ gã Nha Nha a ô một hồi, bốn con chó con Đông, Tây, Nam, Bắc đều sáp qua, mới nãy chó cha để lại cho nó một túi bự hạt dưa, chúng nó có thể cùng nhau cắn.

Đúng lúc lúc này lại có một người tới Ngưu Vương trang, trên xe xuống bảy tám người, cộng thêm một con chó, đây là Đại Kim trên diễn đàn từng bị chủ nhân nó nhắc tới.

Đại Kim là một con chó cái Golden Retriever xinh đẹp, một thân lông rậm vừa mềm lại đẹp, hơn nữa vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Nó xuống xe, xa xa liền nhìn đến con chó bự bốn con chó con đang ngồi xổm một đống rơm gần đó cắn hạt dưa.

Hạt dưa thật sự rất khó cắn nha, bốn anh em Đông, Tây, Nam, Bắc nghiêng đầu nhếch miệng híp mắt, cắn tới vô cùng tập trung tinh thần, có đôi khi cắn một lần không chuẩn, sẽ điều chỉnh vị trí một chút vị trí lại cắn lần thứ hai, chờ tách nhân hạt dưa ra, liền cao hứng nhổ vỏ ra, tiếp tục tìm một hạt dưa tiếp theo cắn.

Nha Nha liền càng đừng nhắc tới, con này trình độ cắn hạt dưa thật kém, một hạt dưa ở miệng nó cắn a cắn a cắn nửa ngày nhổ ra, như trước vẫn là vỏ nhân y nguyên, con này hổn hển kêu a ô a ô hai tiếng, lấy móng vuốt gảy vài cái cho hả giận, lại liếm miệng tiếp tục cắn.

Có đôi khi hạt dưa sẽ theo khe hở trên đống rớt xuống, mấy con chó to chó nhỏ này sẽ lấy móng vuốt phủi rơm rạ ra, có đôi khi còn dính lên miệng, một hồi cào cấu, liền biến chính mình thành rơm rạ đầy người, sau đó liền đội một đầu rơm rạ tiếp tục chiến đấu hăng hái tới cùng hạt dưa này……

Đại Kim nhíu mày, vẻ mặt u buồn đứng ở cách đó không xa nhìn một con chó bự và bốn con chó nhỏ hồi lâu, cuối cùng vẫn là im hơi lặng tiếng, cùng chủ nhân nó đi xa khỏi đây.

Lúc này Tiểu Thụ Lâm đúng lúc ngay tại bên cạnh kiểm tra tình huống của xe tải, ngày mai gã và La Mông sáng sớm sẽ đi ra ngoài, nếu như xe đi nửa đường xảy sa sự cố, vậy liền ô long* rồi, trước khi chạy đường xa phải kiểm tra xe một chút, đây là thói quen những năm gần đây Tiểu Thụ Lâm vẫn duy trì.

* ô long: xui xẻo

Người này xem một màn này ở trong mắt, miệng phun khói thuốc liền vui vẻ: "Mấy đứa bọn mày đều đừng cắn nữa, cắn nữa liền không lấy được vợ đâu".

69. Chương 69: Lần Sau Thật Để Cậu Ở Trên...

Edit: Hạ Chi

Beta: Mèo

Rút cuộc La Mông và Tiểu Thụ Lâm lại nghênh đón một ngày bán dưa hấu khác. Đêm hôm trước La Mông nói ở trong diễn đàn rằng lại đi bán dưa hấu một lần nữa ở Đồng thành, kết quả tự nhiên là nhận đến hoan nghênh nhiệt liệt.

Còn địa điểm giao dịch thì chọn ở cửa trường Học viện sư phạm Đồng thành, chỗ này giao thông tiện lợi, độ phủ xanh khá tốt, đến lúc đó mấy ông bà cụ lớn tuổi đến xếp hàng mua dưa cũng không đến nỗi bị mặt trời chiếu tới cảm nắng. Điều quan trọng nhất là ít người, vừa được nghỉ hè, trong trường liền trống rỗng đến cả bóng người cũng khó gặp, ngay cả cửa tiệm gần đấy cũng đóng cửa không tiếp tục kinh doanh.

Sáng hôm nay La Mông như thường lệ vẫn là ba giờ rời giường, giống mọi hôm nghênh đón con chồn và con rắn Thái Hoa đó, giống mọi ngày sau khi rót nước linh tuyền cho chúng nó, La Mông lại cho mỗi con thêm mấy hớp, sáng mai chắc anh không về được, hi vọng hai con này đừng làm ầm ĩ lên mới tốt.

Sau đó anh bèn đi ra ngoài tụ hội với Tiểu Thụ Lâm, ngày hôm qua Tiểu Thụ Lâm đã nói với Bặc Nhất Quái, trời nóng bọn họ phải đi ra ngoài sớm một chút, hôm nay liền không tập võ.

Ngưu Vương trang rạng sáng hơn ba giờ trời tối như mực, những người vắt sữa đều chưa thức dậy. Hôm nay La Mông và Tiểu Thụ Lâm đi ra ngoài, lát nữa Lưu Xuân Lan liền sẽ tới đây giúp vắt sữa. Mùa hè bánh bao bánh mỳ phải làm rất ít, trường học đều dừng, chỉ còn chỉ còn lại có hai nơi Trần Sung Toàn và

Bao Đại Hoa kia còn phải tiếp tục cung ứng, vậy nên mấy người bên Lưu Xuân Lan liền nhàn hơn so với lúc trước.

La Mông và Tiếu Thụ Lâm cùng nhau lên xe tải, hai người nhìn nhìn lẫn nhau, lại nhịn không được cười cười, trong lòng đều cảm thấy được có chút ngọt ngào, khởi đầu của ngày hôm nay là tốt đẹp động lòng người cỡ nào.

Lần này bọn họ đi ra ngoài sớm, trên đường xe cũng ít, đợi đến cửa trường Học viện sư phạm Đồng thành, thời giam mới hơn tám giờ một chút, bóng cây bên đường cửa trường đã có thật nhiều người xếp hàng chờ, Tiếu Thụ Lâm trực tiếp lái xe chạy tới đầu đội ngũ, bắt đầu bán dưa.

"Ôi, bác cũng tới à". Lần trước bác ấy tới đây tìm bạn đời cho con mình, sau đó truy hỏi La Mông hỏi nửa ngày, cuối cùng mua năm trái dưa hấu bự về lão Thiết lúc này cũng ở trong đội ngũ, xếp hàng ngay đoạn đầu, La Mông vưa ngẩng đầu liền nhìn thấy.

"Hắc, trời vừa sáng tôi đi ra ngoài, tới giờ đã chờ các cậu cả gần nửa ngày." Trước và sau ông bác này còn có không ít ông bác bà bác, giống như đều là từ bên Quảng trường văn hóa tới.

"Làm thế nào bác biết được chỗ này?". Anh nhưng chỉ nói một tiếng trên mạng.

"Tôi tìm mấy người lần trước hỏi, những người đó nhỏ mọn lắm, chạy theo hỏi mấy người tôi mới hỏi ra được, chẳng phải là cái diễn đàn Đồng thành của thành phố chúng ta thôi, tôi vừa lên, liền thấy ngay cái bài post cậu đăng".

"Bác còn lên mạng ạ?". La Mông cười ha ha cùng Tiếu Thụ Lâm cùng nhau chuyển dưa hấu trên xe xuống đất, chỗ bóng cây gần đây rộng rãi, trực tiếp đặt dưa hấu trên đất bán, để mọi người dễ chọn dễ mua.

"Học với cháu trai của ta, tốn lắm sức." Nói đến đây, ông bác còn rất đắc ý, tuổi lớn giống ông như vậy còn có thể học lên mạng, đó là không nhiều.

"Này, cậu coi trái dưa hấu nào ngon a?". Người nói chuyện chính là người đứng đầu tiên, người đàn ông trung niên bốn năm mươi tuổi, rất gầy, lại đen, chân còn lê một đôi giày quân đội rách rách nát nát, La Mông quay đầu vừa nhìn, bên cạnh còn đậu chiếc xe ba bánh cũ nát nữa, mịa, trộm dưa lúc này đều đến đây mua dưa.

"Anh sao cũng đến đây?". Thời buổi này thật đúng là dễ thay đổi.

"Tôi nói cho cậu ta". Một ông bác phía sau gã ta liền nói, lần này ông và bà vợ mình cũng không tách ra xếp hàng, người ta đều biết bọn họ rồi, lại muốn giả bộ liền không có ý nghĩa rồi.

"Ông bác đây thật đúng là người tốt a, mấy ngày hôm trước lúc tôi nhặt ve chai ở trên đường thì gặp phải bác ấy, bác ấy liền hỏi tôi tại sao không đi làm, còn giới thiệu tôi đi công ty của con bác làm bảo vệ, mấy hôm nay trong lòng tôi thật khó chịu."

"Lúc đầu, tôi chính là cảm thấy trộm trái dưa chả sao cả, thời buổi này, rất nhiều kẻ trộm cắp đồ đạc, có vài người lén lút trộm, có mấy kẻ trắng trợn trộm, tôi liền lấy hai trái dưa, lại không làm chuyện thương thiên hại lý, có sao đâu".

*thương thiên hại lý: làm chuyện tàn nhẫn ác độc mất hết nhân tínhNgười này khụt khịt mũi tiếp tục nói: "Nhưng mà lần trước tôi đem trái dưa hấu kia về nhà, ăn thật là không có mùi vị, ôi, không phải tôi nói dưa hấu của cậu không ngon, hai đứa con tôi đều rất thích, chỉ là trong lòng tôi không có mùi vị, về sau tôi vẫn là không học người ta làm chuyện xấu, tôi không phải loại người đó".

"Này, lần trước thằng nhóc này làm tôi tức gần chết, đuổi theo cậu ta mấy con đường, sau khi về nhà chân tay suốt hai ngày, bất quá nhà cậu ta cũng không dễ dàng". Ông bác đằng sau cũng đáp lời.

Thì ra gã nhặt ve chai này cũng là mới đến Đồng thành được hai năm, lúc trước gã sống ở nông thôn, là trai già ế, mấy năm trước người ta giới thiệu một cô cho gã, cô kia cái gì đều rất tốt, chỉ là không nói được, là người câm, gã liền nghĩ, không nói được cũng có sao đâu, đến lúc đó nói chuyện đều để gã nói, cô ấy nghe không phải là được rồi sao.

Sau đó hai người này liền kết hôn, còn đốt được pháo đôi, được một đôi thai Long Phượng khiến gã vui muốn chết. Nhưng mà tiếp đó, vấn đề liền tới rồi, vợ gã không có nhiều sữa, không đủ nuôi hai đứa con, sữa bột giờ quá đắt à, chỉ chút tiền gã trồng trọt ở nông thôn chả thấm vào đâu, hết cách, đành phải dắt vợ mang con đến thành phố kiếm ăn, đảo mắt thời gian đã qua hơn ba năm.

Người đàn ông này muốn văn hóa không văn hóa, hơn nữa tuổi cũng lớn, tìm việc không dễ, vợ gã lại là người câm, vậy thì càng không cần phải nói, huống chi hai đứa bé cần người chăm sóc, vậy nên ngày trôi qua cũng thật sự khó khăn.

Một buổi sáng kia, gã đến Quảng trưởng văn hóa đi dạo xung quanh, mỗi sáng đến chỗ đó tập thể dục, các ông bác bà bác đến tìm bạn đời cho con rất nhiều, cộng thêm tối hôm trước bọn thanh niên ở gần đó tụ tập, sáng đi tới sớm có thể nhặt không ít chai lọ.

Sau đó gã gặp bọn La Mông bán dưa hấu, người này mũi thính nha, lúc La Mông mới bổ một miếng nhỏ cho ông bác kêu lão Thiết kia nếm thử, gã đã ngửi được mùi, lại chờ cái cô kia làm rơi bể dưa hấu, gã liền nhịn không được, bữa nay trời nóng, hai đứa bé nhà gã cũng chưa được ăn gì, nếu có dưa này, đúng là khiến bọn nhỏ ăn ngon cực.

Gã vốn đang muốn đi nhặt trái dưa hấu bị bể kia, không nghĩ tới cái cô đó nhặt từng miếng dưa hấu lại, bỏ vào trong túi nilon, đi rồi. Gã có chút tiếc nuối đi loanh quanh hai vòng, sau đó liền nhìn đến trong một lùm cây gần đó, có mấy trái dưa hấu bự đang nằm ở đó, người này lập tức không thể ngăn chặn ác ma nhỏ trong lòng, vì vậy liền duỗi tay hướng chúng nó.

“Anh tên là gì?”. La Mông liền hỏi gã ta.

“Biên Đại Quân.” Gã đàn ông kia trả lời.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”. La Mông lại hỏi

“Bốn mươi bảy.” Biên Đại Quân cũng không phải ngốc, lúc này liền ngửi được giống như có vận may muốn tới rồi.

“Vậy bảo vệ làm rồi chứ?”. Nếu gã đi làm, lúc này còn có thể đến mua dưa hấu?

“Không, người ta chê hình tượng của tôi kém một chút, nhưng mà bọn họ đáp ứng tôi nếu sau này muốn thuê người dọn hàng chẳng hạn, liền gọi điện thoại cho tôi trước”. Có khi dù là công ty của con trai mình, ông già ra mặt cũng không thành nha.

“Vậy về sau anh còn trộm không?”. La Mông cuối cùng lại hỏi.

“Chuyện này làm sao có thể? Làm việc này một lần, tôi liền biết cảm giác ra sao rồi, còn có thể tiếp tục làm sao?”. Biên Đại Quân trả lời rất nghiêm túc, còn kém thề thốt thôi.

“Vậy được, tôi liền tin anh lần này”. La Mông gật gật đầu, cảm giác người này hẳn là không tệ, liền nói với gã ta: “Tôi ở nông thôn có bao một ngọn núi, người đến chỗ tôi làm việc ngắn hạn là không ít, chỉ là còn thiếu hai công nhân trường kỳ, anh và vợ anh nếu bằng lòng, vậy thì vừa khéo”.

“Đãi ngộ chỗ cậu thế nào?”. Làm thuê mà, nào có không hỏi tiền lương chứ.

“Đồ ngốc, chỗ cậu ta chỉnh lý rất tốt, con trai con dâu tôi còn đi chỗ đó làm việc rồi, bánh thịt rớt từ trên trời xuống, còn không nhanh chống chụp lấy”. Ông bác đằng sau liền nói.

“Vậy vẫn cần người câm?”. Biên Đại Quân có chút không thể tin được.

“Hiện tại chỗ tôi cũng có người câm, một cậu bé của làng tôi, làm việc rất không tệ, giờ tôi một tháng trả cậu ấy hai ngàn, vợ anh mới đến không được chừng đó, nếu cô ấy làm tốt, dần dần tôi trả thêm cho cô ấy”. La Mông cũng biết, việc này đối với anh mà nói chỉ là tuyển thêm công nhân mới, nhưng đối với người ta mà nói thì là một lần chuyển nhà, đây là sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này

“Vậy…”. Biên Đại Quân vẫn là có chút do dự chưa ra quyết định được, nếu đồng ý chuyện này, nhà bọn họ ở phải trả lại, hợp đồng còn chưa hết hạn nữa, tiền thế chấp đều không rút lại được, nếu sau này quay lại, lại phải thuê nhà một lần nữa, khó khăn lại tốn tiền.

“Cậu cũng đừng do dự nữa, nghe chúng tôi, đến nhà lão Chu làm việc chắc chắn không sai”. Đội ngũ đằng sau có người bắt đầu sốt ruột thay gã ta.

“Ông chủ cậu họ Chu hả?”. Biên Đại Quân liền hỏi.

“Tôi họ La”. La Mông cười trả lời.

“Vậy sao người kia gọi cậu là lão Chu vậy?” Biên Đại Quân nghĩ không ra.

“Ôi, ai biết”. La Mông thốt ra câu này, đội ngũ đằng sau có mấy người biết nguyên nhân, ngay tại chổ cười hì hì, cười tới Biên Đại Quân gút mắc trong lòng mãi.

Nhưng mà gã vẫn là quyết định muốn cược một phen, bây giờ người nhà gã qua ngày liền rất gay go, tối đa quay lại nhặt ve chai thôi, còn có thể cam go hơn sao? “Vậy lúc nào tôi đi?”.

Chuyển nhà mà, phải làm nhiều việc, gã cân nhắc, nếu chỗ đó không quá xa, gã liền lái chiếc xe ba bánh cũ nát, chở tài sản qua qua, vợ con đương nhiên phải ngồi xe khách, làm sao để mẹ con nó chịu tội cùng gã?

“Chúng tôi bán dưa hấu xong ở thành phố còn có ít việc, đại khái rạng sáng ngày mai quay về, nhà anh ở đâu, cho tôi địa chỉ, đến lúc về chở gia đình anh đi cùng”.

“Chúng ta lúc về vẫn chạy chiếc xe này?”. Biên Đại Quân nhìn La Mông bọn họ chạy chiếc xe tải này liền hỏi.

“Đúng vậy”.

“Đúng lúc đồ đạc nhà tôi hơi nhiều”. Tục ngữ nói nhà rách giá trị bạc triệu, đồ đạc nhà họ, đều là gã từng tí từng tí tích cóp lên, lúc này bảo gã quăng bỏ vậy cũng thật không nỡ.

“Nếu còn ve chai gì chưa bán, một lát nữa liền bán sạch đi”. La Mông dặn gã.

“Cậu yên tâm đi, chuyển nhà mà, bọn tôi có thể mang cả ve chai sao?”.

“Vậy hôm nay tôi thấy cậu vẫn là đừng mua dưa hấu”. Một bác gái xếp ở phía cuối đội ngũ liền hắng giọng tiếp lời, hôm nay bà tới có chút muộn, lo lắng dưa này bán một hồi phía sau không mua được.

“Hì, cháu chỉ mua một trái”. Biên Đại Quân ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Mua một trái làm cái gì? Trái ldưa bự như vậy, một ngày ăn hết được sao?”. Ăn được hết cũng không nỡ ăn nha, mua xong lần này, lần tới không biết phải chờ tới khi nào đây.

“Cháu trả lạ bác này”. Nói đên đây, Biên Đại Quân liền càng ngượng ngùng.

“Trái dưa kia không phải tôi cho cậu sao, cho liền cho, còn trả lại làm gì?”. Bác trai người ta cũng không muốn.

“Cái này thật phải trả, dưa này không trả, về sau chuyện này vẫn vướng mắc trong lòng cháu”. Nghĩ tới Biên Đại Quân gã một đời trong trong sạch sạch, sau này còn tính làm người trong sạch nữa, không thể để việc này trở thành tiếc nuối của cả đời gã.

“Vậy được, nếu cậu đã nói như vậy, tôi liền lấy”.

Buổi sáng này, La Mông và Tiếu Thụ Lâm lại bán đi một xe dưa hấu, thu về một túi tiền mặt, cộng thêm hai công nhân. Chờ tới lúc hai người chạy đến một khách sạn gần đó, thời gian cũng đã là giữa trưa.

“Đói bụng không?”. La Mông hỏi Tiếu Thụ Lâm.

“Có.” Tiếu Thụ Lâm bụng đều kêu ùng ục, đây có thể không đói sao?

“Vậy chúng ta kêu ít đồ ăn trước”. Chờ ăn cơm tắm rửa xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái sung túc thể lực, lại tiến vào nộ dung chính, đó cũng là thật không sai, chờ đợi một lát như vậy, vẫn là đáng giá.

“Lại gọi ít rượu”. Trước khi vào phòng tắm, Tiếu Thụ Lâm lại bổ sung một câu.

“Đỏ hay trắng?”. Từ khi La Mông về nhà, cả một thời gian đều không uống rượu, trước đây uống rượu đó là xã giao, uống rượu cùng Tiếu Thụ Lâm nhà anh đó là tình thú, hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

"Trắng". Ở trong mắtTiếu Thụ Lâm rượu nho thật không đàn ông, xem trong TV kia mấy người đàn ông lắc lư ly rượu cố làm dáng như đàn bà như thế gã đều phải chau mày.

Mười mấy phút sau, hai người La Mông và Tiếu Thụ Lâm đều tắm rửa xong, xe đẩy đồ ăn của khách sạn cũng đến, còn có trái dưa dặn bọn họ giúp làm lạnh cũng đã lạnh rồi, La Mông kêu người phục vụ đều bưng thức ăn tới trên bàn trà, anh và Tiếu Thụ Lâm liền ngồi trên sô pha ăn.

Ăn một miếng dưa hấu mát lạnh, lại lùa một ngụm cơm, gắp mấy đũa đồ ăn, Tiếu Thụ Lâm liền mở bình rượu, rót đầy hai ly rượu đế, nói: "Uống đi".

"Ừ". La Mông lau lau miệng, cùng Tiếu Thụ Lâm đồng thời cầm ly rượu lên, ngưỡng cổ uống cạn ly rượu, ngay sau đó Tiếu Thụ Lâm lại rót đầy một ly cho anh.

"Rượu này cũng được, lại đến một ly". Tiếu Thụ Lâm lấy muỗng múc một muỗng dưa hấu ăn, lần nữa lại cầm ly rượu lên.

"Ừ". La Mông gật gật đầu, lại cùng uống một ly.

"Tửu lượng cậu như thế nào, sẽ như vầy liền say à?". Tiếu Thụ Lâm nhếch miệng nhìn nhìn La Mông, biểu cảm trên mặt rất cái xấu xa, chọc La Mông hận không thể nhào qua một miếng nuốt gã luôn.

"Cũng tạm". La Mông nuốt nuốt nước miếng.

"Vậy lại tới một ly?". Tiếu Thụ Lâm nhe răng, vui vẻ lại lại rót đầy một ly cho La Mông.

Cứ như thế, hai người này một ly lại một ly, uống hết một chai, lại gọi điện thoại kêu thêm một chia, uống uống, hai má Tiếu Thụ liền đỏ, ánh mắt cũng mơ màng…….

La Mông vẫn tỉnh táo, trước đây lúc nhà máy bọn họ mới khởi bước, La Mông cùng bên đối tác của anh, đều đã luyện qua trên bàn rượu, nhất là gặp phải mấy người làm ăn bên Tây Bắc, vì chứng minh hai bên đều là người sảng khoái, đó càng là liều mạng mà uống.

Tiếu Thụ Lâm trời sinh tửu lượng cũng không tệ, nhưng gã dù sao không luyện qua như vậy, bình thường ngoại trừ cùng cha gã, tối đa chỉ là cùng đồng nghiệp trong công ty đi ra ngoài uống vài lần, bọn họ có thể liều mạng chuốc rượu như thế cho gã sao? Người này muốn cùng La Mông so tửu lượng, vậy vẫn còn kém xa, lúc này tính sai hoàn toàn.

Kỳ thật đối với lần này đến Đồng thành bán dưa hấu, trước đó La Mông đều nghĩ tốt rồi, vì sinh hoạt tính phúc lâu dài của anh, lần này trước để Tiếu Thụ Lâm đắc ý một lần. Tiếu Thụ Lâm cũng học bù chương trình một thời gian dài, học không ít này kia, đều tính toán ngày này thực hành ở trên người La Mông, kết quả…

Nhìn Tiếu Thụ Lâm hai mắt ướt át, ánh mắt mơ màng, La Mông chỗ nào còn phanh được, người này lại cầm thú, gặm sạch sẽ người ta từ trong ra ngoài.

"Ô.. Ưm.." Tiếu Thụ Lâm ngưỡng cổ khó nhịn thở dốc, hai tay vòng qua nách La Mông, bám chặt bờ vai La Mông, khó nhịn vặn vẹo eo, thúc giục La Mông lại nhiệt tình hơn một chút nữa…….

Tiếu Thụ Lâm say rượu một chút đều không biệt nữu, thành thật đối mặt cảm nhận của thân thể, biểu cảm trên mặt dụ người như vậy, gã còn càng không ngừng đòi hỏi, làm La Mông cơ hồ có cảm giác bản thân đều phải bị vắt khô, bị vắt khô cũng không sao, chết ở trên thân người này anh cũng cũng nguyện ý, đều cho cậu ta, toàn bộ đều cho cậu ta.

"A! A! Lại nhanh chút nữa!". Hai tay Tiếu Thụ Lâm giơ cao cao chống ở đầu giường, hai chân rắn chắc hữu lực bị La Mông đè lên trước ngực, từng chút từng chút mãnh liệt đam chọc điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể.

" A… Lại đến!".

"Lại mạnh thêm chút nữa…".

"A… A… A… A… A…".

Thời gian hạnh phúc của La Mông kéo dài từ buổi chiều đến đêm khuya, đây là một loại hạnh phúc cực hạn cỡ nào, La Mông cảm thấy cả người chính mình cơ hồ đều phải tan ở trong sự nhiệt tình cháy bỏng của Tiếu Thụ Lâm. Ngao! Thì ra cuộc sống thế nhưng còn có thể vui vẻ hạnh phúc đến như vậy ư?

Sau đó đợi đến lúc rạng sáng khoảnh khoắc anh mở to mắt kia, ác mộng bắt đầu. Tiếu Thụ Lâm không biết khi nào thì tỉnh, còn mặc quần áo, đang đen mặt ngồi trên sô pha.

"Cái này, lúc đầu tớ đã nghĩ, cái này, vốn lần này là muốn để cậu…".

"Câm miệng".

"Nếu không lần tới, bên dưới hai lần? Ba lần?".

"Còn muốn có lần sau?".

"Thật mà, lần sau để cho cậu……Ừm, cái kia, làm tớ thế nào cũng được…".

"Ông không hiếm lạ".

"Đừng như vậy, lần sau thật sự đều nghe theo cậu."

"Biến".

"Ô… Lần sau thật để cậu ở bên trên".

70. Chương 70: Cậu Khác Biệt. . .

Edit: hạ Chi

Beta: MèoCả nhà Biên Đại Quân được La Mông bố trí ở tại một căn phòng lớn trong tứ hợp viện, căn phòng lớn này này là đợt trước mới trang hoàng xong, còn chưa ai ở qua, một nhà bọn họ cũng là nhóm công nhân đầu tiên của Ngưu Vương trang phân tới phòng lớn.

"Ôi, Phượng Hương ơi, em xem chỗ này của họ chỉnh lý rất tốt, anh còn cho có nhà trệt ở đã tính không tệ rồi, hắc, nhà lầu, tầng hai, em nói một nhà chúng ta ở chỗ này, có phải liền giống mỗi ngày ở khách sạn hay không?

Biên Đại Quân tay này ôm con trai tay kia bế con gái, một lát lên lầu một lát xuống lầu, xem trước xem sau, trong lòng sung sướng, cảm thấy chủ ý của mình rất chuẩn, thật may không đau lòng mấy trăm đồng tiền thế chấp kia.

Vợ Biên Đại Quân kêu Sài Phượng Hương, lúc này cũng chỉ là cười. Cô năm nay mới ba mươi hai tuổi, là một người câm, sinh tại một vùng núi vô cùng xa xôi hẻo lánh, trước kia có một lần sốt cao, không đi bệnh viện, chỉ uống chút thảo dược, sốt đi sốt lại mấy ngày, hết sốt, cổ họng cũng không phát ra âm thanh.

Khi còn nhỏ cha mẹ cô yêu thương cô, còn cho cô đi học, cho cô cùng bọn trẻ con trong thôn học vài chữ, nhưng cô bị câm, ở trong trường luôn bị bắt nạt, sau này cha mẹ cô liền không cho cô đi nữa.

Đợi tới khi cô trưởng thành, chị dâu vào nhà, chị dâu cô là một phụ nữ lợi hại, trong lòng luôn có một cái bàn tính gõ lách cách cả ngày, đối cha mẹ còn đỡ, đối Sài Phượng Hương liền khác biệt, nói ra cũng có lý: "Nếu chị đối xử tốt với cô, cô liền lại càng không muốn lấy chồng."

Chị dâu nói với Sài Phượng Hương rằng con gái bao giờ cũng phải lấy chồng, điều kiện của cô kém một chút, vậy lấy một người đàn ông tương xứng cô là được, cũng không thể ở nhà mãi, chờ sau này già rồi, không có con cái, tới lúc đó chẳng lẽ lại kêu cháu trai dưỡng lão làm ma chay cho cô?

Mấy năm đó Sài Phượng Hương suy nghĩ nhiều, ăn uống cũng bình thường, làm việc nhà nông cũng nhiều, cả người đen vàng đen vàng, lúc mới gả cho Biên Đại Quân, tuy nói mới hai mươi bảy tuổi, tòan thân cũng đã là một bộ hình tượng người phụ nữ nhà nông.

Lại nói tiếp năm đó, Sài Phượng Hương 27 tuổi gả cho Biên Đại Quân 42 tuổi, thật là có chút dự định phá quán tử phá suất*, cô nghĩ nếu cuộc hôn nhân này không tốt, tới lúc đó nhà mẹ đẻ đại khái cũng về không được, cô tìm đoạn sông giải thoát chính mình.

*phá quán tử phá suất (vò mẻ chả dợ nứt): theo nghĩa đen là một cái bình đã bị sứt mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình sứt mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ mặc nó tiếp tục thôi hoặc thành tích không tốt cũng không quan tâm, không cầu tiến.

Biên Đại Quân người này nhìn không ra sao, lại là người đứng đắn lo việc nhà thương yêu vợ, Sài Phượng Hương gả cho gã không tới một năm, cả người nhìn liền đẹp hẳn ra.

Mọi người đều nói cô lúc trước khi kết hôn nếu có dáng vẻ như thế này, chắc chắc không tới phiên trai già ế Biên Đại Quân, Biên Đại Quân nghe xong còn vui vẻ, nói rằng đây không phải là số mệnh sao?

Sài Phượng Hương cũng kiên định sống qua ngày, hồi trước lúc cùng Biên Đại Quân ở trong thành phố, mỗi ngày Biên Đại Quân chạy chiếc xe ba bánh cũ nát đi khắp nơi tìm ve chai có thể bán lấy tiền, cô ở nhà trông con làm thủ công.

Đồng thành không phải nơi công nghiệp phát triển, mấy thứ thủ công này rất nhiều đều là từ thành phố phía Nam chuyển chuyển tới, qua mấy lượt, giá thật sự thấp, một ngày bận đến tối có đôi khi cũng chỉ có thể kiếm được hơn mười đồng. Nhưng cô cũng sẵn lòng làm, có hơn mười đồng còn đỡ hơn là không có.

Phụ nữ phần lớn đều không muốn rời xa gia đình, Sài Phượng Hương càng đặc biệt như vậy, cô có được gia đình này không dễ dàng, cũng là may mắn, xem như ông trời ban thưởng cho cô. Lúc trước bất luận là cùng Biên Đại Quân ở nhà cũ lụp xụp ở ở nông thôn hay là ở nhà trệt gạch đỏ trong thành phố, cô đều dọn dẹp nhà mình sạch sẽ cực kỳ ngăn nắp.

Lần này đến đây, nhìn căn phòng sáng trưng, trong lúc nhất thời đúng là vui vô cùng, cả nhà định cư ở chỗ như vầy, vậy tốt bao nhiêu?

Hai người Biên Đại Quân và Sài Phượng Hương, La Mông giao cho La Toàn Qúy dẫn dắt, nên làm chuyện gì, đều để cho ông nói.

Việc đồng áng của bọn họ cũng không giống như đi làm ở trong thành phố, nếu Sài Phượng Hương đi nhặt trứng gà ở bên chuồng gà, để hai đứa bé ở bên cạnh chuồng gà để bọn chúng tự chơi là được. Đất đai ở nông thôn chính là nhìn thấy dơ, kỳ thật không ô nhiễm mấy, bọn trẻ con ở trên mặt đất lăn một vòng, về nhà tắm rửa liền sạch sẽ rồi, cũng chẳng cần lo lắng bị nhiễm bệnh này nhiễm bệnh kia.

Biên Đại Quân cùng mấy người La Toàn Qúy gánh phân trâu trước, bây giờ trên đỉnh núi có xe, cũng không cần đều phải gánh, lái xe phân đến trên sườn núi, chỗ xe chạy đến không được lại dùng đòn gánh gánh qua là được. Gã trước kia ở quê cũng là làm nông cho nên việc này cơ bản không cần dạy, chỉ cần nói cho gã phải làm cái gì là được.

Trên Ngưu vương trang lại có thêm hai người tài giỏi đắc lực, La Mông lại càng nhàn rỗi, buổi sáng vắt sữa không đi đều được, nhưng anh vẫn quen dậy sớm đi giúp đỡ một chút.

Người ta nói con người sinh sống, quá mệt mỏi khẳng định không được, một đời nháy mắt đã trôi qua, cái gì cũng chưa hưởng thụ được, vậy thiệt thòi bao nhiêu chứ? Nhưng nếu rất nhàn, chẳng làm cái gì cả thì cũng thật không có ý nghĩa. Hiện giờ La Mông làm việc, trên cơ bản chính là tự tìm thú vui cuộc sống cho chính mình.

Buổi tối ăn cơm xong, La Mông trực tiếp ngồi trên ghế phụ xe của Tiểu Thụ Lâm, tuy Tiểu Thụ Lâm chưa lên xe, nhưng anh có thể chờ cậu ấy, nếu như anh không chờ, lát nữa ngoảnh mặt, người nọ liền đã lái xe đi rồi.

Khoảng cách lần trước từ Đồng thành trở về, đây đều đã hai ba ngày rồi, Tiểu Thụ Lâm vẫn chưa nguôi giận. Một lát sau Tiểu Thụ Lâm lên xe thì thấy La Mông ngồi chễm chệ ở chỗ ngồi bên cạnh, cái mặt nhất thời xụ xuống.

"Xuống xe."

“Không xuống”.

“Xuống nhanh lên”.

“Tớ liền không xuống”.

“……”

“Tớ sai rồi”.

“……”

“Thật sự, lần sau đều nghe cậu”.

“……”

Tiếu Thụ Lâm không lên tiếng, hai ngày này trong lòng gã hơi loạn, lúc đầu gã chính là giận, giận La Mông tên cầm thú này lại làm này làm nọ gã, sau đó dần dần, trong lòng gã lại có chút dao động, gã nghi mình có phải bị người lừa tài lừa sắc hay không.

Gã móc tim ra cho nhà người ta, năm mươi vạn vốn liếng cũng lấy ra, còn để cho người ta làm hai lần. La Mông thì sao? Chỉ một câu thích nhẹ bẫng, lại cho ít ăn ngon, bình thường nói kia kêu một cái dễ nghe, tới lúc mấu chốt lại quay ngoắt, đây không phải lừa tài lừa sắc còn gọi cái gì?

Vừa nghĩ đến đây, mặt Tiếu Thụ Lâm càng đen, gã im lặng không nói chuyện khởi động xe, tính đợi đến đầu làng liền đá La Mông xuống.

“Chúng ta lại đi đỉnh núi lần trước đi”. La Mông nhìn nhìn nét mặt của Tiếu Thụ Lâm, thật cẩn thận nói.

“Đi làm gì?”. Tiếu Thụ Lâm trên mặt thản nhiên.

“Đi ngồi một lát”.

“……”. Tiếu Thụ Lâm không nói một lời nào, hiển nhiên không bằng lòng lắm.

“Chỉ ngồi một lát”. La Mông giơ tay kéo kéo cổ tay áo ngắn tay của Tiếu Thụ Lâm.

“Đừng động vào ông”.

“Hai ta nói chuyện đi”. La Mông thở dài, nói.

Tiếu Thụ Lâm vẫn không nói chuyện, xe chạy xuống Ngưu vương trang, gã quay đầu xe, liền chạy lên đỉnh núi, vẫn là chạy tới trên đỉnh núi lần trước.

“Muốn nói chuyện gì?”.

“Chính là chuyện lần trước chúng ta ở Đồng thành, có phải cậu có hiểu lầm hay không?”.

Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch khóe miệng: “Hiểu làm cái gì?”.

La Mông rất nghiêm túc nhìn gã, nói: “Tớ thật không ngại cậu ở bên trên”.

Tiếu Thụ Lâm nghe xong, đầu tiên là trầm lặng vài phút, sau đó gã hỏi La Mông: “Trước kia, lúc cậu ở bên ngoài, từng có bạn tình phải không?”.

“Từng có.” Việc này La Mông vốn cũng không tính tính toán muốn giấu diếm.

“Cậu đều là ở bên trên hay là bên dưới?”. Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

“Bên trên”.

Tiếu Thụ Lâm nghe xong, cười ha ha một tiếng, nói: “Vậy cậu làm sao có thể không ngại?”. Người này thì ra là thuần 1, lúc này là coi gã là đàn bà. Nói xong, gã tính khởi động xe chạy xuống núi, nói thêm gì đi nữa còn có ý nghĩa gì?

“Cậu khác biệt”. La Mông thò tay bắt lấy cánh tay Tiếu Thụ Lâm.

Tiếu Thụ Lâm quay đầu, liền có hai đường nhìn thẳng tắp rơi vào trong mắt gã, ánh mắt kia như là thực thể, xuyên qua đáy mắt của gã, xuyên thẳng tới trong lòng gã. Tiếu Thụ Lâm chỉ cảm thấy ngực căng thẳng, hơi hơi nghiêng mặt né tránh.

La Mông lại gần hôn hôn sườn mặt của gã, sau đó quay người một cái, cả người ngồi trên chân Tiếu Thụ Lâm, chầm chậm hôn hai gò má gã, nhìn vào ánh mắt nói với gã: "Cậu khác biệt".

"Ừ." Tiếu Thụ Lâm nhẹ nhàng lên tiếng, dời ánh mắt nhìn về nơi khác, cảm tình mãnh liệt mà trực tiếp như vậy, là thứ gã không quen, khiến gã nhịn không được muốn chạy trốn, rồi lại có chút không nỡ. Khi gã lại giương mắt nhìn vào ánh mắt của đối phương, La Mông dùng nụ hôn nồng nhiệt mãnh liệt nháy mắt cuốn gã vào trong dây dưa nóng hừng hực.

Sắc trời dần dần tối rồi, hai người họ không đóng cửa xe, tùy ý gió núi thổi vù vù vào, gió núi chạng vạng mang theo hơi lạnh, lại bất kể như thế nào cũng thổi không tan khô nóng trên thân của hai người trẻ tuổi.

La Mông khóa ngồi ở trên người Tiếu Thụ Lâm, để dục vọng hai người gắt gao chạm vào nhau, anh liên tục vuốt ve cổ Tiếu Thụ Lâm, hai má, da đầu…

Anh ưỡn ngực như thể đang mời gọi, để hai tay Tiếu Thụ Lâm có thể càng thêm chặt chẽ chạm vào làn da mình, quần áo bị vén lên cao cao, lộ ra khoảng da trần trụi, cùng hai điểm anh đào, lấy ngón tay nhẹ nhàng đụng hai cái, chúng nó bèn run run rẩy rẩy đứng lên, dụ hoặc tới Tiếu Thụ Lâm thở hổn hển một ngụm cắn vào……

"A……". Tiếng nước và tiếng thở dốc khó nhịn được gió đêm lặng lẽ mang ra ngoài xe rồi nhanh chóng im hơi lặng tiếng tiêu tan giữa núi rừng nơi đây.

…….

Chờ lúc La Mông và Tiếu Thụ Lâm lái xe từ trên núi xuống thì quan hệ của hai người lại càng thân mật hơn trước vài phần.

"Khi nào chúng ta lại đi bán dưa hấu nữa?". Ở trong xe lướt qua rồi ngừng căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu của La Mông, người ta chồng chồng sinh hoạt bình thường đều là hai lần một tuần, ít nhất cũng phải có một lần, chu kỳ của hai người bọn họ đây thật sự là quá dài.

"Chờ một thời gian nữa". Tiếu Thụ Lâm cảm giác mình còn phải tiếp tục học bù.

"Vậy còn phải chờ tới khi nào?". La Mông một chút cũng không muốn chờ, lưỡng tình tương duyệt củi khô lửa bốc, tại sao lại còn phải chờ?

"Không phải mới hái dưa hấu một lần sao, trong ruộng mới có mấy trái dưa, có gì mà bán?". Lý do này của Tiếu Thụ Lâm cũng là hợp tình hợp lý.

"Hứ". Lúc này La mông liền thật sâu hối hận, lẽ ra lúc mùa xuân anh nên trồng thêm ít dưa hấu, tốt nhất là nhiều đến trình độ mỗi ngày bán cũng không hết, cứ như thế anh và Tiếu Thụ Lâm liền có lý do mỗi ngày đi thành phố.

"Tới rồi". Xe chạy đến cổng làng Đại Loan, ngừng một lúc lâu mà La Mông không xuống xe, Tiếu Thụ Lâm đành phải lên tiếng nhắc một câu.

"Lại ngồi một lúc". La Mông ngồi trên xe không nhúc nhích.

"Ừ". Tiếu Thụ Lâm một chút cũng không muốn đuổi La Mông xuống xe, mặc dù hơn một giờ trước gã còn muốn trực tiếp ném người từ trong xe ra ngoài.

"Hôn một cái lại đi". La Mông ngay lập tức được nước lấn tới, lại nói mấy hôm nay Tiếu Thụ Lâm không đoái hoài tới làm anh nghẹn chết.

"Có người đó". Chỗ này là cổng làng đó.

"Chỗ nào có người nha? Trời tối rồi, sợ gì?".

"Bị người ta nhìn tới làm sao?".

“Không sao, chắc chắn nhìn không tới?”

Tiểu Thụ Lâm giống như kẻ trộm, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng hôn một cái trên mặt La Mông, La Mông mừng rỡ giống con sói đuôi to, nhưng mà người này vẫn không chịu xuống xe.

“Chờ thêm thời gian nữa, tớ xây phong của mình, đến lúc đó cậu qua ở với tới đi.”

“Đến lúc đó hãy nói”. Vấn đề của bên Tiểu lão đại còn chưa giải quyết đâu.

“Vậy nếu không cậu thường xuyên qua đây chơi đi”. Ví dụ cùng nhau lăn giường và vân vân.

“Ừ”. Tiểu Thụ Lâm rất hào phóng đáp ứng.

“Vậy…..”. La Mông còn muốn nói chút nữa, điện thoại anh lúc đấy lại vang lên.

“La Mông ơi, tiệm online của anh khai trương rồi”. La Hưng Hữu vui mừng phấn chấn nói từ bên kia đầu điện thoại.

“À, nhanh vậy”. La Mông cười cười, cũng vui thay gã ta.

“Hôm nay một lúc liền tới vài đơn đặt hàng, làng chúng ta có thật nhiều người đều ở đây xem náo nhiệt, cậu đến đây không, lát nữa anh bảo chị Hạ Bình xào vài món, chúng ta cùng nhau uống vài chén?”.

Tiệm online của La Hưng Hữu mở được hơn một tuần, vẫn lặng im không một tiếng động. Tuy biết lúc đầu đều như thế nhưng trong lòng gã vẫn luôn không yên, hôm nay có mấy đơn đặt hàng tới, tuy đều là mua tám đồng miễn phí giao hàng xài thử, không kiếm được tiền nhưng gã và vợ gã đều rất vui vẻ.

“Được, một lát nữa em qua”. La Mông đáp ứng. Sau khi cúp điện thoại sao, anh lại nhìn nhìn Tiểu Thụ Lâm nói: “Tớ xuống xe đây”.

“Ừ”. Tiểu Thụ Lâm gật gật đàu.

“Tớ đi đây”. La Mông sờ sờ cửa xe, lại quay đầu nói với Tiểu Thụ Lâm.

“Đi đi”. Tiểu Thụ Lâm lại gật gật đầu.

“Đi nha!”. La Mông nhào mạnh qua, hung hăng hôn một cái ngoài miệng Tiểu Thụ Lâm, sau đó mở cửa xe bỏ chạy. Anh sợ mình chạy đi chậm, lát nữa lại muốn quay lại.

“A”. Tiểu Thụ Lâm nhìn bóng dáng La Mông biến mất giữa màn đêm, sờ sờ miệng mình, nhịn không được khóe miệng nhếch nhếch lên, sau đó nhếch môi cười cười, khởi động xe chạy về Lò rèn.

Lại nói sáng hôm nay lúc mọi người đều đang chăm sóc ruộng rau thì có người nhìn đến mẹ của La Hưng Hữu nghiêng nghiêng ngả ngả chạy từ trong làng ra, miệng thì hô: “Kêu rồi! Kêu rồi!”.

“Cái gì kêu vậy? Mẹ Hưng Hữu”. Ở ruộng rau ven đường có người nhịn không được liền hỏi.

Bà bác không ngó ngàng tới người ta, một đường chạy chậm dọc theo con đường đá xanh của làng bọn họ, miệng vừa hô: “Kêu rồi! Kêu rồi!”

“Ôi trời, thím Mười Một này, ánh mắt lại không tốt đừng để bị té!”. Người trong làng còn thấy lo cho bà.

“Hôm nay bác ấy làm sao vậy? Cô xem người như bác ấy, bình thường đâu thế, chẳng lẽ là?”.

“Nói vớ vẩn gì đó, bác ấy mắt không tốt, nhưng trong lòng rất sáng tỏ, cô điên rồi bác ấy cũng không điên được.”

“Tôi chỉ nói vậy thôi”.

“Mẹ à, mẹ chạy làm gì?”. La Hưng Hữu đang cùng bà xã chăm ruộng rau thì nhìn đến mẹ mình một đường chạy tới bèn vội vàng tới đỡ.

“Kêu rồi!”. Bà ta thở hổn hển nói lớn.

“Cái gì kêu ạ? “. La Hưng Hữu liền vội vàng hỏi, bình thường gã cũng không mấy khi ngồi trước máy tính, mấy bữa nay ngón tay anh đỡ chút bèn đi ra giúp bà xã làm ít việc, máy tính ở nhà cũng mở rồi, đã cùng bà nói trước là nếu máy tính kêu lên thì kêu anh một tiếng.

“Chính là kêu to tích tích tích”. Bà mới nghe tiếng này xong thì vội vã gửi cháu nhờ bà nhà hàng xóm trông giùm, chính mình chạy trước tới đây.

“Vậy mẹ ngồi đây nghỉ một lát trước, con về nhà xem thế nào”. La Hưng Hữu nói xong liền đi hướng trong nhà.

“Mẹ, mẹ ngồi ở đây trước”. Lúc này Triệu Hạ Bình cũng từ ruộng lên.

“Hạ Bình, nhà cô cái gì kêu vậy?”. Dân làng đứng bên cạnh liền hỏi.

“Là mấy bữa trước mở cái tiệm online kia, không biết có phải hay không là có làm ăn tới cửa”. Đó cũng có thể là quảng cáo, lúc trước cô và La Hưng Hữu cũng mừng hụt vài lần.

“Ôi, làm ăn tới? Đây đều bao nhiêu lâu, tôi còn nghĩ cửa tiệm kia thất bại rồi đâu”. Theo quan niệm cũ của nông dân bọn họ, mở cửa buôn bán, một tuần không khai trương thì không phải thất bại thì còn là cái gì?

“Mở tiệm online lúc đầu đều là như vậy hết”. Triệu Hạ Bình cười cười, mặc kệ nói thế nào, hôm nay nếu có thể khai trương, vậy thì thật sự là cám ơn trời đất.

“Vậy nếu không chúng ta cùng đi ngó coi một chút?”. Người trong làng từ trước đến nay đều thích vô giúp vui.

“Còn không biết có phải hay không đâu?”. Nếu ngộ nhỡ không phải, còn có nhiều người như vậy qua coi, đó không phải xấu hổ à.

“Không sao, coi một chút lại không mất miếng thịt nào, nói không chừng chúng ta vừa đi qua, nhân khí vượng, làm ăn liền tới cửa”.

“Hắc, vậy đi thôi.” Triệu Hạ Bình cũng rất muốn về xem, cái cuốc linh tinh cũng không cầm, trực tiếp để ở ruộng, đỡ mẹ chồng liền đi cùng mọi người về nhà mình.

Lúc mọi người đến thì thấy La Hưng Hữu đang đóng gói.

“Ôi, đây là có người mua rồi?”. Người trong làng lập tức liền nhìn ra.

“Hì, chỉ là hàng xài thử, không kiếm được tiền”. La Hưng Hữu miệng thì nói vậy, nét mặt vui mừng vô luận như thế nào cũng dấu không được.

“Vậy cũng là khai trương nha, không tệ, không tệ”.

“Đây là mua đậu nhà La Mông à? Yên tâm đi, đậu nhà cậu ta ăn ngon, chẳng mấy ngày người này phải quay lại mua”.

“Đúng vậy, tới lúc đó nói không chừng tôi cũng có thể cũng được thơm lây”.

“Năm nay ruộng tôi ít thứ, chờ sang năm tôi trồng nhiều chút, cũng làm mấy cái xài thử thế này, nhào vô góp vui”.

“Tích tích tích tích tích!”.

“Ôi, chính là tiếng kêu này à?”.

“Nhìn xem nhìn xem, người ta còn nói cái gì?”.

“Không phải người lúc nãy”.

“A ha, tới tới một người!”.

“Pháo nổ hai lần a!”.

“Tích tích tích tích tích!”.

“Lại tới! Đây là pháo vang ba lần!”.

“Tôi đã nói thôi, chúng ta tới nhiều người, nhân khí vượng, vận khí liền tới rồi, ha ha”.

“Tích tích tích tích tích!”.

“Ôi trời! Vẫn còn!”.

“Đây là kêu lần mấy rồi?”.

“Bánh pháo!”. (ý bẩu khác tới liên tục như bánh pháo nổ liên tục í)

“Ha ha ha ha!”

Một buổi trưa này, mọi người đều không nỡ quay về ruộng, một đám người ngồi ở trong sân nhà La Hưng Hữu, chuyên môn chờ máy tính nhà bọn họ vang lên tiếng tích tích tích, mỗi một lần kêu, những người này liền kích động một hồi.

Chờ tới lúc ăn cơm trưa, mọi người cũng còn không nỡ đi, Triệu Hạ Bình liền hái bầu từ sau nhà nấu một nồi cháo mặn đầy tràn, mọi người cùng nhau ăn cháo, bữa ăn trưa liền trôi qua như vậy.

Vẫn chờ tới lúc mặt trời lặn phía Tây, mọi người ở sân nhà La Hưng Hữu mới tan. Mặt trời xuống núi xong người trong làng còn phải đến ruộng nhà mình hái rau, đều là rau ngày mai đem bán, có loại rau để được thì tối hôm trước hái, có rau không để được thì sớm mai tới hái.

Không thì sáng sớm sáu bảy giờ xe Cực Vị lâu tới thu rau, lúc ấy cách hừng đông cũng chưa được mấy giờ, lập tức làm sao mà hái được nhiều rau như vậy?

Lúc La Mông đến nhà La Hưng Hữu thì Triệu Hạ Bình đã dọn mâm xong, trưởng làng La Toàn Thuận cũng tới đây.

“Như thế nào? Hôm nay bán được mấy đơn hàng?”. La Mông vào sân, cười hì hỉ hỏi La Hưng Hữu.

“Mười bốn đơn, tất cả đều là tám đồng miễn phí giao hàng xài thử”. La Hưng Hữu cười dọn ghế lại đây, mời La Mông vào bàn, lại lấy chén đũa sạch sẽ cho cậu.

“Không tệ “.

“Hì, cũng tạm, chỉ là có mấy đơn xa, tới lúc đó còn phải kêu cậu bù bưu phí”. Nói tới đây La Hưng Hữu còn rất ngượng ngùng.

“Lúc đầu bù chút sợ gì”. Huống chi cũng chẳng bù bao nhiêu, La Mông gắp một đũa đồ ăn ăn, hương vị không tệ lắm.

“La Mông à, nghe Hưng Hữu nói, ý tưởng tiệm online này là cậu chỉ cho cậu ta?” Lúc này trưởng làng La Toàn Thuận cũng nói.

“Dạ.” Lúc này La Mông cũng không đánh lạc hướng, gật gật đầu trực tiếp thừa nhận.

“Chú đã nói đầu óc thằng nhóc cháu rất tốt, hai ngày nữa bố mẹ La Văn Phong bên nhà chú trở về, cháu nói sau khi hai đưa nó trở về, ở trong làng mình làm cái gì mới tốt đây?”.

Chỉ trồng rau không sợ là không thích hợp. Tuy nói mỗi cuối tuần La Mông để cho người trong làng lên chỗ cậu ta gánh phân trâu đi, cũng không quy định mỗi người lấy bao nhiêu nhưng là mọi người trong làng phải tự giác, anh không thể nói muốn bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu, liền mặc kệ người sau có hay không có.

Hiện giờ Ngưu Vương trang có hơn một trăm đầu trâu, nói ít không ít, mỗi ngày đều có không ít phân trâu, hai ngày cuối tuần cộng lại cũng có rất nhiều, nhưng nếu chia cho tất cả người trong làng thì phân lượng tự nhiên liền thiếu, huống chi nói không chừng sau này còn người khác trở về làng nữa. Nếu ai ai cũng nhìn chằm chằm đường trồng rau này, vậy thì còn có cái gì phát triển lớn được?

Về chuyện của làng Đại Loan, La Mông cũng nghĩ tới rồi. Lúc này chú La Toàn Thuận hỏi, anh liền nói thẳng suy nghĩ của mình.

“Nếu có thể chịu khổ không chê bẩn thì kêu hai người bọn họ nuôi heo đi, mỗi sáng làng chúng ta bán rau không phải bán tới rất tốt thôi, lại bán thêm ít thịt heo quê, hẳn là cũng dễ bán. Tới lúc đó liền kêu bọn họ khai khẩn miếng đất trồng ít khoai lang, bắp linh tinh, lại lấy ít rau dập rau nát làng mình, thu ít nước gạo, nuôi heo đảm bảo không kém được.

71. Chương 71: Bước Tiến Mới Của Lò Rèn...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hạ Chi

Beta: Mèo

“Ôi, chú cũng thấy kiếm cái nghề ở trong làng mình tốt hơn, nuôi mấy chục con heo mập, ổn định hơn nhiều”. La Toàn Thuận uống một ngụm rượu, lại thờ dài, nói.

“Sao? Bọn họ tự có tính toán riêng ạ?”. Đi làm ở bên ngoài, nhìn qua nhiều việc đời rồi, bây giờ có thể nghỉ việc trở về nhà, trong bụng tám phần cũng có sẵn quyết định riêng, La Mông cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Bảo là muốn mở tiệm ăn bên trấn Vĩnh Thanh”. Trên bàn cơm một nhà La Hưng Hữu và cả La Mông đều không là người lắm miệng, La Toàn Thuận cũng không giấu diếm, nói thẳng.

“Tiệm ăn gì ạ?”. La Hưng Hữu hút ốc đồng, giương mắt lên hỏi một câu.

“Nói là muốn làm cái kiểu thức ăn nhanh, giữa trưa một chút, buổi tối một chút, một thau một thau thức ăn để ở đó cho người ta chọn”. Con của ông rút cục nói cái loại gì gì, La Toàn Thuận cũng không hiểu rõ lắm, dù sao ông nghe cứ giông giống căn tin.

“Tiệm thức ăn nhanh kiểu Trung”. La Mông vừa nghe liền hiểu được, lúc trước anh ở phía Nam ăn không ít ở tiệm kiểu này, xào rau nồi lớn, đi con đường ổn định giá.

“Cháu thấy thế nào?”. La Toàn Thuận cũng muốn La Mông tham mưu một chút cho bọn họ.

“Bọn họ muốn lấy rau từ trong làng ạ?”. Nhắc tới cha mẹ của La Văn Phong, coi như có đầu óc, người khác nghe nói làng mình bán rau tốt, liền chỉ muốn về nhà trồng rau, hai người họ nghe rau làng mình dễ bán, liền nghĩ trở về mở tiệm ăn, đem rau củ làm thành thực phẩm chín đi bán ở tthị trấn.

“Đúng vậy”. La Toàn Thuận cười cười, nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái, mình nói một, người ta liền biết hai rồi.

“Nếu việc này làm tốt thì cũng rất không tệ”. La Mông lại gắp một đũa đồ ăn.

“Thật không tệ à?”. La Toàn Thuận vẫn không yên lòng.

“Thật không tệ, chủ yếu là xem hai người bọn họ làm nổi hay không, mở tiệm ăn khó hơn nuôi heo, vừa muốn đồ ăn phải ngon, vừa muốn phục vụ phải tốt, lại thêm làm dài làm lâu, không thoải mái”. Cái này nếu là La Mông thì anh tình nguyện nuôi heo.

“Chuyện này không sợ, thằng con lớn La Hán Vinh của chú từ bé đã có khả năng, vợ nó cũng được việc, hai người cũng chịu được khổ, chỉ là rất có dã tâm, luôn nghĩ kiếm tiền nhanh nhanh, không chắc chắn bằng thằng em Hán Lương”

“Hán Lương chắc thì chắc chỉ là không có tài cán gì, lấy vợ cũng là người thành thật, hai đứa đi làm ở thành phố, công việc cũng là anh trai chị dâu giúp tìm cho”.

“Bây giờ hai vợ chồng Hán Vinh trở về, qua mấy bữa chú cũng muốn kêu Hán Lương về. Anh trai chị dâu đều về nhà, hai đứa nó cũng đừng đi làm ở ngoài, thành thật như thế thì đến lúc người ta bắt nạt, cũng không có ai ra mặt cho bọn nó”.

“Chú nghe Hán Vinh nói là giờ mấy người ở thành phố đó xấu xa lắm, có mấy người hồi trước cũng là ở nông thôn như mình, sống ở đó vài năm còn xấu hơn mấy người thành phố kia.”

“Nghe nói năm trước Hán Lương nhà chú chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà bị quản lý phân xưởng nó chửi một trận trước mặt mấy trăm người, chửi như chửi cháu nhà nó vậy, mịa nó, tỏ rõ chính là bắt nạt người thành thị, nếu đổi một người lợi hại xem, gã ta dám như vậy sao?”.

“Sau này chú nghe dâu cả cả nói, thăm dò một chút, trực tiếp liền tới nhà bọn họ làm ầm lên, có gì cùng lắm thì, không được thì nghỉ việc, sao phải chịu đựng chứ? Bây giờ Hán Vinh và vợ nó đều trở về, hai vợ chồng Hán Lương cũng đừng ở bên ngoài làm nữa, mấy bữa nữa chú kêu bọn nó về nhà nuôi heo”.

La Toàn Thuận nói xong, nói tới khiến La Hưng Hữu đều trầm lặng, ban đầu gã còn hút ốc đồng, sau lại ốc đồng cũng không hút, chỉ uống rượu.

La Hưng Hữu người này tuy rằng trong lòng sáng tỏ, nhưng mà bề ngoài nhìn lại chất phát, kiểu người này ở ngoài xã hội tự nhiên không sống được như cá gặp nước, đi làm ở thành phố sao có thể không bị ức hiếp, bị khinh bỉ gã cũng chẳng có anh trai chị dâu đứng ra giúp mình, đành phải chịu đựng, gã còn phải trả nợ, không làm thuê có thể sao?

“Mấy đơn hàng hôm nay đều gởi đi rồi?”. La Mông hỏi La Hưng Hữu.

“Gởi rồi, lúc chiều anh đi trấn trên gửi rồi”. Nói đến đây biểu cảm trên mặt của La Hưng Hữu cũng sáng sủa một ít.

“Anh đi kiểu gì? Đi bộ hay đi xe?”.

“Đạp xe ba bánh”. La Hưng Hữu cười cười, nói.

“Sau này kiếm được tiền thì mua xe máy”. Từ làng họ đi đến trấn Thủy Ngưu đường dốc rất nhiều, lúc đi đạp xe ba bánh còn đỡ, lúc về toàn phải lên dốc, mệt lắm.

“Hì, còn sớm”. La Hưng Hữu có chút ngượng ngùng cười, bây giờ mà kiếm được tiền gã liền dẫn mẹ gã đi bệnh viện tỉnh khám, bác sĩ bệnh viện huyện nói mắt mẹ gã không chữa được, gã vẫn là có chút chưa từ bỏ.

“Tích tích tích tích tích!”. Lúc này máy tính bên cạnh đột nhiên lại kêu lên.

“Ôi, lúc này còn có làm ăn tới cửa à?”. La Toàn Thuận đang lúc uống rượu thì bị thanh âm này hoảng sợ.

“Bây giờ còn sớm mà, người thành phố ngủ muộn, nửa đêm mười hai giờ còn có người lên mạng mua đồ”. La Mông nói với La Hưng Hữu: “Sau này anh và vợ anh sắp xếp ca sớm ca muộn, một người ngủ sớm một người ngủ muốn, hai người thay phiên sẽ không mệt như vậy”.

Bữa nhậu này xong cũng đã đón được ba đơn hàng, La Mông lấy đơn hàng hôm nay La Hưng Hữu đi giao ra xem, lấy mấy đơn thiếu phí chuyển phát ra tính một chút, tiện thể bù tiền cho anh ta, xong rồi lại ở mấy hóa đơn đó đánh dấu X bằng bút đỏ.

Lúc La Mông về đến nhà cũng đã gần mười giờ, vì chuyện với Tiếu Thụ Lâm mà mấy hôm trước anh không ngủ ngon được. Hôm nay uống ít rượu nên ngã xuống cái là anh ngủ say sưa, ngay cả đồng hồ báo thức vang lên cũng không nghe được.

Chờ lúc anh tỉnh trời cũng sắp sáng rõ, La Mông vừa mở mắt thì thấy ngay một con chồn và một con rắn Thái Hoa ở đầu giường mình, bên cạnh còn sắp xếp chỉnh tề một đống chuột chết. Cảm ơn trời đất, may mắn con rắn Thái Hoa này không xằng bậy.

Gần đây bởi vì đã ước định tốt thời gian giao dịch rồi nên mỗi lần đến thời gian này anh đều đã rời giường, cho nên địa điểm giao dịch liền không có cường điệu lại một lần nữa, hôm nay ngủ quên, con chồn này lại kéo chuột chết lên đầu giường anh, xem ra còn phải để cái sọt trong phòng mới được.

La Mông lười biếng duỗi eo đi xuống sàn nhà, vẫy vẫy tay với hai con kia: “Lại đây.”

“Chi!”. Con chồn kêu một tiếng, vội vã ngậm một con chuột chết chạy về phía La Mông. Con rắn Thái Hoa cũng uốn éo người trượt xuống giường.

“Sau này đừng trèo lên giường ông mày, một thời gian nữa tao cũng là người có vợ rồi, tới lúc đó chúng mày đừng có dọa đến vợ tao……”.

La Mông vừa lải nhải vừa cắt lỗ tai con chuột, ngày hôm qua anh nói chờ anh xây căn phòng, mời Tiếu Thụ Lâm qua chơi, cậu ấy đáp ứng rồi, tới lúc đó hai con này phải làm như thế nào mới tốt đây, nếu không cũng giới thiệu chúng với Tiếu Thụ Lâm làm quen một chút?

Không được, La Mông còn chưa tính toán để Tiếu Thụ Lâm biết chuyện linh tuyền, tuy rằng anh quả thật rất thích Tiếu Thụ Lâm, anh cũng tuyệt đối tin nhân phẩm của cậu ấy, nhưng mà cái chuyện linh tuyền này giống như một trái bom hẹn giờ vậy, La Mông một chút cũng không muốn đặt một trái bom hẹn giờ giữa mình và Tiếu Thụ Lâm.

La Mông không muốn đi khảo nghiệm nhân phẩm của Tiếu Thụ Lâm, cũng chẳng muốn đi chứng minh tình cảm của cậu ấy đối với anh thật sự có sâu như vậy hay không. Anh chỉ muốn sống an an bình bình cho hết một đời, bí mật về linh tuyền này khiến nó thối rữa trong bụng một mình anh đi, ai cũng không nói cho.

Đi đến bên Ngưu Vương trang thì mấy người La Toàn Qúy cùngBiên Đại Quân và Sài Phượng Hương mới tới đã vắt sữa xong rồi, La Mông chở đám sữa cuối cùng của sáng nay, đi Đại Thủy Ngưu lấy bữa sáng.

Gần đây bởi vì La Mông mỗi sáng đều đến trấn trên lấy bữa sáng nên La Hồng Phượng có thể bớt đi một chuyến, xe sữa cuối sẽ chờ lúc La Môngphải đi xuống lấy bữa sáng tiện đường mang qua luôn, cũng bớt được một việc.

Một lúc sau La Mông mới chở bữa sáng lên Ngưu Vương trang, bên Lò rèn gọi điện thoại tới nói là có người muốn thuê phòng. La Mông ăn sáng xong chạy tới thì thấy một đôi vợ chồng trẻ, đều là 25, 26 tuổi, bộ dáng nhã nhặn lịch sự

"Là hai người muốn thuê phòng à?". La Mông vào sân liền nhìn đến hai người lạ mặt này.

"Đúng vậy". Người nam kia liền nói.

"Sáng sớm như vầy?". La Mông nhìn nhìn đồng hồ, lúc này mới bảy giờ hơn.

"Thật ra hai người bọn họ tối qua đã đến, dì nói cháu ngủ sớm nên kêu hai người ở đây một đêm, sáng mai hãy gọi điện thoại cho cháu". Dì Vân đang xếp cái khung thêu bên cạnh định thêu hoa liền trả lời thay bọn họ.

"À, hai ngươi là vợ chồng?". La Mông thấy bọn họ còn thật có tướng vợ chồng.

"Đúng vậy". Người nữ kia nói, còn vội vàng lấy giấy kết hôn từ trong túi ra cho La Mông coi, làm La Mông rất ngượng ngùng, người ta có phải vợ chồng hay không cũng không đến lượt anh xía vào.

"Vậy hai người tính thuê nhà tôi bao lâu?".

"Ở trước một năm đã". Người nam kia trả lời.

"Là có tính toán rồi?". Hai người trẻ tuổi, nhìn tình huống không giống với Tôn Lâm Mộc, khẳng định là có ý tưởng gì mới mới có thể chạy đến góc núi này vừa thuê chính là một năm.

"Không muốn sống ở thành phố, nhìn đến anh đăng bài trên diễn đàn Đồng thành nói là có nhà cho thuê, còn có núi, bọn tôi liền từ chức, dù sao cũng không tính kiếm nhiều tiền, không đói chết là được". Nếu thật sự sống không nổi nữa bọn họ cùng lắm thì quay lại thành phố đi làm, tóm lại là không đói chết, cho nên đôi vợ chồng trẻ này cũng chẳng có nhiều gánh nặng tâm lý.

"Vậy hai người tính làm gì?".

"Chúng tôi". Người nữ kia liếc mắt nhìn chồng một cái, thấy chồng gật gật đầu mới nói: "Chúng tôi tính nuôi ít bồ câu thử xem".

"Nuôi bồ câu à? Cái này phí tổn không thấp, hai người tính nuôi bồ câu lấy thịt hay bồ câu lấy trứng?". Nuôi bồ câu cũng là không tệ, chỉ là phí tổn cao, hồi vốn chậm, bọn họ nếu nuôi được thì đến lúc đó mấy người La Mông còn có trứng bồ câu ăn, vậy thì hơi bị thích.

"Bọn tôi nuôi thả để chúng nó đẻ trứng, tới lúc đó chính mình tự trồng ít lương thực cho chúng nó ăn, phí tổn chắc là không cao lắm". Hai vợ chồng trẻ này hiển nhiên cũng là suy tính qua.

"Vậy cũng rất tốt, hai người muốn thuê phòng nào?". Đều là người trẻ tuổi, La Mông cũng rất thưởng thức dũng khí dám nghĩ dám làm của bọn họ.

"Chúng tôi liền ở một phòng, tối qua ngủ ở phòng đối diện phòng Tôn Lâm Mộc, phòng bên ngoài kia. Cậu ấy nói cậu ấy chỉ thuê một phòng, chúng tôi tính thuê chung với cậu ấy".

“Thế còn bồ câu? Cậu tính nuôi ở đâu?”. Bọn họ nếu làm không gọn ghẽ, đến lúc đó có thể ảnh hưởng đến sinh hoạt của những người khác trong viện, La Mông tốt xấu cũng phải hỏi trước một câu.

“Thì tại sân sau dựng cái chuồng, bên đó chẳng phải còn có một cái cây sao, liền dựng dưới tàng cây, đến lúc đó còn có thể che mát”. Đôi vợ chồng này còn rất có chủ kiến, tối qua mới tới, đến bây giờ chưa được mấy giờ mà ngay cả chuyện này cũng đã nghĩ tốt rồi.

“Vậy cũng được, vốn tiền thuê phòng nhỏ là một năm 5 ngàn, lúc trước Tôn Lâm Mộc thuê một phòng đó tôi chỉ thu cậu ấy hai ngàn, phòng còn lại và gác xếp đều cho hai người dùng, phòng khách và phòng bếp ở lầu dưới là công cộng, tiền thuê một năm ba ngàn, không có ý kiến gì đi?”

“Rất tốt”. Hai vợ chồng chẳng có ý kiến gì, rất sảng khoái đáp ứng, Tôn Lâm Mộc vốn rất dễ ở chung, thuê chung nhà với cậu ta, một năm tiết kiệm được hai ngàn đồng tiền thuê nhà, đối với bọn họ quả thật rất có lời.

“Khi nào hai người nuôi bồ câu, nhớ làm sạch sẽ chút, đừng để ảnh hưởng đến hàng xóm, đượcchứ?”. Bồ câu nuôi không bẩn nhưng La Mông cảm giác vẫn phải nhắc nhở một chút.

” Yên tâm đi, bọn tôi chắc chắn không làm ảnh hưởng đến hộ gia đình khác”. Người nữ kia vội vàng nói.

“Vậy được, còn có phụ cận trên núi này có mấy chục mẫu đất hoang, tôi dùng tiền nhận thầu hết rồi, muốn chỗ nào hai người tự mình trực tiếp trồng, không cần đến hỏi tôi, nhưng chờ đến lúc thu hoạch phải trả tôi 2% tiền thuê đất”.

“Chuyện này hôm qua bọn tôi có nghe Tôn Lâm Mộc nói rồi, cảm thấy rất tốt”. Hai phần trăm tiền thuê đất tuy rằng không ít, nhưng mà phí tổn lúc đầu thấp, đối với người trẻ tuổi chẳng có vốn thì không gì thích hợp hơn.

“Vậy nếu không có vấn đề gì nữa thì ký hợp đồng đi”.

Lúc ký hợp đồng La Mông nhìn một chút chứng minh thư của hai người, nam kêu Lý Hải Lương, hai mươi lăm tuổi, nữ kêu Lam Yến, cũng hai mươi lăm. La Mông đoán hai người bọn họ không là bạn học thời đại học thì cũng là bạn học cao trung, có thể đến với nhau coi như là rất có duyên phận.

“Hai người muốn dựng chuồng bồ câu, khẳng định phải dùng tới không ít gỗ, bên Ngưu Vương trang đang trang hoàng, lát nữa hai người có rảnh thì sang bên đó xem một chút, hỏi bọn họ một ít đầu thừa đuôi thẹo đóng cái gía nuôi bồ câu chắc là cũng được”. Lúc mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, tiết kiệm được cái gì hay cái đó, nếu không hai người đã chẳng muốn thuê chung nhà với người ta.

“Vậy cảm ơn anh chủ nhà”. Đôi vợ chồng trẻ vừa nghe La Mông nói thế liền vội vàng mừng rỡ nói cảm ơn.

La Mông khoát khoát tay đi về phía Ngưu Vương trang. Dưới tán cây bên cạnh tứ hợp viện, Tiếu Thụ Lâm và Hầu Tuấn mập đang ngồi dưới bóng cây cắn hạt dưa. Lúc này Bàn tử chưa đến giờ nấu cơm, Tiếu Thụ Lâm vừa hái được một sọt rau về, thấy trong phòng bếp có một chảo hạt dưa mới ra lò nên cũng bốc một nắm ra cắn.

Lại nói tuy rằng Tiếu Thụ Lâm cũng làm việc ở Ngưu Vương trang nhưng mọi người đều biết gã không giống với người làm thuê khác. Đầu tiên gã là con trai của Tiếu lão đại, chuyện này ai ở trên Ngưu Vương Trang cũng biết, thêm nữa gã cả ngày với La Mông cùng vào cùng ra, quan hệ mật thiết với ông chủ nha.

Còn nữa là mỗi tháng người này cũng không lãnh lương, mỗi lần đến lúc phát tiền lương thì gã lại từ từ trên núi của La Mông bắt mấy con gà trống tơ đi về, coi như thế tiền lương. Vậy nên mọi người trên Ngưu Vương Trang đều không coi là gã đến làm việc, chỉ cho rằng đến chơi, đến giết thời gian mà thôi.

Tay nghề bóc hạt dưa của Tiếu Thụ Lâm khá chuyên nghiệp, chỉ thấy ngón tay gã vừa động, một tiếng răng rắc vang lên, lại nhẹ nhàng bóc một cái, một cái nhân hạt dưa đi ra, tiêu sái ném vào miệng, rồi lại tiếp tục răng rắc một cái…

Phương pháp của Hầu Tuấn thì lại truyền thống một ít, một cái hạt dưa đặt ở miệng, nhe ra bốn cái răng cửa, nhẹ nhàng cắn một cái, đầu lưỡi khẽ đẩy, nhân hạt dưa liền ra, tên này tài nghệ thành thạo, một hạt tiếp một hạt, cắn tới kêu rất nhanh nha.

Đông, Tây, Nam, Bắc và Nha Nha cộng lại năm con, hết sức chăm chú ngồi nhìn hai cao thủ cắn hạt dưa, một lúc nhìn bên này, một lúc ngó bên kia, nhìn đến chúng nó hoa cả mắt ứng phó không nổi.

Đúng lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc ngăn nắp mặt mũi đẹp trai từ trên núi đi xuống, bên cạnh còn đi theo một con đại kim mao* cũng xinh đẹp như vậy.

*kim mao: chó Golden Retrievers

Đông, Tây, Nam, Bắc đều quay đầu liếc mắt nhìn con chó kia và chủ nhân nó một cái, sau đó lại kéo lực chú ý tiếp tục nhìn chằm chằm Tiểu Thụ Lâm và Bàn tử, về phần Nha Nha thì ngay ánh mắt cũng chưa chớp một cái nhìn chằm chặp hai cây răng cửa của Bàn tử.

"Lại đây, Đại Kim, chào hỏi với bọn nó nào". Người đàn ông này đi đến bên cạnh Đông, Tây, Nam Bắc, liền nói với con đại kim mao bên người mình.

Đại Kim nhìn nhìn một con chó to, bốn con chó nhỏ, một lát sau mới thật không tình nguyện kêu một tiếng: "Ngao ô…"

"……". Đông, Tây, Nam Bắc đều quay đầu lại liếc mắt nhìn nó một cái, Nha Nha vẫn không nhúc nhích.

"Đây là Đại Kim à?". Lúc này La Mông cũng từ trên xe ba bánh xuống.

"Đúng vậy". Người trẻ tuổi cười cười.

"Lớn lên rất đẹp". Con chó này bẩm sinh điều kiện tốt, khung xương lớn, háu ăn, được chăm sóc cẩn thận nên muốn bộ dạng tệ cũng khó.

"Ha ha, chúng ta đây chẳng phải còn phải làm việc sao, lúc này nắng to sợ nó bị phơi nắng hỏng mất nên muốn nó cùng mấy con chó nhà anh chơi cùng nhau có được hay không?". Người yêu chó đều là như thế, bản thân mình bị phơi nắng tróc da cũng chẳng sao, chó cưng bị rớt mấy cọng lông bọn họ đều đau lòng muốn chết.

"Không sao, cậu để nó ở đây đi, chỉ cần nó không chạy lung tung, chơi ở Ngưu Vương trang là không sao đâu". La Mông cũng là rất sảng khoái đồng ý, cho dù nó chạy lung tung, lát nữa Đông, Tây, Nam, Bắc cũng có thể tìm ra được. Cả cái Ngưu Vương trang này còn chưa có cái chỗ nào mấy anh em chúng nó tìm không ra, gà mái giấu trộm ở trong bụi cỏ hai quả trứng gà còn bị chúng nó ngậm đi ra.

"Vậy đi, Đại Kim con cùng chơi với chúng nó nhe, ngoan nha". Chủ nhân Đại Kim sờ sờ bộ lông nó, quay đầu đi lên trên núi.

"Ô ô……". Đại Kim chạy theo cha nó hai bước, quay đầu nhìn nhìn mấy người La Mông ở đằng sau, lại nhìn nhìn Đông, Tây, Nam, Bắc và Nha Nha, ủ rũ đi về phía góc cây, nằm sấp không nhúc nhích.

"Gâu!". Lão đại hướng Tiểu Thụ Lâm sủa to một tiếng, ý bảo người đã đi rồi, gã có thể tiếp tục cắn hạt dưa. Năm con này ngồi nghiêm chỉnh tính toán xem phim tiếp. Đối với bọn nó sự quyến rũ của một cô khuyển xinh đẹp hiển nhiên chưa dụ hoặc bằng tài nghệ cắn hạt dưa như thần này.

72. Chương 72: Chim Chóc Thật Kiêu Ngạo...

Edit: Hạ Chi

Beta: Mèo

Tại một thành phố lớn phía Nam, Trần Hồng Giai cũng chỉ là một người trong ngàn vạn nhân viên đi làm, bình thường không đặc sắc, một người độc thân, mỗi ngày đi làm tan tầm, không chút nào thu hút.

Phần lớn thời gian sau khi đi làm về Trần Hồng Giai đều ru rú ở nhà, không thích đi dạo phố, hầu hết đồ dùng sinh hoạt đều mua từ trên mạng, thậm chí là ngay cả rất nhiều thực phẩm đều là thông qua mạng mua về.

Ngày hôm đó lúc gã lướt mạng tia nông sản vừa vặn nhìn đến một tiệm online mới khai trương đưa ra hoạt động tám đồng miễn phí giao hàng xài thử bèn thuận tay mua một phần, dù sao thì kệ nó là tốt hay xấu, cũng chỉ là tám đồng, mua về thử xem nói sau.

Sau đó gã cũng không quá để ý chuyện này, hai ngày sau khi gã đang đi làm ở công ty thì bên tiếp tân gọi điện thoại đến văn phòng gã nói gã có bưu phẩm, Trần Hồng Giai trong lúc nhất thời còn không nhớ ra gã mua nó lúc nào nữa?

Chờ mở hộp ra nhìn, lúc này Trần Hồng Giai mới rốt cuộc nghĩ ra là mấy loại đậu tám đông miễn phí giao hàng xài thử tới rồi. Bên trong chiếc hộp chỉ có ba loại đậu, đậu tương đậu đen đậu tây, đều 100g.

Bên trong đóng gói rất đơn giản, mỗi loại đậu đều chỉ dùng hai cái túi nilon trắng bọc lại. Bên ngoài đóng gói khá chắc chắn, bên ngoài hộp giấy dán băng keo một vòng lại một vòng, lúc gã mở ra mất không ít sức đâu.

Giữa gói đậu với hộp giấy chặn không ít giấy, cũng không như nhà người ta xài giấy báo, ông chủ cái tiệm online này dùng sách giáo khoa cũ, Trần Hồng Giai nhìn quy cách màu sắc trên tờ giấy thì có cảm thấy hơi quen, mở ra thì thấy, thế mà giống hệt trang sách giáo khoa lớp 5 anh đã học qua.

"Này, còn nhớ rõ [Just pick up children for] của Băng Tâm không?"(1) Trần Hồng Giai hỏi đồng nghiệp trong văn phòng.

"Tôi có học qua à?". Giờ đều tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi, trí nhớ kém chút thì làm sao còn nhớ nổi bài tập hồi tiểu học

"Xem xem, đây này". Trần Hồng Giai cười liền lấy giấy đó truyền qua cho đồng nghiệp xem.

"Ôi, cái này à, tôi còn nhớ lúc đó cô giáo môn văn bọn tôi còn bắt học thuộc lòng nữa".

"Cô giáo môn văn bọn tôi còn bắt mỗi hôm đều phải đọc".

"Lúc đó tôi thật rất ghét học tiểu học, mỗi ngày không phải học thuộc lòng thì là chép từ mới, lúc nào cũng mong mình lớn lên nhanh nhanh, hì hì".

"Giờ không phải trưởng thành rồi?".

"Ngao! Rất muốn quay về làm bài tập nha!".

"Ha ha ha ha!".

"Ông Trần ông mua gì vậy?".

"Mấy loại đậu, tám đồng ăn thử, cũng không biết ngon không".

"Đúng lúc hôm trước tôi mua máy làm sữa đậu nành, xem lại giờ giao, lát nữa liền tới."

"Đây cũng thật đúng dịp, mau ngâm đậu tương đi".

"Lấy ít nước ấm".

"Mấy loại đậu ngâm cùng nhau đi, dù sao cũng chẳng được bao nhiêu".

“Hay là mỗi loại ngâm một nửa, ngâm hết một lần xay không hết”.

“.....”

Chờ đến giữa trưa, lúc mọi người đang ăn cơm thì máy làm sữa đậu nành tới. Máy làm sữa đậu nành tráng rửa nước nóng xong, mấy loại đậu lọc hết nước đổ vào trong máy, lại thêm nước, ấn nút On, máy chạy vù vù. Một lát sau trong đám thanh niên liền có người lên tiếng.

“Mọi người có ngửi được mùi gì không?”.

“Mùi gì?”.

“Bên kia”. Người nói chuyện lấy đũa chỉ chỉ hướng máy làm sữa đậu nành.

“Tôi ngửi ngửi”.

“Cái đó đang đậy nắp mà, làm sao ngửi được?”

“Ngửi được không?”.

“Hình như là mùi thơm của đậu”.

“Hì, thật đúng là rất thơm”.

“Đừng đưa mũi đến gần thế, đang nấu đó, cẩn thận bị phỏng”.

“Sao còn chưa xong vậy?”.

“Đây đã bao lâu rồi, ông Lô ông mua máy làm sữa đậu nành này là hàng dỏm đi?”.

“Biến, mấy trăm đồng đó”.

“Mấy người đều không ăn cơm?”.

“Lát nữa ăn, cái đó không vội”.

“.....”

Khó khăn lắm mẻ sữa đậu nành rốt cục nấu xong, mở nắp ra một cái, cả đám đều rung động.

"Ngao! Mùi sữa đậu nồng đậm!".

"Mịa nó thì ra sữa đậu nành là cái mùi vị này! Tôi đây mỗi sáng uống cái đó gọi là gì?".

"Uống nước tinh dầu*. Ha ha ha ha!".

***Nước tinh dầu: câu này ý chỉ nước có pha tinh dầu sữa đậu nành, giống tinh dầu chuối có vị chuối vậy.**

"Mau mau cho tôi một ly trước".

"Ít sữa đậu nành vầy sao đủ chia? Ông Trần, ngâm hết luôn chỗ đỗ đó đi".

"Không được, cái đó tôi phải mang về nhà".

"Đem về nhà làm gì nữa, lại chả có vợ".

"Ngâm đi".

"Đừng nhỏ mọn thế, bữa sau tôi mua về trả ông".

"Là mua tiệm online nào vậy?".

"Mấy người đều không ăn cơm hả?".

"Gấp cái gì, cơm cũng sẽ không chạy".

"Mau mau, ông Trần ông gửi link cho tôi".

"Ôi, tiệm mới cứng nha".

"Đậu nhà bọn họ bán cũng không rẻ".

"Ăn ngon! Đáng giá!".

“Mọi người mua mấy cân?”.

“Phí giao hàng khá mắc, chúng ta cùng nhau mua để người ta gửi đến chỗ tôi đi”.

“Không có nhiều loại a, đậu đỏ đậu xanh đều không có”.

“Người ta tự trồng mà, cũng không muốn làm bán sỉ, làm sao có nhiều loại như vậy, có bằng này đã là không tệ”.

“Tôi muốn mười cân đậu tương, mười cân đậu đen, mười cân đậu Hà Lan, lại thêm mười cân bắp”. *(10 cân = 5 kg)*

“Mua nhiều thế làm gì? Ăn được hết không hả?”.

“Tôi chính là người có vợ có con, gần đây mẹ tôi còn ở chỗ tôi nữa, một nhà bốn miệng ăn, bình thường rảnh rỗi thích say sữa đậu nành làm bánh ngũ cốc linh tinh, ăn nhanh lắm”.

“Vậy nếu không tôi cũng mua nhiều chút”.

“Đậu tương phải mua nhiều chút, xay sữa đậu nành chủ yếu là dùng nó”.

“Thì ra người kia bán giùm làng bọn họ, tôi mua đậu là của nhà La Mông, nhìn này, oa, đây còn có ảnh của chính người đó nữa, ôi chao, anh chàng này bộ dạng thật sự rất nông dân.”

“Ôi chao, ông nói coi, đàn ông ở nông thôn đây thật là mộc mạc ha”.

“Tôi xem anh chàng này không tệ, nhìn hình tượng này, mua đậu nhà anh chàng này thì tôi cũng thấy yên tâm”.

“Đúng, mới nhìn liền thật chân chất”.

“Hay là lại mua thêm mấy cân...”.

La Mông nhưng thật ra không biết mình đã bị người ta phân chia đến phạm trù nông dân vô cùng chân chất vô cùng mộc mạc, tên này lúc này đang ở Ngưu Vương trang cho nghé ăn.

Đoạn thời gian này trên Ngưu Vương trang lần lượt hơn mười con nghé được sinh ra, trong đó có mấy con vì nhỏ quá còn ở chuồng trâu nhà anh nuôi, mấy con khác lớn hơn đều đưa đến Ngưu Vương trang.

Mấy con nghé này mỗi ngày ngoại trừ lúc vắt sữa có thể cùng Nhị lang cùng nhau cọ sữa trâu uống, lúc khác đều ăn hoa màu cỏ non, La Mông không dám cho chúng nó ăn nhiều dưa hấu, sợ bị đau bụng. Lúc này anh đập một rổ trứng gà trộn cùng bã đậu bột bắp, đút cho mấy con nghé ăn.

Nhị Lang thằng nhóc này gần đây không lăn lộn cùng với Đông, Tây, Nam, Bắc. Bởi vì khoảng thời gian này Đông,Tây, Nam Bắc đam mê cắn hạt dưa, cái này chênh lệch rất lớn với đam mê của Nhị Lang, vì thế nó tình nguyện ở cùng mấy con nghé này cọ ít thức ăn gia súc ngon. *(vd như bột đậu, bột bắp, bã đậu..... made in nhà La Mông)*

"Mày đó, lớn tướng rồi? Còn ăn cái này?". Trâu con hơn một tuổi, lại không có sữa mà vắt, mỗi ngày ăn như vầy, trang trại chăn nuôi bình thường khác thật đúng là chịu không nổi.

".....". Nhị Lang giương mắt nhìn La Mông, sau đó giống như là chưa nghe đến, rủ mắt một ngụm một ngụm ăn thức ăn gia súc.

La Mông đánh giá con trâu con này một hồi, lại nói gần đây thật sự là biến đẹp trai ra, hai con mắt trâu thật dài, lông mi cũng thật dài, nhìn còn khá mê người, không biết trưởng thành mang nó đi ra ngoài dạo dạo một vòng có thể hay không cua được mấy con trâu cái về nhà.

"Ăn đi, ăn nhiều một ít, khổ người lớn thêm chút nữa, mai này tao dẫn mày đi ngoài kia lai giống với một đống đám trâu đẹp, chúng ta kiếm thật nhiều tiền của bọn họ". Nửa năm này La Mông đưa không ít tiền lì xì cho trâu đư cj người ta nuôi khắp vùng này, chờ Nhị Lang nhà anh lớn lên, anh liền có thể thu tiền lì xì nhà người ta, ha ha, thế mới kêu phong thủy luân chuyển.(2)

"Ụm bò!". Nhị Lang cho dù nghe không hiểu lắm nhưng cũng biết lúc này La Mông có không phải chủ ý hay gì.

"Sao, còn có ý kiến à, mày nói coi mày lại không có sữa, ông mày nuôi mày lâu như thế, nói thế nào cũng nên có chút đền ơn có phải không?". Chẳng lẽ thật bắt anh nuôi không công à?

"Ụm bò.....". Nhị Lang rất không vui kêu to một tiếng, nó không đền ơn sao?

"Đừng ụm bò, mày chính là tham ăn, trừ ăn ra còn có thể làm gì, ngay cả cái cày cũng kéo không nhúc nhích". La Mông thuận tay từ cái giá bên cạnh hái trái dưa leo, vừa ăn vừa cùng Nhị Lang cãi nhau.

"Ụm bò!!!". Nhị Lang nóng nảy

"Kêu hung như vậy, muốn làm gì?". La Mông mới chẳng sợ nó, nó còn có thể tạo phản được sao?

"!". Nhị Lang phun một hơi, nhắm mắt nhướn mày một cái, ba ba hai tiếng, hai đống phân trâu mới mẻ nóng hầm hập ra lò.

".....". La Mông ngậm một miếng dưa leo trợn tròn mắt, ai dạy nó cái này vậy, làm người ta mắc ói như vậy?

"Ôi, Nhị Lang ị rồi". Cách đấy không xa La Toàn Qúy thấy, vội vàng cẩm cái xẻng lại đây, một xẻng xúc đi đống đó, giống như như bảo bối đặt riêng ở trong một cái sọt trúc ngoài chuồng trâu.

"Ụm bò!". Nhị Lang ngẩng đầu ưỡn ngực, dương dương tự đắc hướng La Mông kêu to một tiếng, nó như thế nào không cống hiến, phân của nó ở trong làng chính là rất được hoan nghênh.

"Mày trâu!". La Mông thuận tay liền nhét dưa leo vào miệng nó, đều ngâm trong mùi phân trâu, thứ này còn có thể ăn được sao? *(trâu ở đây là trâu bò: ý bảo em Nhị Lang rất ba trấm, ngang bướng)*

"!". Nhị Lang không khách khí chút nào, ngậm khúc dưa leo kia đi nằm trên đống rơm, vừa ăn xong thức ăn gia súc ngon, đúng lúc lại có một khúc dưa leo làm trái cây sau bữa ăn.

Gần đây trên Ngưu Vương trang mới trồng một đám củ cải, cải trắng, trong khoảng thời gian này nhiều nắng, lượng mưa ít, mỗi sáng sớm và chạng vạng mấy người La Mông đều phải gánh thùng nước lên núi tưới rau, may mắn phụ cận có mương nước, không cần gánh nước lên, lượng công việc thật cũng không phải quá nặng.

Còn có chính là đám hoa hướng dương trên sườn núi, tháng trước bắt đầu nở hoa, có một ít nở sớm, giờ đã có hạt. Bàn tử nóng vội, trèo lên sườn núi hái mấy cái về lại là nấu lại là rang, cuối cùng làm ra đến một chảo hạt hướng dương thơm ngào ngạt.

"Món này làm như thế nào, không giống hạt hướng dương bên ngoài?". La Mông ăn thử một hạt, cảm giác rất ngon, hạt hướng dương ngon, chế biến cũng tốt.

"Nhà thầy tôi mấy đời đều là làm đầu bếp, tuy là không làm ra thành tựu lớn gì, nhưng bí quyết gia truyền cũng không ít, cái này tôi không nói với anh được, anh muốn, vậy phải tìm thầy tôi thương lượng đi". Bàn tử vừa cắn hạt hướng dương vừa nói với La Mông, bí quyết rang hạt hướng dương này đáng giá hơn nhiều so với nước sốt trộn đậu hũ lần trước, đợt này La Mông chắc phải ra không ít máu.

"Vậy thầy cậu ông ấy ngày thường có sở thích gì?". La Mông hỏi gã ta.

"Cũng không có sở thích gì, trừ nấu ăn ra còn trồng hoa nuôi chim, ăn uống cũng khá chú trọng". Thời gian nói mấy câu mà Bàn tử đã ăn hết một nắm hạt hướng dương, đưa tay lại

bốc nắm thứ hai.

“Bình thường ông ấy thích ăn chút gì?”.

“Bay trên trời bơi dưới nước, ăn ngon ông ấy đều thích, à, còn có ông ấy tự mình trồng. Lúc đầu xuân ông ấy mang tới phòng bếp bọn tôi một giỏ nhỏ rau xanh, tôi ăn thấy cũng bình thường, mấy đàn anh đàn em của tôi một đám làm trái lương lâm tán phét, khen tới ông ấy đều sắp hết thấy đường đi luôn”. Bàn tử khụt khịt mũi, lúc này lại nhớ tới một việc.

“Nhà ông ấy sân rộng lắm à?”.

“Rộng lắm, nhà cổ, mấy năm trước còn thành nhà bị cưỡng chế không được phá. Lúc này bên cạnh đều là nhà tầng, chỉ nhà ổng là một cái tiểu viện, trồng hoa cỏ rau dưa linh tinh, còn trồng mấy cây quýt, chính là kết trái rất chua, không dám đưa cho người ta”. Bàn tử không chút khách khí, hai ba câu đã bóc gốc gác của thầy gã ra tuốt.

La Mông lấy được tin tức liền ngay tại tứ hợp viện tìm hai giỏ trúc thật to ra, xúc thật nhiều phân trâu vào đáy giỏ, lại đi tới bên rừng cẩu kỷ, tìm chỗ lúc trước trồng khá dày, đào ra hai cây cẩu kỷ đặt vào giỏ trúc, đổ đầy đất, lại tưới thêm ít linh tuyền.

La Mông đặt hai giỏ trúc này ở trong vườn ươm cạnh chuồng trâu dưỡng, tính đợi qua hai ngày, gọi Tiểu Thụ Lâm cùng nhau vào thành phố tặng cây cẩu kỉ cho thầy của Bàn tử.

Lại nói gần đây La Mông phát hiện chim chóc trên núi này cũng không thích hoạt động bên rừng cẩu kỷ, toàn thích bay đến ruộng hoa hướng dương, mấy khay hạt (3) hướng dương chín sớm kia ít nhiều đều bị mấy con chim này mổ qua.

Lúc đầu ăn không nhiều, đại khái là vì hạt hướng dương còn chưa chín, chờ qua hai ngày, bọn nó liền điên rồi, cả ngày tung bay trên sườn núi đó, líu ríu, liền giống như mở tiệc liên hoan, số lượng hạt hướng dương không đủ bọn nó ăn.

“Việc này phải làm sao đây?”. La Mông nhìn chim chóc bay đầy sườn núi rất là đau đầu, giết lại không được, nói thật anh cũng không nỡ giết, chim nhiều như thế, một năm ăn hết bao nhiêu sâu nha, giúp anh đỡ bao nhiêu chuyện, lại nói cũng rất không phù hợp tinh thần bảo vệ môi trường.

“Đi dọa chúng nó một chút”. Tiểu Thụ Lâm nhếch miệng cười, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Cần đem theo cái gì?”. La Mông cũng hưng phấn.

“Máy tính, loa”.

“Đi, ha ha. Vì thế hai người liền lái xe về trong làng lấy notebook của La Mông và thùng loa khiêng lên núi đến.

Gần đây chim chóc trên Ngưu Vương trang đều rất hạnh phúc, hạt hoa hướng dương đầy khắp núi đồi, ăn đều ăn không hết, nhóm chim nhỏ bay lên sà xuống, kích động tới lộn nhào ở không trung, líu ríu, một lúc ăn hạt hướng dương một lúc hót ca, sướng tung trời.

Buổi sáng hôm nay sau khi chúng nói thức dậy liền đi tới phụ cận tìm mấy con sâu lót dạ, liền lại bay đến mảnh ruộng hoa hướng dương kia, bắt đầu một ngày chè chén say sưa mới.

Mấy chú chim này đang say mê thì trên triền núi liền chạy đến một chiếc xe ba bánh, đi đến hai người chúng nó đều biết, đều là người ở trên mảnh núi này, không có cánh, không bay được, hoàn toàn không tạo thành uy hiếp đối với chúng nó cho nên không cần sợ hãi, tiếp tục chè chén say sưa.

Chỉ thấy hai người đàn ông trẻ tuổi trên xe ba bánh kia nhếch miệng cười cười với nhau, liền mở máy tính ra, cắm loa vào, sau đó, lũ chim liền nghe đến hai tiếng nổ đinh tai nhức óc:

“PONG!!!!! PA!!!!!”.

“Quác quác quác!”. Chuyện gì thế này? Trời muốn sụp xuống sao!

“Ngao ngao!”. Sét đánh! Sắp mưa!

“Chíp chíp chíp chíp chíp chíp.....”. Mẹ ơi, mẹ ở đâu?

Thế giới vốn vui sướng tức khắc tan vỡ, lũ chim chung quanh chạy trốn, một lúc liền chạy sạch sẽ, trong đó con con chim ngốc nghếch bay vội quá, không giữ cân bằng được, bộp một cái rơi trên đất.

La Mông đi tới nhấc cái chân nhỏ xíu của nó lên nhìn nhìn: “Chết rồi?

Tiểu Thụ Lâm cầm nó qua, đặt lên trên xe ba bánh, lấy ngón tay chọc a chọc: “Không, còn run đây này”.

“Chíp!!!”. Con chim nhỏ này phát ra một tiếng kêu thảm thiết cào gan xé phổi, vỗ vỗ cánh không bay lên được, rớt bịch một cái xuống đất, chạy hai bước, vỗ cánh phạch phạch hai cái xem như có thể bay lên, hai cái cánh nhỏ kia vỗ giống như Phong Hỏa luân (4) vậy, nhanh như chớp chạy mất bóng, chỉ để lại hai cọng lông xam xám bay bay giữa trời.

“Cái thứ gì đây, lúc nãy không phải còn rất kiêu ngạo sao?”.

“Chậc, đều là hổ giấy.”

“Ngày mai còn tới không?”.

“Đi, đến lúc đó lại đổi thanh âm cho chúng nó.

(1) nguyên văn [ ]: cám ơn bạn Trà Hoa Nữ giúp Mèo dịch tên của nó, theo QT: chích giản nhân đồng đa xử hành, theo Mèo hiểu là chỉ có trẻ con mới lựa chọn nhiều, chả biết đúng hông nữa, bác nào biết tên chuẩn của nó theo tiếng Việt thì giúp Mèo nhá

73. Chương 73: Bù Nhìn Rất Nguy Hiểm...

Edit: Hạ Chi

Beta: Mèo

Bị bọn La Mông dọa như vậy, cả buổi chiều này ruộng hoa hướng dương đều yên tĩnh, chờ tới lúc chạng vạng mới lại có mấy con chim chỉ cần ăn không cần mạng lẻ tẻ bay đến ruộng ăn hạt hướng dương.

Sáng hôm sau triền núi kia lại lần nữa náo nhiệt lên, lũ chim rất nhanh liền phát hiện ngày hôm qua chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, vì thế chúng nó lại bay về đến thiên đường này một lần nữa.

“Ó!!!!!!”. Một tiếng ưng kêu to rõ vang lên trên Ngưu Vương trang.

“Ngao! Ngao!”. Diều hâu đến đây! Chạy mau!

“Chi chi chi chi! Chíp chíp chíp chíp chíp!”. Chim trên núi loạn thành một đoàn, không được mấy phút đều tự tìm chỗ bí mật núp đi.

“Cậu nói biện pháp này của chúng ta xài được mấy ngày?”. Cất loa đi, La Mông nói với Tiểu Thụ Lâm.

“Cùng lắm cũng chỉ được tám ngày mười ngày”. Tiểu Thụ Lâm cũng không lạc quan lắm.

“Cậu có cảm giác chim trên núi này gần đây nhiều hơn hay không?”.

“Ước chừng khắp nơi đều đến đây”. Tiểu Thụ Lâm nói xong,nhịn không được nhếch miệng nở nụ cười.

“Không được, lát nữa về làm mấy con bù nhìn đi”. Hồi trước bắp đậu chín, tuy là cũng bị chúng nó ăn chút, nhưng chung quy cũng ít hơn, đợt này hoa hướng dương chín, vậy thì khủng khiếp, lũ chim này đều sắp ăn tới điên rồi.

Đầu tiên La Mông và Tiểu Thụ Lâm về nhà cầm mấy bộ quần áo cũ, sau đó trở lại trên Ngưu Vương trang, kiếm gậy trúc, rơm làm bù nhìn, trước lấy hai cây trúc buộc thành hình chữ thập, bện rơm ở bên ngoài rồi mặc quần áo cho nó.

“Lão Chu, đây là làm cái gì?”. Lát nữa là giờ cơm, người làm việc ở trên núi lục tục đi xuống.

“Làm bù nhìn, cái này còn nhìn không ra”. Bên cạnh có một đứa bé choai choai liền nói.

“Tôi nói chim chóc trên núi các cậu cũng thật quá nhiều, chủng loại cũng không ít. Tôi mới vừa thấy mấy con họa mi, dáng vẻ lớn lên thật khiến người ta thích”.

“Nhưng mà hơi nhiều chút, mấy người xem lưng tôi này”.

“Oa, trăng trắng này là cái gì? Phân chim à?”.

“Đúng vậy, tôi còn coi như tốt, mấy ngày hôm trước gã nào đó, chẳng phải là ngửa đầu định hắt xì thôi, bộp một cái, một đống phân chim đập ngay trên mặt mình”.

“Ha ha, không rớt trúng miệng gã coi như gặp may rồi”.

“Lão Chu, tôi bảo cậu làm cái bù nhìn này chắc chắn không có nhiều lắm tác dụng”.

“Chim bây giờ khôn lắm.”

“Không phải còn có máy đuổi chim, mua vài cái đi a, bớt việc”.

“Nếu là tôi tốt nhất nuôi con chim ưng”.

“Ưng trưởng thành không dễ dạy, ưng nhỏ mua về, chờ tới lúc nó lớn mọi chuyện đã xong”.

“Lão Chu, hay là để cho mấy con chó nhà cậu ngồi ruộng trông đi”.

“Trời nắng to như vầy, đừng để bọn chó phơi nắng bị bệnh”.

Những người này mồm năm miệng mười, La Mông và Tiếu Thụ Lâm tự mình lo làm bù nhìn, làm hơn mười cái, có áo có quần, trên đầu còn đội mũ rơm.

“Ăn cơm!”. Bàn tử rống một tiếng, những người này liền tranh tranh đẩy đẩy nhau đi đến căn tin. Nói La Mông mời đến tay đầu bếp mập này tay nghề thật sự không phải giỡn, từ khi gã đến đây thức ăn trên Ngưu Vương trang lại nâng lên một bậc.

“Lão Chu, các cậu cũng đừng làm nữa, ăn cơm trước đi. Thứ này làm cũng không có tác dụng mấy”. Một người đàn ông ước chừng ba bốn mươi tuổi nói với La Mông.

“Hì, bù nhìn người ta không có tác dụng, bù nhìn nhà bọn tôi lại khác”. La Mông đội thêm mũ rơm cuối cùng lên đầu con bù nhìn Tiếu Thụ Lâm mới làm xong, buộc dây lưng cho nó, lúc này mới vỗ vỗ quần đứng lên đi vào căn tin ăn cơm.

Gần đây chuyện trong căn tin La Mông và Tiếu Thụ Lâm cũng không quản, đều là Bàn tử cùng mấy ông bà lão làm. Mỗi sáng ăn sáng xong, Bàn tử liền bắt đầu tính toán kế tiếp bữa trưa bữa tối muốn ăn cái gì. Các ông bà nào trong viện không có chuyện làm liền cùng với cậu ta cùng nhau lên núi hái rau.

Lúc nấu cơm cậu ta lấy rổ đồ ăn muốn sơ chế đến trong viện, một thoáng chốc các ông bà đều làm xong cho, nấu cơm xong còn giúp đỡ phân cơm phân đồ ăn.

Người đến ăn cơm ở trên Ngưu Vương trang rất hỗn tạp, La Mông không có khả năng yêu cầu mỗi người bọn họ đưa ra giấy khám sức khỏe cho nên áp dụng chế độ cơm phần, mỗi người đồ ăn cố định, cơm nước xong thì tự rửa bát. Vấn đề khỏe mạnh này mọi người cũng rất quan tâm, không ít người tự mình mang chén đũa đến.

“Có cơm có cháo, muốn ăn cơm thì ăn cơm, muốn ăn cháo thì ăn cháo”. Đồ ăn đã chia xong, cơm tự mình bới, tránh cho lãng phí, ăn được bao nhiêu bới bấy nhiêu.

“Ôi, cháo bí đỏ à, ngửi thôi đã thấy thơm rồi, phơi nắng cả nửa ngày người đều khô quắt rồi, vừa lúc ăn chén cháo”.

“Còn có dưa hấu nữa, đừng ăn mấy món nhiều nước quá, nhanh đói”.

“Hì hì, uống chén cháo trước rồi lại ăn thêm chén cơm, sau cùng ăn dưa hấu”.

“Ừm! Cháo này nấu ngon!”.

“Ăn ngon!”.

“Mặc kệ, giữa trưa nay tôi chỉ uống cháo!”.

“Sư phó mập, cháo này làm thế nào mà ngon vậy?”.

“Tay nghề sư môn, không truyền ra ngoài”.

“Bàn tử, giữ lại hạt bí đỏ không?”. La Mông uống một ngụm cháo, hỏi Hầu Tuấn.

“Hắc, cái này còn cần anh nhắc”. Lúc này Bàn tử đang bưng tô bự ngồi xổm ở hành lang căn tin phù phù uống cháo.

“Khi nào rang một chảo a?”. Nghe nói hạt bí đỏ đối đàn ông con trai tốt ghê lăm, không biết thật hay giả.

“Còn phải tích cóp thêm nữa”.

“Bí đỏ trên núi không phải chín rất nhiều sao, lát nữa tôi hái hết chúng bổ lấy hạt”.

“Bí đỏ nhiều như thế ăn không xong thì làm thế nào a?”. Bàn tử vốn định chậm rãi tích cóp hạt bí đỏ. mà.

“Sợ cái gì, Ngưu Vương trang chúng ta có đầy trâu mà, mỗi con cắn một ngụm thì hết”. Vốn dĩ La Mông định dùng thịt bí đỏ cho trâu ăn.

“Cho trâu ăn?”. Bàn tử vừa nghe liền nhảy dựng: “Cái này sao có thể dùng cho trâu ăn chứ?”.

“Lão Chu a, bí đỏ vừa ngọt vừa bùi như thế này đem đi cho trâu ăn cũng quá lãng phí”. Những người đang ăn cơm bên cạnh cũng tiếp lời.

“Bí đỏ nhà tôi đầy một ngọn núi, chỉ dựa vào mấy người ăn hết được sao?”.

“Cậu có thể đem đi bán”.

“Bí đỏ cái thứ này không dễ bán như dưa hấu, phiền toái, sau này lúc mọi người về cũng có thể mua về nhà ăn thử. Thứ này lớn, cả đại gia đình ăn một ngày cũng không hết non nửa trái”.

Huống chi trâu trên núi anh cũng cần thưởng xuyên bổ sung dinh dưỡng, nên đám bí đỏ này La Mông ngay từ đầu liền không định bán. Bí đỏ chỗ bọn anh giá rẻ, cơ bản bán chẳng được mấy đồng tiền.

"Trâu nhà anh ăn được đã đủ ngon rồi". Bàn tử vẫn cảm thấy đáng tiếc: "Lát nữa anh hái bí đỏ về để ở trong viện, tôi đến làm".

"Được thôi". Việc này La Mông không có một chút ý kiến, Bàn tử nói đến làm chính là muốn làm ra món mới.

Ăn cơm rửa chén xong, La Mông và Tiếu Thụ Lâm cùng nhau đi chuồng trâu cầm mấy thứ này kia rồi chở một xe bù nhìn lên sườn núi. Mấy con chim này quả nhiên đều là cần ăn không muốn mạng. Buổi sáng mới nghe qua một tiếng ưng kêu, lúc này mới bao lâu đã có không ít chim chóc lén lút chạy về đến ruộng hoa hướng dương.

"Xem ra không làm cái gì ghê gớm đến thì không dọa được chúng nó".

"Túi lưới đâu?".

"Bù nhìn đè lên rồi".

"Mang theo dây thừng?".

"Trong túi tớ".

"Vậy chúng ta đi".

"Đi thôi, tớ cắm bù nhìn này lên trước".

La Mông chọn mấy chỗ đặc biệt dễ nhìn thấy ở ruộng hoa hướng dương cắm bù nhìn.

Một thoáng chốc Tiếu Thụ Lâm quay lại, trong túi lưới có hơn một con chim. Tiếu Thụ Lâm nắm cánh chim để La Mông cột sợi dây thừng nhỏ ở chân nó, một đầu khác thì cột ở trên cánh tay bù nhìn.

La Mông cột dây xong thì Tiếu Thụ Lâm mới buông tay ra. Con chim ngốc này còn còn tưởng rằng mình lấy lại tự do, "Chíp" một tiếng liền vỗ cánh muốn bay, kết quả bị dây thừng trên chân kéo một cái, bổ nhào rớt xuống treo dưới cánh tay bù nhìn.

"Chíp chíp! Chíp chíp!". Con chim này vẫn không chịu từ bỏ, vỗ cánh bay vài lần, mỗi lần

đều bị kéo về. Sau đó nó rút cuộc chú ý đến sợi dây trên chân mình, lấy mỏ mổ. Đừng xem sợi dây này mảnh, hồi trước ngay cả chồn cũng không cắn đứt nó được. Con chim này lại làm sao có thể làm gì được nó.

"Chíp! Chíp! Chíp! Chíp! Chíp!". Con chim nhỏ đậu ở cánh tay bù nhìn phát ra một chuỗi tiếng kêu tuyệt vọng.

"Lát nữa sẽ không chết chứ?" Tiểu Thụ Lâm nói.

"Chỉ buộc nó một buổi chiều, còn có bù nhìn che mát nữa, không chết được". Lúc đầu La Mông còn tính buộc mấy con chim chết trên người bù nhìn nữa, sau nghĩ lại thấy có chút hung tàn nên thôi.

"Chỉ một con này có đủ hay không?". Đầu óc chim không thông minh lắm, chỉ một con này nói thật không biết có phát ra tác dụng cảnh báo hay không nữa.

"Lại bắt thêm mấy con, chúng ta bắt ở ruộng hoa hướng dương là được. Mỗi con bù nhìn đều cột lấy một con, để chúng nó biết bù nhìn nhà chúng ta cũng không phải để đó coi chơi".

Bọn La Mông mới đi, rất nhanh đã có một đám chim chóc bay đến phía trên con bù nhìn cột con chim nhỏ này. Chúng nó kêu líu ríu một hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn không dám đậu xuống.

Con bị cột kia càng không ngừng vỗ cánh muốn bay đi cùng đồng bọn. Đáng tiếc nó mỗi lần nếm thử cuối cũng đều lấy thất bại chấm dứt. Cuối cùng nó đành phải lui mình ở dưới mũ rơm của bù nhìn, rụt cổ trốn ở chỗ râm.

La Mông và Tiểu Thụ Lâm đi xung quanh ở mảnh núi này một lúc lâu. Đầu tiên là bắt mấy con chim, sau đó chim chóc đềuu bị dọa chạy mất, bọn họ ngồi trốn ở dưới bóng cây cách đó không xa hóng mát, chờ có con chim nào không sợ chết quay lại ruộng hoa hướng dương, La Mông và Tiểu Thụ Lâm lại bắt đầu hành động bắt chim lần nữa.

Mảnh núi này dựng hơn mười con bù nhìn, cơ hồ trên người mỗi con đều bị cột một hai chú chim nhỏ. Chúng nó phát ra tiếng kêu tuyệt vọng líu ríu lại luống cuống, khiến tất tất cả chim chóc gần đó sự tới mức không dám đến gần.

Lũ chim này bị cột cả một buổi trưa, chờ đến khi mặt trời lặn phía Tây thì La Mông mới thả chúng đi.

"Ngao! Ngao!". Bù nhìn thật là đáng sợ đáng sợ! Thật là đáng sợ

"Cạc cạc cạc cạc!". Ma quỷ! Ma quỷ!

“Chíp! Chíp! Chíp”. Ta muốn chuyển nhà! Chuyển nhà!

Sáng hôm sau La Mông và Tiểu Thụ Lâm lại đến ruộng hoa hướng dương, thế nhưng còn có chim nhỏ ở chỗ đó ăn trộm hạt hoa hướng dương ăn. Không biết nên nói mấy con này rốt cục là gan quá lớn hay đầu óc rất ngu.

Dù sao đều đến đây rồi, để bọn nó nếm thử sự lợi hại của bù nhìn đi, La Mông và Tiểu Thụ Lâm cầm lấy túi lưới trên mặt đất đi bắt chim thêm lần nữa, Tiểu Thụ Lâm tay mắt lanh lẹ, công phu bắt chim tự nhiên là không kém. La Mông ngũ cảm nhanh nhạy, mấy con trốn trong bụi cỏ vọng tưởng trốn được một kiếp, hết thảy cũng chưa có thể trốn khỏi bàn tay anh.

Lặp lại như thế mấy ngày, mười mấy con bù nhìn trên mảnh ruộng hoa hướng dương ấy từ nay về sau thành ác mộng trong cảm nhận của nhóm chim nhỏ, sau này La Mông cắm bù nhìn ở đâu thì đám chim chóc không dám bay đến chỗ ấy.

Về sau, ở trên Ngưu Vương trang mỗi khi có chim non sinh ra, chim bố chim mẹ đều phải không ngừng nhắc nhở: Ngàn vạn lần đừng tới gần bù nhìn, con à, bù nhìn rất nguy hiểm!

74. Chương 74: Lại Đi Đồng Thành

Edit: Hạ Chi

Beta: Mèo

Đậu của nhà La Mông hot rồi, tiệm online của La Hưng Hữu lúc mới khai trương bán đều là gói đậu tám đồng miễn phí giao hàng thử xài, chờ nhóm hàng đầu tiên gửi đi không bao lâu, khách hàng quen lập tức ồ ạt kéo đến.

Những người này mua ít thì ba năm cân, nhiều thì mấy chục cân, thậm chí có người một lần mua mấy trăm cân, mua nhiều quá chuyển phát nhanh không dễ, theo nhu cầu của hộ khách hoặc là chuyển phát chậm hoặc là gửi hậu cần.

Nếu gửi hậu cần thì phải đưa hàng đến bên Vĩnh Thanh, Trấn Thủy Ngưu không có công ty hậu cần, La Mông bảo La Hưng Hữu đưa hàng cho người của công ty Tiểu Thụ Lâm, chỉ cần viết rõ địa chỉ ở trên giấy, lại viết thêm ở trên gói hàng rồi để cho bọn họ chở đến công ty hậu cần ở Vĩnh Thanh là được.

Vì La Hưng Hữu coi như là là hộ khách trường kỳ nên người của công ty Tiểu Thụ Lâm thu phí khá rẻ. Thêm nữa bọn họ cũng đều rất thân quen với những người bên công ty hậu cần, lúc giao hàng người ta không thu phí vận chuyển cũng sẽ không xằng bậy.

Một phương diện khác là cũng tăng thêm một khoản thu nhập cho công ty vận chuyển của Tiếu Thụ Lâm, chung quy giao hàng này không giống đón khách.

Buổi sáng lúc nào đó bốc hàng lên trên xe rồi chạy cả ngày khắp nơi cũng không sao, chờ khi nào có thời gian hoặc là tiện đường thì qua công ty hậu cần gửi hàng hóa, không lỡ việc đón khách khác.

Bán đậu nào cũng được nhưng đậu tương thì La Mông liền không nỡ bán lắm. Chủ yếu là bên bọn họ còn cần làm đậu hũ, tiệm bên La Hồng Phượng mỗi sáng còn phải xay sữa đậu nành bán, cũng may hồi trước anh trồng nhiều.

La Mông tính một chút, ước chừng đại khái số lượng mình cần dùng, sau đó để riêng chỗ đậu đó riêng ở trong một cái nhà kho, còn lại, mỗi chiều La Hưng Hữu đến đây đóng gói chở hàng, bán hết liền thôi.

Ngày hai anh em La Hán Vinh và La Hán Lương trở về, La Mông và Tiếu Thụ Lâm vừa vặn đi thành phố. Lần này hai người bọn họ không chở dưa hấu mà là chở hai cây cẩu kỉ đi nhà Trần Phúc Hán thầy của đầu bếp mập Hầu Tuấn.

Lần trước vì để Bàn tử dạy La Hồng Phượng làm nước sốt trộn đậu hủ kia, La Mông cũng đã gửi một ít mật hoa cho Trần Phúc Hán. Hiện giờ món đậu hũ trộn nước sốt này ở Đại Thủy Ngưu nhũ phẩm bán rất đắt hàng, gần đây trên Ngưu Vương trang không có bao nhiêu việc, cả sân người già đều làm đậu hũ hết.

Dù không phải chỉ vì bí quyết rang hạt dưa thì La Mông cũng cũng muốn tự mình đi qua một chuyến, bày tỏ một chút lòng biết ơn.

La Mông và Tiếu Thụ Lâm đi ra ngoài sớm, lúc hai người bọn họ đến nhà Trần Phúc Hán thời gian còn không đến chín giờ, Bàn tử đã gọi điện thoại cho thầy gã trước, cho nên lúc này Trần Phúc Hán cũng không đi ra ngoài.

Trần Phúc Hán người cũng như tên, bộ dạng vừa cao lại mập, hói đầu rất nghiêm trọng nên dứt khoát cạo trọc luôn, tiệm ăn nhà bọn họ gọi là "Tiệm cơm lão Trần gia", mở ở khu nhà cổ trong thành phố.

Nghe nói tổ tiên nhà bọn họ đầu tiên là bán mì lập nghiệp, lúc đầu chỉ là bày cái sạp, sau đó mở quán mì, sau rồi lại mở tửu lâu. Khi đó Trần gia nhà bọn họ gia đại nghiệp đại (1), cũng được tính là danh gia vọng tộc (2) của bản địa.

(1) gia đại nghiệp đại: nhà bự, sản nghiệp lớn = có tài sản có của cải

(2) danh môn vọng tộc: gia đình giàu có, danh tiếng

Thế sự rung chuyển, trải qua một loạt gột rửa của chiến loạn và cải cách chính trị, Trần gia lớn như thế đến nay cũng chỉ có tòa nhà cổ này. Đây còn là vì ông của ông ấy tự mình bỏ tiền mua về, đoạn thời gian rất lâu trước nó là thuộc về nhà người ta.

Tiếu Thụ Lâm đậu xe ở trước cổng nhà, La Mông liền xuống xe trước. Tòa nhà cổ này tọa lạc ở mảnh đất nhà cao tầng san sát của nội thành, nhiều ít có vẻ có chút lạc lõng. Thế nhưng tại bên trong một mảnh sắp thép xi măng này nó lại có vẻ trân quý hiếm có.

"A Hán a, khách tới rồi!". La Mông còn chưa kịp ấn chuông cửa, bên trong cửa sắt đã có một bà lão bảy tám mươi tuổi la lên.

"Đến liền đến thôi, mẹ trước mở cửa kêu bọn họ vào trong đi". Trong nhà người đàn ông lớn tiếng trả lời.

"Mau vào! Mau vào!". Bà lão mở cửa sắt, vui vẻ ngoắc La Mông và Tiếu Thụ Lâm.

"Dạ". La Mông và Tiếu Thụ Lâm đều có chút không thích ứng, đây cũng nhiệt tình quá.

"A Hán a, con đang làm cái gì đấy? Còn không nhanh ra đây". Bà tiếp đón La Mông và Tiếu Thụ Lâm ngồi ở dưới bóng cây trong sân trước, quay đầu lại hô một câu về phía trong nhà.

"Mẹ ơi, đừng giục, đây không là đến ngay sao?". Lúc nói chuyện, Trần Phúc Hán liền từ trong nhà đi ra, trong tay còn cầm một cái khăn lau đang lau lau. Ông thấy trong viện ngồi hai cậu thanh niên liền hỏi: "Hai cậu ai là La Mông vậy?".

"Là cháu". La Mông cười cười nói: "Cậu ấy là Tiếu Thụ Lâm."

" Ài, tôi còn tưởng hai cậu ít nhất cũng phải giữa trưa mới tới, lúc này mới mấy giờ".

"Mùa hè nắng lớn, bọn cháu lại quen dậy sớm nên rất sớm liền đi". Bình thường trường hợp này Tiếu Thụ Lâm đều không thích nói chuyện lắm, lúc này La Mông liền sẽ tự động tự giác chịu trách nhiệm chào hỏi cùng người khác.

"Thằng nhóc Hầu Tuấn ở chỗ cậu làm ăn ra sao?". Làm thầy đến cùng vẫn là quan tâm đệ tử.

"Cháu thấy cậu ấy thích ứng rất tốt".

"Làm được việc không?".

"Rất tốt ạ, tất cả mọi người đều rất thích đồ ăn cậu ấy làm".

“Hắc, làm tốt là được rồi”. Trần Phúc Hán cười cười liền kéo đề tài đến chủ đề chính: “Nghe nói bây giờ cậu muốn bí quyết rang hạt dưa?”.

“Đầu tiên cháu còn phải cảm ơm chú lần trước dạy bọn cháu làm cái nước sốt kia, dùng rất tốt”. La Mông nói

“Biết tốt là được”. Nếu không phải xem ở phân thượng La Mông là chủ thuê của Hầu Tuấn, đại khái trước đó Trần Phúc Hán cũng sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy, thằng đệ tử kia của ông lười nhác, muốn kiếm được một công việc trường kì thì còn thật rất không dễ dàng.

“Cháu biết chuyện lần trước là cháu được lợi, lần này thì khác, lần này cháu nghe Bàn tử nói chú thích tự mình trồng rau cây ăn trái, cháu liền thuận đường mang chút đồ tới đây, cũng không phải đồ quý giá gì, chính là một chút tấm lòng”.

“Cái gì vậy?”. Lòng tò mò của Trần Phúc Hán cũng nổi lên, lần trước Bàn tử gửi về mấy chai mật ong kia, ông liền rất là hài lòng.

“Đều để ở trên xe ạ, hay là chúng ta chuyển nó xuống trước?”. La Mông chỉ chỉ chiếc xe của Tiếu Thụ Lâm ở ngoài sân, nói.

“Đi a, đi xem đi xem một chút”. Trần Phúc Hán cũng không ngại ngùng, lập tức dẫn đầu đi ra sân.

“Ôi, đây là cây cẩu kỷ mà? Bộ dạng thật không tệ”. Chờ đến bên ngoài, vừa nhìn vào hai cây cẩu kỷ ở thùng xe, Trần Phúc Hán quả nhiên thích.

“Hạt cẩu kỷ là ăn không ít, nhưng cây cẩu kỷ thì thật đúng là lần đầu tiên thấy”. Bà lão nhà bọn họ ngưỡng cổ nhìn cả buổi cũng cảm thấy mới mẻ.

“Hay là chuyển vào trong sân trước đi?”.

” Đúng đúng, chuyển vào trong sân trước, nắng lớn đừng để bị phơi héo”.

“Các cậu sao lại đem đến nhiều thứ như vậy chứ, ôi trời, trái dưa hấu lớn vầy, lớn vậy làm thế nào ăn được hết chứ?”.

“Ha ha, đều là nhà mình trồng ở trên núi, không phải đồ hiếm gì ạ”.

Lần này La Mông đến nhà Trần Phúc Hán không chỉ mang theo hai cây cẩu kỷ mà còn mang theo không ít trái cây rau dưa trên đỉnh núi nhà mình, giống loại dưa hấu và bí đỏ này kích cỡ bự, mới mấy trái đã xếp thành một đống cho nên trông có vẻ đồ sộ.

"Hầu Tuấn nói với tôi bí đỏ nhà các cậu cũng không tệ". Chuyển mấy thứ này vào trong sân, Trần Phúc Hán liền nói.

"Cũng tạm ạ". La Mông cười cười đứng ở phía sau ông nói.

"Lúc trước tôi cũng có nghe nói thằng nhóc Mã Từ Quân tới làng Đại Loan các cậu thu mua rau, nhưng mà hiện giờ nó cơ bản đều là thu mua rau của làng các cậu, rau nhà các cậu giống như là không bán ra ngoài nữa?".

"Dạ, chỗ cháu chủ yếu vẫn là nuôi trâu".

"Nghe Hầu Tuấn nói cậu định đem bí đỏ này cho trâu ăn?". Trần Phúc Hán nói, liền lấy ra con dao nhỏ gọt một miếng da bí đỏ, tiếp theo lại một dao lại gọt miếng thịt bí đỏ tiếp theo, bỏ vào miệng nhai nhai, đầu tiên là nhướn mày, sau đó lại nhíu lại rất sâu: "Cậu lấy cái này cho trâu ăn?".

"Còn chưa cho ăn ạ, chưa ạ, bí đỏ mới vừa chín, vẫn chưa nghĩ ra phải xử lý như thế nào". La Mông vội vàng liền nói.

"Ừm, bí này không tệ, đừng cho trâu ăn, phí phạm". Liền Đồng thành bọn họ, cũng không bao nhiêu người có thể ăn bí đỏ ngon như vậy.

"Hì hì, cháu sẽ suy nghĩ lại". Việc này La Mông quả thật là cần cân nhắc thêm.

"Lần này cậu không phải muốn bí quyết rang hạt dưa sao? Điều kiện của tôi cũng rất đơn giản, sau này mùa nào cậu có trái cây rau dưa nào số lượng nhiều một ít thì cung cấp cho tiệm nhà tôi một đám hàng. Tôi chỉ cần một đơn hàng thôi, không cần thường xuyên đổi, giống bí đỏ ấy, bắt đầu từ mùa này có thể hái tới tháng mười tháng mười một, trong khoảng thời gian nà mỗi ngày cậu liền cung cấp cho tiệm nhà tôi mấy chục trái bí đỏ là được, cậu thấy sao?". Trần Phúc Hán đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp đưa ra điều kiện của mình.

"Giá cả ạ?". Làm ăn là làm ăn, La Mông cũng đâu ra đó.

"Khách bên tôi không giống Cực Vị Lâu xa hoa như vậy, giá cao quá cũng không được. Sau này nếu đổi rau khác, chúng ta tới lúc đó nói sau, trước mắt đám bí đỏ này thì hai đồng một cân thấy sao?". Bí đỏ thứ này lúc mắc nhất cũng chỉ là giá này.

"Được ạ, nhưng mà mỗi ngày số lượn trung bình của hàng hóa phải căn cứ vào tình huống hai bên chúng ta cộng đồng điều chỉnh". La Mông rất sảng khoái đáp ứng.

Hai đồng một cân cũng không tính quá rẻ, vả lại số lượng ông ta muốn cũng không phải đặc biệt nhiều, La Mông cho rằng không cần thiết phải mặc cả, huống chi nói không chừng sau

này một ngày nào đó mình còn có chuyện lại cần ông ấy giúp.

Trần Phúc Hán này là thầy của cả Mã Từ Quân, Quách Đại Oa và Hầu Tuấn, ông ta muốn nhập hàng từ chỗ anh, La Mông không có đạo lý từ chối. Hơn nữa người này mấy đời đều làm nghề này, nếu bàn về nhân mạch ở Đồng thành, chắc gì Mã Từ Quân đã rộng bằng, người ta chẳng qua là bất hiển sơn bất lộ thủy* mà thôi.

bất hiển sơn bất lậu thủy: sống không phô trương, thoạt nhìn rất bình thường.

"Vậy thì không thành vấn đề, ha ha ha, mấy thứ hạt dưa hạt hướng dương của cậu kia muốn làm thế nào thì đến lúc đó kêu Hầu Tuấn chỉ cho là được".

Mấy thứ hạt dưa, tương sốt, chung quy không phải là món chính, đối Trần Phúc Hán mà nói cũng không phải vô cùng quan trọng, cho ra ngoài liền cho ra ngoài, ông cũng không cảm thấy rất tiếc. Mà dù ông không cho thì La Mông cũng có thể đi hỏi người khác, tuy rằng làm ra mùi vị không giống hoàn toàn, nhưng có thể làm ra xấp xỉ 9/10, hạt dưa mà thôi, ăn cho vui, có mấy ai lại tỉ mỉ phân loại chứ?

Hơn hai giờ chiều, La Mông và Tiếu Thụ Lâm ăn uống no đủ từ nhà Trần Phúc Hán ra về, Trần Phúc Hán này tay nghề quả nhiên cao siêu, ông ta tùy tay dùng mấy nguyên liệu hôm nay bọn La Mông mang tới làm vài món ăn, mùi vị kia liền rất đặc biệt.

Nhất là dùng bí đỏ nấu nồi canh kia, La Mông và Tiếu Thụ Lâm mỗi người ăn hai chén còn thấy thèm.

Sau khi lên xe sau La Mông nhìn nhìn Tiếu Thụ Lâm, thấy trên mặt cậu ấy không có biểu cảm gì bèn nhịn không được hỏi một câu: "Hôm nay muốn về luôn sao?"

"Không về". Nói xong, Tiếu Thụ Lâm liền khởi động xe.

"Vẫn đi cái khách sạn chúng ta lần đầu tiên đi à". La Mông nói.

"Ừ". Tiếu Thụ Lâm khóe miệng tươi cười, đánh tay lái liền đi hướng phía La Mông nói.

"Lần này cậu đều nghe tớ?". Trên giường, Tiếu Thụ Lâm nằm ở trên người La Mông, lại xác nhận một lần cuối cùng.

"Đều nghe lời cậu". La Mông hơi hơi híp mắt, đưa tay sờ sờ khuôn mặt Tiếu Thụ Lâm.

"Còn dám chiêu trò cậu liền xong đời". Tiếu Thụ Lâm túm tay La Mông không nhẹ không nặng cắn một cái.

“Tớ không chiêu trò, lần đó là khó kìm lòng nổi”. La Mông thanh minh thay chính mình.

“Khó kìm lòng nổi?”. Tiếu Thụ Lâm dùng khàn khàn tiếng nói cười cười, sau đó gã buông tay La Mông ra, ngậm lấy hầu kết của la Mông, hai tay thô bạo xoa nắn thân thể La Mông, giống một con dã thú táo bạo, cường hãn mà nguy hiểm.

La Mông mở ra hai chân nhiệt tình mời gọi Tiếu Thụ Lâm nhanh chóng chiếm lấy anh. Anh gấp gáp muốn cùng người kia kết làm một thể, nhìn bộ dáng cậu ấy ở trên người mình rong ruổi động tình, ở trên hay dưới lại có vấn đề gì, anh thầm mong nhìn thấy người mình thích điên cuồng say mê vì chính mình…….

“Sướng sao?”. Xong hiệp một, Tiếu Thụ Lâm ngậm môi La Mông, cùng La Mông trao đổi một nụ hôn dài ướt át.

“Ừ”.

“Hiệp mới nhé?”.

“Hơi đau”. La Mông hơi hơi đỏ lỗ tai, ấp úng nói.

“Tớ xem xem”. Mặc dù cách thỏa mãn còn rất xa nhưng mà Tiếu Thụ Lâm vẫn là từ trong cơ thể La Mông lui ra, lật người La Mông để La Mông nằm sấp trên giường, tách mở chỗ đó ra kiểm tra xem xét một chút, vừa nhìn bên dưới thì gã cũng có chút giật mình: ” Chảy máu rồi”.

“Nhiều không?”. La Mông hơi thẹn thùng úp mặt vào drap giường.

“Có ít tơ máu”.

“Vậy không sao, hiện tượng bình thường”.

“Cậu cũng thật vô dụng”. Tiếu Thụ Lâm nói xong liền lật người La Mông lại, lại dán lên ôm hôn dây dưa, hai thân thể trẻ tuổi rất nhanh lại lần nữa bùng cháy lên.

“Ư……”. La Mông nắm chặt tóc của Tiếu Thụ Lâm, dung túng cậu ta đốt lửa khắp nơi trên người mình.

“Một hiệp nữa nhé?”. Tiếu Thụ Lâm ngậm môi lưỡi của La Mông.

“Ừ”. La Mông kịch liệt đáp lại nụ hôn này, bọn họ lâu rồi không quấn quít như vậy, một lần

làm sao đủ? Hơn nữa đằng sau hình như.....cũng không phải rất đau.

"Thật không sống nổi nữa". Tiểu Thụ Lâm khẽ cắn La Mông một cái, ngẩng đầu kết thúc nụ hôn này, lại từ bên cạnh lấy cái khăn mặt qua: "Cậu nói là hôm nay đều nghe tớ".

"Ừ". La Mông run run, xem ra hôm nay chơi quá trớn rồi.

"Nhấc tay lên". Tiểu Thụ Lâm nâng nâng cằm.

"Ừm". La Mông ngoan ngoãn giơ hai cánh tay lên đến đỉnh đầu, bị Tiểu Thụ Lâm lấy khăn mặt trói vào cây cột ở đầu giường, khẽ cắn môi, mặc kệ nó.

"Ha ha." Tiểu Thụ Lâm chống người quỳ ở trên người La Mông, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông hai tay bị cao cao trói lại, khóe miệng tràn ra một tia cười xấu xa khiến La Mông thiếu chút nữa lại mất lý trí.

"A!". La Mông mạnh nuốt xuống một ngụm nước miếng, anh mở to hai mắt nhìn Tiểu Thụ Lâm từng chút từng chút một ngồi xuống dục vọng của mình. Ánh mắt Tiểu Thụ Lâm cũng nhìn chằm chằm vào La Mông, bên trong trêu tức cất giấu tình yêu.

"Không... Không được!".

"A... a a!".

"Muốn! Muốn chết rồi!".

La Mông như một con cá giãy dụa sắp chết, hai tay của anh bị trói gắt gao ở đầu giường, chỉ có thể khó nhịn vặn vẹo cơ thể mình, dồn dập thở dốc, phát ra từng đợt than nhẹ như khóc nức nở... Thế nhưng Tiểu Thụ Lâm cũng sẽ không vì thế mà bỏ qua anh, gã mãnh liệt hạ eo xuống, lại từ từ chậm rãi nhấc lên, mỗi một lần phun ra nuốt vào đều có thể khiến La Mông sướng đến cơ hồ muốn tắt thở...

Sáng sớm hôm sau La Mông cả người bủn rủn từ trên giường đứng dậy, muốn đi nhà vệ sinh súc miệng tắm rửa, kết quả hai chân mới chạm đến mặt đất cả người liền nghiêng sang một bên.

"Không sao chứ?". Tiểu Thụ Lâm tóm lấy cánh tay của La Mông, mang theo ý cười hỏi.

"Không sao". La Mông cúi đầu đỏ lỗ tai, nếu cả tối qua anh vẫn ở phía dưới thì giờ đau thắt lưng yếu chân cũng là bình thường, nhưng mà, tối qua.....anh xem như.....bị Tiểu Thụ Lâm vắt khô.....sao.....

La Mông cảm thấy tôn nghiêm của nam giới bị tổn thương, đặc biệt anh còn có một cái linh tuyền mà, tại sao sẽ như vầy?

"Lát nữa lên xe lại ngủ một lúc nữa đi". Tiểu Thụ Lâm đỡ La Mông đến giường nằm, ý cười nơi khóe miệng lại như thế nào cũng giấu không được, một vòng một vòng kéo theo biểu cảm trên mặt sau đó không tự giác được liền cười.

La Mông thằng cha này thật yếu a, Tiểu Thụ Lâm nghĩ thầm, nhưng mà La Mông yêu yếu ấy, gã cố tình lại cũng rất thích chọc cậu ta. Nhớ tới hôm qua bộ dạng cậu ta ở dưới người mình khóc rên rỉ, Tiểu Thụ Lâm nhịn không được liếm liếm miệng, dưa hấu trên núi dạo gần đây chín không ít, hai ngày nữa lại chở một chuyến đi

75. Chương 75: Rốt Cuộc Vẫn Thượng Hỏa...

Edit: Hạ chi

Beta: Mèo

***thượng hỏa: nóng trong người, táo bón**

Trên đường về La Mông cả người mềm xèo tựa ở trên ghế phó lái nhìn Tiểu Thụ Lâm tinh thần chấn hưng lái xe, trong lòng cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Ngày trước thể lực anh cũng không có kém đến vậy, liền tính ngẫu nhiên kịch liệt một chút, ngủ một giấc tự nhiên cũng liền khôi phục. Huống chi từ sau khi anh có được linh tuyền, tố chất thân thể tốt hơn rất nhiều so với ngày trước. Đoạn mới bao Ngưu vương trang kia, mỗi ngày làm việc từ sớm đến tối, mệt là mệt, nhưng cho tới bây giờ đều đều không có qua hiện tượng suy yếu đến thế này.

La Mông cảm thấy việc này tám phần có liên quan tới linh tuyền, lại nhìn nhìn Tiểu Thụ Lâm thần thanh khí sảng (1), anh lại thấy bình thường lại, hì hì, dù sao nước phù ra không chảy ruộng người ngoài (2), ngày hôm qua Tiêu Thụ Lâm còn thương tiếc anh nữa.

(1) thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng

(2)nước phù sa không chảy ruộng người ngoài: lợi ích phải để người thân hưởng chứ không để người ngoài xơ múi.

"Cậu không ngủ một lát đi?". Tiêu Thụ Lâm quay đầu liếc mắt nhìn La Mông một cái, thấy La Mông đang nhìn mình cười ngây ngô, nhịn không được cũng cười theo.

“Không buồn ngủ”. La Mông lắc đầu nói.

“Có còn đau hay không?”. Tiếu Thụ Lâm lại hỏi.

“Gì?”. La Mông trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Tiếu Thụ Lâm nhếch nhếch miệng, đổi một cách nói càng trực tiếp: “Mông còn đau không?”

“Không đau”. Mới làm một lần, hơn nữa tiền diễn coi như là rất đầy đủ.

“Hai ngày này cậu đừng ăn mấy đồ nóng, uống cháo nhiều một chút”. Gần đây Tiếu Thụ Lâm học bù không ít, tri thức trụ cột này nọ, gã coi như là nắm giữ được bảy tám phần, tuy rằng lúc trước lần đầu tiên của gã hình như cũng không phiền toái như vậy, cần ăn thì ăn cần uống thì uống, chẳng có vấn đề gì.

“Ừ, biết rồi”. Chuyện này bản thân La Mông cũng biết.

“Vậy cậu ngủ thêm một lát”. Tiếu Thụ Lâm lại thúc giục nói.

“Ừ”. Lúc này La Mông liền gật gật đầu, đồng ý. Tiếu Thụ Lâm lái xe rất ổn,, anh ngồi một lát, buồn ngủ cũng chầm chậm dâng lên, ngủ là phương pháp đơn giản bổ sung tinh thần và thể lực trực tiếp nhất.

Tiếu Thụ Lâm lái xe, bên ngoài vẫn là một mảnh đen thui, con đường từ Đồng thành đến Vĩnh Thanh, gã chạy không ít hơn một trăm lần, có đôi khi là vào ban ngày, có đôi khi là khoảng đêm khuya, có lần còn là vào lúc bình minh, giống như bây giờ.

Nhưng mà khác biệt chính là, chính mình trước kia, dù rằng là chở đầy một xe hàng hóa, trong lòng cũng là trống rỗng. Lúc này đây, trên xe gã hàng hóa gì đều không có, cũng chỉ chở một người đàn ông, ngồi ở ghế phó lái bên cạnh gã ngủ say sưa.

Chỉ cần nghe tiếng hít thở vững vàng đều đều của cậu ấy, Tiêu Thụ Lâm liền cảm thấy trong lòng mình tràn đầy, tràn ngập rất nhiều tình cảm mà trước giờ gã chưa từng thể hội qua. Giờ này khắc này, gã mới phát hiện, thì ra ngày trước mình cô đơn đến thế.

Lúc bọn La Mông về đến Ngưu vương trang thì Bàn tử đang ở trong căn tin nấu canh bí đỏ rượu ủ, ở một buổi tối mấy ngày hôm trước tên này ngủ đến nửa đêm đột nhiên nghĩ đến muốn ăn cái này, nửa đêm bật dậy nấu cơm nếp.

Nay vò rượu này ủ cũng đến lúc có thể uống, sáng sớm nay tên này liền lên núi hái bí đỏ đi, đến giờ cũng sắp nấu nhừ, còn kém thêm rượu ủ và bột củ sen vào làm thành nước canh.

La Mông và Tiếu Thụ Lâm mới vào sân đã ngửi đến mùi thơm của bí đỏ, thế là hai người này đâu cũng không đi, tự mình lấy bát ra tráng một cái, ngồi ở trong căn tin chờ ăn sẵn.

"Bàn tử, tôi đã nói với thầy cậu rồi, để cậu dạy chúng tôi rang hạt dưa". La Mông thảnh thơi ngồi ở trên ghế, nói với Bàn tử đang ở trong bếp bận hì ha hì hục.

"Hôm qua thầy tôi đã gọi điện thoại cho tôi rồi". Bàn tử dùng muỗng múc lấy một muỗng rượu gạo mới ủ xong nếm một chút, không hài lòng lắm lắc đầu.

"Làm rượu gạo hồi nào vậy?". La Mông ngồi ở bên ngoài phòng bếp đều ngửi được mùi thơm của rượu gạo.

"Hai ngày trước". Bàn tử tự nhiên không thể nói bản thân là nửa đêm dậy làm vò rượu gạo này với hai người họ: "Gạo nếp này không tốt, vị không chuẩn".

"Ba đồng rưỡi một cân đó, sao lại không chuẩn?". Gạo nếp này cũng là La Mông và Tiếu Thụ Lâm trước kia lúc quản lý căn tin mua.

"Hương gạo không nồng, vị cũng bình thường, bỏ đi, bây giờ liền xài đỡ thôi".

"Rượu gạo này ủ này rất ngon đó, làm thế nào vậy?". La Mông cảm thấy được như vầy cũng đã là rất ngon rồi.

"Sư môn tay nghề, không truyền ra ngoài". Bàn tử ở trong phòng bếp lạch cạch loảng xoảng một hồi, rất nhanh, một nồi canh bí đỏ rượu ủ nóng hầm hập liền bị gã bê qua đây.

"Sao nào?". Mỗi người một chén canh rượu ủ, đang ăn, Bàn tử liền hỏi hai người La Mông và Tiếu Thụ Lâm.

"So với thầy cậu thì còn kém một chút". Ngày hôm qua hai người họ ở nhà Trần Phúc Hán cũng ăn canh bí đỏ, không sợ không nhìn được hàng chỉ sợ hàng so với hàng, tuy rằng tay nghề của Bàn tử này tốt, thế nhưng so sánh với thầy cậu ta, liền kém chút lão luyện.

"Chờ qua hai ba mươi năm nữa, tôi liền có trình độ như ông ấy". Bàn tử ngược lại là nhìn thấu.

"Đúng rồi, mấy ngày hôm trước đám bí đỏ kia cậu không phải nói là muốn làm bí cay (3) gì đó sao? Thế nào rồi?". Lần trước La Mông và Tiếu Thụ Lâm cùng nhau hái một xe bí đỏ từ trên núi về đều giao cho Bàn tử này xử lý.

Buổi chiều hôm đó La Mông thấy cậu ta cùng với mấy ông bà lão lấy bí đỏ đã gọt vỏ bỏ hạt

cắt thành từng vòng xoắn ốc, lại kêu vài cái thợ mộc dùng đầu thừa đuôi theo đóng mấy cái giá gỗ. Mớ vòng bí đỏ đó liền từng vòng từng vòng treo ở trên giá gỗ phơi nắng, phơi khô lại đem đi hấp, tóm lại là cực phiền phức.

"Ngày hôm qua phơi nắng lần cuối, lúc này phỏng chừng chưa khô lắm, muốn ăn đại khái cũng ăn được". Bàn tử nói rồi dẫn đầu chạy ra ngoài sân tứ hợp viện, chỗ đó xếp mấy cái phên tre (4), gã thuận tay liền từ bên trên cầm một miếng bí cay đen đen đỏ đỏ đặt ở miệng cắn.

"Hương vị như thế nào?". Trông bộ dạng thế này, La Mông thật là có chút không dám hạ miệng.

"Không tệ, theo lý thuyết thì lúc này là ăn ngon nhất, chỉ là hơi nước nhiều, khó bảo quản, chờ phơi khô thêm chút nữa, dễ dự trữ". Bàn tử ăn xong một miếng, lại từ trên phên tre cầm một miếng đưa vào miệng cắn, một bên mình nhét mấy miếng vào trong túi của mình.

"Ăn thử chút?". La Mông cơ bản vẫn là tương đối tin tưởng miệng của Bàn tử, gã nói ăn ngon, tám phần không sai, vì thế anh cũng giơ tay tính tóm một miếng ăn.

"Cậu đừng ăn cái này". Tiếu Thụ Lâm lập tức túm móng vuốt của La Mông về.

"Ăn một miếng không sao đâu". Càng là không cho ăn, La Mông lại càng muốn biết bí cay này ăn vào có vị như thế nào.

"Thượng hoả". Tiếu Thụ Lâm vẫn là cầm cổ tay La Mông không chịu buông ra.

"Không sao, Bàn tử cũng không cho nhiều ớt". La Mông trợn mắt nói dối, bên ngoài bí cay rõ ràng dính rất nhiều ớt.

"Tớ ăn thử trước". Tiếu Thụ Lâm vẫn là không đáp ứng, tự thân cầm một miếng bỏ vào miệng nhai nhai.

"Hương vị như thế nào?". La Mông một bên nhìn chằm chặp Tiếu Thụ Lâm, một bên ở góc độ Tiếu Thụ Lâm nhìn không thấy, nhanh tay từ trên phên trúc cầm lấy từng miếng từng miếng bí cay nhét vào trong túi mình.

"Cay!". Tiếu Thụ Lâm thè đầu lưỡi hà hơi.

"Ăn ngon không?". La Mông đầy mặt chờ mong tiếp tục theo dõi Tiếu Thụ Lâm, trên tay một chút cũng không nhàn rỗi, anh vừa vặn ngửi được mùi vị, chậc chậc, thèm chết người, cái này còn không để người ta ăn được sao?

“.....”. Tiểu Thụ Lâm mày giãn rồi lại nhăn, nhăn lại giãn, cuối cùng gã trái lương tâm nói ba chữ: “Ăn không ngon”.

“Chậc, vậy chúng ta đừng ăn, về căn tin ăn bí đỏ canh đi”. La Mông nói xong liền ôm vai Tiểu Thụ Lâm hướng phòng bếp đi.

“Ừ”. Tiểu Thụ Lâm rất muốn quay đầu liếc mắt nhìn bí cay này một cái, nhưng mà gã nhịn xuống, cùng lắm thì lát nữa lén quay lại, dù sao thứ này cay như thế, kiên quyết không thể cho La Mông ăn, hừ, hôm nay gã phải nhìn chằm chằm người này.

Buổi chiều trong lúc Tiểu Thụ Lâm vắt sữa, La Mông liền nói mình mệt, muốn nghỉ ngơi một lát, sau đó anh liền ngồi ở dưới bóng cây cách đó không xa, nhờ đống rơm che chắn, đưa lưng về phía mấy người Tiểu Thụ Lâm, lấy mấy miếng bí cay từ trong túi ra, chậm rãi nhai ăn.

“Ăn không ngon? Tên đó còn rất biết nói láo”. La Mông cười cắn một miếng bí cay, thứ này ngọt ngọt cay cay, có mùi của bí đỏ, lại thơm lại dai, làm đồ ăn vặt thì thật là rất tuyệt.

“Ô ô.....”. Mấy con Đông, Tây, Nam Bắc và Nha Nha không biết lúc nào thì mò qua đây.

“Xuỵt! Đừng kêu to!”. La Mông làm thủ thế cấm khẩu đối Nha Nha.

“Ô!”. Nha Nha kêu lên một tiếng ngắn ngủi, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm miệng, biểu thị ám chỉ kia rất rõ ràng.

“Mày dạ dày quá kém, không thể ăn cái này”. Husky nổi tiếng dạ dày yếu, tuy rằng Nha Nha không phải là dùng thức ăn chó nuôi nấng, trong khoảng thời gian này cùng bọn Đông, Tây, Nam Bắc ăn cùng loại đồ ăn, cũng không xảy ra vấn đề gì, thế nhưng mà bí cay cay như vậy, La Mông vẫn là không dám cho nó ăn.

“A ô nga ô a ô.....”. Con chó ngốc này vừa nghe La Mông nói không cho, ngưỡng cổ liền kêu lên.

“Xuỵt! Để ông mày yên tĩnh chút!”. Người đều sắp ba mươi tuổi rồi mà còn trốn nơi này ăn vụng đồ ăn vặt, việc này có thể để Tiểu Thụ Lâm nhà mình biết sao?

“Ô!”. Nha Nha lại kêu lên một tiếng ngắn ngủi, lại vươn đầu lưỡi ra liếm liếm miệng.

“!”. Lông mày của La Mông lập tức liền nhướn lên! “Uy hiếp ông mày!?”.

“A ô a.....”. Nha Nha con chó này vươn cổ lại tính kêu to lên.

"Được rồi! Một nữa, liền cho mày ăn một nửa". Con chó này ở trên Ngưu vương trang cái gì đều ăn, chỉ cho nó ăn nửa miếng bí cay, hẳn là không xảy ra chuyện gì đâu.

La Mông nói xong liền cắn một nửa miếng bí cay trong tay, nửa còn lại hướng trước mặt Nha Nha đưa, con này lập tức liền nhào qua dùng đầu lưỡi cuốn đi, híp mắt nhe răng cắn hai cái, lập tức liền phun ra trên đám rơm, cay đến duỗi đầu lưỡi hít hà, vò đầu bứt tai tại chỗ chạy loanh quanh.

"Hắc, biết lợi hại chưa". La Mông thong thả ngồi ở chỗ kia tiếp tục ăn bí cay, con chó này không ăn được miếng bí cay đó là tốt nhất, cùng lắm thì là miệng cay cay một lát, ăn vào trong bụng đi, bị tàn phá chính là dạ dày của nó.

"Gâu!" Đông, Tây, Nam, Bắc nhìn nhìn La Mông, lại nhìn nhìn Nha Nha, trong lúc nhất thời có chút không biết phải làm gì cho đúng, theo kinh nghiệm, La Mông thích ăn gì đó bọn nó bình thường cũng đều rất thích ăn, thế nhưng lúc này này giống như rất khác thường.

"Hà! Hà! Hà!". Một thoáng chốc, Nha Nha thè đầu lưỡi hà hơi lại quay về lại, lại ăn vào miệng miếng bí cay mình mới nhả ra kia, nhai vài cái, lại nhả ra, nhe răng nhếch miệng nhảy nhót vài cái, lại quay lại cắn miếng bí cay kia.....

"Ô..." Đông, Tây, Nam Bắc bị nó làm mơ hồ, thứ này đến cùng là ăn ngon hay là không ngon đây? Mấy con chó nhỏ nghiêng đầu nhìn nhìn bên này lại nhìn nhìn bên kia, có chút không biết làm sao.

Dày vò một hồi lâu, Nha Nha rốt cuộc nuốt miếng bí cay này đến trong bụng, La Mông thờ ơ quan sát toàn bộ hành trình cơ hồ đều phải bội phục tinh thần bám riết không tha của nó.

"Gâu!". Đông, Tây, Nam Bắc cũng xếp hàng trước mặt La Mông, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ừ, đều cho bọn mày nếm thử". La Mông lấy một miếng bí cay xé thành bốn miếng nhỏ, cho chúng nó mỗi con ăn một miếng.

"!". Lão đại như lâm đại địch vây quanh miếng ớt cay của mình hít ngửi, lại duỗi ra móng vuốt lay lay, sau đó lại duỗi ra đầu lưỡi liếm liếm, lúc này mới một ngụm ngậm lên, ăn vào miệng, chưa nhai được mấy cái liền nuốt đến trong bụng, hạnh phúc vẫy vẫy đuôi kêu một tiếng: "Gâu!". Nó thích hương vị này.

"Oa, không sợ cay". Chó con không sợ cay cũng không có gì là ngạc nhiên, nhưng mà chúng nó lại muốn ăn, La Mông nói sao cũng không chịu lại cho chúng nó ăn, trước kia chưa bao giờ cho bọn nó ăn cay, bỗng chốc ăn cay nhiều như vậy, không có ưu việt gì.

"Ô...". Nha Nha cúi thấp người tiến đến mặt La Mông, còn thò mũi qua ngửi mùi bí cay trong tay anh.

“Hôm nay hết sạch rồi, ngày mai lại đến”. Nếu như ngày mai chúng nó không bị tiêu chảy.

“Gâu!”, “Ô……”. Đông, Tây, Nam, Bắc cũng đều có chút chưa thỏa mãn.

“Nghe lời, đi chơi đi”. La Mông khoát tay, Đông, Tây, Nam, Bắc lại nhìn bí cay trong tay anh, cuối cùng vẫn là chạy đi, một lát sau Nha Nha cũng đi theo.

Cũng giờ này ngày hôm sau, La Mông vẫn ngồi ở chỗ này ăn bí cay, mấy con chó con chó lớn nhưng lại không đến, điều này khiến anh cảm thấy có chút bất ngờ, chẳng lẽ mấy con này quên? A, thôi kệ, không đến càng tốt.

Hai ngày này La Mông sống khá tốt, có ăn có uống không cần làm việc, Tiểu Thụ Lâm còn săn sóc anh đủ kiểu.

Thẳng đến chạng vạng hôm nay, La Mông vội vàng chạy vào WC, ngồi thẳng nửa giờ sau đi ra, biểu cảm trên mặt rối rắm như cũ.

A…… Thượng hoả rồi……

(3) nguyên văn: : tra baidu nó ra cái hình bánh ớt, mà theo truyện thì món này làm từ bí đỏ chứ hông phải bột nên ta chém là bí cay, bác nào biết nó chính xác là món gì thì pm cho ta nhóe.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nguu-nam